

Hồng Thần Huyết Ân

Hồi 1

Xuất hiem nhập nguy

Phía Tây Tà Liên sơn giáp hai tỉnh Côn Lôn và Khóa Cam Thanh...

Bây giờ đang lúc gió rét đồ tuyết. Trên sườn núi tuyết phủ trắng xóa tại Đại Nhạn Phong có vài căn nhà tre.

Thường thì những bậc cao nhân dị sĩ hay ẩn tích nơi sơn cư hoang vắng, thế nhưng gặp lúc phong tuyết lan rộng một vùng bao la, nên chốn này đã trở nên thần bí và trông có vẻ thê lương.

Có hai phụ tử đang sinh sống trong mái nhà tre nơi đây, người cha thì trạc tuổi năm mươi ngoài, mình mặc áo dài màu lam, râu tóc đen đậm, mặt mày thanh tú và có một thân thể tráng kiện.

Người con thì trạc mười lăm mười sáu tuổi, mặt hồ trán cao, gương mặt tuy anh tuấn phi phàm, song trong cặp mắt ẩn hiện như tràn đầy sát khí.

Hắn từ trên ghế ngồi dậy, khẽ cười một tiếng thật tươi nói :

- Thừa cha! Chẳng hay chư thúc thúc có về đây chăng?

Lão nhân áo lam nói :

- Trung Nguyên tứ hiệp bọn cha cứ đến Lạp Cửu tụ hội một lần, mười mấy năm nay chưa từng sai hẹn, này Xương nhi! Chút phong tuyết còn con này làm sao ngăn cản được ba vị thúc thúc của con hiệp giá ư?

Thình lình ngay lúc này...

Xa xa ngái cửa sổ có một âm thanh sang sảng vang tới :

- Đại ca!

Tiếp theo tiếng gọi là một luồng gió lạnh đưa một đại hán có thân hình vạm vỡ bước vào!

Đại hán này chính là Kim Thoa Địch Táng Đằm, Thiết Diện Nghĩa Thiên Thu Tồn, lão tứ trong Trung Nguyên tứ hiệp Thần Thoa Phương Nghĩa chứ không còn ai xa lạ nữa.

Thần Thoa Phương Nghĩa nhún vai hát bông tuyết xuống nói :

- Đại ca! Đợi lâu rồi ư?

Lão nhân áo xanh cười há há một tiếng, nói :

- Huynh đệ chớ khách sáo làm gì.

Thần Thoa Phương Nghĩa đưa mắt liếc nhìn Xương Nhi một cái, nói :

- Mới cách đây một năm trông hán lại trưởng thành khá nhiều rồi.

Lão nhân áo lam quay sang nói với Xương Nhi :

- Này con! Sao không sang đây lễ bái tứ thúc nào?

Xương nhi đỏ mặt, vội tiến lên một bước hành đại lễ ngay.

Thần Thoa Phương Nghĩa buông tiếng cười há há nói :

- Thọ cháu một lễ chẳng dễ dàng, phen này phải truyền môn Thần Thoa cho người mới được.

Xương nhi nghe nói thể bất giác cả mừng lập tức chấp tay nói lời đa tạ liên tục.

Thần Thoa Phương Nghĩa ôm hán vào lòng nói :

- Trò chơi của Tứ thúc chẳng có gì hay ho cả! So với Thiên Lý Vân Yên Nhất Điều Hãn Nhạc Thượng Sơn phụ thân của con... hắc hắc, còn kém xa cơ.

Nhạc Thượng Sơn bật cười nói :

- Tứ đệ! Người khéo nói lời tăng bốc, người có muốn dạy Thần Thoa cho Xương nhi hay không tùy người, chứ người chớ châm biếm lão ca ca này cơ! Há há!

Hai huynh đệ đưa mắt nhìn nhau cười thật thích thú, Nhạc Thượng Sơn nói :

- Xương nhi! Mau dọn rượu thịt ra tẩy trần giải lạnh cho Tứ thúc con nào!

Nhạc Xương kêu vang một tiếng thấy hán chạy vào nhà sau, Nhạc Thượng Sơn nghiêm sắc mặt lại nói :

- Sao vẫn chưa thấy lão nhị, lão tam đến ư?

- Chắc họ cũng sẽ đến nơi bây giờ.

Nhạc Thượng Sơn trầm ngâm giây lát nói :

- Tứ đệ thám thính được gì chẳng?

- À! Kết quả chẳng như ý chút nào!

Thần Thoa Phương Nghĩa cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Trong một năm nay, võ lâm bị ma đầu nọ làm đảo lộn cả lên, nơi đâu mà chẳng thấy máu tanh, những kẻ bị giết mặt lộ vẻ cười hung tợn mà chết, trong mình không thấy còn con vết thương nào hết, nhưng không một ai trông thấy chân diện mục của y cả.

- Chẳng trông thấy diện mục đã đành. Chẳng lẽ cả danh tự cũng không biết nữa sao?

- Đồng đạo võ lâm gọi y là Tiểu Diện Âm Ma, điều này chỉ căn cứ vào dạng chết thê thảm của kẻ bị giết mà đặt danh tự cho y thế thôi!

- Không còn phát hiện gì khác nữa ư?

- Thừa đại ca!

Thần Thoa Phương Nghĩa do dự nói tiếp :

- Trước đêm Yên Sơn Tẩu chết vì đạo, có người nghe thấy âm thanh quái dị!

- Âm thanh quái dị ư?

- Đó là âm thanh sóng vỗ, tiếng sóng vỗ dài lê thê và rất đĩnh tai, hình như kêu thành ba tha Yên... Sơn... Tẩu vậy!

- Người nào đã nghe thấy âm thanh này thế?

- Đệ tử của Yên Sơn Tẩu...

Bấy giờ Nhạc Xương đã dọn rượu thịt ra và bày trên bàn xong xuôi.

Thế rồi hai huynh đệ kết nghĩa cùng nhau nâng ly động đũa, bề ngoài họ tỏ ra vui vẻ thưởng thức cảnh tuyệt vời, nhưng hai người đều có tâm sự trầm nặng.

Tiểu Diện Âm Ma gây họa hại cho võ lâm chẳng kể chánh tà, và cũng không kể Nam Bắc, y như một quỷ u linh lúc thì xuất hiện ở hướng Đông lúc lại hiện thân ở phía Tây, mặc dù Trung Nguyên tứ hiệp tụ hội nhằm mục đích vì võ lâm chánh nghĩa, trừ ma hộ đạo, nhưng thực ra bên trong vẫn là mưu cầu kẻ sách tự giữ mình trước.

Rượu quá vài tuần thì gió tuyết đã ngưng hẳn.

Cũng ngay lúc này, lại có một trung niên trạc tuổi bốn mươi ngoài xuất hiện trước cửa.

Gương mặt người này trắng trẻo, chẳng có râu ria, thân hình gầy và cao, cặp mắt sáng như điện quang.

Y chính là Thiết Chương Từ Lương, lão nhị trong Trung Nguyên tứ hiệp.

Thiết Chương Từ Lương chưa bước vào nhà đã vội lên tiếng khóc lóc nói :

- Thừa đại ca! Diệp Nhất Long đã chết rồi.

Nhạc Thượng Sơn thất thanh rú lên một tiếng, bỗng nhảy tới ôm y vào lòng hốt hải nói :

- Nhị đệ! Lão Tam... chết bằng cách nào vậy?

- Tam đệ Diệp Nhất Long... bị Tiểu Diện Âm Ma sát hại!

Thần Thoa Phương Nghĩa loạng choạng tiến tới một bước, tiếp lời nói :

- Tam ca chết tại đâu thế?

- Đoạn Hồn Lãnh!

- Người đi chung với y chẳng?

- Hai huynh đệ ta đang trên đường chạy về nơi cư ngụ của đại ca, bỗng nhiên từ sau lưng nổi lên một trận quái phong kể đó nghe Diệp tam đệ rú lên một tiếng té văng xuống lãnh, khi ta xuống tới chân núi mới thấy dạng chết của tam đệ y như truyền thuyết - Trong mình chẳng có vết thương mảy may nào cả, mặt lộ vẻ cười hung tợn mãi mãi ra đi!

- Thế còn Tiểu Diện Âm Ma đâu?

- Nếu trông thấy Tiểu Diện Âm Ma mặc dù Từ Lương ta biết chết chắc, ta cũng quyết phải liều mạng với ma đầu đó cho mà coi.

- Há há há!

Thần Thoa Phương Nghĩa buông tiếng cười như điên như cuồng, cặp mắt hồ nhỏ lệ giận dữ găm hét nói :

- Huynh đệ ta không thể đồng sanh thế nhưng nguyện cùng tử, đi nào...

Thiết Chương Từ Lương hốt hải nói :

- Đi đâu ư?

Đến Đoạn Hồn Lãnh tìm Tiểu Diện Âm Ma đòi nợ.

Dứt lời y nhảy qua cửa sổ chạy như gió!

Nhạc Thượng Sơn định lượn mình chạy theo, Thiết Chương Từ Lương bước tới cản lão lại nói :

- Không được! Đại ca phải ở lại bảo vệ Xương Nhi, cứ để tiểu đệ chạy theo tiếp sức cho lão tứ!

Nói xong, y đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

Nhạc Thượng Sơn thấy hai vị nghĩa đệ đều chạy mất, bất giác lấy làm bi phần, lão biết rằng đại họa sắp xảy ra tới nơi, vội quay người nắm tay Xương Nhi nói giọng uất nghẹn :

- Hài nhi! Tiểu Diện Âm Ma đã đến Đại Nhạn Phong, rõ ràng gã vì đối phó cha mà tìm đến đây, nếu chẳng may... cha cũng đồng một số phận bị thọ hại như tam thúc Diệp Nhất Long của con, thì con hãy nhớ cho kỹ... phải xa chạy cao bay mai danh ẩn tách giữ lại hương hỏa cho dòng họ Nhạc nhà ta!

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói giọng kiên cường :

- Võ công của cha cao cường, không chết đâu mà lo, cho dù chẳng may chết thật con quyết phải liều mạng với Tiểu Diện Âm Ma để trả thù cho cha.

Nhạc Thượng Sơn trở mắt nhìn ái ngại và ngăn người ra tại chỗ, lão am hiểu tánh tình con lão hơn ai hết, nó có huyết thống quật cường như mình, đồng thời lại có tánh cay độc di truyền của mẹ nó, nó không chết cũng quyết không chịu đi đâu.

Lão suy nghĩ đến đây bỗng nghiêm sắc mặt lại nói tiếp :

(thiếu trang 17, 18 cuốn 1)

Có một tiếng huýt sáo miệng thật dài kể đó thấy Thiết Chương Từ Lương nhảy vọt vào nhà.

- Đại ca!

Gã cất giọng run run nói :

- Tứ đệ cũng chết rồi, bỏ xác cả rồi!

Nhạc Thượng Sơn thoát nghe nói thế bất giác run bắn người lên, hốt hải nói :

- Người nói sao?

- Đệ nói rằng Tứ đệ cũng bị hại rồi.

Nhạc Thượng Sơn ngăn người ra tại chỗ một hồi thật lâu, sau đó nói giọng bi phần :

- Phương Nghĩa... Phương Nghĩa đệ đã đi theo Nhất Long, thế thì ngu huynh còn ham sống làm gì. Hãy chờ đợi ta! Há há! Hãy chờ đợi ta nào hai vị đệ đệ thân yêu... há há há!

Thiết Chương Từ Lương gơ tay níu chặt Nhạc Thượng Sơn đang phát điên lên và nói :

- Sự việc đã xảy ra như thế, đại ca mau mang Hồng Thần đồ treo lên đi!

Nhạc Thượng Sơn thoát nghe gã nói thế cặp mắt vốn lừ dờ bỗng sáng hẳn, lão quay sang hướng Nhạc Xương, nghiêm sắc lại trầm giọng nói :

- Này hài nhi! Nhị thúc con nói phải, Hồng Thần đồ mặc dù cha không thể dùng nó, song con có thể giữ lấy nó để hộ thân đào tẩu!

- Cha...

Nhạc Xương vừa kêu được một tiếng cha thì Nhạc Thượng Sơn đã phi thân chạy vào phòng trong nhanh như cắt.

Chỉ trong giây lát, lão lại cất bước ra phòng, ha mắt lão óng ánh ngập lệ nhưng tinh thần lại bình tĩnh nhiều.

Lão thò tay vào túi áo lấy một cuộn lụa trắng ra, nói giọng uất nghẹn :

- Đây là Hồng Thần đồ, đến lúc cần thiết con cứ việc mở để ngăn cản Tiểu Diện Âm Ma, con hãy nhớ cho kỹ! Cha chỉ nói rằng đến lúc cần thiết, vì cha cũng chẳng muốn con sử dụng đến nó.

Nhạc Xương đưa mắt chăm chăm nhìn cha nó ngập ngừng nói :

- Hồng Thần đồ có khả năng ngăn cản Tiểu Diện Âm Ma, thế tại sao cha không chịu sử dụng?

Nhạc Thượng Sơn cười một tiếng thâm thiết nói :

- Có khả năng ngăn cản ma đầu nọ, chứ không có khả năng giết gã, vậy thì lấy ai trả thù cho tam thúc và tứ thúc con đây?

- Nhưng chính cha cũng đánh không lại Tiểu Diện Âm Ma kia mà!

- Con chớ thắc mắc điều này làm gì nữa.

Dứt lời, lão quay sang nói với Thiết Chương Từ Lương :

- Đi nào! Dù Trung Nguyên tứ hiệp có đổ máu tại Đoạn Hồn Lĩnh, cũng phải để lại danh thơm lưu truyền trong giới võ lâm... há há há!

Tiếp theo tiếng cười như điên như cuồng Nhạc Thượng Sơn đã phi thân chạy như gió.

Kể đó Thiết Chương Từ Lương cũng huýt một tiếng sáo miệng thật dài, và nhảy vọt qua cửa sổ chạy mất dạng luôn.

* * * * *

Bông tuyết lại bắt đầu đổ xuống.

Gió càng lúc càng gào thét dữ dội hơn.

Nhạc Xương nhìn qua cửa sổ đưa tiễn cha nó từ từ biến mất.

Trong lòng hắn cảm thấy buồn bã, tâm tình hắn âm trầm, lạnh buốt như khí hậu ngoài trời.

Một nam hài nhi mười sáu tuổi ngộ đại biến như vậy, làm sao chẳng bảo hắn tan nát cõi lòng ư?

Sắc trời từ từ tối dần.

Một cơn gió rét hắt vào mặt hắn.

Nhạc Xương giật mình tỉnh hồn lại :

- Nên đi ngay bây giờ rồi chứ?

Hắn chẳng kịp nhìn qua Hồng Thần đồ chú nào đã vội vã cất vào trong túi áo, sau đó lượn mình nhảy qua cửa sổ!

Đoạn Hồn Lãnh cách trú xứ hắn độ ba dặm đường cũng là nơi chốn mà Nhạc Xương thường lui tới du ngoạn lúc còn bé, hắn nóng lòng muốn chạy một hơi tới ngay Đoạn Hồn Lãnh, trong lúc trên đường chạy tới đó bỗng nghe một tiếng cười ghê gớm phá không vang tới, hắn giật mình kinh thâm trong bụng :

- Hình như đây là tiếng cười của cha kia mà?

Linh cảm Nhạc Xương cho thấy rằng có lẽ cha hắn đã thọ nạn, hắn vừa suy nghĩ như thế, buột miệng kêu lên một tiếng :

- Cha!

Tiếp theo tiếng gào thét thất thanh, hắn phi thân chạy về hướng trước mặt như điên như cuồng.

Đoạn Hồn Lãnh đã xuất hiện trước mặt.

Quả nhiên hắn đã đến chậm một bước, thảm biến phơi bày trước mắt.

Do ánh băng tuyết phản chiếu, hắn trông thấy xác phụ thân rất rõ ràng, gương mặt tái mét lộ vẻ cười hung tợn, đôi nhãn thần thất tán vẫn còn mờ sáng, lão cầm phần? Hay là lưu luyến ư?

Lão đang muốn nói điều gì đoạn trường với ái nhi duy nhất của lão chẳng?

Nhạc Xương phủ phục quì dưới đất khóc thật thê thảm.

Một người đã đỡ hắn đứng lên, té ra chính là nhị thúc Thiết Chương Từ Lương.

- Nhị thúc!

Nhạc Xương chỉ thốt ra mỗi hai chữ nhị thúc, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Hắn muốn nói điều gì đó, song hắn không dám mở miệng, thảm biến xảy ra bất ngờ như vậy, tại sao chỉ có một mình y thoát nạn?

Thiết Chương Từ Lương thở dài một tiếng nói :

- Thúc thúc đến chậm một bước, cha con lại bị ma đầu nọ hãm hại mất rồi.

Nhạc Xương cố dè nén cơn xúc động nói :

- Thế còn xác chết của Tam thúc và Tứ thúc đâu?

Thiết Chương Từ Lương chỉ tay vào hai xác chết nằm dài trên đất cách chỗ họ đang đứng độ khoảng một trượng, té ra lúc đến đây vì quỳnh quang nên không để ý thế thôi.

Thiết Chương Từ Lương lấy tay áo vừa lau nước mắt vừa nói :

- Đây Xương nhi hãy mang thi hài của cha con và hai vị thúc thúc mai táng trước đã.

Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái, thế rồi cả hai người di chuyển ba thi hài vào một hang đá, sau đó chuyển một số đá núi tới lấp kín hang đá lại.

Thiết Chương Từ Lương phủ phục quỳ dưới đất, giơ tay đâm vào ngực lia lịa, khóc lớn tiếng nói :

- Nếu chẳng vì báo thù cho chư vị huynh đệ, ta há muốn ham sống làm gì, thượng thiên ơi hỡi thượng thiên! Ta biết làm sao bây giờ?

Nhạc Xương lại bình tĩnh khuyên rằng :

- Nhị thúc! Chớ thương tâm nữa!

- Trung Nguyên tứ hiệp kết nghĩa huynh đệ, bây giờ chỉ sót lại mỗi một mình ta, bảo ta không thương tâm sao được?

- Thực ra thương tâm có bổ ích gì cho hiện thực đâu?

- Xương nhi! Con...

- Há há há!

Nhạc Xương bỗng nhiên buông tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười thê lương như quỷ dữ gào khóc, sau đó hắn nghiêm sắc mặt lại nói :

- Xương nhi đã thông hiểu rồi!

Thiết Chương Từ Lương giật mình hỏi :

- Cháu hiểu gì thế?

Nhạc Xương mặt lạnh như tiền nói :

- Xương nhi không khóc nữa, khóc ư? Chỉ có Tiểu Diện Âm Ma khóc, chỉ có kẻ thù giết chết cha ta mới khóc. Há há há...

Tiếng cười ghê gớm khiến người nghe thấy phải kinh tâm táng đờm, Thiết Chương Từ Lương như trúng phải một kích vào đầu đã trơ mắt nhìn Nhạc Xương và ngăn người ra tại chỗ.

Một hồi thật lâu y mới ấp úng nói :

- Xương nhi! Cháu bình tĩnh chút nào...

Nhạc Xương bỗng dứt tiếng cười, nghiêm sắc mặt lại nói :

- Thừa nhĩ thúc! Tiểu diệt có một điều thỉnh cầu.

Thiết Chương Từ Lương ngạc nhiên nói :

- Hiền diệt cứ nói.

Nhạc Xương xéch ngược đòi lông mày kiếm nói :

- Nhị thúc chớ nuôi lòng giết Tiểu Diện Âm Ma được chăng?

Thiết Chương Từ Lương kinh ngạc hỏi :

- Mặc dù ngu thúc biết rằng không đánh lại Tiểu Diện Âm Ma, thế nhưng ngu thúc phải đi khắp chân trời góc biển mồi mọc võ lâm đồng đạo quyết phải trả thù cho nghĩa huynh nghĩa đệ mới thôi, tại sao hiền diệt lại nói thế?

Nhạc Xương kêu bạch một cái quỳ dưới đất nói :

- Xương nhi cần chính tay chém đầu kẻ thù. Xương nhi không muốn bất cứ ai giết kẻ thù của ư Xương nhi cả.

Thiết Chương Từ Lương thoát trông thấy nét mặt tràn đầy sát khí kinh hồn của hần bất giác giật mình lùi ra sau vài bước liền, y quên cả đỡ Nhạc Xương đứng lên.

Nhạc Xương khấu đầu lạy ba lạy, sau đó đứng dậy nói :

- Nhị thúc bằng lòng điều này, Xương nhi cảm kích hết sức.

Thiết Chương Từ Lương khẽ gật đầu :

- Nhưng hiền diệt nên nhớ kỹ, võ công của cháu còn kém lắm.

Nhạc Xương nắm chặt đấm tay, trong lòng tràn đầy tự tin nói :

- Nhị thúc dám quả quyết Xương nhi không học nên võ nghệ kinh người ư?

Hắc hắc! Một năm, hai năm, ắt có một ngày nào đó tiểu diệt sẽ băm xác Tiểu Diện Âm Ma ra thành mảnh vụn. Hừ! Đến lúc đó tiểu diệt móc trái tim gã ra để tế phụ thân cháu và chửi thề tại thiên chi linh.

Hần càng nói càng bi phẫn, nước mắt cứ theo đó chảy dài xuống.

Thiết Chương Từ Lương bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, y không ngờ trong lòng tiểu oa nhi chỉ mới được mười sáu tuổi này lại ngập đầy nỗi căm hờn ghê gớm như thế, y suy nghĩ đến đây bèn chớp nháy đôi mắt một cái, nói :

- Ngu thúc rất bội phục chí khí của hiền diệt, bây giờ chúng ta hãy trở về thôi!

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Không cần trở về nữa, đôi với tiểu diệt căn nhà nọ là chốn thương tâm chẳng đáng để hoài niệm nữa.

- Thế thì hiền diệt định...

- Đi!

- Bây giờ trời tối rồi.

- Nhị thúc!

Nhạc Xương xúc động nói :

- Từ rày về sau, tiểu diệt phải phiêu bạt giang hồ chịu đựng tất cả sóng gió hung hiểm, chớ nói cái đêm phong tuyết còn con này. Hừ! Cho dù là rừng đao núi kiếm, tiểu diệt cũng quyết phải xông pha.

Thiết Chương Từ Lương nói :

- Hiền diệt quyết tâm như thế, nhị thúc cũng chẳng miễn cưỡng, hãy giao Hồng Thần đồ cho ngu thúc bảo quản cho.

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Nhị thúc lấy Hồng Thần đồ để làm gì?

Thiết Chương Từ Lương cau mày, thờ dài một tiếng nói :

- À! Mặc dù Hồng Thần đồ là một báu vật, nhưng kinh lịch giang hồ của hiền diệt còn yếu kém, hơn nữa công lực bình thường, ngu thúc, chỉ sợ rằng bọn tiểu nhân giang hồ để ý dòm ngó, sẽ mang họa hại vào thân thế thôi.

Nhạc Xương vỗ lễ nói :

- Hồng Thần đồ là vật kỷ niệm của phụ thân di lại, mặc dù tiểu điệt không coi trọng nó, nhưng gặp nó như là trông thấy vong phụ, tiểu điệt há có thể trái di mệnh mà biểu lại cho thúc thúc ư?

Thiết Chương Từ Lương trầm ngâm giây lát, biết rằng tánh tình tiểu oa nhi này rất quật cường, quyết không thể dùng lời nói thuyết phục được nó, thế rồi y cau mày nói tiếp :

- Thế cũng được! Nhưng mong rằng hiền điệt hãy cẩn thận tối đa!

- Xin chào biệt nhị thúc!

- Ngu thúc tiễn cháu một dặm.

Gió đêm rít từng hồi nghe thật đỉnh tai. Tuyết càng lúc càng to.

Hai thúc điệt sánh vai chạy trong chốc lát.

Cuối cùng đến Đoạn Nhai Giản (Con suối hiểm hóc).

Một con suối nước hiểm hóc với hai bên là vách núi thẳng đứng hiện ra trước mắt.

Nhạc Xương dừng bước lại nói :

- Thúc thúc nên quay trở về vậy, tiểu điệt chỉ còn vượt qua con lộ nhỏ cạnh nước là sẽ rời khỏi vùng núi Tà Liên sơn.

- Hiền điệt bảo trọng.

- Thúc thúc cũng nên thận trọng.

Nhạc Xương nói xong, chẳng quay đầu lại nữa, cứ cất bước chạy tới, hắn không dám nhìn nhị thúc nữa, người thân trên thế gian này chỉ còn mỗi một mình nhị thúc mà thôi, sinh ly chẳng khác gì với tử biệt, hắn sợ rằng trong lòng sanh tình luyến tiếc, hắn không muốn khiến nhị thúc xem thường mình.

Hắn đi được vài bước, bỗng nghe tiếng kêu thất kinh của Thiết Chương Từ Lương từ sau lưng vang tới :

- Xương nhi! Ma đầu xuất hiện!

Nhạc Xương giật mình lạnh toát mồ hôi, hắn chưa kịp ngoái cổ nhìn ra sau, bỗng có một luồng kinh phong ập tới đánh hắn văng xuống suối, Nhạc Xương giật mình kêu thầm nói :

- Hồng rồi, e rằng nhị thúc cũng thọ hại cả. Trung Nguyên tứ hiệp lần lượt bị giết. Nhạc Xương ta cũng ngộ nạn còn ai đến đòi nợ máu với Tiểu Diệt Âm Ma đây! Còn ai trả thù cho phụ thân và mình nữa?

* * * * *

Tuyết đêm vượn kêu.

Có một bóng người đứng trên Đoạn Nhai Giản như quỷ u linh hiện hình.

Bóng người nọ nói lẩm bẩm rằng :

- Hồng Thần đồ! Hồng Thần đồ! Há há... cuối cùng Hồng Thần đồ đã thuộc về Thiết Chương Từ Lương ta rồi.

Bóng đen nọ thấp thoáng một cái lao mình xuống đáy Đoạn Nhai Giản luôn.

Gã giật mình dừng bước, mặt lộ vẻ thất vọng.

Nước suối cuộn cuộn chảy về hướng đông mạnh như vũ bão, có lẽ Nhạc Xương bị nước lũ cuốn đi mất, cả xác chết của Nhạc Xương và Hồng Thần đồ thấy đều thất táng.

Hồi 2

Thạch thất kinh biên

Quý tiết tháng ba, đào hoa mọc đầy trên sơn lãnh.

Có một thiếu niên đang đi lang thang trong vùng núi Đại Ba sơn.

Thiếu niên này chính là Nhạc Xương, hắn đã đánh mất phong thái tuấn tú trước kia, bây giờ hắn ăn mặt lam lũ, đầu tóc xù mặt mày đầy bụi bẩn.

Bốn tháng nay mưa gió đã giày vò hắn trở thành như một gã ăn mày.

Mặc dù hắn thọ lắm nổi đau khổ về thể xác cũng như tinh thần, thế nhưng hoài bão thiên lý tâm thù của hắn càng lúc càng kiên cường hơn.

Hắn may mắn thoát được nạn thủy kiếp, đi cả hàng vạn dặm đường sang nam qua bắc lặn lội tìm kiếm danh sư, đồng thời luôn tiện thám thính tung tích của Tiểu Diện Âm Ma.

Hắn chẳng có kỳ ngộ gì cả.

Thế nhưng hắn nghe được nhiều tin về Tiểu Diện Âm Ma.

Tiểu Diện Âm Ma không còn giết người nữa, nhưng hành động của gã còn tàn bạo hơn giết người.

Thoạt tiên người võ lâm nhận được một lá cờ sắc đen, trên lá cờ có vẽ một gương mặt trắng treo lơ ve cười hung tợn, ngoài ra có một cái hộp nhỏ nhỏ làm bằng xương người.

Trong hộp có đựng một hoặc vài viên thuốc màu đen và một bức thư giản :

“Lá cờ là Tiểu Ma Lệnh, lệnh tới hãy nuốt thuốc vào, kẻ nào trái lệnh ắt thọ thảm báo, không được trễ quá một ngày. Tiểu Diện Âm Ma”.

Cho nên những ai tiếp được Tiểu Ma Lệnh thấy đều âu sầu bất an, bán tín bán nghi nhưng vẫn chưa chịu nuốt thuốc, quả nhiên chưa quá canh ba kẻ đó đã cười thảm thiết mà chết.

Thế rồi tin tức truyền khắp mọi nơi, dù ai có lớn gan đến đâu cũng không dám kháng cự Tiểu Ma Lệnh đành phải tuân lệnh nuốt viên thuốc mà gã gởi đến, kết quả là kẻ nuốt viên thuốc cười điên cuồng tới ngày và mất đi thần trí, trông thật thảm thiết.

Từ đó hình bóng của Tiểu Diện Âm Ma đã khổng chế tâm linh của tất cả mọi người luyện võ.

Vì thế Tiểu Diện Âm Ma càng trở nên kỳ bí hơn, song vẫn không có một ai trông thấy chân diện mục của gã.

Nhạc Xương vẫn cứ lang thang đi dọc theo đường núi, hắn vốn thì chẳng có nơi chốn nào cố định để đến, nên hắn cũng không thèm để ý nơi đây là đâu hết.

Trong lúc hắn lang thang trên đường đi bỗng nghe thấy một âm thanh thô lỗ vang tới nói :

- Tiểu Linh! Ngươi có bằng lòng không thì nói?

Một giọng điệu yêu kiều đáp :

- A! Tiêu thiếu gia, như vậy sao được.

- Mau tuột quần xuống nào, không có ai trông thấy đâu mà sợ.

- Bất cứ điều gì ta cũng chiều người, nhưng chỉ mỗi một việc này thì không được.

- Nha đầu hôi thối, chẳng biết điều chút nào, hừ!

Nhạc Xương động tánh hiếu kỳ, lập tức tiến tới vài bước, thò đầu nhìn vào trong rừng đào, mới hay có một thiếu niên trạc hai mươi tuổi ngoài, mặc y phục hoa lệ, mặt to mày rậm, đang trợn mắt nạt nộ một thiếu nữ ăn mặc rách rưới.

Thiếu nữ này chỉ độ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặt thanh mày tú, có một mái tóc màu đỏ óng ánh, hai má lún đồng tiền tròn xoe, cặp mắt to và đôi môi anh đào hồng hồng trông càng kiều diễm hơn.

Nhạc Xương hành tẩu giang hồ gần nửa năm nay đã trông thấy biết bao nhiêu nữ nhân, thế nhưng phải nói rằng nữ nhân này đẹp nhất.

A Tiêu trợn ngược đôi lông mày đậm lên, chỉ trỏ tay chân nói :

- Nếu ngươi không bằng lòng, thiếu gia sẽ luyện võ trên người ngươi đấy.

Tiểu Linh nghiêng răng nói :

- Được người cứ việc luyện đi!

A Tiêu đưa cặp mắt tam giác quan sát xung quanh một vòng, kêu vù một tiếng tung mình nhảy lên một cây cổ phách lầy trứng chim xuống, nói giọng lạnh lùng :

- Hãy sang đây nào!

Tiểu Linh ngoan ngoãn tiến tới hai bước.

A Tiêu bảo ả xòe hai bàn tay đưa lên trời sau đó gã đặt mỗi bên lòng bàn tay một trứng chim, cuối cùng đặt một trứng chim lớn nhất trên đỉnh đầu ả.

- Há há!

Gã A Tiêu cười một tiếng rất giảo quyệt nói :

- Tiểu Linh! Bàn thiếu gia sẽ sử dụng ba mũi kim tiền tiêu xuyên thủng ba trứng chim nọ, hắc hắc hắc! Muôn một ném không chính xác, gãy tay đui mắt, người đành chịu thôi.

Tiểu Linh sợ hãi đến mặt mày tái mét, nhưng ả cố ngiên răng chẳng nói một lời nào hết.

A Tiêu cười lạnh lùng nói :

- Nếu người chịu thay đổi ý kiến thì ta miễn tội cho người ngay, bằng không.

Hứ! Xem thủ pháp thiếu gia đây Kêu bóp! bóp! Hai tiếng!

Tức thì hai trứng chim đặt trong lòng bàn tay của Tiểu Linh bể nát, lòng đỏ tanh hôi chảy dài xuống cánh tay ngà ngọc và ướt cả tay áo.

A Tiêu trông thấy hai mắt ả ngập lệ, vẫn lẳng lặng không nói năng gì hết, bất giác lại nổi giận đùng đùng nói :

- Hãy xem mũi kim tiền tiêu này nữa, bảo đảm người dung nhan thất sắc, gương mặt tươi như đào hoa sẽ biến thành bộ mặt quỷ dạ xoa cho mà coi.

Dứt lời gã khê hất tay phải ném mũi kim tiền tiêu trong tay ra, bỗng nhiên ngay lúc này có một luồng kinh phong ập tới, tức thì ám khí không chính xác, chẳng biết đã bay vọt đi đâu mất, đồng thời gã cảm thấy tay trái tê nhứt, thì ra Nhạc Xương vừa phóng chưởng đánh bật mũi kim tiền tiêu văng ra ngoài vừa giơ tay bầu chặt cổ tay gã.

A Tiêu nổi giận đùng đùng la hét nói :

- Gã ăn mày kia, chắc người ăn phải mật gấu nên mới cả gan đụng với bản thiếu gia. Hứ! Ta phải rút gân người ra cho mà coi.

Kêu bóp một cái!

Nhạc Xương vùng quyền thương cho gã một đấm, tức thì gã giơ hai tay ôm chặt chiếc đầu đang nảy lửa, vẫn nổi giận nói :

- Cha chả tiêu tử! Tổ tông nhà người liều mạng với người mới xong.

Dứt lời, phi thân lao tới ngay. Nhạc Xương lượn mình nhảy ra sau lưng gã thanh như chớp.

Chỉ thấy Nhạc Xương vươn tay sử dụng một chiêu Cầm Long bầu chặt sau lưng A Tiêu, khê kéo ra phía sau và đẩy ra trước nhanh như cắt. Kêu bạch một cái, gã nọ té nằm trên đất, há mồm phun máu tua tủa.

A Tiêu chịu đau góc đầu dậy, nhìn về hướng Tiểu Linh la mắng lớn tiếng :

- Chẳng trách gì người không bằng lòng hảo sự với thiếu gia, té ra người đã có tình nhân. Được! Thiếu gia quyết phải báo cáo cho gia phụ hay sau đó mới xử phạt người.

Tiểu Linh đỏ mặt, chớp nháy đôi mắt một cái, bỗng giơ tay chỉ vào người Nhạc Xương nói :

- Đồ nam nhân hôi thối, ai bảo người can thiệp vào việc ta vậy?

Nhạc Xương nghe nói thể ngạc nhiên, nghĩ bụng :

- Nữ nhân này thuộc cấp hạ tiện, mình trông ả đáng thương hại nên mới xuất thủ giúp ả, không ngờ ả lại mắng chửi mình.

Tiểu Linh lại la hét nói :

- Đánh người một trận để trả thù cho thiếu gia mới được.

Dứt lời, ả múa máy đôi quyền nhảy vào tấn công thật.

Nhạc Xương khê lách người sang một bên. Kêu vù một cái, Tiểu Linh nhào tới trước xa cả tám thước, suýt nữa phải té nằm ra đất.

Tiểu Linh đảo mình tiến tới vài bước, hạ thấp giọng nói :

- Nay gia gia, người ráng chịu đựng một đòn kéo ta phải mang họa đây!

Nhạc Xương đang tức giận vô cùng bỗng thấy Tiểu Linh lại vùng chưởng tấn công tiếp, hấn liền quay người đánh ra một chiêu. Kêu bạch một cái, Tiểu Linh nhào lộn té ngã ra trước ngay.

Tiểu Linh vừa bò dậy vừa khóc lóc nói :

- Người tàn nhẫn gớm, ta phải liều mạng với người mới được.

Nhạc Xương trông thấy ả lao tới lần nữa bất giác lấy làm kinh ngạc, thoáng xem qua hình như thiếu nữ này không biết võ công, thể nhưng trông kỹ thân pháp nhanh nhẹn của cô ta thì lại chẳng giống.

Ả múa máy đôi tiểu quyền nhanh như chong chóng đang xoay, đồng thời há mồm lộ ra hàm răng trắng xóa, trông tình hình ả vừa sử dụng quyền vừa dùng miệng cắn người thì phải.

Nhạc Xương ngạc nhiên nhủ thầm :

- Võ học nhất đạo, làm gì có vấn đề dùng miệng cắn người ư?

Hắn vừa suy nghĩ vừa quơ tay phải ra trước kêu bạch một cái, Tiểu Linh lại té nhào ra đất lần nữa.

À khẽ kêu ư một tiếng lập tức vùng mình đứng dậy ngay.

Đôi mắt óng ánh ngập lệ.

Nhạc Xương trông thay thế lấy làm bất nhẫn nghĩ bụng :

- Trông ả cũng đáng thương hại thật. Ta cứ chịu một đòn thì có sao nào.

Hắn suy nghĩ đến đây bèn quyết định tiếp ả một đấm.

Không ngờ lần này Tiểu Linh xuất thủ rất là kỳ dị, hai lòng bàn tay ả vừa đẩy tới đỏ như máu y như hai đoàn lửa đang cháy phừng phực, Nhạc Xương thoát trông thấy thế bất giác ngẩn người trong giây lát, song chưởng phong ả cũng vừa ập vào ngực.

Nhạc Xương vốn là hậu nhân của lão đại trong Trung Nguyên tứ hiệp, hắn thoáng trông thấy kinh phong ập tới, tuy biết rằng không ổn nhưng cũng chẳng còn tránh né kịp nữa.

Kêu dùng một cái!

Nhạc Xương rú lên một tiếng, té nằm trên đất bất tỉnh nhân sự luôn.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời gian, Nhạc Xương mới nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Linh lẫn trong tiếng A Tiêu đang giận dữ la hét :

- Này A Tiêu thiếu gia! Người không được giết hắn.

- Người yêu hắn rồi chẳng?

- Hắn còn nhỏ tuổi thế này, làm gì biết yêu đương? Dù gì hắn cũng đã vì ta...

- Hừ! Không giết hắn thì người phải bằng lòng yêu cầu của ta, bằng không ta sẽ báo cáo cho gia phụ hay rằng người biết võ công, có lẽ hai ông cháu người lên vào Hồ Lô bảo ắt phải có mưu đồ gì đây.

- Người chớ báo cáo cho phụ thân người hay, đồng thời cũng không nên cho gia gia ta biết.

- Thế còn hảo sự của ta thì sao?

- Ta bằng lòng với người!

- Bao giờ thì được?

- Ngày mai đi.

Nhạc Xương giật bắn người lên, mặc dù hắn thọ trọng thương, nhưng tai hắn còn thính, hắn biết rằng Tiểu Linh vì cứu mình và giữ gìn bí mật gì đó nên ả đã bằng lòng hy sinh tấm thân trong sạch.

Bỗng nhiên hắn ngửi thấy mùi thơm thiếu nữ và nghe Tiểu Linh nói giọng u oán :

- Người háo thắng quá thế, đã trúng phải “Huyết Ảnh chưởng” của ta, biết làm sao bây giờ? Không ngờ người bỗng dưng chẳng chịu hoàn thủ?

Ả vừa nói vừa khóc thút thít rất thương tâm.

Nhạc Xương nhủ thầm! Tiểu Linh thân mang tuyệt học, tại sao phải giấu A Tiêu? Tại sao lại sợ phụ thân A Tiêu biết, đồng thời cũng sợ cả gia gia nàng?

Tiểu Linh lại nói tiếp :

- Trông tình hình người vẫn còn nghe thấy lời nói của ta, nhưng người hãy nhớ cho kỹ, một khi cứu người khỏe lại, người không được đề cập đến chuyện đánh nhau, tốt hơn hết, người nói rằng người gặp kẻ ác, ta kịp thời đến giải cứu người.

Nhạc Xương miễn cưỡng gật đầu, trong lòng càng thấy làm thắc mắc khó hiểu, thân người hắn bỗng nhẹ hẳn, đã được Tiểu Linh cõng trên vai và chạy như gió.

Khi hắn tỉnh lại, mới hay mình đang nằm trong thạch ốc.

Trong thạch ốc có ngọn đèn dầu óng ánh chiếu sáng, chẳng biết Tiểu Linh đi đâu mất.

Có một lão nhân lưng gù râu tóc bạc phơ đứng ngay trước mặt hắn.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối là ai thế?

- Tổ phụ của Tiểu Linh.

- Thế Tiểu Linh đâu rồi?

- Đang sắc thuốc ở bên ngoài.

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng nói :

- Hai vị đang trị thương cho ta ư?

Lão nhân lưng gù khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, thiếu hiệp nằm trên giường cả hai ngày một đêm rồi.

Âm thanh yêu kiều dễ thương của Tiểu Linh vang vào nói :

- Thừa gia gia! Hấn tỉnh lại rồi chưa?

Lão nhân lung gù vội lên tiếng đáp :

- Hấn lại ngủ nữa rồi, cháu hãy sắc thuốc cho kỹ cơ.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, rõ ràng mình đang thức lão nhân nói thế là sao?

Lão nhân lung gù vội hạ thấp giọng nói :

- Thiếu hiệp chớ sanh nghi, lão phu có việc muốn phó thác.

Nhạc Xương lại ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiên bối có ân cứu mạng, nếu tiểu bối có khả năng, dù vào núi lửa cũng chẳng từ chối.

Lão nhân lung gù nói giọng uất nghẹn :

- Linh nhi đã thương người, làm sao có thể nói rằng có ân cứu mạng với người?...

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- Thì ra...

Lão nhân lung gù nói tiếp :

- Linh nhi vốn muốn giấu ta, thế nhưng y quên rằng, phàm những người thọ “Huyết Ảnh chương” thương Độc môn của lão phu, ngay vết thương thấy đều có huyết ảnh nổi lên.

Nhạc Xương phân bua nói :

- Bất kể thế nào đi nữa tiến bối vẫn là ân nhân cứu vãn bối, hơn nữa chính vãn bối buộc lệnh tôn nữ xuất thủ kia mà. Xin hỏi tiến bối muốn phó thác việc chi vậy?

- Trước hết xin thỉnh giáo tên họ của thiếu hiệp là gì đã.

- Vãn bối họ Nhạc tên là Xương.

- Nhạc thiếu hiệp!

Lão nhân lung gù cất giọng run run nói :

- Nếu muốn một lão phu có mệnh hệ gì, xin người... người chiếu cố Tiểu Linh hộ cho lão phu!

- Mặc dù lão tiên bối có tuổi, nhưng với võ công hiện nay của tiến bối, ít lắm cũng phải sống được mười năm nữa, bây giờ nói chuyện chết chóc thì hơi sớm đấy.

Lão nhân lung gù lắc đầu nói :

- Chẳng sớm chút nào, trễ lắm thì sống tới ngày mai, có lẽ chưa chắc thoát khỏi hôm nay cũng nên.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, hốt hải nói :

- Tiến bối nói thế có nghĩa là sao?

- Người có biết tại sao lão phu phải mai danh ẩn táng, ẩn cư tại Hồ Lô bảo để làm gì không?

- Vãn bối đang muốn thỉnh giáo điều này.

Lão nhân lung gù trầm giọng nói :

- Vì có lẽ Hồ Lô bảo chủ chính là thù nhân của lão phu!

Nhạc Xương xúc động nói :

- Có mối thâm thù thế nào vậy?

- Có người giết chết con rể lão phu.

- Con rể lớn ư?

- Không, con rể kế của lão phu. Chính là cha đẻ của Tiểu Linh đây!

- Có lẽ tiến bối đã hoài nghi Hồ Lô bảo chủ là hung thủ, cho nên mới giả không biết võ công lên vào Hồ Lô bảo chứ gì?

- Đúng thế!

- Vãn bối chẳng hiểu tại sao tiến bối lại bảo rằng ắt chết? Tại sao lại mang Tiểu Linh cô nương phó thác cho vãn bối? Đồng thời tại sao không chịu cho vãn bối biết lai lịch của tiến bối?

Lão nhân lung gù cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng nói :

- Xin thiếu hiệp chớ trách cứ, lão phu có nỗi khổ tâm khó nói, thế nhưng khi ta thọ nạn bất trắc, Tiểu Linh sẽ mang mọi việc thuật lại cho người nghe một cách tỉ mỉ không sai.

- Tại sao tiến bối không phụng cáo ngay bây giờ?

- Vì ta chưa chết.

- Tiến bối căn cứ thế nào dám quả quyết rằng ngày mai hoặc đêm nay sẽ xảy ra sự biến?

- Căn cứ vào “Huyết Ảnh chương”! Vì Tiểu Linh không cẩn thận đã sử dụng “Huyết Ảnh chương” đã thương người!

Nhạc Xương run bắn người lên, hấn liên tưởng tới điều A Tiêu đe dọa Tiểu Linh, chính Tiểu Linh sợ gã khai ra việc hai ông cháu ả biết võ công, cho nên Tiểu Linh mới bằng lòng hy sinh tấm thân trong sạch, hấn đã hiểu điều này.

- Thừa tiền bối! Chẳng lẽ người nghi rằng thù nhân đã biết “Huyết Ảnh chuông” của tiền bối?

Lão nhân lưng gù gật đầu nói :

- “Huyết Ảnh chuông” ắt không thể nào qua mắt Hồ Lô bảo chủ được hết, nếu đôi phương không phải là thù nhân thì thôi, nếu đúng là thù nhân thì gã quyết phải hạ độc thủ với ta ngay... hắc hắc... lão phu nhân nại gần ba mươi năm trời, cuối cùng ngày này đã đến với lão phu, nếu lão phu không có bản lĩnh chính tay diệt trừ kẻ thù, thì kẻ thù cũng ắt phải giết ta, cho dù lão phu may mắn giết chết kẻ địch nhưng cũng khó thoát khỏi chúng cao thủ vây công, cho nên lão phu mới làm phiền thiếu hiệp, một khi xảy ra sự biến xin dẫn Tiểu Linh thoát khỏi đây trước...

Nhạc Xương nghe lão nói thế bất giác run bắn người lên, chỉ thấy lão phùng mang trợn mắt, đầu tóc dựng ngược lên hết.

Hắn liên tưởng tới mình thiên lý tầm thù cũng đồng trong tâm trạng thế thôi, hắn nghĩ đến đây không nỡ làm cho lão thất vọng bèn cương quyết nói :

- Xin tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ chiêu cố Linh cô nương không sai!

Nhạc Xương nhất thời xúc động đã nhận lời, sau đó lại hồi hận, mình chỉ là một đại hải nhi lấy tư cách gì chiêu cố người ta ư? Hơn nữa võ công chưa thành đại thù chưa trả, về sau làm thế nào an bài cô ta đây? Huống chi y là vị cô nương?

Hắn trầm ngâm giây lát, sực nghĩ ra một việc hỏi :

- Mặc dù phụ thân Linh cô nương đã chết thế còn mẹ nàng đâu?

- Mẹ của y...

- Chao ôi.

Tiểu Linh vừa bung bát thuốc thoăn thoắt bước vào vừa kêu to một tiếng đã làm đứt đoạn câu chuyện của hai người.

- Hừ! Gia gia nói dối cháu, hắc... hắc chưa ngủ kia mà!

Nói xong, Tiểu Linh nhắm mắt làm một trò hề.

Lão nhân lưng gù lập tức gắng gượng khẽ cười một tiếng, nhưng Nhạc Xương trông thấy rõ ràng, lão lấy vẻ cười thay thế khóc thôi, rõ ràng lão không muốn Tiểu Linh biết tin tức bất hạnh này.

Thế nhưng Tiểu Linh nào biết tâm khổ sở của gia gia, nàng đã nũng nịu nói :

- Hừ! Trông hai người nói chuyện với nhau có vẻ rất thú vị, còn ta đây sắc thuốc mệt muốn chết đi.

Lão nhân lưng gù nói :

- Tiểu Linh! hắc là Nhạc Xương. Nhạc thiếu hiệp, chớ làm ồn nào, kéo khách nhân chê cười đấy.

Tiểu Linh đảo mắt nhìn gia gia xong kể đó lại liếc mắt nhìn Nhạc Xương một cái, bĩu môi nói :

- Hừ! Các người hà hiếp người ta ư? Y vừa nói vừa đưa bát thuốc sát vào miệng Nhạc Xương.

Nhạc Xương định giờ tay đón lấy bát thuốc, Tiểu Linh mỉm cười nói :

- Để ta dứt cho người, ai bảo người thọ chuông thương của ta?

Nhạc Xương ngượng ngừng nói :

- Để ta tự uống được mà!

Tiểu Linh bĩu môi nói :

- Chớ quật cường làm gì, người bị thương khá nặng, chớ nên động dụng chân khí vội.

Dứt lời, y ngồi bên cạnh giường, tay trái đỡ đầu Nhạc Xương lên, tay phải từ từ đưa bát thuốc vào miệng hắn.

Nhạc Xương không làm gì hơn đành kê miệng vào bát uống một hơi hết bát thuốc.

Tiểu Linh cười tùm tùm một tiếng nói :

- Người cũng lạ lùng thật, ai lại uống thuốc phải nhắm mắt như thế.

Nghe nói thế, Nhạc Xương then đỏ cả mặt, hắn đã ngăn người trước cái đẹp ngây thơ và thánh thiện của Tiểu Linh.

Bấy giờ Tiểu Linh lại nói giọng nũng nịu :

- Hãy nghỉ ngơi đi! Trời đã tối rồi người lại ngấm nhìn người ta nữa.

Lão nhân lưng gù nói lời sâu sắc :

- Cẩn thận cửa ngõ và chú ý đèn đuốc nếu cảm thấy trong nhà nóng nực cứ việc mở cửa sổ hậu. Nhạc thiếu hiệp! Tạm biệt thôi.

Tiểu Linh trông thấy gia gia đi khỏi liền ngoái cổ nhìn theo lão mỉm cười nói :

- Gia gia lúc nào cũng nói lảm nhảm như thế đấy!

* * * * *

Nhạc Xương nằm dưỡng thương trong một căn phòng rất giản dị, chỉ có một cái giường, một cái bàn và hai cái ghế, trên bàn có một ít đồ dùng của nữ nhân có lẽ đây là bàn phấn son của Tiểu Linh thì phải. Tiểu Linh đang ngồi trên chiếc ghế tròn, bán thân phần trên tựa vào lòng Nhạc Xương, hai má đỏ lừ trông thật dễ thương.

Dáng ngủ của nàng ngọt ngào hết sức, đôi môi tiểu anh đào vẫn lộ vẻ cười thật tươi.

Mái tóc mây nàng phát phơ tỏa mùi thơm, Nhạc Xương trông thấy tình cảm này bất giác run động cõi lòng, một hồi thật lâu hần cảm khái thở dài một tiếng :

- Này Nhạc Xương! Con người thường tục như ngươi, chớ vọng tưởng làm gì.

Hần nhẹ tay đỡ chiếc đầu Tiểu Linh ra khỏi lòng ngực, đưa mắt nhìn nơi khác, thu nhiếp thâm tâm diệt trừ tạp niệm, hần chuẩn bị ngủ một giấc cho khỏe, quả thật hần không chịu đựng được sự quyến rũ của Tiểu Linh nữa.

Bỗng nhiên hần lại liên tưởng đến lời nói của lão nhân lưng gù.

“Trê thì ngày mai, còn sớm thì xảy đêm nay...”

Lão nhân chỉ suy đoán thế thôi, làm sao trở thành sự thật được chẳng?

Thế nhưng muôn một Hồ Lô bảo chủ chính là kẻ thù mà lão đã tìm kiếm bấy lâu thì sao?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, bất giác run bắn người lên, tức thì không còn chớp mắt được nữa, hần lại suy nghĩ tiếp :

- Tại sao lão nhân lưng gù lại nói rằng mình giống trường nữ của lão?

Mẹ của Tiểu Linh đi đâu mất?

Cha của nàng chết bằng cách nào?

Mối thù hần này lại kết bởi trường hợp nào vậy?

Hần suy nghĩ đến đây càng không thể nào chớp mắt được nữa.

Nhạc Xương mong rằng đêm nay và ngày mai sẽ bình yên trôi qua, nhưng hần lại ngạc nhiên nghĩ rằng, nếu như quả thật chẳng xảy ra sự cố gì, chẳng phải hóa ra mình phải chia tay với Tiểu Linh đó ư?

Bóng trắng từ từ lặn về hướng tây, sắc đêm càng tịch lặng.

Thình lình ngay lúc này có tiếng chân bước từ ngoài cửa vang vào!

Nhạc Xương giật mình ngồi bật dậy, tiếng chân bước càng lúc càng xa dần.

Hần nhủ thầm :

- Quả thật đúng là tiếng chân bước, mình quyết chẳng nghe lầm đâu.

Tức thì bầu không khí tịch lặng và khản trương trùm vào toàn thân hần, Nhạc Xương bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, lẳng lặng chuyển mình bước xuống giường.

Một hồi thật lâu chẳng nghe thấy tiếng động gì hết.

Ngoài cửa im phăng phắc.

Hần rung mình nhủ thầm :

- Này Nhạc Xương ơi! Ngươi đa nghi thế.

Thế rồi hần định bước lên giường trở lại bỗng có một âm thanh kỳ lạ vang tới!

Kêu sột sột vài tiếng liền.

Hình như là tiếng huýt sáo miệng, nhưng nghe kỹ lại giống tiếng sáo tre, âm thanh trầm trầm từ xa vang tới, nghe thật rung rợn và ly kỳ.

Bỗng nhiên âm thanh lại im bật.

Nhạc Xương bị âm thanh kinh hồn định tai này làm cho sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

Hần đảo mắt ngấm nhìn Tiểu Linh một cái thấy nàng vẫn nhắm mắt ngủ thật say.

Thình lình trong phòng gian ngoài có tiếng rên rĩ...

Nhạc Xương giật bắn người lên linh cảm báo cho hần rằng chính lão nhân lưng gù đã rên rĩ, hần lấy hết can đảm, ưỡn ngực cất bước đi tới trước cửa phòng ngoài.

Tức thì có một mùi tanh hôi xông tận vào mũi.

Hần hoảng hốt phóng mắt nhìn vào trong. Chỉ thấy một vật lù lù đang lăn lộn trên giường, hần trở mắt nhìn kỹ lần nữa mới hay một con rắn có đường kính to như miệng bát đang quện chặt vào thân thể lão nhân lưng gù.

Hần trông thấy gương mặt lão nhân màu đen tím, rõ ràng lão trúng độc nặng.

Mặt rắn thì hần không trông thấy chỉ thấy chiếc sừng máu trên đầu nó đỏ chói mắt.

Nhạc Xương gầm hét một tiếng bất kể chết sống nguy hiểm gì cả, đã phi thân lao tới nhanh như cắt.

Hần giơ hai tay bấu chặt chiếc đầu quái xà, định kéo con rắn ra để giải cứu lão nhân lưng gù.

Không ngờ quái xà này có một sức mạnh phi thường, hần chẳng lay động được tơ hào gì nó cả.

Bấy giờ quái xà đang thè lưỡi liếm những giọt nước máu cuối cùng trên cổ lão nhân một cách thèm thuồng, thì ra lão nhân lưng gù đã tắt thở từ lâu.

Nhạc Xương trông thấy chẳng còn hy vọng cứu lão nữa, hắn bèn kêu lên một tiếng thê lương, vờn mình định đứng dậy, thế nhưng muộn màng rồi, cả bán thân phần dưới đã bị thân rắn cuộn tròn thật chặt, đau thấu xương tủy.

Hắn vẫn gơ hai tay bầu chặt đầu con quái xà chưa chịu buông tha, chiếc đầu rắn từ từ quay ra sau.

Nhạc Xương thất kinh kêu to một tiếng, tức thì hồn phi phách tán.

Hắn cũng chẳng biết quái vật này là độc xà hay là con người.

Bấy giờ hán mới trông thấy bộ mặt quái xà nọ cực kỳ xấu xí và hung tợn như nhung, trông cặp răng nanh sắc tím của nó càng tăng phần rùng rợn ghê gớm hơn!

Trong đời Nhạc Xương có bao giờ trông thấy loại quái vật xấu xí này đâu?

(thiếu trang 73,74 cuốn 1)

- À! Nói ra cũng khó tin thật, Thiên niên độc xà mình đồng da sắt, làm thế nào chết được?
- Ngươi quên lời nói của Bảo chủ rồi sao? Ngoại trừ nguyên châu của nó mất đi, bằng không thủy hỏa chẳng hủy diệt được Thiên niên độc xà đâu.
- Nguyên châu là giống quái gì vậy?
- Chính là nội đan trong bụng Thiên niên độc xà đấy.

Nói tới đây, trong nhà lại có tiếng chân bước nổi lên, Nhạc Xương vội mở mắt nhìn lên, mới hay hai đại hán nọ đang khiêng độc xà ra ngoài nhà, kể đó lại thu xác lão nhân lưng gù, cuối cùng họ mới bước gần chỗ Nhạc Xương, vừa cúi người xuống Nhạc Xương gầm hét một tiếng vung song chưởng đánh tới nhanh như chớp.

Tiếp theo hai tiếng thâm rú, hai đại hán nọ há mồm phun máu tua tủa, đánh bạch bạch hai tiếng liền té ngã ra đất hết.

Nhạc Xương đứng ngăn người ra tại chỗ hán không ngờ mình chỉ đánh có một chưởng mà hai gã ác đồ này đã bỏ xác tại chỗ, có lẽ đây là nguyên nhân do oai lực của Nguyên châu mà họ vừa nói tới thì phải?

Hán tung mình nhảy vọt tới chỗ Tiểu Linh, cúi người sờ vào ngực nàng, thấy trống ngực còn đập thình thịch, tức thì mừng thầm Tiểu Linh vẫn còn sống, hán lập tức xách bổng nàng lên, phi thân nhảy vọt ra cửa phòng.

Bỗng nhiên có một bóng người thấp thoáng trước mắt, Nhạc Xương sợ rằng đối phương là Hồ Lô bảo chủ, nên hán lập tức lượn mình chạy ép sang một bên.

Nhưng hán sức nghĩ ra rằng, trông bóng người này có vẻ rất quen thuộc, hình như đối phương là nhị thúc Thiết Chương Từ Lương thì phải?

Thế nhưng nhị thúc đã chết dưới tay của Tiểu Diện Âm Ma rồi kia mà, chẳng lẽ chính âm hồn nhị thúc đến đây giải cứu mình?

Bấy giờ trời mờ mờ sáng.

Nhạc Xương ầm Tiểu Linh chạy như gió chẳng mấy chốc đã rời khỏi Hồ Lô bảo.

Bấy giờ hán đã rõ biết sự kiện mưu sát của Hồ Lô bảo, Bảo chủ này chính là người thù mà lão nhân lưng gù đã tìm kiếm bấy lâu, có lẽ Hồ Lô bảo chủ được A Tiêu mật cáo và biết “Huyết Ảnh chưởng”, nên đối phương mới sử dụng độc xà ám hại lão nhân lưng gù.

Nhạc Xương càng lúc chạy sâu vào núi thẳm, hán bỗng thấy sắc mặt Tiểu Linh trở nên tái mét, có lẽ nguy hại đến tính mạng.

Hán lập tức dừng bước lại đặt nàng nằm trên một tảng đá sát đường núi, vì nóng lòng cứu người, hán không kè nam nữ thọ thọ bất tương thân gì hết lập tức dùng chân khí từ từ truyền vào miệng nàng.

Trong lúc Nhạc Xương tụ thần chuyên tâm trị thương cho Tiểu Linh, trong cánh rừng sát đường núi xuất hiện hai nhân vật nguy hiểm đang đưa mắt chăm chăm theo dõi họ.

Hai người này thấy đều bật mặt bằng khăn đen.

- Thừa cha! Sao không xuất thủ ngay?
- Công lực của họ Nhạc kia đại tiên bộ, tuyệt không thể khinh suất.
- Xem kia! Tiểu tử đang cùng nha đầu nọ hôn nhau?
- Nôi khê một chút, nào!
- Ủa! Hán đang cởi áo của nha đầu nọ.

Bấy giờ Nhạc Xương thấy chân khí truyền vào như thể chẳng có hiệu quả nhiều, bất đắc dĩ hán phải cởi áo trên của Tiểu Linh, đây là lần đầu tiên hán tiếp xúc nữ tánh, nên hai tay cứ run rẩy không dừng, chẳng biết mình làm thế có đúng không? Nhưng hán không thể nhìn thấy chết mà chẳng cứu.

(thiếu trang 79, 80 cuốn 1)

- Hắc hắc! Cho dù thiên thần giáng trần cũng không thể cứu sống ngươi, há há

- Thưa cha!

Một hán tử mặt mày xấu xí trạc hai mươi tuổi ngoài hai tay ẩm Tiểu Linh vừa chạy tới vừa la lớn tiếng kêu gọi.

Người này chính là vị khách bịt mặt thứ hai lúc này, bây giờ y cũng đã gỡ khăn bịt mặt ra, chiếc đầu hói với mớ tóc lưa thưa vàng khè, thêm vào cặp mắt chuộc và cái cằm nhọn, trông qua biết ngay tiểu tử này thuộc giống người tà ác.

Y lấy tay áo lau khô mồ hôi trên trán nói :

- Tại sao không giết chết hắn?

- Giết chết và chết chìm có khác gì đâu?

- Muốn một hán biết bơi lội thì sao?

- Ta đã điểm bốn huyết đạo của hắn, biết bơi lội cũng bằng thừa? Hơn nữa dòng nước chảy qua Hỏa Dung Cốc, dù họ Nhạc kia có một trăm mạng sống cũng chịu thôi.

- Hừ!

- Thế nào?

- Đúng ra phải chặt hắn làm hai đoạn, sau đó mới ném xuống nước.

- Há há!

- Hắc hắc!

Hai phụ tử độc ác này đưa mắt nhìn nhau cười đắc ý.

Độc giả có biết hai người này là ai chẳng? Gã lớn tuổi chính là Thiết Chương Từ Lương, lão nhị trong Trung Nguyên tứ hiệp và cũng là nhị thúc mà Nhạc Xương luôn luôn hoài niệm chứ không ai xa lạ cả.

Còn tiểu tử đầu tóc vàng khè nọ chính là con một của Từ Lương, người giang hồ gọi gã là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện.

Bấy giờ Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bỗng chớp nháy đôi mắt chuột một cái nói :

- Hồng Thần đồ đâu? Hãy bày ra cho thiếu gia xem qua cái nào.

Thiết Chương Từ Lương la mắng nói :

- Mẹ mày! Nói chuyện với cha đây dám tự xưng là “Thiếu gia”, may mà ta vẫn mời vài vị học giả dạy dỗ người.

- Thưa cha! Chớ giận dữ làm gì, con chỉ quen miệng thế thôi!

- À!

Thiết Chương Từ Lương không làm gì hơn đành thở dài một tiếng.

Thế rồi gã lập tức bày Hồng Thần đồ ra, chỉ thấy dưới góc trong tấm lụa trắng có một ấn ký đỏ như máu đề bốn chữ Cửu U Đế Quân, ngoài ra ngay giữa tấm lụa có vẽ đôi môi hồng của một nữ nhân, cả tấm lụa trắng chỉ đơn giản có thế thôi.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện khẽ lắc đầu bĩu môi nói :

- Chẳng có gì hay ho hết, chỉ có mỗi một ấn ký và một đôi môi hồng, hừ...

Thiết Chương Từ Lương trầm giọng nói :

- Nên biết rằng một khi người võ lâm lấy được Hồng Thần đồ này, ắt sẽ xưng hùng cả đời và oai trấn bốn bề.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nói :

- Ô! Lợi hại thế sao? Nếu mang đi biếu cho Hồ Lô bảo chủ, há chẳng uống lắm ư?

Thiết Chương Từ Lương buông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Sao con khùng thế? Cha chỉ mượn thế lực của người diệt trừ Trung Nguyên tam hiệp để đoạt được Hồng Thần đồ mà thôi.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nghe cha nói thế liền buông tiếng cười đắc ý nói :

- Vậy thì cái chết của Trung Nguyên tam hiệp chính là do cha và Hồ Lô bảo chủ gây nên, chứ thực ra chẳng can hệ gì đến Tiểu Diện Âm Ma cả! Há há!

Thiết Chương Từ Lương sực thấy mình lỡ lời lập tức trầm giọng nói :

- Này Thiện nhi! Hãy nhớ cho kỹ, không được tùy tiện tiết lộ sự kiện này.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện cười khẩy một tiếng nói :

- Được! Chúng ta nhất ngôn bất biến, thế nhưng phải có điều kiện.

Thiết Chương Từ Lương nghe nói thế, giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, găm hét nói :

- Cha chả! Làm con mà cũng dám ra điều kiện với cha được sao?

- Cha muốn nói sao cũng được, miễn cha thưởng nha đầu này cho con để làm vợ, nhưng cha không được thả dê?

- Đồ hỗn láo! Làm gì có chuyện cha tranh giành nữ nhân với con ư?
- Vậy thì cha tốt lắm, tạm biệt cha.
- Người định đi đâu vậy?
- Đến một chốn vắng người tìm khoái lạc cái đã!

Kêu bóp một cái.

- Sao cha lại đánh con?

Thiết Chương Từ Lương giận đến mặt mày tái mét, nhưng gã rất thương yêu đứa con này, đành trợn mắt nói :

- Người biết tiểu cô nương mà người đang ẵm trong tay là ai không?

Một bên má của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đỏ bừng lên nói :

- Con chỉ biết cô ta là nữ nhân thế thôi.

Thiết Chương Từ Lương nghiêm sắc mặt lại nói :

- Căn cứ điều suy đoán của Hồ Lô bảo chủ có lẽ giữa y và Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga có mối quan hệ gì đây!

- Vệ Hằng Nga là nhân vật thế nào?

- Là một nhân vật rất tài ba.

- Có lẽ cha sợ Vệ Hằng Nga nên không cho con tầm lạc chứ gì?

- Này tiểu tử! Nếu quả thật y là con gái của Vệ Hằng Nga, thì cha muốn hỏi đám này, nhưng tối thiểu phải xem người ta bằng lòng hay không trước đã, người không được làm ầu!

- Cậy vào bộ dạng của con đây?

- Nếu con ngoan ngoãn học hành, cha sẽ xếp đặt mọi việc cho.

- Ý kiến của cha thế nào?

Thiết Chương Từ Lương trợn mắt nhìn y một cái, nói tiếp :

- Y trúng độc khí quái xà, hiện giờ chưa tỉnh, chúng ta tương kế tựu kế là xong ngay.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nghe nói lập tức thì đại phần khởi, nói :

- Tương kế tựu kế thế nào? Con đang lắng tai nghe bảo!

Thiết Chương Từ Lương khẽ gật nói :

- Cứ bảo rằng cha từ trong Hồ Lô bảo giải cứu y chắc y sẽ cảm ơn cứu mạng, đương nhiên chịu gả cho người rồi.

- Há há! Thế nhưng một khi Hồ Lô bảo chủ biết sự kiện này há chẳng hỏng việc ư?

- Đây cũng là một diệu kế, một khi gạo đã nấu thành cơm, Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga nọ quyết phải trả thù cho lão nhân lưng gù là phụ thân của bà ta, hắc hắc! Lúc đó cha con ta ngồi xem song hồ quyết đấu chơi, mặc ai chết sống cũng được, biết đâu lại chẳng bảo toàn được Hồng Thần đồ ư?

- Thế nhưng vàng giả không chịu lửa thì sao?

- Cha đây có thể cậy vào oai lực Hồng Thần đồ liên lạc cao thủ bốn phương, sau đó còn sợ gì Bảo chủ? Tiên cơ? Há há...

* * * * *

Nhạc Xương thuận theo dòng nước chảy xuống hạ lưu, y như trời đất biến hóa, đáng chết mà chưa chết, vượt ngoài sức tưởng tượng của Thiết Chương Từ Lương.

Những yếu huyết hần bị điễm bỗng nhiên được khai mở hết.

Đó là do công hiệu Nguyên châu của Thiên niên độc xà, khiến hần nhân họa được phước.

Thế nhưng nước chảy xiết, hơn nữa hần chẳng biết bơi lội, đành mặc dòng nước lôi cuốn hần vùng vẫy mãi...

Nước từ từ nóng dần, hần lại trôi qua một ngọn núi cao, hai bên vách núi nọ chảy xuống vài hàng hỏa dung phun thạch tạo thành dòng chảy lớn đổ vào đầm nước, có lẽ nước chịu ảnh hưởng phun thạch đã biến thành dung nham, một khi con người đến gần làm sao chịu nổi sức nóng ấy!

Nhạc Xương hốt hải thử dài nói :

- Quả thật trời đã tuyệt đường của ta, trông tình hình ta phải bị dung nham nướng cho chết tươi không sai. Bản năng cầu sống khiến hần vùng mạnh hai tay kêu vù một cái, không ngờ hần lại bay vọt lên trên cao cả vài trượng, hần lập tức thừa thế lượn không biến thức bay vù một cái tiếp tục thẳng lên hai mươi trượng ngoài phát phơ hạ trên sơn lãnh.

Nhạc Xương vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, từ đâu mà hần bỗng nhiên lại có một sức mạnh phi thường như vậy ư?

Hắn phóng mắt nhìn xung quanh tức thì hồn phi phách tán, cả con người hắn đã bị vây trong dung nham nóng hừng hực. May rằng cách xa chỗ hắn độ khoảng ba trượng có một hang đá to lớn, hình như trong hang đá nọ không có phún thạch chảy ra.

Thế rồi hắn chẳng do dự chút nào lập tức phi thân nhảy vào hang đá nọ, mặc dù không có phún thạch, nhưng hắn vẫn cảm thấy nóng hừng hực như bị lửa đốt.

Nhạc Xương tiến vào trong vài bước, nhưng khí nóng vẫn không giảm, bỗng nghe thấy tiếng kêu sột sột từ bên trong vang ra.

Hắn nhất thời động tánh hiếu kỳ, từ từ tiến sâu vào vài trượng, trước mặt hiện ra một động thất khác, té ra trong đó có một hồ cát chảy, âm thanh lúc này chính là từ trong hồ cát chảy này vang ra.

- Khả khả khả khả...

Bỗng nhiên có một tràng cười quái gở, chàng biết từ đâu vang tới, tiếng cười trầm khàn có uy lực y như tiếng quỷ dữ gào khóc nơi địa ngục vậy.

Nhạc Xương giật mình kêu thầm rằng :

- Trong động này có quỷ chăng?

Hắn đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng chẳng thấy bóng người cồn con nào hết.

(thiếu 1 đoạn - trang 93,94)

Khô Lâu Tẩu thì chẳng lấy làm lạ, ngược lại lão cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Tiểu oa nhi có duyên với ta chớ đi đâu nữa?

Nhạc Xương hốt hải nói :

- Khô Lâu tiên bối, chẳng lẽ lão nhân gia người định giữ vẫn bối lại sao?

- Lão phu phải truyền võ công cho người!

- Võ công ư?

Nhạc Xương động lòng nói :

- Thế nhưng vẫn bối chỉ học loại võ công thiên hạ đệ nhất.

- Há há há...

Khô Lâu Tẩu cười như điên như cuồng nói :

- Lão phu chẳng dạy thiên hạ đệ nhị chi đồ đệ...

- Vẫn bối chẳng tin chút nào!

- Được! Người hãy xem đây!

Chỉ thấy hai cánh tay xương xẩu của Khô Lâu Tẩu bỗng từ trong cát chảy thò ra, tức thì có một luồng kinh lực mạnh như vũ bão ập vào một tảng đá to cả trượng ở ngay trước mắt nhanh như chớp.

Kêu dùng một tiếng.

Tảng đá to cả trượng trúng chưởng nứt lở thành nhiều mảnh, làm rung cả thạch động như long trời lở đất.

Nhạc Xương cả mừng, la lớn tiếng nói :

- Vẫn bối bằng lòng học võ với tiên bối!

Khô Lâu Tẩu cười khàn một tiếng nói :

- Liệu tiểu oa nhi người có chịu khổ được chăng?

Nhạc Xương vỗ ngực nói :

- Vì trả thù cho cha dù có vào rừng đao núi kiếm cũng không từ.

- Vậy thì tiểu oa nhi người hãy xuống đây!

Nhạc Xương giật mình nói :

- Xuống hồ cát chảy ư?

- Không xuống hồ cát chảy, làm thế nào luyện được “Thủy Hỏa Ký Tế thần công”?

Nhạc Xương đã nhìn ra Khô Lâu Tẩu không phải là một nhân vật tầm thường, mặc dù xuống hồ cát chảy là nguy hiểm nhưng không có nguy hiểm làm sao thành đại sự ư.

Hắn suy nghĩ đến đây, liền lẳng lặng khàn rằng :

- Thưa cha, vì giết Tiểu Diện Âm Ma cho dù hải nhi bị cát chảy đốt chết cũng bằng lòng vậy?

Khàn xong hắn nghiêng răng kêu tùm một cái, nhảy vào hồ cát chảy luôn.

Tức thì khí nóng thấm vào thân đau tận xương tủy, hắn đau đến nổi cứ nghiêng răng kêu ken két, khí nóng từ trên đầu xông lên hừng hực, nhưng hắn cố chịu đựng chẳng rên rỉ tiếng nào hết.

Khô Lâu Tẩu cười khẩy nói :

- Ta chờ đợi cả mười tám năm chẳng oan uổng chút nào, quả nhiên gân cốt oa nhi này bất phàm hết sức!

Nhạc Xương thở mạnh một cái nói :

- Xin hỏi tiền bối! Con người ngâm trong cát chảy, tay chân khó cử động, chẳng hay luyện võ công bằng cách nào đây?
 - Cứ ngâm mình trong đây khoảng tám hoặc mười năm rồi hãy tính sau!
- Nhạc Xương cả kinh thất sắc nói :
- Sao mà lâu thế?
 - May nhờ gân cốt người phi phàm, bằng không ngâm cả hai mươi năm lão phu cũng chưa dám bảo đảm thành công hay không.
- Nhạc Xương nghe nói thể bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, hắc đành nghiêng răng chịu trận.

Hồi 4

Thủy Hỏa Ký Tế thần công

Hai tháng thấm thoát đã trôi qua.

Nhạc Xương luyện tập trong hồ cát chảy đã quen dần, không còn cảm thấy đau đớn như trước kia nữa, lúc hần đói thì Khô Lâu Tẩu sử dụng nội gia chân lực bắt chim dơi cho hần ăn và uống máu giải khát, hần sống cuộc sống bán nguyên thủy.

Một hôm...

Khô Lâu Tẩu buông tiếng cười như điên như cuồng.

Trong lòng Nhạc Xương lấy làm kinh ngạc, hần không nghe thấy tiếng cười như thế gần hai tháng nay rồi.

Dứt tiếng cười, Khô Lâu Tẩu lên tiếng nói :

- Này Xương nhi, con có thể rời khỏi hồ cát chảy được rồi.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối nói thật đấy chứ?

- Đúng thế!

- Nhưng vẫn bối chỉ ở trong hồ cát chảy mới có hai tháng kia mà?

- Phải, chính ta cũng chẳng hiểu tại sao nhưng quả thật con đã luyện nên Thủ Hỏa Ký Tế thần công rồi.

- Thế sao?... Há há há!

Nhạc Xương thoát ngẩn người trong giây lát, sau đó buông tiếng cười há há như điên như cuồng phi thân nhảy ra khỏi hồ cát chảy, hần vui mừng đến chảy nước mắt.

- Khà khà khà...

Khô Lâu Tẩu cũng phát ra tràng cười âm u lạnh lùng, sau đó lão cũng phi thân nhảy vọt ra khỏi hồ cát chảy luôn.

Nhạc Xương trông thấy thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, vì đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Khô Lâu Tẩu đi đứng trong thạch động, hần vội lên tiếng hỏi :

- Thừa bá bá! Chẳng phải lão nhân người bảo rằng cả đời không rời khỏi hồ cát chảy đó ư?

Khô Lâu Tẩu chẳng thèm đếm xỉa lời nói hần, bỗng nhiên gầm hét một tiếng :

- Xương nhi hãy chú ý nào!

Dứt lời, lão cúi người xuống diễn ra một thân pháp quỷ quyết thần kỳ hết sức.

Mỗi một thức khởi thủ chia làm nhiều động tác, hai tay bảo hộ đơn điền, uốn eo, co chân, vận khí, vung chưởng...

Nhạc Xương bắt giác y pháp múa luyện theo cũng chỉ trong khoảng thời gian ăn xong buổi cơm, hần đã mang bộ thân pháp này luyện được một cách đặc thủ như ý.

Khô Lâu Tẩu hấp tấp nói :

- Hãy nghe cho kỹ! Thân pháp ta tên là “Mị Ảnh Si Uyên”, còn chương pháp kêu là “Lôi Hỏa bát thức”.

Lão vừa nói vừa múa hai tay, chân đạp tử ngọ tấn, dẫn từng tiếng một nói tiếp :

- Vừa vận khởi Đơn điền, khí cương dương phát sanh ngay, sau đó qua Nhâm Đốc nhị mạch đến thẳng Bách huyệt, vì thế có thể tùy tiện sử dụng cương dương chi khí này, đây gọi là “Thủy Hỏa Ký Tế”. Sau đó chuyển lực vào hai cánh tay, cùng lúc vận dụng tả hữu long hổ chưởng, nếu muốn tấn công tả chưởng hữu chưởng phải dùng hư chiêu, còn định thì triển hữu chưởng thì dùng tả chưởng tấn công hư chiêu, lao vào hướng địch trong tích tắc và chế địch ngay, há há! Đây là thức thứ nhất của “Lôi Hỏa bát thức” tên là “Đoạn Mạng Truy Hồn”, hãy phóng chưởng nào.

Nhạc Xương lập tức chiêu nguyên thức phóng ra một chưởng, tức thì kinh phong xen lẫn tiếng kêu vù vù như sấm nổ đánh vào vách đá kêu ùng một tiếng, bụi đá bay tung tóe và hiện ra một cái hang sâu ba thước rộng năm thước nhanh như cắt.

Tức thì Nhạc Xương trở mắt nhìn tới trước và ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Thình lình ngay lúc này...

Hần sự nghe thấy tiếng rên rỉ âm trầm.

Bất giác giật mình ngoái cổ nhìn ra sau tức thì cả kinh thất sắc, mới hay Khô Lâu Tẩu ngã nằm trên đất thờ hồn hển, toàn thân lão run lẩy bẩy, gương mặt chỉ còn da bọc xương trở nên tái mét, không còn chút sắc máu nào hết.

Hắn liền phi thân nhảy vào lòng Khô Lâu Tẩu, khóc lóc nói :

- Bá bá! Lão nhân gia người bị sao thế?
- Xương nhi! Chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại!

Nhạc Xương hốt hải nói :

- Không! Lão nhân gia người không thể chết.
- Đúng ra ta đã chết cách đây mười tám năm về trước.
- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?
- Cách đây mười tám năm võ lâm có một trận đại huyết kiếp, lúc đó bọn nhân vật chánh phái xem bá bá là một tà ma, vì thế chín đại Chương môn nhân các phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Lôn, Nga Mi, Không Động, Điểm Thương đã liên hợp hắc, bạch lưỡng đạo cao thủ cùng bá bá đại chiến cả ba ngày ba đêm trong một núi thẳm hiểm người lui tới...

- Kết quả thế nào?

- Bá bá giết chết hàng trăm cao thủ, cuối cùng độc đấu chẳng lại quần địch, bị chín đại Chương môn nhân mạnh ai nấy thi triển tuyệt học điểm vào ba mươi sáu huyết của bá bá, sau đó lại sợ ta không chết, và mang ta đến đây ném xuống hồ cát chảy.

Nhạc Xương nghiêng răng nói :

- Quả thật họ cũng tàn nhẫn cay độc quá thế, nhưng tại sao bá bá lại chẳng chết và sống đến ngày hôm nay?
- Xương nhi! Đây cũng là tạo hóa đùa nghịch con người, ý trời đã xếp đặt như thế, lúc đó ta cho rằng ắt chết không sai, chẳng ngờ sức nóng của cát chảy lại khắc chế được cơn rét của âm hỏa, vì thế ta lại luyện nên “Thủy Hỏa Ký Tế thần công”, do bởi nguyên nhân nóng lòng muốn báo thù gấp và vận công quá vội mặc dù giải được Âm huyết, song chất độc khí lạnh đã xâm vào trong xương tủy.
- Cho nên bá bá không thể rời khỏi hồ cát chảy chứ gì?
- Chỉ cần rời khỏi hồ cát chảy một tiếng đồng hồ thì khí lạnh sẽ bộc phát, máu đông đặc lại mà chết.
- Bá bá...
- Tiếc rằng ta chưa thể mang toàn bộ “Lôi Hỏa bát thức” truyền lại cho ngươi.
- Bá bá...

Kêu ộc ộc vài cái!

Khô Lâu Tẩu há mồm phun ra ba cục máu đặc màu tím, thân thể bắt đầu run rẩy, âm thanh nhỏ dần.

Nhạc Xương không chịu được đã buông tiếng khóc òa lên, đồng thời nắm chặt hai tay Khô Lâu Tẩu, hai tay lão lạnh như băng tuyết.

Khô Lâu Tẩu thờ hồn hển nói tiếp :

- Xương nhi! Thời gian chẳng còn bao nhiêu nữa, bá bá có việc nhờ con.

Nhạc Xương nói giọng uất nghẹn :

- Bá bá chịu đau đớn cả mười tám năm trời, đồng thời đã xả thân truyền võ công cho con, dù Xương nhi có tệ như thế nào đi nữa cũng sẵn sàng bằng lòng vì bá bá vào rừng đao núi kiếm không sai!
- Há há há!

Khô Lâu Tẩu cất tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, bỗng nghiêm sắc mặt lại nói :

- Điều thứ nhất, giết phút chín đại chương môn nhân.

Nhạc Xương chẳng biết lão đang hỏi quan phản chiếu không còn sống được bao lâu nữa, tưởng rằng lão khỏe lại, cả mừng nói :

- Xương nhi bằng lòng! Nhưng bá bá không chết đâu?

Khô Lâu Tẩu lắc đầu, thờ dài nói :

- Điều thứ hai, ngươi hãy tìm kiếm một nữ nhân...
- Nữ nhân nào?
- Y có mái tóc sắc đỏ óng ánh, mái tóc thật quyến rũ... y... y tên là Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga...
- Tìm đôi phương để làm gì?
- Hãy cắt lấy mái tóc xinh đẹp trên đầu y chôn chung với thi hài ta.

Nhạc Xương ấp úng nói :

- Nếu ý... y không bằng lòng thì sao?
- Thế thì mang cả chiếc đầu của y đến đây!

- Thừa bá bá! Hai người ắt phải có mối ân oán khó giải gì đây?

- Há há! Chuyện này kể ra còn dài dòng lắm, bây giờ không đủ thì giờ kể cho người nghe, trong túi áo ta... người hãy mang đi luôn.

Vài tiếng cười thảm thiết đã kết thúc sinh mạng của nhất đại kỳ nhân Khô Lô Tẩu.

Nhạc Xương và Khô Lô Tẩu sống chung được hai tháng đã nảy sinh tình cảm thân thiện, mặc dù có lúc Khô Lô Tẩu tỏ ra hà khắc, nhưng trái tim lão vẫn tốt và từ ái.

(thiếu 1 đoạn, trang 111, 112)

Nhưng khi hắn suy nghĩ kỹ lại, giết người không thể bảo rằng là vô tội.

Nhất là giết chín đại Chương môn nhân. Giữa mình và họ chẳng có thù oán gì hết, như vậy chẳng phải miến cưỡng lắm sao?

Bây giờ hắn có chút hối hận, mình không nên hứa với Khô Lô Tẩu về điều này.

Thế nhưng chẳng lẽ hắn lại có thể từ chối ân nhân điều này thật sao?

Hồ Lô bảo đã hiện ra trước mắt, hắn tạm thời gạt bỏ mọi tạp niệm, hắn cần tra thám Hồ Lô bảo để giải cứu Tiểu Linh, vì hắn cho rằng Tiểu Linh đã bị họ đưa về đó.

Bây giờ Nhạc Xương cậy mình có võ công tuyệt đỉnh, cho nên chẳng xem Tiểu Diện Âm Ma và chín đại Chương môn nhân vào đâu hết, huống chi đây là một Hồ Lô bảo còn con?

Hắn cũng chẳng đợi trời tối, lập tức thi triển “Mị Ảnh Si Uyển” thân pháp lục soát khắp mọi nơi trong Bảo nhanh như một hồn ma bóng quỷ.

Không phát hiện Tiểu Linh!

Cả Bảo chủ Và tiêu tử tên là A Tiêu cũng biến đi đâu mất.

Thế rồi hắn tùy tiện bắt một trang đinh hỏi :

- Bảo chủ các người đâu rồi?

Trang đinh nọ giật mình la hét nói :

- Chao ôi! Có ma...

Nhạc Xương giận đến siết mạnh hai tay một cái, trang đinh nọ kêu ư một tiếng đau đến ngất xỉu ra đất luôn.

Hắn bắt kẻ trang đinh nọ chết sống ra sao hết, lập tức phi thân bắt một đại hán khác.

Đại hán nọ hốt hải nói :

- Người là người hay là ma ư?

Nhạc Xương mới võ lễ mình ngâm trong hồ cát chảy hai tháng trời nên mình mắt đã trở nên khó xem.

Thế rồi hắn nói giọng ôn tồn :

- Ta hỏi Bảo chủ các người đi đâu rồi?

Đại hán nọ lấy hết can đảm, song giọng nói vẫn run run :

- Bảo chủ đi dự võ lâm đại hội.

- Võ lâm đại hội họp tại đâu?

- Nghe nói tổ chức tại Trường An do Chương môn nhân phái Võ Đang làm chủ trì, mục đích là để đối phó Tiểu Diện Âm Ma!

- Ô! Tiểu Diện Âm Ma cũng đến Trường An sao?

Đại hán lắc đầu nói :

- Vậy thì chẳng biết rồi.

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng hỏi tiếp :

- Thế còn vị Tiểu Linh cô nương đâu?

- Có phải người muốn hỏi cháu gái của lão nhân lưng gù ư?

Nhạc Xương gật đầu nói :

- Đúng thế! Nàng đâu rồi?

- Có một hậu sanh tiểu tử cứu nàng đi khỏi.

- Người nói thật đấy chứ?

- Kẻ nằm không dám nói dối!

Nhạc Xương do dự giây lát, hắn biết rằng hậu sanh tiểu tử mà gã đại hán nói chính là muốn nói mình đây, căn cứ điều này có thể suy đoán rằng Tiểu Linh ắt đã bị quái khách bịt mắt ám hại mình đã bắt cóc đi mất. Hắn thấy rằng không còn điều gì để hỏi nữa, lập tức buông tay, quay người phi thân rời khỏi Hồ Lô bảo luôn.

Bây giờ không biết tung tích Tiểu Linh ở đâu, đành phải tìm Tiểu Diện Âm Ma trả thù trước.

Một hôm, Nhạc Xương đến Trường An.

Mặc dù hấn hành tẩu giang hồ được vài tháng, nhưng đây là lần đầu tiên hấn đặt chân vào chốn náo nhiệt. Nhạc Xương dạo trong phố vài vòng, thấy sắc trời tối dần, bèn nghĩ bụng :

- Hãy tìm một khách điểm nghỉ ngơi có việc chi ngày mai tiếp tục thám thính cũng chưa muộn.

Thế rồi hấn đi liền ba khách điểm nhưng họ đều bảo rằng hết phòng, kể đó lại tìm tới một khách sạn Cao Thăng nhưng cũng không còn chỗ trống.

Hấn ngăn người trong giây lát, định cất bước đi tiếp, bỗng có một đại hài tử trạc mười bốn mười lăm tuổi đi tới, chỉ tay vào mặt điểm tiểu nhị mắng chửi inh ỏi :

- Đồ chó má! Có mắt không có trông, ngươi dám khinh thường người ta không có tiền chăng?

Đại hài tử này có đôi lông mày đậm, mắt tròn, mũi lân, miệng to, hai lỗ tai cánh quạt, trên đỉnh đầu có kết ba cái bím con.

Y lay động cây quạt xếp trong tay một cái lại lên tiếng mắng điểm tiểu nhị đang đứng ngăn người :

- Mở điểm tiếp khách cần lạnh lẽ. Hứ! Tiểu tử ngươi dùng cặp mắt chó xem người, tốt hơn hết nên cuốn gói nghỉ việc cho rồi.

Điểm tiểu nhị thoạt trông thấy đại hài tử ăn mặc hoa lệ, tức thì mặt lộ vẻ cười, nói :

- Thiếu gia chớ nóng giận, có việc chi hãy thông thả thương lượng.

- Thương lượng con khi! Hấn cần phòng nghỉ ngơi, ta cũng cần phòng nghỉ.

Thế rồi Nhạc Xương theo sau hắc tiểu tử bước vào khách điểm, khi hắn đi qua trước mặt điểm tiểu nhị, bất giác trợn ngược hai mắt nhìn gã và lạnh lùng kêu hừ một tiếng.

Không ngờ tiếng kêu hừ này chấn động đến tiểu nhị phải lùi ra sau hai bước và bịt tai chẳng kịp.

Nhưng hắc tiểu tử lại mừng thầm :

- Quả nhiên mình đoán không sai chút nào, chỉ cần tiếng kêu hừ này, bảo đảm phụ thân cũng phải luyện tập cả ba năm...

Tiểu nhị dẫn hai người vào tới một sương viện, phía trước một gian sáng hai gian tối, chánh sảnh trung bày rất tao nhã, gồm có bàn ghế kê tử không thiếu thứ gì cả.

Hắc Tiểu Tử chưa ngồi xuống đã la lớn tiếng nói :

- Đây tiểu nhị! Hãy dọn cho ta một bàn thịt thượng hạng, ta phải đãi đại ca ta một buổi ngon lành.

Nói xong, y thò tay vào túi áo móc một viên kim châu to bằng mắt rồng ra, đặt vào tay tiểu nhị.

Tiểu nhị ngẩn người ra giây lát nói :

- Hạt châu này ít nhất cũng phải trị giá mười lạng bạc?

Hắc Tiểu Tử nhíp quạt xếp lên bàn kêu bóp một cái, nói :

- Hãy đến Kim châu điểm đổi thành vàng bạc, còn dư bao nhiêu xem như tiểu tử ngươi trúng số.

Tiểu nhị nghe nói thế vội cúi đầu cảm tạ lia lịa, sau đó quay người chạy về hướng nhà bếp ngay.

Nhạc Xương trông thấy Hắc Tiểu Tử đầy nghĩa khí, bất giác nhủ thầm :

- Mình lẻ loi một mình, kết được một vị huynh đệ như thế cũng là đại lạc sự đời người.

Hắn chưa kịp lên tiếng, thì Hắc Tiểu Tử lại lẩm bẩm nói :

- Thời buổi này đi đường phải cẩn thận, nên biết rằng đao kiếm trước mắt thì dễ tránh né, mũi tên bắn lên thì khó đề phòng vô cùng, ví dụ nói rằng ta có một túi kim châu, ắt có người theo dõi mưu cầu không sai!

Nó xong, y thò tay vào ngực áo lấy một món đồ ra và đặt trên bàn, thì ra là một túi vải màu vàng.

Nhạc Xương trở mắt nhìn kỹ, giật mình nhủ thầm :

- Hồng rồi! Đây không phải là túi kim châu của ta đó ư?

Hắn giật mình sờ tay vào túi áo, mới hay túi kim châu nọ biến đi mất, hốt hải giơ tay chớp tới ngay.

Hình như Hắc Tiểu Tử nọ đã đề phòng đến chiều này, lập tức lên tiếng nói :

- Ta đùa với ngươi đấy thôi, bằng không, đánh cắp hồ bao làm gì có chuyện lộ tang vật, hí hí... trả lại ngươi đây.

Nhạc Xương then đồ cả mặt chẳng tiện nhận lại ngập ngừng nói :

- Đây huynh đệ!... Nếu ngươi thích ta biếu cho ngươi đây.

Hắc Tiểu Tử cười hi hí một tiếng, lắc đầu nói :

- Ai mà thèm thứ này, ngoài phố có hàng tỷ...

- Ngươi đánh cắp ư?

- Nói đánh cắp thì khó nghe lắm, chỉ thừa lúc người ta không chú ý, tiện tay mang đi thế thôi.

Nhạc Xương cười miễn cưỡng một tiếng, hắn biết rằng y ắt là hậu nhân của bậc tiền bối hiệp đạo, nên không tiện hỏi tới nữa.

Bấy giờ điểm tiểu nhị dọn thức ăn rượu thịt ra, sau khi hai người uống cạn ba ly rồi nói chuyện tiếp.

Thế rồi Nhạc Xương mới biết Hắc tiểu tử này có cái tên quái gỡ, kêu là Bảo Bối.

Y bảo rằng y đến Trường An dự võ lâm đại hội, đồng thời hiểu về các môn phái giang hồ rất tường tận.

Nhạc Xương lên tiếng hỏi :

- Võ lâm đại hội sẽ cử hành tại đâu vậy?

Bảo Bối trả lời :

- Tại Cửu U Đế Quân miêu!

Nhạc Xương ngạc nhiên nhủ thầm :

- Mình bị quái khách bịt mắt đánh lén tại Hồ Lô bảo ngoại, chẳng phải trên tấm lụa Hồng Thần đồ có một ấn ký Cửu U Đế Quân đó ư?

Chẳng lẽ hai sự kiện này có can hệ với nhau?

Hắn suy nghĩ đến đây buột miệng nói tiếp :

- Cừu U Đế Quân là là người hay là thần vậy?

Bảo Bối mỉm cười nói :

- Vì ngài mà xây cất ngôi miếu nên bảo ngài là thần, còn vân long lượn mình trên không chẳng thấy đầu đuôi nên gọi là người.

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Đây chẳng phải là thần thoại đó ư?

- Há há!

Bảo Bối cười há há một hơi dài nói :

- Chuyện này kể ra còn dài dòng lắm, có một năm chín đại Chương môn nhân tụ hội tại Hoa Sơn, bỗng có vị khách xa lạ, lưng thắt ngọc đai, mình mặc xà bào, đầu đội mũ tơ, hai tay bưng thẻ ngọc đến viếng.

- Đối phương là Cừu U Đế Quân ư?

- Nếu đúng là ngài, thì chẳng gọi là Vân Long Tại thiên làm gì, đối phương tự xưng là toạ hạ cừu Cừu U Đế Quân, nhận chức Tả Thừa Tướng.

- Ô! Kỳ nhân, kỳ sự!

- Thiên hạ rộng lớn có biết bao sự kỳ lạ. Nay Xương ca! Người ít thấy thế thôi.

Dứt lời y nâng ly hớp một hớp rượu sau đó lại nói tiếp :

- Đương nhiên chín đại Chương môn nhân đã hỏi y đến Hoa Sơn để làm gì, y bèn nói rằng: “Tệ chủ thượng sanh trưởng tại Trường An, vì bảo hộ hương thổ cấm người võ lâm đến đây sanh sự, bằng không chủ thượng tuyệt không tha thứ.”

- A!

Nhạc Xương buột miệng nói :

- Đây chẳng khác gì buông lời đe dọa, chẳng lẽ chín đại Chương môn nhân lại vâng lệnh sao?

- Vậy thì ta cũng phảng rờ lắm, thế nhưng tại Trường An nam thành ngoại đã xây cất một ngôi Cừu U Đế Quân miếu, đồng thời chín đại Chương môn nhân sẽ liên doanh chiêu cáo các bang các phái bất luận người nào phải xem Cừu U Đế Quân miếu như là thánh miếu, hơn nữa không được ấu đả tranh chấp tại Trường An.

Nhạc Xương nghe kể đến đây bất giác động lòng nói :

- Bảo đệ! Người có nghe nói Tiểu Diện Âm Ma bao giờ chẳng?

- Hắc hắc...

Bảo Bối nghe hẳn hỏi thế bất giác cười khàn một tiếng nói :

- Chính gã đã sát hại thúc thúc ta.

- Lệnh thúc cũng cười thê thảm rồi mới chết ư?

- Gia thúc chết như thế đấy. Bảo Bối nói tới đây bất giác kêu ủa một tiếng, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Có thật người không biết gì về việc cách đây một tháng Tiểu Diện Âm Ma chẳng?

Nhạc Xương khẽ lắc đầu một cái.

Bảo Bối chớp nháy đôi mắt một cái nói tiếp :

- Cách đây ba tháng trước, ma đầu nọ dùng Tiểu Ma Lệnh làm lệnh phù cưỡng ép người nuốt thuốc độc, sau đó khiến người ta mất hết thần trí, cười điên cuồng cả ngày, dở sống dở chết, Nhạc Xương ca đã nghe nói điều này rồi chứ?

Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái.

Bảo Bối vỗ vào bàn kêu cái bốp nói :

- Cách đây một tháng, số người từng nuốt thuốc độc nọ bỗng nhiên biến mất!

- Thế sao?

- Đương nhiên trong số đó có cả thúc thúc ta!

- Có lẽ ma đầu nọ dẫn dắt họ đến nơi khác thì phải.

- Có lẽ là như thế nhưng Bảo Bối này thì cho rằng Tiểu Diện Âm Ma ắt có mưu đồ gì đây.

- Há há há!

- Tại sao Xương ca lại cười như vậy?

Nhạc Xương buồn bã nói :

- Vậy thì chuyến đi đến Trường An của tiểu huynh oan uổng rồi.

Bảo Bối chớp nháy đôi mắt một cái, nói :

- Xương ca nói thế có nghĩa là sao?

- Mục đích tiểu huynh đến Trường An là để trả giết Tiểu Diện Âm Ma trả thù cho cha! Thế nhưng căn cứ điều Bảo đệ vừa nói, Cừu U Đế Quân nọ đã xây miếu, Trường An đã có điều ước cấm người võ lâm sanh

sự ầu đã vậy thì Tiểu Diện Âm Ma ắt phải kiêng kỵ và không đến Trường An, thế thì việc thiên lý tầm thù của tiểu huynh há chẳng tan vỡ đó ư?

- Xương huynh nói phải, còn một việc ta quên đề cập. Chẳng những lập Cửu U Đế Quân miếu, hơn nữa còn phải bốn vị tướng quân đến canh miếu, ta tin rằng Tiểu Diện Âm Ma càng không dám đến.

- Nhưng tiểu huynh vẫn mong rằng lời đồn đại này không đúng sự thật.

- Ta cũng trông như thế, mặc dù Tiểu Diện Âm Ma lợi hại thật, nhưng đệ tin chắc rằng gã không chịu nổi ba quyền của ta đâu.

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng nói :

- Bảo đệ! Người chớ xem thường Tiểu Diện Âm Ma quá thế.

Bảo Bối vỗ ngực nhủ thầm :

- Dù gì Tiểu Diện Âm Ma cũng chẳng đến Trường An, nên cứ thôi phòng một phen cũng chẳng có chi!

Y suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng nói khoác :

- Xương ca chẳng tin ư? Khi võ lâm đại hội ngày mười lăm tháng năm vừa qua, đệ sẽ dẫn người đi tìm ma đầu nọ, nếu chẳng lấy chiếc đầu gã xuống để làm quả bóng thể chẳng làm người.

- Hừ!

Bỗng có một tiếng tăng háng lạnh lùng từ bên ngoài vang tới.

- Ai đó?

Cả hai người song song thất kinh kêu lên một tiếng.

Bóng đen bóng trắng thấp thoáng một cái, tức thì trên bàn hiện ra một lá cờ đen và một cái hộp xương.

Thì ra đây là Tiểu Diện Âm Ma lệnh kỳ.

Trong hộp có hai viên thuốc màu đen, đúng là độc dược nuốt vào sẽ nổi cơn điên đã đồn đại bấy lâu.

Tiểu Diện Âm Ma đã xuất hiện thật rồi.

Nhạc Xương phi thân nhảy vọt qua cửa sổ lao ra sân viện, hẩn đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy ánh trăng soi sáng, sân viện im phăng phắc chẳng có bóng người còn con nào hết.

Nhạc Xương trơ mắt nhìn giây lát, sau đó đành quay người chạy trở vào đại sảnh mới thấy Bảo Bối trốn dưới chân bàn, toàn thân run rẩy, miệng mấp máy kêu “mẹ ơi” mãi.

Nhạc Xương đỡ Bảo Bối đứng dậy nói :

- Tiểu Diện Âm Ma đã chạy mất rồi.

Bảo Bối then đỏ mặt ấp úng nói :

- Xương ca ca! Gã ma đầu nọ đi mất rồi sao?

Bấy giờ từ xa xa vang tới ba tiếng keng canh ba.

Bảo Bối không dám xưng anh hùng nữa, cứ bám sát Nhạc Xương mãi...

Trong lòng Nhạc Xương cứ suy nghĩ lung tung, hẩn biết rằng ma đầu này quyết không bỏ đi đâu xa, căn cứ vào lời đồn đại giang hồ, Tiểu Diện Âm Ma giết người không quá canh tư, gã ắt phải quay trở lại cho mà coi.

Hắn đã lâm vào giai đoạn một mất một còn, dù sao đi nữa giữa mình và ma đầu nọ ắt phải có người bị hủy diệt, chẳng biết nhất chương thần công do Khô Lâu Tẩu truyền thụ có khả năng đối phó Tiểu Diện Âm Ma hay chẳng?

Hắn bắt đầu hoài nghi bản lãnh của mình.

Hắn đưa mắt nhìn Bảo Bối đã ngủ thật say, lắc đầu nhủ thầm :

- Dù sao Bảo đệ vẫn là một hài tử, y đã ngủ say thật rồi ư?

Một cơn gió lạnh hất vào người hẩn lạnh đến toát mồ hôi.

Xa xa trống điểm canh tư, Nhạc Xương nhủ thầm :

- Trời sắp sáng tới nơi có lẽ đêm nay bình yên vô sự.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng từ nơi xa xa vang tới :

- Nhạc... Xương...

Hai âm thanh này dài lê thê, rùng rợn ghê gớm âm trầm có lực...

Hắn lại liên tưởng lúc phụ thân còn sống từng đề cập rằng, như trường hợp Yến Sơn Tẩu bỏ xác tại hoang sơn đã có người nghe thấy một âm thanh gọi tên lão nhân vậy đấy.

Đây là cảnh hiệu của Tiểu Diện Âm Ma ư?

Tiểu Diện Âm Ma đã quay trở lại?

Hắn thoát vừa suy nghĩ đến đây, ngoài cửa sổ bỗng hiện ra một gương mặt.

Đó là gương mặt rùng rợn lộ vẻ cười hung dữ.

Thình lình gương mặt nọ lại biến mất.

Đúng là gương mặt rừng rợn đáng sợ mà Nhạc Xương đã nghe nói trong truyền thuyết.

Trắng thê thảm không có chút tình cảm gì hết, đồng thời lãnh đạm khắc nghiệt còn vẻ cười hung tợn nữa.

Nhạc Xương bất giác lạnh toát một thoi, đến đây hẳn mới sức nghĩ ra nên đuổi theo.

Thế thì Nhạc Xương đảo mình bay vọt qua cửa sổ, hẳn đã trông thấy một chấm đen lơ mờ vượt trên nóc nhà lướt về hướng tây nhanh như luồng gió thoảng!

Nhạc Xương lập tức cúi người xuống nhún hai gót một cái diễn ra thức Mị Ảnh Si Uyên ngay.

Nhạc Xương chẳng đại gì bỏ lơ cơ hội này.

Thế nhưng thân pháp của Tiểu Diện Âm Ma cũng chẳng tầm thường.

Tiểu Diện Âm Ma sức phát hiện có người theo đuổi sau lưng rất thần tốc, gã liền đảo mình thấp thoáng vài cái tức thì biến mất trên nóc nhà luôn.

Nhạc Xương bất giác dừng bước lại, đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chẳng phát hiện gì hết, hẳn buồn bã thở dài một tiếng nghĩ bụng :

- Chẳng lẽ ma đầu này biết thuật ẩn thân sao?

Hắn thấy hướng đông mờ mờ ánh sáng, không dám ở lại lâu, liền âm thầm ghi nhớ mái nhà khả nghi này, sau đó chạy trở về khách điểm.

Khi trời sáng, Nhạc Xương mới mang tình hình thuật lại cho Bảo Bối nghe một phen, vì muốn làm cho y yên tâm hơn, nên hắn đã thêm dè thêm nói :

- Ta đã đuổi kịp Tiểu Diện Âm Ma!

Bảo Bối tỏ vẻ kinh ngạc nói :

- Xương ca đã đuổi kịp gã thật sao?

- Hơn nữa ta lại thưởng cho gã một chương?

- Tiểu Diện Âm Ma không hoàn thủ ư?

- Đương nhiên gã cũng trả lại cho ta một chương!

Bảo Bối ngập ngừng hỏi :

- Người người không thọ thương chứ?

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng nói :

- Hắc hắc! Ma đầu nọ bị ta đánh văng xuống chân tường, nhưng gã luống cuống nhào lộn vài cái co giò hoảng hốt chạy mất dạng.

- Chao ôi!

Bảo Bối chớp nháy đôi mắt ha hả, bỗng nhiên kêu bạch một cái cúi người quỳ xuống dưới đất nói :

- Thế là tài ba hết sức, ta phải bái sư vậy?

Nhạc Xương hấp tấp đỡ y lên, gượng cười nói :

- Chính ta cũng chưa bái sư! Hơn nữa cũng bất quá hơn người chỉ vài tuổi thế thôi!

Bảo Bối cau mày nói :

- Vậy thì kết làm huynh đệ cũng được!

Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái, quả thật hắn rất có hảo cảm với Bảo Bối ngây thơ này, thế rồi cả hai người đầu mặt với nhau cùng khầu đầu lia ha hả.

Bảo Bối tinh thần phấn chấn nói :

- Tiểu đệ xin kính cáo với đại ca!

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Người cứ việc nói.

- Tiểu Diện Âm Ma bại trận khốn đốn bỏ chạy, tất nhiên gã không dám gặp người nữa, vậy thì đại ca biết trả thù bằng cách nào đây?

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng gật đầu nói :

- Đúng thế! Biết làm sao bây giờ?

- Tiểu đệ sẽ tạo một cờ hiệu, trên cờ hiệu đề năm chữ “Giết Tiểu Diện Âm Ma”, ta tin rằng trong lúc Tiểu Diện Âm Ma đang khét tiếng, cho dù gã sợ hãi đại ca đến đâu đi nữa, cũng ắt bảo con rùa nọ thò đầu ra cho mà coi.

Nhạc Xương vỗ tay la lớn tiếng nói :

- Có lý! Có lý đấy!

- Thế nhưng đại ca cũng phải ăn mặc nghiêm chỉnh lại. Xem kìa! Quả thật chẳng khác gì là gia gia của bọn ăn mày.

Nhạc Xương bật cười nói :

- Huynh đệ cứ lo điều này cho ta đi.

Bảo Bối nhăn mặt làm một trò hề nói :

- Người ta thường nói: “Có tiền mua tiên cũng được”, để tiểu đệ lo cho!

Nói xong, vỗ tay vào bàn kêu cái bốp gọi to một tiếng :

- Này tiểu nhị Mau vào đây thiếu gia bảo nào.

Điểm tiểu nhị đã thọ ích, nên thoạt vừa nghe thấy tiếng gọi, lập tức hấp tấp chạy vào phòng, thưa rằng :

- Nhị vị thiếu gia có việc chỉ cứ sai bảo.

Bảo Bối trợn to đôi mắt nói :

- Hãy nghe cho kỹ nào! Đun cho một thùng nước tắm, tìm cho ta hai thợ may xuất sắc và dẫn cả ông chủ vải điếm vào đây. Ồ! Còn nữa, kêu thêm một thợ hớt tóc cho ta... bao nhiêu đó đủ rồi.

Điểm tiểu nhị trước thì tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó đảo mắt nhìn về hướng Nhạc Xương, tức thì vỡ lẽ, y vội cúi vái chào kêu vâng một tiếng quay người chạy ra phố ngay.

Chẳng mấy chốc, điểm tiểu nhị đã mang thợ hớt tóc, thợ may và ông chủ tiệm vải tới.

Thế rồi Nhạc Xương hớt tóc, tắm rửa, may áo mới và chuẩn bị cờ hiệu.

Xong xuôi các việc đã hết giờ Ngọ.

Cơm nước xong, Bảo Bối lập tức động bút đề bốn chữ “Tiểu Diện Âm Ma” thật to trong cờ hiệu, sau đó lại viết thêm mười hai chữ “Sát” bằng mực đỏ ở xung quanh cờ hiệu.

Bảo Bối cười đắc ý nói :

- Đại ca! Bây giờ chúng ta đi ngay.

- Đi đâu?

- Mang tiếng là đi dạo phố, thực ra đi tìm kiếm Tiểu Diện Âm Ma a! Há há há...

Bảo Bối nói xong tay xách cờ hiệu ngang nhiên bước ra khỏi cửa điếm.

Nhạc Xương muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa, hấn luống cuống nhủ thầm :

- Biết làm sao đây? Y mang lá cờ hiệu đề chữ giết Tiểu Diện Âm Ma ngang nhiên ra ngoài, chẳng may ma đầu nọ xuất hiện...

Hấn sực nghĩ lại :

- Ta đến Trường An chính là để tìm ma đầu nọ đòi nợ máu, chẳng lẽ lại đụng chuyện sợ hãi rồi ư?

Hấn suy nghĩ đến đây, bất giác kêu thầm nói :

- Hồ thẹn thật!

Vừa ra khỏi cửa điếm đi trong phố, Nhạc Xương lại hối hận...

Thử nghĩ kỹ lại xem, hai thiếu niên một anh tuấn, một xấu xí, kẻ xấu thì ba tóc bím, mặt mày đen thui, khiến người trông thấy phải phát mửa, còn người nọ thì mặt mày tuấn tú thanh nhã chẳng khác gì vị tiên trong cõi trời?

Thế mà hai người lại sánh vai đi chung, hơn nữa trong cờ hiệu viết toàn những chữ sát sát sát...

Người thế tục chẳng hiểu biết, cứ cho rằng bọn này là người chơi ảo thuật kiếm sống qua ngày.

Nhưng Trường An là chốn cộp năm, rông ả, hơn nữa gặp lúc võ lâm đại hội, trăm năm hiếm thấy thế thì trong đám đông người làm gì mà chẳng có người võ lâm xuất hiện?

Thế rồi tin tức truyền đi khắp nơi, tức thì chấn động cả thành Trường An.

Đồng thời khiến cả vị Chương môn nhân Võ Đương chủ trì võ lâm đại hội đã cấp bách chiêu tập đồ chúng, lập kế sách ứng phó.

Y chẳng tin hai tiểu oa nhi còn con này lại có lá gan như thế.

Y cho rằng bọn Nhạc Xương nếu chẳng phải là người điên, thì tất nhiên có câu kết gì với Tiểu Diện Âm Ma.

Đây là quỷ kế, là một gian kế độc ác nhằm mục đích phá hoại võ lâm đại hội.

Hồi 6

Xuân sắc đầy viện

Cũng trong đêm khuya hôm đó...

Bảo Bối vất vả cả ngày đã nhập mộng từ lâu.

Còn Nhạc Xương thì trần trọc ngủ chẳng được, trong lòng hẩn lầy làm hồi hộp vô cùng.

Tiểu Diện Âm Ma vừa xuất hiện lại ẩn mất, gã quyết chẳng phải sợ hãi gì mình đâu, nhưng tại sao gã lại cố ý lẩn tránh mình?

Tiếng gió rít ngoài cửa sổ kêu vù vù nghe thật rùng rợn đáng sợ...

Nhạc Xương có cảm giác cơn gió thổi tới trước là điềm báo mưa bão sắp đổ tới.

Bốn tiếng keng canh tư kêu keng keng từ nơi xa xa vang tới, hẩn bắt giắc giật bắn người lên, đêm qua chính là vào giờ này ma đầu nọ đã xuất hiện, có lẽ gã... gã sắp hiện thân thì phải.

Nhạc Xương rón rén bước xuống giường nằm!

Hai chân hẩn nặng trĩu như mọc rễ dưới đất.

Hẩn bắt giắc nghĩ tới cái chết.

Hẩn chẳng mấy quan trọng cái chết, vì gặp lại Tiểu Diện Âm Ma không thể nào tránh khỏi hung sát, đồng thời cũng chưa biết người nào sẽ ngã gục.

Nhưng hẩn lại nghĩ tới hai sự kiện mà Khô Lâu Lão đã phó thác, chẳng biết mình có khả năng hoàn thành hai nhiệm vụ này không?

Lão nhân lưng gù đã phó thác Tiểu Linh cho mình, nhưng bây giờ Tiểu Linh thất lạc đi đâu?

Còn Hồng Thần đồ nữa!

Hẩn biết rằng Hồng Thần đồ rất quan trọng, Cửu U Đế Quân vừa thần bí, hơn nữa võ công cao siêu khó lường, nếu bảo rằng ẩn ký nọ tượng trưng cho uy quyền, thì Hồng Thần (đôi môi đỏ) lại tượng trưng cho cái gì đây?

Đó chỉ là dấu ấn đôi môi đỏ của nữ nhân, vậy thì nữ nhân này là ai?...

Trong lòng Nhạc Xương rối loạn vô cùng.

Trong sân viện im phăng phắc chẳng có tiếng động gì hết.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- Đợi chờ chi bằng tìm kiếm hay là mình ra ngoài tìm ma đầu nọ xem sao?

Hẩn suy nghĩ đến đây bất giắc đưa mắt nhìn qua cửa sổ, bỗng thấy một gương mặt lộ vẻ cười hung tợn hiện ra trước mắt!

Nhạc Xương mặt mày biến sắc bất giắc giật mình lùi ra sau hai bước liền.

Khi hẩn trở mắt nhìn kỹ lần nữa, Tiểu Diện Âm Ma nọ lại biến mất nhanh như chớp.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng chửi thầm trong bụng :

- Ngươi chớ hòng thi triển quỷ kế nữa, hãy nạp mạng nào!

Hẩn huyết một tiếng sáo thật thê lương, lập tức triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” khinh công lao tới nhanh như chớp, tức thì trông thấy bóng xám mờ mờ của Tiểu Diện Âm Ma chạy về phía tây nhanh như chớp.

Hẩn lập tức khởi “Thủy Hỏa Ký Tế” thần công, giao tréo hai tay, lượn không lướt tới nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt khoảng cách hai bên từ từ xích gần, từ hai trượng... một trượng... rồi năm thước.

Không ngờ sau lưng Tiểu Diện Âm Ma như có mắt bỗng nhiên đảo mình nhảy vọt sang một bên xa cả tám thước, vì thế lao của Nhạc Xương quá nhanh nên đã chộp vào hư không, khi hẩn ngoái cổ nhìn ra sau, thì gã Tiểu Diện Âm Ma lại nhảy ra ngoài xa cả ba trượng.

Lửa giận trong lòng Nhạc Xương sôi lên sùng sục, hẩn lập tức thi triển “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp lao tới lần nữa!

Hình như Tiểu Diện Âm Ma cảm thấy rằng thân pháp của mình vẫn thua sút đối phương một bậc, thế nhưng gã vẫn nhanh nhẹn tránh né được một lần nữa.

Thế rồi hai bên cùng thi triển thân pháp thần kỳ đuổi rượt trên các nóc nhà, đứng từ nơi xa nhìn tới y như hai luồng khói đen.

Nhạc Xương nghiêng rằng nhủ thầm :

- Có lẽ ma đầu này muốn làm tiêu hao công lực ta, sau đó mới hạ độc thủ thì phải.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức mạo hiểm lao tới vùng chường tấn công.

?Đoạn Mạng Truy Hồn? là chiêu thứ nhất trong “Lôi Hòa bát thức” nhanh như chớp, kêu ùng một tiếng long trời lở đất tức thì hàng trăm mảnh ngói vụn bay tung tóe đen nghịt cả một vòm trời. Nhạc Xương cũng theo thế chường mình nhào tới trước luôn.

Hắn giật mình kêu thầm một tiếng :

- Hồng rồi!

Chẳng nghe thấy Tiểu Diện Âm Ma có phản ứng gì hết, mình xuất chường vội vàng quá thế, chắc ma đầu nọ lại lẫn trốn đi đâu nữa?

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng có một tiếng cười lạnh lùng từ bên dưới vang tới nói :

- Võ công khá lắm, những kinh nghiệm còn yếu lắm.

Kêu bóp một cái.

Đôi chân Nhạc Xương mềm nhũn, tức thì nhào lộn trên nóc nhà.

Hắn chẳng kể mình mấy đau đớn, cũng bắt chấp người trong phòng la hét, quả thật kinh nghiệm của mình còn kém lắm, thì ra ma đầu nọ ẩn trên xà nhà đã xuất thủ thủ đột kích mình.

Khi hắn cảm phần muốn liều mạng với ma đầu nọ thì trời đã sáng, đồng thời hành tung của Tiểu Diện Âm Ma đã biến mất ở phụ cận căn nhà tối hôm qua.

Nhạc Xương uể oải bước vào phòng.

Bảo Bối nghe tiếng động giật mình tỉnh giấc hỏi :

- Người đi đâu thế?

- Đuổi theo Tiểu Diện Âm Ma!

Bảo Bối trở mình ngồi dậy nói :

- Phên này trả thù xong rồi chứ?

Nhạc Xương ấp úng nói :

- Lại đề ma đầu nọ chạy mất!

Bảo Bối chớp máy đôi mắt không nói gì nữa.

Nhạc Xương trầm giọng nói tiếp :

- Tức muốn chết đi! Tiểu Diện Âm Ma nọ lại biến mất tại phụ cận căn nhà tối hôm qua...

Bảo Bối tự cho mình là thông minh nói :

- Vậy thì căn nhà nọ ắt là lão gia của gã!

- Lão gia là cái gì thế?

- Đây là tiếng lóng, có nghĩa là chỗ ở riêng của ma đầu nọ!

- Vậy thì chúng ta phải đến đó xem qua mới được.

- Đúng thế.

- Thế thì làm phiền huynh đệ một phen, căn nhà nọ ở ngay phố Tây.

- Tại sao Xương ca không đi?

- Tiểu Diện Âm Ma đã nhận ra ta, người thử nghĩ xem nếu ta đến đó gã ắt lánh mặt không sai.

Bảo Bối vỗ tay kêu bóp một cái nói :

- Không ngờ Xương ca ở với tiểu đệ chỉ hai ngày, kinh lịch giang hồ lại có tiến bộ nhiều như thế... há há!

Tiểu đệ sẽ đi ngay bây giờ.

Nói xong, y chỉnh lại y phục, tay cầm quạt xếp ưỡn ngực rời khỏi Cao Thăng khách điểm.

Cũng chỉ trong khoảng thời gian dùng buổi cơm, Bảo Bối vừa chạy vừa nhảy quay trở về phòng, y giờ tay điểm vào sống mũi Nhạc Xương, ôm bụng cười chẳng ra tiếng nói :

- Người... người...

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Bảo đệ có điều chi cứ việc nói?

Bảo Bối vẫn ôm bụng nói :

- Người có biết dãy nhà hợp viện đó là đâu không?... Há há! Chính là Mãn Xuân viên nổi tiếng nhất ở thành Trường An đây.

Nhạc Xương lại ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Mãn Xuân viên là chốn gì vậy?

- Bọn tầm hoa khách gọi là Kỹ Viện, là chốn để cho nhóm công tử nhiều tiền của đến giải khuây, té ra Xương ca ca muốn tầm hoa vắn liễu.

Mặt mày Nhạc Xương ửng đỏ nói :

- Chớ ăn nói hồ đồ nào!

Bảo Bối chớp đôi mắt một cái, mỉm cười nói tiếp :

- Đúng rồi! Có lẽ Tiểu Diện Âm Ma nọ là một đâm ma cũng nên, vậy thì chắc chắn gã ở trong Mãn Xuân viên ngủ chung với nữ nhân rồi.

Nhạc Xương động lòng nói :

- Người nói phải, chúng ta có nên đến đó một chuyến chẳng?

Bảo Bối khẽ gật đầu đáp :

- Đương nhiên.

Nhạc Xương ngập ngừng nói :

- Thế nhưng chốn đó chẳng mấy sạch sẽ cơ!

- Hắc hắc! Mặc nó sạch sẽ hay không. Ba năm trước đây Bảo Bối này cũng từng dạo chơi chốn đó rồi, chỉ cần chúng ta chớ thêm đêm xia đến những ả hôi thối nọ thì xong chứ gì.

Nhạc Xương đánh liều nói :

- Kẻ trong sạch tự nó trong sạch, kẻ bẩn thì dơ, được, cứ làm y ý của tiểu huynh đệ! Bây giờ đi ngay.

Bảo Bối trợn mắt hỏi :

- Đi đâu?

- Mãn Xuân viên chứ còn đâu nữa.

- Há há há

- Tại sao Bảo đệ lại cười ư?

- Ta cười đại ca hồ đồ quá thế, dạo kỹ viện là việc ban đêm, bây giờ bọn nữ nhân nọ thấy đều trù mền ngủ chưa thức.

- Ô! Thì ra là thế.

- Còn một điều nữa.

- Điều gì nữa?

- Tiền! Hãy mang túi kim châu ra... há há. Để ta đổi lấy một số tiền bạc, tối đêm nay hai huynh đệ ta phải đại náo Mãn Xuân viên một phen, hắc hắc... có trò chơi thú vị rồi.

* * * * *

Đèn đuốc sáng trưng, Mãn Xuân viên tọa lạc tại phố tây thành Trường An, vây đầy những cỗ xe mã đủ loại trông thật náo nhiệt, bây giờ Bảo Bối đang hướng dẫn Nhạc Xương với tâm trạng thấp thỏm bất an đến trước cổng Mãn Xuân viên.

Nhạc Xương đưa mắt xem qua một thoáng chỉ thấy trên chiếc cổng lớn sơn màu đỏ có treo một tấm biển đề ba chữ “Mãn Xuân Viên”.

Hai bên cổng có hai nhân vật mặc áo bào đỏ, đầu đội mũ đỏ, với gương mặt bẽn lẽn đang chấp tay cung kính đưa đón những khách nhân ra vào.

Nhạc Xương bỗng nhiên cảm thấy hoang đường hết sức, Tiểu Diện Âm Ma quyết không khi nào ẩn mình trong chốn phức tạp và gây mọi người chú ý như thế được cả.

Thế nhưng hắn không tiện nói ra, thực ra hắn cũng chẳng ứng phó nổi với miệng lưỡi lạnh lẽo của Bảo Bối, huống chi Bảo Bối đã bước vào bên trong rồi.

Bảo Bối ngoái cổ nhìn ra sau nói :

- Tiền bạc đầy túi, nếu không vào đây chiều có mấy ả hôi thối nọ thì xem như uống công đến Trường An!

Nhạc Xương nghe nói thế bất đắc dĩ phải bước lên bậc thềm.

Một trong hai gã quy nô (hai gã áo bào đỏ canh gác kỹ viện) liền bước tới nghinh tiếp nói :

- Thiếu gia! Chắc ngài mới đến lần đầu thì phải, để kẻ mọn này hướng dẫn ngài vào vậy.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- Cặp mắt tiêu tử này tinh gớm!

Bảo Bối thì tỏ ra lão luyện nói :

- Này quy nô! Ai dám nói rằng bọn thiếu gia mới đến lần đầu? Chẳng lẽ người không biết Bảo thiếu gia đã tiêu tiền như nước bấy lâu đó ư?

Gã quy nô nọ then đỏ mặt.

Hai chữ “quy nô” là danh từ mà giới chơi mắng bọn làm nghề xách dép này, làm thế nào y có thể kêu thẳng hai chữ quy nô trước mặt mọi người ư?

Nhưng gã quy nô nọ trông thấy cách ăn mặc của Bảo Bối và Nhạc Xương chỉ trợn mắt nổi giận mà không dám lên tiếng, gã nhủ thầm :

- Có lẽ hai gã này là thiếu gia vương phủ nhà nào thì phải?

Quy nô nọ suy nghĩ đến đây bèn gượng cười nói :

- Ý của hai vị thiếu gia muốn thế nào?

Bảo Bối nói :

- Muốn xòe tay xin chút tiền thưởng thì cứ nói vạch toẹt ra, chứ chớ nói quanh co làm gì. Hứ! Đây là phần của người đấy.

Dứt lời, thò tay vào túi áo móc một tấm ngân phiếu ra.

Quy nô nọ trợn to cặp mắt quy, kêu trời! Năm mươi lạng! Cả đời gã chưa từng trông thấy hào khách nào như vậy bao giờ hết, cho dù mắng gã cắt khỏi đây, gã cũng chẳng chịu rời khỏi. Gã quy nô vội giơ hai tay đón lấy tấm ngân phiếu, sau đó trở tài nịnh hót nói đủ điều, bước qua một cửa ngõ vào tới đại viện.

Giữa sân viện có một hồ sen, xung quanh hồ là lối đi lót đá đủ màu sắc, cây hoa tươi đẹp thơm phức, hai bên sân viện là hai dãy nhà gồm nhiều phòng tao nhã hoa lệ, thỉnh thoảng từ trong những căn phòng xinh xinh vọng ra tiếng nhạc du dương êm tai.

Nhạc Xương trông thấy bầu không khí nơi đây lầy lăm khó chịu vô cùng.

Đi qua một hành lang, bỗng thấy bên trong một căn phòng ngồi đen nghịt một số người, đồng thời có một trung niên đeo cặp mắt kính ngồi riêng một bàn động bút ghi chép. Nhạc Xương đang thắc mắc chẳng hiểu, bỗng nghe Bảo Bối lên tiếng hỏi :

- Này quy nô! Chúng nó làm gì trông náo nhiệt thế?

Quy nô nọ nhún vai nói :

- Đăng ký đấy!

- Đăng ký cái gì vậy?

- Bồn viện có một đại hồng nhân tên là Hồng Nữ, phàm những khách nhân muốn gặp y ắt phải đăng ký trước, sau đó do y đánh dấu được người nào thì người đó được gặp.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, kỹ viện mà cũng phải đăng ký. Vậy thì chẳng hợp tình lý chút nào.

Bảo Bối lại làm ra vẻ sành sỏi nói :

- Gã nói phải, ta đây cũng thường đăng ký như thế.

Quy nô suýt nữa phải bật cười, nhún vai nói :

- Hai vị thiếu gia thì miễn đăng ký cũng được.

Bảo Bối ngạc nhiên hỏi :

- Miễn đăng ký ư?

Quy nô gật đầu nói :

- Chẳng những miễn đăng ký, hơn nữa hai vị thiếu gia muốn gặp Hồng Nữ lúc nào cũng được...

Họ vừa nói chuyện vừa bước vào khách sảnh, quy nô kéo màn tre sang một bên nhường hai vị khách nhân bước vào trước.

Nhạc Xương vừa đặt chân vào khách sảnh đã trông thấy có một thiếu niên ngồi bên trong, người này trạc tuổi hai mươi ngoài, mắt chuột, cằm nhọn, mặt mày khó xem hết sức.

Đồng thời lại có một phụ nhân mập mập độ khoảng ba mươi tuổi, mặt mày phấn son dày đặc, cả hàm răng bọc vàng, đang đứng bên cạnh cầm quạt mát cho thiếu niên nọ.

Chẳng biết quy nô ghé vào tai phụ nhân nọ nói những gì.

Nghe nói xong, phụ nhân nọ liền khoát tay ra dấu bảo quy nô lui ra, kể đó quay sang hướng Nhạc Xương cười toe toét nói :

- Con gió chi đã đưa hai vị thiếu gia vào đây vậy, mời ngồi vào!

Bảo Bối đoán rằng y ắt là lão bảo mẫu trong kỹ viện, thế rồi trợn to hai mắt nói :

- Thiếu gia lăm tiền của đến đây rồi, sao chẳng bảo Hồng Nữ mau mau ra tiếp giá?

Thiếu niên nọ trợn mắt nhìn Bảo Bối một cái, nhưng Bảo Bối giả đờ chẳng trông thấy gì hết, lên tiếng nói :

- Đạo kỹ viện ai có tiền người đó là đại gia, hãy bảo tiểu tử nọ mau mau rời khỏi đây đi.

Phụ nhân mập nọ nói giọng ôn ền :

- Như thế sao được? Ai cũng đều là thần tài gia gia cả.

Thiếu niên nọ vỗ bàn kêu bốp một cái, giận dữ nói :

- Này Hắc Tiểu Tử! có lẽ ngươi ăn phải mật gấu, đầu tiên, đầu võ tùy ngươi chọn lựa. Chắc ngươi chưa biết Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đây là nhân vật nào chứ gì?

Phụ nhân mập vội lên tiếng khuyên can nói :

- Từ thiếu gia chớ nóng giận, đầu võ làm mọi người hoảng sợ, nếu như đầu tiên... Hí hí... Vốn thì ai muốn vào kỹ viện đều phải có tiền mới được.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thò tay vào túi áo bên kia, coong một tiếng ném lên bàn cả năm miếng vàng ròng, phụ nhân mập mạp nọ tính nhẩm trong giây lát, một miếng mười lượng, năm mươi lượng vàng ròng trị giá cả vài trăm lạng bạc kia mà! Bà vội lên tiếng nói :

- Ý của thiếu gia...

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chỉ tay vào số vàng ròng cười đắc ý nói :

- Đêm nay bản thiếu gia phải chải tóc cho Hồng Nữ, liệu Hắc Tiểu Tử người chỉ đứng ngoài sân viện trợ mắt ra nhìn thôi.

Kêu coong một tiếng.

Bảo Bối đặt túi kim châu trên bàn, ngạo nghễ nói :

- Đại ca ta cũng quyết phải chải tóc cho Hồng Nữ, này cứ mang đi nào.

Y vừa nói vừa trút ngược miệng túi, tức thì kim châu lăn tròn trên bàn, có cả vài chục tấm ngân phiếu nữa.

Phụ nhân mập mạp nọ ước tính sơ qua ngân phiếu thì trị giá một ngàn lạng bạc, còn số kim châu nọ tối thiểu cũng trên năm ngàn lạng. Chao ôi! Dư sức mua cả một Mãn Xuân viên rồi còn gì nữa.

Hồi 7

Thanh lâu hái nhị hoa

Tiểu Dâm Trùng không ngờ Hắc tiểu tử nọ lại có số kim châu và ngân phiếu nhiều đến thế.

Gã đã ngăn người ra tại chỗ...

Phụ nhân mập mạp cho rằng Nhạc Xương và Bảo Bối ắt là con nhà đại phú đại quý, trước hết bà ta bỏ số kim châu vào túi cho gọn lại, sau đó quay sang đa tạ hai người lia lịa, bỗng sa sầm nét mặt nói với Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện rằng :

- Từ đại gia, ngài... ngài cũng nên đi rồi chứ.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ngượng ngùng nói :

- Thế nhưng... Hồng Nữ đâu?

Phụ nhân mập mạp cười híp cả mắt nói :

- Hôm qua chúng tôi từng nói với ngài rằng Hồng Nữ không phải là kỹ nữ, đại gia hãy dẹp bỏ ý niệm này đi.

Tiểu Dâm Trùng ấp úng nói :

- Thế nhưng lúc này người bằng lòng kia mà.

- Lúc này là khác!

- Thế còn hai chúng nó thì sao?

- Còn họ thì khác.

Phụ nhân mập mạp lại sa sầm nét mặt nói :

- Đây đại gia! Cứ nói trắng ra cho rồi. Ai bảo ngài chẳng mang nhiều tiền của tới.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện giận đến nổi trợn ngược cặp mắt chuột, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng, nhưng sau đó biến ngay, vì gã trông thấy cặp mắt của Nhạc Xương sáng như điện quang, gã biết rằng võ công của đối phương chẳng tầm thường.

Gã suy nghĩ đến đây bèn nhủ thầm :

- Hãy về tìm phụ thân! Không trả thù này thề chẳng làm người.

Thế rồi gã lạnh lùng tăng hắng một tiếng, trợn mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó căm phẫn bỏ đi.

Tiểu Dâm Trùng này không ai xa lạ mà chính là con của Thiết Chương Từ Lương. Nhạc Xương rời khỏi Hồ Lô bảo ra tới đại lộ Ba Sơn thọ hại, đương nhiên không quen biết gã, còn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện từng trông thấy Nhạc Xương, thế nhưng lúc đó Nhạc Xương ăn mặc lam lũ, đầu bù mặt bẩn nên gã cũng không thể phân biệt.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát vừa đi khỏi, Bảo Bối liền la lớn tiếng :

- Đây mụ nữ nhân mập! Hãy bảo Hồng Nữ ra đây cho thiếu gia gặp nào?

Phụ nhân mập mạp làm ra vẻ thần bí nói :

- Thiếu gia nói khẽ một chút nào, chớ nói rằng bảo nàng ra đây, cho dù người đích thân đến thăm viếng, cũng phải xem nàng có bằng lòng hay không đã!

- Dù gì y cũng chỉ là mụ nữ nhân hôi thối.

- Đây thiếu gia! Nàng là vị cô nương nhà lạnh đây!

- Con khi! Cô nương nhà lạnh lại ở trong kỹ viện được sao?

- Nói ra nhị vị chưa chắc đã tin, Hồng Nữ mới đến Mãn Xuân viên được bảy, tám hôm mà thôi!

- Điều này có can hệ cái quái gì đến ta đâu.

- Nàng đến Trường An tìm thân nhân chưa được, nên mới vào Mãn Xuân viên.

- Các người giữ y lại chứ gì?

- Chính bản thân nàng tình nguyện ở lại!

- Hừ! Chớ nói lời thôi nỡ! Rốt cuộc y có chịu ra đây không thì nói.

Nhạc Xương động lòng tiếp lời nói :

- Đây Bảo đệ! Hà tất tranh giành một nữ nhân làm gì? Chúng ta quay trở về thôi!

Phụ nhân mập mạp nghe nói thế bất giác giật mình nhủ thầm :

- Chớ để thần tài gia gia này chạy mất.

Bà ta nghĩ tới đây liền cười toe toét nói :

- Thiếu gia chớ vội, để mụ vào thương lượng với Hồng Nữ xem sao?

Bảo Bối nói :

- Phiên phức thế ư?

- Ra ngay, ra ngay!

Phụ nhân mập mạp vừa nói vừa lắc cái móng mập ton ròi khỏi khách sảnh ngay.

Nhạc Xương đợi phụ nhân mập nọ đi khỏi hẳn lập tức lên tiếng nói :

- Này Bảo đệ! Người mang tất cả kim châu ra đánh cuộc, bây giờ mắt sạch biết làm sao đây?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Chẳng đưa cái cũ ra thì không thể thu cái mới vào, xem nào!

Y nói xong móc túi lấy ra một vật, thì ra là năm miếng vàng ròng óng ánh chẳng biết y lấy cấp năm miếng vàng ròng của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện từ lúc nào cả.

Nhạc Xương cau mày nói :

- Thế thì chẳng phải ngươi đã kết thù với người ta rồi còn gì nữa?

Bảo Bối trợn ngược hai mắt nói :

- Gã dám quả quyết là bọn ta lấy chẳng?

Nhạc Xương không làm gì hơn đành nói :

- Chớ nói nữa, ta... ta muốn rời khỏi đây!

- Lạ thay, tiền đã tiêu rồi, tại sao phải bỏ đi?

Nhạc Xương lăm bầm nói :

- Căn cứ vào điều phụ nhân vừa nói, Hồng Nữ là vị cô nương nhà lành, chúng ta hà tất gặp nàng.

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Chớ nghe mụ đàn bà mập nọ nói dối, nhưng đại ca ngươi quên rồi sao.

Cho dù Hồng Nữ là thế nào, biết đâu Tiểu Diện Âm Ma chẳng qua lại với y.

Nhạc Xương do dự bất quyết nói :

- Ngu huynh không thể không suy nghĩ như vậy, người ta là một cô nương đáng hoàng quyết không khi nào qua lại với một ma vương giết người được cả?

Bảo Bối nói :

- Chôn thiên hạ này có nhiều sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của con người, đại ca cứ thử vận số xem sao?

Hai người vừa nói tới đây, phụ nhân mập mạp cũng vừa dắt một nha đầu độ khoảng mười bốn mười lăm tuổi bước vào khách sảnh.

Phụ nhân mập mạp chỉ tay vào ả nha đầu nọ nói :

- Đây là Tiểu Oanh, nha đầu của Hồng Nữ, y có thể dẫn đại thiếu gia đi!

Bảo Bối lại hỏi thúc Nhạc Xương lần nữa, trông tình hình quyết phải đi mới được, trông ngực hẳn cứ đập thình thịch không dừng nhưng cuối cùng hẳn đã đi theo tiểu Oanh.

Phụ nhân nọ chớp nháy đôi mắt một cái nói :

- Đại ca ngươi đi rồi, thế còn ngươi thì sao?

Bảo Bối nói :

- Ta đợi hẳn chỉ trong chốc lát thế thôi.

Phụ nhân mập mạp nói :

- Này nhị thiếu gia, chẳng phải ta nói khoác, vào đó không đành lòng rút lui đâu. Nếu không tin ngươi cứ đợi chờ xem.

Bảo Bối chớp nháy đôi mắt nói :

- Nếu ta vào đó ắt phải vẽ một hình quỷ nhe răng vào mặt ả cho mà coi.

Hứ! Trả lại nào.

- Trả thứ gì vậy?

- Ngân phiếu và kim châu của bản thiếu gia.

- Chao ôi!

Phụ nhân mập mạp mặt lộ vẻ khân trương nói giọng ồm ồm :

- Chẳng phải ngươi đã bảo đại ca ngươi chải tóc cho Hồng nữ đó sao?

- Chải tóc cho các ngươi không trả tiền còn muốn lấy tiền bọn ta, ngươi tưởng bản thiếu gia là chàng ngốc ư?

Chải tóc là tiếng lóng trong giới hồng lâu có nghĩa là...

- Chớ nói lời thôi nữa, bản thiếu gia thường dạo kỹ viện, môn nào mà chẳng sành sỏi không cần ngươi lên mặt chỉ giáo.

Phụ nhân mập mạp chớp nháy đôi mắt một cái, lái sang đề tài khác nói :

- Mời thiếu gia dùng hai ly rượu trước đã, đợi đại ca ngài quay trở ra mới tính sau.

Bảo Bối nghe nói thể chảy nước dãi nói :

- Nhớ mang cả thịt cá thượng hạng ra đây cho ta.

Phụ nhân mập mạp nhủ thầm :

- Tiểu tử này chẳng đơn giản, đành phải tìm cách làm cho gã say sưa, sau đó dụng “Thuốc xuân” đánh mê gã, vậy thì chẳng sợ chúng ngang ngược nữa, À!

Có được ả Hồng Nữ này, lòng dạ chẳng cay độc thì sao phát tài được đây?

Thế rồi bà ta lập tức sai bảo thủ hạ và gọi thêm vài thanh nữ trạc mười bốn mười lăm tuổi, tức thì có một bàn rượu nhộn nhịp bày trong phòng ngay.

Bảo Bối hai tay ôm hai ả, rượu cứ lần lượt đưa vào miệng, tai thì nghe tiếng sáo nhạc tre, quả thật khoái lạc hơn cả vương hầu, y đã quên bằng việc kim châu ngân phiếu, cả Nhạc Xương đi đâu y cũng chẳng quan tâm nữa.

Trống điểm canh hai.

Khắp mọi nơi trong Mãn Xuân viên tràn đầy thần bí, và xuân sắc vô biên.

Có những phòng thỉnh thoảng vang tới một tiếng cười yêu kiều khe khẽ, kể đó lại nổi lên một tràng những tiếng cười thích thú thô lỗ.

Thế nhưng trong một gian phòng đèn đuốc sáng trưng, không có tiếng ồn chỉ có đôi nam nữ ngồi đầu mặt vào nhau, bầu không khí tịch lặng như tờ.

Nam nhân không ai xa lạ mà chính là Nhạc Xương đã đi cùng với Bảo Bối.

Còn nữ nhân là Hồng Nữ, một danh kỹ trong Mãn Xuân viên.

Ly bát ngỗng ngang trước mặt hai người, song mùi rượu vẫn còn đó.

Mặt mày Nhạc Xương và Hồng Nữ đều ửng đỏ, trống ngực càng lúc càng đập nhanh, thân người cứ run lẩy bẩy, hình như cả hai người đang chịu đựng...

Có lẽ hai người đã dùng phải rượu xuân đặc chế của bảo mẫu mập mạp nọ.

Rõ ràng họ đang cạy vào lý trí để khắc chế cơn lửa dục bốc cháy phừng phừng trong lòng.

Nhạc Xương bỗng cảm thấy hạ thể nóng như bị lửa đốt, hấn giật mình nhắm chặt hai mắt lại không dám nhìn Hồng Nữ nữa.

Khi Nhạc Xương theo nàng Tiểu Oanh vừa đặt chân vào phòng, trước hết một cặp mắt xinh đẹp mà lại oai nghiêm đã làm cho hấn ngẩn người ra tại chỗ.

Nàng mặc bộ y phục màu đỏ óng ánh, vừa vặn, thân liễu mềm mại, ai trông thấy nàng mà chẳng động lòng, huống chi nàng chỉ mười sáu tuổi.

Nhạc Xương đã bị sắc đẹp tuyệt thế của nàng cướp mất hồn vía!

Một tiếng cười yêu kiều nổi lên, kể đó hấn nghe thấy giọng nói như chim hoàng oanh hót :

- Là người ư? Người cũng tìm đến đây ư?

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- Chẳng lẽ nàng quen biết mình chăng?

Nhưng bấy giờ miệng lưỡi hấn như trở nên ngu đần, chẳng biết nói gì hết.

- Phá lệ hầu người uống ly rượu. Người bằng lòng không?

Hấn đành gật đầu biểu thị đồng ý, ngoài ra không nói gì cả và cũng không dám đưa mắt nhìn nàng.

Nàng vừa rót rượu vừa vui cười trò chuyện với hấn, giọng nói dịu dàng thơm tho, nàng hỏi về gia thế Nhạc Xương, hấn đã thuật lại chẳng sót chữ nào.

Vừa hết bình rượu này thì bảo mẫu lại sai người đưa vào bình Đinh Hương Lộ khác.

Hồi ức ngọt ngào đã mang đến nỗi kinh hoàng cho Nhạc Xương, hấn sức nghĩ lại chính bình Đinh Hương Lộ nọ làm cho hấn lâm vào truyện tội ác.

Cơn lửa dục bốc cháy phừng phực, Nhạc Xương bỗng mở to hai mắt ra!

Chỉ trong chớp mắt Hồng Nữ càng trở nên quyến rũ hơn, cặp mắt mê hồn, vẻ mặt tươi hồng như quả đào, cặp ngực nhấp nhô không dừng, giọng nói yêu kiều ngọt ngào run run, nàng... từ từ ngã lưng nằm trên giường cẩm tú...

- Chàng...

- Ta...

Nhạc Xương bỗng lao mình ngã tới, nàng không kịp phản kháng, thực ra nàng chẳng còn chút sức nào để phản kháng nữa, mặc hấn hành động, đành giao hết tất cả cho hấn.

Ngọn đèn đã tàn, màn che chưa hạ, Nhạc Xương đang ngồi trên chiếc giường gấm.

Hắn giơ tay dụi đôi mắt lim dim một cái.

Hắn đã trông thấy một bức họa mỹ nhân xuân thủy. Đây không phải là mộng, mình đã làm ô nhục Hồng Nữ thật rồi.

Hắn lẳng lẳng chỉnh lý y phục lại. Nhưng hắn chẳng bỏ đi.

Hắn tro mắt nhìn gương mặt ngủ say của Hồng Nữ, thấy hai bên khóe mắt còn đọng lại đôi ngấn lệ.

Nhạc Xương vội cúi đầu xuống không dám nhìn tiếp.

Hắn ân hận và cảm thấy hổ thẹn.

Tại sao mình lại gây nên việc như thế?

Nếu như nàng là kỹ nữ, thì có thể cạy vào túi kim châu nợ chuộc tội, Nhưng tiếc rằng nàng là vị cô nương chẳng hiểu biết gì cả, vẻ đẹp thánh thiện và tâm hồn cao thượng của nàng đã bị làm ô nhục, tiền bạc há có thể đền bù được ư?

Nhạc Xương buồn bã nhỏ lệ, cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Cô nương! Ta đã hại nàng, thế nhưng ta không thể chẳng đi, nếu chẳng vì thân mang gia thù huyết hận, Nhạc Xương này ắt phải đòi nàng tỉnh dậy...

Trước khi sắp bỏ đi, lòng hắn tràn đầy nỗi hổ thẹn đưa mắt nhìn lại lần cuối, bắt giắc ngăn người trong giây lát, sau đó kéo tấm mền đỏ phủ lên hạ thể Hồng Nữ, thở thở nói :

- Nhạc Xương ơi! Lòng dạ người sao mà tàn nhẫn thế.

Nhạc Xương thừa lúc trời chưa sáng phi thân chạy trở về khách điểm.

Bảo Bối vẫn chưa thấy về.

Vì quá uể oải nên hắn ngã lưng trên giường nhập mộng lúc nào mà chẳng hay.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, Bảo Bối đã đánh thức hắn.

Bảo Bối giơ túi kim châu cầm trong tay lên, nói :

- Xương ca, hãy xem bản lãnh đệ nào.

Nhạc Xương giật bắn người lên, trợn ngược đôi mắt ngật lệ nói :

- A! Sao người người lại mang túi kim châu về? Mau trả đó ngay.

Bảo Bối ngạc nhiên nói :

- Tại sao vậy? Họ trả lại cho bọn ta đấy?

- Chẳng phải người đòi lại ư?

- Đòi lại? Chẳng đơn giản đâu!

Nhạc Xương thở dài một tiếng rất náo nùng, nói :

- Thấy đều do người hại ta cả?

Bảo Bối không phục nói :

- Ta đang ôm hận chưa thể tận tình giúp người? Thế thì làm gì có chuyện hại người?

Nhạc Xương nhủ thầm :

- Việc này cũng không thể nào trách cứ y được cả. Có nói với y cũng bằng thừa...

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lái sang đề tài khác hỏi :

- Tại sao đến bây giờ người mới quay trở về?

Bảo Bối sực nhớ thú vui đêm qua, bắt giắc cười hí hí nói :

- Ta bị mấy ả nợ làm cho say mềm một giấc đến bây giờ, sau đó... Tiểu Oanh cô nương mang túi kim châu trao trả lại cho ta và nói: “Trong cặp mắt tiểu thư Hồng Nữ chúng tôi, tiền bạc chẳng khác gì cỏ rác, hãy rút đi”. Ta bèn nghĩ rằng: “Tà môn thật! Đúng là bọn ta trúng số đào hoa... ủa! này Xương ca, tại sao lúc này người lại khóc cơ?”

Nhạc Xương đành cười gượng một tiếng xem như trả lời y.

Hắn biết rằng chính Hồng Nữ đã trả lại túi kim châu cho mình, điều này càng chứng tỏ rằng Hồng Nữ quyết không phải là một nữ nhân tầm thường.

- Vậy thì chúng ta phải đi chứ!

Bảo Bối trợn mắt nói :

- Nếu không đi thì làm thế nào gặp Tiểu Diện Âm Ma?

Nhạc Xương nói :

- Có khi nào Tiểu Diện Âm Ma lại đến Cửu U Đế Quân miếu không?

Bảo Bối tỏ vẻ tự tin nói :

- Ma đầu nợ dám đến Trường An thì ắt phải dám đến Cửu U Đế Quân miếu, bằng không gã chẳng xuất hiện tại Trường An làm gì?

Nhạc Xương cho rằng y nói phải, thế rồi hai người ăn cơm trưa xong, bỗng có một tiếng sấm nổ lên thành
linh, tức thì mây đen kéo tới dày đặc cả một vòm trời, kế đó cơn mưa to trút xuống xối xả.

Hồi 8

Cửu U miếu đồ máu

Đợi đến khi hết mưa thì giờ dự hội đã trễ mất nửa tiếng.

Hai người không dám chậm trễ nữa, lập tức rời khỏi khách điểm chạy ra hướng cửa nam hơn một dặm đường, Bảo Bối dừng bước chỉ tay ra phía trước nói :

- Cửu U Đế Quân miếu ở đó đấy!

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước chỉ thấy bán phần trên ngọn đồi đất mọc đầy những cây tùng trúc, trong mây mù mờ ảo hiện một tường rào đỏ, Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- Này hỡi ma đầu! Người không đến đây thì thôi, nếu người có đến đây thì thiếu gia ta quyết phải sống mái một phen với người mới được.

Hắn suy nghĩ đến đây, cười lạnh lùng một tiếng lại lẩm bẩm nói tiếp :

- Cho dù Tiểu Diện Âm Ma không xuất hiện, vẫn còn chín đại Chương môn nhân kia mà. Há há...

Cửu U Đế Quân miếu chẳng gây ra tiếng động còn con nào hết, nhưng trên hai bên hành lang trong sân viện lại đứng chen chúc đen nghịt những người ta.

Trăng tròn thay cho đèn đuốc chiếu sáng một vùng, thế nhưng trong miếu vẫn âm u tối mò.

Điều này chứng tỏ rằng võ lâm đại hội có dị biến.

Ngay cả ba vị chủ trì trên chánh điện cũng chẳng lên tiếng từ lâu.

Trên chánh điện có treo một tấm biển đề bốn chữ Cửu U Đế Quân bằng sắc vàng.

Dưới tấm biển có một chiếc bàn dài, có ba lão nhân ngồi phía sau bàn dài nọ.

Bên trái là đạo trưởng bên phải là hòa thượng, còn người ngồi ngang giữa là một lão quái nhân mặt đầy khí đen.

Niên kỷ ba vị này đến trạc tuổi năm mươi ngoài, đạo trưởng nọ mình mặc bát giới đại bào, lưng đeo một thanh bửu kiếm, mặt mày thanh tú, lão chính là Thái Chân Tử Chương môn Võ Đang, người chủ trì võ lâm đại hội.

Còn hòa thượng nọ thì lùn thấp, mình mặc tăng bào màu xám, hai lông mi trắng mà dài, lão chính là Thiết Phát thiền sư Chương môn Hoa Sơn.

Còn lão quái nhân mặt đầy sát khí đen xương xẩu, sắc mặt tái mét, sau lưng có đeo cái hồ lô to lớn, bối phận trong võ lâm của lão cực cao, song rất ít ai biết tên họ thực lão. Lão chính là Quỷ Trảo Tử Quách Linh, Bảo chủ Hồ Lô bảo đang ẩn cư tại Xuyên Bắc Đại Ba sơn chớ không ai xa lạ cả.

Bỗng nhiên có một tiếng Phật hiệu sang sảng phá tan bầu không khí tịch lặng vang lên. Thái Chân Tử Chương môn nhân Võ Đang đưa cặp mắt sáng như điện quan sát xung quanh một vòng, sau đó trầm giọng nói :

- Chào chư vị thí chủ, căn cứ võ lâm đại hội lần này, ngoại trừ Võ Đang, Hoa Sơn ngoài ra phải có bảy đại Chương môn nhân của các phái Thiếu Lâm, Tung Sơn, Nga Mi, Không Động, Thanh Thành, Điểm Thương và Thiên Sơn xuất tịch mới đủ, thế nhưng...

Lão nói đến đây rồi dừng lại, mặt hơi biến sắc nói tiếp :

- Không ngờ bảy đại Chương môn nhân nọ trên nửa đường đến dự hội lại gặp phải Tiểu Diện Âm Ma...

Lão vừa thốt ra lời nói này tất cả mọi người trong hiện trường thấy đều thất kinh la ầm lên.

- Há há há...

Thái Chân Tử buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, sau đó nói tiếp :

- Xin chư vị tạm thời yên lặng, nên biết rằng còn tin tức đáng lo ngại ở trước mắt đây.

Nói xong, lão lấy từ trong tay đạo sĩ đang đứng nghiêm ở sau lưng lấy sang một lá cờ nhỏ nhỏ màu đen.

Trên lá cờ đen nọ có thêu một hình gương mặt trắng trẻo hung tợn lộ vẻ cười rùng rợn thần bí. Lão phất lá cờ trước gió, sau đó nói tiếp :

- Đây là Tiểu Ma Lệnh.

- Tiểu Ma Lệnh?

Những người đứng dưới sân điện cả kinh thất sắc và kêu ầm lên lần nữa.

Đại Chân Tử đảo mắt quét nhìn hiện trường một vòng, nói tiếp :

- Cách đây hai tiếng đồng hồ chính chim câu của bản đạo chuyển Tiểu Ma lệnh này đến!

Một trong số người đứng dưới sân điện cất giọng run run hỏi :

- Xin hỏi Chương môn nhân, làm thế nào chim câu của ngài lại lọt vào tay Tiểu Diện Âm Ma vậy?
- Tiểu Diện Âm Ma lấy được chim câu từ trong tay của Chương môn nhân phái Không Động.
- Ngài nói thế có nghĩa là sao?
- Bần đạo phó thác chim câu cho Chương môn nhân Không Động, nhờ lão phụ trách liên lạc các bang phái khác nên y hẹn dự hội, thế mà bây giờ chẳng thấy Chương môn bầy phái đến dự hội, và chỉ gửi đến Tiểu Ma Lệnh, chắc chừng vị thí chủ đã suy đoán được hậu quả là thế nào rồi chứ?
- Chẳng lẽ Chương môn nhân phái Không Động đã chết trong tay Tiểu Diện Âm Ma rồi sao?
- Bần đạo nghĩ rằng bầy Chương môn nhân không đến dự hội, e rằng thầy đều bị ma đầu sát hại, đồng thời có thể khẳng định rằng một khi Tiểu Diện Âm Ma chuyển Tiểu Ma Lệnh ra, thế thì đối phương quyết phải thỉnh linh giá lâm Cửu U Đế Quân thánh miếu cho mà coi.
- Chẳng lẽ Cửu U Đế Quân không thể chế phục ma đầu nọ sao?
- Nói trắng ra có lẽ cả bốn vị tướng quân hộ vệ Cửu U Đế Quân thánh miếu cũng đã đào tẩu rồi. Há há...

Thái Chân Tử vì quá bị phần lại buông tiếng cười như điên như cuồng.

Thình lình ngay lúc này...

Có ba tiếng huýt sáo miệng từ cổng miếu vang vào.

Ba tiếng huýt sáo miệng này tượng trưng có ngoại khách đến dự hội.

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên, cổng miếu đã mở tung ra. Chỉ thấy Thanh Hư chân nhân hộ pháp phái võ Đang đang dẫn hai vị đại hài tử bước vào.

Kẻ lớn tuổi hơn có gương mặt anh tuấn sáng sủa.

Còn gã kia thì mặt đen như lọ, trong tay cầm một cờ hiệu dài và cứ lay động liên tục.

Quần hùng trở mắt nhìn kỹ mới thấy trong cờ hiệu có viết bốn chữ Tiểu Diện Âm Ma thật lớn, chung

quanh còn mười hai chữ sát viết bằng mực đỏ.

Ngoại trừ Thái Chân Tử đoán biết hai người này là ai.

Ngay cả Thiết Phát thiền sư và Quỷ Trảo Tử Quách Linh cũng lấy làm kinh ngạc, suýt nữa đã buột miệng kêu lên một tiếng.

Bỗng nhiên lại có ba tiếng huýt sáo miệng vang vào tiếp, kẻ đó có hai thiếu niên xuất hiện, cả hai người thấy đều mặt thanh mày tú, một trong hai người cũng cầm một cờ hiệu dài, ngay giữa cờ hiệu đề hai chữ Nhạc Xương to lớn bằng mực đỏ, xung quanh thì có hai mươi bốn chữ “sát” viết bằng mực đen.

Thái Chân Tử kinh ngạc, gằm hét hỏi :

- Các người đến đây với ý đồ gì vậy?

Thiếu niên lớn tuổi đến trước cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Tại hạ là Nhạc Xương, muốn góp chút sức mọn cho võ lâm đại hội, giết chết Tiểu Diện Âm Ma để yên thiên hạ.

- Hứ!

Thái Chân Tử lạnh lùng tăng hắng một tiếng, rõ ràng lão không thể nào tin lời nói của Nhạc Xương, kẻ đó lại quay sang hỏi hai thiếu niên bảnh trai đã đến sau :

- Thế còn hai người đến đây làm gì?

Một trong hai thiếu niên bảnh trai nói :

- Tại hạ chẳng can thiệp gì tới việc Tiểu Diện Âm Ma cả, chỉ đặc biệt đến đây để giết Nhạc Xương.

Nhạc Xương nghe nói thế, giật mình ngoái cổ nhìn ra sau. Ô! Té ra là nàng!

Cũng đồng thời ngay lúc này, thiếu niên tuấn tú nọ vùng chưởng tới nhanh như chớp.

Nhạc Xương vội đảo mình tránh sang một bên, vì hắn đã nhận ra thiếu niên tuấn tú nọ chính là Hồng Nữ hóa trang, nên hắn không dám hoàn thủ.

Nhưng những chưởng phong của đối phương quá nhanh, lại cực chẳng đã hắn phải thi triển “Mị Ảnh Si Uyển” đảo mình bay ra ngoài xa cả ba trượng.

Thái Chân Tử bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy nhủ thầm :

- Chẳng lẽ là y chăng?

Bây giờ thiếu niên tuấn tú nọ lại cười lạnh lùng một tiếng, vùng ngọc chưởng tấn công lần nữa.

Nhạc Xương đã trông thấy mặc dù thế xuất chưởng cô ta chậm chạp, song kinh lực thì mạnh vô cùng, nếu sử dụng chưởng lực bình thường, quyết không thể kháng cự nổi, thế nhưng nếu thi triển thức “Đoạn Mạng Truy Hồn”, song lại ngại nàng tiếp không nổi.

Hắn suy nghĩ đến đây đành phải triển khai thân pháp tránh né lần nữa, tức thì điện đường Cửu U Đế Quân miếu trở thành sân đuổi rượt của hai người, chưởng phong của Hồng Nữ đã chấn động, những người có mặt tại hiện trường thoái lui liên tục, cả nóc ngói trên điện đường cùng bay tung tóe.

Thái Chân Tử trông thấy đôi bên làm quá lão trầm ngâm trong giây lát, gằm hét nói :

- Hãy dừng tay lại nào, bản tọa chủ trì võ lâm đại hội, không thể nào để hai người nhiễu loạn hội trường, đồng thời khai báo lai lịch sự môn, bằng không các người phải hối hận cho mà coi.

Quả nhiên Hồng Nữ ngưng tấn công, nhưng nàng vẫn cảnh cáo nói :

- Dù sao người cũng thoát không khỏi đêm nay.

Nhạc Xương thừa dịp hạ thấp giọng nói :

- Nay cô nương, việc tối hôm qua, mặc dù kẻ này đáng tội chết vạn lần, nhưng nàng cũng am hiểu tình hình lúc đó, kẻ này bất đắc dĩ vậy.

Hồng Nữ giận nói :

- Nói sao? Người lại trách cứ người ta ư? Giận ời là ư giận, tiếp chương nào.

Kêu dùng một tiếng.

Cô ta lại phóng tới một chương.

Nhạc Xương lượn mình nhảy lùi ra ngoài nhủ thầm :

- Đồ ngốc, không khéo nói chuyện lại chọc giận nàng.

Hai người đụng được vài hiệp bỗng có một âm thanh kỳ dị vang tới, cả hai cùng lúc nhảy lùi ra sau, nghiêng đầu lắng tai nghe ngóng, tức thì trận đánh vô tình được hóa giải.

Keng! keng keng!

Đây là tiếng thanh la.

- Há! há! há!

Tiếng thanh la đã khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc, kẻ đó lại nổi lên một tràng cười ghê gớm như điên như cuồng, tiếng cười nộ từ xa dần dần đến gần.

Bỗng nhiên ngoài cổng miếu nổi lên vài tiếng thảm kêu :

- Kẻ đó có vài đệ tử Võ Đang bị ném từ tường rào ngoài miếu rơi xuống sân điện kêu bạch bạch vài cái, tức thì máu văng tung toé chết nay lập tức.

Thái Chân Tử Chương môn Võ Đang trông thấy thế cả kinh thất sắc, gằm hét nói :

- Ma đầu xuất hiện, mời chư vị thí chủ cấp tốc phòng bị.

Lão nói chưa hết lời, tiếng cười lại nổi lên lần nữa.

Tiếp theo tiếng cười rùng rợn nộ, bỗng thấy bóng đen thấp thoáng liên tục, tức thì trước đại điện lại xuất hiện thân hai mươi quái nhân mặt mày xấu xí và hung dữ.

Tất cả bọn quái nhân này mình mặc y phục màu đen, sắc mặt cũng đen thui, trợn ngược cặp mắt óng ánh, bỗng nhiên đứng cứng đờ tại chỗ hết.

Kẻ dẫn đầu là một quái nhân tay cầm thanh la, bỗng nhiên phát ra ba tiếng cười khà khà nghe thật rùng rợn, sau đó phát áo bào đen kêu phục một cái, tức thì có một lệnh cờ sắc đen rút trên bàn linh đại điện.

Bọn Thái Chân Tử phóng mắt nhìn tới trước bất giác buộc miệng kêu lên hoảng hốt :

- Tiểu Ma Lệnh! Tiểu Ma Lệnh Quái nhân nộ lạnh lùng nói tiếp :

- Lệnh đến như người đến, sao không đến khấu kiến bản sứ giả trước?

Dù gì Thái Chân Tử vẫn là nhất phái Chương môn chi tôn, lão biết rằng Tiểu Điện Âm Ma đã phái thủ hạ đến phá rối, thế rồi lão đánh liều gằm hét hỏi :

- Người là ai thế?

- Ta là Câu Hồn sứ giả, tọa hạ của Tiểu Điện Âm Ma đây, há há há...

- Người đến đây làm gì?

- Tất cả những người đến dự đại hội tại đây hãy mau cùng bản sứ giả đến yết kiến Tiểu Điện Âm Ma!

- Nếu bọn bản tọa không đi thì sao?

- Hắc hắc! Cái gương còn nằm sờ sờ đây mà!

Câu Hồn sứ giả lại chỉ tay vào số quái nhân đứng bên cạnh nói tiếp :

- Bọn họ chính là những nhân vật võ lâm đã nuốt độc hoàn trong Bạch cốt hộp. Hứ! Nay diện mục đã thay đổi y như nhập ma trúng tà, mặc bản sứ giả sai sử.

Thái Chân Tử nghe nói thế bất giác run bắn người lên, bỗng thấy nơi góc điện phát ra một tiếng sáo thật dài kể độ có một bóng trắng lao tới nhanh như chớp đồng thời vung chương bổ vào đầu Câu Hồn sứ giả mãnh liệt vô cùng.

Bóng trắng nộ vừa tấn công vừa gằm hét :

- Tạm mượn thủ cấp của Tiểu Điện Âm Ma cũng được!

- A!

Câu Hồn sứ giả nọ không kịp hoàn thủ bị chưởng lực chấn động đập đầu vào vách điện rú lên một tiếng chết tươi tại chỗ.

Mọi người trong hiện trường thấy đều giật mình bắn người lên trố mắt nhìn kỹ mới hay chính là Nhạc Xương xuất thủ, không ngờ số quái khách áo đen bị được vật không chế bỗng nhiên hét to một tiếng cùng lúc phóng chưởng, họ chia làm hai tốp, tức thì lao vào hướng quần hùng đang đứng dưới sân điện, phóng chưởng tấn công như điên cuồng.

Tức thì Cửu U Đế Quân miếu biến thành hung sát trường, bọn quái khách chết một người thì bằng hữu vô lâm đạo cũng bồi thêm một mạng, tiếng la hét kêu inh ỏi xen lẫn tiếng chưởng phong kêu vù vù nghe thật kinh tâm đáng tởm.

Số xác chết càng lúc càng nhiều, máu tanh hôi làm ô nhiễm cả điện đường Cửu U Đế Quân miếu, quả thật đây là một trận vô lâm huyết kiếp.

Bây giờ chỉ còn sót lại Nhạc Xương và Hồng Nữ đang quyết đấu với bốn quái khách có công lực khá cao cường.

Chỉ trong chốc lát, bốn quái khách lại bị giết thêm hai người, và chỉ còn sót lại hai người cuối cùng thôi, chẳng biết vì lý do gì Hồng Nữ bỗng dừng tay và nhảy lùi ra sau ẩn trong bóng tối!

Ngay lúc này ba võ lâm cao thủ ngồi trên đại điện chẳng những không quan tâm đến trận chiến trong hiện trường, đồng thời lại bí mật thương lượng đại kế.

Thái Chân Tử nói :

- Hai vị nghĩ rằng Tiểu Điện Âm Ma là ai?

Thiết Phát thiền sư đáp :

- Đạo trưởng cho rằng chính là oa nhi họ Nhạc ư?

Quỷ Trảo Tử tiếp lời nói :

- Tiểu oa nhi nọ đã sử dụng chiêu Đoạn Mạng Truy Hồn, Phong Lôi Nhất Thức.

Thiết Phát thiền sư tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

- Thế tại sao họ lại giết người của phe mình?

Thái Chân Tử tiếp lời nói :

- Điều này dễ hiểu thôi, số người tử vong thấy đều để đạt mục đích giết người báo phục và đánh lạc thị thính mọi người, ngoài ra thừa dịp phá hoại võ lâm đại hội.

Thiết Phát thiền sư cau mày nói :

- Nhưng niên kỷ y rất trẻ.

Thái Chân Tử nói :

- Xin thỉnh giáo chẳng hay chưởng pháp của Nhạc Xương có phải là “Lôi Hỏa Nhất Thức”, “Đoạn Mạng Truy Hồn” hay không? Còn thân pháp của hắn có giống “Mị Ảnh Si Uyên” chăng?

Thiết Phát thiền sư gật đầu nói :

- Không còn sai nữa. Đạo huynh thì nghĩ sao?

Thái Chân Tử trầm ngâm giây lát nói :

- Còn nhớ tối hôm qua bọn ta thương nghị sự kiện Tiểu Điện Âm Ma, lúc đó bản đạo cho rằng đây là trận võ lâm báo phục nên bản đạo khẳng định rằng chỉ có nổi hiểm khích mười tám năm trước mới phù hợp với việc này.

- Đạo huynh muốn nói Khô Lôu Tẩu ư?

- Chỉ có nội gia thủ pháp của Khô Lôu Tẩu mới có khả năng giết người không gây thương tích, và thân pháp thần kỳ khó lường đó.

- Thế nhưng chúng ta đã chế ba mươi sáu đại huyết của y, hơn nữa lại ném vào hồ cát chảy trong Hỏa Dung cốc, làm thế nào y còn sống sót được nữa?

- Nhưng tiểu oa nhi nọ học từ đâu được thân pháp và chưởng pháp ấy chứ?

- Chẳng lẽ Khô Lôu Tẩu chưa chết, lại mang một thân võ công truyền cả cho oa nhi họ Nhạc chăng?

Thái Chân Tử khẽ gật đầu nói :

- Sở dĩ bản đạo đã cho rằng Nhạc Xương là hóa thân của Tiểu Điện Âm Ma và thay mặt Khô Lôu Tẩu rửa mối huyết hận mười tám năm trước là thế.

Thiết Phát thiền sư trầm tư hồi lâu, sau đó nói :

- Bản tăng còn một điều chưa hiểu, cho dù Khô Lôu Tẩu chưa chết, song huyết đạo bị khí âm lạnh không chế, chẳng khác gì như phế nhân, cấy vào bản lãnh gì truyền võ công cho hắn?

Thái Chân Tử cười khẩy một tiếng nói :

- Thừa Thiên sư! Nếu Khô Lâu Tẩu truyền tâm pháp cho hần, đương thời thiên phúc của Nhạc Xương bất phàm, có tánh giác kinh người thì sao?

Thiết Phát thiên sư nghe nói thế nhất thời cứng miệng nói chẳng nên lời.

Cũng đồng thời ngay lúc này trận đấu trong hiện trường đã chấm dứt.

Nhạc Xương giết một hơi mười mấy tên cường địch, mặc dù là lần đầu tiên trong đời đại khai sát giới, song hần chẳng hối hận vì những kẻ chết thảm đều là thuộc hạ của Tiểu Diện Âm Ma, xem như đã trút cơn hận phần nào cho người cha chết thảm, cho dù có giết một trăm hoặc một ngàn người cũng được thôi.

Thế nhưng sau khi hần diệt xong cường địch và công lực tiêu hao khá nhiều, không ngờ hần khí lực nhược tàn, Thái Chân Tử Chương môn nhân phái Võ Đang lại bước xuống bậc thềm, lên tiếng nói :

- Họ Nhạc ngươi đánh lừa mọi người thì được, chứ không thể qua mắt bản tọa, hắc hắc... Bọn Võ Đang, Hoa Sơn ta phải trả thù cho nhóm võ lâm đồng đạo đã chết thảm vừa rồi.

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Tôn giá nói thế có nghĩa là sao?

Thái Chân Tử rút thanh long tuyến kiếm ra khỏi bao kêu cái xoẹt, cười lạnh lùng một tiếng, hét nói :

- Đây Tiểu Diện Âm Ma, thủ đoạn ngươi cay độc hết sức.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, hần vừa căm phẫn vừa kinh hãi nhủ thầm :

- Tại sao lão lại cho rằng mình là Tiểu Diện Âm Ma ư?

Hần giận đến vuông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Ngươi đường đường là nhất phái chi trưởng, có chứng có gì dám ngậm máu phun người như vậy ư?

- Ngươi có võ công của Tiểu Diện Âm Ma.

- Võ công của Tiểu Diện Âm Ma là thế nào?

- Ta hỏi ngươi Khô Lâu Tẩu là ai trước đã?

Nhạc Xương nghe lão thốt ra lời nói này bất giác run bắn người lên, sau đó hần ngược đầu lên huyết một tiếng sáo thật dài không kể mọi hậu quả nữa, cất giọng lạnh lùng nói :

- Chẳng trách gì Khô Lâu tiên bối bảo ta giết chết bọn ngươi, té ra các ngươi thảm đều là bọn trộm danh lừa đời chẳng nói công lý chút nào hết.

Hần vừa dứt lời, Thiết Phát thiên sư Chương môn nhân Hoa Sơn và Quỷ Trảo Tử Quách Linh Hồ Lô bảo chủ cũng cho rằng Nhạc Xương quả là Tiểu Diện Âm Ma, nên cả hai người lập tức đứng phắt dậy ngay, tức thì hiện trường cũng kêu ầm và loạn cả lên.

Thái Chân Tử mặt lộ sát khí khê khoát bừa kiếm trong tay một cái, tức thì đệ tử Võ Đang xuất thủ tấn công trước.

Kể đó chư đồng đạo võ lâm cũng rút kiếm ra khỏi bao và đồng lúc xông tới.

Thế rồi một trận đổ máu lại diễn ra nữa.

Thình lình ngay lúc này có một bóng người từ trong góc điện lướt ra, gã rón rén chạy tới chỗ trước mặt Quỷ Trảo Tử Quách Linh nói :

- Thừa cha, con có điều muốn nói với cha.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh thoát trông thấy ái nhi A Tiêu, lập tức lui ra phía sau vài bước hỏi :

- Có việc chi chẳng?

- Họ Nhạc này chính là tiểu tử đã mang Tiểu Linh đi.

- Chính hần ư?

- Từ lúc hần vào miếu con đã trông thấy mặt hần hơi quen, về sau hần và nhóm người nọ động thủ, càng trông càng giống.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh kêu hừ một tiếng nói :

- Tại sao ngươi nhận diện gương mặt một người lại khó khăn đến thế?

- Thừa cha! Người không biết thế thôi, tiểu tử này đã thay y phục, mặt mày cũng sạch sẽ nhiều, lúc con gặp hần trong bảo hần chỉ là gã ăn mày kia mà...

Quỷ Trảo Tử chớp nháy đôi mắt một cái khê gật đầu hạ thấp giọng nói :

- Con hãy rời khỏi Cửu U Đế Quân miếu ngay, ẩn mình ở chỗ phụ cận cánh cửa miếu khoảng mười trượng, đợi cha tìm cách dụ họ Nhạc ra, con sẽ...

Lão hạ thấp giọng nó thật khê, chỉ thấy Quách A Tiêu vỗ ngực nói :

- Cha cứ yên tâm!

Quỷ Trảo Tử Quách Linh đợi Quách A Tiêu đi khỏi, sau đó cười thầm trong bụng :

- Há há, quả thật trời đã giúp ta. Căn cứ vào điều A Tiêu nói lại, vậy thì Nhạc Xương quyết không phải là Tiểu Diện Âm Ma, hai tháng trước đây võ công hần bình thường thể mà hai tháng sau võ học lại tăng đường nhập thất, điều này chứng tỏ rằng trong hai tháng nay hần được sự kỳ ngộ.

- Chiều theo sự suy đoán của bọn Thái Chân Tử, địa điểm kỳ ngộ nọ chẳng phải chính là Hỏa Dung Cốc cách Hồ Lô bảo chẳng bao xa đó ư?

Vậy thì chính Khô Lâu Tẩu đã truyền võ công cho Nhạc Xương, đồng thời cũng chứng tỏ rằng Khô Lâu Tẩu vẫn còn tại thế và Khô Lâu Tẩu mới thực sự là hóa thân của Tiểu Diện Âm Ma.

Nếu bắt sống được Nhạc Xương thu hồi Nguyên Châu Thiên niên độc xà, và thám thính hành, Quỷ Trảo Tử ta lãnh tụ thiên hạ võ lâm không còn bao xa nữa.

Lão suy nghĩ đến đây bất giác vui mừng khôn tả, đưa mắt quan sát tình hình xung quanh một phen, mới hay Nhạc Xương đã đánh cho mười mấy võ lâm đồng đạo té nhào trên đất, nhưng chỉ có vài người bị thương không có ai chết cả.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh cho rằng công lực của Nhạc Xương tiêu hao quá nhiều nên không thể phát huy oai lực của chiêu Đoạn Mạng Truy Hồn nữa, lão mừng thầm :

- Bây giờ không xuất thủ còn đợi đến bao giờ nữa? Há há há...

Quỷ Trảo Tử Quách Linh phá lên tràng cười điên cuồng đỉnh tai nhức óc, sau đó sử dụng thân pháp Độn Địa Súc ảnh lướt vào giữa sân.

Lão gầm hét một tiếng như sấm nổ :

- Chư bằng hữu hãy để lão phu đối phó hần.

Mười mấy võ lâm đồng đạo nọ lùi ra sau hết, Quỷ Trảo Tử Quách Linh xòe hai bàn tay mười ngón ra, kêu sột vài tiếng tức thì mười móng tay bỗng nhiên dài ra bảy tấc, sắc bén như mũi kiếm nhọn đen thui.

Nhạc Xương thoát nghe thấy tiếng kêu quái dị này bất giác ngăn người trong giây lát.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh vốn là nhân vật số một trong phái độc đạo, toàn thân lão đều có độc, nhất là chất độc nơi móng tay lợi hại vô cùng, chỉ thấm vào chút ít là bỏ xác ngay, cho dù được thuốc giải độc của lão và giải cứu kịp thời cũng quyết phải mang thân tàn phế suốt đời không sai.

Sở dĩ lão dám đụng với Nhạc Xương chính vì cậy vào môn Độc Long Trảo này, thể nhưng lão cũng không dám khinh suất, mặc dù công lực hần suy giảm, song hần đã được chân truyền của Khô Lâu Tẩu vì thế lão cũng chưa dám mạo muội xuất thủ.

Hai người tụ thần chuyên tâm nhìn nhau một hồi lâu, không ai chịu xuất thủ trước.

Nhạc Xương đánh liền vài trận, đã đến lúc chân khí sa sút, may rằng hần từng nuốt Nguyên Châu Thiên niên độc xà, nên trên mặt chẳng lộ ra kẻ hở tơ hào nào hết, hần cấp bách thừa lúc đối phương chưa phát chiêu, vội thu nhiếp tâm thần vận công điều tức, đồng thời hần cũng đoán ra rằng lão quái nhân xương xẩu gầy gò này ắt là nhân vật lợi hại nhất trong nhóm người đến dự đại hội hôm nay.

Hai bên giăng co một hồi lâu.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh bỗng nhiên gầm hét một tiếng, hai tay giao tréo, đảo mình thấp thoáng lao tới nhanh như chớp, tức thì có một cơn gió xoáy tanh hôi đen lù lù bổ vào đầu Nhạc Xương.

Nhạc Xương bỗng thấy đối phương phóng tới một luồng kinh phong tanh hôi và mãnh liệt bất giác giật bắn người lên.

Hần vốn không muốn khai sát giới nữa nên mới chưa hạ độc thủ với chúng đệ tử Võ Đang nhưng hần biết rằng không giết Quỷ Trảo Tử Quách Linh, thì mình quyết phải bị đối phương giết, thế rồi Nhạc Xương gầm hét một tiếng, gom hết toàn bộ công lực tàn dư tấn công ra chiêu “Đoạn Mạng Truy Hồn”.

Kêu dùng một tiếng long trời lở đất!

Tức thì Quỷ Trảo Tử loạng choạng té lùi ra sau bảy thước liền, mặt mày tái mét chẳng còn chút sắc máu.

Nhạc Xương cũng đảo người loạng choạng vài cái.

Thoáng nhìn qua hình như Nhạc Xương chiếm thượng phong, thể nhưng thực ra hần đã lực tận sức tàn không thể nào tiếp ứng chương lực của đối phương nữa, hần suy nghĩ đến đây, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh cũng bị oai lực một chương của Nhạc Xương làm giật mình tại chỗ, lão hốt hải nhủ thầm :

- Tiểu oa nhi này chiến đấu cả hai tiếng đồng hồ, thể mà công lực của hần vẫn còn lợi hại mãnh liệt gớm.

Thế rồi hai người lại đứng giăng co tiếp.

Bầu không khí càng lúc càng trở nên khẩn trương, cả ngôi Cửu U Đế Quân miếu im phăng phắc chẳng gây ra tiếng động con con nào hết.

Số võ lâm đồng đạo mục kích trận võ lâm quyết đấu hiêm thấy ở chốn giang hồ này thấy đều nín thở hết, tâm linh họ trở nên trầm trọng vô cùng!

Thình lình ngay lúc này...

Thái Chân Tử Chuông môn Võ Đang và Thiết Phất thiền sư Chuông môn Hoa Sơn chia ra hai bên phải trái từ từ tiến vào hiện trường, rõ ràng định liên thủ với Quỷ Trảo Tử Quách Linh cùng nhau diệt trừ Tiểu Diện Âm Ma.

Thế nhưng họ dừng lại giữa hiện trường không thể xuất thủ, họ định ngồi xem song hồ quyết đấu ư? Hay là có điều chi kiêng sợ?

Nhạc Xương đảo mắt xem tình thế trước mắt, hấn cho rằng thời gian giằng co càng lâu càng bất lợi cho mình, mặc dù Quỷ Trảo Tử Quách Linh kiêng sợ chiêu tuyệt học của mình và ngăn người tại chỗ, do dự không dám xuất thủ tiếp, nhưng tình trạng này sẽ không kéo dài được bao lâu cả.

Một khi đối phương trông thấy kẻ hở là nguy thay, huống chi còn hai Chuông môn nhân Võ Đang và Hoa Sơn đang đứng ở kẻ bên?

Hắn vốn có thể thi triển khinh công Mị Ảnh Si Uyên bỏ chạy là xong, nhưng hấn lại quan tâm đến sự an toàn của Bảo Bối đệ đệ.

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác đưa mắt quan sát xung quanh một vòng, có lẽ Bảo Bối đang ẩn mình trong bóng tối góc điện, hình như chẳng phải chỉ có mỗi một mình y, mà có tới hai người, người đó là ai thế?

- Ta là Bảo Bối.

- Ta là Tiểu Oanh.

- Ô! Tiểu Oanh! Thì ra người đến từ Mãn Xuân viên, bản thiếu gia biết người... Ê! sao người lại mặc y phục nam nhân vậy?

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì, người có biết y là ai không?

- Người hỏi thiếu niên đang đấu với Nhạc Xương ca ca ta đó ư?

- Đúng thế!

- Y là ai vậy?

- Y chính là Hồng Nữ!

- Hứ! Cũng lại ả hôi thối ấy.

- Người nói chuyện sao mà khó nghe thế.

- Ta quen miệng nói như thế. Ô! Các người cũng bắt chước bọn này dựng cờ hiệu?... Nhưng tại sao lại viết rằng giết Nhạc Xương ca ca của ta ư?

- Người không hiểu thật sao?

- Chỉ có con khi mới hiểu.

- Hứ! Nhạc Xương đã hiếp dâm Hồng Nữ.

- Xương ca ca chỉ chải đầu cho nàng thế thôi?

- Đây Hắc Tiểu Tử! “Chải đầu” là tiếng lóng của giới ăn chơi tức là phá trình các cô nương đấy, người hiểu rồi chứ?

- Vậy thì có sao nào?

- Chao ôi! Sao người nói dễ nghe thế. Người ta là con gái nhà lành cơ?

- Hay là gả phứt cho Xương ca ca đi, mẹ nó, Hồng Nữ có phước thật.

- Khéo suy nghĩ gớm?

- Xương ca ca là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, võ lâm đệ nhất đại anh hùng, có chỗ nào không xứng đáng với y đâu. Hứ! Bọn nữ nhân thối...

- Chớ mắng người như thế, nên biết rằng Hồng Nữ là một hiệp nữ.

- Con khi, hiệp nữ lại ở trong kỹ viện ư?

- Hồng Nữ cố nổi khó tâm khó nói. A! Sao người nói ngang thế?

- Chẳng thềm nói nhảm với người nữa, rốt cuộc người tìm ta có việc chi vậy?

- Nói thật cho người nghe! Hãy bảo đại ca người mau mau rời khỏi đây bằng không sư phụ phải giết hấn thật đấy, lúc nãy sư phụ nói rằng nếu xuất thủ lần nữa ắt phải cắt cổ nam nhân có lòng dạ cay độc ấy cho mà coi... ê! Nói cho người hay luôn ta đã bái Hồng Nữ làm sư phụ rồi đấy

- Bây giờ Xương ca ca đang ở trong đám đông người, nếu có bản lĩnh cứ việc giết hấn đi.

- Thế nhưng sư phụ yêu hấn!

- Yêu hấn lại muốn giết hấn, chốn thiên hạ này làm gì có chuyện như vậy ư?

- Nếu sư phụ giết chết hấn, sau đó sư phụ cũng không muốn sống nữa!

- Tà môn thật, y cũng muốn chết sao?

- Này tiểu tử ngốc ơi! Giết hắn là để rửa mối hận thất thân, hết muốn sống là quyên sinh vì tình cơ, vì sự phụ đã xem hắn như là phu quân.

- Vậy thì không nên chết làm gì?

- Làm sao ngươi hiểu được nỗi lòng của nữ nhân, hơn nữa ta cũng chỉ suy đoán thế thôi.

Bảo Bối sực nghĩ ra một việc nói :

- Ô! Ta nhớ ra rồi!

- Bảo đại ca ngươi đào tẩu chứ gì?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Ngươi đoán sai hết rồi, đợi Xương ca ca giết sạch bọn lão tiểu tử nọ, lúc đó bảo Hồng Nữ ra so tài lần nữa, để Xương ca ca dạy cho y một bài học, sau đó mồi ra mặt làm mai để cho họ được thân cận âu yếm với nhau.

Kêu bóp một cái!

Bảo Bối đang nổi hứng nói một hơi, thỉnh thoảng lãnh một bóp tai đau điếng tức thì một bên má nóng bừng lên, y trở mắt nhìn kỹ mới hay người vừa tát y một bóp tai chính là Hồng Nữ, trông cặp mắt cô ta lạnh lùng khiếp sợ. Bảo Bối rùng mình lạnh toát mồ hôi, y chưa kịp lên tiếng thì Hồng Nữ đã phóng chỉ điểm vào huyệt đạo của y.

Hồng Nữ nghiêng răng nói :

- Tiểu Oanh! Hãy giữ y lại, đợi lát nữa mới giải quyết họ Nhạc.

Cô ta vừa nói tới đây, bỗng nhiên nghe ba tiếng kêu đừng phá không nổi lên.

Nhạc Xương và Quỷ Trảo Tử Quách Linh liều mạng đụng liền ba chương...

Thình lình...

Quỷ Trảo Tử Quách Linh buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, lão thấy chương lực của Nhạc Xương càng đánh càng yếu dần, đồng thời sắc mặt hắn không còn hồng hào nữa mà đã trở nên tái mét, lão biết rằng hắn đã kiệt sức.

Thế rồi lão phân song chương ra, từ từ bước tới, Quỷ Trảo Tử Quách Linh quyết ở chương thứ tư chế phục Nhạc Xương.

Nhạc Xương cảm thấy chân khí không tụ lại, trong lòng nóng như lửa đốt.

Hắn vừa lui vừa đảo mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy Thái Chân Tử, Thiết Phát thiền sư và mười mấy cao thủ đồng đạo cũng từ từ vây tới.

Bây giờ không phá vây đào tẩu thì chỉ còn một con đường chết, hắn không thể nào lo nghĩ đến Bảo Bối đệ đệ nữa, thế rồi lập tức đảo mình thi triển “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp nhảy qua tường rào Cửu U Đế Quân miếu.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh dang tay cản chúng cao thủ đang muốn đuổi theo và nói :

- Há há! Tiểu Diện Âm Ma đã nằm gọn trong lòng chương của ta, nếu để hắn đào thoát, họ Quách này thề rằng không đặt chân vào chốn giang hồ nữa, há há há...

Thái Chân Tử tuy biết rằng dù Quỷ Trảo Tử nham hiểm, giảo quyệt, thế nhưng lời nói rất có giá trị, lão đoán rằng đối phương ắt có mai phục ẩn tàng ngoài miếu.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh cười lạnh lùng nói tiếp :

- Lúc đuổi theo địch, mời chư vị hãy đi cách xa ta một trượng, hắc hắc! Bằng không, ai trúng độc thọ thương thì chớ trách cứ ta đây, hãy bắt đầu rượt nào!

Dứt lời, lão sử dụng một thức “Bình Bộ Thanh Vân” chạy như gió. Kế đó mười mấy bóng người cũng lần lượt rời khỏi Cửu U Đế Quân miếu luôn.

Bấy giờ mặt trăng đã lặn về núi tây, ngoài miếu tới đến xòe tay chẳng thấy năm ngón.

Nhạc Xương đã phi thân chạy một hơi xa cả hai mươi trượng ngoài, hắn giật mình kinh hãi, tại sao chẳng thấy một địch nhân nào đuổi theo vậy?

Chẳng có lý do gì họ buông tha mình được cả, chẳng lẽ bên trong có uẩn khúc gì ư?

Hắn đang còn suy nghĩ bỗng có một người từ trong rừng nhảy vọt ra.

Đồng thời ngay lúc này tiếng huýt sáo miêng Quỷ Trảo Tử Quách Linh cũng phá không vang tới.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy người từ trong rừng nhảy vọt ra chính là tiểu tử A Tiêu đã ở trong Hồ Lô bảo, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

A Tiêu nọ vừa nhảy vọt ra lập tức gầm hét :

- Tiểu quỷ câu hồn diêm vương đoạt mạng này, tiểu tử ngươi chạy đâu cho khỏi.

Nhạc Xương vốn muốn hỏi thăm tung tích Tiểu Linh, thế nhưng hắn không còn cơ hội mở miệng bỗng lại liên tưởng tới Tiểu Linh thọ nhục, lão nhân lưng gù chết thảm, hắn phùng mang trợn mắt, âm thầm vận khởi chân lực tàn dư chuẩn bị giết tiểu tặc tử này trả thù cho lão nhân lưng gù.

Cũng đồng thời lúc này...

Quách A Tiêu đã hất tay ném “Ngũ Độc Lân Hỏa đạn” ra.

Chính Quỷ Trảo Tử Quách Linh đã bày kế cho Quách A Tiêu sử dụng “Ngũ Độc Lân Hỏa đạn” này, oai lực nó mạnh đến có thể xâm nhập nội thể con người, đây là một trong Tam Tuyệt ám khí của võ lâm.

Nhạc Xương thoát trông thấy mười mấy chấm sáng nổ cháy bay theo chiều gió, kế đó bốc khói độc và xông vào trước mắt, hắn giật mình kêu thảm rằng :

- Hồng rồi!

Thế nhưng chẳng những hắn không chịu thoái lui lại lượn mình lao tới nhử thẳm :

- “Tất cả chết chung vậy”.

Kêu ầm một tiếng như sấm nổ. Quách A Tiêu há mồm phun ra một bùm máu tươi té văng ra ngoài xa hơn một trượng.

Vì Nhạc Xương dùng sức quá mạnh cũng kêu hự một tiếng, té ngã ra đất bất tỉnh nhân sự luôn.

Mười mấy bóng người bỗng lao tới nhanh như chớp.

Quý Trảo Tử Quách Linh ảm ái nhĩ lên, buông tiếng gào thét :

- Cha đã quên mất điều này, cha đã hại con, họ Nhạc từng nuốt Độc Xà nguyên châu, trăm độc không thể xâm nhập.

Lão buông tiếng cười như điên như cuồng đến đổi chấn động cành khô lá cây trong rừng bay tung toé trong không.

Bấy giờ Thái Chân Tử chạy tới bên cạnh Nhạc Xương, cười lạnh lùng một tiếng vung Long Tuyền kiếm điểm vào yết hầu hắc, không ngờ Quý Trảo Tử Quách Linh bỗng sử dụng quái trảo chộp vào cổ tay Thái Chân Tử nhanh như cắt.

Thái Chân Tử sa sầm nét mặt, kinh hãi nói :

- Này Quách huynh! Tại sao ngươi lại xuất thủ ngăn cản?

Quý Trảo Tử Quách Linh buông tay ra, cất giọng lạnh lùng nói :

- Xin đạo huynh chớ hiểu lầm, lão phu cần sử dụng tiểu oa nhi này để cứu hồi mạng sống của khuyển tử.

Thái Chân Tử đưa mắt quan sát Quách A Tiêu giây lát, chỉ thấy y thở thoi thóp, Linh Đài huyết hiện khí đen, vội nói :

- E rằng tiểu thí chủ không xong rồi!

Quý Trảo Tử Quách Linh buông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Sao ngươi biết y không xong? Há há... Con ta quyết không chết đâu! Há há há...

Quý Trảo Tử Quách Linh dứt tiếng cười, giơ tay xách bổng Nhạc Xương lên, đảo mắt quét nhìn mọi người trong hiện trường một cái, sau đó nghiêm sắc mặt lại, nói :

- Á! Niệm tình tương tự vài hôm, lão phu xin phụng cáo hai việc.

Thái Chân Tử và Thiết Phát thiền sư đồng lúc lên tiếng nói :

- Xin Quách huynh cứ việc nói.

Quý Trảo Tử Quách Linh dùng giọng mũi kêu hừ hai tiếng nói :

- Việc thứ nhất, họ Nhạc này không phải là Tiểu Diện Âm Ma!

Thái Chân Tử run bắn người lên, ngạc nhiên hỏi :

- Quách huynh căn cứ điều gì lại nói thế?

- Cách đây hai tháng trước, tiểu oa nhi này từng đến Hồ Lô bảo, lúc đó võ công của hắc bắt quá chỉ thuộc nhị lưu, thế nhưng hai tháng sau, ngày hôm nay hắc lại có tư cách đương đầu với bọn ta.

- Chẳng lẽ không những Khô Lô Tẩu chưa chết đồng thời tự giải được Âm Huyết độc môn của bọn bản đạo sao?

- Cho nên Tiểu Diện Âm Ma chánh tông vẫn là Khô Lô Tẩu.

Thái Chân Tử gật đầu biểu thị đồng ý, sau đó hỏi tiếp :

- Ô! Thế còn việc thứ hai là gì?

- Hồng Thần Đồ! Hồng Thần Đồ!... Há há há...

Thiết Phát thiền sư chấp tay hỏi :

- Rốt cuộc Hồng Thần Đồ tượng trưng cho ý nghĩa gì vậy?

- Có liên can tới Cửu U Đế Quân miếu và bốn vị hộ miếu tướng quân.

- Bốn vị hộ miếu tướng quân bỗng nhiên biến mất, cũng do bởi Hồng Thần Đồ gây nên chăng?

- Chỉ có Hồng Thần Đồ mới có thân oai này, vì nó tượng trưng cho Cửu U Đế Quân miếu.

- Ô! Quách huynh căn cứ điều gì mà biết như vậy?

- Hừ!

Quý Trảo Tử Quách Linh lạnh lùng, tăng hắng một tiếng, lão không trả lời câu hỏi của bọn Thiết Phát thiền sư, hình như lão chẳng trông thấy họ, cặp mắt lờ đờ vô thần, thần thái ừ ừ lạ thường, lão ngược đầu nhìn trời xanh, trong đầu óc lão dần dần hiện ra sự việc cách đây nửa năm.

Thiết Chương Tử Lương nhờ lão giết chết ba vị anh em kết nghĩa, xong việc, hứa rằng sẽ biếu tặng cho lão một võ lâm chí bảo là bức Hồng Thần Đồ có ấn ký của Cửu U Đế Quân.

Vì năm xưa giữa Quý Trảo Tử Quách Linh và Thiết Chương Tử Lương đã bí mật câu kết, hai bên xem nhau là tâm phúc, nên lão không hề nghi ngờ gã, thế rồi giả danh Tiểu Diện Âm Ma lần lượt dụ sát Trung Nguyên tam hiệp, xong việc Thiết Chương Tử Lương lại bảo rằng con của Nhạc Thượng Sơn lấy mất Hồng Thần Đồ, bị gã đuổi tới Đoạn Nhai Giản sẩy chân té xuống dòng nước chảy xiết.

Võ lâm đại hội lần này, Thiết Chương Tử Lương cũng là người được mời đến dự hội, nhưng chẳng biết lý do gì gã lại âm thầm tẩu mất, trong lúc vắng mặt gã, cũng trùng hợp với lúc bốn vị hộ miếu tướng quân

của Cửu U Đế Quân miếu đã thần bí mất tích, huống hồ lúc gã ở Cửu U Đế Quân miếu, đã qua lại với bốn tướng quân rất thường, điều này rất đáng nghi.

Nếu nói rằng việc bốn tướng quân mất tích có liên can tới Thiết Chương Từ Lương vậy thì bốn tướng quân ắt đã thuận phục Thiết Chương Từ Lương, ngoài Hồng Thần Đồ còn vật gì sai sử được bốn tướng quân nọ? Vậy thì chứng tỏ rằng Hồng Thần Đồ vẫn còn nằm trong tay Từ Lương, gã đã đánh lừa mình.

- Há há há...

Quý Trảo Tử Quách Linh suy nghĩ đến đây lại buông tiếng cười như điên như khùng.

Lão một tay ôm chặt ái nhi Quách A Tiêu, một tay xách bổng Nhạc Xương, lượn mình phi thân chạy như gió, chẳng mấy chốc đã biến mất trong cánh rừng xanh.

Xa xa vẫn nghe thấy tiếng quái kêu của lão :

- Hồng Thần Đồ... Hồng Thần Đồ...

Hồng Thần Đồ đã lưu lại cho bọn Thái Chân Tử và Thiết Phát thiền sư một nỗi niềm hoang man, một nghi vấn cần phải tìm giải đáp.

Bầu không khí rừng rợn chẳng khác gì như cảnh địa ngục!

Đồng thời cũng tịch lặng một cách đáng sợ.

* * * * *

Trong hình đường đặc biệt của Hồ Lô bảo đang diễn ra từng màn một của bi kịch thảm thiết.

Trên bình đài cao ba thước xây bằng đá núi có một cái bàn gỗ dài năm thước, trên bàn gỗ có ba chiếc đầu người máu me lem luốc và những tử chi chặt thành mảnh vụn trông thật ghê gớm, rõ ràng ba mạng người này mới chết cách đây chẳng bao lâu.

Kê đó có một cái lò lửa kỳ hình, bên dưới lò lửa có mười hai lỗ gió, ngọn lửa đang bốc cháy phừng phụt, trên đỉnh lò lửa có một cái chảo sắt đáy phẳng, đường kính chảo sắt rộng bốn thước cao khoảng sáu thước, có bốn đại hán kinh trang đang ở hai bên, mồ hôi đổ như tắm, thần tình họ tỏ ra khẩn trương hết sức, trong tay họ thấy đều có cầm cái móc sắt.

Bên trái bàn gỗ có một cái giường, một ghế và một cây cột gỗ, Quách A Tiêu thoi thóp với chút hơi tàn đang nằm trên giường, còn người ngồi trên ghế chính là Quý Trảo Tử Quách Linh, Nhạc Xương thì bị buộc chéo hai tay vào cột gỗ.

Quý Trảo Tử Quách Linh mình trần, chỉ mặc chiếc quần ngắn bằng da thú, mặt mày lão tái mét, thân mình thì đen thui, ở chốn hình đường đầy mùi máu tanh hôi và quỷ khí âm lạnh. Quý Trảo Tử Quách Linh có khác gì với ác quỷ là bao?

Cặp mắt hung tợn của lão bốc ra khí âm lạnh cứ chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Xương, cười khả khả mãi.

Sau đó lại đảo mắt quay sang nhìn Quách A Tiêu đứa con duy nhất của lão, tức thì bi thương nhỏ lệ.

Toàn thân Nhạc Xương thì trần truồng, đầu đến chân hần ướt sũng, hần vừa bị tạt nước lạnh mà tỉnh lại, Quý Trảo Tử Quách Linh đã điểm hai huyệt tê và châm của hần.

Hần đã mục kích một màn hành hình hồi nãy, ba người xa lạ đã bị Quý Trảo Tử Quách Linh xử tử hình tại bàn gỗ.

Hần đã ý thức việc sắp xảy ra với mình?

Quý Trảo Tử Quách Linh sẽ báo phục, ba người khác xa lạ là cái gương tốt nhất, có lẽ càng tàn nhẫn hơn cũng chưa biết chừng?

Thời gian từng giây phút từng phút trôi qua.

Một cửa sổ đá duy nhất trong hình đường lọt vào ánh sáng trắng đêm, rõ ràng vào lúc trời tối.

- Há há há...

Lại một màn thảm kịch khác sắp diễn ra nữa.

Tiếng cười rừng rợn vừa dứt, Quý Trảo Tử Quách Linh găm hét nói :

- Hãy phát động lò lửa nào!

Bốn đại hán dưới bình đài đồng thanh thưa rằng :

- Tuân lệnh dụ Bảo chủ!

Chỉ thấy bốn cái móc sắt kéo tung mười hai lỗ gió của lò lửa ra hết, tức thì ngọn lửa kêu phừng phực bốc cháy dữ dội hơn, cả trong lẫn bên ngoài lò lửa, luôn cái chảo to lớn trên đỉnh lò thấy đều cháy đến đỏ lôm. Bốn đại hán dùng móc sắt mở nắp chảo ra, lượn mình nhảy lên bình đài bước gần bàn gỗ, bọn đại hán lại dùng móc sắt móc vào những khối thịt vụn ném vào trong chảo.

Sau khi bốn đại hán thanh lý hết số xác chết đứt đoạn, họ lập tức đẩy nắp chảo lại và gài móc sắt vào bốn cái khoen thép trên đỉnh chảo rồi xoay vòng chạy như gió.

Khoảng mười lăm phút sau, bốn đại hán nọ rút móc sắt ra, đẩy cửa gió lại, sau đó mới mở tung nắp chảo, chỉ thấy đáy chảo còn sót lại mười mấy viên thuốc màu đen mà thôi.

Bốn đại hán dùng xẻng thép xúc những viên thuốc màu đen do thịt người biến thành lên, sau đó từ từ cho vào bên trong chiếc đại hồ lô của Quỷ Trảo Tử Quách Linh một cách rất cẩn thận.

Nhạc Xương trông thấy thế bất giác hồn phi phách tán, hắn nằm chiêm bao cũng không ngờ là có sự kiện thảm tuyệt như vậy, hắn biết rằng bước sau sẽ đến phiên mình.

Thù cha chưa trả, hai việc của Khô Lâu Tẩu chưa hoàn thành, tung tích Tiểu Linh ở đâu? Rốt cuộc Hồng Thần Đồ tượng trưng cho cái gì?... Còn Hồng Nữ...

Hắn nghĩ tới Hồng Nữ bất giác cảm thấy ân hận, trong Cửu U Đế Quân miếu hắn mới biết rằng Hồng Nữ là một hiệp nữ có võ công tuyệt luân, hắn suy nghĩ đến đây bất giác mang sự việc đuổi theo Tiểu Diện Âm Ma hai lần và bỗng nhiên biến mất tại Mãn Xuân viên là nơi trú xứ của y kết hợp lại.

Giữa y và Tiểu Diện Âm Ma có mối quan hệ gì chẳng?

Thế nhưng rõ ràng lúc ở tại Cửu U Đế Quân miếu, nàng từng cùng mình xuất thủ giết chết bọn thủ hạ của Tiểu Diện Âm Ma, điều này chứng tỏ rằng nàng chẳng có quan hệ gì với Tiểu Diện Âm Ma, hơn nữa có mối thù hằn gì đây.

Nhạc Xương giận dữ trợn ngược hai mắt.

Đồng thời ngay lúc này, Quỷ Trảo Tử Quách Linh đã bước sang chỗ hắn.

Nhạc Xương bất giác run bắn người lên, Quỷ Trảo Tử Quách Linh giơ tay giải huyệt cam hắn ra, cười há há nói :

- Ngươi có biết lão phu sẽ sử dụng thủ đoạn gì để đối phó ngươi không?
- Dù có tan xương nát thịt ta cũng chẳng sợ hãi.
- Ngươi trông thấy thảm trạng ba gã ấy rồi chứ?
- Thiếu gia không phải là hạng người ham sống sợ chết?
- Thế nhưng lão phu sẽ khiến ngươi dờ sống dờ chết, hắc hắc! Ta phải hỏi ngươi ba việc.

- ...

Nhạc Xương không nói gì hết, chỉ cười lạnh lùng một tiếng.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh kêu hừ một tiếng, nói :

- Điều thứ nhất! Tiểu Linh ở đâu?

- ...

- Điều thứ hai! Khô Lâu Tẩu vẫn còn ở trong Hỏa Dung cốc chẳng?

- ...

- Điều thứ ba, hãy giao võ công Tâm pháp mà Khô Lâu Tẩu đã truyền cho ngươi ra lập tức.

- ...

Quỷ Trảo Tử Quách Linh trông thấy hắn cứ nghiêng răng mím môi không nói gì cả, giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, bỗng giơ dây trói buộc hắn ra, bấu vào lưng hắn giơ lên cao, cười hắc hắc nói :

- Mang ngươi ném vào trong hỏa cốt chảo, đóng kín lỗ gió, từ từ nung đúc, ta phải trông ngươi từng phút từng giây dần dần tan chảy, ngươi sẽ kêu rên thật đau đớn trong chảo và tự động khai ra ba điều ta vừa hỏi, sau đó... há bá há...

Lão nói tới đây buông tiếng cười đắc ý như điên như cuồng, đồng thời bước tới lò lửa nấu đơn dược.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh lại lên tiếng nói tiếp :

- Sau đó mang ngươi nấu luyện thành kim đơn cứu lại mạng sống con ta, hắc hắc, vì kim đơn do máu thịt ngươi biến ra có tinh hoa của Thiên Niên Độc Xà! Há há...

Nhạc Xương sực nghĩ ra một việc, lạnh lùng nói :

- Này ma đầu! Ta có điều muốn nói với ngươi.

Quỷ Trảo Tử Quách Linh cười khẩy một tiếng nói :

- Ngươi sợ chết rồi ư?

Nhạc Xương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói :

- Bản thiếu gia quyết không khuất phục ngươi đâu!

- Chớ phí lời vô ích, có điều chi ngươi cứ việc nói.

- Tiểu Diện Âm Ma không phải là bản thiếu gia!

- Vậy là ai?

- Ta cũng chẳng biết.

- Rõ ràng là Khô Lâu Tẩu rồi.

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Cũng chẳng phải là lão, vì Khô Lâu tiền bối đã tạ thế cách đây khoảng bốn năm ngày.

- Há há há...

- Người không tin chẳng?

- Này tiểu oa nhi! Tại sao vào lúc sắp chết người lại nói ra những lời này?

- Bản thiếu gia muốn nhờ mồm miệng người chuyển cáo võ lâm, để các bang phái liên thủ cùng diệt trừ Tiểu Diện Âm Ma báo thù cho...

Hắn định nói “báo thù cho cha ta”, nhưng hắn chợt cảm thấy rằng phó thác kẻ thù kết liễu nợ máu cho mình, điều này ắt gây tiếng chê cười cho gia môn, tức thì thẹn đỏ mặt không nói nữa.

Quý Trảo Tử Quách Linh cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Người xem lão phu như là đứa trẻ ba tuổi, nhìn chung đương kim võ lâm, chỉ có nội gia công lực của Khô Lâu Tẩu mới có khả năng giết người không lưu lại vết thương, đồng thời cũng chỉ có thân pháp “Mị Ảnh Si Uyên”, hắc hắc! Nếu người bảo rằng lão đã chết, thế thì lão phu đã diệt trừ được nỗi lo âu lớn, há há, một khi ta luyện nên Vạn Thi Độc hoàn, thì Tiểu Diện Âm Ma thứ hai... không!

Phải nói rằng Tiểu Diện Âm Ma càng ghê gớm hơn sẽ chấn động thiên hạ võ lâm, máu nhuộm giang hồ. Nhạc Xương giật bắn người lên, hắn ân hận rằng trước khi chết mình nói lời sự thật, lại tạo thành một trận đại huyết kiếp võ lâm...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác bị phần huyết một tiếng sáo thật dài.

Quý Trảo Tử Quách Linh xiết chặt hai tay định ném hắn vào trong lò lửa luyện đan, bỗng nhiên ngay lúc này...

Kêu ùng một tiếng long trời lở đất!

Tức thì cửa sổ đá duy nhất trong hình đường kêu ầm một cái, lộ ra một lỗ hồng có đường kính ba, bốn thước.

Cũng đồng thời ngay lúc đó, Quý Trảo Tử Quách Linh thoát trông thấy hai đạo ánh sáng một trắng một đen bay vù vào ngực, lão giật mình ném Nhạc Xương lên bình đài, lập tức sử dụng thủ pháp “Văn Phong Tiếp Tiễn” (nghe gió chụp mũi tên), chụp lấy hai vật trắng đen vào trong tay ngay.

Lão trở mắt nhìn kỹ bất giác giật bắn người lên.

Té ra là một Tiểu Ma lệnh kỳ! và một cái hộp xương, trong hộp có đựng đơn dược màu đen.

Quý Trảo Tử Quách Linh rung mình lạnh lùng toát mồ hôi, lão ngược đầu nhìn ra cửa sổ, mới thấy một gương mặt tái mét lạnh lùng lộ vẻ cười hung tợn.

- Là Tiểu Diện Âm Ma?

Quý Trảo Tử Quách Linh hốt hãi kêu thảm trong bụng.

Gương mặt nọ dần dần hiện to ra, bỗng nhiên đứng ngay trước mặt lão, cất giọng lạnh như băng tuyết nói :

- Hãy nuốt đơn dược vào nhanh lên!

Quý Trảo Tử Quách Linh thất kinh nói :

- Người... người là Tiểu Diện Âm Ma?

- Kẻ nào có lá gan bằng trời dám mạo dụng Tiểu Ma lệnh, hừ...

- A!

Quý Trảo Tử Quách Linh hoảng sợ đến hồn phi phách tán, bất giác lùi ra sau vài bước liền

- Há há há...

Tiểu Diện Âm Ma buông tiếng cười như điên cuồng một hơi dài.

Y dứt tiếng cười, phất tay áo kêu vù một cái phóng ra một chưởng nhanh như chớp.

Quý Trảo Tử Quách Linh đang lúc mất hồn không kịp đề phòng, tức thì bị luồng kinh phong chấn động lùi ra sau bảy thước, cảm thấy lồng ngực hơi đau nhức, sau khi lão điều nguyên vận khí thấy rằng chưởng lực của đối phương chẳng lợi hại ghê gớm như mình đã tưởng, lão thoáng ngẩn người trong giây lát, chợt như nghĩ ra điều gì. Thế nhưng trong lúc lão ngẩn người thì Tiểu Diện Âm Ma nọ đã xách bóng Nhạc Xương sắp phải ngất xỉu nhảy vọt qua cửa sổ đá nhanh như cắt...

Tiếng cười thâm trầm đã nổi lên trong hình đường :

- Đối phương không phải là Tiểu Diện Âm Ma, không phải Tiểu Diện Âm Ma...

Quý Trảo Tử Quách Linh điên cuồng gào thét mãi.

Lão giận đến cực điểm kêu ken két, lão phải truy hỏi Nhạc Xương.

Bỗng nhiên Quách A Tiêu rú lên một tiếng, thốt ra tiếng nói cuối cùng :

- Thừa cha! Hãy trả... thù cho con...

Quỷ Trảo Tử Quách Linh đảo mình nhảy vọt tới, thì Quách A Tiêu đã nghiêng đầu sang một bên tắt thở luôn.

Lão đau lòng đến khóc chẳng ra nước mắt, cứ gơ tay vuốt ve thi hài ái nhi, gào thét nói :

- Dù đến chân trời, góc biển cha cũng quyết phải tìm cho ra Nhạc Xương, cha phải dùng xương cốt của con rèn thành một thanh roi hắc cốt, sau đó dùng roi hắc cốt giết chết kẻ thù, con... cứ nhắm mắt đi... há há há...

Lão buông tiếng cười như điên cuồng, bỗng nhiên vung chưởng đánh vào lò lửa luyện đơn kêu ùng một tiếng, cả bốn hán tử vạm vỡ cũng chết thảm tại chỗ luôn. Sau đó lão cúi người ẵm thi hài ái nhi lên và đeo hồ lô lên vai, phi thân chạy như gió, chẳng mấy chốc đã biến mất trong đêm tối luôn.

Ngọn lửa cháy cả Hồ Lô bảo...

Ánh lửa đỏ rực soi sáng cả vùng núi Đại Ba sơn.

Động phủ thiên nhiên

Nhạc Xương và Quỷ Trảo Tử cũng ngay lúc này...

Từ trong cánh rừng Đại Ba sơn có một bóng đen hiện ra.

Bóng đen nọ là một quái nhân cực kỳ xấu xí.

Gương mặt lạnh nhạt chẳng có chút tình cảm gì hết, mặt lộ vẻ cười hung tợn, thân mình bé nhỏ mặc chiếc bào đen to lớn chẳng tương xứng chút nào cả.

Trước mặt quái nhân có một thiếu niên anh tuấn lỏa thể nằm dài tại đó, hai mắt nhắm chặt lại, hình như bị điểm huyết.

Hai người này chính là Tiểu Diện Âm Ma và Nhạc Xương vừa rời khỏi Hồ Lô bảo chứ không còn ai xa lạ nữa.

Tiểu Diện Âm Ma đưa mắt ngắm nhìn Nhạc, Xương một hồi lâu, sau đó thở dài một tiếng rất náo nùng nói :

- Họ Nhạc kia, bản cô nương phải rửa mối nhục thất thân vậy!

Nói xong, phóng chưởng ra ngay, thế nhưng chưởng phong lại đánh lệch sang một bên, chứ thật sự chẳng giết chết hần!

Người này là ai thế?

Tiểu Diện Âm Ma lại tự xưng là cô nương ư?

Bỗng nghe cô ta lẩm bẩm nói :

- Cho dù muốn giết chết hần cũng phải nói cho hần rõ sự thể chứ? Giải quyết hần trước sau đó hãy tính?

Dứt lời, phóng chỉ điểm vào người Nhạc Xương ngay, chỉ trong giây lát hần mở mắt tỉnh lại.

Kêu vù một cái Nhạc Xương từ dưới đất nhảy vọt lên, cầm phần chi tay vào mặt đối phương nói :

- Đây Tiểu Diện Âm Ma! Hãy đền mạng sống phụ thân ta nào!

Dứt lời phóng tới một chưởng nhanh như chớp.

Khoảng cách hai bên quá gần đối phương làm thế nào đỡ kịp một kích của hần?

Tiểu Diện Âm Ma chỉ thét ra vồn vện một câu nói :

- Ta là Hồng Nữ kia mà!

Tiếp theo tiếng nói, máu mồm phun ra như tên bắn, loạng choạng ngã người té lui ra sau kêu vù một tiếng văng xuống vực thẳm sâu cả vạn trượng.

Nhạc Xương thoảng ngăn người trong giây lát sau đó nhảy tới ven núi, quả nhiên trông thấy tóc tơ của Hồng Nữ xoắn dài ra từ từ biến mất nơi đáy cốc.

Có một chiếc mặt nạ sắc trắng lộ vẻ cười hung tợn đánh rơi trên đỉnh núi.

Chiếc mặt nạ này chính là của Hồng Nữ trúng chưởng đánh rơi xuống vậy.

Nhạc Xương cúi người nhặt chiếc mặt nạ lên, lẩm bẩm nói :

- Nhạc Xương ơi! Người không giết lầm người chứ?

Nhạc Xương đứng ngăn người trong giây lát sau đó thở dài nói :

- Quả thật không ngờ Tiểu Diện Âm Ma lại chính là Hồng Nữ. Bây giờ đã trả thù xong, nhưng...

Hần sực liên tưởng tới một màn trong Mãn Xuân viên...

- Mặc dù bảo rằng giết nàng trả thù cho cha, thế nhưng mình đã làm ô nhục tẩm thân trong trắng của nàng, Nhạc Xương ta vẫn ân hận suốt đời.

Nhạc Xương cất bước một cách nặng nề, chẳng biết nỗi lòng hiện giờ của hần là vui? Hay là sầu đây?

- Ta là Hồng Nữ...

Tiếng thầm kêu nọ lại văng vẳng vang ở bên tai! Nhạc Xương bắt giắc rung mình rợn tóc gáy, nhủ thầm :

- “Hồng Nữ bất quá chỉ mười sáu tuổi, mà Tiểu Diện Âm Ma gây họa hại cho vô lâm cách đây hai năm trước, nếu suy tính theo tuổi tác, chẳng lẽ lúc Hồng Nữ độ khoảng mười ba, mười bốn tuổi lại có khả năng gây nên sự kiện kinh thiên động địa như vậy được sao?”

Nhạc Xương càng suy nghĩ càng sợ hãi, lại liên tưởng tới lúc ở Cửu U Đế Quân miếu Hồng Nữ từng sánh vai hợp lực với mình tàn sát thủ hạ của Tiểu Diện Âm Ma, nếu bảo rằng nàng là Tiểu Diện Âm Ma, quả thật chẳng có lý do gì phải giết chết người của phe mình cả?

Thế nhưng tại sao nàng lại tự xưng là Tiểu Diện Âm Ma?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, bất giác đưa ra hai kết luận cực đoan.

Thứ nhất, nàng là Tiểu Diện Âm Ma, sở dĩ nàng theo dõi đến Hồ Lô bảo và cứu mình thoát thân, sau đó giải huyết khiến mình tỉnh lại không ngoài mục đích làm cho mình chết một cách khẫu phục tâm phục.

Thứ hai, nàng không phải là Tiểu Diện Âm Ma, sở dĩ nàng mạo danh của Tiểu Diện Âm Ma chắc chắn không khác gì như việc mình và Bảo Bối đệ đệ tạo ra cớ hiệu nhằm mục đích dụ Tiểu Diện Âm Ma chánh hiệu xuất hiện?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, thể rồi hần đi vòng theo ven núi từ từ xuống đáy cốc.

Trước hết hần ra hộ dân cư phụ cận lấy cấp một bộ quần áo che thân.

Hần muốn tìm kiếm thi hài Hồng Nữ để xem sao?

Có lẽ nàng đã tan xương nát thịt...

Từng cơn gió núi lướt qua ngọn cây kêu xào xào nghe thật rùng rợn.

Chẳng mấy chốc hần đã xuống tới đáy cốc.

Thình lình ngay lúc này...

Có âm thanh bai người đối thoại vang tới :

- Ất là yêu quái rồi.

- Không!

Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- “Ồ! Âm thanh này quen thuộc thế?”

Hai người nọ lại nói tiếp :

- Sư phụ Hồng Nữ của ngươi chắc chắn đã chết rồi!

- Nói bậy! Sư phụ ta được thần tiên giải cứu đi thế thôi!

Nhạc Xương đã nhận ra giọng nói này, bất giác buột miệng kêu rằng :

- Bảo đệ đệ! Có phải là ngươi đó ư?

Dứt lời, lượn mình nhảy vọt tới, quả nhiên đúng là Bảo Bối và có cả Tiểu Oanh Mãn Xuân viên nữa.

Bảo Bối thoát trông thấy Nhạc Xương, cả mừng nói :

- Đây Xương ca ca, đệ tưởng niệm ngươi muốn phát điên lên!

Hai người ôm nhau vui mừng khôn kể!

Tiểu Oanh thấy cảnh động tâm sự, khóc lóc nói :

- Cũng tại ngươi hại sư phụ Hồng Nữ ta cả.

Nhạc Xương nghe nói thế, vội đẩy Bảo Bối ra, ngập ngừng hỏi :

- Chớ khóc lóc nữa, rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Tiểu Oanh vừa khóc thút thít vừa nói :

- Chẳng lẽ ngươi không biết gì hết? Hồng Nữ sư phụ ta vì cứu ngươi nên ngươi mới thoát khỏi Hồ Lô bảo, thế nhưng nàng lại từ trên sơn lãnh rơi xuống.

Bảo Bối tiếp lời nói :

- Tiểu Oanh nói chẳng rành mạch, để ta nói lại cho ngươi nghe?

Dứt lời, y chớp nháy đôi mắt một cái, sau đó nói tiếp :

- Bảo Bối ta bị chế tại Cửu U Đế Quân miếu, sau khi bị Hồng Nữ mang đến đây. Hừ! Y và Tiểu Oanh trói ta vào một gốc cây, muội Hồng Nữ nọ nói: “Hừ! Tiểu tử hư hỏng, đợi ta đến Hồ Lô bảo cứu Nhạc Xương về đây, sau đó mới xử quyết luôn một thể”. Thế rồi y bỏ đi không thấy quay trở lại, sau đó lại trông thấy Hồ Lô bảo bốc cháy, ta bèn dọa Tiểu Oanh nói: “Ê! Ngươi mau mau cởi trói cho ta, vì sư phụ Hồng Nữ ngươi bị Quỷ Trảo Tử Quách Linh đốt chết rồi”. Tiểu Oanh nghe nói thế sợ quỳnh lên, lập tức cởi trói cho ta ngay.

Nhạc Xương hỏi tiếp :

- Sau đó thế nào nữa?

Tiểu Oanh nói :

- Hai chúng tôi định tìm tới Hồ Lô bảo xem tình hình thế nào, bỗng thấy một bóng người từ trên đỉnh núi lao xuống vực thẳm và rú lên một tiếng thảm thiết!

Chao ôi, sư phụ của ta, có lẽ chính nàng từ trên đỉnh núi té xuống.

Nhạc Xương xúc động nói :

- Vậy thì nàng té chết rồi còn gì nữa?

Bảo Bối nói :

- Vực thẳm sâu hàng vạn trượng, ắt chết không sai!

Nhạc Xương hỏi :

- Bảo đệ có trông thấy thi hài chẳng?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Không.

- Lúc nãy hai người nói thần tiên và yêu quái là việc thế nào vậy?

Tiểu Oanh cướp lời nói trước :

- Khi hai ta trông thấy bóng người sư phụ Hồng Nữ biến mất, ước tính rằng nàng sẽ rơi xuống vùng phụ cận đầu đây, ai ngờ khi đuổi tới đây thì nàng...

- Nàng ư?

Bảo Bối kêu ô một tiếng tiếp lời nói :

- Nàng bị một yêu quái bóng trắng ầm chạy mất.

- Không phải là yêu quái!

Tiểu Oanh lắc đầu nói tiếp :

- Là một vị thần tiên cứu sư phụ Hồng Nữ đi.

- Là yêu quái!

- Là thần tiên!

- Chớ ồn nào!

Nhạc Xương cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Này Bảo đệ! Chớ đề cập thần tiên yêu quái làm gì nữa! Hãy mang sự việc diễn biến thuật lại cho ta nghe một phen xem nào.

Bảo Bối chỉ tay vào một ngọn núi đối diện nói :

- Này Xương ca ca! Người có trông thấy thác nước bên đó chẳng?

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, thấy cách xa khoảng trăm trượng ngoài có một ngọn núi cao chót vót, ngay chỗ eo núi nước ào ào dội xuống và vào vách đá bắn tung lên thành mưa bụi, hấn giạt mình như thắm :

- Sơn thế hiểm hóc, thác nước cũng to lắm.

Bảo Bối nói tiếp :

- Quái vật bóng trắng nọ ầm thi hài của Hồng Nữ nhảy một phát xa cả mười mấy trượng, y như bay lượn trên mây, bọn ta chưa kịp chớp mắt thì quái vật nọ đã dần dần bay lên cao sát bên thác nước. Sau đó, à...

Y thở dài một tiếng nói tiếp :

- Hồng Nữ cũng đáng thương hại hết sức, chết rồi lại bị thủy táng, quái vật nọ luôn cả Hồng Nữ nhảy vào thác nước biến mất luôn!

Kêu oa một tiếng!

Tiểu Oanh khóc òa lên nói :

- Ta hiểu rồi! Trên thế gian này làm gì có chuyện thần tiên? Quả thật sư phụ Hồng nữ đã chết rồi! Tiếc rằng nàng chưa thể báo thù! Tiểu Diện Âm Ma ắt vui mừng không sai.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, hốt hải hỏi :

- Tiểu Oanh muội! Người nói rằng giữa Hồng nữ và Tiểu Diện Âm Ma có thù hằn ư?

Tiểu Oanh vừa khóc thút thít vừa gật đầu.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Đã bảo rằng có thù hằn, tại sao Hồng Nữ lại giả mạo Tiểu Diện Âm Ma làm gì?

Tiểu Oanh lấy tay áo lau nước mắt nói :

- Sư phụ Hồng Nữ vâng mệnh lệnh mẫu thân, tìm Tiểu Diện Âm Ma báo thù, vì mẫu thân nàng từng bị Tiểu Diện Âm Ma hiếp dâm! Thế nhưng sư phụ Hồng Nữ biết đi đâu tìm ma đầu nọ đây? Về sau nàng đến Mãn Xuân viên, nàng cho rằng Tiểu Diện Âm Ma là gã háo sắc cho nên bất chấp dư luận chịu mang tiếng là nữ nhân hư hỏng để chờ cơ hội giết chết Tiểu Diện Âm Ma. Nhưng không ngờ!

Tiểu Oanh bỗng chỉ tay vào trán Nhạc Xương đang đứng ngẩn người nói tiếp :

- Không ngờ vào lúc đêm tối nàng đang tìm kiếm Tiểu Diện Âm Ma lại phát hiện người và Bảo Bối đang thối phồng trong khách sảnh, nàng nhất thời động tánh hiếu kỳ mới xảy ra việc đùa với người hai lần, nào ngờ... nào ngờ người lại tàn nhẫn đến nỗi đã làm ô nhục nàng.

Nhạc Xương cố đè nén cơn bi thương nghe kể xong câu chuyện này.

Kêu ùng một cái hấn như trúng phải một cú sấm sét vào đầu, mặt mày tối sầm hấn.

Cõi lòng hấn tan nát hết.

Mặt mày hấn tái mét, lòng hấn đau như cắt, miệng mấp má lắm bầm nói :

- Hồng Nữ! Nàng cứu ta thoát khỏi Hồ Lô bảo, đứng ra là ân nhân của ta.

Thế mà ta trước thì làm ô nhục ân nhân, sau đó lại đánh cho nàng một chưởng té văng xuống vực thẳm. Hồng Nữ ơi! Hãy đợi ta giết chết Tiểu Diện Âm Ma kẻ thù chung của hai ta... sau đó Nhạc Xương ta mang thân quyền sinh để cảm tạ hồng nhan.

- Này đồ tàn nhẫn!

Tiểu Oanh gào thét nói :

- Chính là người đã đẩy sư phụ Hồng Nữ của ta té xuống vực thẳm?

Dứt lời y lao vào người Nhạc Xương nhanh như chớp, tức thì trên mặt và cánh tay của hắn hiện ra dấu răng cưa của Tiểu Oanh.

Bảo Bối đâm cho Tiểu Oanh một quyền té ngã ra đất luôn.

- Mẹ người! Người dám đánh ca ca ta ư?

Nhạc Xương chộp vào cổ tay Bảo Bối, cất giọng thâm thiết nói :

- Đánh nữa nào! Tiểu Oanh người cứ tiếp tục đánh nữa nào.

Tiểu Oanh vùng mình bò dậy, quơ quyền định nhảy tới lần nữa, nhưng cuối cùng y giờ hai tay bịt mặt khóc thật thương tâm.

Nhạc Xương bước tới khuyên rằng :

- Tiểu Oanh muội! Ta sẽ chuộc tội với Hồng Nữ, khi kết liễu nợ máu với Tiểu Diện Âm Ma xong, người muốn ta chết bằng cách nào cũng được.

Tiểu Oanh ngừng gương mặt nước mắt giàn giụa nhìn hắn, lắc đầu nói :

- Không! Không người chẳng phải cố ý, tại vì người làm xem nàng là Tiểu Diện Âm Ma.

Bảo Bối thở dài một tiếng nói :

- Cũng tại sư phụ quý quái người điểm huyết đạo ta khiến ta không thể nói chuyện, bằng không ta ắt bảo y chớ nên mặc bộ y phục đen thui và đeo chiếc mặt nạ quái gở ấy, vậy thì chẳng xảy ra việc gì hết.

Tiểu Oanh nổi giận nói :

- Người lại trách cứ người ta ư? Hừ! Nếu như người không la ó chửi rủa trên đường đi thì sư phụ Hồng Nữ cũng chẳng điểm huyết đạo người!

Nhạc Xương sực như nghĩ ra điều gì nói :

- Này Bảo đệ đệ! Chớ tranh luận nữa. Ngu huynh bỗng thấy thác nước nọ có chút quái lạ.

Tiểu Oanh nói :

- Thác nước có gì đâu mà quái lạ? Nước từ trên núi đổ xuống thế thôi.

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Chính vì nước từ trên cao đổ xuống, nếu bảo rằng Hồng Nữ chết mất thì thi hài ắt phải đổ xuống chân núi chứ?

Bảo Bối vỗ hai tay kêu cái bốp nói :

- Đại ca nói phải! Chẳng lẽ trong thác nước có quỷ quái gì ư?

- Ta cũng nghi ngờ như thế!

Nhạc Xương gật đầu nói :

- Bởi thế chúng ta cứ lên đó xem xét một phen?

Tiểu Oanh thoạt nghe có chút hy vọng tức thì tinh thần phấn chấn nói :

- Nhạc ca ca nói rất có lý, thế nhưng ta và Bảo Bối không có bản lĩnh lên đó cơ!

Bảo Bối cũng tỏ vẻ khó khăn nói :

- Vách núi láng bóng thẳng đứng, không thể đặt chân, đành phải trông cậy Xương ca ca.

Nhạc Xương nói :

- Được! Hai người hãy ở lại đây chờ đợi ta.

Hắn vừa nói vừa thấp thoáng một cái triển khai khinh công “Mị Ảnh Si Uyên” do Khô Lâu Tẩu truyền thụ, nhún mình nhảy vọt ra xa cả hai mươi mấy trượng.

Bỗng nghe Bảo Bối la lớn tiếng nói :

- Hãy cẩn thận nha!

Nhạc Xương nóng lòng muốn khám phá nghi vấn sanh tử của Hồng Nữ, nên hắn gia tốc thân pháp chạy như gió, chẳng mấy chốc, tiếng thác nước kêu ào ào đổ xuống ở bên tai.

Hắn đưa mắt quan sát hai bên thác nước mọc đầy những rêu xanh trong giây lát, sau đó lập tức sử dụng vách núi láng như vót triển khai thuật “Bích Hồ Du Tường” leo lên trên.

Chỉ trong nháy mắt đã cách xa mặt đất cao cả mười mấy trượng.

Nhạc Xương vô cùng khẩn trương chỉ thấy thác nước va vào vách đá lảng như vớt ào ào đổ xuống, ngoài ra chẳng thấy có chỗ nào khả nghi hết?

Hắn từ từ thăng lên khoảng vài trượng nữa, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời hẳn, thì ra phía sau thác nước hiện ra một động phủ.

Nhạc Xương bắt giác cả mừng, lập tức vận dụng cả tay chân dần dần tiến vào động phủ.

Hắn chạy vào động phủ khoảng vài trượng bỗng thấy bên trong có ánh sáng, trở mắt nhìn kỹ mới hay trong động phủ lại có một động thất tinh xảo, bên ngoài treo một màn che kết bằng hạt châu cản lại lối đi.

Nhạc Xương hấp tấp xông vào ngay.

Hắn thoạt vừa phóng mắt nhìn tới trước, suýt nữa đã buột miệng kêu lên một tiếng. Hắn ngăn người tại chỗ hồi lâu không động dậy gì cả.

Bàn đá, ghế đá trong động thất óng ánh chiếu sáng, thì ra Hồng Nữ đang nằm trên một chiếc giường đá, hình như nàng đang ngủ say thì phải.

Nhạc Xương run lấy bầy cất bước rón rén tiến vào trong, nghi vấn chết sống của Hồng Nữ sắp được phanh phui.

Cuối cùng hắn đã bước gần cạnh giường, Đôi lông mày liễu của Hồng Nữ cau lại, hơi thở thật yếu ớt, mặc dù nàng chưa chết, nhưng cũng khá nguy hiểm.

Nhạc Xương đã đắc võ học chân truyền, hắn tự thân xem trong giây lát biết ngay Hồng Nữ bị một thủ pháp độc môn cực kỳ cao siêu khống chế huyết đạo.

Hắn nhủ thầm :

- “Cứ lẽ đúng như Bảo Bối đã nói do một cao nhân bóng trắng giải cứu nàng! Rõ ràng vị cao nhân nọ chế huyết đạo của nàng, sau đó mới tìm cách cứu chữa...”

Hắn suy nghĩ đến đây bèn lên tiếng thưa rằng :

- Xin hỏi tiền bối nào đó?

Nhạc Xương cất tiếng kêu to ba lượt, chỉ nghe thấy tiếng dội ngược của vách đá, hắn nghĩ rằng cao nhân nọ chưa chịu hiện thân.

Nhạc Xương sực nghĩ thấy một mùi rượu thơm phức, hắn trở mắt nhìn kỳ lân nữa, thì ra mùi rượu thơm tho nọ toát ra từ miệng Hồng Nữ.

Kế đó hắn lại phát hiện một điều nữa.

Một bó cỏ quý trên đỉnh động, đang nhỏ từng giọt nước trong vắt kêu tí tách, khéo thay giọt nước trong nọ vừa nhỏ lên Tả Mạch Môn của Hồng Nữ.

Hắn giơ tay sờ thử giọt nước trong nọ, thấy giọt nước mát lạnh, bất giác đỡ cánh tay trái của Hồng Nữ tránh sang một bên, nhủ thầm :

- “Con người trong lúc nguy cấp, há được thấm nước lạnh như thế?”

Hắn lẳng lặng ngồi bên cạnh giường vừa trầm tư vừa khẩn thầm, hắn khẩn cáo cao nhân nọ mau xuất hiện, và trầm tư chẳng biết nàng có thoát nạn không?

Đêm đến hắn mới giật mình kêu thầm :

- “Ta nên thông báo cho Bảo đệ và Tiểu Oanh biết chứ?”

Không ngờ khi hắn ra khỏi động khẩu, vượt qua thác nước, chỉ thấy trăng lạt sao thưa, vượn kêu trong núi thẳm chứ chẳng thấy bóng người Bảo Bối và Tiểu Oanh đâu cả?

Nhạc Xương mặt mày ủ rũ đành quay trở vào động thất, không ngờ chỉ trong giây lát này, mặt mày Hồng Nữ đã trở nên tái mét và ngưng hít thở luôn!

Hắn giơ bàn tay run rẩy nắm chặt cánh tay ngọc lạnh dần của Hồng Nữ.

Lòng hắn đau như cắt.

Một hồi thật lâu hắn mới sực nghĩ rằng nên dùng công lực trị thương cho nàng!

Thế rồi hắn giơ hai tay xoa bóp huyết mạch trong người Hồng Nữ, đồng thời mang chân khí Thủy Hỏa Ký Tế thần công khẩu đối khẩu truyền vào nội thể nàng.

Mười lăm phút sau, trán ngực của Hồng Nữ bắt đầu nhịp lại, nhưng thân thể nàng vẫn còn lạnh băng, sắc mặt thì càng lúc càng tái mét.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng thở dài từ sau lưng hắn vang tới!

Nhạc Xương giật mình ngoái cổ nhìn ra sau mới hay một trung niên mình mặc áo nho sĩ màu vàng, trạc tuổi bốn mươi ngoài đang đưa cặp mắt sáng quắc chăm chăm nhìn hắn.

Nhạc Xương nghĩ rằng người này ắt là cao nhân đã cứu Hồng Nữ không còn sai rồi?

Hắn định lên tiếng thì nho sĩ áo vàng nọ nghiêm sắc mặt nói :

- Này tiểu huynh đệ! Người liễu lĩnh quá thế.

Y vừa nói vừa giơ tay đặt vào Bạch Hối Huyết của Hồng Nữ, mặt lộ vẻ nghiêm túc hơn nói :

- Ý trời! Đây là ý trời người đã ngẫu nhiên xông vào động phủ của ta, và vì muốn cứu người đã di chuyển tay trái của cô nương ra một bên, nên biết rằng!

À... người nên biết rằng do giọt nước của bó cỏ quý nọ chấn động kinh mạch nên mới khiến mạch máu của y không bị đông đặc mà tắt thở.

Nhạc Xương nghe nói tới đây bất giác giật bắn người lên, kêu bạch một cái phủ phục quỳ trên đất.

- Ta... ta đã hại nàng?

- Đúng thế! Ngu huynh cũng hoài công đi lại mặc dù đã lục soát trong thung lũng tìm được thuốc giải, thế nhưng không còn bổ ích nữa.

- Tiền bối không còn cách gì khác chăng?

Nho sĩ áo vàng gật đầu nói :

- Có! Thế nhưng hy vọng rất mong manh.

- Kẻ này phụ nàng quá nhiều, tình nguyện chết thay cho nàng, nếu như còn biện pháp nào cứu chữa được, cho dù vào rừng đao núi kiếm cũng không từ?

- Người hãy vào phòng luyện đơn trước đã.

Dứt lời, nho sĩ áo vàng chỉ tay lên đỉnh thạch thất, Nhạc Xương bỗng thấy nơi đó lú ra một tầng đá.

Nho sĩ áo vàng lại nói tiếp :

- Người cứ lay động u đá nọ, sẽ hiện ra phòng luyện đơn, hãy nhớ cho kỹ.

Trên bàn thờ đặt giữa phòng có một bình ngọc cao ba tấc, hãy mang ra chuẩn bị sử dụng.

Nhạc Xương khẽ gật đầu quay đi, hẳn biết rằng bình ngọc này ắt can hệ đến tánh mạng của Hồng Nữ.

Hắn y theo chỉ dẫn của nho sĩ áo vàng lay động u đá nọ, quả nhiên sau vài tiếng kêu sột soạt tức thì hiện ra một thông đạo ngay.

Hắn trông thấy trên bàn đặt giữa phòng luyện đơn có rất nhiều bình đựng thuốc, trở mắt nhìn kỹ, quả nhiên hắn đã phát hiện bình ngọc mà nho sĩ áo vàng đã mô tả lúc nãy, lập tức giơ tay cầm chiếc bình ngọc ấy lên, trong lúc hắn vừa quơ tay tới, chiếc màn che bàn thờ theo sức gió quơ tới của mình đã lay động sang một bên.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn đã trông thấy bàn linh sau màn che có trưng một bức họa nữ nhân, diễm lệ vô cùng, hắn bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Sao bức họa nữ nhân này trông quen thuộc thế?”

Thế rồi hắn hai tay bưng bình ngọc nọ qua, người chuẩn bị bước đi...

Bức họa nữ nhân nọ vẫn hiện trong đầu óc hắn.

Y giống Hồng Nữ chăng?

Không! Không giống!

Thế thì giống Tiêu Linh ư?

Không! Cũng chẳng giống.

- A!

Trống ngực Nhạc Xương đập ình một cái, hắn sực nghĩ ra rằng, hồng thần (đôi môi đỏ) của bức họa nữ nhân này giống y đôi môi đỏ họa trong Hồng Thần Đồ mà mình đánh mất bấy lâu.

Hắn bất giác động lòng quay người trở lại nhẹ tay vén màn che sang một bên, Nhạc Xương thất thanh kêu rằng :

- Quả thật giống Hồng Thần Đồ hết sức! Còn nữa! Trong nhãn thần bức họa nữ nhân biểu lộ một tình cảm khó diễn tả...

Y như tử mẫu đang chăm chú ngắm nhìn ái nhi.

Nhãn thần nọ hiền lành, từ ái.

Nhạc Xương bất giác xúc động nhỏ lệ, tại sao hắn lại nhỏ lệ vậy?

Hắn cảm khái thở dài nói :

- Nhạc Xương ơi! Người suy nghĩ vớ vẩn gì thế?

Thế rồi hắn vội vàng quay trở lại, về tới chỗ nho sĩ áo vàng.

Nho sĩ áo vàng lạnh lùng nói :

- Này tiểu huynh đệ! Người đã xem qua bức họa đó rồi?

Nhạc Xương mặt hơi biến sắc khẽ gật đầu một cái, nhủ thầm :

- “Nhãn lực người này sắc bén gớm?”

Nho sĩ áo vàng nghiêm sắc mặt nói :

- Người lớn gan quá thế? Nên biết rằng bức họa nọ là bí mật lớn nhất của ta?

Nhạc Xương hốt hải bất yên vội cúi đầu xuống nhủ thầm :

- “Hồ thẹn thật?”

Nhọ sĩ áo vàng bỗng cảm khoái thở dài một tiếng, hai mắt óng ánh ngập lệ nói :

- À! Thế cũng được! Nếu như ngu huynh không chết, chỉ bằng mang sự kiện này thuật lại cho người hay, xem như được một tri kỷ! Há há há...

Y nói tới đây cất tiếng cười há há một hơi dài.

Nhạc Xương bất giác ngẩn người tại chỗ, tức thì trong lòng nảy sinh nhiều nghi vấn.

Chết ư?

Tại sao đối phương lại đề cập đến chữ này?

Tri kỷ ư?

Có thật y bằng lòng nói bí mật cho một người xa lạ nghe chăng?

Nhạc Xương động lòng hỏi :

- Tiền bối muốn nói bức họa nữ nhân ấy chăng?

Nhạc Xương cười cay đắng một tiếng nói :

- Nghe khẩu khí lúc nãy của tiền bối, hình như...

- Há há...

Nhọ sĩ áo vàng cười thâm nảo một tiếng nói :

- Người cho rằng ta nói điều chẳng kiết tường chứ gì? À...

Y cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, nói tiếp :

- Nên biết rằng bình ngọc mà người mang ra đây, trong bình đựng những viên thuốc trân quý do ta tốn nhiều năm tâm huyết rèn luyện nên, số đơn dược này có thể bổ trợ công lực khiến ta miễn cưỡng chịu đựng được nửa tháng, như vậy cô nương này mới có thể cứu sống?

Nhạc Xương lấy làm thắc mắc nói :

- Có lẽ tiền bối muốn tiêu hao công lực khiến Hồng Nữ cô nương sống trong mười lăm ngày nữa, thế nhưng sau nửa tháng thì thế nào nữa? Nhưng tại sao lại cần đến nửa tháng?

Nhọ sĩ áo vàng nói :

- Chỗ có thể cứu sanh mạng cô ta, cần đi lại nửa tháng, nếu như trong vòng nửa tháng người không y hện trở về, chẳng những Hồng Nữ tuyệt vọng, mà ngay cả ngu huynh cũng khó bảo tồn sanh mạng!

Nhạc Xương mặt hơi biến sắc nói :

- Thừa tiền bối! Người...

- Ta nghĩ rằng học thức võ thuật của tiểu huynh đệ cũng chẳng kém, không lẽ chẳng hiểu nguyên nhân về sự khó khăn dùng công lực tiếp sức người đến lúc khẩn cấp, nếu không có ngoại viện sẽ ngộp thở mà chết sao?

- Vậy thì có nghĩa tiền bối chịu nguy hiểm sanh mạng chờ đợi văn bối quay trở lại? Thế nhưng văn bối đến đâu mới có thể giải cơn nguy của Hồng Nữ?

- Đến tìm Tiểu Diện Âm Ma!

- Gã có Độc Long hoàn có thể chữa trị người chết và làm cho bạch cốt sống lại!

- Độc Long hoàn ư?

- Tiểu Diện Âm Ma xem Độc Long hoàn quan trọng hơn cả sanh mạng.

- Tiểu Diện Âm Ma là một ma đầu có lòng dạ độc ác và xuất thủ cay độc chẳng lẽ gã bằng lòng giúp người sao?

- Phần thì cậy vào tiếng tăm ngu huynh, phần thì nhờ vận số của tiểu huynh đệ!

- Rốt cuộc tiền bối là ai?

- Người cứ việc đề xuất năm chữ “U Cung Giải Vây Nhân” với Tiểu Diện Âm Ma là được rồi, ngoài ra chớ hỏi gì hết?

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Văn bối biết đến đâu tìm Tiểu Diện Âm Ma đây?

- Người cứ đến núi Võ Đang tìm thử xem sao?

- Gã đến núi Võ Đang ư?

- Nói ra hình như thượng thiên đã an bài, phen này Hồng Nữ cô nương thọ thương, lúc ngu huynh từng đến Sơn Xuyên Sùng Lãnh tìm được những dược thảo trị thương cần dùng, ngẫu nhiên gặp phải Tiểu Diện Âm Ma, gã nói với ngu huynh rằng gã đến núi Võ Đang tìm Thái Chân Tử thanh toán món nợ!

Có lẽ giữa tiền bối và Tiểu Diện Âm Ma có mối quan hệ gì đây?

- Chẳng có quan hệ gì hết! Nhưng ta có ân với gã là sự thật.

- Ô! Nếu chẳng gặp gã ở Võ Đang thì sao?

- Nay tiểu huynh đệ!

Nhạc Xương áo vàng than thở nói :

- Vậy thì trời đã tuyệt đường ta và Hồng Nữ cô nương rồi!

Nhạc Xương nói :

- Cho dù may mắn được gặp Tiểu Diện Âm Ma, nếu như gã không biểu cho Độc Long hoàn thì sao nữa?

Nhạc Xương áo vàng trầm ngâm giây lát nói :

- Đại họa đến nơi, cường cầu vô dụng, trại địa nhơn tâm, nhân định thắng số, há há, đành phải mặc tự nhiên thôi!

Nhạc Xương thoát nghe y nói thế biết rằng nhạc sĩ áo vàng xả thân mạo hiểm, chẳng có chút tự tin gì hết, hẳn vốn muốn mang việc mình kết thù với Tiểu Diện Âm Ma kể ra, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại không cần thiết nữa, hà tất làm cho nhạc sĩ áo vàng lo lắng thêm?

Thế rồi hẳn âm thầm hạ quyết tâm, dù sao mình cũng tìm Tiểu Diện Âm Ma kết liễu thân thù giết địch đoạt hoàn đơn, hoặc vì đơn được quyền thân, xem như chuộc tội với Hồng Nữ vậy.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức hành đại lễ xúc động nói :

- Đại ân chẳng dám nói lời báo đáp! Văn bối Nhạc Xương xin khấu biệt vậy!

Nhạc sĩ áo vàng miệng mấp máy định nói điều gì, thế nhưng cuối cùng y phất tay áo một cái, quay mắt sang bên kia, hình như y có điều tư ẩn gì khó nói thì phải.

Nhạc Xương tỏ vẻ lưu luyến chấp tay xá dài nói :

- Tiền bối cứ yên tâm, còn người còn long hoàn, người mất long hoàn mất, Nhạc Xương này không phải là hạng bối ham sống sợ chết. Há há há...

Tiếp theo tiếng cười khì khải Nhạc Xương đã quay người rời khỏi động phủ ngay.

Nhạc sĩ áo vàng động lòng nhủ thầm :

- “Nhạc thiếu hiệp! Chúc ngươi thành công!”

Tứ đại tướng quân

Nhạc Xương rời khỏi động phủ, lập tức thi triển thân pháp chạy về hướng Võ Đang nhanh như gió. Hắn biết rằng thời gian nửa tháng quá ngắn ngủi, từng giây từng phút đều can hệ đến hai mạng sống! Hắn phải tranh thủ thời giờ, dùng thời giờ đổi lấy hai mạng sống, đã phải phi thân chạy trong đêm tối như điên như cuồng.

Lúc trời mờ mờ sáng thì hắn đã chạy hơn năm mươi mấy dặm đường núi, khi hắn ra tới đường núi, bỗng có mấy nhân vật khả nghi cản lại lối đi.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy bốn quái nhân hình thù kỳ dị, đầu đội mũ thép, mình mặc áo giáp, gương mặt chia làm bốn màu sắc: kim, ngân, đồng, thiếc. Họ đang chỉ tay vào hướng mình thì thầm với nhau.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Bọn này là nhân vật phương trời nào thế?”

Bây giờ bốn quái nhân nọ bỗng đứng giãn ra, gã thiết diện quái nhân trong nhóm bốn người đứng ngay giữa, cười lạnh lùng vài tiếng liền.

Nhạc Xương bất giác ngẩn người ra tại chỗ, trông tình hình bọn này đến gây sự với mình không sai rồi.

Quả nhiên quái nhân mặt thiết lên tiếng nói :

- Hừ! Bọn ta vâng lệnh dụ Lệnh chủ, biết điều thì tự trói tay chịu tội nào?

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Lệnh chủ là ai? Thiếu gia chẳng có thù hằn gì với chư vị kia mà?

- Hồng Thần lệnh chủ, xuất lệnh như núi, ngươi chịu tội đi.

Dứt lời phóng ra một chưởng nhanh như chớp.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Hồng Thần? Chẳng hay có can hệ gì đến Hồng Thần Đồ mà mình đánh mất bấy lâu ư?”

Trong lúc suy nghĩ, chưởng phong của đối phương đã ập tới, Nhạc Xương vì căm phẫn đối phương ngang ngược, nên hắn lập tức vận khí “Thủy Hỏa Ký Tế thần công” chia làm Tả Long Hữu Hổ phản công nhanh như cắt.

Kêu dùng một tiếng.

Chỉ thấy đất đá bay tung tóe, cả hai bên thảy đều lùi ra sau vài bước.

Thiết diện quái nhân mặt hơi biến sắc nhủ thầm :

- “Quả nhiên tiểu oa nhi này danh bất hư truyền chút nào”.

Nhạc Xương cũng giật mình nghĩ bụng :

- “Công lực gã này cũng lợi hại lắm, nếu không thừa dịp tẩu trước, đợi đến lúc bốn người hợp thủ tấn công há chẳng làm đình trệ chuyên đi Võ Đang đó ư?”

Hắn thoát vừa suy nghĩ đến đây, lập tức gầm hét một tiếng, lấy tiến làm thoái vung chưởng đánh ra một hư chiêu, thừa lúc thiết diện quái nhân phân tâm, liền thi triển thân pháp “Mị Ảnh Si Uyên” nhảy vọt ra ngoài xa hơn mười trượng.

Bốn quái nhân cứ gào thét đuổi theo sau lưng mãi!

Thế nhưng một khi Nhạc Xương thi triển thức khinh công độc bá võ lâm này, cho dù lai lịch bốn quái nhân siêu đến đâu cũng đành ngửi bụi thôi.

Bốn quái nhân nọ cùng nhau đưa mắt nhìn bóng người dần dần biến mất của Nhạc Xương thẹn đỏ cả mặt, lẩm bẩm nói :

- Với oai nghiêm của bốn tướng quân bọn ta lại để tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa chạy thoát, quả thật còn mặt mũi gì nữa.

Trong lúc bốn quái nhân ngẩn người ra tại chỗ, từ trong rừng bỗng nổi lên một tràng cười như điên như cuồng, kẻ đó có một người xuất hiện.

Người này có tròng mắt vàng, cằm nhọn, gương mặt trắng trẻo皎洁, gã chính là Thiết Chương Từ Lương hằng mong muốn giết chết Nhạc Xương cho bằng được chứ không còn ai lạ nữa.

Thì ra Thiết Chương Từ Lương dẫn theo con là Từ Thiện ẩn phục ở Trường An, cậy vào oai lực Hồng Thần Đồ, đã dẫn bốn vị tướng quân hộ miếu đi khỏi trước hai ngày võ lâm đại hội đã cử hành tại Cửu U Đế Quân miếu.

Lúc đó gã cho rằng sở dĩ Tiểu Diện Âm Ma không dám đến Cửu U Đế Quân miếu là vì kiêng kỵ bốn vị Kim, Ngân, Đồng, Thiết, hộ miếu tướng quân, nếu như bốn tướng quân hộ miếu rời khỏi Cửu U Đế Quân miếu, biết đâu Tiểu Diện Âm Ma sẽ đại náo võ lâm đại hội cho mà coi.

Thế thì gã cứ ngồi xem long hồ đấu bất kể bên nào thắng, vẫn giúp gã giảm bớt một phần cản trở lực cho việc về sau mình cậy vào Hồng Thần Đồ tranh bá võ lâm.

Thế nhưng không ngờ Nhạc Xương cũng đến Cửu U Đế Quân miếu?

Điều làm cho gã kinh hãi hơn là võ công của Nhạc Xương đã đường đường nhập thất, mang tất cả những người đến dự hội, bất kể chính tà, đánh cho một trận toi bời.

Mặc dù gã không biết sự kiện Nhạc Xương kỳ duyên gặp Khô Lâu Tẩu, thế nhưng gã bắt đầu hoảng sợ, một khi Nhạc Xương khám phá ra sự gã đã sát hại phụ thân hắn, vậy thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Vì gã từng ẩn núp trong bóng tối theo dõi mọi việc xảy ra.

Gã trông thấy Nhạc Xương thất thủ bị Quỷ Trảo Tử Quách Linh bắt sống.

Thế rồi gã suất lãnh bốn vị tướng quân và Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện âm thầm theo dõi hắn và đến phụ cận Hồ Lô bảo.

Bây giờ Thiết Chương Từ Lương cất bước nặng nề ra khỏi cánh rừng.

Gã nghĩ bụng :

- “Ta đã lầm to! Nếu sớm biết Nhạc Xương không chết trong Hồ Lô bảo, thì ta nên sai bốn vị tướng quân đòi người, tin rằng hợp sức bốn tướng quân chẳng còn sợ Quỷ Trảo Tử Quách Linh nữa”.

Thiết Chương Từ Lương càng suy nghĩ càng tức tối, chỉ tay vào mặt bốn tướng quân gầm nói :

- Bản Lệnh chủ sớm đã tiên liệu Hồ Lô bảo bốc cháy ắt phải có nguyên nhân gì đây, cho nên mới ra lệnh các người lục soát vùng phụ cận Hồ Lô bảo, đồng thời bản Lệnh chủ từng nhấn mạnh rằng, võ công của Nhạc Xương nọ rất cao cường, không nên khinh suất.

Nào ngờ các người đã xem thường lệnh dụ của bản lệnh, mặc dù hôm nay đã cản Nhạc Xương lại, song cuối cùng vẫn để hắn tẩu thoát! Hắc hắc! Tội các người đáng chết!

Thiết Chương Từ Lương thoát thốt ra hai chữ “đáng chết”, bất giác cảm mồm lại ngay, gã đã giật mình kinh hãi.

Những hôm trước gã cậy vào Hồng Thần Đồ hét đông hét tây, bốn tướng quân không hề dám cau mày bao giờ hết, thế nhưng hôm nay...

Chỉ thấy bốn tướng quân nghiêm sắc mặt lại, lạnh lùng trợn mắt chăm chăm nhìn gã.

Thiết Chương Từ Lương thâm giật mình kinh hãi, lập tức thay đổi giọng điệu nói :

- Há há! Ta cũng không thể trách cứ các người. Đường đường bốn tướng quân tọa hạ của Cửu U Đế Quân, há được cậy số đông thắng người chẳng? Há há!

Kim Diện tướng quân cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Họ Từ kia! Nếu người chẳng phải là cha của Từ Thiện, thì bọn ta đã làm thịt bọn người từ lâu rồi.

Thiết Chương Từ Lương thoát nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, gã chưa kịp lên tiếng thì Ngân Diện tướng quân nói giọng nham hiểm :

- Ta trông người còn nằm trong mộng chưa tỉnh giấc? Nói thật cho người nghe cũng không hề chi, bọn ta chẳng phải vì người mà ngăn cản tiêu oa nhi họ Nhạc, mà chính là vâng lệnh dụ của tân Lệnh chủ đây!

Hai tướng quân đồng diện và thiết diện cũng cùng lúc cười khẩy nói :

- Lệnh đền như người đến! Tôn giá đã đánh mất Hồng Thần đồ, hắc hắc!

Vậy thì người chớ hét gió gọi mưa làm gì nữa?

Thiết Chương Từ Lương nghe nói thế, bất giác hồn phi phách tán, lập tức thò tay vào túi áo mới hay Hồng Thần Đồ biến đi đâu mất. Gã giật mình nhủ thầm :

- “Nghe bọn bốn tướng quân gọi Thiện nhi là Lệnh chủ, chẳng lẽ chính tiểu tử mất dạy này đã lấy cắp Hồng Thần Đồ ư? Còn nhớ đêm hôm qua mình ngủ trong rừng, Thiện nhi nũng nịu đòi ngủ trong lòng mình cho ấm, vậy thì không cần hỏi cũng biết chính là thằng tiểu quỷ này tác quái rồi”.

Gã suy nghĩ đến đây giận tức quá kêu oa oa vài tiếng liền, thế nhưng khi gã trông thấy gương mặt lạnh như băng tuyết của bốn tướng quân, tức thì cơn lửa giận biến thành khí lạnh xông tận vào xương tủy.

Bây giờ âm thanh của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vang tới nói :

- Này bốn tướng quân! Sao chưa chịu nghe bản Lệnh chủ ư?

Thiết Chương Từ Lương chỉ tay vào đứa con bán ẩn mình trong cánh rừng, la mắng nói :

- Cha chả tiểu tử! Không giao Hồng Thần đồ ra cho ta. Coi chừng tiểu mạng ngươi mất đấy.

Không ngờ Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lại nghiêm sắc mặt nói :

- Ta bảo cha này! Ngươi phải thông minh một chút, nếu ăn nói hồ đồ nữa, mặc dù tiểu tử có thể dung thứ lão tử, nhưng bốn tướng quân quyết phải bảo vệ Lệnh chủ của họ cơ!

Quả nhiên bốn tướng quân đã đồng thanh gầm thét nói :

- Họ Từ kia! Ngươi làm ô nhục Lệnh chủ của bọn ta tức là xem thường Hồng Thần Đồ, Hồng Thần Đồ tượng trưng quyền uy tối cao của Cửu U Đế Quân, há há. Liệu tôn giá đảm đương nổi tội trạng này chăng?

Thiết Chương Từ Lương giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, nghĩ bụng :

- “Trời ơi trời! Vậy thì bọn người này đã nhìn nhận Hồng Thần Đồ chứ chẳng nhìn nhận người, may là Hồng Thần Đồ lọt vào tay của mình, bằng không quyết chẳng bảo đảm được mạng này rồi?”

Gã càng suy nghĩ càng ớn lạnh tóc gáy, tức thì không dám nói giọng quật cường nữa.

- Đây Thiện nhi! Rốt cuộc con muốn sao bây giờ?

- Bản thiếu gia phải cùng Tiểu Linh tìm lạc một phen.

- Thế thì cũng không đến nỗi phải đánh cắp Hồng Thần Đồ của cha chứ?

- Ta đánh không lại Tiểu Linh đành phải cậy vào Hồng Thần Đồ ra lệnh bốn tướng quân giúp ta vậy!

- Con chó quên Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga chứ?

Tiểu Dâm Trùng kêu một tiếng nói :

- Chớ nói Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga chưa chắc là mẹ của Tiểu Linh làm gì? Cho dù là mẹ của Tiểu Linh thật! Há há! Bản thiếu gia có bốn tướng quân hộ giá, có sợ ai nữa nào?

- Được! Được!

Thiết Chương Từ Lương giận dữ nói :

- Lão tử bằng lòng cho ngươi hành lạc với Tiểu Linh! Hãy mau giao Hồng Thần Đồ cho cha nào.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nói :

- Không đơn giản thế đâu? Đợi thiếu gia hoàn thành hảo sự sau đó mới thương lượng cũng chưa muộn, hơn nữa có Hồng Thần Đồ trong người, bốn tướng quân sẵn sàng chịu sự sai bảo của ta, báu vật quý như thế, nếu trả lại cho người thì chẳng đau lòng ư?

Thiết Chương Từ Lương giận đến trợn hai mắt, nói :

- Ngươi còn trẻ, không biết cách vận dụng Hồng Thần Đồ, mau trả lại cho ta. Hai cha con ta còn phải tìm cách đối phó Nhạc Xương cơ mà?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện buông tiếng cười há há nói :

- Cha cứ yên tâm. Ta đã biết họ Nhạc kia chính là tiểu tử đã đoạt mất ái nhân Hồng Nữ của ta tại Mãn Xuân viên, chớ nói ngươi phải đối phó hắn làm gì, bản thiếu gia cũng quyết chẳng tha thứ hắn đâu? Hắc hắc! Đợi ta cùng Tiểu Linh khoái lạc vài hôm, sau đó ta bảo đảm sẽ xách thủ cấp của Nhạc Xương về.

Gã nói tới đây ưỡn ngực quay sang hướng bốn tướng quân, la lớn tiếng nói :

- Hứ! Hãy đi theo bản Lệnh chủ nào.

Bốn tướng quân đồng thanh thưa rằng :

- Tuân lệnh dụ!

Thế rồi họ theo hầu cận Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chạy trên một con đường núi.

Thiết Chương Từ Lương cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, linh tính báo cho gã biết rằng sắp có điềm xấu xảy ra.

- Trời ơi! Cả đời gây tặc ác, mượn dao giết người, chẳng lẽ hai chữ “báo ứng” này lại ứng nơi con mình chăng?

Gã suy nghĩ đến đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi! Thế rồi gã đi theo Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vừa nghĩ bụng :

- “Về sau phải thỉnh bọn lão học giả giảng dạy thêm vài cuốn kinh báo hiếu cho nó nghe mới được? À...”

* * * * *

Vào lúc hoàng hôn ngày thứ năm, cuối cùng Nhạc Xương đã bình yên đến núi võ Đang.

Thế núi Võ Đang hùng vĩ, rừng phong xanh đậm, cảnh sắc xinh đẹp vô cùng.

Trên đỉnh núi có một sư tổ miếu chánh khí bốc lên ngùn ngụt.

Tương truyền rằng Đạt ma Lão Tổ, tổ sư phái Võ Đang đã đăng đạo, bước tới cửa miếu, trong lòng hân hoan thỏm bất an, nhủ thầm :

- “Thái Chân Tử từng xem mình như là Tiểu Diện Âm Ma, biết cầu kiến bằng cách nào đây?”

Thình lình ngay lúc này...

Cánh cửa sơn đỏ mở tung ra, tức thì có mười mấy đạo nhân mặt lộ vẻ suy tư trầm trọng từ trong cửa miếu bước ra. Trước là bọn đạo nhân nọ đứng cung nghiêm ở hai bên cửa miếu, kế đó là Thái Chân Tử đi cùng với một đạo nhân có gương mặt tròn đầy, mày rậm râu quai nón, đầu đội đạo mũ, mình mặc đạo bào đen từ từ ra tới cửa miếu rồi đứng lại.

Đạo nhân râu quai nón cười khẩy một tiếng nói :

- Thưa Thái Chân sư huynh! Sanh tử chỉ ở một niệm nghĩ, xin sư huynh hãy suy tính kỹ lại.

Thái Chân Tử niệm một tiếng Vô Lượng Thọ Phật nói :

- Người cũng là Không Động nhất phái chi trưởng, thế mà lại nói ra lời nói như vậy ư? Này Kim Thiềm sư huynh! Há há! Đạo chẳng đồng chẳng hợp ý, xin lượng thứ bản đạo không tiền đưa nữa.

Nói xong khẽ gật đầu một cái xem như tiễn khách.

Kim Thiềm chân nhân mặt như biển sắc sau đó bật cười nói :

- Sư huynh quyết định như thế vậy thì chúng ta hẹn gặp lại tại Hào Đầu Giáp. Há há há...

Tiếp theo tiếng cười đình tai nhức óc, Kim Thiềm chân nhân phi thân chạy xuống núi nhanh như gió.

Nhạc Xương đang còn suy nghĩ lời nói của hai đạo nhân, bỗng nghe Thái Chân Tử gầm hét một tiếng :

- Đạo tặc phương trời nào thế hãy mau hiện thân ra nào?

Dứt lời, vung chưởng đánh vào hướng Nhạc Xương đang ẩn mình phía sau một dãy thùy dương nhanh như cắt.

Nhạc Xương lượn mình lách sang một bên, nhủ thầm :

- “Quả thật lão đạo sĩ này vô lễ hết sức! Chẳng trách gì Khô Lô Tẩu bá bá bảo ta giết chết bọn này”.

Hắn suy nghĩ đến đây, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Này Thái Chân Tử! Người nông cuồng quá thế!

Dứt lời, hắn từ từ bước ra hiện trường.

Nhạc Xương lập tức vận công phòng bị, hắn cứ cho rằng Thái Chân Tử ắt xem mình như là Tiểu Diện Âm Ma, quyết không thể nào tránh khỏi một trận ác đấu?

Không ngờ Thái Chân Tử thoát trông thấy hắn, bèn tuyên đọc một câu phật hiệu nói :

- Té ra là Nhạc thiếu hiệp, xin lượng thứ bản đạo đã vô lễ?

Nhạc Xương tức thì ngăn người tại chỗ, song cũng chấp tay nói :

- Tại sao thái độ tiên bối bỗng thay đổi như vậy?

Thái Chân Tử nghiêm sắc mặt nói :

- Bên trong còn nguyên nhân thác, nếu chẳng chê bai tiểu miếu là chôn đất trùng chật hẹp, rất mong thiếu hiệp vào dùng một bát trà!

Nhạc Xương đang muốn từ nơi lão hỏi thăm hành tung của Tiểu Diện Âm Ma, bỗng nghe lão nói thế, bất giác mừng thầm, vội gật đầu nói :

- Vậy thì xin làm phiền tiên bối!

Thế rồi hai người sánh vai bước vào trong.

Nhạc Xương vừa bước vào cửa sảnh tức thì cảm thấy khí thế phái Võ Đang chẳng tầm thường, cả thấy vài chục đạo nhân lay rạp đầu dưới đất hai bên hành lang, tỏ vẻ cung kính vô cùng, quả thật khiến mọi người chẳng dám xem thường sự nghiêm ngặt của môn quy các bang phái võ lâm.

Tức thì trong lòng Nhạc Xương liền nảy sinh nỗi kính phục.

Chẳng mấy chốc họ đi tới phía trước một căn phòng rộng rãi và khá ẩn mật.

Thái Chân Tử nghiêm sắc mặt bước vào trước, sau khi hai bên phân chủ khách an tọa, tiểu đạo đồng liền dâng trà thơm lên, Nhạc Xương tỏ vẻ ngại thơ nói :

- Thưa tiên bối! Ngài chẳng xem ta là Tiểu Diện Âm Ma nữa ư?

Mặt mày ửng đỏ, Thái Chân Tử ngượng ngùng nói :

- Xin lượng thứ trước kia bản đạo đã vô lễ, thiếu hiệp chẳng những không phải là Tiểu Diện Âm Ma, hơn nữa lại có mối thâm thù với Tiểu Diện Âm Ma!

Nghe nói thế trong lòng Nhạc Xương lấy làm yên tâm nói tiếp :

- Tiên bối căn cứ điều gì lại khẳng định như vậy?

Thái Chân Tử thờ dài nói :

- Qua ngày hôm sau khi thiếu hiệp bị Quỷ Trảo Tử Quách Linh bắt sống tại Cửu U Đê Quân miếu ngoại, tại nơi Thiết Phật thiền sư phái Hoa Sơn đã xảy ra sự biến.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Điều này có can hệ gì đến việc tại hạ phải là Tiểu Diện Âm Ma hay không?

Thái Chân Tử thờ dài nói :

- Tiểu Diện Âm Ma chánh hiệu đã đến Hoa Sơn, và mang tất cả tượng thờ sư tổ lịch đại của phái Hoa Sơn đi mất, điều này cho thấy rằng, nếu thiếu hiệp là Tiểu Diện Âm Ma, ngoại trừ thiếu hiệp có thuật phân thân.

Nhạc Xương vỡ lẽ nói :

- Chẳng hay Tiểu Diện Âm Ma nọ lấy mất tượng thờ tổ Hoa Sơn với dụng ý gì vậy?

Thái Chân Tử lại thở dài một tiếng nói :

- Tượng thờ sư tổ vốn là chủ quản tinh thần của nhất bang phái, đánh mất vật này chẳng khác gì môn phái nọ bị diệt vong!

Nhạc Xương thất kinh kêu lên một tiếng nói :

- Ma đầu nọ làm thế với mục đích gì vậy?

- Buộc phái Hoa Sơn phải quy thuận ma đầu nọ!

- Có lẽ nào phái Hoa Sơn chịu khuất phục với tà ma ngoại đạo ư?

- Đương nhiên là không! Chương môn Hoa Sơn đành phải đến Hồi Đầu Giáp thôi.

- Hồi Đầu Giáp ư?

Nhạc Xương giật bắn người lên, hốt hải nói :

- Vừa rồi tại hạ ở ngoài cửa miếu từng nghe đạo nhân râu quai nón đề cập đến ba chữ này?

- Há há há!

Thái Chân Tử bỗng nhiên buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài.

Nhạc Xương hoảng hốt hỏi :

- Tại sao tiên bối lại cười như thế?

Thái Chân Tử nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Đây Nhạc thiếu hiệp! À! Hồi Đầu Giáp vốn là nơi hoạt động của Tiểu Diện Âm Ma, mục đích ma đầu hện gặp tại Hồi Đầu Giáp là nếu chẳng đầu phục gã thì gã đại khai sát giới!

Kim Thiềm chân nhân

Hình như Nhạc Xương đã vỡ lẽ nói :

- Nhưng tại sao tiền bối cũng định đến Hồi Đầu Giáp?

- Nhạc thiếu hiệp! Kể ra cũng hờn thật, đêm qua Tiểu Diện Âm Ma xâm nhập tề phái cũng đoạt mất tượng thờ lịch đại sư tổ của bản đạo!

Chẳng những chỉ có hai phái Hoa Sơn và Võ Đang thọ nạn, ngay cả tượng thờ sư tổ của chư phái ở xa tận Thiên Sơn, Nga Mi cũng thấy đều bị gã đoạt vào tay hết.

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng nói :

- Dụng tâm ma đầu này cũng hiểm ác gớm.

- Chính vì nguyên nhân này võ lâm đại hội đã tổ chức tại Cửu U Đế Quân miếu vừa rồi đến nửa chừng xảy ra biến cố, đồng thời cũng vì thế khiến các bang phái khác không thể đến tham dự.

- Thế còn đạo nhân râu quai nón thì sao?

- Chỉ có y là ngoại lệ! Y là Kim Thiềm chân nhân, Chưởng môn nhân phái Không Động.

- Chẳng lẽ Kim Thiềm chân nhân lại câu kết với Tiểu Diện Âm Ma ư?

Thái Chân Tử gạt đầu nói :

- Thiếu hiệp đoán chẳng sai chút nào, Kim Thiềm chân nhân trợ hổ tác ác, đã đến các phái thuyết, định bảo chư phái Chưởng môn quy thuận Tiểu Diện Âm Ma!

- Có lẽ tiền bối cũng như Thiết Phát thiền sư quyết phải sống mái với ma đầu đến cùng rồi?

- Bản đạo sẽ lập tức sử dụng chim câu truyền thư liên lạc các bang phái và võ lâm chính nghĩa chi sĩ, cùng nhau đến dự Hồi Đầu Giáp kết thúc dứt khoát.

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Tiểu Diện Âm Ma đã đến quý đền đánh cắp được linh bài sư tổ vậy thì xin tiền bối chỉ giáo cho chân diện mục và hành tung của gã?

Thái Chân Tử cau mày nói :

- Xin thiếu hiệp chớ chê cười, mặc dù gã đã đại náo bản phái đến long trời lở đất, thế nhưng bản đạo và đệ tử các đời vẫn không một ai trông thấy rõ diện mục của gã? Còn hành tung của gã... À! Đi và đến như luồng gió thoảng, quỷ quyết khó lường, chỉ có thể ví như rồng uốn khúc thấy đầu mà chẳng thấy đuôi.

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác ngăn người nghĩ bụng :

- “Hồng rồi! Kỳ hạn nửa tháng đã trôi qua năm ngày, bây giờ cả Thái Chân Tử cũng không biết chốn ẩn thân của Tiểu Diện Âm Ma, ta biết đi đâu cầu Độc Long hoàn đây?”

Hắn suy nghĩ đến đây, mặt mày ủ rũ nói :

- Nói thế vẫn bối không thể nào tìm ra Tiểu Diện Âm Ma rồi.

Thái Chân Tử thở dài một tiếng nói :

- Có lẽ giữa Nhạc thiếu hiệp và Tiểu Diện Âm Ma ắt có thâm thù, nhưng xin thiếu hiệp hãy nhớ cho kỹ, công lực ma đầu nọ chẳng những cao cường, hơn nữa mưu trí gã rất xảo quyệt.

Nhạc Xương cảm động nói :

- Xin đa tạ tiền bối! Nhưng vẫn bối ngoại trừ báo thù cho cha, ngoài ra còn cậy vào ma đầu nọ cứu sống hai mạng người.

Thái Chân Tử trông thấy vẻ mặt âu sầu của hắn, nghĩ mình là nhất phái chi trưởng cũng bất tiện thám thính tư ẩn đối phương, thế rồi lão trầm ngâm giây lát nói :

- Nếu thiếu hiệp quyết phải tìm kiếm Tiểu Diện Âm Ma, cứ thử đến Thảo Điểm tìm Kim Thiềm chân nhân xem sao?

Nhạc Xương cả mừng nói :

- Kim Thiềm chân nhân biết trú xứ của ma đầu nọ chẳng?

Thái Chân Tử gạt đầu nói :

- Ta tin rằng gã biết, thế nhưng...

- Tiền bối có điều chi xin cứ việc nói?

- Lòng dạ Kim Thiềm chân nhân độc ác chẳng thua gì Tiểu Diện Âm Ma, nếu khi thiếu hiệp gặp gã, thiếu hiệp phải đề phòng quỷ kế của gã, nhất là chiếc Kim Thiềm găng...

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Kim Thiềm là vật gì thế?

- Đó là chiếc ám khí hình con cóc ba chân.

Thái Chân Tử nói tới đây, dừng lại suy nghĩ giây lát sau đó nói tiếp :

- Đường kính Kim Thiềm nọ khoảng ba tấc, được chế tạo bởi một loại ngũ kim hỗn hợp có thể tấn công địch cũng có ba mươi lỗ kim, mỗi lỗ kim chứa đựng ba cây Táng Môn Đinh, một khi Kim Thiềm chạm đến thân địch, lay động tới lò so, tức thì Táng Môn Đinh sẽ tuôn ra như mưa bụi bắn trúng kẻ địch, nếu không có thuốc giải độc môn của Kim Thiềm chân nhân, chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ ắt phải độc phát mà chết.

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, thế nhưng tiền bối vừa bảo rằng đến Thảo Điểm tìm Kim Thiềm chân nhân, vậy thì Thảo Điểm nọ ắt là một thị trấn, nhưng đến đâu tìm vậy?

Thái Chân Tử trầm tư giây lát nói :

- Quả thật đây là vấn đề mới đáng nói, nhưng lúc Kim Thiềm chân nhân ở tại bán đền, từng nói rằng đã nghĩ một đêm trong Thảo Điểm, ngày hôm sau mới lên đường sang nơi khác.

Nhạc Xương nói :

- Có lẽ gã ở trong khách sạn thị trấn Thảo Điểm thì phải?

- Đây cũng là đường dây để tìm gã.

- Văn bối xin cáo từ!

- Khoan đã!

Thái Chân Tử dang tay cản Nhạc Xương lại, nghiêm sắc mặt nói :

- Nhạc thiếu hiệp còn nhớ sự kiện người xuất thủ giết chết nhóm cao thủ bị Tiểu Diện Âm Ma khống chế tại Cửu U Đế Quân miếu chăng?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Quả thật đến bây giờ văn bối vẫn lấy làm bất an, văn bối vẫn biết họ là số võ lâm đồng đạo bị Tiểu Diện Âm Ma dùng độc dược gây mê.

Thái Chân Tử than thở nói :

- Quả thật đây đúng là tạo hóa đùa nghịch con người, số võ lâm đồng đạo hết oan này thảy đều là nhân vật bạch đạo, Tiểu Diện Âm Ma mượn dao giết người đã đổ món nợ này lên đầu thiếu hiệp.

- Tiền bối muốn nói rằng...

- Hiện giờ hắc bạch lưỡng đạo đang bí mật kết hợp đại phát võ lâm thiếp, quyết giết thiếu hiệp cho bằng được, nên từ rày về sau thiếu hiệp đi đứng phải cẩn thận tới đa.

Nhạc Xương thở dài một tiếng rất náo nùng nói :

- Quả thật không ngờ sự việc lại xảy ra nghiêm trọng đến thế!

Dứt lời hần chap tay xá một xá lẳng lặng khỏi núi Võ Đang.

* * * * *

Trên đường đi Nhạc Xương cứ suy nghĩ lung tung :

- Với hành vi của Thái Chân Tử quả thật chẳng hồ thẹn với hai chữ “nghĩa hiệp”!

Trông tình hình mình khó thực hiện điều nghĩa bá Khô Lâu Tẩu bảo mình giết sạch tám Đại chương môn nhân rồi.

Từ điểm này hần lại liên tưởng tới việc tìm kiếm Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga, Khô Lâu Tẩu bảo rằng nếu chẳng cắt tóc được thì cứ xách cả chiếc đầu của y về, ta không thể làm cho nghĩa bá thất vọng nơi chín suối nữa.

Hần chạy thêm vài dặm đường, đã thấy tiểu trấn Thảo Điểm hiện ra trước mắt.

Thảo Điểm là một tiểu trấn có tiếng tại Hồ Bắc, cách xa núi Võ Đang khoảng hai mươi mấy dặm đường. Bây giờ vào lúc giờ hội, hần nghĩ bụng :

- “Hãy xem qua vị trí các khách sạn trước, đêm tối mới tùy cơ tìm kiếm Kim Thiềm chân nhân vậy!”

Thế rồi hần dạo trong tiểu trấn một vòng, sau đó vào Cao Đài khách sạn nghỉ ngơi, điểm tiểu nhị xếp đặt chỗ ở cho Nhạc Xương xong, liền lên tiếng nói :

- Thưa khách quan! Rượu của Thảo Điểm rất nổi tiếng, có cần dùng vài ly giải khuây chăng?

Nhạc Xương trông sắc trời còn sớm, gật đầu nói :

- Được! Uống vài ly rượu giải sầu cũng tốt thôi.

Thế rồi tiểu nhị mang rượu tới, hần đóng cửa ngòi trong phòng uống rượu một mình, hần uống rượu cho đến khi có ba tiếng keng từ phố vang vào.

Nhạc Xương thấy đêm đã khuya lập tức nhẹ tay mở cửa sổ và phi thân nhảy vọt ra ngoài.

Với kinh công quý khốc thần sầu của hắn, chỉ trong chớp mắt đã lục soát hết tất cả những khách sạn trong tiểu trấn Thảo Điền.

Thế nhưng Nhạc Xương đã thất vọng chẳng thấy hành tung của Kim Thiềm chân nhân đâu cả.

Nhạc Xương buồn bã quay trở về phòng nghỉ, bỗng thấy trên bàn có ánh sáng vàng kim thấp thoáng một cái, hắn giật mình trở mắt nhìn kỹ, thì ra là một đồ chơi hình con cóc có đường kính to khoảng ba tấc.

Nhạc Xương bất giác thò tay định bóc lên xem, nhưng hắn chợt nghĩ ra rằng con cóc sắc vàng óng ánh này chẳng phải chính là ám khí của Kim Thiềm chân nhân mà Thái Chân Tử từng cảnh giác với mình đó ư?

Chẳng lẽ Kim Thiềm chân nhân đã vào đây?

Chẳng hay đôi phương đặt ám khí này trên bàn với mục đích gì?

Vì Nhạc Xương đã cảnh giác nên hắn không dám tiếp cận ám khí hình con cóc, đồng thời nghĩ bụng :

- “Kim Thiềm chân nhân định ám hại ta ư? Gã ắt phi ẩn mình đâu đây...”

Hắn đang còn suy nghĩ cửa sổ hậu bỗng không gió tự mở tung ra, kè đó thấy một đạo nhân râu quai nón phi thân nhảy vào phòng.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn sơ qua chính là Kim Thiềm chân nhân mà mình từng trông thấy tại núi Võ Đang, bất giác giật mình lùi ra sau hai bước liền vận công thủ thế phòng bị.

Kim Thiềm chân nhân chớp nháy đôi mắt lạnh lùng một cái, ngang nhiên ngồi trên chiếc ghế đối diện hắn, lên tiếng nói :

- Họ Nhạc kia! Ngươi có muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma không?

Nhạc Xương buột miệng kêu một tiếng nói :

- Tại hạ đang muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma, nhưng làm thế nào ngươi lại biết điều này vậy?

Kim Thiềm chân nhân lạnh lùng nói :

- Chớ hỏi lời thôi làm gì nếu ngươi muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma cứ cầm tin vật này mà đi!

Dứt lời, chỉ tay vào con cóc sắc vàng óng ánh trên bàn.

Nhạc Xương sa sầm nét mặt nói :

- Tại hạ và tôn giá chẳng có thù hận gì cả, tại sao ngươi định sử dụng ám khí này hại ta?

Kim Thiềm chân nhân bỗng đứng phắt dậy mặt hơi biến sắc, nhưng sau đó gã cười một tiếng rất giảo quyệt lại ngồi xuống nói :

- Có lẽ chính lão bất tử Thái Chân Tử nọ nói hết cho ngươi nghe thì phải?

Nhạc Xương nghiêm túc nói :

- Bất kể ai nói cho ta nghe cũng được, nhưng ta biết bên trong con cóc sắc vàng của ngươi có cất giấu vô số Táng Môn Đình.

Kim Thiềm chân nhân bỗng nói giọng ôn tồn :

- Nay Nhạc thiếu hiệp! Há há! Hãy mời ngồi xuống đã, có việc chi chúng ta từ từ thương lượng nào.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Phải cẩn thận chớ trúng kế gã!”

Nhưng hắn chợt suy nghĩ kỹ lại, quả thật mình nhất gan quá thế, ngồi một chút có sợ gì gã nào?

Thế rồi Nhạc Xương ngồi trên chiếc ghế đối diện với gã, nhưng hắn luôn luôn vận khởi “Thủy Hỏa Ký Tế thần công” hộ thân, chẳng dám mảy may khinh suất.

Kim Thiềm chân nhân gật đầu mỉm cười nói :

- Có lẽ ngươi cho rằng bản đạo đến rất đột ngột thì phải?

Nhạc Xương lạnh lùng nói :

- Tôn giá có điều chi cứ việc nói?

Kim Thiềm chân nhân chớp nháy đôi mắt một cái, nói tiếp :

- Lúc ở Cửu U Đế Quân miếu thiếu hiệp giết một hơi vài chục võ lâm cao thủ, phải nói rằng nhất cử lưỡng đắc! Há há!

- Ngươi đã nhất cử lưỡng đắc...

- Thừa đạo trưởng, ngài nói thế có nghĩa là...

Kim Thiềm chân nhân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói tiếp :

- Ngươi có biết số đệ tử biến tướng của phái Không Động cũng chết trong tay tiểu oa nhi ngươi chăng?

- Cũng tại bọn nó bị Tiểu Diện Âm Ma dùng thuốc mê đánh mất bản tánh, không thể trách cứ tại hạ được?

- Nói thì dễ nghe, ngươi có biết nợ máu phải trả bằng máu chăng?

- Chẳng lẽ ngươi tìm ta để báo thù ư?

- Chẳng những chỉ có mỗi một mình phái Không Động tìm người trả thù! Cả thiên hạ võ lâm cũng quyết phải tìm giết người cho bằng được. Thế nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa.

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Đạo trưởng nói sao mà tại hạ chẳng hiểu gì hết.

- Hắc hắc!

Hai mắt Kim Thiềm chân nhân bỗng tia ra luồng sát khí nói :

- Có Tiểu Diện Âm Ma tìm người thanh toán món nợ này, như thế có phải không cần đến bản Chương môn nhân và nhân vật hắc bạch lưỡng đạo xuất thủ nữa ư?

Nhạc Xương nghe nói thế liền buông tiếng cười lạnh lùng nói :

- Chớ nói Tiểu Diện Âm Ma tìm ta làm gì? Cho dù gã không tìm ta thì thiếu gia đây cũng phải thiên lý tâm thù, thề rằng quyết chém đầu gã cho bằng được!

- Này tiểu oa nhi!

Kim Thiềm chân nhân cười châm biếm nói :

- Người ngạo nghễ quá thế?

Nhạc Xương ưỡn ngực nói :

- Cùng lắm là chữ “chết” bản thiếu gia quyết chẳng để hư danh của gã làm cho hoảng sợ đâu?

- Há há há! Người có chí khí có can đảm đấy! Thế nhưng người nên biết rằng Tiểu Diện Âm Ma đã quăng ra thiên la địa võng, e rằng người và Tiểu Diện Âm Ma chỉ gặp mặt một lần thì đã chết dưới tay y rồi!

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Tiểu Diện Âm Ma này lợi hại gớm? Thì ra gã đã chú ý đến mình rồi...”

Hình như Kim Thiềm chân nhân đã đọc được tâm ý của Nhạc Xương, lập tức bồi thêm một câu nói :

- Tiểu Diện Âm Ma có phải là nhân vật đơn giản như người tưởng đâu?

Ngài không thể dung túng người sát hại thủ hạ của ngài tại Cửu U Đế Quân miếu dễ dàng như vậy được hết? Hơn nữa người lại cầm cờ hiệu ngang nhiên dạo phố...

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Gã đã biết tất cả những việc này ư?

- Chớ nói tại mắt của Tiểu Diện Âm Ma rải đầy thiên hạ làm gì, ngay cả đệ tử bản môn cũng quyết không buông tha tiểu oa nhi ngông cuồng, người đã bị họa hình này...

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Họa hình ư?

- Hắc hắc! Phàm những võ lâm bằng hữu đã kết minh với Tiểu Diện Âm Ma thấy đều có một bức họa trong tay, thừa cơ bắt người!

- Vậy thì lỗ mũi trâu người cũng vì việc này mà tìm đến đây chẳng?

- Bản Chương môn nhân vừa nói lúc nãy, đã có Tiểu Diện Âm Ma ra mặt, chẳng cần làm phiền tới lão nhân gia ta nữa!

- Thế thì người đến đây với mục đích gì?

- Dẫn tiểu oa nhi người đến gặp Tiểu Diện Âm Ma!

- Đi! Trúng ý của bản thiếu gia vậy.

- Khoan đã!

Kim Thiềm chân nhân cười một tiếng rất giảo quyết, nói tiếp :

- Người cũng nên vị tình bản chương môn một chút nào!

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Vị tình người bằng cách nào?

- Tự trói buộc hai tay, sau đó bản Chương môn sẽ áp giải người đi!

- Há há...

Nhạc Xương buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài nói :

- Chớ mộng tưởng! Ngoại trừ...

- Hắc hắc!

Kim Thiềm chân nhân lạnh lùng tăng hắng hai tiếng, ngắt lời Nhạc Xương, nói :

- Bản Chương môn nhân sớm đã biết võ công của người chẳng tầm thường cho nên ta phải đích thân xuất mã.

- Chẳng lẽ bản thiếu gia sợ người sao?

- Người muốn động thủ chẳng?

- Bản thiếu gia vốn không muốn giết người thế nhưng đã bắt buộc ta phải xuất thủ?

- Hắc hắc! Muộn màng rồi!
- Muộn màng ư?
- Xem nào...

Kim Thiềm chân nhàn vừa nói vừa chỉ tay vào con cóc sặc vàng trên bàn, Nhạc Xương giật bắn người lên, thì ra con cóc sặc vàng nọ đang từ từ di chuyển sang phía hắn.

Hắn sức cảm thấy không ổn, kêu xoẹt một tiếng, con cóc sặc vàng nọ đã bay vọt tới nhanh như chớp.

Dù gì kinh lịch giang hồ của Nhạc Xương vẫn còn non nớt, mặc dù hắn đã biết Kim Thiềm chân nhân quý quá giáo quyết thể nhưng quyết không ngờ con cóc sắc vàng nọ lại biết bay?

Trong nhất thời hắn lộ vẻ ngạc nhiên.

Kim Thiềm Thoa là một ám khí đã làm cho Kim Thiềm chân nhân khét tiếng bỗng quay trở lại mặt vòng, chuẩn bị một góc độ sát địch, sau đó mới quay ngược ra chuẩn bị tấn công.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhạc Xương sực ngộ ra điều huyền ảo bên trong!

Hắn đã nhìn ra sở dĩ Kim Thiềm Thoa có thể bay vọt tấn công địch, chẳng phải yêu ma tà thuật mà là nhờ Nhất chỉ cương lực của Kim Thiềm chân nhân điều khiển.

Nội công hỏa hầu của Nhạc Xương cực thâm hậu, hắn lập tức vận khởi cương khí, hất bai tay tới trước, tức thì có một luồng khói nhẹ từ hai lòng bàn tay hắn bốc lên.

Bấy giờ Kim Thiềm Thoa kêu xoẹt một cái, há mồm phun ra một luồng mưa kim châm, song lại bị luồng khói nhẹ do nội công thâm hậu của Nhạc Xương ảo hóa ra đã cản lại, luồng khói rắn chắc như một bức tường sắt vô hình, tức thì số Táng Môn Đinh nọ bị dội ngược bắn tung toé ra sau hết.

Kim Thiềm chân nhân không ngờ Nhạc Xương lại có công lực thâm hậu đến thế, đồng thời đã bị chân khí của đối phương ập tới, tức thì Kim Thiềm Thoa nọ bị dội ngược quay trở lại kêu vù một tiếng đánh vào trung môn của mình.

Gã giật mình lạnh toát mồ hôi, vội đảo mình né sang một bên, đồng thời giơ tay phải sử dụng chữ “hấp” đem Kim Thiềm Thoa dẫn về lòng bàn tay.

Nhạc Xương trông thấy thế cũng thầm khen công lực của lão đạo này cao cường đồng thời kêu thầm trong bụng :

- “Nguy hiểm thay! Suýt nữa trúng độc thủ của lỗ mũi trâu này rồi?”

Hắn càng suy nghĩ càng cảm phần, hắn lại thấy Kim Thiềm chân nhân cứ chớp nháy đôi mắt giáo quyết mãi, biết rằng đối phương lại động ác niệm đối phó mình, thế rồi hắn sa sầm nét mặt găm hết nói :

- Này đạo tặc! Người chớ lấn hiếp người quá thế.

Dứt lời, hắn phóng ra một chưởng nhanh như sắt, hình như Kim Thiềm chân nhân cũng đã đề phòng chiêu này, gã liền phát tay áo một cái, tức thì hai đạo chưởng lực va đụng vào nhau kêu đùng một tiếng điếc tai!

Nhạc Xương té ngồi trên giường, còn gã Kim Thiềm chân nhân kêu vù một cái té văng ra cửa sổ đánh bạch một tiếng, ngã xuống sân viện.

Bấy giờ bọn điểm gia lần lượt chạy tới, họ chẳng biết việc gì đã xảy ra.

Nhạc Xương phi thân nhảy qua cửa sổ vượt ra ngoài, hắn chân chừ chưa chịu xuất thủ tiếp.

Kim Thiềm chân nhân vội vàng bò dậy, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Này tiểu tử! Muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma thì hãy đi theo ta!

Nói xong gã huýt một tiếng sáo miệng thật dài, không ngờ Kim Thiềm chân nhân đã thọ chưởng, song vẫn còn có khả năng thi triển khinh công chạy như gió!

Nhạc Xương làm sao chịu bỏ lỡ cơ hội tìm gặp Tiểu Diện Âm Ma?

Thế rồi hắn cũng lập tức thi triển khinh công “Mị Ảnh Si Uyên”, hắn chỉ nhún mình chày vọt vài cái tức thì đã vượt qua khỏi trước mặt Kim Thiềm chân nhân khoảng một trượng.

Kim Thiềm chân nhân dừng người lại, nổi giận đùng đùng la hét nói :

- Họ Nhạc kia! Người tưởng rằng bản Chương môn nhân sợ người ư? Há há... nếu chẳng vì Tiểu Diện Âm Ma muốn giữ mạng sống của người lại thì lão nhân gia ta đã diệt trừ người từ sớm rồi.

Nhạc Xương cũng cười lạnh lùng nói :

- Bản thiếu gia cũng vì muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma gấp, hừ, bằng không chẳng để người sống đến bây giờ đâu? Này lỗ mũi trâu! Hãy nói cho ta hay Tiểu Diện Âm Ma ở đâu nhanh lên nào?

- Này tiểu oa nhi! Người biết già trẻ hữu biệt không?

- Ý người muốn sao?

- Hắc hắc! Hãy ngoan ngoãn đi theo đằng sau, không hiểu lễ phép gì cả!

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Té ra lỗ mũi trâu sợ mất mặt?”

Vì hấn muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma gấp và bất tiện gây với gã, nên hấn đành phải nhường bước khẽ gật đầu một cái xem như bằng lòng điều yêu cầu của đối phương.

Thế rồi Kim Thiềm chân nhân chẳng nói gì hết, lại phi thân chạy về hướng chính tây tiếp.

Hai người chạy khoảng mười mấy dặm đường núi bỗng thấy trước mặt có một đầm nước rộng lớn tràn ngang lối đi.

Kim Thiềm chân nhân dừng bước lại, chỉ tay phía trước nói :

- Người có trông thấy một chiếc thuyền ba cánh buồm to lớn ở đối diện đầm nước chẳng?

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, bất giác ngạc nhiên nhủ thầm :

- “A! Một chiếc quái thuyền to lớn gớm? Dài năm trượng song lại rộng bảy trượng, thế thì làm sao lái được đây?”

Kim Thiềm chân nhân lại nói tiếp :

- Nhân vật mà người muốn tìm kiếm chính là ở trên chiếc thuyền ấy.

- Ô! Vậy thì chúng ta sang đó ngay?

- Há há há...

Kim Thiềm chân nhân phá lên một tràng cười như điên như cuồng, sau đó nghiêm sắc mặt nói :

- Họ Nhạc kia! Một văn sanh hậu bối như người muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma không thể đơn giản như thế. Hãy đợi bản Chương môn thông báo trước sau đó xem vận số của người ra sao?

Nói xong gã phi thân sử dụng một thức “Thương Ưng Lược Ba” khẽ đặt chân lên mặt nước nhún liềm vài cái đã nhảy xa xa ba mươi mấy trượng đến gần thân thuyền, và biến vào trong chiếc thuyền ba cánh buồm nọ luôn.

Nhạc Xương đứng từ từ đưa mắt nhìn bóng thuyền ngẩn người ra tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt nữa là mình có thể trông thấy Tiểu Diện Âm Ma...

Lấy thuốc?

Hay là trả thù?

Hai vấn đề này đã khiến hấn suy nghĩ nát óc.

Việc lấy thuốc chẳng đơn giản chút nào cả.

Còn vấn đề trả thù thì khó hơn nữa.

Thời gian từ từ trôi qua...

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng thấy trên mặt nước có hai bóng người bay vọt tới, chỉ trong chốc lát hai người nọ đã xuất hiện trước mắt, té ra là Kim Thiềm chân nhân và một nữ nhân mình mặc áo trắng trạc tuổi ba mươi.

Nữ nhân áo trắng đưa cặp mắt yêu kiều quét nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó khẽ mấp má đôi môi nói :

- Hấn chính là tiểu oa nhi họ Nhạc sao?

Hình như Kim Thiềm chân nhân rất cung kính với nữ nhân áo trắng, khẽ gật đầu thưa rằng :

- Chính là hấn.

Nhạc Xương nóng ruột nói :

- Hứ! Mau dẫn thiếu gia đến gặp Tiểu Diện Âm Ma nào?

Nữ nhân áo trắng lại đưa mắt liếc nhìn hấn một cái, sau đó quay sang nói với Kim Thiềm chân nhân :

- Việc nơi đây cứ để ta xử lý. Người hãy lên đường ngay kẻo không đuổi kịp ước hẹn Hồi Đầu Giáp.

Kim Thiềm chân nhân cúi người cung kính hành lễ thưa rằng :

- Tiểu đạo tuân lệnh!

Dứt lời quay sang hướng Nhạc Xương, cười lạnh lùng một tiếng, sau đó phi thân chạy như gió.

Vì Nhạc Xương nóng lòng muốn gặp Tiểu Diện Âm Ma nên hấn cũng không thèm quan sát đến sự đi ở của gã, đồng thời biết rằng lai lịch nữ nhân áo trắng này chẳng tầm thường nên hấn cố dè nén cơn lửa giận nói :

- Làm phiền người hãy dẫn ta đến gặp Tiểu Diện Âm Ma.

Nữ nhân áo trắng bỗng thở dài một tiếng, nói :

- À! Có lẽ người hết muốn sống chẳng?

Nhạc Xương căm phẫn nói :

- Xin người nói chuyện đàng hoàng một chút! Tại sao bản thiếu gia lại hết muốn sống?

Nữ nhân áo trắng nói :

- Tiểu diện Âm Ma đang đi tứ xứ tìm kiếm người, đúng ra người phải lẫn trốn cho kỹ, sao lại cả gan tự đâm đầu vào chỗ chết như thế?

Nhạc Xương sa sầm nét mặt nói :

- Chớ nói lời thôi làm gì! Nếu bản thiếu gia sợ hãi cũng không cần thiết phải thiên lý tầm thù? Há há! Nếu ngươi không dẫn ta đi, liệu chiếc thuyền hư hỏng ấy cũng chẳng ngăn cản được ta.

Nữ nhân áo trắng nghiêm sắc mặt nói :

- Vì ta trông thấy ngươi còn trẻ tuổi, nên mới có ý tốt chỉ cho ngươi một con đường sống, không ngờ ngươi lại trách cứ ta? Được! Muốn chết thì cứ việc đi theo ta nào.

Nói xong đảo mình một cái, lượn không nhảy lên cao.

Nhạc Xương thoát trông thấy thân pháp y thần kỳ, bất giác giật mình thềm một cái, võ công của thủ hạ Tiểu Diện Âm Ma đã cao cường như vậy thế thì võ học của Tiểu Diện Âm Ma càng khó lường hơn nữa.

Thế nhưng không cho phép hần suy nghĩ nhiều nữa, lập tức thì triển khinh công đuổi theo phía sau nữ nhân, chỉ trong bóng chốc cả hai người đã nhảy lên khoang thuyền.

Bấy giờ hần mới thấy lầu các trên thuyền nguy nga tráng lệ, màn thêu che kín cửa ngõ vào chẳng khác gì như mê cung, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Nhất là mỗi lần đi qua một chiếc màn che thấy đều trông thấy vài đại hán đứng nghiêm tại chỗ, mặt mày của số đại hán nọ âm thầm lạnh như tiền, cặp mắt sáng quắc, song rất lơ dờ mặc dù có người đi ngang trước mặt họ, nhưng cũng như chẳng thấy gì hết, điều này khiến Nhạc Xương liên tưởng tới một màn Cửu U Đế Quân miếu, thì ý thức rằng bọn người này ắt là số nhân vật võ lâm thọ hại rồi.

Hần suy nghĩ đến đây, cơn lửa giận nổi lên và át cả nỗi sợ hãi nhủ thầm :

- “Tiểu Diện Âm Ma ơi! Ta thà chết vì đạo nghĩa cũng quyết không lưu ngươi lại để gây họa hại cho nhân gian...”

Khi hần đi qua một màn che cầm tới cuối cùng, lửa giận của hần đã bốc lên bùng bùng, hần ý thức rằng nơi đây ắt là chỗ ẩn thân của Tiểu Diện Âm Ma.

Một gian phòng rộng rãi xinh xắn hiện ra trước mắt, cửa phòng sơn màu hồng, một tấm màn tơ che khuất cửa khoang thuyền, song vẫn có thể trông thấy mờ mờ những bóng người trong đó.

Chỉ thấy một hán tử vạm vỡ mình trần, ngồi trên một chiếc giường óng ánh to lớn, xung quanh gã toàn là những nữ nhân không mặc y phục, người thì tựa vào mình gã người thì ngã lưng nằm trong lòng gã.

Nhạc Xương biết rằng có lẽ hán tử này chính là Tiểu Diện Âm Ma, tiếc rằng có một tấm màn tơ ngăn cách không thể trông thấy rõ chân diện mục của gã.

Bấy giờ hán tử vạm vỡ nọ phát ra tràng cười đỉnh tai nhức óc, tiếng cười vừa dứt thì gã lên tiếng nói :

- Ngươi chính là Nhạc Xương đó ư?

Nhạc Xương ưỡn ngực đáp :

- Đúng thế! Ngươi là Tiểu Diện Âm Ma đó chẳng?

Hán tử vạm vỡ nói giọng ngạo nghễ :

- Đã biết mỗ là Tiểu Diện Âm Ma, tại sao chẳng quỳ xuống?

Nhạc Xương nghiêng răng mím môi, lửa thù trong lòng sôi lên sùng sục, hần nghĩ bụng :

- “Chỗ đứng của mình cách xa ma đầu nọ độ khoảng hai trượng, tại sao không mạo hiểm xuất thủ, có lẽ thừa lúc đối phương không kịp phòng bị trả được thù cha và lấy Độc Long hoàn một cách dễ dàng cũng nên”.

Hần nhân lúc cười lạnh lùng một tiếng đã vận khởi toàn bộ công lực đang chuẩn bị một chiêu tuyệt học “Đoạn Mạng Truy Hồn” đánh một kích sanh tử, bỗng cảm thấy hai chân mềm nhũn đánh bạch một cái té quỳ ra đất, thì ra nữ nhân áo trắng đứng sau lưng đã điểm tê huyết của hần.

Nhạc Xương trợn ngược đôi mắt đầy lửa giận quét nhìn nữ nhân áo trắng một cái, thấy nhẵn thân y kỳ dị, trông có vẻ từ ái hết sức, hình như có nỗi khổ tâm khó nói, hần ngăn người ra tại chỗ chẳng hiểu gì cả!

Tiểu Diện Âm Ma cười như điên như cuồng, nói :

- Tiểu oa nhi họ Nhạc kia! Ngươi lớn gan quá thế? Há há há...

Mặc dù thân người Nhạc Xương bị chế phục, nhưng vẫn nói năng được, hần cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Thù giết cha không đội trời chung, nếu ngươi có gan thì hãy giải huyết đạo cho ta, thiếu gia sẽ quyết sống mái với ngươi một phen, như thế có chết cũng đành chịu!

Tiểu Diện Âm Ma lại buông tiếng cười há há nói tiếp :

- Cũng lại là Di Tổ tác quái nữa? Hắc hắc! Di Tổ hãy sang đây nào! Mặc dù mỗ giết người không chớp mắt, nhưng trước khi chưa hỏi tiểu oa nhi này một điều, ta quyết không hạ thủ đâu!

Nhạc Xương nghe gã nói thế, bất giác động lòng đảo mắt nhìn ra sau, mới thấy nữ áo nhân áo trắng đang đưa cặp mắt thương hại chăm chăm nhìn mình, rõ ràng bà ta là Di Tổ mà ma đầu nọ vừa nói, y sợ Nhạc Xương này không vâng lệnh quỷ xuống phải thọ hại chứ gì?

Hắn đang còn suy nghĩ thì Di Tổ đã thoăn thoắt bước đi, Tiểu Diện Âm Ma cất giọng lạnh lùng nói :

- Người tìm Tiểu Diện Âm Ma để trả thù giết cha chứ gì? Thế nhưng chẳng hay cha của người là ai?

Nhạc Xương nghiêng răng kêu ken két nói :

- Nhạc Thượng Sơn, là lão đại trong Trung Nguyên Tứ Hiệp. Còn nữa...

- Câm mồm lại!

Tiểu Diện Âm Ma giận dữ gầm hét nói :

- Trong ký ức ta, bản Âm Ma chưa từng giết chết người nào tên là Nhạc Thượng Sơn cả?

Nhạc Xương lạnh lùng nói tiếp :

- Người chó đánh lừa ta, cái chết của phụ thân ta cũng y như dạng chết của những nhân vật võ lâm thọ hại khác, cha ta đã cười thảm mà chết.

- Há há há...

Tiểu Diện Âm Ma buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, gầm hét nói :

- Bản Âm Ma chẳng bao lâu nữa sẽ chủ trì võ lâm minh chủ, chẳng lẽ giết chết một Nhạc Thượng Sơn nho nhỏ cũng phải thề thốt với tiểu oa nhi người sao?

Hắc hắc! Tin hay không tùy người!

Nhạc Xương ngăn người ra tại chỗ, nhủ thầm :

- “Hiện giờ ta đã bị chế phục, ma đầu này đánh lừa ta để làm gì? Thế nhưng ai là hung thủ đã giết chết cha ta chứ?”

Tiểu Diện Âm Ma cười lạnh lùng nói :

- Nghĩ rằng người dựng cờ hiệu đề chữ “sát” Tiểu Diện Âm Ma và hủy thủ hạ ta tại Cửu U Đế Quân miếu không ngoài mục đích chỉ để báo thù cho cha chứ gì?

Nhạc Xương lạnh lùng nói :

- Ý của ta vốn muốn làm cho ma đầu người hiện thân ra để thanh toán món nợ cho xong.

Tiểu Diện Âm Ma cười lạnh lùng nói :

- Khá lắm! Âm Ma ta thì luôn luôn tìm người sanh sự, không ngờ tiểu oa nhi người lại gây sự với ta, há há... Người muốn chết bằng cách nào đây?

- Mặc người muốn sao cũng được.

- Nhưng bản Âm Ma còn một việc chưa hiểu, những việc như mạo danh bản Âm Ma và giả tạo Tiểu Ma lệnh cũng là chính tiểu oa nhi người gây nên chăng?

Nhạc Xương ấp úng nói :

- Điều này ư?...

- Hãy nói mau! Nên biết rằng việc này đã làm giảm sút danh vọng của bản Âm Ma rất nhiều, nếu như quả thật là người, hừ, ta sẽ xử phạt nghiêm ngặt hơn!

- Mặc dù không phải bản thiếu gia gây nên sự kiện này, thế nhưng ta biết ai đã làm việc này?

- Hãy nói ra đi?

- Tiếc rằng người đó thân mang trọng thương, không thể gặp người nữa!

- Há há há...

Tiểu Diện Âm Ma lại cười há há vài tiếng nói :

- Hãy nói cho ta biết hiện giờ y ở đâu? Bản Âm Ma quyết phải thừa lúc y chưa chết, băm xác y ra thành mảnh vụn mới được.

Nhạc Xương cười lạnh jùng nói tiếp :

- Vì tại hạ có giao ước với một trưởng bối, nên không tiện phụng cáo nơi chốn đó?

Tiểu Diện Âm Ma gầm hét một tiếng nói :

- Người muốn chết một cách thảm thiết đó ư?

Nhạc Xương cười ngạo nghễ nói :

- Thiếu gia chẳng phải sợ lời đe dọa của người, thế nhưng ta bằng lòng giúp người một cách?

- Người cứ việc nói?

- Hãy biếu cho ta một viên Độc Long hoàn, một khi chữa khỏi thương thế của y, người chẳng đến tìm y, thì y cũng quyết tìm người cho bằng được! Há há!

Nói cho người hay cũng chẳng hề chi vì giữa y và người có một mối thù không đội trời chung.

Tiểu Diện Âm Ma trầm ngâm giây lát, sau đó buông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Cha chả, tiểu tử ngươi lớn gan gớm, dám dụng quỷ kế đánh lừa ta ư? Ai đã nói với ngươi bản Âm Ma có Độc Long hoàn thế?

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Thành bại do câu nói này, chi bằng cứ nói huých toẹt cho rồi?”

Hắn suy nghĩ đến đây, trầm giọng nói :

- Tôn giá còn nhớ U Cung Giải Vây Nhân chăng?

Tiểu Diện Âm Ma thoát nghe nói thế bất giác giật mình quái kêu một tiếng :

- Là y?

Tức thì bầu không khí trong phòng trở nên trầm lặng!

Rõ ràng Tiểu Diện Âm Ma đã lấy làm khó xử khi nghe thấy năm chữ này.

Một hồi thật lâu, mới thấy Dì Tổ vén màn tơ lên và thoăn thoắt bước ra, y giờ cánh tay xinh xắn xách bổng Nhạc Xương lên đi vào một gian phòng khác.

Căn phòng này chẳng lớn lắm, mền gấm giường ngọc bốc mùi thơm phức, hình như đây là phòng ngủ của Dì Tổ.

- Thừa Nhạc thiếu hiệp! Lúc này đã đắc tội ngươi vậy!

Nhạc Xương đã biết y vốn có ý tốt, hắn liền chấp tay nói :

- Chớ đề cập việc đã qua làm gì, xin hỏi dụng ý của Tiểu Diện Âm Ma muốn sao?

Dì Tổ nói :

- Từ khi ngươi thoát ra năm chữ U Cung Giải Vây Nhân, mặt mày Tiểu Diện Âm Ma biến đổi liên tục, sau đó y lẩm bầm nói mới mình: “Tiểu Diện Âm Ma ta là người ân oán phân minh, thế nhưng Độc Long hoàn lại can hệ đến sanh tử đại kế của ta cơ?”...

Nhạc Xương giật mình thầm nói :

- Rốt cuộc ma đầu nọ có bằng lòng cho Độc Long hoàn chăng?

Dì Tổ suy nghĩ giây lát nói :

- Trông tình hình dường như y sẽ cho, thế nhưng ắt có điều kiện!

Nhạc Xương khẳng khái nói :

- Chỉ cần tiêu đề lấy được Độc Long hoàn cho dù bảo ta vào rừng đao núi kiếm cũng quyết không cầu mảy!

Dì Tổ bỗng cười tùm tùm một tiếng nói :

- Trông tình hình người thọ thương mà ngươi vừa nói lúc này ắt là một thiếu nữ xinh đẹp thì phải?

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Sao ngươi lại biết như thế?

- Chỉ có mối quan hệ vi diệu giữa nam nữ mới có ma lực mãnh liệt như vậy.

Dứt lời Dì Tổ thở dài một tiếng rất náo nùng, nói tiếp :

- Chính ta lạm quyền mang ngươi vào đây, bây giờ...

Y nói tới đây nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Đề ta ra ngoài xem Tiểu Diện Âm Ma thế nào đã, ngươi... ngươi chớ đi lại lung tung, nói thật cho ngươi hay, trên chiếc thuyền của Tiểu Diện Âm Ma có nhiều máy móc cơ quan lợi hại lắm.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn bóng lưng dần dần biến mất của y, bất giác thở dài nói :

- Không ngờ trong chiếc thuyền đầy quỷ khí thần bí này lại có một nữ nhân tốt bụng đến thế.

Tức thì hắn nảy sinh hảo cảm với Dì Tổ ngay, đồng thời hắn cũng hơi kinh ngạc. Tạo sao Tiểu Diện Âm Ma có lòng dạ cay độc này lại đối xử đặc biệt với Dì Tổ như vậy?

Bấy giờ từ nơi xa xa vang tới tiếng côn trùng kêu rả rích.

Hắn ngồi một mình trong phòng cảm thấy buồn bã, bất giác đảo mắt ngấm nhìn cách trưng bày xung quanh, bỗng thấy trên vách phòng có treo một bức họa sơn thủy tuyệt đẹp, hắn tự nhiên đến gần giờ tay sờ vào bức họa mới hay phía sau bức họa là khoảng trống, thế rồi hắn lấy làm lạ di động bức họa sang một bên, thì ra đây là một cửa sổ bí mật.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Có lẽ chiếc cửa sổ bí mật này, Dì Tổ dùng để quan sát hành động bên ngoài thì phải, vậy thì địa vị của y chẳng tầm thường rồi”.

Hắn động tánh hiếu kỳ thò đầu nhìn ra trước, tức thì mặt mày nóng bừng lên, thì ra có ba cặp nam nữ đang đã hợp trong khoang thuyền.

Trông ngực hắn cứ đập thình thịch không dừng, hắn vốn chẳng muốn xem trò bi ối này, thế nhưng một sự kiện kỳ lạ gây cho hắn chú ý.

Vì thần tình ba nam nhân nọ rất quái dị.

Đúng ra đây là khoái sự khiến họ hào hứng mới phải, thế nhưng tại sao mặt mày họ chẳng có chút sắc máu và hai mắt trợn trắng?

Bỗng một ý niệm nảy sinh trong đầu óc, hẳn từng nghe người giang hồ nói đến thuật Thái Dương Bô Âm, chẳng lẽ bọn nam nhân này bị đánh lừa, có lẽ Tiểu Diện Âm Ma đã sử dụng được vật đoạt mất thần trí của họ?

Nhìn kỹ ba nữ nhân nằm phía dưới, da thịt trắng trẻo, trạc tuổi đôi mươi, bấy giờ bọn ả đang đưa mắt tổng tình, miệng mấp máy kêu ư ư mãi.

Thình lình ba nam nhân rú lên một tiếng thảm thiết, gục đầu xuống mặt mày tái mét, trợn ngược đôi mắt vô thần miệng mấp máy giây lát sau đó ngất xỉu luôn.

Nhạc Xương xem tới đây lông tóc dựng ngược lên hết, quả nhiên ba yêu nữ này đang sử dụng mị thuật cướp lấy chân dương khí của ba nam tử nọ.

Tức thì lửa giận bốc lên đùng đùng, nếu chẳng phải Nhạc Xương lâm vào hiểm cảnh, hơn nữa cần cầu được Độc Long hoàn, quả thật hẳn hận đến đánh một chưởng cho ba yêu nữ bỏ xác tại chỗ cho mà coi.

Bỗng nhiên hắn lại trông thấy họ khóc.

- Nay Nhạc thiếu hiệp!

Âm thanh của Dì Tổ từ sau lưng vang tới, hắn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Dì Tổ cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Chẳng hề chi! Người thanh niên nào mà không động tánh hiếu kỳ?

Mặt mày Nhạc Xương ửng đỏ phân bua nói :

- Không! Ta cảm thấy họ đáng thương hại thật!

Dì Tổ khẽ gật đầu nói :

- Ô! Thì ra ngươi đã xem ra uẩn khúc bên trong?

Nhạc Xương gật đầu nói :

- Có phải số nam nhân này bị Tiểu Diện Âm Ma hại đến mất cả thần trí không?

- Có lẽ họ cũng là số nhân vật võ lâm đã bị mất tích bấy lâu thì phải?

Dì Tổ khẽ cau mày nói :

- Đúng thế!

- Thế còn mấy nữ nhân nọ thì sao? Tại sao họ lại khóc?

Dì Tổ nói giọng thương tâm :

- Nhạc thiếu hiệp! Kể ra người chưa chắc đã tin, nhìn bề ngoài hình như họ có vẻ mất hết liên sỉ và điên cuồng, thực ra họ có nỗi khổ bất đắc dĩ.

- Bất đắc dĩ ư?

- Họ bị ép uống thuốc dâm cần phải bài tiết, một khi tiếp xúc với nam tánh, ngoại trừ hạ được cơn lửa dục, đồng thời có thể hút tinh huyết của bọn nam nhân đáng thương hại ấy để tăng cường thể lực.

- Nguy hiểm thế!

- Nêu chẳng làm như vậy chúng nó làm sao chịu được cơn giày vò của Tiểu Diện Âm Ma?

- Chẳng lẽ ma đầu nọ...

- Mỗi ngày Tiểu Diện Âm Ma thấy đều cần vài nữ nhân, may mà họ sử dụng mị thuật đoạt được tinh hoa của nam nhân, thế nhưng một khi tiếp xúc với Tiểu Diện Âm Ma vẫn đại thất nguyên khí, trông thật thảm thương, ít lắm nửa tháng cũng chưa chắc khôi phục lại sức khỏe!

- Ô! Chẳng lẽ ma đầu nọ đã sử dụng thủ đoạn cay độc như vậy tiến hành thuật thải bỏ (thải là hái) chẳng?

- Chính y cũng bất đắc dĩ phải làm như thế!

Nhạc Xương sa sầm nét mặt nói :

- Ngươi lại tranh biện cho ma đầu ư?

Dì Tổ thở dài một tiếng nói :

- Vì kiếp số của Âm Ma sắp phải tới nơi!

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Ma đầu cũng có kiếp số ư? Ai đã gây nạn cho gã vậy?

Dì Tổ nói :

- Tình hình chưa được rõ lắm, thỉnh thoảng Âm Ma lại ngẫu nhiên tiết lộ, người mà gã sợ hãi lại chính là một hài tử độ khoảng mười lăm tuổi.

- Ô! Vậy sao?

- Chính Âm Ma đề phòng hài tử nọ, cho nên mới luyện tập tà công, gã từ thân hàng ngàn nữ nhân luyện tập một môn tuyệt học cõi thế gọi là Tổ Nữ Thiên, đồng thời sử dụng Tiểu Ma lệnh trấn át võ lâm, nhằm mục đích thống nhất chín đại môn phái tự lập làm mình chủ, đến lúc đó kết hợp với quần hùng đối phó hài tử nọ!

- Là nam hài tử hay là nữ hài nhi đây?

- Vậy thì ta cũng chẳng rõ?

- Hắc hắc hắc...

Nhạc Xương cười lạnh lùng vài tiếng nói :

- Không ngờ Tiểu Diện Âm Ma cũng còn sợ người?

Di Tổ sực như nhớ ra điều gì, bỗng cười tùm tùm một tiếng nói :

- Chỗ thiên hạ rộng lớn này có biết bao là chuyện lạ, nếu ta kể thêm một việc, người càng cảm thấy kinh ngạc hơn.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ ngoại trừ hài tử nọ mà đâu còn sợ người nào khác nữa sao?

Di Tổ cười bí mật nói :

- Đúng thế!

- Ai vậy?

- Có lẽ y là phu nhân của Âm Ma thì phải.

Nhạc Xương giật mình nói :

- Ma đâu cũng có phu nhân ư? Gã có phu nhân mà còn dám gần nữ nhân sao?

Di Tổ gơ tay sửa lại mái tóc, lén lút lau khô nước mắt, cười gượng một tiếng nói :

- Câu chuyện này đã trải qua mười bảy năm.

Y nói tới đây dừng lại trầm tư giây lát, sau đó thở dài một tiếng nói tiếp :

- Mười bảy năm về trước, ở một chốn Giang Nam có một thiếu nữ sắp làm cô dâu, nàng thích mặc áo màu đỏ, dung nhan nàng tuyệt đẹp, cho nên người địa phương gọi nàng là Mỹ Hồng Sam hoặc là Hồng Sam Nữ, không ngờ trước đêm kết hôn nàng thành linh mất tích...

Nhạc Xương vỡ lẽ tiếp lời nói :

- Có lẽ chính là Tiểu Diện Âm Ma bắt cóc nàng đi mất?

Di Tổ cảm khái thở dài nói :

- Đúng thế, chính là Âm Ma! Nhưng thời đó gã tự xem mình như là vương tôn công tử. Sau khi Hồng Sam Nữ mất tích, vị hôn phu của nàng thương tâm quá đỗi đã nhảy sông tự sát...

- Hồng Sam Nữ biết việc này chăng?

- Tiểu Diện Âm Ma biết, đồng thời nói lại cho nàng hay.

- Sau đó thế nào nữa?

- Lúc đó Âm Ma đã luyện tập Tổ Nữ Thiên Công, mặc dù gã từng gian dâm hàng trăm nữ nhân, song đặc biệt đối với Hồng Sam Nữ phát sinh chân cảm tình.

- Gã yêu nàng?

- Nhân yêu mà kính, và từ kính trở nên sợ Hồng Sam Nữ!

- Ô! Sau đó thế nào nữa?

- Thế rồi Hồng Sam Nữ bằng lòng lấy Tiểu Diện Âm Ma!

- Nàng ắt có điều yêu cầu gì chăng?

- Đúng thế! Nàng yêu cầu Tiểu Diện Âm Ma truyền võ công cho nàng, vào một đêm khi võ công nàng có nhiều tiến bộ, Hồng Sam Nữ đã đâm một kiếm vào lòng ngực Tiểu Diện Âm Ma.

Nhạc Xương giật mình nói :

- Rõ ràng Tiểu Diện Âm Ma chưa ngộ nạn? Thế là Hồng Sam Nữ nguy khốn đến nơi.

- Lúc đó Tiểu Diện Âm Ma điểm huyết nàng nhưng Âm Ma chẳng những không báo phục nàng, hơn nữa cầu khẩn nói rằng chuyện đã qua chớ đề cập lại làm gì nữa.

- Hồng Sam Nữ trả lời thế nào?

- Nàng chỉ nói vồn vện vài chữ: “Người không giết ta, thì ta giết người”...

- Vậy thì chẳng bảo Tiểu Diện Âm Ma nổi cơn thịnh nộ sao được?

- Nhưng gã trầm tư giây lát sau đó trả tự do cho Hồng Sam Nữ. Thế nhưng trong mười bảy năm trời Hồng Sam Nữ rời khỏi gã, Âm Ma không lúc nào quên nàng, gã tưởng nhớ nàng song cũng sợ nàng! Gã biết rằng ắt có một ngày nào đó Hồng Sam Nữ sẽ đến trả thù...

- Ô! Di Tổ bị sao thế?

- Nhạc thiếu hiệp...

- Tại sao ngươi lại khóc cơ?

Di Tổ không còn đè nén được nỗi bi thương đã chịu đựng mười bảy năm nay, bất giác ngã vào lòng Nhạc Xương khóc thút thít nói :

- Vì Hồng Sam Nữ chính là nữ chủ nhân của ta.

Nhạc Xương cũng nói giọng xúc động :

- Cho nên Tiểu Diện Âm Ma vì kỷ niệm Lệnh chủ mẫu đã cư xử với ngươi rất đặc biệt là thế.

Di Tổ khẽ gật đầu khóc thút thít tiếp, chẳng nói gì nữa.

Một hồi lâu, Nhạc Xương lại lên tiếng nói :

- Tổ tỷ tỷ! Ta hiểu rồi! Sở dĩ ngươi làm bạn với lang sói là mong rằng một ngày nào đó lại trông thấy Hồng Sam Nữ.

- Xương đệ! Ngươi đoán chẳng sai chút nào.

Hai người thuận kỳ tự nhiên đã thay đổi cách xưng hô, tức thì cảm tình của cặp tỷ đệ như bèo nước gặp nhau đã thân cận hơn.

Nhạc Xương vội phục hành vi của y!

Di Tổ cũng khâm phục Nhạc Xương là một mẫu người đầy nghĩa khí.

Cho nên hai người đã bắt chặt tay với nhau.

Họ không có mấy may tư dục nam nữ, nhưng tràn đầy nỗi chân tình tỷ đệ.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, Di Tổ cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Xương đệ! Để ta ra ngoài xem Âm Ma nữa.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Lúc này ngươi chẳng gặp gã sao?

Di Tổ ngập ngừng nói :

- Âm Ma đang làm công phu tăng sáng, lúc gã làm công phu sáng không ai dám làm phiền gã cả.

Nhạc Xương bỗng trông thấy mặt Di Tổ ửng đỏ hần liền ngộ ra ý nghĩa ba chữ “công phu sáng” là gì rồi!

Nhạc Xương nghĩ bụng :

- “Ma đầu lại làm trò với nữ nhân, cho dù Nhạc Xương ta chẳng có mối thù giết cha với gã, cũng quyết phải vì nữ nhân thiên hạ, vì đồng đạo võ lâm diệt trừ ma đầu này để hiển dương chính nghĩa!”

Hắn suy nghĩ đến đây tức thì nghĩa khí xung thiên, ngược đầu huýt một tiếng sáo thật dài, chẳng khác gì cuồng long nô hét.

Di Tổ giật bắn người lên, kẻ đó y vờ lờ, hấp tấp nói :

- Xương đệ, ngươi phải nhẫn nại... ngươi đánh chẳng lại Tiểu Diện Âm Ma đâu... ngươi nên...

Y nói chưa hết lời, bỗng có tiếng cười lạnh lùng từ cửa khoang thuyền vang tới.

Di Tổ và Nhạc Xương cùng lúc giật mình kinh hãi!

Chỉ thấy một lão nhân nham hiểm trạc tuổi năm mươi xuất hiện trước cửa.

Lão nhân nọ tay cầm Tiểu Ma lệnh, nói :

- Vâng lệnh dụ của Ma chủ! Mời Di Tổ chớ can thiệp vào việc này.

Di Tổ nắm chặt tay áo của Nhạc Xương, biết rằng có điều chẳng lành sắp phải xảy ra.

Nhạc Xương đoán biết rằng sự việc sắp phải ngã ngũ, thế rồi hắn ưỡn ngực nói :

- Ngươi là ai thế?

- Truy Hồn Tẩu, hộ pháp tọa hạ của Ma Chủ...

- Tiểu Diện Âm Ma có điều chi chỉ giáo chẳng?

- Có hai con đường cho ngươi tự chọn lựa!

- Con đường thứ nhất là thế nào?

- Ma chủ cảm niệm kỳ nhân mà ngươi đã đề cập cho phép ngươi được sống sót rời khỏi chốn này.

- Còn con đường thứ hai thì sao nữa?

- Há há há...

Truy Hồn Tẩu cười lạnh lùng vài tiếng, bỗng thò tay vào túi áo lấy một bao thư ra, còn trong lòng bàn tay phải thì nâng một viên thuốc màu trắng to bằng mắt rồng.

Nhạc Xương đang còn ngỡ chưa hiểu thì Di Tổ đã thất thanh vừa khóc vừa nói :

- Thuốc màu trắng... đây là Kim Tơ Trùng kia mà?

Truy hồn Tẩu lạnh lùng nói :

- Này Di Tổ! Chẳng lẽ ngươi không biết oai nghiêm của Tiểu Ma lệnh?

Nếu người nói lời thôi nữa lão phu đành phá lệ y lệnh hành sự vậy.

Nhạc Xương cầm phần la lớn tiếng nói :

- Này lão thất phu! Hãy nói ý đồ của người ra xem nào?

Truy Hồn Tẩu cười quỷ quyệt một tiếng nói :

- Trong phong thư này có kèm cả Độc Long hoàn, giao cho tiểu oa nhi đích thân trình lên kỳ nhân mà người đã đề cập, thế nhưng phải nuốt viên Kim Tơ Trùng này trước.

Nhạc Xương đón lấy Kim Tơ Trùng, trố mắt nhìn kỹ, chỉ thấy trong viên thuốc Kim Tơ Trùng có một bóng sắc vàng di động, trong lòng thoát giật mình kinh hãi, bỗng nghe Dì Tổ thất kinh rú lên một tiếng ngất xỉu ra đất.

Tình huống đã xảy ra như thế, Nhạc Xương biết rằng viên thuốc Kim Tơ Trùng này ắt là một loại thuốc vô cùng độc hại, thế nhưng trong lòng hắn quan tâm đến an nguy của Hồng Nữ và nho sĩ áo vàng, không thể chẳng mạo hiểm nuốt viên thuốc này để cứu mạng cho hai người?

Hắn đang cân đo lường tri để quyết định sự kiện khó xử này, bỗng nghe Truy Hồn Tẩu tỏ ra nóng nảy nói :

- Nếu cần Độc Long hoàn thì nuốt viên Kim Tơ Trùng này trước, bằng không cấp tốc rời khỏi chốn này, há há! Lão phu còn phải chờ phúc lệnh nữa cơ?

Nhạc Xương đánh liều, nhận lấy thư giãn, kêu hừ một tiếng, há mồm nuốt viên Kim Tơ Trùng vào bụng luôn.

Xuất nguy nhập hiểm

Nhạc Xương đang phi thân chạy trên đường núi đến Đại Ba sơn!

Hắn luôn ghi nhớ lời căn dặn của nho sĩ áo vàng :

Trong vòng mười lăm ngày hắn quyết phải về với động phủ, bằng không sẽ ân hận suốt đời.

Với cước trình của Nhạc Xương sáng sớm ngày thứ mười bốn là hắn sẽ về tới nơi, thế nhưng vào kỳ hạn ngày cuối cùng vẫn còn cách xa động phủ độ khoảng ba mươi dặm đường hơn nữa trời sắp tối.

Bây giờ bước đi hắn hơi loạng choạng, chân khí trong Đôn điền có hiện tượng chẳng điều hòa, hắn giật mình nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ Kinh Tơ Trùng tác quái ư?”

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây bất giác giật mình kinh hãi, bên tai hắn văng vẳng vang tới tiếng nói của Truy Hồn Tâu khi tiễn đưa hắn rời khỏi thuyền buồm :

- Há há há! Chưa tới nửa tháng sẽ gặp lại nữa, này họ Nhạc, những ai uống thuốc Kim Tơ Trùng nếu chẳng có thuốc giải của Ma Chủ, con người sẽ trở thành điên khùng và biến thành hình dã thú, hắc hắc, lúc đó mặc dù ở xa tận ngàn dặm một khi được tánh độc phát, này tiểu oa nhi, ngươi sẽ mất tự chủ tự nhiên đến Hồi Đầu Giáp phục lực cho mà coi.

Quả thật hắn không dám tưởng tượng sự kiện này.

- Ta sẽ phát con điên khùng ư?

- Ta sẽ biến thành hình thù như dã thú?

Nhạc Xương thất thanh gào thét như điên như cuồng, nhưng kể đó một ý niệm nảy sinh làm cho hắn trở nên kiên cường ngay :

- Chỉ cần giải cứu được Hồng Nữ và nho sĩ áo vàng, dù cho điên khùng thì có sao nào?

Chẳng lẽ Nhạc Xương này lại ham sống sợ chết sao?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, tức thì tinh thần phấn chấn, hắn dồn hết tốc lực phi thân chạy như gió.

Hắn gắng sức chạy khoảng một canh thời gian, đã vô tới chân núi động phủ.

Nhạc Xương dừng lại thở trong giây lát, sau đó lại phi thân từ từ thẳng lên thác nước, khi hắn sắp sửa bước vào động khẩu, đã do dự chẳng tiến vào!

Hắn trầm lặng suy nghĩ :

- “Hôm nay vừa đúng kỳ hẹn nửa tháng, chẳng hay nho sĩ áo vàng có chịu đựng được mười lăm ngày dài lê thê này không? Nếu như...”

Trong lòng hắn lo sợ, hai mắt ngập lệ, nhưng cuối cùng hắn lấy hết can đảm bước vào động thất.

Hắn vừa bước vào động thất, mọi cảnh vật quen thuộc hiện ra trước mắt ngay.

Hồng Nữ vẫn nằm dài trên giường với gương mặt tái mét không còn chút sắc máu, nhưng nho sĩ áo vàng thì gục đầu chầm đất, chỉ còn một bàn tay miề cưỡng đặt trên kỳ Môn huyết của Hồng Nữ.

Nhạc Xương biết rằng nho sĩ áo vàng đã đến trạng thái hư vô.

Hắn không dám lên tiếng, cả hai chân cũng rón rén đi thật nhẹ, hắn luyện tập huyền công nhiều năm, nên rất am hiểu vào lúc này dù chỉ gây một tiếng động khẽ đến đâu cũng sẽ tạo thành đại bất hạnh.

Hắn từ từ giơ tay sờ vào tim mạch của Hồng Nữ, mạch máu vẫn nhịp đều đều, mặc dù rất yếu ớt, nhưng đủ để làm cho Nhạc Xương mừng đến chảy nước mắt.

Nhạc Xương lâm bầm nói thầm :

- “Thế là chẳng hoài công chuyến đi này, cho dù thân mang đại nạn, cũng xem như được đền bù rồi, dù sao trời vẫn hậu đãi ta”.

Hắn lặng lẽ lau khô nước mắt.

Sau đó rón rén bước gần sau lưng nho sĩ áo vàng và ngồi xếp bằng trên đất, đặt hai bàn tay vào hậu tâm đối phương từ từ truyền chân nguyên vào nội thể y.

Chẳng biết trải qua lâu thời gian...

Nho sĩ áo vàng miề cưỡng thở một hơi dài, y ngoái cổ ra sau một cách yếu ớt nhìn Nhạc Xương một cái, nói giọng nhỏ như ruồi muỗi :

- Lấy được Độc Long hoàn rồi chứ?

Nhạc Xương khẽ gật đầu và hai tay dâng thư giãn của Tiểu Diện Âm Ma sang cho y.

Nho sĩ áo vàng mở tung thư giãn ra, quả nhiên trong thư có kèm theo một viên thuốc màu đỏ, trên thư giãn viết vồn vẹn vài chữ :

“Đền ân tuyệt nghĩa, như người xa lạ”.

Nhạc Xương ngồi sau lưng trông thấy hàng chữ trong thư giãn, bất giác nhủ thầm :

- “Quả thật Tiêu Diện Âm Ma là một nhân vật lạnh lùng”.

Nho sĩ áo vàng buồn bã nói :

- Cấp tốc sử dụng chân khí đưa Độc Long hoàn vào miệng Hồng Nữ.

Nhạc Xương không thể kiên kỵ nam nữ tương thân nữa, hấn nhận lấy Độc Long hoàn bỏ vào mồm dùng lưỡi nạy miệng Hồng Nữ ra từ từ đẩy Độc Long hoàn vào nội thể cô ta.

Nho sĩ áo vàng thở hỏn hển nói :

- Mặc dù Độc Long hoàn có thâm hiệu khởi tử hoàn sanh, thể nhưng trải qua thời gian quá lâu, song vẫn phối hợp công lực của hai ta trợ năng thoát hiểm.

Nhạc Xương trông thấy mặt mày nho sĩ áo vàng tái mét, mặt lộ vẻ bất an nói :

- Tiên bối đã tiêu hao khá nhiều công lực, để một mình vẫn bối đảm đương cho!

Nho sĩ áo vàng cười một tiếng rất thâm nảo nói :

- Nếu một mình ngươi có thể đảm đương việc này, vậy ngu huynh liều mạng làm gì?

Nhạc Xương nghe nói thể bất giác ngẩn người tại chỗ.

Nho sĩ áo vàng lại nói tiếp :

- Chẳng những Hồng Nữ thọ nội gia cao thủ chuởng thương, lại thêm phần kinh hoàng từ trên cao rớt xuống, tinh thần suy yếu, dĩ nhiên thương thể phải trầm trọng gấp mấy lần như trường hợp thường, cho nên hai ta phải sử dụng hai kinh lực Cương và Nhu, khiến ba mươi sáu đạo huyết quan trọng của nàng từ từ tự khai mở, lúc đó được tánh Độc Long hoàn mới thâm nhập, như vậy mới có hiệu quả tốt.

- Vậy thì vẫn bối và tiên bối tiến hành ngay.

- Ngươi hãy mang bức họa nữ nhân trong phòng luyện đơn ra đây cho ta.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Trị thương có can hệ gì đến bức họa nữ nhân ấy ư?”

Nho sĩ áo vàng cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Đây tiểu huynh đệ, ngươi chớ kinh ngạc làm gì, vì lúc ngu huynh trông thấy họa nữ nhân mới có can đảm sống, đồng thời công lực cũng gia tăng rất nhiều.

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng, lập tức quay người chạy vào phòng luyện đơn.

Chẳng mấy chốc Nhạc Xương đã cung kính mang bức họa nữ chân dâng lên trước mặt nho sĩ áo vàng, nhưng đối phương lại bảo Nhạc Xương treo bức họa hướng ngay trước mắt y, đồng thời nói :

- Hãy ôm Hồng Nữ vào lòng ngồi đầu mặt với ta, tiểu huynh đệ sử dụng công lực bản thân thoa bóp hai huyết Tâm Kinh và Khí Hải của nàng, còn ngu huynh sẽ dùng nội lực tiếp huyết Linh Đài và Mạng Môn y, chỉ mất khoảng nửa tiếng đồng hồ thì thương thể của Hồng Nữ sẽ hoàn toàn lành hẳn.

Nhạc Xương lập tức y lệnh hành sự, đặt thân liễu của Hồng Nữ nằm trong lòng hấn. Mặt mày nho sĩ áo vàng lộ vẻ đau khổ, nhưng trong gương mặt thâm nảo vẫn tràn đầy hy vọng, hai mắt bỗng sáng ngời, chỉ trong nháy mắt y lại khôi phục định lực, có lẽ vì bức họa nữ nhân mà y có cảm xúc ư?

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Có lẽ y là người từng trải tình trường, quả nhiên định lực của mình... thua sút y nhiều...”

Tức thì dục niệm của hấn được dập tắt ngay, hấn vội nhắm mắt tụ thần y theo tâm pháp bản thân bắt đầu trị thương cho Hồng Nữ.

Bầu không khí trong động thất trở nên tịch lặng như tờ.

Mồ hôi toát ra lấm tấm.

Tiếng hô hấp càng lúc càng lớn lên.

Rõ ràng Nhạc Xương và nho sĩ áo vàng sắp đến lúc kiệt sức.

Một hồi thật lâu!

Một tiếng kêu the thé nổi lên, tức thì phá tan bầu không khí tịch lặng trong động thất!

Hồng Nữ trơ mắt nhìn Nhạc Xương.

Nước mắt đã nhỏ ròn ròn xuống.

Hồng Nữ giận dữ găm hét một tiếng :

- Họ Nhạc kia! Ngươi tàn nhẫn quá thế?

Kêu dùng một tiếng?

Nhạc Xương chẳng kịp đề phòng, trúng chuởng kêu ư một tiếng té ngã xuống giường ngay!

Kể ra thì dài dòng, thực ra từ lúc Hồng Nữ tỉnh giấc và phóng chuông chỉ là việc xảy ra trong tích tắc nên trong khoảng thời gian nhanh như chớp này, nho sĩ áo vàng cũng giải nguy chẳng kịp, huống chi y không ngờ lại xảy ra đột biến này?

Mặc dù Nhạc Xương thọ thương không nặng nhưng cũng đã khiến hấn ngất xỉu tại chỗ.

Trong mơ màng hấn cảm thấy nơi miệng có mùi rượu thơm và cả mùi thuốc nữa, có lẽ nho sĩ áo vàng lại bận rộn cứu chữa mình thì phải.

Bỗng lại nghe thấy âm thanh Hồng Nữ nổi lên tiếp :

- Nếu ngươi chết mất thì ta cũng chẳng muốn sống nữa, thì ra ngươi đã trị thương cho ta, đồng thời lại vớt vớt cầu được Độc Long hoàn từ nơi Tiểu Diện Âm Ma, chính ngươi cứu ta.

Kể đó nàng cất tiếng khóc thật thương tâm.

Nhạc Xương cảm động nhủ thầm :

- “Há há! Có chết cũng chẳng oan uổng nữa, hình như nàng... nàng đã tha thứ cho ta?”

Ánh tà dương phản chiếu khiến thác nước ảo hóa thành hàng vạn chấm sáng sắc vàng óng ánh.

Nắng sáng làm cho mây khói nhiều quanh động phủ và trở nên thần bí hơn.

Nhưng động thất thì chẳng phân biệt được ngày đêm.

Giường đá biến thành yến tiệc chúc mừng sự thành công.

Nho sĩ áo vàng, Nhạc Xương và Hồng Nữ ngồi trên ghế đá cùng nâng ly động đũa.

Chỉ trong một đêm nhờ nho sĩ áo vàng tận tâm điều trị nên Nhạc Xương đã phục hồi sức khỏe ngay, may nhờ công lực Hồng Nữ chưa hoàn toàn phục hồi, nên chuông lực yếu kém, bằng không hậu quả khó lường.

Trải qua một đêm trò chuyện thân mật, chuyển oan nghiệt thành ân tình, đồng thời nho sĩ áo vàng lấy làm toại nguyện đã kết giao được đôi bạn một nam một nữ này!

Nho sĩ áo vàng vốn tên là Mạnh Huy!

Còn phương danh của Hồng Nữ là Đỗ Nhược Quân.

Nhạc Xương có nhiều tâm sự buồn, thế nhưng hấn không muốn làm mất vui trong buổi tiệc nâng ly, khẽ lắc một cái nói :

- Thừa Mạn thúc! Đây là ly cuối cùng!

Mạnh Huy cười há há nói :

- Tại sao lại bảo là cuối cùng, nên nói rằng mới bắt đầu mới phải.

Đỗ Nhược Quân cười tùm tùm một tiếng nói :

- Rượu của Mạn thúc chẳng những thơm ngọt hơn nữa còn là thánh dược trị thương đấy!

Mạnh Huy gật đầu nói :

- Ta tốn mất bao nhiêu năm tâm huyết mới được Bách Hoa rượu này, thế nhưng tâm huyết ta chẳng uổng phí chút nào, Đỗ cô nương nhờ nó mà mạch máu chẳng bị đông đặc, còn Nhạc thiếu hiệp nhờ nó mà phục hồi sớm hơn, há há!

Cạn nào!

Thế rồi ba người cùng nâng ly lên hết.

Mạnh Huy bỗng cười há há một tiếng, quay sang nói với Đỗ Nhược Quân :

- Này Nhược Quân! Ngu huynh mong rằng một ngày nào đó sẽ được uống rượu mừng của hai người.

Mặt mày Đỗ Nhược Quân ửng đỏ nói :

- Chớ đề cập việc đó làm gì nữa?

- Tại sao thế?

Đỗ Nhược Quân nói giọng u oán :

- Nữ nhi thất thân, quý như sanh mạng, không trách hấn là may lắm rồi!

Mạnh Huy nói với ý nghĩa sâu sắc :

- Chẳng lẽ ngươi không lấy chồng sao?

Đỗ Nhược Quân xéch ngược đôi mày liễu, nói giọng kiên quyết :

- Sau khi ta giết chết Tiểu Diện Âm Ma, quyết định cắt tóc sống trong núi thẳm cung phụng mẫu thân đến già chết, thế nhưng...

- Ngươi có điều chỉ cứ việc nói.

- Nhưng ta hứa rằng kiếp sau sẽ gả cho hấn!

- Há há há!

Mạnh Huy buông tiếng cười một hơi dài, biết rằng, cấy vào câu nói của Đỗ Nhược Quân y đã biết nên làm thế nào rồi.

Y đưa mắt nhìn lên gương mặt e lệ của Đỗ Nhượng Quân một cái.

Sau đó lại quay sang nhìn Nhạc Xương, may mà y nhiều kinh nghiệm tình trường song vẫn lấy làm thắc mắc chẳng hiểu tại sao mặt mày tiêu oa nhi này lại tỏ ra âu sầu như thế?

Đỗ Nhượng Quân bỗng cười tùm tùm nói :

- Hôm nay có rượu hôm nay say, hãy chọn những mẩu chuyện vui nói nào.

Mạnh Huy ngược đầu nhìn bức họa nữ nhân treo trên vách một cái, cảm khái thờ dài nói :

- Đúng thế, có rượu cứ việc say, để mỗi kể một câu chuyện tăng phần hào hứng cho hôm nay cũng được.

Đỗ Nhượng Quân mặt lộ vẻ ngây thơ hồi thúc, nói :

- Cứ kể nào! Phải kể mẩu chuyện nào hay một chút!

Mạnh Huy quay sang hỏi Nhạc Xương :

- Người chẳng muốn nghe chẳng?

Nhạc Xương cười cay đắng một tiếng, nói :

- Muốn nghe! Thế nhưng tiểu diệt muốn tìm Tiểu Diện Âm Ma càng sớm càng tốt!

Đỗ Nhượng Quân bĩu môi nói :

- Chậm trễ một chút cũng chẳng hề chi? Đợi Mạnh thúc thúc kể xong câu chuyện, hai chúng ta đi chung một thể, người báo thù cho cha, còn ta thì rửa hận cho mẹ, quyết phải chém đầu ác ma cho rằng được mới thôi!

Mạnh Huy nói :

- Vẫn là Nhượng Quân có khí độ, quả thật không hổ thẹn là một nữ anh hào!

Đỗ Nhượng Quân cười yêu kiều một tiếng nói :

- Chớ đùa hấn làm gì nữa, thúc thúc kể nhanh lên đi!

Mạnh Huy trầm tư giây lát, nói :

- Tại Thiên Sơn Bắc Lộ, có một ngọn núi quanh năm phủ tuyết, tên là Tuyết Phong, khí hậu nơi đó lạnh buốt, vốn chẳng thích hợp người và thú ẩn cư, không ngờ một năm có vị quái nhân có võ công côi thể và tư tưởng kì quặc phát hiện ngọn Tuyết Phong này và tìm gặp một cổ động dưới chân núi Tuyết Phong, cổ động này ăn thông xuống lòng đất, té ra bên dưới là một thành thị.

Đỗ Nhượng Quân ngạc nhiên nói :

- Như thế thật sao? Quái nhân nọ là ai? Tại sao dưới lòng đất lại có thành thị!

Mạnh Huy tỏ ra trầm trọng nói :

- Chính Phan Vương thời xưa đã di kiến ngôi thành thị này, quái nhân nọ chính là Cửu U Đế Quân mà võ lâm đã đồn đại cho đến nay.

Đỗ Nhượng Quân kêu ồ một tiếng nói :

- Ta từng nghe gia mẫu đề cập Cửu U Đế Quân, quả thật là ngài đáng được tôn xưng là võ lâm đệ nhất nhân?

Mạnh Huy gật đầu nói :

- Mẫu thân người nói phải, võ công của người cao siêu, con người ngài cũng kì quặc, từ khi người phát hiện có huyết địa hạ chi thành này, đã nảy sinh kỳ tưởng. Thế rồi Cửu U Đế Quân chiêu tập đồng đạo xưa kia, và dẫn theo vợ con ẩn cư tại địa hạ thành thị, ngài tự xưng là Cửu U Đế Quân, phong thủ hạ làm tướng, làm hầu, đồng thời cải danh địa hạ thành thị là Minh Cung, ngài đã làm Minh Cung Hoàng Đế.

- Thú nhĩ! Về sau thế nào nữa?

- Cửu U Đế Quân mơ tưởng muốn sưu tập mỹ nữ thiên hạ, ngài cho rằng có hoàng đế phải có hoàng hậu, thế rồi ngài hạ lệnh tả thừa tướng chủ trì việc chọn cung phi!

- Tả thừa tướng ư?

- Sau khi tả thừa tướng phụng lệnh, sử dụng vàng bạc mua một số mỹ nữ mang về, không ngờ Cửu U Đế Quân lại chẳng xem ra gì hết!

- Nói thế việc tuyển chọn hoàng hậu không xong rồi?

- Tình cờ ngay lúc này, tả thừa tướng gặp một thiếu nữ thoãn thoắt đi một mình trong một tuyết cốc, thiếu nữ nọ có sắc đẹp tuyệt luân, tả thừa tướng đã giắt mình cho là tiên nữ, thế rồi kính mời nàng cùng Về Minh Cung.

- Mạnh thúc!

Đỗ Nhượng Quân cướp lời nói :

- Chẳng lẽ thiếu nữ nọ lại tùy tiện đi theo nam nhân như vậy được sao?

Mạnh Huy thờ dài một tiếng nói :

- Thiếu nữ tự xưng phản thầy bỏ xuống núi, chẳng rõ gia thế, đang âu sầu không có nơi chôn đến.

Đỗ Nhượng Quân kêu ồ một tiếng nói :

- Vậy sao?
- Thế rồi nàng đến Minh Cung!
- Cừu U Đế Quân vừa ý rồi chứ?
- Cừu U Đế Quân chẳng trông thấy nàng, có lẽ tả thừa tướng đã lén lút giấu thiếu nữ ở tổ ấm riêng, sau khi gần gũi được vài ngày, y cảm thấy thiếu nữ nọ ngây thơ thực thà, đồng thời chẳng hiểu chút gì về chuyện nam nữ, vì thế y xếp đặt một tính toán lo xa, trước hết lấy tình thương huynh muội chăm sóc nàng, y nghĩ rằng chỉ cần trải qua khoảng thời gian năm mười tháng, sau khi tình cảm dung hợp lo gì nàng không chịu gả cho mình? Vì muốn khiến nàng thỏa mãn cả về phần tinh thần, y mở thêm một đường hầm chỉ dành riêng nàng tự do đi lại, từ đó các nơi trong Tuyết Phong cốc thấy đều có hình bóng nàng và tiếng hát du dương của nàng cũng vang dội xa gần trong thung lũng tuyết, nhưng tả thừa tướng nào ngờ vì thế đã gây nên tình thiên hận sự.

Đỗ Nhượng Quân kinh ngạc nói :

- Chắc xảy ra dị biến gì chăng?
- Đúng thế!

Mạnh Huy khẽ gật đầu nói :

- Bỗng nhiên nàng đã mất tích trong một đêm tối.
- Nàng trốn mất rồi ư?
- Cũng có thể giải thích như thế.
- Vậy thì tả thừa tướng ắt phải thương tâm lắm.
- Y vì yêu mà sanh hận, liền trình cho Cừu U Đế Quân rõ, thề rằng dù đến chân trời góc biển cũng quyết phải tìm ra chỗ ẩn thân của thiếu nữ nọ!
- Chẳng lẽ y dám nói rõ mọi sự việc cho Cừu U Đế Quân hay sao?
- Y chỉ nói rằng ở nơi nào đó có một mỹ nữ hội đủ điều kiện làm hoàng hậu!
- Đây là việc tổn hại người mà chẳng có lợi cho mình!
- Thế nhưng vì quá căm phẫn tả thừa tướng chẳng suy nghĩ tới hậu quả sự kiện này, thế rồi y rời khỏi Minh Cung đi tứ xứ tìm kiếm, cuối cùng một năm sau y đã tìm ra thiếu nữ đó, không ngờ thiếu nữ nọ đã kết hôn sanh con với một thiếu niên hiệp sĩ.
- Ô! Tả thừa tướng đã xử lý thế nào?
- Y thừa lúc thiếu niên hiệp sĩ đi vắng, sử dụng Cách Không Chỉ, điểm huyết thiếu nữ, bỏ lại đứa con kêu khóc inh ỏi.
- Thế rồi y mang thiếu nữ nọ hiến cho Cừu U Đế Quân.

Mạnh Huy khẽ gật đầu nói tiếp :

- Cừu U Đế Quân trông thấy thiếu nữ đẹp như tiên giáng trần, lập tức ra lệnh tả thừa tướng chọn ngày lành tháng tốt cử hành đại lễ tuyển hậu.
- Chẳng hay thiếu nữ nọ có bằng lòng không?
- Nàng khóc bán sống bán chết quyết không ưng thuận việc này, ai ngờ Cừu U Đế Quân từ tả thừa tướng thám thính được tin thiếu nữ có chồng và sanh một con, kể đó ngài liền bảo rằng nếu phản đối nữa, sẽ liễu kết sanh mạng chồng con nàng.
- Thiếu nữ nọ bất hạnh thật?
- Dưới sự đe dọa của Cừu U Đế Quân, nàng đành chịu số phận, thế nhưng tả thừa tướng lại ân hận!
- Ân hận cũng đã muộn màng rồi?
- Quả thật y đã vô cùng ân hận, đồng thời y cũng am hiểu tâm ý của thiếu nữ nọ chẳng thù ghét tả thừa tướng, hơn nữa nàng vẫn có hảo cảm với y, tiếc rằng tả thừa tướng tự cho mình là thông minh tưởng rằng thiếu nữ còn trẻ, muốn từ tình thương huynh muội dần dần chuyển sang tình yêu vợ chồng, không ngờ lúc thiếu nữ ra ngoài một mình lại ngẫu nhiên quen biết thiếu niên hiệp sĩ nọ.
- Thế thì tả thừa tướng chẳng thương tâm hơn nữa ư?
- Chẳng những thương tâm, hơn nữa y cho rằng chính y tạo thành bi kịch này, y đã khiến thiếu nữ nọ đánh mất chồng con, sẽ mãi mãi trầm luân, thế rồi y quyết định bất kể mọi giá, dù phải liều mạng cũng quyết giúp thiếu nữ nọ được tự do trở lại!

Đỗ Nhượng Quân gật đầu nói :

- Ô! Tả thừa tướng nọ cũng còn một chút lương tâm! Sau đó thế nào nữa?
- Vào một đêm, tả thừa tướng đã âm thầm dẫn thiếu nữ rời khỏi tuyển hậu cung, nhưng hai người đi được khoảng mười dặm đường núi đã bị Cừu U Đế Quân đích thân xuất mã chặn đường.

Đỗ Nhượng Quân thất thanh kêu lên một tiếng nói :

- Nguy hiểm thay!

Mạnh Huy dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Cừu U Đế Quân luôn luôn ngông cuồng kiêu ngạo, làm sao chịu đựng thứ thủ hạ phản nghịch ư? Y gầm thét một tiếng định sử dụng “Huyền Thiên Chuông Pháp” giết chết tả thừa tướng, nhưng thiếu nữ nọ đã liều mạng nhảy tới cứu y.

Đồng thời thiếu nữ nọ tỏ rõ tâm ý, nếu muốn lấy nàng thì phải tha cho tả thừa tướng rời khỏi Minh Cung, bằng không nàng tự tử ngay!

Đỗ Nhượng Quân kêu ồ một tiếng nói :

- Có lẽ Cừu U Đế Quân đâu phục mỹ sắc đã buông tha tả thừa tướng.

Mạnh Huy khẽ gật đầu một cái, thờ dài nói :

- Cuối cùng Cừu U Đế Quân đã dung thứ tả thừa tướng và hạ lệnh tả thừa tướng lập tức rời khỏi Minh Cung, tuyên thệ không được xuất hiện giang hồ, bằng không truy sát chẳng tha!

Đỗ Nhượng Quân tỏ vẻ quan tâm nói :

- Còn thiếu nữ nọ thì sao?

- À!

Mạnh Huy thờ dài một tiếng nói :

- Nàng yêu cầu Cừu U Đế Quân cho phép tả thừa tướng mang một bức thư đến cho phu quân nàng!

- Cừu U Đế Quân có bằng lòng chăng?

- Y cầm mang thư, nhưng biểu cho phu quân nàng một tín vật, bảo đảm danh vọng và an toàn của phu quân nàng trên võ lâm!

- Ồ! Tả thừa tướng có gặp phu quân nàng chăng?

- Y mang tín vật nọ giao tận tay cho thiếu niên hiệp sĩ ấy, thế rồi từ đó ẩn tích trong núi thẳm không hỏi han đến thế sự! Nhưng y cảm thấy hổ thẹn với thiếu nữ nọ đã...

- Mạnh thúc thúc, người...

Bỗng nhiên toàn thân Mạnh Huy run lẩy bẩy, giọng nói trở nên uất nghẹn, nước mắt cứ tuôn ròng ròng xuống, y đưa mắt chăm chăm nhìn bức họa nữ nhân đang treo trên vách ngăn người ra tại chỗ.

Đỗ Nhượng Quân nhìn qua thần tình và nghe giọng nói run run của Mạnh Huy đã sanh nghi ngay, làm gì mà cô ta chẳng hiểu nữa? Thế rồi y nói giọng uất nghẹn :

- Thừa Mạnh thúc! Té ra bức họa nữ nhân chính là thiếu nữ nọ! Vậy thì thúc thúc chính là tả thừa tướng nọ, thúc thúc vì kỷ niệm cô bạn gái đã đánh mất, đồng thời vì sự bất an trong nội tâm, nên đã vẽ chân dung nàng vào trong bức họa... Mạnh thúc ơi! Một câu chuyện bi thảm hết sức...

Đỗ Nhượng Quân từ giọng nói thút thít đã khóc òa lên, con người chí tánh ai mà chẳng động lòng nhỏ lệ khi nghe kể tình thiên hận sự này ư?

Duy chỉ có Nhạc Xương vẫn ngăn người tại chỗ.

Hắn thoạt nghe thấy tiếng khóc của Đỗ Nhượng Quân, ngạc nhiên nói :

- Nhượng Quân muội! Tại sao nàng lại khóc?

Đỗ Nhượng Quân loạt nghe hắn nói thế giận đến dậm chân lia lịa.

Ngay cả Mạnh Huy cũng ngược đầu huyết một tiếng sáo thật dài, nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ lòng dạ tiểu oa nhi này là sắt đá ư?”

Y suy nghĩ đến đây quay người, vớ lấy bức họa nữ nhân chạy vào phòng luyện đơn.

Đỗ Nhượng Quân ngồi dậy kêu to một tiếng :

- Hãy đợi ta nào!

Hai bóng người biến mất, Nhạc Xương lăm bậm nói :

- Nên lên đường rồi chứ!

Nhạc Xương bỏ đi chẳng nói lời từ biệt, quả thật không hợp tình lý chút nào, thế nhưng hắn tâm sự đau khổ hơn nỗi thương tâm của Mạnh Huy nhiều.

Căn cứ khẩu khí Truy Hồn Tẩu nói lại, giờ Kim Tơ Trùng bộc phát chẳng còn bao lâu nữa, hắn không dám tưởng tượng cảnh con người bị biến thành diên khùng và có hình thù như dã thú?

Hắn bắt nhần mang sự thật nói lại cho Mạnh Huy và Đỗ Nhượng Quân hay, vì có nói ra cũng không bỏ ích gì cho việc này, có lẽ càng làm cho họ thêm lo âu?

Vậy thì nói ra làm gì?

Cho nên câu chuyện quá khứ thảm tuyệt của Mạnh Huy chẳng làm cho hắn chú ý là thế, hơn nữa lúc đó trong đầu óc hắn cứ quay cuồng vấn đề :

- Hãy thừa lúc Kim Tơ Trùng chưa bộc phát đến tìm Tiểu Diện Âm Ma, thả liều mạng sống mái một phen với gã.

Nếu chẳng vì thế, hẳn sẽ thắc mắc tới cô sự của Mạnh Huy, biết đâu sự kiện của Mạnh Huy lại chẳng liên hệ đến Hồng Thần Đồ mà hẳn đã đánh mất?

Nhược bằng ngày thường Nhạc Xương ắt phải truy vấn án ký của Cửu U Đế Quân trong bản Hồng Thần Đồ và truy thám cả một số bí mật liên can đến gia thế, tiếc rằng đầu óc hẳn trong lúc đó đã tê liệt và gần như ngơ ngẩn.

Nhạc Xương cứ dốc toàn lực chạy như điên như cuồng, trên thế gian này ngoại trừ còn Mạnh Huy, Đỗ Nhược Quân đáng để hẳn hoài niệm, ngoài ra còn Di Tổ mà mình đã kết giao trên chiếc quái thuyền và Tiểu linh...

Hắn không dám nghĩ tới những sự kiện này nữa.

Hắn biết rằng khi tìm gặp Tiểu Diện Âm Ma là chết, ngược lại chẳng tìm Âm Ma cũng chết một cách thảm thiết thôi.

Thế nhưng khi chạy tới một sơn cốc, lại xảy ra một chuyện bất ngờ.

Chỉ thấy một thiếu niên mặt mày xấu xí ngồi trên một cỗ kiệu trần tởm vẻ ngạo nghễ ta đây từ từ chạy về hướng hắn.

Sau lưng thiếu niên xấu xí có bốn quái nhân đội mũ thép mặc áo giáp chạy theo, số quái nhân này chính là bốn vị tướng quân đã cản Nhạc Xương hôm trước, nói cho ngay bọn này cũng chưa thể cản được đường đi của hắn, thế nhưng khi khi hắn trông thấy một nam một nữ đang khiêng chiếc kiệu trần nọ bất giác đã ngăn người ra tại chỗ.

Vì một nam một nữ này chính là Bảo Bối và Tiểu Oanh chứ không còn ai xa lạ nữa!

Bây giờ Bảo Bối đi trước còn Tiểu Oanh thì ở đằng sau, cả hai mặt mày ủ rũ đã đến gần chỗ ẩn thân của Nhạc Xương!

Bỗng nghe thiếu niên xấu xí nọ quát kêu một tiếng nói :

- Cha chả tiểu tử! Người dám qua mắt đại gia, hắc hắc, hôm nay chẳng tìm ra Hồng Nữ nữa thì người sẽ biết tay ta!

Bảo Bối thờ hồn hên nói :

- Họ Từ kia, nếu quả thật gặp lại Nhạc Xương ca ca của ta, bảo đảm sẽ tìm ra Hồng Nữ ngay!

Thiếu niên xấu xí cười lạnh lùng nói :

- Đại gia chẳng nói dối người làm gì? Hắc hắc. Chỉ vì tiểu tử người nói rằng Hồng Nữ và họ Nhạc ở cùng một nơi nên đã làm cho Tiểu Dâm Trùng mỗ bỏ cái kia tìm cái này vậy!

Nhạc Xương nghe nói đến đây, sực nhớ một điều, nhủ thầm :

- “Chẳng trách gì tiểu tử xấu xí này quen mặt như vậy, té ra từng gặp tại Mãn Xuân viên, nhưng tại sao Bảo Bối đệ đệ lại nói rằng ta và Hồng Nữ đi chung một nơi ư”.

Hắn suy nghĩ đến đây sực như vỡ lẽ :

- Có lẽ Bảo Bối và Tiểu Oanh chờ đợi tại động phủ tới nóng ruột đã bỏ đi nơi khác tìm mình, sau đó mới gặp phải tiểu tử họ Từ này, gã họ Từ này vì nhớ mối hận thọ nhục tại Mãn Xuân viên nên đã cậy bốn đại tướng quân báo phục chứ gì, có lẽ Bảo Bối thọ khổ chẳng ít, thế rồi y mượn danh Hồng Nữ đang tìm cách thoát thân?

Nhạc Xương vừa suy nghĩ đến đây, thì Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ngồi ưỡn ngực trên kiệu trần cũng vừa đến gần, hẳn gầm hét một tiếng :

- Hử? Nhào xuống đây nào?

Dứt lời, hất chân đánh tới ngay, nếu chẳng vì kiêng kỵ chương phong chạm tới Bảo Bối và Tiểu Oanh, e rằng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đã bỏ xác tại chỗ rồi.

May là như vậy, Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đã bị chương phong chấn động văng lên cao cả năm trước, kêu ư một tiếng té thật đau điếng!

Bảo Bối thấy Nhạc Xương xuất hiện, tức thì hùng oai đại chấn, cùng Tiểu Oanh lập tức vút kiệu trần xuống, cầm phần đạp cho Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vài cái thật mạnh, la lớn tiếng nói :

- Xương ca ca mỗ đến kia rồi, ai sợ người nào, hử, cả bốn gã đội nón thép mặc áo giáp cũng thịt luôn một lúc cho mà coi.

Nhạc Xương kéo Bảo Bối ra sau lưng hấp tấp nói :

- Người và Tiểu Oanh chạy nhanh lên?

Bảo Bối ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

- Ta đánh chẳng lại bốn quái nhân nọ!

Hắn vừa dứt lời, bốn tướng quân đã từ bán không lao tới nhanh như chớp.

Nhạc Xương vội đẩy Bảo Bối ra phía sau rồi đảo mình tấn công ra chiêu “Đoạt Mạng Truy Hồn” ngay.

Bốn tướng quân vì cứu Lệnh chủ nên xuất thủ mãnh liệt, còn Nhạc Xương liều mạng đã vận khởi mười thành công lực nên hai đạo kinh lực va đụng vào nhau kêu ùng một tiếng chấn động cả sơn cốc nghe thật kinh tâm táng đờm.

Mặc dù công lực Nhạc Xương cao siêu thật nhưng làm sao chịu nổi một kích liên thủ hợp công của bốn tướng quân đã được Cửu U Đế Quân đích truyền?

Tức thì ngũ tạng của hắn suýt nữa phải rời chỗ, há mồm phun ra một bùm máu tươi, loạng choạng té lùi ra phía sau bảy, tám bước liền, sau đó mới đứng tấn lại được.

Đồng thời bên này, bốn tướng quân cũng bị dội ngược ra sau ba thước, thọ nội thương chẳng nhẹ, bọn họ thoát kinh ngạc trong giây lát, sau đó lập tức nhảy tới tấn công lần thứ hai.

Nhạc Xương vừa quát bọn Bảo Bối đào tẩu, vừa dốc hết toàn lực chuẩn bị đụng với họ vài chương, kéo tất cả phải bỏ xác tại chỗ hết, vậy thì chẳng đáng chút nào.

Hắn trông thấy bốn quái nhân đứng ở bốn góc độ lao tới tấn công hắn.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Nếu thủ thế chờ chết chỉ bằng tấn công cùng chết có hay không?”

- Há há há...

Nhạc Xương buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, sau đó tung mình lên cao cả ba trượng nhào lộn trên không một cái, đầu xuống trước mình theo sau, vung chương bổ vào người Thiết Diện tướng quân nhanh như cắt.

Tức thì Thiết Diện tướng quân giật bắn người lên, gã vốn muốn đứng tấn vững vàng sau đó mới tấn công, nhưng khi trông thấy Nhạc Xương đầu liều mạng như thế, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, khi gã muốn lượn mình tránh né thì đã muộn màng.

Kêu ùng một tiếng!

Tức thì Thiết Diện tướng quân trúng phải một chương mạnh như vũ bão của Nhạc Xương, kêu ư một tiếng té ngã ra đất chết ngay lập tức.

Mặc dù Nhạc Xương đã hạ được đối phương nhưng cũng khí tàn lực tận, hắn bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, không còn hơi sức vận công đối địch nữa.

Bấy giờ bọn Kim Diện tướng quân đồng lúc phi thân lao tới :

- Này Nhạc oa nhi! Nếu chẳng đánh cho ngươi tan xương nát thịt thì bọn ta làm thế nào còn mặt mũi trông thấy Thiết Diện hiền đệ nơi chín suối.

Đường thủy kinh biên

Đùng! Đùng!

Hai tiếng nổ long trời lở đất phá không vang lên.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước tức thì ngăn người ra tại chỗ.

Chỉ thấy một quái vật hình người toàn thân trắng như bạch tuyết nhưng chẳng trông rõ diện mục đang lượng không lao vào hướng Kim Diện tướng quân.

Bấy giờ tiếng reo hò của Tiểu Oanh bỗng vang tới nói :

- Xương ca ca chớ sợ hãi, thần tiên mà ta nói hôm trước lại xuất hiện nữa!

Nhạc Xương sức vỡ lẽ nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ chính Mạnh Huy thúc thúc hóa trang xuất hiện ư”.

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng thấy Đỗ Nhượng Quân phi thân chạy tới hiện trường nhanh như cắt.

Nàng vừa tới nơi vừa thở hắt hắt nói :

- Vì vượt theo người, ta đã chạy phồng cả hai chân.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Người vừa cứu ta có phải là Mạnh thúc thúc chăng?

Đỗ Nhượng Quân nói giọng nũng nịu :

- Không phải Mạnh thúc chứ còn là ai nữa? Nếu chẳng vì ta trông thấy thần sắc người có lạ và sợ người gặp việc bất trắc, ta cũng chẳng đuổi theo người làm gì? Hừ! Tại sao các người chẳng nói lời từ biệt với bọn ta?

Nhạc Xương nói :

- Có điều chi từ từ hãy nói!

Bấy giờ Bảo Bối và Tiểu Oanh cũng chạy tới, Tiểu Oanh mừng đến chảy nước mắt, nói :

- Sự phụ! Có thật chính thần tiên đã cứu người thoát nạn chăng?

- Trên thế gian này làm gì có thần tiên, chính là Mạnh thúc thúc đấy. Xem kia!

Họ quay người nhìn tới trước, chỉ thấy một mình Mạnh Huy đang ung dung độc đấu với ba Tướng quân.

Y xuất chiêu rất là quái dị, điều lạ hơn nữa là khi chiêu phong mạnh như vũ bão của ba Tướng quân vừa chạm vào mình chẳng biết y sử dụng thủ pháp thế nào đã hóa giải đạo kinh phong mãnh liệt ấy biến đi đâu mất hết.

Chỉ trong nháy mắt họ đã đụng nhau trên hai mươi hiệp, Đỗ Nhượng Quân nói :

- Xương ca! Chẳng có trông thấy bí ẩn gì chưa?

Nhạc Xương nói :

- Quân muội nói Mạnh thúc đó ư ư?

- Đúng thế! Y đụng cả nửa ngày trời chỉ thủ thế chứ chẳng tấn công. Hừ! Để ta đến giúp y.

Đỗ Nhượng Quân lia nói tới đây, bỗng nghe Kim Diện tướng quân gầm hét một tiếng :

- Dừng tay nào!

Quả nhiên Mạnh Huy đã dừng tay lại, Kim Diện tướng quân nọ lạnh lùng nói :

- Tả thừa tướng chớ giấu diếm nữa!

Đồng Diện tướng quân tiếp lời nói :

- Nếu không phải là tôn giá, người nào đã có bản lĩnh thi triển Ngự Khí Hành Vân thần công?

Mạnh Huy ngăn người trong giây lát, kể đó buông tiếng cười một hơi dài nói :

- Nhãn lực khá giỏi! Vậy thì xin chư Tướng quân vị tình năm xưa buông tha Nhạc thiếu hiệp nào?

Dứt lời, gơ tay ra sau kéo dây kéo kều xoẹt một tiếng, tức thì chiếc áo trắng vừa dài vừa quái dị nọ bỗng nhiên biến thành một cuộn vải trắng nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay.

Kim Diện tướng quân sa sầm nét mặt nói :

- Tả thừa tướng! Có biết phạm lỗi lắm gì không?

Mạnh Huy chấp tay nói :

- Tiểu đệ vẫn biết rằng không nên vi phạm điều ước của Đế quân, hiện thân trong giang hồ, thế nhưng...

Kim Diện tướng quân cười lạnh lùng một tiếng ngắt lời đối phương, nói tiếp :

- Lỗi lầm mà bản Tướng quân muốn nói đây không phải là vấn đề tôn giá xuất hiện giang hồ hay không? Mà chính là...

Gã nói tới đây quay người chỉ tay vào Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đang thoăn thoắt bước tới nói :

- Xin Lệnh chủ đưa Hồng Thần Đồ ra, hạ lệnh Tả thừa tướng theo tại hạ về Minh cung vấn tội.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lập tức thò tay vào túi áo lấy Hồng Thần Đồ ra, khẽ vẩy trong tay một cái nói :

- Tả thừa tướng nghe lệnh đây!

Mạnh Huy vội tiến lên hai bước, cung kính thưa rằng :

- Lệnh đến như người đến, thuộc hạ nghe lệnh!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện không ngờ Hồng Thần Đồ này có một oai lực ghê gớm như thế, tức thì cao hứng đến quên cả cơn đau đớn vừa bị té lúc nãy, liền ưỡn ngực nói :

- Hãy cấp tốc theo Kim Diện tướng quân về Minh cung chờ xử tội, còn nữa...

Gã suy nghĩ giây lát, lại bổ túc thêm một câu :

- Họ Nhạc thì xử tử tại chỗ, còn Hồng Nữ thì ta phải mang đi, cấm người can thiệp vào việc này!

Gã vừa dứt lời thì Kim Diện tướng quân lập tức thi hành mệnh lệnh ngay, thế nhưng y chưa kịp có hành động thì Mạnh Huy gầm hét nói :

- Há há há! Tại hạ vì niệm tình năm xưa để quân không giết mổ, cho nên mới bằng lòng theo các người về Minh cung chịu tội, thế nhưng các người cũng chớ lấn hiếp người quá thế?

Y vừa nói vừa đảo mắt quét nhìn xung quanh một vùng, mặt chẳng giận mà lộ vẻ oai nghiêm, nói :

- Nói thật với các người! Mạnh Huy ta sẵn sàng chịu xả thân dự Minh cung chịu tội chết, với mục đích muốn các người buông tha bọn Nhạc Xương, nếu các người lấn hiếp quá thế, ta đành liều tội chết biến thành kháng lệnh vậy.

Kim Diện tướng quân trầm giọng giây lát nói :

- Có thật tôn giá chẳng suy nghĩ hậu quả đã trái lệnh Hồng Thần Đồ chẳng?

Mạnh Huy cương quyết nói :

- Ta nói một không hai!

Kim Diện tướng quân lạnh lùng nói :

- Được! Vậy thì mời Tả tướng quân theo bọn này lên đường thôi?

Nói xong, gã chỉ huy Ngân Diện tướng quân vác xác chết Thiết Diện tướng quân lên, sau đó quay sang nói với Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện :

- Bây giờ bọn thuộc hạ không thể thi hành Lệnh chủ, đợi việc của tả thừa tướng xong sẽ cấp tốc trở lại ngay.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nghe nói thế sợ đến mặt mày tái mét, hốt hải nói :

- Các người bỏ đi hết, ta còn dám đụng với ai nữa?

Kim Diện tướng quân nói :

- Vậy thì để Đồng Diện tướng quân ở lại bảo vệ người!

- Lệnh chủ!

Mạnh Huy bỗng lên tiếng nói :

- Kẻ này cả gan xin hỏi ngài lấy từ đâu được Hồng Thần Đồ vậy?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chớp nháy đôi mắt giảo quyết một cái, nói bừa :

- Đây là báu vật gia truyền do cha mẹ để lại người thác mắc làm gì?

Mạnh Huy cảm khái thở dài một tiếng, lầm bầm nói :

- Nhạc Thượng Sơn ơi! Vệ Hằng Nga... À, không ngờ con của hai người lại tệ đến thế?

Mạnh Huy lén lút lau nước mắt, lập tức quay người chạy theo Kim Diện tướng quân.

Rõ ràng y đã thương tâm cực độ, người đứt ruột không muốn nhìn người đoạn trường nữa?

Nhưng tại sao cả bọn Nhạc Xương cũng chẳng hỏi han y đôi lời từ biệt.

Quả thật đây cũng lại là tạo hóa đùa người.

Nên biết rằng khi Mạnh Huy lo ứng phó Hồng Thần Đồ, Nhạc Xương vì thọ nội thương, đồng thời gặp lúc Kim Tơ Trùng thành linh bộc phát!

Bằng không khi Nhạc Xương thoát trông thấy Hồng Thần Đồ xuất hiện, hẳn ắt phải truy vấn ra kẻ âm thầm đánh lén hắn bị thương tại phụ cận Hồ Lô bảo là ai rồi?

Đồng thời biết cả kẻ nào là hung thủ bắt cóc Tiểu Linh.

Nhất là lúc hắn thoát nghe thấy Mạnh Huy đề cập đến Nhạc Thượng Sơn và Vệ Hằng Nga, khi đó Nhạc Xương chưa bị độc phát, con người rất tinh táo biết đâu lại chẳng từ danh hủ ty tiên phụ thám thính được rốt cuộc Vệ Hằng Nga là ai?

Hình như tất cả lại sai sót ngẫu nhiên như thế, Vệ Hằng Nga chính là mẹ đẻ của hần và cũng là nữ nhân mà Mạnh Huy đã vẽ chân dung trong bức họa nọ, đây chẳng phải là tạo hóa đùa nghịch con người chứ còn là gì?

Bây giờ, Nhạc Xương bỗng nhiên rú lên một tiếng thảm thiết, phi thân chạy xuống núi như một kẻ điên khùng.

Đỗ Nhược Quân trông thấy thế, tức thì tan nát cõi lòng, chẳng biết tại sao tình lang lại nổi điên như thế?

Nhưng nàng cũng đoán biết vài phần, Nhạc Xương ắt phải ngộ nạn bất trắc gì đây.

Thế rồi cô ta đảo mình sử dụng một thức Vân Long Cửu Hiện chộp Nhạc Xương vào hai vòng tay, chỉ thấy hần trợn ngược hai mắt, miệng mấp máy lắm lắm nói :

- Kim Tơ Trùng! Kim Tơ Trùng!

Đỗ Nhược Quân điem vào huyết hần nhanh như cắt, giật mình nhủ thầm :

- “Minh từng nghe mẹ đẻ cập đến Kim Tơ Trùng, đó là loại độc lợi hại nhất mà Tiểu Diện Âm Ma dùng để đối phó kẻ thù, chẳng lẽ lúc Xương ca đến núi Võ Đang cầu Độc Long hoàn đã trúng phải độc thủ của Tiểu Diện Âm Ma rồi sao?”

Cô ta vừa suy nghĩ đến đây, tức thì nước mắt nhỏ rùng rùng xuống, hốt hải nghĩ tiếp :

- “Chàng đã vì ta, chàng vì cứu ta nên mới nuốt Kim Tơ Trùng, bằng không Tiểu Diện Âm Ma há chịu biểu cho Độc Long hoàn dễ dàng như thế?”

Bây giờ Bảo Bối và Tiểu Oanh thở hồng hộc vừa chạy tới nơi.

Bảo Bối luống cuống hỏi :

- Tại sao bỗng dưng Xương ca lại phát điên lên?

Đỗ Nhược Quân không rảnh rồi trả lời y, liền giơ tay bắt mạch Nhạc Xương, chỉ thấy rằng mạch nhịp rất yếu ớt, điều này càng chứng tỏ rằng nàng suy đoán chẳng sai chút nào.

Bây giờ nàng đã biết rằng Nhạc Xương trúng phải Kim Tơ Trùng, dù đánh mất sanh mạng này cũng quyết phải tìm cách cứu Nhạc Xương thoát hiểm mới được, chàng vì cứu mình mới thọ độc thương, huống chi cô ta đã âm thầm yêu Nhạc Xương rồi?

Căn cứ điều mẫu thân từng nói Kim Tơ Trùng độc hại vô cùng, không có thuốc giải của người đánh độc trùng chớ hòng bình phục, nàng quyết phải tìm Tiểu Diện Âm Ma để giải độc cho Nhạc Xương, thế nhưng trời đất mệnh mông biết đi đâu tìm Tiểu Diện Âm Ma đây?

Đỗ Nhược Quân suy nghĩ đến đây cau mày nói :

- Này Bảo Bối! Biết làm sao bây giờ?

Bảo Bối ngạc nhiên hỏi :

- Người muốn nói Xương ca ca đó ư?

Đỗ Nhược Quân khẽ gật đầu nói :

- Chứ còn ai nữa? Chàng đã trúng Kim Tơ Độc Trùng của Tiểu Diện Âm Ma, nếu chẳng tìm ra ma đầu nọ thì hần không thể nào sống sót được nữa?

Bảo Bối tỏ vẻ luống cuống nói :

- Ta cũng từng nghe nói rằng Kim Tơ Trùng rất độc hại, nếu chẳng được thuốc giải quyết không thể nào chữa khỏi, thế nhưng ai dám đụng với Tiểu Diện Âm Ma nào?

Đỗ Nhược Quân nghiêng răng nói :

- Hử! Chính bản cô nương ta có thể giết chết gã.

Bảo Bối lắc đầu nói :

- E rằng không bảo đảm đâu.

Đỗ Nhược Quân trợn mắt nhìn y một cái nói :

- Nếu có thể tìm gặp Tiểu Diện Âm Ma, gã sẽ biết lợi hại của ta không sai?

Bảo Bối thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói :

- Vì cứu Xương ca cà, đành phải thử vậy thôi.

Y nói tới đây, bỗng nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Này Hồng Nữ!

- Ta là Đỗ Nhược Quân chứ không phải tên là Hồng Nữ!

- Được! Này họ Đỗ! Ta có biện pháp tìm ra Tiểu Diện Âm Ma!

Đỗ Nhược Quân cả mừng nói :

- Gã ở đâu thế?

- Hồi Đầu Giáp!

- Hồi Đầu Giáp ở đâu vậy?

- Tại vùng Vu Sơn giữa giao giới Xuyên Đông và Ngạc Tây!
- Ủa! Sao tiểu tử nguoi lại biết như vậy?
- Cũng chính là thằng khốn nạn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nói đấy.
- Sư phụ!

Tiểu Oanh cướp lời nói :

- Thằng tiểu quỷ đó cậy vào bốn quái nhân mặc áo giáp từng nói rằng tại Hồi Đầu Giáp có náo nhiệt xem, gã đến đó gây tiếng vang.

Đỗ Nhược Quân suy nghĩ giây lát, nói :

- Được! Vậy thì chúng ta đi ngay, hai người tạm thời kiêng Nhạc Xương, đợi khi rời khỏi Ba Sơn sau đó mới tìm cổ tiểu kiệu.

Thế rồi họ cùng nhau chạy xuống núi.

* * * * *

Hồi Đầu Giáp nằm giữa Xuyên Đông tỉnh Ngạc và Văn Xương Trấn.

Chỉ mất khoảng mười ngày bọn Đỗ Nhược Quân đã đến Văn Xương Trấn.

Thế rồi họ vào trấn tìm một khách điểm ăn uống nghỉ ngơi và cùng nhau thương lượng cách thức đến Hồi Đầu Giáp.

Sau khi họ hỏi thăm người địa phương mới biết có hai con đường đi tới Hồi Đầu Giáp, một là đường thủy đi qua Vu Giãn, một là xuyên qua núi đi đường bộ, nhưng căn cứ vào lời dân địa phương nói lại rằng đường núi chẳng những hiểm hóc, hơn nữa chướng khí độc hại.

Cuối cùng họ đã quyết định đi đường thủy.

Ngày hôm sau Bảo Bối thuê bao một chiếc thuyền buồm, Đỗ Nhược Quân thì ngồi trong khoang thuyền chăm sóc Nhạc Xương, còn Bảo Bối và Tiểu Oanh thì ở bên ngoài.

Chiếc thuyền buồm chạy vùn vụt theo dòng nước, chỉ thấy hai bên vách núi lóng lánh như vót, đây là lần đầu tiên Bảo Bối đi thuyền, y vừa sợ vừa cảm thấy kỳ thú, bất giác cùng Tiểu Oanh bước tới phòng lái, vừa đưa mắt xem cảnh núi vừa bắt chuyện nói với gã chèo thuyền.

- Này thuyền đại ca!

Bảo Bối nói :

- Đường nước này nguy hiểm gớm.
- Há há há!

Thuyền gia bật cười nói :

- Nơi đây chưa gọi là hung hiểm đâu? Nơi hung hiểm thật sự ở tại giáp khẩu cơ.
- Giáp khẩu gì thế?
- Hồi Đầu Giáp chứ còn giáp gì nữa?

Thuyền gia nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Hai ngọn núi tại Hồi Đầu Giáp cao chót vót cả hàng ngàn trượng, nước chảy siết dâng lên cao ba thước khi chẳng có cơn gió nào hết, như vậy mới thật sự gọi là hung hiểm!
- Ba má ơi!

Tiểu Oanh sợ đến mặt mày biến sắc, la lớn tiếng nói :

- Hãy cấp tốc cập bến nào bọn ta đành phải đi đường núi thôi!

Thuyền gia ngạc nhiên nói :

- Này tiểu cô nương! Người chẳng trông thấy vách núi thẳng đứng như vót ở hai bên sông ư? Làm thế nào cập bến được đây?

Bảo Bối tiếp lời nói :

- Nếu không thể cập bến thì cứ cho thuyền quay đầu trở lại!

Thuyền gia bật cười nói :

- Này thiếu gia! Nước chảy siết như thế làm sao quay thuyền lại được?
- Cho dù thân tiên cũng đành chịu thôi!

Tiểu Oanh không phục nói :

- Chẳng lẽ con thuyền chỉ được chạy tới mà không thể chạy trở lại thật sao?

Thuyền gia cười há há nói :

- Quả thật người nói chẳng sai chút nào!

Tiểu Oanh luống cuống nói :

- Vậy thì đành chịu.

Cô ta nói tới đây nghiêng đầu suy nghĩ giây lát lại nói tiếp :

- Này thuyền đại ca! Ngươi có bản lĩnh đưa bọn này an toàn đến Hôi Đầu Giáp chẳng?

Thuyền gia bỗng nghiêm sần mặt nói :

- Sở dĩ gọi là Hôi Đầu Giáp tức là bảo người ta trông thấy mà phải hoi đầu, chứ huynh chẳng tự lượng sức cứ đòi xông pha Hôi Đầu Giáp, như người ta thường nói “thiện tắc nghiệp thì được, tự tạo nghiệp thì không thể sống”. Hắc hắc!

- Bọn ngươi cứ chờ chết đi.

- A!

Cả Bảo Bối và Tiểu Oanh đồng lúc thất kinh kêu lên một tiếng, chỉ thấy thuyền gia đẩy cái nón tre ra phía sau, tức thì một vết thẹo lưỡi dao hiện trên trán gã, hai mắt trợn ngược trông thật hung dữ.

Bảo Bối nhủ thầm :

- “Hải tặc!”

Y đang còn suy nghĩ, bỗng thấy thuyền gia khẽ quay tay lái, tức thì chiếc thuyền buồm xoay tròn như chong chóng, đồng thời gã vẩy tay phải một cái, bóng vàng óng ánh thấp thoáng kêu xoẹt một tiếng.

Thư sinh thần bí

Cánh buồm to lớn bỗng hạ xuống.

Tức thì tốc độ chiếc thuyền chạy chậm lại, đồng thời thân thuyền cứ nghiêng tới ngã lui luôn.

Bảo Bối la lớn tiếng nói :

- Cha chả tiểu tử! Người định làm gì thế?

Thuyền gia nọ cười khẩy một tiếng phi thân nhảy tới, đồng thời xòe hai bàn tay mười ngón ra bầu vào mặt hai người nhanh như cắt.

Thình lình ngay lúc này...

Cửa khoang thuyền kêu thùng một cái tức thì nát thành nhiều mảnh văng tung tóe xuống nước.

Đỗ Nhượng Quân hét to một tiếng nói :

- Cầu tặc muốn chết ư?

Dứt lời, một đạo chưởng phong ập tới kêu vù một cái đánh lui gã thuyền gia, kịp thời giải cứu Bảo Bối và Tiểu Oanh.

Thuyền gia nọ bị luồng kinh lực đẩy lui tới mũi thuyền, cặp mắt hung tợn chớp nháy vài cái sau đó cười lạnh lùng vài tiếng nói :

- Quả nhiên có chút lai lịch, mặt theo Vương Nhị ta tạm thời cáo biệt vậy!

Nói xong kêu thùng một tiếng nhảy xuống nước mất dạng luôn.

Đỗ Nhượng Quân hấp tấp la rằng :

- Này tiểu tử ngốc! Hãy giữ tay lái lại nhanh lên, đây là thuyền tặc...

Bảo Bối cấp tốc kim giữ tay lái lại, quả nhiên thấy một làn sóng trắng ập vào đáy thuyền.

Đỗ Nhượng Quân vung song chưởng đánh vào nước nhanh như chớp.

Kêu thùng thùng hai tiếng, làn sóng trắng ấy lại xoay sang hướng khác bơi đi.

Có chiếc đầu người từ dưới nước thò lên cách xa chỗ chiếc thuyền độ khoảng vài trượng, chính là mặt theo Vương Nhị chứ không còn ai nữa.

Hình như mặt theo Vương Nhị bị chưởng phong gây chấn thương, gã thò đầu lên hít thở một cái, sau đó hụp xuống nước không dám tiến gần thuyền buồm nữa.

Đỗ Nhượng Quân trông thấy thế mới biết sợ, nói :

- Nguy hiểm thay!

Bảo Bối lấy tay áo lau mồ hôi trán, nói :

- Tà môn thật, bọn ta có đắc tội gã bao giờ đâu?

Cũng ngay lúc này...

Tiểu Oanh bỗng thất thanh kêu rằng :

- Các người hãy xem kia!

Đỗ Nhượng Quân và Bảo Bối đưa mắt nhìn về hướng đó, thấy có ba chiếc thảo thuyền chạy nhanh như gió.

Chỉ trong chớp mắt đã chạy tới chỗ cách thuyền buồm còn khoảng ba trượng.

Đỗ Nhượng Quân mặt mày biến sắc, cảm phần nói :

- Bọn đạo tặc này cay độc gớm, họ định dụng lửa đốt thuyền, vậy thì...

Nàng vừa nói tới đây, ba chiếc thảo thuyền nọ đã bốc cháy, chỉ thấy lửa gặp gió chạy càng mạnh hơn.

Đỗ Nhượng Quân một mặt lo cứu hỏa, một mặt hấp tấp la hét :

- Này tiểu tử ngốc! Hãy cập bến nhanh nào!

Bảo Bối thoát nghe nói thế, cũng lập tức la lớn tiếng nói :

- Hai bên thấy đều là vách núi thẳng đứng, biết cập bến bằng cách nào, hướng chi ta chẳng chuyên về lái thuyền.

Đỗ Nhượng Quân thờ dài một tiếng nói :

- Cứ đánh liều cập bến xem sao còn hơn là chết tại giữa sông, biết đâu muôn một vách núi thẳng đứng có chỗ bám, thế là còn hy vọng thoát nạn.

Dứt lời, nàng nhảy vào mũi thuyền ầm Nhạc Xương ra.

Bấy giờ ba chiếc thuyền cỏ đang bốc cháy chạy hàng dọc y như ba con rồng lửa vùn vụt lao vào hướng thuyền buồm nhanh như cắt.

Tiểu Oanh luống cuống khóc ầm lên :

Không còn kịp nữa...

Đỗ Nhượng Quân đưa mắt quan sát tình thế trước mắt giây lát, không còn hồi thục Bảo Bối nữa, hai mắt nàng óng ánh ngấp lệ, vuốt ve trên mặt Thạc Xương, khóc thút thít nói :

- Này Xương ca ca! Thiếp từng nói với chàng rằng: “Kiếp này không thể sống chung nguyện kết duyên trong kiếp tới, quả thật bây giờ trời đã làm cho chúng ta được toại nguyện”.

Nàng ngược đầu nhìn Tiểu Oanh nói :

- Này Tiểu Oanh chớ khóc nữa, chết có chi là đáng sợ ư.

Sau đó lại quay sang nói với Bảo Bối :

- Này tiểu tử ngốc! Khi trông thấy thuyền buồm bốc cháy hãy hô to một một tiếng chúng ta cùng lúc nhảy xuống nước hết!

Bây giờ mùi khét khói lửa đã bao phủ cả chiếc thuyền buồm.

Tử vong đã đến...

Có lẽ đây là tín hiệu tử vong thì phải?

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh già lão có lực từ xa xa vang tới :

- Há há! Hãy giữ vững tay lái nào, chưa đến lúc chết đâu.

Đỗ Nhượng Quân ngẩn người ra tại chỗ!

Tiểu Oanh thì tỏ ra ngây thơ reo hò ầm lên :

- A! Có lẽ thần tiên đến giải cứu bọn ta rồi!

Bảo Bối tiếp lời nói :

- Không phải là thần tiên, là yêu quái. Người chẳng nghe thấy giọng nói của đối phương ư? Cho dù y cứu sống chúng ta, cũng chưa chắc có lòng tốt.

Đỗ Nhượng Quân la hét nói :

- Chớ ăn nói hồ đồ! Đây là thiên lý truyền âm, ắt phải có vị cái thể kỳ nhân nào xuất hiện.

Nàng vừa nói tới đây, bỗng nghe ba tiếng nổ vang...

Ba chiếc thuyền lửa bốc cháy sáng rực lúc này bỗng nhiên lửa tắt khói tan, kẻ đó hình bóng thuyền lửa cũng biến mất luôn.

Lạ thay...

Kẻ đó có một chiếc thuyền con nhấp nhô xuất hiện trên mặt nước.

Có một thư sinh trung niên trạc bốn mươi tuổi ngồi trên mũi thuyền mặt thang mày tú, thân hình tráng kiện, mình mặc chiếc áo nho sĩ màu trắng, càng tỏ ra văn nhã lịch thiệp hơn.

Đỗ Nhượng Quân biết rằng thư sinh trung niên này chính là người truyền âm giải cứu mình, thế rồi nàng vội đặt Nhạc Xương, cúi người hành lễ thưa rằng :

- Xin đa tạ tiền bối!

Thư sinh trung niên khẽ gật đầu nói :

- Bọn đạo tặc này cũng hung ác hết sức, nên lão phu sử dụng cường lực đánh chìm thuyền lửa, đồng thời mang cả người chủ mưu đánh cho nát thay để cảnh cáo bọn chúng!

Đỗ Nhượng Quân giật mình nhủ thầm :

- “Vây thì thủ đoạn của y cũng cay độc gớm!”

Bảo bối cướp lời nói :

- Ê! Người được bao nhiêu tuổi, cũng dám tự xưng là lão phu?

Đỗ Nhượng Quân tròn mắt nhìn y một cái, vội mỉm cười nói :

- Y là tiểu tử ngốc, xin lão tiền bối chớ trách cứ y!

Tiểu Oanh càng làm ra vẻ tài khôn nói :

- Tiểu tử ngốc không hiểu gì hết, y chẳng biết lão nhân gia người đã đạt đến cảnh giới phản lão hoàn đồng? Hí hí chiếc thuyền con của ông nguy hiểm quá thế, hãy mau bước sang chiếc thuyền của bọn này ngồi cho bảo đảm nào!

Đỗ Nhượng Quân chỉ tay vào sóng mũi Tiểu Oanh cười tủm tỉm một tiếng nói :

- Vây mà người dám bảo người ta ngốc, nên biết rằng lão tiền bối đã đạt đến cảnh giới Nhất Vi Độ Giang (đứng trên cỏ lau qua sông), chớ nói đây là chiếc thuyền con, chỉ cần một cánh cây lão vẫn có thể tự do qua lại...

Thư sinh trung niên xéch ngược đôi lông mày, cười há há nói :

- Không ngờ miệng lưỡi bọn oa nhi các ngươi ngọt ngào đến thế, thôi được, lão phu phá lệ bước sang chiếc thuyền các ngươi đây!

Nói xong, chẳng thấy lão cử động gì hết đã bay là đà lên thuyền buồm nhanh như chớp.

Đỗ Nhượng Quân vội đứng sang một bên nhường lão đến mũi thuyền, đồng thời hạ lệnh Bảo Bôi tiếp tục cầm tay lái, bảo Tiểu Oanh rót trà, sau đó mới ẵm Nhạc Xương bước tới nghinh tiếp.

Thư sinh trung niên chỉ tay vào Nhạc Xương nói :

- Oa nhi này tên là Nhạc Xương chẳng?

Đỗ Nhượng Quân thất kinh nói :

- Tiền bối biết hắn ư?

- Lúc này lão phu diệt trừ bọn đạo tặc nghe họ nói lại.

Đỗ Nhượng Quân vẫn lấy làm thắc mắc nói :

- Sao bọn đạo tặc lại biết như vậy ư?

Thư sinh trung niên trầm ngâm giây lát nói :

- Có lẽ lúc Nhạc Xương ở lại Cửu U Đế Quân miếu đã ngộ sát đệ tử của họ cũng nên!

Đỗ Nhượng Quân chớp nháy đôi mắt một cái, nói :

- Nhạc Xương chỉ giết chết đệ tử của Tiểu Diện Âm Ma kia mà!

Thư sinh trung niên cười há há, nói :

- Làm sao ngươi lại biết thủ hạ của Tiểu Diện Âm Ma không phải là đệ tử của họ ư?

Đỗ Nhượng Quân khẽ lắc đầu, nhủ thầm :

- “Tiểu Diện Âm Ma mượn dao giết chết người, quả thật cay độc hết sức, hừ, ắt có một ngày nào đó ta sẽ giết chết gã để trừ họa hại cho võ lâm!”

Thư sinh trung niên nói :

- Ngươi có thù hận với Tiểu Diện Âm Ma chẳng?

Đỗ Nhượng Quân ngạc nhiên nói :

- Sao tiền bối lại biết ta và Tiểu Diện Âm Ma có thù ư?

Thư sinh trung niên chớp nháy đôi mắt một cái nói tiếp :

- Chẳng những biết ngươi và gã có thù hận, hơn nữa lại biết ngươi từng mạo danh của Tiểu Diện Âm Ma, đồng thời lại mạo dụng cả Tiểu Ma Lệnh của Tiểu Diện Âm Ma nữa!

Đỗ Nhượng Quân nghe nói thế bất giác giật mình nói chẳng nên lời.

Thư sinh trung niên buông tiếng cười há há nói :

- Nên biết rằng sự kiện giữa ngươi và Nhạc Xương đã truyền khắp hạ võ lâm, hơn nữa phu cũng là người trong võ lâm, vừa căn cứ tin đồn đại và cộng thêm sự suy đoán nên đã hiểu như thế.

- Té ra là thế này đây?

Thư sinh trung niên lại nói tiếp :

- Nhạc Xương là báo thù cho phụ thân, thế còn ngươi thì sao?

Đỗ Nhượng Quân nghe hỏi như thế bất giác liên tưởng đến tâm sự, đưa mắt nhìn Nhạc Xương thấy sắc mặt hắn trở nên tái mét, nếu chẳng tìm ra Tiểu Diện Âm Ma trể chừng hai ngày nữa, cho dù đại la thân tiên hạ phàm cũng quyết không thể nào bảo tồn sanh mạng của hắn, kể đó lại liên tưởng tới một màn mẫu thân bị Âm Ma làm ô nhục, bất giác bi phần buông tiếng khóc ồ lên!

Một hồi thật lâu!

Đỗ Nhượng Quân bỗng nghiêng răng nói :

- Khóc có bổ ích gì nào? Ta quyết phải trả thù!

Thư sinh trung niên kêu ồ một tiếng nói :

- Rốt cuộc giữa ngươi và gã có mối thù hận thế nào?

- Gã... làm ô nhục mẫu thân ta!

- Ngươi có biết võ công của Tiểu Diện Âm Ma cao siêu khó lường không?

Đỗ Nhượng Quân gật đầu nói :

- Biết thế nhưng ta quyết chẳng sợ hãi gã!

- Là lòng thay! Hình như ngươi rất tự tin thì phải.

- Vì gã là... một dâm ma.

- Ngươi bảo rằng Tiểu Diện Âm Ma háo sắc, nên ngươi có thể thừa dịp hạ thủ?

- Tiền bối chỉ đoán trúng một nửa, ngoài ra ta còn một pháp bảo nữa!

Hình như thư sinh trung niên thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó chậm rãi nói :

- Pháp bảo vì vậy? Chẳng lẽ có thể chế phục được Tiểu Diện Âm Ma thật sao?

- Một con dao sắc vàng, con dao sắc vàng khá ngắn ngắn.

- Ngoài ra còn gì nữa?

- Là... là...

Đỗ Nhược Quân đưa cặp mắt kinh ngạc ngấm nhìn thư sinh trung niên, nhủ thầm :

- “Lão là ân nhân cứu mạng, mình có nên giấu diếm lão chẳng?”

Bấy giờ thư sinh trung niên lại bồi thêm một câu nói :

- Này cô nương! Người nghi ngờ ta điều gì đó chẳng?

- Đâu dám! Ta sẽ nói cho tiền bối hay.

- Rốt cuộc là pháp bảo gì thế?

- Một đôi vòng vàng nho nhỏ!

- Có thể cho ta mượn xem qua giây lát chẳng?

- Được! Tiền bối cứ việc xem!

Đỗ Nhược Quân nói xong, từ trên bắp tay ngọc cời đôi vòng vàng ra.

Nào ngờ, khi thư sinh trung niên thoát đưa mắt quét qua một cái, mặt mày đại biến sắc.

Đỗ Nhược Quân trông thấy thế bất giác lấy làm ngạc nhiên.

Bỗng nhiên thư sinh trung niên nọ khẽ ho hai tiếng nói :

- Không ngờ xuống nước trừ đạo tặc chẳng may bị cảm gió...

Dù gì Đỗ Nhược Quân vẫn còn trẻ tuổi, hơn nữa kinh lịch giang hồ của y quá non nớt, sau khi nghe đối phương nói thế, lại trở nên bất an nói :

- Cũng lỗi do bọn này, nên mới liên lụy tiền bối, không đến đối gì chứ?

Thư sinh trung niên cười nhạt một tiếng nói :

- Chẳng có sao cả, chỉ cần điều tức giây lát là khỏe ngay!

Đỗ Nhược Quân nói giọng thơ ngây :

- Có cần xen qua đôi vòng vàng của ta không?

Thư sinh trung niên lắc đầu nói :

- Miễn vậy, cô nương bảo rằng cạy vào đôi vòng vàng có thể giết Tiểu Diện Âm Ma, vậy người có thể phụng cáo là giết bằng cách nào không?

Đỗ Nhược Quân tỏ ra ngượng ngùng nói :

- Vì tiền bối là ân nhân, hơn nữa là người tốt lành dù văn bối có e lệ thế nào cũng phải thật cho tiền bối hay.

Mặt mày nóng bừng lên cô ta ấp úng tiếp :

- Chẳng phải Tiểu Diện Âm Ma nọ là một ma đầu háo sắc chẳng? Ta bắt ngay chỗ yếu gã tự cho là không đến đối xấu xí lắm, tin rằng một khi gặp phải gã, ắt có thể chiếu nguyên hoạch hành động, giết chết gã cho mà coi.

Thư sinh trung niên kêu ồ một tiếng nói :

- Người nói thế nào mà lão phu càng mù tịt chẳng hiểu gì hết.

Đỗ Nhược Quân nói :

- Khi gã yêu văn bối, văn bối sẽ thừa lúc gã phân tâm, tay phải cầm dao sắc vàng, tay trái đưa ra đôi vòng vàng, con dao sắc vàng có thể phá khí công gã, còn đôi vòng vàng làm cho mặt mày biến sắc thế là gã đành chịu đòn dao thôi.

- Nếu như con dao vàng là bảo đao dùng nó phá khí công thì ta tin, thế nhưng đôi vòng vàng không phải là binh khí làm sao gây thương tích cho gã, đường đường một Tiểu Diện Âm Ma có võ công tuyệt thế há sợ hãi đến mặt mày biến sắc mặc người đâm chém ư?

Đỗ Nhược Quân gật đầu nói :

- Tiền bối nói rất có lý, thế nhưng...

- Cô nương ắt có giải thích hợp lý nào mới được chứ?

- Ta cũng khó giải thích lý lẽ này lắm, nhưng mẫu thân đã nói thế, chẳng lẽ mẫu thân lại đánh lừa con gái mình được sao?

- Mẫu thân của người?

- Phải! Mẫu thân đã căn dặn như vậy, ta đành y pháp hành động thôi!

Thư sinh trung niên khẽ gật đầu một cái, cau chặt đôi mày kiểm lại hình như y đang suy nghĩ điều gì thì phải.

Một hồi thật lâu.

Y bỗng đưa mắt quay sang nhìn Nhạc Xương đang nằm ngất xiu một bên, nói :

- Hấn thọ độc trùng chẳng?

Đỗ Nhược Quân động lòng nói :

- Chính Tiểu Diện Âm Ma hạ độc thủ với hấn, chẳng hay tiền bối có cách gì giải cứu không?

Thư sinh trung niên nghiêm sắc mặt nói :

- Xin hỏi giữa cô nương và hấn có mối quan hệ thế nào trước đã?

Đỗ Nhược Quân nghe nói thế, bất giác nhủ thầm :

- “Trông tình hình y có thể chữa trị độc trùng, tốt nhất hãy nói quan hệ hai bên thân mật một chút...”

Nàng suy nghĩ đến đây, ấp úng nói :

- Hấn... hấn là nữ tể của mẹ.

- Ô! Vậy thì ngươi là vợ của hấn rồi? Hai người thành hôn rồi chưa?

- Chưa... chưa thành hôn.

- Vậy à...

Đỗ Nhược Quân lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Thừa tiền bối! Tại sao ngươi chẳng nói chuyện nữa đi?

Thư sinh trung niên bỗng ngược đầu lên trời thở dài một tiếng rất náo nùng, nói :

- Hãy cấp tốc mang cái chậu rửa mặt ra, để lão phu giải độc trùng cho hấn.

Đỗ Nhược Quân nghe nói thế, bất giác cả mừng, vội chạy tới cửa khoang thuyền bảo Tiểu Oanh chuẩn bị chậu rửa ngay.

Nàng vừa quay qua bỗng thấy thư sinh trung niên nghiêm sắc mặt nói :

- Ngươi có biết chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ nữa là hấn phải chết chẳng?

Đỗ Nhược Quân run bắn người lên, hốt hải nói :

- Nguy hiểm đến thế sao?

Thư sinh trung niên thở dài một tiếng nói :

- Bọn ngươi chỉ lo sợ hấn phát điên, thế nhưng các ngươi không hiểu rằng khi chế huyết đạo hấn lại, độc tánh không thể bộc phát, đã xông vào nội thể làm cho hấn trở nên trầm trọng hơn.

Đỗ Nhược Quân hốt hải nói :

- Xin lão nhân gia ngươi cấp tốc giải cứu cho hấn đi!

Thư sinh trung niên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Lão phu giải độc trùng có bảy phần tin, thế nhưng ta có điều yêu cầu.

- Tiền bối có điều yêu cầu thế nào?

- Lão phu yêu cầu các ngươi không được tìm Tiểu Diện Âm Ma trả thù, kéo...

Đỗ Nhược Quân ngạc nhiên, nói :

- Thế nào? Gã là kẻ thù của văn bối và Xương ca ca kia mà!

Thư sinh trung niên trầm giọng nói :

- Ngoại trừ các ngươi muốn hấn chết.

- Tiền bối...

- Chớ hỏi nguyên nhân tại sao, có bằng lòng điều kiện của ta hay không hãy cấp tốc quyết định đi nào.

- Vậy thì Nhược Quân này đành tuân lệnh thôi.

- Nhưng ngươi phải tuyên thệ trước!

Đỗ Nhược Quân đưa cặp mắt kinh ngạc ngấm nhìn thư sinh trung niên nhủ thầm :

- “Người này sao mà lạ thật, tuyên thệ thì có sao nào, vì đánh lừa y thì y cũng không biết”.

Nàng suy nghĩ đến đây, bèn gật đầu nói :

- Chắc phải thề cho độc mới được chứ gì?

- Đương nhiên!

Đỗ Nhược Quân nghiêng răng mím môi, giả đồ trầm tư giây lát, nói :

- Nếu sau khi Xương ca ca được trị khỏi độc trùng mà hai ta vẫn tìm Tiểu Diện Âm Ma để báo thù, thề sẽ chết dưới chướng của phụ thân, tiền bối thấy lời thề như vậy có độc hại chưa?

Mặt mày lạnh như băng tuyết của thư sinh trung niên bỗng biến đổi liên tục, gương mặt lộ vẻ căm phẫn và sợ hãi.

Nhưng Đỗ Nhược Quân chẳng hề để ý đến sắc mặt kì dị của y, trong lòng âm thầm đắc ý :

- Hí hí! Phụ thân đã chết từ lâu! Lời thề này khá hay đấy.

Thư sinh trung niên bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- Lời thề của cô nương độc hại hết sức.

- Ta tình nguyện như thế, đành chịu thôi.

- Nếu mai sau người nuốt lời thì sao?

- ủa! Sao người lại coi thường người ta quá thế? Mặc dù ta là hạng bồi nữ lưu, nhưng vẫn biết rằng nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy kia mà.

Thư sinh trung niên khẽ gật đầu trầm giọng nói :

- Được! Người hãy xen bản lãnh giải độc trùng của lão phu đây!

Bấy giờ, Tiểu Oanh đã mang chậu rửa mặt đến.

Thư sinh trung niên bảo ả đặt cái chậu trước mặt Nhạc Xương sau đó lại ra lệnh Đỗ Nhược Quân ôm chặt sau lưng hắn, nói :

- Loại trùng này gọi là Kim Tơ Trùng, là một giống trùng bá đạo lợi hại sanh sản tại Miêu Cương, khi lão phu cho Nhạc Xương nuốt ba viên thân dược, hắn sẽ ối ra một chậu máu độc màu đen...

Y nói tới đây đưa mắt nhìn Đỗ Nhược Quân, trầm giọng nói tiếp :

- Lúc đó Đỗ cô nương không được sợ hãi cần phải sử dụng chân khí trợ giúp hắn điều nguyên, khi lão phu khám biết hai huyết Nhâm Đốc của hắn vừa thông sau đó mới điểm Thụy huyết hắn, như vậy là giải hết độc thương...

Nói xong, y thò tay vào túi áo lấy cái lọ bạch ngọc nho nhỏ ra, đổ ba viên thuốc màu đỏ ra, lấy hai ngón tay nạy miệng Nhạc Xương ra và đưa cả ba viên thuốc vào mồm hắn luôn.

Quả nhiên chỉ trong giây lát, trong bụng Nhạc Xương kêu ọc ọc vài tiếng tức thì há mồm ộc ra một chậu nước máu đen thui vừa tanh vừa hôi thối.

Đỗ Nhược Quân cau chặt đôi lông mày liễu lại, nhủ thầm :

- “Quả thật đây là oan nghiệt đời trước, hắn làm ô nhục mình đã đành, bây giờ còn phải chịu đựng máu dơ trong mồm miệng hắn, à...”

Nàng thở dài một tiếng rất u ám, sau đó nhắm chặt hai mắt, khẽ hé đôi môi tiểu anh đào từ từ áp vào miệng hắn.

Nàng vận khởi huyền công từ từ truyền chân khí vào miệng Nhạc Xương, chẳng mấy chốc bỗng nghe trong bụng hắn kêu ọc ọc vài tiếng, Đỗ Nhược Quân bất giác giật bắn người lên.

Đồng thời ngay lúc này...

Thư sinh trung niên bỗng bước tới phóng chỉ điểm vào Thụy huyết của Nhạc Xương nhanh như cắt, tức thì hắn kêu ư một tiếng nằm ngủ luôn.

Đỗ Nhược Quân giơ tay sửa lại mái tóc ngập ngừng nói :

- Có thật hắn sẽ bình phục chăng?

Mặt thư sinh trung niên lạnh như tiền nói :

- Không quá ba ngày hắn sẽ hoàn toàn bình phục như xưa, nhưng tốt nhất khi thuyền cập bến Hồi Đầu Giáp, nên tìm một hộ dân cư tại cửa khẩu nghỉ ngơi hai ngày, thế thì an toàn hơn.

Đỗ Nhược Quân buột miệng nói :

- Chẳng phải Hồi Đầu Giáp là chỗ xuất hiện của Tiểu Diện Âm Ma sao?

Cặp mắt thư sinh trung niên tia ra hai luồng sáng lạnh, nói giọng lạnh lùng :

- Người quên lời thề rồi ư?

- Không!

- Thế tại sao lại đề cập tới Tiểu Diện Âm Ma làm gì?

- Chẳng lẽ nói tới càng không được sao?

- Há há há...

Thư sinh trung niên cười há há như điên như cuồng, đảo mình thấp thoáng một cái ra khỏi khoang thuyền ngay.

Khi Đỗ Nhược Quân rượt ra ngoài, thì đã thấy thư sinh trung niên phát phơ hạ xuống thuyền con.

Thư sinh trung niên huýt một tiếng sáo miệng thật dài, nói :

- Hãy cố ghi nhớ lời thề, ta xin cáo biệt vậy.

- Tiên bối...

Đỗ Nhược Quân vừa thốt ra tiếng nói, bỗng thấy lóa mắt một cái, thì thư sinh trung niên nọ đã rời khỏi thuyền con khẽ đặt chân lên làn sóng xanh biếc biến mất vào bờ bên phải tại nơi chốn có ánh sáng đèn đuốc.

Bảo Bối giữ tay lái ở sau thuyền, hình như cũng nghe thấy tiếng động tịnh trước thuyền vội la lớn tiếng nói :

- Lão tiểu tử nọ cứu chữa Xương ca ca xong rồi chưa?

Đỗ Nhược Quân đang có nhiều tâm sự, bỗng nghe y hỏi thế nổi giận nói :

- Không chết nữa đâu! Ngươi cao hứng rồi chứ?

Bảo Bối cười hi hi nói :

- Ta đã tiên liệu được điều này, người phúc hậu như Xương ca ca, ắt phải phùng hung hóa kiết gặp nạn lành ngay!

Đỗ Nhượng Quân sa sầm nét mặt nói :

- Chớ nói nhảm nữa. Bây giờ chuẩn bị đi đâu đây?

Bảo Bối đáp :

- Vẫn còn cách Hồi Đầu Giáp xa lắm!

Đỗ Nhượng Quân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ngươi biết?

Bảo Bối nói :

- Ngươi quên lời nói của mặt thạo Vương Nhị rồi sao? Hai bên vách núi Hồi Đầu Giáp cao chót vót, nước chảy siết, sóng dâng lên cao ba thước khi chưa có cơn gió.

Đỗ Nhượng Quân động lòng, vội nói :

- Hừ! Gã nói láo, mau cập bến nào?

- Ý ngươi nói rằng, chỗ có ánh sáng đèn đuốc chính là Hồi Đầu Giáp chứ gì?

Đỗ Nhượng Quân khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế ngươi cứ cập bến đi!

Bảo Bối vội xoay tay lái một cái, thuyền buồm kêu vù một tiếng chạy vào bờ bên phải ngay.

Thuyền vừa cập bến, Bảo Bối cõng Nhạc Xương lên, còn Đỗ Nhượng Quân và Tiểu Oanh thì đoạn bậu, một đoàn gồm bốn người đi dọc theo bên cát chạy tới hướng một mái nhà tranh.

Quả nhiên đây là một hộ dân cư địa phương, Đỗ Nhượng Quân khéo nói vài lời, đồng thời móc túi lấy mấy nén bạc lẻ ra, bảo rằng có người trúng cơn bệnh cấp tính cần phải nằm nghỉ ngay.

Gã thợ săn nọ cũng rất có nghĩa khí, gã chỉ nhận một nửa tiền bạc, và nhường căn phòng trong cho họ.

Đỗ Nhượng Quân thấy bên trong chỉ có một chiếc giường và một cái ghế ngồi, ngoài ra chẳng còn vật gì khác, y liền sai Bảo Bối đặt Nhạc Xương nằm trên giường trước, sau đó đảo mắt quan sát xung quanh một vòng lần nữa, nhủ thầm :

- “Nên tìm chút thức ăn cho hấn lót dạ bằng không làm sao bình phục được”.

Nàng nghĩ tới đây liền bước ra ngoài thương lượng với gã thợ săn nọ.

Gã ấy do dự giây lát, cuối cùng bắt chảo làm một bát thịt nai và nấu một chảo cơm, xong xuôi dọn vào cho họ.

Đỗ Nhượng Quân bày thịt cơm lên bàn, suy nghĩ giây lát, bắt giắc lấy làm khăn trương, nghĩ bụng :

- “Nếu mình giải huyết cho hấn, muôn một hấn nổi điên lên thì sao?”

Đỗ Nhượng Quân trầm tư một hồi lâu, cuối cùng nghiêng răng phóng chỉ điểm vào sau ót hấn, tức thì Nhạc Xương tỉnh lại ngay.

Nhạc Xương trở mắt nhắm nhìn nơi chốn xa lạ này, hình như hấn vừa tỉnh mộng không bằng.

Trong bụng hấn nhiều điều nghi vấn và nhiều việc cần hỏi cần nói.

Thế nhưng cơm đã đút vào miệng, đồng thời thịt nai bốc hơi thơm phức, hấn lập tức há miệng xơi cơm ngay, quả thật hấn đã đói run từ lâu.

Ngọn đèn dầu tỏ sáng.

Đỗ Nhượng Quân tựa nửa người vào giường trông càng xinh đẹp hấp dẫn hơn.

Bây giờ vào lúc đầu canh.

Bảo Bối và Tiểu Oanh đang ở phòng ngoài cùng gã thợ săn nọ trò chuyện luôn mồm.

Hai trẻ trạc mười lăm tuổi này thông minh quá thể.

Họ cố tình?

Hay là họ vô ý đây?

Đã ở ngoài này đề Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân được tự nhiên tâm sự.

- Này Quân muội! Ta chẳng biết nói cảm ơn thế nào với nàng đây!

- Xương ca! Chúng ta đều là người giang hồ, há có lý do gặp chết không cứu?

- Đồng ý là thế, nhưng ngu huynh...

- Chẳng lại suy nghĩ đến việc ấy rồi?

- Quả thật sự việc ấy làm cho ta ân hận suốt đời.

- À! Thiếp chẳng trách chàng, dù sao thì đã có sự tính toán rồi.

- Ý nàng là...

- Kiếp này thì chẳng nói làm gì, kiếp sau hai ta ắt phải chung sống với nhau không sai.
Trong phòng lại im lặng một hồi lâu.

- Quân muội! Người cứu sống ta tên là gì vậy?
- Hồng rồi! Chàng thấy chưa! Thiếp đã quên thỉnh giáo danh tánh y.
- Rõ ràng y là một võ lâm cao thủ.
- Chẳng những là vị cao thủ, ta vẫn cảm thấy rằng y ắt có mối quan hệ với Tiểu Diện Âm Ma.
- Nàng căn cứ điều gì lại nói thế?
- Y bảo hai chúng ta không được tìm Tiểu Diện Âm Ma báo thù!
- Vậy thì sao được?
- Chàng cứ yên tâm, thiếp đã thốt một lời thề chẳng bao giờ xảy ra với y, hí hí!

Tiếng cười ngây thơ vừa dứt, trong phòng lại trở nên tịch lặng như tờ.
Tiếp theo đó ngọn đèn cũng tắt luôn.

Trong phòng...

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân tựa nhau mà ngủ.

Còn bên ngoài...

Bảo Bối thì gối đầu trên bắp đùi của Tiểu Oanh cứ gáy khò khò ngủ thật say.
Bốn vị tiểu bằng hữu vì quá uể oải thấy đều nhập mộng hết.
Gã thợ săn nọ ngồi ở góc nhà tranh, đưa mắt nhìn chân trời từ từ đỏ dần, để đợi bình minh lộ dạng.

Thư sinh thần bí(tt)

Trời vừa tan sáng...

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân đang ngủ ngon bỗng bị tiếng la ồn ào làm cho giật mình tỉnh giấc.

Chỉ thấy Bảo Bối vừa bước vào phòng vừa la lớn tiếng nói :

- Ê! Bình minh ló dạng từ lâu rồi, còn ngủ nữa sao? Hí hí! Có khách nhân đến thăm viếng!

Nhạc Xương giật mình nói :

- Chỗ này lại có khách nhân sao?

Thình lình ngay lúc này...

Từ phòng ngoài có một tiếng Phạt hiệu nổi lên :

- Vô Lượng Thọ Phạt!

Tiếng Phạt hiệu vừa dứt, kế đó có một đạo nhân mặt mày thanh tú bước vào.

Nhạc Xương thoát trông thấy đối phương, cả mừng nói :

- Té ra là Thái Chân Tử tiền bối giá lâm.

Thái Chân Tử khẽ gật đầu vái chào nói :

- Vô Đang nhất biệt, bỗng lại trôi qua mười hôm.

Nhạc Xương nói :

- Không ngờ lại tái hội ngộ với tiền bối tại đây!

Bảo Bối xen vào nói :

- Nếu chẳng nhờ ta dậy sớm dạo chơi trước nhà, chỉ sợ suất tơ hào là cách biệt hàng ngàn dặm...

Thái Chân Tử cười há há nói :

- Bàn đạo ghé ngang đây vì trông thấy vị tiểu thí chủ này, sức nhớ từng có duyên gặp một lần tại Cửu U Đế Quân Miếu, cho nên mạo muội hỏi thăm, không ngờ lại gặp Nhạc thiếu hiệp ở đây thật.

Nhạc Xương cũng bật cười nói :

- Quả thật hữu duyên thiên lý năng hội ngộ vậy.

Nói xong, bèn giới thiệu Đỗ Nhược Quân và Tiểu Oanh cho hai bên biết nhau.

Đỗ Nhược Quân thoát nghe nói Thái Chân Tử đến dự ước hẹn của Tiểu Diện Âm Ma, trong lòng lấy làm mừng rỡ bất giác buột miệng nói :

- Ô! Lão đạo bá bá, ta đang âu sầu chẳng tìm ra chỗ chính xác của Tiểu Diện Âm Ma đây. Bây giờ thì may rồi, có lão dẫn đường, còn lo gì chẳng tìm gặp Tiểu Diện Âm Ma.

Thái Chân Tử nghiêm sắc mặt nói :

- Đây Đỗ Nhược Quân! Chớ nên khinh suất, nên biết rằng hội Phiến Tử Nhai của ma đầu nọ ắt phải có mai phục vô cùng hung hiểm.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Chẳng phải gã ở tại Hôi Đầu Giáp đó sao?

Thái Chân Tử nói :

- Phiến Tử Nhai chính là ở tại eo núi Hôi Đầu Giáp, chỉ cách xa nơi đây một ngọn núi mà thôi.

Đỗ Nhược Quân cả mừng nói :

- Vậy sao? Đi! Chúng ta lên đường ngay.

Thái Chân Tử nói :

- Mặc dù chẳng xa lắm, nhưng Phiến Tử Nhai không phải là chốn người tầm thường có thể tự do đi lại, núi nơi đó cao chót vót hàng ngàn trượng, vách núi láng bóng như thoa dầu, nếu chẳng có dây thang do Tiểu Diện Âm Ma thông xuống, cho dù loại cầm điều có cánh cũng khó bay lên đó được.

Đỗ Nhược Quân nói :

- Ô! Lợi hại như thế sao? Hừ! Lão đạo bá bá, người nói rằng Tiểu Diện Âm Ma có âm mưu gì đó, vậy thì người căn cứ điều chi mà nói như thế?

Thái Chân Tử vuốt ve hàm râu đen đậm, nói :

- Tại vì ta từng đến Phiến Tử Nhai rồi!

Nói tới đây lão dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Cách đây ba ngày Tiểu Diện Âm Ma đã thông dây thang xuống, lúc bản đạo vừa đến Phiến Tử Nhai, Chương môn nhân của tám đại môn phái nọ đã đến đông đủ. Ngoài ra có cả số cao thủ hắc bạch lưỡng đạo ở tam sơn ngũ nhạc (nhạc là núi cao danh tiếng) đến dự nữa, thế nhưng mặc dù bọn này đã đến Phiến Tử Nhai không ngờ Thần Bí Chi Cung ca Tiểu Diện Âm Ma vẫn chưa mở cửa.

Nhạc Xương và Đổ Nhược Quân ngạc nhiên nói :

- Thần Bí Chi Cung ư?

- Thần Bí Chi Cung...

Thái Chân Tử cảm khái thở dài một tiếng nói tiếp :

- Chu vi Phiến Tử Nhai vào khoảng trăm trượng, mặt chánh của nó có một cánh cửa ngăn cách do nhân công tạo nên, cách cửa ngăn cách họ rèn đúc bằng sắc thép nặng trên ngàn cân, nếu chẳng được Tiểu Diện Âm Ma khai mở cơ quan, thế là chỉ có tro mắt đứng nhìn thôi.

Nhạc Xương kinh ngạc nói :

- Vậy thì Ma đầu nọ muốn gì?

Thái Chân Tử lắc đầu nói :

- Khó suy đoán vô cùng, nhưng Kim Thiềm chân nhân Chương môn phái Không Động lại nói thay cho Tiểu Diện Âm Ma, gã nói rằng hai ngày sau ma đầu nọ ắt đích thân cung nghinh, đến lúc đó quyết dùng lễ nghĩa hiềm thấy trong võ lâm hoan nghinh những người đến dự hội.

- Tiên bối cứ nói rằng “dự hội”, rốt cuộc dự hội gì vậy?

- Đại hội đề cử võ lâm minh chủ!

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Đề cử Minh chủ ư?

- Đúng thế!

- Vậy thì càng hay.

Thái Chân Tử kêu hừ một tiếng nói :

- Hay ư? Đây chỉ là thủ pháp lừa dối mọi người và tự đánh lừa cả mình của ma đầu nọ, gã cạy vào võ công tuyệt luân, đồng thời có điều kìm kẹp một người, thử hỏi còn ai tranh cử lại với gã đây?

- Vậy thì tiên bối tính thế nào đây?

Thái Chân Tử trầm ngâm giây lát, nói :

- Điều này khó nói lắm, nhưng ta vẫn tin rằng có nhiều tông chủ bang phái không sợ chết, vì muốn đoạt hời linh bài sư tổ ắt bất kể mọi hiểm nguy.

Nhạc Xương cảm phần nói :

- Tại hạ mong rằng có thể tận chút sức mọn đi theo sau lưng tiên bối, cùng bắt tay diệt trừ nhất đại ma đầu này.

Thái Chân Tử khẽ gật đầu nói :

- Đây chính là mục đích mà bản đạo đến thăm viếng thiếu hiệp, thế nhưng...

Lão nói tới đây dừng lại, đưa mắt nhìn Nhạc Xương, nghiêm túc nói tiếp :

- Xin thiếu hiệp nhớ kỹ một điều, muốn đối phó lão ma đầu hung ác mà lại quý quyết khó lường này, chỉ có thể dùng mưu trí thắng gã chứ quyết không thể cạy vào võ công.

Nhạc Xương vui vẻ vâng lệnh nói :

- Vậy thì chúng ta đi ngay?

Bảo Bối thoát nghe nói thế, y đã phi thân chạy ra ngoài trước.

Thế rồi một đoàn già trẻ năm người leo lên một ngọn núi, tức thì Phiến Tử Nhai cao chót vót trông thật hiểm hóc nọ đã hiện ra trước mắt.

Bấy giờ bọn năm người Thái Chân Tử đã đi tới chân núi.

Đổ Nhược Quân khẽ lắc đầu nói :

- Chẳng trách gì lão đạo bá bá bảo rằng điều cảm khó bay qua, thì ra Phiến Tử Nhai có hình thế hiểm hóc và vách núi cao như vót, quả thật có ai lên được nào?

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Văn bối lấy làm lạ rằng tại sao Tiểu Diện Âm Ma lại có thể tới lui dễ dàng như thế?

Thái Chân Tử nói :

- Theo sự suy đoán của bản đạo, ắt phải có bí đạo đi riêng, vì chúng ta không khám phá ra thế thôi!

Lão nói đến đây mọi người đã chạy tới chỗ dây thang thông xuống.

Dây thang này làm bằng gân nai và kết bằng ngàn khúc tre ngắn, từ trên đỉnh núi thông thẳng tới đáy cốc, mặc dù trông có vẻ vô cùng hiểm nghèo, nhưng vì chẳng có người canh gác nên leo lên cũng khá dễ dàng.

Năm người xem qua giây lát, sau đó họ kẻ trước người sau lần lượt trèo lên.

Chẳng bao lâu cả năm người lên tới Phiến Tử Nhai, phóng mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy trên Phiến Tử Nhai có dựng mấy chục cái lều căng bằng da bò đen nghịt cả một vùng, lớn có nhỏ có.

Bấy giờ bỗng thấy Kim Thiềm chân nhân từ từ bước tới nói :

- Người đến dự hội hãy theo bản chấp sự xếp đặt chỗ ở.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Đường đường nhất phái Chương môn nhân, thế mà lại làm bà quản gia cho ma đầu, quả thật gã này chẳng biết xấu hổ chút nào hết”.

Thái Chân Tử cũng khinh thường hành vi gã nên chỉ khẽ gật đầu một cái, lẳng lặng đi theo đối phương vào trong một căn lều da bò.

Trong lều có đầy đủ đồ cần dùng, đồng thời có cả hai tiểu đồng sai vặt.

Kim Thiềm chân nhân hấp tấp nói :

- Nếu Thái Chân sư huynh có điều chi cần thiết cứ việc sai bảo hai tiểu đồng này, chớ khách sáo nha.

Thái chân nhân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói :

- Đa tạ Chương môn nhân, người bận việc xin cứ tự nhiên!

Kim Thiềm chân nhân cười một tiếng rất giảo quyệt, sau đó đưa mắt quan sát bọn Nhạc Xương và Đồ Nhược Quân giây lát, khẽ gật đầu cúi người lui ra ngoài ngay.

Bấy giờ sắc trời tối dần.

Sau khi hai tiểu đồng chuẩn bị cơm chiều cho họ xong, cũng cúi đầu cáo từ luôn.

Thái chân nhân đợi hai tiểu đồng đi khỏi, sực như nghĩ ra điều gì, nói :

- Bần đạo muốn thăm viếng vài vị bằng hữu, nếu Nhạc thiếu hiệp và Đồ cô nương rảnh rỗi đi cùng voi nhau cũng được.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Có lẽ lão đến gặp tám vị Chương môn nhân, họ có thù với Khô Lô Tẩu, chớ đến gặp thì hay hơn”.

Hắn suy nghĩ đến đây, liền chấp tay nói :

- Xin tiên bối cứ đi tự nhiên.

Đồ Nhược Quân tiếp lời nói :

- Lão đạo bá bá đi một mình, phải coi chừng Tiểu Diện Âm Ma ám toán đấy.

Thái chân nhân khẽ cười một tiếng nói :

- Cô nương cứ yên tâm về điều này mặc dù ma đầu nọ có lòng dạ cay độc, trước khi chưa ngã ngũ, gã quyết không khi nào động thủ đâu, hơn nữa năm ngày trước đây ma đầu nọ phải thiệp mời các bang phái, từng nói rằng trước ngày dự hội, dù có bất cứ thù oán thế nào cấm không ai được báo phục riêng tư lẫn nhau, bằng không tức là gây sự với gã.

Nói xong, lão bước ra ngoài luôn.

Đồ Nhược Quân đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ biến mất của lão, nhủ thầm :

- “Chẳng trách gì bọn thủy tộc bị thư sinh trung niên sát hại, chẳng lẽ thư sinh nọ đã vâng lệnh hành sự chăng? Thế là giữa y và Tiểu Diện Âm Ma có mối quan hệ thật rồi”.

Sắc trời càng lúc càng tối. Phiến Tử Nhai tịch lặng như một tử thành.

Có lẽ đây là điều báo trước sắp có mưa gió bão táp xảy ra ư?

* * * * *

Ngày khai hội đã đến...

Nhạc Xương nghĩ rằng võ công của Bảo Bối và Tiểu Oanh rất tầm thường đành để hai chúng nó ở lại trong lều da chờ đợi, còn hắn, Đồ Nhược Quân cùng Thái chân nhân thì từ từ bước tới quảng trường.

Bấy giờ...

Tám phương anh hùng đã vân tụ tại quảng trường, quả thật đây là thịnh hội không tiền khoáng hậu.

Thế nhưng tâm tư của mỗi một người đến dự hội thấy đều trầm nặng hết sức.

Trên hàng trăm cặp mắt cứ chăm chăm nhìn vào vách núi hiểm bót trước mặt không hề chớp mắt cái nào hết.

Vách núi trước mặt cao ba trượng, rộng năm trượng, trông màu sắc có vẻ âm u khác thường.

Nhạc Xương vừa đưa mắt nhìn vừa nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ bên trong vách núi láng bóng này chính là Thần Bí Chi Cung mà Thái chân nhân đã nói đó ư?

Vậy huyền bí thật, có ai nhìn ra đây là do sắt thép rèn đúc đâu?”

Thình lình ngay lúc này...

Vách núi trước mặt mọi người bỗng có tiếng kêu sột soạt nổi lên.

Trải qua năm mươi phút sau.

Vách núi nọ từ từ hiện ra một thông đạo âm u tối mò.

Tức thì mọi người bỗng cảm thấy có cơn gió âm lạnh thổi tới như có nhiều bóng ma lay động, chỉ trong chớp mắt có ba mươi đại hán mặc trang phục quái gở từ trong thông đạo hiện ra.

Người đi đầu là một lão nhân lùn thấp, lão ôm một Tiểu Ma Lệnh vào vòng tay, trông thần thái y ngạo nghễ hết sức.

Còn số người theo sau thì giãn ra đứng ở hai bên tả hữu.

Lão nhân lùn thấp đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, cười há há nói :

- Ma chủ phái tiểu đệ là Truy Hồn Tẩu cung nghinh chư vị hiệp giá!

Nói xong, phát Tiểu Ma Lệnh trước gió kêu phụt một tiếng, xem như hoàn thành lễ tiếp đãi.

Đỗ Nhược Quân giận đến mặt mày tái mét tròn xoe hai mắt, lạnh lùng nói thảm :

- Đây có phải là cung nghinh đâu? Rõ ràng là đe dọa kia mà! Hừ...

Nhạc Xương càng cảm phẫn hơn, hần chửi thảm trong bụng :

- Này Truy Hồn Tẩu! Lát nữa ngươi sẽ biết tay bản thiếu gia!

Bấy giờ, lão nhân lùn thấp Truy Hồn Tẩu cười há há một tiếng, nói tiếp :

- Ma chủ căn dặn bất luận chư vị đến đây dự hội hay là vì mộ danh mà đến thấy đều là khách nhân cả, vì muốn các vị được an toàn đi vào Thần Bí Chi Cung, bọn tôi đành phải đọc lên mời vào!

Lão vừa dứt lời tức thì hiện trường kêu ầm lên.

Rõ ràng quần hùng chẳng phục giọng nói của Truy Hồn Tẩu.

Nhưng Truy Hồn Tẩu giả đồ làm ra vẻ không thấy gì hết, vẫn ngang nhiên thò tay vào túi áo lấy một tấm danh đơn màu vàng ra, đảo mắt quét nhìn hiện trường một vòng, sau đó la lớn tiếng đọc :

- Mời Thái chân nhân Chương môn nhân phái Võ Đang nhập cung.

Thái chân nhân sa sầm nét mặt, đảo mắt nhìn về hướng Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái, miệng mấp máy như muốn nói điều gì với hắn, nhưng cuối cùng lẳng lặng đi vào Thần Bí Chi Cung.

Truy Hồn Tẩu lại đọc tên tiếp :

- Huỳnh Sam Khách, Chương môn nhân phái Hoa Sơn!

- Chương môn nhân Thiếu Lâm...

- Chương môn nhân Điểm Thương...

- Chương môn chân...

Tiếp theo tiếng mời mọc của lão, các tông chủ bang phái lần lượt bước vào cửa cung.

Đỗ Nhược Quân hạ thấp hạ giọng nói với Nhạc Xương :

- Không ngờ những nhân vật có tiếng tăm trên chốn giang hồ lại chịu nhún nhường như thế!

Nhạc Xương cảm khái thở dài nói :

- Vì ma đầu đã khống chế linh bài của sư tổ họ, chưa đến lúc trở mặt không một ai khinh suất đắc tội gã cả!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, người đến dự hội đã vào cung hơn bán số.

Qua giây lát nữa, ngoại trừ Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân, ngoài ra không còn ai hết.

Bấy giờ Truy Hồn Tẩu lại lên tiếng nói :

- Họ Nhạc kia! Đại hội lần này nhằm mục đích đề cử minh chủ, hai tiểu oa nhi ngươi chẳng tự lượng sức chút nào, nếu không lui khỏi Phiến Tử Nhai ắt phải ân hận cho mà coi.

Nói xong lão khẽ hất Tiểu Ma Lệnh trong tay một cái, số người theo hầu lão từ từ rút vào Thần Bí Chi Cung.

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân không hẹn mà cùng lúc găm hét nói :

- Ai dám cản trở bọn ta vào ma cung nào? Hừ! Chớ hòng...

Dứt lời, cả hai người lần lượt phi thân nhảy vọt tới.

Nhạc Xương nhảy tới trước, nên đã động thủ với Truy Hồn Tẩu.

Còn Kim Thiềm chân nhân thì cản Đỗ Nhược Quân lại, bấy giờ nàng đã nổi cơn thịnh nộ khẽ nhắc tay phải lên tức thì hiện ra một con dao ngắn sắc vàng óng ánh.

Chớ xem thường con dao sắc vàng dài chưa tới một thước, nhưng khi triển khai ra, khí lạnh bắt vào người đau nhức vô cùng, ánh sáng chói lòa hoa cả hai mắt, quả thật đây là một báu vật phi phàm.

Bấy giờ Nhạc Xương nghĩ tới cái chết thê thảm của phụ thân, sát khí đã bốc lên đùng đùng, hần xuất thủ định ra chiêu Đoạn Mạng Truy Hồn mạnh như vũ bão, tức thì giết một hơi mười mấy đồ chúng đã vây công hắn.

Đỗ Nhược Quân la hét một tiếng, con dao sắc vàng kêu vù một cái lóe lên một luồng ánh sáng sắc vàng, rạch vào chân trái Kim Thiềm chân nhân hiện ra một đường máu dài cả tấc.

Kim Thiềm chân nhân thất kinh rú lên một tiếng.

Đỗ Nhược Quân thừa dịp đánh ra một hư chiêu đảo mình lao về hướng Nhạc Xương nhanh như chớp.

Hai người vừa phối hợp, tức thì oai lực tăng gấp bội, một chưởng một dao quện nhau như vân long hiện thân.

Mặc dù Truy Hồn Tẩu cạy vào bản thân võ công cao cường, nhưng cũng không dám mạo hiểm lưu lại lâu, lão lập tức huyết một tiếng sáo miệng thật dài, kể đó đảo mình nhảy lùi ra sau.

Trong lúc lão vừa nhảy lui ra sau tức thì có vài chục cung thủ kéo cung bắn về hướng hai người, những mũi tên bay vọt về hướng họ như cơn mưa sa xuống.

Nhạc Xương cả kinh nhảy lui sang một bên, trơ mắt nhìn Truy Hồn Tẩu và Kim Thiềm chân nhân đã thọ thương, thần sắc hốt hải luống cuống bỏ chạy vào cửa cung.

Đỗ Nhược Quân quỳnh la hét nói :

- Xương ca ca! Hãy xông vào nhanh lên.

Nhạc Xương vừa hát song chưởng tới vừa gầm hét :

- Kẻ cản ta thì chết, người tránh ta thì sống. Xem chưởng nào!

Đùng! Đùng!

Hai tiếng như sấm nổ nổi lên, số cung tên dội ngược bay tung tóe ra sau hết.

Cả hai người chẳng còn bận tâm giết số đồ chúng này nữa, lập tức phi thân đuổi theo ngay.

Hai người thoát vừa bước vào cửa cung, lập tức cảm thấy không ổn, chỉ thấy trước mặt đen thui tối mò, gió lạnh kêu vù vù hất tới xen lẫn tiếng quái kêu nghe thật rùng rợn.

Thình lình ngay lúc này...

Trong lúc bai người đang do dự bất quyết bỗng có người lên tiếng nói :

- Hai tiểu oa nhi người nếu không chịu lui khỏi ma cung nữa, ắt phải hối hận cho mà coi.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Tiểu Diện Âm Ma đang muốn sát hại ta, tại sao đối phương lại không chịu hạ thủ?”

Đỗ Nhược Quân nổi giận đùng đùng, la hét nói :

- Đồ hèn nhát chó hòng ẩn trong bóng tối dọa người, hãy xem kim đao của cô nương nào!

Dứt lời, nàng nhắm ngay hướng thốt ra tiếng nói mạo hiểm chạy tới.

Nhạc Xương lập tức bám sát nàng, theo sau tiến tới luôn.

Không ngờ hai người vừa tiến lên, tiếng người bỗng im bật.

Họ đi được vài trượng trước mắt bỗng sáng ngời, hai người trở mắt nhìn tới trước té ra là một động phủ như hình bàn cờ.

Đỗ Nhược Quân bỗng dậm chân nói :

- Hồng rồi! Nhiều hang động như thế biết vào hướng nào tìm Tiểu Diện Âm Ma đây?

Nhạc Xương trầm tư giây lát, nói :

- Đành phải đi bừa thôi.

Đỗ Nhược Quân nói :

- Vậy thì chàng đi sau lưng thiếp, vì thiếp có kim đao.

- Không! Nàng cứ đoạn hậu ở sau lưng ta.

Nhạc Xương nói xong, phi thân lao vào hang giữa ngay.

Hai người càng vô sâu, địa thế càng thấp dần, hình như họ đang chui vào lòng đất, bỗng nhiên ánh sáng lại lớn lên, lại thấy một cửa động hiện ra nữa.

Nhạc Xương trở mắt nhìn kỹ thấy phía trên cửa thạch động có khắc ba chữ sắc vàng: “Tàng trân quá”.

Hắn cứ suy nghĩ ý nghĩa ba chữ “Tàng Trân quán” là gì, nhưng nghĩ nát óc vẫn chưa tìm được giải đáp.

Đỗ Nhược Quân bực bội nói :

- Tàng là cất giấu, có lẽ trân là trân báu, chỗ cất giấu trân báu đương nhiên phải quan trọng rồi, hí hí, lo gì chẳng tìm ra Tiểu Diện Âm Ma nữa!

Nhạc Xương cho rằng có lý, thế rồi hắn vận khởi công lực vào tay phải, gầm hét một tiếng :

- Mở nào...

Đồng thời giơ tay trái đẩy cánh cửa đá tới.

Kêu âm một tiếng!

Quả nhiên cửa đá mở tung ra luôn.

Nhạc Xương đưa mắt chăm chú xem qua giấy lát, chỉ thấy cánh cửa đá dày cả ba thước, sức mạnh một chưởng quyết không thể nào chấn động nó được, cánh cửa này chỉ đóng hờ mà thôi.

Hai người nóng ruột lo báo thù, cũng không kể lợi hại gì hết, lại chạy một hơi vào trong sâu cả bảy, tám trượng.

Bấy giờ trong Tàng Trân quán toát ra khói lạnh, hai người bất giác run bắn người lên.

Họ tiến tới vài trượng nữa bỗng thấy vài chục bóng người lay động phía trước.

Số bóng người này tựa lưng sát vào hai bên vách đá, vì trong hang động mờ mờ sáng nên không trông thấy diện mục của họ, điều này làm tăng phần rùng rợn và thần bí...

Nhạc Xương hạ thấp giọng nói :

- Quân muội hãy cẩn thận, có mai phục bên trong!

Đỗ Nhược Quân hồi hộp nói :

- Ô! Thiếp trông thấy rồi nhưng họ quá đông...

- Hai ta sánh vai xông vào.

Thế rồi họ sánh vai từ từ lướt về hướng có nhiều bóng người.

Càng lúc càng đến gần.

Số bóng người nọ đã hiện ra trước mắt, nhưng chẳng hề phản ứng gì cả, hình như không hề biết hai người đến gần, chỉ có tiếng gió rét từng hồi kêu vù vù lạnh thấu tận xương tủy, ngoài ra chẳng nghe thấy gì hết.

Cuối cùng...

Đỗ Nhược Quân không còn chịu đựng được bầu không khí tịch lặng này nữa, nàng đã vung kim đao trong tay phải rạch vào sau lưng một bóng người gần nhất.

Nhạc Xương muốn cản lại cũng chẳng còn kịp nữa hấn đành vận khởi công lực chuyển vào hai bàn tay, chuẩn bị tấn công.

Thình lình...

Đỗ Nhược Quân cả kinh la hét nói :

- Mau! Mau đến nào...

Nhạc Xương giật mình nhảy tới bên cạnh Đỗ Nhược Quân, chỉ thấy mặt mày nàng thâm biến, tro mắt nhìn một xác chết trước mắt.

Té ra tất cả là xác chết, là những xác chết rùng rợn mình mặc áo trắng!

Hai người đưa mắt nhìn nhau thở phào một cái, trống ngực vẫn cứ đập thình thịch không dừng.

Họ thoáng gặp kinh biến này bất giác ôm chặt vào nhau.

Một hồi lâu không ai dám lên tiếng nói hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng cười rùng rợn đình tai phá không vang tới.

Tiếp theo tiếng cười kế đó là một âm thanh lạnh lùng nói :

- Tiểu Diệm Âm Ma hầu giá từ nãy giờ.

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân cả kinh thất sắc!

Hai người bất giác lui ra phía sau vài bước.

Tuyển Minh đại hội

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân đảo mắt quan sát một vòng.

Ngoài trừ vài chục chương thi chết đứng ngoài ra chẳng trông thấy gì cả.

Hai người đang còn ngẩn người tại chỗ, bỗng nhiên có một âm thanh nhỏ như ruồi muỗi văng vẳng bên tai?

- Đã cảnh giác vài lần, sao chưa chịu tỉnh ngộ ư? Nếu tiếp tục tiến tới nữa, hắc hắc, lúc đó ắt phải hối hận cho mà coi!

Dứt lời, trong động lại hồi phục bầu không khí tịch lặng như lúc nãy.
âm trầm, khủng bố.

Nhạc Xương vừa trầm tư vừa đảo mắt quan sát xung quanh.

Đỗ Nhược Quân ghé vào tai hắn hạ thấp giọng nói :

- Xương ca ca, là phước không phải là họa, là họa thì không thể nào tránh khỏi, mà đầu không dám quang minh chánh đại gặp hai ta, vậy thì hai ta cứ liều mạnh xông tới tiếp.

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Được, nàng hãy bám sát sau lưng ta!

Dứt lời, âm thầm vận khởi cương khí bảo hộ toàn thân, từ từ tiến tới trước.

Đỗ Nhược Quân từng động thủ với Nhạc Xương tại Cửu U Đế Quân Miếu, am biểu công lực hắn cao siêu bất phàm, thế rồi không nói gì hết, một tay cầm chặt kim đao từ từ theo sau hắn.

Hai người càng vô sâu, không khí càng ngột ngạt khó thở.

Nhạc Xương thì chẳng cảm thấy sao cả, Đỗ Nhược Quân lại cảm thấy đầu óc choáng váng, cả hơi thở cũng đã gặp khó khăn.

Nhạc Xương trông thay thế cả kinh thất sắc, vội giơ một tay đỡ nàng lại đồng thời luống cuống đảo một quan sát xung quanh, hắn mong rằng tìm được một xuất khẩu rời khỏi nơi đây.

Nhưng ngoại trừ trông thấy xác chết đứng hai bên vách, ngoài ra chẳng còn nhìn thấy gì hết :

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Bây giờ không còn cách nào hơn đành phải mạo hiểm tiến tới tiếp”.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức giơ tay trái ôm chặt Đỗ Nhược Quân vào lòng, rào bước chạy tới trước.

Đi được vài trượng, bỗng thấy hướng bên trái hiện ra một hàng thang đá.

Nhạc Xương không còn rảnh rỗi suy nghĩ nhiều, vừa đỡ vừa ôm chặt Đỗ Nhược Quân bước lên bậc thang đá ngay.

Mặc dù Đỗ Nhược Quân tựa trong vòng tay Nhạc Xương và nói với hắn rằng nàng chẳng hề chi, nhưng Nhạc Xương lo lắng hạ giọng hỏi :

- Quân muội, nàng không hề chi chứ?

Đỗ Nhược Quân khẽ lắc đầu nói :

- Có lẽ nơi đây hơi cao một chút, nên thiếp đã khỏe nhiều.

Nhạc Xương nghe nói thế mới yên tâm phần nào, hắn lên vài bậc nữa, trước mắt bỗng hiện ra một cánh cửa đá.

Hắn đặt tay phải vào cửa đá, thử dùng sức đẩy mạnh một cái, cánh cửa đá kêu sột một tiếng mở tung ra luôn.

Tức thì có một luồng gió lạnh hất vào mặt.

Nhạc Xương đảo mắt quét nhìn một vòng thấy thạch thất này càng âm u tối hơn Tầng Trần quán...

Đỗ Nhược Quân bất giác run bắn người lên buột miệng hỏi :

- A! Đây là chỗ nào vậy?

Vì Nhạc Xương có kỳ duyên nuốt Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, nên tai mắt hắn linh hoạt hơn người thường nhiều.

Bây giờ hắn trở mắt nhìn kỹ, mới thấy trong thạch thất này có đặt hai hàng áo quan màu nâu, nắp quan thì dựng dưới chân vách.

Phía sau áo quan gỗ ở hàng đầu bên trái có một cái khám thờ to lớn được che khuất bởi một bức màn tơ, nên không trông thấy rõ bên trong thờ thần tượng gì.

Trên bàn thờ có một ngọn đèn nhỏ nhỏ tỏa ra ánh sáng mờ mờ làm tăng phần không khí rùng rợn trong thạch thất.

Có một người ngồi xếp bằng trước bàn thờ, vì khoảng cách hơi xa nên chẳng trông thấy diện mục đối phương.

Nhạc Xương hạ thấp giọng nói tất cả những gì mình trông thấy cho Đỗ Nhượng Quân nghe, sau đó lại nói :

- Quân muội, nàng đứng ngoài này canh chừng để ta sang đó xem qua trước đã.

Đỗ Nhượng Quân nói giọng nũng nịu :

- Tại sao thế? Nếu muốn sang đó thì hai chúng ta cùng sang đó một thể, nếu...

Nàng nói tới đây bỗng dừng lại không nói tiếp nữa.

Nàng vốn muốn nói rằng, nếu chết thì hai chúng ta cùng chết một nơi, nhưng nàng sợ nghĩ rằng nói thế chẳng kiết tường chút nào nên cảm mồm chẳng nói nữa.

Đỗ Nhượng Quân lại hối thúc nói :

- Xương ca ca! Chúng ta sang đó nào.

Thế rồi hai người từ từ tiến vào trong thạch thất.

Trong lúc đi qua hai hàng áo quan bằng gỗ, họ bất giác đưa mắt quét nhìn trong áo quan một cái.

Đỗ Nhượng Quân thất kinh kêu lên một tiếng mặt mày thâm biến, đôi mắt tròn xoe, toàn thân cứ cứ run lẩy bẩy không dừng.

Nhạc Xương vội ôm nàng vào lòng, hạ thấp giọng nói :

- Nàng trông thấy số xác chết này lại giật mình kinh hãi nữa.

Mặc dù Nhạc Xương cũng có chút sợ hãi, nhưng hấn cố trấn tĩnh lại không lộ ra bên ngoài thể thái.

Vì hấn cho rằng mình là một nam tử hán, đồng thời có Đỗ Nhượng Quân ở bên cạnh, nếu tỏ ra nhát gan, há chẳng khiến nàng cười bẽ bụng đó sao?

Nên hấn khẽ ho một tiếng lấy hết can đảm nắm tay Đỗ Nhượng Quân tiếp tục đi tới.

Càng lúc càng đến gần...

Khi họ đến chỗ cách bàn thờ còn khoảng hai trượng, bỗng nghe một tiếng kêu khẽ, cả hai người cùng dừng bước lại đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Chỉ thấy một cánh cửa nhỏ ngay phía trước hàng quan tài bên phải, đã tự động mở tung ra.

Hai người đang kinh ngạc chẳng biết cửa ngõ ấy lại thông đến đâu.

Thình lình...

Người ngồi xếp bằng trước bàn thờ, bỗng trầm giọng hét :

- Hai tiểu oa nhi người lớn gan gớm, dám xông vào Tàng Trần quán.

Hai người giật mình nhìn ra sau, bất giác cùng lúc thất thanh kêu một tiếng :

- A!

Người đó ngừng gương mặt tái mét lạnh lùng lên nhưng hai mắt sáng như điện lạnh khiến người trông thấy phải rợn tóc gáy.

Trái tim Nhạc Xương suýt nữa nhảy vọt ra ngoài, hấn tro mắt nhìn người đang ngồi xếp bằng dưới đất nhủ thầm :

- “A! Tiểu Diện Âm Ma?”

Đỗ Nhượng Quân thoát trông thấy đối phương đã buột miệng la hét nói :

- A! Tiểu Diện Âm Ma, bản cô nương phải liều mạng với người!

Dứt lời, vung chưởng bổ tới ngay.

Nhạc Xương thấy nàng đã xuất thủ, cũng lập tức vận công đề khí vung song chưởng lao tới tấn công vào người Tiểu Diện Âm Ma nhanh như cắt.

Tiểu Diện Âm Ma cười há há một hơi dài, tiếp theo tiếng cười chỉ thấy gã khẽ phất tay áo một cái, tức thì đã hóa giải hai đạo chưởng lực của hai người biến thành hư vô.

Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân trông thấy thế cả kinh thất sắc, lập tức cùng lúc điều công vận khí chuyển vào song chưởng.

Cũng vào lúc này...

Tiểu Diện Âm Ma cất giọng lạnh lùng nói :

- Hừ! Khá lắm chưởng lực thâm hậu, thế nhưng hỏa hầu còn kém. Đây oa nhi, niệm tình hai người cực khổ luyện công, lão phu chẳng gây khó dễ các ngươi, hãy cấp tốc đi qua cửa ngõ đó trốn khỏi nơi đây đi!

Dứt lời, từ từ nhắm chặt hai mắt lại.

Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân đưa mắt nhìn nhau, hình như cả hai người không ai hiểu nổi ý của Tiểu Diện Âm Ma là thế nào hết.

Nhưng Đỗ Nhược Quân nháy mắt với Nhạc Xương một cái, lập tức cất kim đao vào túi áo.

Nhạc Xương hội ý, khẽ gật đầu một cái.

Thế rồi cả hai người vận khởi toàn thân công lực cùng chuyển vào song chưởng.

Thình lình...

Bốn đạo chưởng lực đồng lúc tấn công vào người Tiểu Diện Âm Ma.

Tức thì cuồng phong nổi lên.

Ngọn đèn lò mờ bỗng tắt luôn.

Màn che trước khám thờ cũng cuốn lên cao.

Đùng!

âm!

Bàn thờ sụp ngã, lư hương các linh vật bay lên tung tóe.

Hai cổ quan tài ở kế bên bàn thờ cũng bị chưởng phong chấn động lật ngược một vòng.

Tức thì trong thạch thất trở nên tối mò.

Trong lúc ngọn đèn dầu vừa bị đánh tắt, Đỗ Nhược Quân đã giơ hai tay ôm chặt cánh tay trái của Nhạc Xương kéo hẳn cúi người tại chỗ, nằng nặt giọng run run nói :

- Xương ca ca! Chẳng biết ma đầu nọ bị sao rồi?

Nhạc Xương khẽ đáp :

- Ta cũng lấy làm ngạc nhiên, tại sao chẳng trông thấy động tĩnh gì cả?

Đỗ Nhược Quân nói :

- Chẳng lẽ gã đã bị chưởng lực của hai chúng ta đánh chết rồi sao?

Nhạc Xương nói :

- Căn cứ vào công lực của ma đầu nọ, cho dù gã bị chưởng lực mình đánh chết thật, song cũng không thể nào chẳng gây ra tiếng động gì cả.

Đỗ Nhược Quân trầm ngâm nói :

- Hay là gã chỉ giả chết mà thôi?

Nhạc Xương nói :

- Điều này khó nói lắm, với tánh giáo quyệt gian trá của gã, rất có thể là như thế nhưng căn cứ theo lời nói lúc nãy của gã mà phán đoán thì hình như chẳng đúng...

Đỗ Nhược Quân nói :

- Vậy thì chúng ta sang đó xem sao?

Nhạc Xương vội dang tay cản lại nói :

- Khoan đã, muôn một...

Đỗ Nhược Quân bỗng tự cho mình là thông minh la lớn tiếng nói :

- ê! Tiểu Diện Âm Ma, ngươi giả chết trước mặt cô nương, có ích lợi chi, ta chẳng trúng kế ngươi đâu!

Nhạc Xương tự thần tình khí lắng tai nghe ngóng chốc lát.

Thế nhưng trong thạch thất im phăng phắc chẳng có tiếng động gì hết.

Chỉ nghe thấy tiếng tim đập của hắn và Đỗ Nhược Quân mà thôi.

Thình lình...

Đỗ Nhược Quân lại la lớn tiếng nói :

- Nếu ngươi không bước ra đây, bản cô nương phải sử dụng ám khí đây.

Hừ! Ta đã trông thấy ngươi ần núp ở đâu rồi, hãy mau ra đây nào, ta sẽ cho ngươi được chết toàn thây.

Nhạc Xương vội hạ thấp giọng hỏi :

- Quân muội! Ma đầu nọ lẫn trốn ở đâu vậy?

Đỗ Nhược Quân bật cười nói :

- Trong thạch thất đen tối như thế vốn thì chẳng trông thấy gì hết, ta chỉ đánh lừa gã thế thôi!

Nhạc Xương nghe nàng nói thế bất giác lắc đầu thở dài một tiếng song vẫn tiếp tục tự thần nghe ngóng.

Một hồi thật lâu, vẫn tịch lặng như tờ, chẳng hề nghe thấy gì hết.

Đỗ Nhược Quân sức như nghĩ ra điều gì, lại lẳng lẳng ghé vào tai Nhạc Xương, nói khẽ :

- Xương ca ca! Chẳng có bật lừa chẳng?

Nhạc Xương nói :

- Không được, muôn một ma đầu nọ chưa chết, há chẳng phải lộ mục tiêu rồi sao?

Đỗ Nhược Quân suy nghĩ giây lát nói :

- Sau khi chàng vừa đánh bật lửa lên, hãy dùng sức ném tới chỗ bàn thờ, như vậy có thể trông thấy rõ ràng.

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Ô! Kế này hay đây.

Nói xong, thò tay vào túi áo lấy bật lửa ra, đánh xoẹt một cái sau đó dùng sức ném bật lửa sang hướng bàn thờ ngay.

Tức thì trong thạch thất bỗng sáng hẳn lên.

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân trở mắt quét nhìn tới trước nhanh như cắt.

Chỉ thấy bàn thờ và lư hương linh vật đồ ngỗng ngang dưới đất.

Hai người bất giác lấy làm kinh ngạc chẳng thấy bóng người Tiểu Diện Âm Ma đâu hết.

Sau khi Nhạc Xương trông thấy rõ mọi cảnh vật, lập tức lượn mình lướt tới nhặt lại bật lửa châm sáng ngọn đèn dầu lần nữa.

Bây giờ Đỗ Nhược Quân cũng đã bước tới đứng ở bên cạnh Nhạc Xương, đưa mắt nhìn về hướng khám thờ.

- A!

Nàng thất thanh kêu lên một tiếng, mặt mày ửng đỏ vội đảo mắt nhìn sang nơi khác.

Nhạc Xương chẳng biết gì hết cứ đảo mắt quan sát xung quanh, mới hay trong khám thờ có đặt một tượng nam nữ Hoan Hỷ Phật đang gần gũi nhau.

Khi Nhạc Xương trông thấy tượng nào, mặt mày cũng nóng bừng lên.

Hắn vội thu nhiếp tâm thần bước gần bàn thờ lục soát giây lát.

Hắn cho rằng xung quanh đây ắt phải có cơ quan máy móc không sai.

Đỗ Nhược Quân dần dần bình tĩnh lại, cũng tiếp tay Xương lục soát các nơi.

Một hồi thật lâu, bỗng có tiếng kêu sột soạt từ dưới chân nổi lên, kể đó hai người trông thấy nền đất trước bàn thờ bỗng hiện ra một đường hầm.

Hai người cũng không còn rảnh rồi xem làm thế nào cơ quan lại tự động khai mở, họ vận công đề phòng vừa từ từ bước vào đường hầm, khi họ thoát vừa đặt chân vào địa đạo, kêu xoẹt một cái, cánh cửa mật ở sau lưng bỗng khép lại.

Hai người đi tới chỗ tận cùng, lại thấy một gian thạch thất, nhưng trong thạch thất chẳng có gì hết, đường rãnh bốn vách tường ngang dọc, người ta không thể nào trông thấy nơi đâu là cửa, đâu là tường cả.

Thế rồi hai người sờ mó tìm kiếm một hồi, nhưng chẳng phát hiện gì hết.

Một hồi thật lâu...

Đỗ Nhược Quân bỗng móc túi lấy kim đao ra, đâm chọc vào vách tường liên tục.

Nhạc Xương cũng không nghĩ ra cách gì khác hơn, đành lấy kim đao thay phiên nàng đâm chọc vào tường tiếp...

Bây giờ trong một thạch rãnh, chín đại Chương môn nhân được chia ra ngồi ở hai bên bàn dài, mặt mặt mày mày trầm trọng và đầy vẻ lo âu.

Huỳnh Sam Khách Chương môn nhân phái Hoa Sơn trong số chín đại Chương môn chẳng những có tánh tình nóng nảy, hơn nữa hơi cao ngạo, y ngồi đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy Tiểu Diện Âm Ma hiện thân, thế rồi nổi giận nói :

- Nếu ma đầu này không hiện thân, bọn ta phóng lửa đốt phút sào huyết của gã cho rồi, vậy xem gã có chịu thò đầu ra hay không, hừ, các ngươi muốn đợi thì tùy các ngươi, ta phải đi.

Thái Chân Tử, Chương môn nhân Võ Đang vừa cười vừa khuyên can rằng :

- Không nhịn chuyện nhỏ sẽ loạn đại mưu, mời huynh cố đề nén cơn thịnh nộ, bản đạo nghĩ rằng gã sắp phải xuất hiện không sai.

Kim Thiềm chân nhân Chương môn nhân Không Động mặt lộ vẻ cười giảo quyết lạnh nói :

- Nếu chư vị muốn thu hồi linh bài sư tổ, hắc hắc, đành phải chịu khó một chút, bằng không...

Gã vừa nói tới đây, bỗng thấy Truy Hồn Tẩu vội vã bước vào.

Mặt lão lộ vẻ ngạo nghễ đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, cất giọng lạnh lùng nói :

- Lần này tổ chức đại hội tuyển cử võ lâm minh chủ, chư vị tại tọa đều là nhất phẩm tông sư, niên cao đức trọng, ắt được chúng đông trông cậy, thế nhưng một khi thân nhậm chức minh chủ, tất nhiên gây cho mọi người ganh tỵ, bắt đầu tranh chấp huyết kiếp lần lượt xảy ra, cho nên...

Lão nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, mục lộ hung quang quét nhìn tất cả mọi người trong hiện trường giây lát, sau đó nói tiếp :

- Sở dĩ bản tọa cho rằng chỉ có ma chủ với võ công cái thế, thiên hạ vô song mới đủ sức đảm đương trọng trách này, để tiêu trừ họa hoạn, chủ trì chánh nghĩa cho võ lâm.

Tất cả những người có mặt tại tọa thấy đều nổi giận đùng đùng, đưa cặp mắt căm phẫn nhìn lão.

Nhưng Truy Hồn Tẩu giả đồ chẳng trông thấy gì hết, lại nói tiếp :

- Sau khi bản tọa bản mình ma chủ nhân gia ngài khiêm tốn vạn phần, đã thành tâm cảm tạ thịnh ý chư vị đã đề cử, nay đặc biệt định ba ngày sau bày yến bạc đãi thiên hạ võ lâm!

Thái Chân Tử cười lạnh lùng vài tiếng, cảm phần nói :

- Bản Chương môn nhân và tất cả đệ tử võ Đang không đồng ý đề cử gã nhậm chức mình chủ...

Huỳnh Sam Khách tiếp lời nói :

- Ai muốn đề cử gã thì người đó cứ đến yến tiệc, ta chỉ cần thu hồi linh bài sư tổ ta, ngoài ra ta không cần biết gì hết!

Ngoại trừ Kim Thiềm chân nhân Chương môn phái Không Động, hình như chẳng còn bất cứ một ai bằng lòng đề cử Tiểu Diện Âm Ma làm Minh chủ võ lâm cả.

Truy Hồn Tẩu bỗng khoát tay làm cho mọi người im lặng, sau đó lạnh lùng nói tiếp :

- Bây giờ mời chư vị ký tên trong thệ ước, vị nào ký được trước, sẽ được nhận hồi linh bài trước.

Nói xong, lão thò tay vào túi áo lấy một tấm giấy da nai ra, đặt ngay giữa bàn dài.

Những người đến dự hội, đưa mắt nhìn nhau, không ai động đậy gì cả.

Thình lình...

Thái Chân Tử trầm giọng nói :

- Hãy mời Tiểu Diện Âm Ma ra đây trước, sau đó hãy tính.

Huỳnh Sam Khách vỗ tay vào bàn kêu cái bốp, nói :

- Ký cái mã mẹ nó, nếu không bảo ma đầu nọ ra đây, mỗ sẽ cho người ném mùi thiết phát trần trước!

Nói xong, đứng phắt dậy và giơ tay ra sau lưng rút cây phát trần làm bằng thép ra, đưa cặp mắt hồ chăm chăm nhìn chừng Truy Hồn Tẩu làm như sắp diễn ra một trận đại quyết đấu không bằng.

Bấy giờ quần hùng cũng xúc động, lần lượt đứng dậy hết, chuẩn bị ứng biến.

Truy Hồn Tẩu và Kim Thiềm chân nhân nhìn nhau nháy mắt một cái, cả hai từ từ lui tới bên cửa sảnh.

Thái Chân Tử rời khỏi ghế, cất giọng sang sảng nói :

- Nếu các người làm trò quỷ quái, chớ trách bản đạo ra tay độc ác.

Truy Hồn Tẩu cười khẩy một tiếng, nói :

- Được! Các người hãy chờ đợi giây lát, bản tọa sẽ mời ma chủ đến ngay...

Nói xong, quay người bỏ đi.

Đồng thời lúc này...

Kim Thiềm chân nhân cũng lượn mình nhảy ra cửa ngoài.

Thân người y vừa lao ra ngoài, cánh cửa đá nặng hàng vạn cân nọ kêu sột soạt một tiếng khép lại luôn.

Khi bọn Thái Chân Tử phát giác thì đã muộn màng rồi.

Số quần hùng náo loạn trong đại sảnh, người thì vùng chường đánh kẻ thì đá chân, tìm kiếm ngõ ra.

Thế nhưng họ chẳng tìm được lối ra nào hết, thế rồi mọi người thở dài liên tục, mặt mày ủ rũ ngồi trên ghế trở lại.

Thình lình...

Ngay chỗ góc sảnh đường bốc ra từng cụm khói trắng càng lúc càng nhiều, cuối cùng cả ngôi thạch sảnh đều là khói trắng mù tịt.

Thoạt tiên quần hùng không biết khói trắng này có công dụng gì, nhưng vừa ngửi vào mũi có một mùi u hương thơm phức.

Thái Chân Tử sức nghĩ ra điều gì, vội nói :

- Các y hãy mau mau nín thở lại, khói trắng này ắt có quỷ quái.

Mọi người thoát nghe nói thế, lập tức cạy vào nội công bản thân bế khí hành công.

Khoảng mười phút sau, trong thạch sảnh đầy nghịt khói trắng, hầu như xòe tay chẳng thấy năm ngón, mặc dù họ ngồi gần với nhau nhưng đôi bên chẳng trông thấy gì hết, vì họ kiêng khói độc nên cũng không ai dám mở miệng nói gì cả, chỉ bằng tai nghe ngóng vị trí để theo dõi động tĩnh lẫn nhau.

Bấy giờ Huỳnh Sam Khách bỗng găm hét một tiếng, chạy tới thạch môn, vừa vùng song chường đánh tới vừa la hét chửi ỉn ỏi.

Này Tiểu Diện Âm Ma! Hãy mở cửa nhanh lên. Mỗ phải đấu với người một trận quyết liệt, người muốn làm Minh chủ thì chớ ả núp trong hang chồn làm gì!

Y đánh đấm vào cửa đá một hồi, bỗng kêu một tiếng té xỉu trên đất luôn.

Thái Chân Tử trông thấy Huỳnh Sam Khách giận đến đỏ mặt ngất xỉu ra đất, chỉ biết lắc đầu thở dài một tiếng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Số người này đang vùng vẫy với tử thần.

Thình lình ngay lúc này...

Kêu âm một tiếng!

Bọn Thái Chân Tử giật mình ngồi bật dậy, lần mò đi về hướng phát ra tiếng nổ.

Khi họ đi tới trước, thấy trên vách đá hiện ra một hang động nho nhỏ, đá vụn cứ đổ xuống liên tục.

Họ đang ở trong ngõ cùng bỗng gặp lối thoát bất giác cả mừng, lập tức lần lượt chui ra động ngay.

Mặc dù bọn Thái Chân Tử trông thấy mờ mờ có hai người nằm nghiêng dưới đất, nhưng lão quan tâm sự chết sống số đông người, nên không để ý xem xét kỹ, cứ hấp tấp chạy ra ngoài.

Khi đến đỉnh thạch thất, bọn Thái Chân Tử hợp sức vào người, phóng chương đánh ngay nền đất dưới bàn thờ, sau đó phi thân nhảy vọt lên.

Té ra hai người nằm nghiêng dưới đất chính là Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân, có lẽ họ thay phiên dùng kim đao phá vách đá một hồi lâu nên mới đào được một hang đá nho nhỏ ấy, hai người vừa reo mừng, không ngờ khói độc từ bên dưới xông lên bất thình lình, tức thì hít phải vài hơi và ngất xỉu tại chỗ.

Một hồi thật lâu, hai người dần dần tỉnh lại.

Nhạc Xương thấy hai má Đỗ Nhược Quân đỏ hồng, hình như cả thân liễu cũng đang run rẩy...

Đỗ Nhược Quân thì trông thấy hai mắt hấn đỏ ngầu, mặt lộ vẻ cười khinh bạc, nàng thắc mắc chẳng hiểu gì hết.

Nàng đang còn suy nghĩ vớ vẩn thì Nhạc Xương đã đứng phắt dậy nhảy qua hang vách ra tới đại sảnh.

Đỗ Nhược Quân vội phi thân chạy theo hấn.

Bấy giờ khói mù trong đại sảnh đã tan hết, cửa đá khép kín, song lại thấy một người mặc áo vàng té nằm dưới đất.

Hai người đang ngơ ngác chẳng biểu việc gì đã xảy ra.

Bỗng nhiên xung quanh thạch thất hiện ra mười hai cửa nhỏ, từ bên trong mỗi một cánh cửa bước ra một nữ nhân lửa thể đẹp như những nàng tiên.

Bọn mỹ nữ lửa thể đưa mắt quan sát xung quanh một vòng, sau đó cất tiếng cười lả lơi.

Tiếng cười chưa dứt, thì họ vươn tay lắc móng, lao vào hướng Nhạc Xương.

Liên hoàn độc kế

Tức thì hai mắt Nhạc Xương như muốn nổ bung lên, trông ngực hấn cứ đập thình thịch không dừng. Mặt dù thần trí hấn vẫn còn tỉnh táo, nhưng không thể đè nén cơn lửa dục đang bốc cháy phùng phựt. Thế nhưng trong cặp mắt hấn đang nhìn thấy đó không phải là số nữ nhân dâm đẳng, yêu mị nọ, hấn đã nhìn thấy Đỗ Nhượng Quân từng có nhất độ xuân phong với hấn. Hấn trông thấy đôi má đỏ hồng của Đỗ Nhượng Quân, cặp mắt thu ba xinh đẹp, thân liễu khẽ run, mặt lộ vẻ khao khát.

Nhạc Xương như trúng phải tà ma.
 Hấn nổi cơn điên lên.
 Hấn nhảy tới xé rách y áo nàng.
 Đỗ Nhượng Quân toàn thân lửa lò tẻ nằm trên nền đá.
 Cặp mắt nàng cũng đỏ ngầu.
 Hình như trong bóng chốc nàng đã biến thành một con người khác.
 Nàng sẵn sàng cạm hoan!
 Nàng cứ chớp mắt tổng tình, càng làm cho Nhạc Xương khao khát hơn.
 Nàng từ từ hất thân liễu tới trước.
 Thế rồi...
 Trời đất giao hợp.
 Kế đó...
 Mưa to gió táp.
 - U!
 Tiếng rên khe khẽ!
 Hơi thở hồng hộc.
 Tạo thành một điệu hòa tấu của loài người nguyên thủy.
 Mây trời biến sắc!
 Đại địa tối sầm!
 Họ không còn biết thế giới bên ngoài là gì hết.

Mười hai mỹ nữ nọ đã uốn éo thân liễu, quay sang hướng Huỳnh Sam Khách đang té nằm bên cửa. Số mỹ nữ này vây Huỳnh Sam Khách vào vòng trong, ngăn người trong giây lát, sau đó cùng lúc xông tới lột sạch quần áo của y.

Vì Huỳnh Sam Khách trúng khói độc khá nặng, nên y mới mềm nhũn tại chỗ, chớ thật ra y chưa mất trí giác, y biết rằng mình đã trúng tà thuật của ma đầu, cho nên trong lòng luống cuống vạn phần kêu thảm trong bụng :

- Mặt dù đã khai sát giới, thế nhưng quyết không thể phạm sắc giới...
 Y suy nghĩ đến đây vội nhắm mắt nghiêng rặng, mặt mày nóng bừng lên, cả đỉnh đầu trọc lóc cũng đang bốc khói trắng.

Rõ ràng y đang cố sức khắc chế cơn lửa dục.

Một thiếu nữ đang đứng bên cạnh không còn chịu đựng được nữa, chuẩn bị lao tới.

Ngay lúc ả lượn mình chuẩn bị lao tới, một thiếu nữ đứng bên trái bỗng giơ tay níu ả lại nói :

- Nguyệt Vân! Người hấp tấp làm gì? Hãy để cho đại tỷ mở màn trước!

Thiếu nữ tên Nguyệt Vân nghe nói thế, tức thì thẹn đỏ mặt cúi đầu lui ra sau hai bước liền, ấp úng nói chẳng nên lời.

Một thiếu nữ lớn tuổi nhất trong đám nữ nhân bỗng vượt chúng nhảy vọt tới.

Huỳnh Sam Khách bất giác run bắn người lên!

Lửa dục được khống chế từ lâu như sông Hoàng Hà vỡ đê, cơn bão táp cuộn cuộn ập tới mãnh liệt hết sức.

Số thiếu nữ còn lại đứng ở bên cạnh xem trận chiến, cứ chỉ tay cười rất thích thú. Huỳnh Sam Khách luyện tập thần công từ lúc còn nhỏ, đến nay vẫn là thân đồng tử, đối với kinh lịch chưa từng trải này tỏ ra khản trương vô cùng...

Y đã dốc toàn lực kháng cự toàn diện tấn công của đối phương.
Trong cơn hoảng hốt y cảm thấy có một lực lượng thần kỳ nâng y lên cao.
Y càng lúc càng thở mạnh hơn.
Đến lúc toàn thân y nổ bùng lên tan thành mảnh vụn, lần lượt rơi xuống.
Dường như y từ trên cao té xuống, rơi vào biển cả vô đáy.
- A! Ngày thế giới tận cùng đã đến!
Y cảm thấy ngọt ngào khó thở.
Kế đó áp lực trên mình y biến mất. Y thở phào một cái nhẹ nhõm.
Thình lình ngay lúc này...
Huỳnh Sam Khách lại cảm thấy hai huyết Nhũ Tuyền và Đôn Điền bị điểm nhẹ một cái, tức thì y lại nổi cơn phẫn khởi lần nữa.
Lại có một áp lực khác đè xuống!
Một lần nữa y rơi vào cánh giới hư vô.
Từ từ thăng lên cao, sau đó trầm xuống, tiếp tục trầm xuống thật nhanh!
Cuối cùng rơi vào tầng địa ngục thứ mười hai.
Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân lặng lẽ nằm yên tại chỗ.
Một hồi thật lâu.
Nhạc Xương bỗng ngồi bật dậy đưa mắt nhìn Đỗ Nhược Quân trông có vẻ mềm mại không còn chút sức lực, bất giác hào tạnh lại khởi, hấn khễ vùng mình lao tới lần nữa...
Thế rồi lại một cơn mây mưa diễn ra tiếp.
Khi hấn từ Tử Vong Chi Cục trở về tới hiện tại bỗng nghe một tràng những tiếng cười thích thú.
Trong tiếng cười tràn đầy cơn dâm đãng, khêu gợi tình dục.
Nhạc Xương giật nảy người lên, tức thì hoàn toàn tỉnh lại ngay.
Hấn ngăn người trong giây lát, nhìn xung quanh một vòng.
Chỉ thấy toàn thân Huỳnh Sam Khách lơ lửng đang ngồi trên đất, hai mắt tròn xoe đang kinh ngạc chăm chăm nhìn số thiếu nữ vây xung quanh mình.
Số thiếu nữ nọ hoặc đứng hoặc ngồi, người thì nói thế này người thì nói thế nọ, cứ vây quanh khêu gợi y.
Thậm chí có chừng ả giơ cánh tay ngọc vuốt ve trên mình y.
Nhạc Xương ngoái cổ nhìn Đỗ Nhược Quân một cái, bỗng nhiên đại ngộ, nhũ thắm :
- Té ra trúng phải gian kế của ma đầu, Huỳnh Sam Khách đáng thương hại hết sức, đã bị bọn yêu nữ này lãng nhục đến thế. Ô! Đáng sợ, ghê gớm!
Bỗng thấy Huỳnh Sam Khách nhắm chặt hai mắt, vung thiết chương bỏ vào Thiên Linh Cái của mình nhanh như cắt.
Nhạc Xương thất thanh kêu lên một tiếng phi thân nhảy vọt tới.
Thế nhưng muộn màng rồi.
Kêu bóp một cái máu não Huỳnh Sam Khách phun nhầy nhụa, tức thì bỏ xác ngay tại chỗ.
Nhất đại Tông sư đã ra đi mãi mãi từ đây.
Số thiếu nữ đang đứng vây xung quanh cũng bất giác cả kinh thất sắc!
Nhạc Xương thoát trông thấy Huỳnh Sam Khách chết thê thảm như thế, bất giác mũi lòng thương xót, kể đó cơn bi phẫn trở thành cơn lửa giận không tên.
Hấn ngược đầu lên huyết ruột tiếng sáo thảm thiết thật dài!
Tiếng sáo chưa dứt thì số thiếu nữ nọ cảnh giác ngay.
Bọn mỹ nữ nọ mặt lộ vẻ cười mỉa mai từ từ vây hấn vào trong.
Nhạc Xương nổi giận đùng đùng, hất tay phóng ra một chương mạnh như vũ bão.
Kế đó Đỗ Nhược Quân cũng tung mình lao tới.
Thế rồi một trận ác đấu diễn ra lập tức!
Nhưng trận đấu liễu mạng càng hung hiểm càng khản trương cũng sắp diễn ra tại đỉnh núi Phiến Tử Nhai.
Phiến Tử Nhai...
Trước sân trống xung quanh lều da bò.
Bấy giờ có hai phe đang đứng giằng co với nhau.
Truy Hồn Tẩu, Kim Thiềm chân nhân và bốn người bịt mặt bận áo đen đứng hai bên tả hữu Tiểu Diện Âm Ma.
Còn bảy Chương môn nhân bảy đại môn phái bọn Thái Chân Tử đang đứng một hàng dài cách xa chỗ họ độ khoảng ba trượng.

Số võ lâm cao thủ còn lại thì đứng tại chỗ cách sau lưng bảy Chương môn nhân độ khoảng hai trượng. Tất cả mọi người đều trợn to cặp mắt hận thù chăm chăm nhìn Tiểu Diện Âm Ma. Bầu không khí tại chiến trường trở nên khẩn trương hết sức.

Thình lình...

Tiểu Diện Âm Ma buông tiếng cười khanh khách một hơi dài, giơ tay chỉ vào túi vải treo trên cột cờ ở sau lưng, trợn to cặp mắt sáng như điện quang nhìn mọi người, đe dọa nói :

- Nếu các người không bằng lòng nữa ta sẽ phá hủy tất cả số đồ này, để cho các người không còn mặt mũi đối diện với sư tổ, và càng khó ăn nói với đệ tử môn hạ.

Bọn Thái Chân Tử mặt hơi biến sắc bất giác đưa mắt nhìn túi vải sau lưng gã một cái.

Mặc dù thần sắc họ chẳng yên, thế nhưng chẳng có ai lên tiếng trả lời cả.

Tiểu Diện Âm Ma lại đảo mắt quan sát mọi người lần nữa.

Bầu không khí tịch lặng như tờ.

Thình lình...

Tiểu Diện Âm Ma gầm hét một tiếng :

- Châm lửa lên nào!

Truy Hồn Tẩu kêu vang lên một tiếng lui ra phía sau ngay.

Bọn Thái Chân Tử bất giác giật nảy người lên!

Họ hốt hoảng luống cuống chăm chú theo dõi mọi cử động Truy Hồn Tẩu.

Bảy giờ Truy Hồn Tẩu bước tới chỗ dựng cột cờ đưa mắt nhìn túi vải treo lơ lửng trên không, cười khẩy một tiếng kẻ đó chuyển số củi khô đã chuẩn bị ở bên cạnh đến phía dưới túi vải.

Lão ngoái cổ ra sau nhìn bọn Thái Chân Tử một cái, sau đó thò tay phải vào túi áo lấy một cái bật lửa ra.

Kêu xoẹt một tiếng!

Truy Hồn Tẩu đã đánh bật lửa cháy phụt lên, lão cười một tiếng rất giảo quyết, đồng thời đưa mắt liếc nhìn mọi người một cái, sau đó ném bật lửa vào trong đồng củi khô.

Củi khô gặp lửa bốc cháy ngay.

Bọn Thái Chân Tử không còn nhẫn nại được nữa, đồng lúc gầm hét một tiếng, kẻ trước người sau lần lượt nhảy tới tấn công.

Tiểu Diện Âm Ma khoát tay một cái ra dấu bảo bọn thủ hạ ra tay, kẻ đó gã phóng ra hai chương nhanh nhanh như chớp.

Bốn người bịt mắt đứng bên cạnh gã cùng lúc vung chương hất tới trước, Quả thật Kim Thiềm chân nhân Chương môn phái Không Động không hô thẹn là một cáo già giảo quyết, y chẳng dám kháng lệnh Tiểu Diện Âm Ma, đồng thời cũng không dám ngang nhiên đối địch với bảy đại môn phái.

Lão suy nghĩ giây lát, lập tức nhún mình nhảy vọt lên cao cả ba trượng, nhào lộn trên không phát phơ hạ xuống khễ đặt chân đứng trên đỉnh cột cờ.

Bây giờ bọn Thái Chân Tử tình cấp liều mạng, không còn sợ nguy hiểm gì nữa.

Người thì vung chương tấn công địch, người thì lao mình nhảy tới hướng túi vải đang treo lơ lửng trên không, họ bắt kẻ những luồng chương lực mãnh liệt đang ập tới.

Đùng, đùng!

Vài tiếng nổ long trời lở đất phá không vang lên.

Tiểu Diện Âm Ma mặt hơi biến sắc vẫn đứng ngạo nghễ tại chỗ.

Bốn người bịt mắt cùng lúc lùi ra phía sau năm bước liền.

Thế lao tới của bọn cao thủ Thái chân nhân bị đẩy lùi ra sau ba trượng.

Họ đang kinh ngạc chăm chăm ngắm nhìn Tiểu Diện Âm Ma.

Thái Chân Tử nóng ruột báu vật bị đốt, nên lão vừa đặt chân xuống đất, lại tung mình lao tới lần nữa.

Bây giờ đồng củi khô nọ đã bốc cháy lên cao.

Đồng thời lúc này một tín hiệu lửa kêu xoẹt một cái, bốc ra khói xanh chạy từ dưới lên thẳng cột cờ.

Truy Hồn Tẩu đang đưa mắt nhìn tín hiệu lửa từ từ bốc cháy mặt lộ vẻ cười rất giảo quyết bỗng nhiên lão cảm thấy sau lưng như có luồng kinh phong ập tới, vội vàng đảo người lui ra phía sau vài bước, đồng thời phóng ra một chương.

Thái Chân Tử đang lượn mình trong không, trông thấy thế cũng vội tấn công ra một chương luôn.

Truy Hồn Tẩu vừa cười ngạo nghễ vừa phát phơ nhảy lùi ra sau.

Tiểu Diện Âm Ma cười khẩy một tiếng quay sang nói với người bịt mắt.

Hãy truyền lệnh các trạng gác, không được cho bất cứ một ai chạy thoát!

Bốn người bịt mắt cúi đầu kêu vang một tiếng, lập tức chia làm bốn hướng chạy như gió.

Sau Chương môn nhân còn lại thoát trông thấy người bịt mặt rời khỏi, còn Truy Hồn Tẩu thì đang giằng co với Thái Chân Tử mặc dù họ không nói gì hết, nhưng trong bụng họ cùng một suy nghĩ :

- Nếu đơn đã độc đầu, không có bất cứ một ai là địch thủ của ma đầu này, bây giờ đám đệ tử bốn người bịt mặt của gã đã bỏ đi, bên mình có bảy vị võ lâm cao thủ, sao không liên thủ tấn công gã? Chỉ cần không chế được ma đầu này trước lo gì chẳng thu hồi được linh bài của sư tổ ư? Không thể buông qua cơ hội ngàn vàng này...

Thế rồi sáu Chương môn nhân đưa mắt nhìn nhau, không ước hẹn mà cùng lúc cất bước tiến tới trước.

Tiểu Diện Âm Ma ngoái cổ ra sau nhìn đồng cưỡi khô bốc cháy một cái, đảo mình nhảy lùi ra sau một trượng, hai mắt tia ra luồng ánh sáng lạnh, giận dữ gầm hét nói :

- Các vị tưởng rằng cậy vào đông người là có thể đoạt hồi báu vật của mình ư? Hắc hắc... Ta dốc hết toàn bộ tâm huyết, há để các ngươi đoạt hồi một cách dễ dàng như vậy được sao?

Nói xong, ngược đầu lên trời buông tiếng cười như điên như khùng.

Sáu vị Chương môn nhân thoát nghe gã nói thế, bất giác dừng bước lại, đưa mắt nhìn nhau thấy mọi người mặt mày đều nóng bỏng lên, họ đều hồ thẹn mình đã suy nghĩ ngây thơ, nếu ma đầu này không có bản lĩnh trong tay, há dám yên tâm hành động như vậy?

Họ suy nghĩ đến đây bất giác do dự bất quyết dừng bước không tiến lên nữa.

Tiểu Diện Âm Ma không cười nữa, đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn sáu vị Chương môn nhân, mặt lộ vẻ cao ngạo đắc ý.

Bây giờ Truy Hồn Tẩu đứng ở bên kia đồng cưỡi bốc cháy, la lớn tiếng nói :

- Ma chủ! Đối phó với bọn người có chút tiếng tăm tự xưng là danh môn chính phái này nếu ngài nuôi lòng nhân ái, ắt phải ân hận không sai, tặc ngữ có câu: "Thả cộp về rừng thì rất dễ dàng..."

Lão vừa nói tới đây, bỗng có một âm thanh lớn như sấm nổ vang tới nói :

- Hãy dừng tay lại nào!

Tất cả những người có mặt tại hiện trường thấy đều giật nảy người lên.

Họ cùng lúc ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy từ phía sau một đồng đá ngổ ngang cách xa chỗ họ độ khoảng năm, sáu trượng từ từ bước ra một thiếu niên mặt mày xấu xí.

Cách sau lưng gã độ năm thước có một võ sĩ đầu đội mũ thép mình mặc áo giáp tay cầm một thanh trường kiếm đi theo.

Người vừa xuất hiện chính là Tiểu Dâm Trùng Tử Thiện, con trai độc nhất của Thiết Chương Tử Lương đã mưu sát nghĩa huynh đệ Trung Nguyên Tứ Hiệp, đồng thời đánh cướp Hồng Thần Đồ chứ không còn ai xạ lạ nữa Người theo hầu Tiểu Dâm Trùng Tử Thiện chính là một trong bốn tướng quân của Cửu U Đế Quân. Chư chương môn Thái Chân Tử lúc tại Cửu U Đế Quân miếu đã từng gặp bốn Đại tướng quân này, sau đó bỗng nhiên mất tích không ngờ lại xuất hiện tại đây.

Tất cả những cặp mắt kinh ngạc thấy đều đổ dồn về hai người này.

Tiểu Dâm Trùng Tử Thiện ưỡn ngực bước tới trước mặt mọi người, ngơ ngác đã mắt quét nhìn từng người một.

Khi gã tiếp xúc với nhãn quang của Tiểu Diện Âm Ma, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi nhũ thậm :

- "Mẹ ơi! Nhân thân gã này ghê gớm đáng sợ thế!"

Gã suy nghĩ giây lát vì tránh chịu sự thiệt thòi trước mắt, vội móc túi lấy Hồng Thần Đồ ra, hai tay cầm hai góc bày ra trước ngực, la lớn tiếng nói :

- Ê! Các ngươi có biết bức họa này không?

Dứt lời, liếc mắt nhìn mọi người.

Bây giờ tất cả mọi người mới thấy tấm lụa trắng gã trải ra chính là Hồng Thần Đồ đã oai trấn giang hồ bấy lâu, tức thì mọi người cả kinh thất sắc không hẹn mà cùng lúc thất kinh la rằng :

- A! Hồng Thần Huyết Ấn.

Tiểu Diện Âm Ma chớp nháy đôi mắt, bất giác khê thờ dài một tiếng, gã cảm tiếc công sức mình như nước chảy qua cầu, hung quang nơi mắt tan biến mất hết, từ từ đứng lùi ra sau, đồng thời đưa mắt nhìn Truy Hồn Tẩu một cái thật sâu sắc.

Truy Hồn Tẩu vốn muốn buông lời chửi mắng, thoát trông thấy Hồng Thần Đồ xuất hiện, đồng thời lại trông thấy sắc mặt của Tiểu Diện Âm Ma khác lạ, gã lập tức hội ý, cũng từ từ lùi ra sau luôn.

Tám đại Chương môn nhân gồm cả Kim Thiềm chân nhân đang đứng trên đỉnh cột cờ cũng chẳng biết rốt cuộc hai người này là bạn hay là thù đây?

Họ cùng đưa mắt chăm chăm nhìn Hồng Thần Đồ và ngẩn người tại chỗ hết.

ở trên võ lâm này, Hồng Thần đồ có một uy tín tối thượng, vì nó đại diện cho Cửu U Đế Quân. Hồng Thần Đồ đến tức thì Cửu U Đế Quân đích thân đến vậy.

Mặc dù Cửu U Đế Quân chỉ là một nhân vật ly kỳ thần bí, hành tung vô định nhưng số cao thủ tuyệt đỉnh đương kim võ lâm cũng chẳng được bao nhiêu người từng trông thấy chân diện mục y.

Quả thực câu tên của người, bóng của cây chẳng sai chút nào.

Khi Hồng Thần Đồ thoát vừa xuất hiện, ngay cả Tiểu Diện Âm Ma có tham vọng xưng hùng võ lâm này, cũng bất giác thu hồi thần thái ngạo nghễ và ngoan ngoãn lui ra sau.

Bây giờ Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoáng trông thấy thần tình mọi người, gã biết ngay tám lụa trắng này đã trấn áp tất cả bọn họ, sự đặc ý trong lòng không sao diễn tả nổi.

Gã tỏ ra ngạo nghễ đưa mắt quét nhìn mọi người một cái, nói :

- Hộ pháp đâu?

Tướng quân mặt áo giáp nọ vội kêu vang một tiếng, cúi người thưa rằng :

- Xin nghe pháp dụ Lệnh chủ!

Tiểu Dâm Trùng ngạo nghễ cất Hồng Thần Đồ vào trong túi áo sau đó nói tiếp :

- Hãy lấy túi vải nọ giao cho bản Lệnh chủ trước đã!

- Vâng!

Dứt lời, bóng người thấp thoáng một cái lao vào hướng túi vải đang treo lơ lửng trên không.

Kim Thiềm chân nhân chẳng hổ thẹn là một người có mưu trí quý quyết, bây giờ gã bỗng trông thấy Tiểu Diện Âm Ma và Truy Hồn Tẩu thấy đều đứng lui ra sau, trong bụng biết là không ổn, thế rồi gã lập tức khễ nhún gót mũi chân một cái với thức “Đại Bàng Triển Sí” từ từ hạ xuống hiện trường.

Đồng Diện tướng quân đang phi thân lao tới không ngờ trên đỉnh cột cờ có một bóng đen thình lình lượn không bay xuống, y vội đảo người lách sang một bên nhảy lui ra ngoài xa cả một trượng.

Y vừa đặt chân xuống đất, lập tức vung chưởng nhảy theo tấn công bóng đen nọ.

Kim Thiềm chân nhân vừa nhảy xuống vừa để ý theo dõi bóng người xa dần của Tiểu Diện Âm Ma và Truy Hồn Tẩu, nhủ thầm trong bụng :

- Chẳng biết ma đầu này lại chơi trò huyền ảo gì đây? Trông tình hình không nên lưu lại đây được nữa.

Gã đang còn suy nghĩ, bỗng cảm thấy có một đạo kinh lực ập tới, bất giác giật bắn người lên.

Gã vội đảo mình trong không định mượn kinh lực ập tới của đối phương làm đà để nhảy sang một bên.

Thế nhưng nào ngờ đạo kinh lực mạnh như vũ bão đã đánh vào hậu tâm gã nhanh như chớp.

Kêu dừng một tiếng!

Cả thân người to lớn của Kim Thiềm chân nhân bị chấn động mạnh té văng ra xa cả ba trượng, đánh bạch một cái ngất xỉu ra đất luôn.

Ngoại trừ Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, ngoài ra tất cả những người có mặt tại hiện trường thấy đều thất kinh kêu lên một tiếng :

- A!

Đồng Diện tướng quân đưa cặp mắt giận dữ quét nhìn mọi người một cái, sau đó lạnh lùng tăng hắng một tiếng, quay người chạy sang hướng túi vải treo lơ lửng trên không tiếp.

Hình như Thái Chân tử phát hiện điều gì, mặt lộ vẻ kinh ngạc kêu ủa một tiếng nói :

- Ồ! Tiểu Diện Âm Ma biến đâu mất rồi?

- A! Quả thật chẳng thấy ma đầu này đâu cả?

- Truy Hồn Tẩu cũng mất tích luôn...

- Coi chừng bị mai phục đây!

Bọn họ đang còn dị nghị inh ỏi, bỗng nghe một tiếng kêu dừng điếc cả hai tai.

Kể đó chỉ thấy đất đá tung lên đen nghịt cả một vòng trời, xen lẫn nhiều tiếng thảm kêu.

Xa xa có hai bóng người thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Thì ra Địa lôi được mai phục tại Phiến Tử Nhai đã nổ bung lên...

Ma huyết thoát nạn

Thần Bí Chi Cung.

Bỗng nhiên nổi lên một tràng những tiếng chuông báo động cấp bách và liên tục.

Tiểu Diện Âm Ma và Truy Hồn Tẩu hoảng hốt chạy về hướng Thần Bí Chi Cung nhanh như gió.

Truy Hồn Tẩu vừa chạy vừa nói :

- Ma chủ! Tiếng chuông kêu rất khẩn cấp, chẳng lẽ có kẻ địch xông vào nội cung chăng?

Tiểu Diện Âm Ma trầm ngâm nói :

- Ta cũng rất lấy làm ngạc nhiên! Ngoại trừ cung nội xảy ra sự biến khẩn cấp mới được đánh chuông báo động như thế, bằng không chẳng được sử dụng, nhưng không thể nào có ai xâm nhập được kia mà?

Truy Hồn Tẩu sực như vỡ lẽ nói :

- A! Phải rồi chẳng lẽ lại chính là Huỳnh Sam Khách nọ sao?

Tiểu Diện Âm Ma nghe nói thể thoát ngăn người trong giây lát, sau đó lắc đầu nói :

- Không thể được, cậy vào ba thể võ nho nhỏ của gã quyết không phải là địch thủ của Thập Nhị Kim Thoa, thể nhưng ta lấy làm lo sợ tại sao bọn Thái Chân Tử lại có thể thoát khỏi bí thất, chẳng lẽ...

Truy Hồn Tẩu cung kính thưa rằng :

- Hạ tọa đã mục kích chẳng biết vì nguyên nhân thể nào họ lại từ mặt sau núi Phiến Tử Nhai chạy ra, ngoại trừ người trong cung mới biết bí đạo đó ngoài ra không bất cứ một ai biết cả.

Tiểu Diện Âm Ma nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói :

- Vậy thì chúng ta phải vào cung điều tra xem sao?

Truy Hồn Tẩu kêu vâng một tiếng, nhưng miệng mấp máy như muốn nói điều gì, song chưa tiện nói ra.

Tiểu Diện Âm Ma trông thấy thể động lòng hỏi :

- Có việc chi chăng?

Truy Hồn Tẩu áp ứng nói :

- Tiểu oa nhi họ Nhạc.

Tiểu Diện Âm Ma khẽ gật đầu nói :

- Ô! Ta nghĩ rằng có lẽ hắn đã chạy mất...

Truy Hồn Tẩu như muốn nói điều gì nữa, nhưng cuối cùng không nói.

Bấy giờ, họ đã vào trong cung.

Tiểu Diện Âm Ma cất giọng lạnh lùng nói :

- Bây giờ người ra xem xét bí đạo đó, còn việc trong cung để ta lo cho!

Truy Hồn Tẩu cung kính kêu vâng một tiếng lập tức phi thân chạy về hướng bí đạo.

Tiểu Diện Âm Ma đi qua hai dãy sương viện đã biết đại sảnh trong cung xảy ra biến cố.

Gã biết rằng ắt là tiểu oa nhi họ Nhạc và...

Gã thoát vừa suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Thế rồi gã vội vã chạy thẳng tới đại sảnh.

Quả nhiên...

Gã thoát vừa ấn nút cơ quan chưa kịp bước vào cửa đại sảnh bỗng nghe một tiếng thảm rú nổi lên!

Gã lập tức gằm hét một tiếng phi thân nhảy vào đại sảnh ngay.

Chỉ thấy Thập Nhị Kim Thoa nằm ngổn ngang trên đất, máu me lem luốc đầy mình, trông dạng chết của họ thê thảm hết sức.

Còn ba người cuối cùng đang vùng vẫy kháng cự.

Hai mắt Nhạc Xương đỏ ngầu, sát khí đang bốc lên ùng ùng.

Đỗ Nhược Quân nằm co ro ở trong góc sảnh mặt mày tái mét, hai bên khóe miệng rớm máu.

Tiểu Diện Âm Ma run bắn người lên khẽ thở dài một tiếng, đồng thời khoát tay ra dấu bảo ba Kim Thoa còn lại lui ra sau.

Nhạc Xương thoát trông thấy Tiểu Diện Âm Ma xuất hiện cười ha hả nói :

- Đây ma đâu! Không ngờ người lại cả gan hiện thân lần nữa, há há, người than thở gì thế? Có phải người đang lo tiếc rẽ số nữ nhân hạ tiện này đã biến thành hồng phấn khô lâu ư?

Hai mắt Tiểu Diện Âm Ma bỗng tia ra luồng hung quang rùng rợn, gằm hét nói :

- Cầm mồm lại!

Nhạc Xương cười lạnh lùng nói :

- Ta chẳng sợ ngươi hóa nhục thành cặn phần đâu, nói thật cho ngươi hay, từ lúc ta vào Thần Bí Chi Cung đã không nghĩ tới chuyện sống sót ra khỏi đây.

Này ma đầu! Ta nói xong rồi, hãy mau nạp mạng đi.

Tiểu Diệp Âm Ma cất giọng cười lạnh lùng nói :

- Lão phu đã nói cho hay rồi, nếu ngươi bảo rằng trả thù cho cha vậy là tìm sai đối tượng rồi.

Nhạc Xương thoát liên tưởng đến cảnh chết thảm thiết của phụ thân, bất giác phùng mang trợn mắt, chăm chăm nhìn Tiểu Diệp Âm Ma nói :

- Hừ! Ngươi lấy gì làm chứng minh, không phải ngươi giết phụ thân ta? Chỉ căn cứ vào câu:"Trong ký ức ta chưa hề giết người này", như thế là chạy tội được sao?

Tiểu Diệp Âm Ma nổi giận đùng đùng nói :

- Tiểu oa nhi ngươi chẳng có căn cứ, nếu không có sự thật này, há được ngậm máu phun người ư? Lão phu nhất niệm nhân từ, buông tha ngươi vài lần, không ngờ ngươi chấp mê bất ngộ, cứ làm tới, hơn nữa lại sát hại Thập Nhị Kim Thoa của ta quá bán. Tiểu oa nhi! Quả thật ngươi cũng tàn nhẫn quá thể.

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng nói :

- Nếu như ngươi không cắn rứt lương tâm thì làm gì có chuyện hậu đãi ta như thế? Nói cho ngươi hay, chỉ cần ta còn một hơi thở cuối cùng ta quyết phải ăn thịt của ngươi và uống máu của ngươi, bằng không ngươi có bản lĩnh thì cứ việc giết ta để tuyệt hậu hoạn!

Tiểu Diệp Âm Ma giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, cười hắc hắc nói :

- Cha chả tiểu oa nhi! Ngươi thách thức lão phu đó ư?

Nhạc Xương chẳng thèn trả lời gã, âm thầm vận công chuẩn bị liều mạng với đối phương.

- Này tiểu oa nhi! Xem chiêu nào!

Dứt lời song chiêung từ từ đẩy tới.

Nhạc Xương thấy thế xuất chiêung của đối phương không có chi kỳ lạ, hấn bèn vận khởi bảy thành công lực phóng chiêung phản công.

Lạ lùng thật, khi hai đạo chiêung lực va đụng vào nhau, Nhạc Xương chỉ cảm thấy kinh lực đối phương hư vô không thực, nhưng một chiêung của mình như đánh vào bùn lầy biển cả không còn chút tung tích gì hết.

Hấn bất giác giật mình kinh hãi!

Thình lình...

Trong lúc hấn đang lấy làm kinh ngạc bỗng có một đạo kinh lực nhu mềm ập vào trước ngực.

Hấn muốn lượn mình tránh né, nhưng không còn kịp nữa.

Đạo kinh lực nọ càng lúc càng nặng.

Cuối cùng...

Hấn cảm thấy khí huyết nơi trước ngực đảo lộn, kêu lên oa một tiếng há mồm phun ra một bùm máu tươi, té nằm bất tỉnh nhân sự luôn.

Trong lúc sắp té ngã ra đất hấn thoát nghe thấy một tràng cười như điên như cuồng.

* * * * *

Trời tối dần.

Ánh trăng từ từ lộ dạng.

Từng cơn gió thoang thoang lướt qua miền sơn dã.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian. Một tràng những tiếng khóc thút thít bi ai đã đánh thức Nhạc Xương.

Hấn từ từ mở hai mắt ra, chỉ thấy Đỗ Nhược Quân ngẩng gương mặt đầy nước mắt chăm chăm ngắm nhìn mình.

Đỗ Nhược Quân thoát trông thấy hấn tỉnh lại mới thở dài một tiếng, mỉm cười hỏi :

- Chàng tỉnh lại rồi ư? Bị thương có nặng chẳng?

Nhạc Xương lắc đầu ngồi dậy, trước hết vận công điều tức giây lát, cảm thấy khí huyết nội thể điều hòa, trăm mạch lưu thông, ngoại trừ nơi ngực hơi đau ngoài ra không có hiện tượng bị thương gì hết.

Nhạc Xương bất giác cả mừng, nhảy vọt lên, đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, ngạc nhiên nói :

- Nơi đây là đâu vậy? Tại sao chúng ta lại đến đây? Ta còn nhớ mới đụng một chiêung với ma đầu nọ, bỗng cảm thấy trước ngực hơi đau, kẻ đó chẳng còn biết gì hết.

Đỗ Nhược Quân nói giọng ôn tồn :

- Thiếp cũng chẳng biết nơi đây là đâu cả, khi thiếp tỉnh lại mới phát hiện cùng chàng song song nằm dài tại đây, đồng thời bên cạnh có cục đá dằn một tờ giấy nhỏ. Này! Chàng cứ xem.

Nói xong, nàng móc túi lấy một mảnh giấy nhỏ ra giao tận tay Nhạc Xương.

Nhạc Xương đưa mảnh giấy chữ đọc dưới ánh trăng bất giác cau mày, trơ mắt nhìn ra xa xa, hần trầm ngâm giây lát, sau đó lẩm bẩm :

- Nếu không là gã, vậy là ai?

Đỗ Nhược Quân tiếp lời nói :

- Căn cứ hành vi thường ngày của ma đầu này, gã quyết không khi nào chịu buông tha chúng ta đôi ba phen đâu, chẳng phải trên mảnh giấy chữ gã đã viết rằng bằng lòng giúp chàng truy tìm ra hung thủ đó sao?

- Nói vậy, quả thật có lẽ không phải là gã.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn Đỗ Nhược Quân một cái, sực như nghĩ ra điều gì, hấp tấp hỏi :

- Quân muội! Chẳng phải nàng đã thọ thương rồi sao?

Đỗ Nhược Quân khẽ gật đầu nói :

- Dường như phải, thế nhưng bây giờ thiếp chẳng có chút cảm giác bị thương gì hết...

Nhạc Xương nghe nói thế, khẽ gật đầu lại lẩm bẩm nói tiếp :

- Ô! Nhất định là y! Nhất định là y chứ không còn ai nữa.

Đỗ Nhược Quân ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì nhất định là y? Mà y là ai?

Nhạc Xương buột miệng nói :

- Thù sinh trung niên!

Đỗ Nhược Quân sững sờ nói :

- ý chàng muốn nói rằng chính ma đầu nọ đã trị thương cho hai chúng ta, sau đó mới đưa chúng ta tới đây?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Ngoại trừ y, ngoài ra còn ai nữa?

Đỗ Nhược Quân thắc mắc hỏi :

- Tại sao y phải làm thế?

Nhạc Xương cau mày nói :

- Ta chỉ suy đoán thế thôi...

Hắn dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Chỉ tiếc rằng nhất đại cao nhân Huỳnh Sam Khách đã chết thảm thế này.

À! Không ngờ làn khói trắng có vẻ tầm thường nọ lại bá đạo ghê gớm đến thế.

Đỗ Nhược Quân thoát nghe hắn đề cập việc này, tức thì thẹn đỏ cả hai má, cúi đầu đưa mắt ngấm nhìn y phục mà mình đang mặc trong người, bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Ai đã thay mặc y phục này cho mình thế?”

Nàng suy nghĩ đến đây, tức thì trong lòng lấy làm thấp thỏm bất an, mặt lộ vẻ thẹn thùng lén lút đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái.

Nàng sực trông thấy hắn cũng đang đưa mắt chăm chăm nhìn tự thân.

Nhạc Xương thoát quay người qua, tức thì tiếp xúc ngay ánh mắt của Đỗ Nhược Quân.

Hai người cùng giật mình đưa mắt nhìn sang nơi khác, trống ngực hai người cứ đập thình thịch không dừng.

Trầm mặc, sự trầm mặc chẳng gây cơn con tiếng động gì hết.

Đêm mát như nước, khí lạnh xông tận vào lòng người.

Bỗng nhiên Nhạc Xương chỉ tay vào một sơn lãnh ở đằng xa nói :

- Này Quân muội! Nàng xem nào, nơi đây chẳng phải là Phiến Tử Nhai đó ư?

Đỗ Nhược Quân đưa mắt nhìn về hướng Nhạc Xương đang chỉ, quả nhiên nàng đã trông thấy lơ mờ một sơn lãnh như hình cánh quạt (Phiến Tử Nhai).

Nàng cả mừng ngồi bật dậy, nắm tay Nhạc Xương nói :

- Đi nào Xương ca ca! Chúng ta hãy đến đó xem...

Nhạc Xương cau mày, nói :

- Nói sao? Đâm đầu vào lưới lần nữa chẳng?

Đỗ Nhược Quân bật cười nói :

- Trông chàng có vẻ trở thành con chim sợ cung tên thì phải, ý thiếp nói rằng hắc tiểu tử và Tiểu Oanh vẫn còn chờ đợi chúng ta tại đó, có rời khỏi đây cũng phải dẫn chúng nó đi chứ?

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Nếu nàng không nhắc nhở, suýt nữa ta quên mất họ rồi.

Đỗ Nhược Quân bĩu môi nói :

- Hừ! Vậy thì chàng đang nhớ những gì thế?

Nhạc Xương động lòng pha trò nói :

- Ta... Chỉ nhớ Mãn Xuân viên.

Đỗ Nhược Quân thoát nghe nói thế, tức thì thẹn đỏ mặt, nhảy vào lòng hắc giơ nắm tay ngọc nắm vào người hắc liên tục, giả dờ giận dỗi nói :

- Thiếp không chịu đâu! Chàng hừ lắm, ăn hiếp người ta mà còn...

Nhạc Xương buông tiếng cười há há, hắc vừa ôm nàng vào lòng, sau đó dùng đôi môi khê ấn lên miệng nàng không cho nàng nói tiếp nữa.

Đỗ Nhược Quân khê vùng vẫy một cái, kẻo đó ngoan ngoãn tựa vào lòng hắc, mặc hắc hôn hít.

Hai người cùng lúc chìm đắm trong tình ân ái ngọt ngào.

Chẳng biết thời gian đã trải qua bao lâu.

Đến khi có vài tiếng sáo thảm thiết nổi lên, mới làm cho hai người giật mình tách rời ra.

Chỉ thấy bốn bóng người từ hướng Phiến Tử Nhai chạy tới về phía chánh tây thật nhanh, trong chớp mắt đã biến mất trong đêm tối.

Hai người ngó ngán đưa mắt nhìn nhau, chẳng biết bốn bóng đen này rốt cuộc là nhân vật phương trời nào.

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, sau đó nói :

- Chúng ta đi tìm bọn Bảo Bối trước đã!

Đỗ Nhược Quân cũng nóng ruột đến sự an nguy của bọn Tiểu Oanh, nàng thoát nghe hắc nói thế lập tức kêu vang một tiếng phi thân chạy về hướng Phiến Tử Nhai trước.

Nhạc Xương thấy nàng phi thân chạy như gió, hắc cũng không dám chậm trễ, liền lượn mình rượt theo ngay.

Chỉ một khoảng mười phút đồng hồ hai người lên tới Phiến Tử Nhai.

Dưới ánh tà dương soi sáng, chỉ thấy những túp lều căng bằng da bò trên đỉnh núi Phiến Tử Nhai ngã đông nghiêng tây, ngồn ngang đầy sân, cách chỗ ven núi không xa mấy, hiện ra một cái hồ sâu vài trượng.

Xung quanh hồ lớn nọ rải đầy những tảng đá núi to nhỏ, đá lớn thì nặng hơn ngàn cân, còn đá nhỏ thì bẻ như trứng gà, có một số xác chết xen lẫn với những tảng đá núi ngồn ngang ấy.

Số xác chết này mặt lộ vẻ hung tợn, hoặc nằm nghiêng hoặc nằm ngửa, máu me lem luốc đầy mình.

Có những xác chết nhe răng hé miệng trông dạng có vẻ đau khổ lắm thì phải.

Một số thì trợn ngược hai mắt, hình như chẳng phục chút nào.

Cả sân núi Phiến Tử Nhai tràn đầy những nỗi rừng rợn kinh hoàng...

Sau khi Đỗ Nhược Quân xem qua hiện trường, bất giác rùng mình hít một hơi khí lạnh vào người và lui ra sau hai bước.

Nhạc Xương vội tiến tới áp sát vào mình nàng, mặt hơi biến sắc nói :

- Hình như những xác chết và cánh vật nơi đây bị chất gì làm nổ bung thì phải, trông tình hình ắt là âm mưu gian kế của ma đầu nọ... Hừ! Ta quyết không buông tha gã...

Nói xong, hắc nắm chặt cánh tay trái của Đỗ Nhược Quân từ từ tiến tới trước.

Mỗi lần đi qua một xác chết hắc thấy đều dừng lại, nương vào ánh trăng nhận diện mặt mũi xác chết để xác định kẻ chết là ai.

Hắc xem hết một lượt, có khoảng ba mươi mấy xác chết nằm tại chỗ.

Thế nhưng không có một người nào quen mặt cả.

Nhạc Xương và Đỗ Nhược Quân trầm mặc không nói gì hết, họ đang suy tư...

Thình lình ngay từ lúc này...

Có một tiếng la hét như tiếng thanh la kêu ở cách xa phía sau một đồng đá ngồn ngang khoảng năm, sáu trượng nổi lên, kẻo đó họ thấy Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện và Đồng Diện tướng quân hiện thân ra.

Mặt mày Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện máu me lem luốc, trên trán nổi u lớn, tay chân cũng trở nên chậm lụt.

Mình mẩu Đồng Diện tướng quân cũng dính đầy máu, một cánh tay trái buông thõng xuống như bị gãy xương, bước đi khập khiễng.

Cả hai người loạng choạng bước tới trước.

Khi Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện trông thấy rõ mặt mũi thiếu nữ chính là Hồng Nữ mà gã từng mơ mộng ngày đêm, tức thì cả mừng cất bước chạy nhanh hơn.

Bỗng nhiên, gã phát hiện Nhạc Xương đang đứng sau lưng thiếu nữ, bất giác ngăn người dừng bước lại.

Gã đã nhận ra kẻ này chính là tiểu tử từng đoạt mất Hồng Nữ tại Mãn Xuân viên, quả thật thù nhân gặp mặt, hai mắt đỏ ngầu ngay, gã chớp nháy đôi mắt một cái, la lớn tiếng nói :

- Hộ pháp đâu?

Đồng Diện tướng quân lập tức cúi đầu hành lễ thưa rằng :

- Thuộc hạ xin nghe lệnh dụ!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chỉ tay vào mặt Nhạc Xương nói :

- Tiểu tử này chính là người hãm hại chúng ta, hãy bắt hắn trói lại cho bản Lệnh chủ nhanh lên!

Đồng Diện tướng quân kêu vang một tiếng nói :

- Tuân lệnh dụ!

Nói xong, y cúi người vái chào một cái, cất bước đi sang hướng Nhạc Xương.

Đỗ Nhược Quân thoát trông thấy bộ dạng tác oai tác quái của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, tức thì lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, đảo mình một cái, đang định nhảy tới.

Nhạc Xương giơ tay níu nàng lại, hạ thấp giọng nói :

- Quân muội chớ nóng vội hãy đợi ngu huynh giải quyết gã đại hán này trước, sau đó còn lo gì y chạy đâu cho khỏi.

Nói xong, ngang nhiên đi thẳng về hướng Đồng Diện tướng quân.

Đồng Diện tướng quân bước tới chỗ cách trước mặt hắn đang còn khoảng hai trượng bỗng nhiên dừng lại, giơ tay phải chỉ vào mặt Nhạc Xương, nghiêm sắc mặt lại nói :

- Vâng lệnh dụ Lệnh chủ, người tự trói tay hay là muốn động thủ với bản Tướng quân?

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Tự trói tay chịu tội ư? Há há... người chẳng xứng đáng chút nào!

Đồng Diện tướng quân nói giọng lạnh như tiền :

- Vậy thì bản Tướng quân đành đặc tội thôi!

Dứt lời, y khẽ nghiêng người một bên, giơ tay phải phóng ra một chưởng.

Nhạc Xương cũng vận khởi bảy thành công lực phóng chưởng nghênh chiến.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đứng ở xa xa trợn to hai mắt chăm chăm theo dõi hai người.

Gã vừa nhìn hai người, vừa nhủ thầm :

- “Nếu chẳng diệt trừ tiểu tử này trước, Hồng Nữ ắt không bao giờ chịu âu yếm với ta đâu”.

Đỗ Nhược Quân cũng đưa mắt theo dõi hai người, nàng biết rằng đại hán mình mặt áo giáp này cô một thân võ công khá cao cường, nàng e rằng Nhạc Xương khó địch, nên đã tự thân định khí quan sát hiện trường.

Đồng thời nàng nghĩ bụng :

- “Nêu đến lúc cần thiết, bất kể qui luật giang hồ là thế nào cứ liên hợp công lực của hai người, ta chẳng tin đâu không lại hán tử mặc áo giáp này!”

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện và Đỗ Nhược Quân đang còn suy nghĩ lung tung...

Bỗng nghe kêu thùng một tiếng!

Nhạc Xương té lui ra sau ba bước liền, mặt lộ vẻ kinh hãi chăm chăm nhìn Đồng Diện tướng quân.

Đồng Diện tướng quân loạng choạng lui ra sau hai bước, gã chớp nháy đôi mắt vài cái, mặt lộ vẻ hốt h hãi nhủ thầm :

- “Quả nhiên tiểu tử này lợi hại hơn hồi trước nhiều”.

Gã vừa suy nghĩ tới đây lập tức vùng chưởng tấn công lần nữa.

Nhạc Xương cũng âm thầm gia tăng một phần công lực, đợi lúc chưởng phong đối phương vừa ập tới, hắn cũng hất tay đánh tới nhanh như cắt.

Lại kêu thùng một tiếng như sấm nổ!

Lần này đôi bên vẫn chưa phân thắng bại.

Cả hai người cùng lúc lùi ra phía sau hai bước liền.

Sắc mặt Đồng Diện tướng quân trở nên khó xem hết sức, bỗng nhiên hai mắt gã tia ra hai luồng sáng lạnh, đồng thời kêu xoẹt một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi bao luôn.

Nhạc Xương thoát trông thấy đối phương rút kiếm ra, bất giác buông tiếng cười há há như điên như cuồng, đồng thời vẫy tay nói với Đồng Diện tướng quân :

- Cứ đến nào! Bản thiếu gia sẽ sử dụng tay không chơi với ngươi vài hiệp, há há...

Đồng Diện tướng quân thoát bị hấn châm chọc vài lời, tức thì nổi giận đùng đùng quơ thanh kiếm thép từ trên về hướng Nhạc Xương.

Bấy giờ Đỗ Nhượng Quân đứng ở kế bên cười thật đắc ý.

Nàng lấy làm yên tâm khi thấy võ công của Nhạc Xương cao cường đến thế.

Hào khí của Nhạc Xương càng khiến nàng kiêu hãnh hơn.

Nàng rất lấy làm hài lòng có một tình lang như thế.

Thình lình ngay lúc này...

Có một cái mồm vừa nhon vừa hôi thối hôn lên má phải nàng kêu chít chít một cái.

Đỗ Nhượng Quân giật mình xoay người qua, chỉ thấy Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lẳng lặng đến gần bên cạnh mình từ lúc nào mà nàng không hay biết gì hết.

Hai mắt gã tia ra luồng sáng tà ác thềm thường nhìn thẳng vào mặt mình.

Đỗ Nhượng Quân nổi giận đùng đùng, hất tay đánh ra một chưởng nhanh như cắt.

Kêu bốp một cái!

Tức thì Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bị nàng đánh cho một bộp tai đến đổi hai mắt nảy dom đóm lửa, đồng thời loạng choạng lùi ra phía sau hai bước liền, gã giơ tay trái sờ vào chiếc má nóng bừng, còn tay phải thì chỉ vào người Đỗ Nhượng Quân, vẫn làm mặt dày cười hí hí nói :

- Chao ôi! Này Hồng Nữ! Nàng... nàng chớ làm mặt dữ như thế có được chăng? Từ khi gặp nàng tại Mãn Xuân viên, quả thật ta ăn chẳng ngon ngủ chẳng yên, chỉ tưởng nhớ nàng cả ngày. Này Hồng Nữ cung yêu! Muội muội yêu quý, chỉ cần nàng cùng ta âu yếm, ta chẳng kể tiểu tử nọ tranh hàng đâu...

Đỗ Nhượng Quân nghe nói thế, giận đến tròn xoe hai mắt, mặt mày tái mét, trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ vừa cảm phẫn, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng, nhất thời quên cả xuất thủ.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện trông thay thế lại tưởng rằng mỹ nhân đã động tình, gã đã làm mặt dày từ từ áp sát bên mình Đỗ Nhượng Quân.

Gã vừa bước tới vừa lảm bảm nói :

- Này muội muội cung yêu! Hồng Nữ yêu dấu của ta! Nàng hãy đi theo ta!

Nàng cần thứ gì ta cũng có hết, vàng bạc châu báu, cao lương mỹ vị, gấm vóc tơ tằm.

Gã vừa ra nói vừa bước tới trước mặt Đỗ Nhượng Quân.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vừa nói vừa giơ tay nắm vào cánh tay ngà ngọc của Đỗ Nhượng Quân.

Thình lình kêu bốp một cái!

Má bên trái gã lại hiện ra một dấu bàn tay năm ngón.

Bấy giờ Đỗ Nhượng Quân đã giận đến nói chẳng nên lời, cứ nghiêng răng kêu ken két liên tục.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vẫn làm mặt dày nói :

- Đánh là thương, mắng là yêu, hí hí! Ta biết nàng yêu ta, nhưng vì e lệ...

Gã chưa nói hết lời bỗng thấy Đỗ Nhượng Quân mặt lộ vẻ giận dữ phi thân lao về hướng gã nhanh như chớp.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện giật mình nhảy lui sang một bên.

Bấy giờ Đỗ Nhượng Quân đã vô cùng cảm phẫn, lại đảo mình nhảy sang hướng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lần nữa.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện tự biết rằng mình không phải là đối thủ của Đỗ Nhượng Quân, nên gã cứ lượn mình tránh né mãi, đồng thời trong bụng tính toán thâm :

- Chỉ cần Đồng Diện tướng quân hạ được tiểu tử nọ, lo gì Hồng Nữ ngươi không ưng thuận bản thiếu gia. Hừ! Lúc đó ngươi sẽ biết tay ta.

Gã vừa suy nghĩ tới đây thừa dịp đảo mắt nhìn sang hướng bên kia một cái, tức thì run bắn người lên.

Mặt dù Đồng Diện tướng quân tay cầm trường kiếm, gã bị Nhạc Xương đánh cho đến đổi thối lui liên tục và cứ thở hổn hển mãi.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát trông thấy tình hình không ổn, trong bụng nghĩ rằng bây giờ trong tam thập lục kế chỉ có kế đào tẩu là thượng sách, bằng không ắt phải bỏ xác tại chỗ cho mà coi.

Gã suy nghĩ đến đây, lập tức đảo mình co giò bỏ chạy ngay.

Đỗ Nhượng Quân lạnh lùng hét to một tiếng cũng lượn mình đuổi theo luôn.

Nàng chỉ nhún mình vài cái đã đuổi tới sau lưng gã.

Đỗ Nhượng Quân lập tức giơ tay chộp vào cổ áo của gã, nói :

- Ngươi chạy đâu cho khỏi?

Dứt lời, dùng sức kéo mạnh ra sau một cái.

Bấy giờ Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện biết rằng tình thế rất là nguy cấp, phen này bị nàng bắt lại chớ hòng sống sót, thế rồi gã nghiêng rặng xông mạnh tới luôn.

Kêu xoẹt một tiếng!

Cả chiếc áo mặt trong mình của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bị xé rách làm hai mảnh lớn, đánh rơi xuống đất.

Một cuộn lụa trắng và một bình ngọc nho nhỏ màu nâu cũng đồng thời rớt xuống đất luôn.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện với cái mình trần sơ đến hồn phi phách tán cứ co giò chạy như điên như cuồng.

Đỗ Nhược Quân trông thấy bộ dạng khốn đốn co giò bỏ chạy của gã, bỗng nhiên dừng bước không đuổi theo nữa, bất giác lấy làm dở khóc dở cười.

Nàng cúi người nhặt lọ ngọc màu nâu và cuộn lụa trắng lên, trước hết mở nắp lọ ra ngửi sơ qua một cái, thấy có mùi thanh hương, bỗng nhiên...

Đỗ Nhược Quân giật mình nhũn thắm :

- “A! Chẳng phải cùng loại khói độc của Tiểu Diện Âm Ma chứ?”

Nàng suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, vội đẩy nắp lọ lại, trông ngực cứ đập thình thịch không dừng.

Thế rồi nàng lại từ từ mở cuộn lụa trắng ra.

Chỉ thấy trong tấm lụa trắng có một đôi môi màu hồng, đồng thời trên góc lụa có một huyết ấn.

Đỗ Nhược Quân cả mừng buột miệng nói :

- A! Hồng Thần Huyết Ấn...

Trong một hang đá nhỏ cách xa Phiên Tử Nhai độ khoảng ba trượng...

Tiểu Oanh và Bảo Bối đang tranh luận với nhau.

Bảo Bối nói giọng khùng khùng :

- Theo ta thì có lẽ cả hai người tìm một chỗ nào kín đáo âu yếm với nhau thì phải.

Mặt mày Tiểu Oanh đỏ bừng lên, bữu môi nói :

- Người... miệng chó của người chẳng có cái răng voi nào cả, trong tư tưởng toàn là tà niệm! Hừ...

Bảo Bối trợn to hai mắt, tự điểm vào sống mũi của mình, nói :

- Người bảo rằng tư tưởng ta toàn là tà niệm, còn người thì chẳng có chữ gì. Hí hí! Thế nhưng ta quyết chẳng nghĩ gì tà niệm về người, còn người thì đã nghĩ tà đến ta rồi, quả thật không biết xấu hổ!

Tiểu Oanh giận đến hai tay bịt mặt khóc òa lên nói :

- Được ta sẽ mách lại với sư phụ, người ăn hiếp ta... hu hu...

Bảo Bối thấy y khóc một cách thương tâm, trong lòng lấy làm bất nhẫn, nhưng lại chẳng chịu thua khẩu khí, nên vừa nhìn y khóc thút thít vừa cau mày nói khế :

- Này Tiểu Oanh...

- ...

Một hồi lâu, Bảo Bối lại nói :

- Tiểu Oanh...

- ...

Bảo Bối nổi giận quay người ra ngoài, y đưa mắt nhìn sắc trời từ từ tối dần ở ngoài hang đá, bỗng cảm thấy trong bụng cứ kêu ùng ục mãi, y lại quay đầu nhìn Tiểu Oanh, vẫn thấy ả khóc thút thít không dừng, bất giác lắc đầu lẩm bầm nói :

- Nghe người ta nói rằng nữ nhân làm bằng nước, hôm nay chứng kiến được điều này quả nhiên không sai chút nào, nữ nhân...

Y vừa nói vừa lén lút đưa mắt nhìn Tiểu Oanh.

Nhưng Tiểu Oanh vẫn hai tay ôm mặt khóc thút thít mãi.

Bảo Bối lại lẩm bầm nói tiếp :

- Lạ lùng thật! Có lẽ con người nhiều nước thì không khi nào cảm thấy đói bụng? Bằng không tại sao...

Tiểu Oanh lén lút nhìn qua kẽ hở ngón tay, thấy y tựa khuỷu tay trên đầu gối hai bàn tay ôm má ngớ ngẩn đưa mắt nhìn bên ngoài, miệng mấp máy nói nhảm mãi.

Suýt nữa Tiểu Oanh đã bật cười, ả biết rằng y đang đói bụng cho nên mới dưng có nói bóng gió, ả vừa suy nghĩ vừa giơ tay sờ vào túi lương khô đang đeo trong mình.

Bảo Bối thấy Tiểu Oanh ngưng khóc bất giác ngoái cổ nhìn ra sau một cái.

Bỗng lại thấy ả giơ hai tay bịt mặt thật nhanh, cất tiếng khóc thút thít tiếp.

Bỗng nhiên Bảo Bối mơ tưởng nói một mình :

- Nếu mình có thể giả làm một nữ nhân cần nước thì có nước, không cần thì nước ngưng, như vậy thì hay biết mấy.

Y nói chưa hết lời bỗng nghe sau lưng kêu hứ một tiếng.

Bảo Bối cười hí hí một tiếng, quay đầu lại nói :

- Ta lại tưởng người biến thành người câm rồi chứ.

Tiểu Oanh nổi giận dùng dưng nói :

- Hừ! Người nói chính là người câm đấy!

Bảo Bối bỗng nghiêm sắc mặt nói :

- Bây giờ chớ làm ồn nữa, chúng ta nói chuyện đứng đắn nào.

Tiểu Oanh trợn mắt nhìn y một cái, nói :

- Hừ! Người cứ mơ tưởng, có ai chịu nói chuyện không đứng đắn với người đâu...

Bảo Bối nói :

- Hãy cấp tốc mang lương khô ra, lót dạ xong còn phải đi tìm Xương ca ca nữa, kẻo họ bị chó hoang lôi đi mà chúng ta vẫn chưa biết.

Tiểu Oanh cất giọng lạnh lùng đáp :

- Chỉ có người chết, chó mới ăn thịt người. Này! Lương khô đây, hãy mang đi lột da đi.

Quả thật Bảo Bối cũng đối run chẳng thềm đêm xia tới lời mắng của ả nữa, y cầm lấy túi lương khô, thò tay lấy bánh thịt ra làm một hơi no bụng.

Y vừa lau mép vừa nói :

- Người nói rằng họ sẽ thế nào?

Tiểu Oanh suy nghĩ giây lát, nói :

- Quyết không đánh thua bọn người ấy đâu mà người lo.

- Người căn cứ điều gì lại nói thế?

- Hừ! Người có biết bản lãnh của sư phụ ta cao siêu đến cỡ nào không?

- Đúng thế! Cao siêu đến đâu phải khiến Xương ca ca ta đi tìm Tiểu Diện Âm Ma cầu được cứu trị y!

- Thế mà người dám nói nữa? Nếu chẳng phải Xương ca ca người đẩy sư phụ ta té xuống vực thẳm, thì sư phụ ta không khi nào bị thương như thế cả?

- Ai bảo nàng hóa trang thành Tiểu Diện Âm Ma làm gì?

- Thế nhưng...

- Xương ca ca ta đã cứu sống sư phụ người rồi.

- Nhưng mà...

- Cho nên phải nói rằng bản lãnh của Xương ca ca ta cao siêu hơn sư phụ người!

- Hừ! Cao siêu như thế có lợi ích gì? Chỉ biết hà hiếp người ta...

Bảo Bối ngạc nhiên hỏi :

- Người nói Mãn Xuân viên ư?

- Hừ! Không nói chuyện với người nữa.

- Như vậy không đúng sao?

Bảo Bối đưa mắt nhìn Tiểu Oanh khẽ lắc đầu một cái, nhủ thầm :

- “Ta có nói gì sai đâu, hơn nữa cũng không đắc tội y, tại sao khi không lại tăng hăng một cái, không thêm dòm ngó người ta? Hừ!! Đồ hôi thối, người chẳng ngó tới ta, ta cũng không cần người, dù gì ta cũng no bụng rồi”.

Thình lình...

Ngay lúc y suy nghĩ lung tung bỗng thấy một bóng người thấp thoáng bên mình y, y vừa muốn ngồi dậy kháng cự địch, bỗng cảm thấy hai chân mềm nhũn, vẫn còn ngồi trên đất.

Bấy giờ Tiểu Oanh đã cảnh giác, lập tức đảo mình vòng chưởng tấn công vào hướng bóng người nọ.

Không ngờ bóng người ấy chẳng thềm tránh né, đã ưỡn ngực chịu đựng một chưởng, đồng thời buông tiếng cười há há một hơi dài.

Tiểu Oanh cả kinh thất sắc, lùi ra phía sau vài bước liền, y tròn to hai mắt chăm chăm ngắm nhìn bóng người nọ từ từ bước tới.

Bóng người nọ ngưng cười, bỗng dang hai tay ra lao vào hướng Tiểu Oanh nhanh như cắt.

Tiểu Oanh giật mình nhủ thầm :

- “Nếu đánh thì đánh chẳng lại, còn muốn đào lầu cũng chẳng xong, chẳng biết đối phương có mưu đồ gì đây? Nếu như thế là đành liều chết thôi!”

Bấy giờ Tiểu Oanh không còn cách nào hơn, đành nghiêng rặng chuẩn bị liều mạng với đối phương, thế rồi chẳng lùi lại, mà tiến lên, vòng song chưởng đánh vào ngực đối phương nhanh như cắt.

Bóng người nọ đã đọc được tâm ý của ả, cười há há một tiếng, khẽ hất hai tay một cái, tức thì đẩy Tiểu Oanh lui ra sau vài bước liền.

Ngay lúc Tiểu Oanh vừa ngăn người trong tích tắc, đã bị đối phương điểm trúng huyệt đạo kêu ư một tiếng ngã ra đất.

Đồng thời gã đảo mình quay sang hướng Bảo Bối cũng y pháp chế phục hắc tiểu tử luôn.

Cũng trong tích tắc này họ đã trông thấy đối phương mình mặc áo xanh, đầu bịt khăn đen chỉ để lộ hai con mắt sáng quắc.

Người áo xanh kêu hừ một tiếng, cúi người lột hết y áo của Tiểu Oanh ra.

Sau đó, gã đứng phất dậy, nói giọng lạnh như tiền :

- Đành phải làm phiên người, ta sử dụng người làm mọi câu, như vậy có lẽ con cá nọ sẽ cắn câu.

Nói xong gã quay người bước ra hang đá.

Mặt dù Bảo Bối và Tiểu Oanh bị điểm huyệt nhưng chưa mất thính giác, sau khi người áo xanh biến mất ngoài cửa động, hai người đều nhủ thầm :

- “Người bịt mặt bạn áo xanh này là ai?”
- Tại sao đối phương lại lộ trần Tiểu Oanh như thế?
- Mỗi câu...
- Con cá?
- Con cá? Muốn ám chỉ ai?

Những câu nghi vấn này cứ quay cuồng trong đầu óc hai người...

Một hồi thật lâu...

Sắc trời càng lúc càng tối dần.

Người áo xanh ra khỏi hang đá, ghé vào tai những người đang ẩn mình ở hai bên vách đá thì thầm vài câu, sau đó tỏ vẻ đắc ý nhủ thầm :

- “Há há! Lo gì cá không cắn câu”.

Gã vừa nói vừa cười, vừa chạy về hướng Phiến Tử Nhai.

Người áo xanh chạy xuyên qua một cánh rừng thưa, sau đó mới leo lên một ngọn đồi đá, thành linh ngay lúc này có một bóng người chạy lên đồi đá nhanh như chớp.

Gã này lập tức ẩn mình ở phía sau một đồng đá ngổ ngang, thò đầu nhìn xuống dưới.

Bóng người nọ càng lúc càng đến gần, dưới ánh sáng trăng rằm, chỉ thấy đối phương mình trần, thân sắc hót hời luống cuống chạy lên đồi đá nhanh như gió.

Khi gã này thoát trông rõ diện mục đối phương bất giác giật mình kinh hãi, đồng thời đứng phắt dậy luôn.

Khi gã mình trần nọ vừa lên tới đồi đá, bỗng phát hiện một người bịt mặt bạn áo xanh cản ngay trước mặt, cặp mắt tia ra luồng sáng lạnh trông thật rùng rợn.

Gã sợ đến hồn phi phách tán, thất kinh la lớn :

- Chao ôi! Mẹ tôi đâu...

Gã vừa kêu la vừa quay người bỏ chạy vấp phải đá núi, tức thì cả thân người nhào lộn xuống chân đồi luôn.

Người áo xanh nọ trông thấy thế, dậm chân lia lịa nói :

- Đáng đời! Đáng đời vậy...

Dứt lời y cũng phi thân chạy xuống đồi luôn.

Hình như hai người cùng lúc xuống dưới chân đồi.

Gã mình trần té nằm xuống đất chằng động dậy gì hết.

Máu từ trên trán, miệng mũi cứ chảy dài ra đất.

Người áo xanh đưa mắt nhìn gã, lắc đầu thở dài một tiếng.

Thế rồi gã cúi người điểm vào hai huyệt Tâm Kinh và Khi Hải của y, sau đó lại móc túi lấy một viên thuốc màu nâu cho y nuốt vào.

Gã lại móc túi lấy một chiếc khăn mặt ra, từ từ lau sạch vết máu trên trán và miệng mũi của y.

Một hồi lâu...

Người mình trần nọ khẽ cử động một cái, kể đó rên rỉ một tiếng thật khẽ.

Hình như người áo xanh lấy làm phần khởi khẽ vỗ lên vai y một cái gọi :

- Thiện nhi! Thiện nhi! Con tỉnh lại nào...

Người này chính là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đã bị Đỗ Nhược Quân đánh đuổi từ trên đỉnh núi Phiến tử Nhai mà chạy đến đây chứ không ai xa lạ cả.

Y mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng gọi của một người, hơn nữa âm thanh rất là quen thuộc thế rồi y từ từ mở mắt ra, mới thấy đối phương là người bịt mặt bạn áo xanh lúc nãy, bất giác giật mình kinh hãi nói :

- A! Là người... xin tha chết cho...

Nói xong, lại vùng vẫy định đào tẩu tiếp.

Người áo xanh nọ thở dài một tiếng khẽ ấn vai y, trầm giọng hỏi :

- Ta chẳng làm gì ngươi, ngươi chớ sợ! Thế nhưng ngươi phải thành thật nói cho ta hay ngươi từ đâu đến đây vậy?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đưa cặp mắt van xin nhìn người áo xanh, nói giọng run run :

- Ta... từ trên đỉnh núi Phiến Tử Nhai chạy tới đây.

Người áo xanh đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn y, nói tiếp :

- Sao ngươi lại biến thành hình thù như thế? Chiếc áo ngươi đâu rồi?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ngượng ngùng nói :

- Y phục bị Hồng Nữ xé rách hết, ả lại đuổi theo đánh ta, cho nên ta mới co giò chạy hệt hơi đến đây.

Những gì ta vừa nói đều là sự thật cả, xin ngài tha chết cho tôi?

Người áo xanh kêu hừ một tiếng, giận dữ hỏi :

- Thế còn... Hồng Thần Đồ đâu?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nghe nói thế bất giác ngẩn người tại chỗ, vội thò tay vào túi áo, không ngờ lại sờ phải cái bụng ấm nóng của mình, giật mình kêu a một tiếng, lầm bầm nói :

- Hồng Thần Đồ của ta, Hồng Thần Đồ của ta đánh rơi đi đâu rồi?

Kêu bốp một cái!

Người áo xanh giơ tay tát cho Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện một bộp ta đau điếng, y lấy làm ngạc nhiên hốt hải hỏi :

- Hồng Thần Đồ của ta đánh rơi đi đâu rồi?

Người áo đen kêu hừ một tiếng căm phẫn nói :

- Đồ đáng chết! Ta làm sao biết ngươi đã đánh mất Hồng Thần Đồ ở đâu ư?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chớp nháy đôi mắt một cái, ngơ ngác nói :

- Ngươi không biết, vậy thì ai biết?

Người áo xanh giận đến đổi lại đánh cho một bộp tai nữa, nói :

- Đồ khốn nạn! Ngươi bị Hồng Nữ xé rách y phục tại đâu, có phải chính con nhỏ nọ đã lấy mất y phục của ngươi chăng?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện hốt hải nói :

- Tại... Phiến Tử Nhai, còn y phục... thì ta chẳng biết.

Người áo xanh trầm tư giây lát sau đó cúi người ẵm Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lên chạy về hướng cũ.

Chỉ trong chớp mắt, gã đã về tới hang đá lúc này.

Gã bước vào trong hang đá đặt Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nằm trên đất nói :

- Ngươi ngoan ngoãn nằm nghỉ tại đây! À! E rằng mọi sự xếp đặt của ta phải hoàn công cả....

Gã tròn mắt nhìn Từ Thiện lần nữa, sau đó mới quay người rời khỏi hang đá.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bỗng từ ngoài sáng vào hang đá, nên chẳng trông thấy rõ cảnh vật trong hang, gã chỉ trông thấy mờ mờ như có hai người nằm dài trên đất, một người mặc áo đen và một người mặc áo xiêm trắng.

Bấy giờ gã mới bắt đầu bình tĩnh lại, tức thì cảm thấy mình mảy đau nhức, bất giác cất tiếng rên rỉ, nhưng trong bụng lại tiếp tục suy nghĩ.

Nếu lúc này mình không đến tìm Hồng Nữ thì cũng chẳng khổ thân đến thế, à, nữ nhân, nữ nhân, quả thật nữ nhân đúng là đại họa, thế nhưng tại sao ta thoát trông thấy nàng y như trúng tà ma? Lại thay... giọng nói của người bịt mặt áo xanh này sao lại giống giọng điệu của cha mình, tiếc rằng không phải cha, bằng không Hồng Nữ ắt chẳng thoát khỏi tay ta... hí hí! Nếu được vậy thì thú biết đường nào? Mặc nó, bây giờ hãy nghỉ ngơi cho khỏe trước đã...

Thế rồi Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nhắm mắt nhập mộng ngay.

Bấy giờ người áo xanh triển khai thân pháp chạy lên đỉnh núi Phiến Tử Nhai nhanh như gió.

Chỉ trong khoảng thời gian vừa nấu xong một ấm trà, người áo xanh đã lặng lẽ lên đến đỉnh núi và ẩn mình ở phía sau một đồng đá ngổn ngang.

Thế rồi gã đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Chỉ thấy một thân hình rất quen thuộc đang quyết đấu với một người mình mặc áo giáp.

Gã đã nhận ra ngay, người này chính là Đồng Diện tướng quân, một trong bốn Tướng quân của Cửu U Đế Quân.

Gã lại trở mắt nhìn kỹ người đang động thủ với Đồng Diện tướng quân lần nữa, bất giác giật mình kêu ủa một tiếng, nhủ thầm :

- “Té ra là hắn!”

Tức thì sát khí bốc lên bùng bùng.

Gã đưa mắt nhìn Đồng Diện tướng quân cười thầm trong bụng nói :

- Hắc hắc! Để Đồng Diện tướng quân kết liễu ngươi trước, vậy thì không phải làm phiền ta nữa, chỉ cần giải quyết tiểu oa nhi này xong, thế là không còn gì để lo nữa.

Gã suy nghĩ đến đây, tức thì cảm thấy đắc ý vô cùng.

Thình lình...

Gã lại liên tưởng đến Hồng Nữ.

Đồng thời lại nghĩ đến Hồng Nữ!

Thế rồi gã đảo mắt quan sát xung quanh lần nữa.

Gã nhìn thấy hố sâu, nhìn thấy đá vụn, rồi lại nhìn thấy xác chết rải rác trên sân đá.

Cuối cùng gã quay đầu nhìn về hướng hai người đang quyết đấu, chỉ thấy Đồng Diện tướng quân bị đánh lui ra phía sau từng bước một, dần dần lui tới ven núi.

Gã cười thầm một tiếng, lại tiếp tục phóng mắt quan sát xa hơn nữa.

Bỗng nhiên gã trông thấy chỗ cách xa bên trái nơi gã đang ẩn thân độ khoảng ba mươi trượng mờ mờ hiện ra một bóng người té nằm trên đất.

Tức thì tinh thần phấn chấn lập tức lảng lạng lui ra xa độ năm trượng, sau đó lượn mình lao tới chỗ bóng người đang té nằm trên đất.

Chỉ trong chớp mắt đã chạy đến nơi đó.

- A!

Quả nhiên chính là Hồng Nữ!

Mặt mày cô ta đỏ như hoa hồng đào, đôi mắt xinh xắn đang khép chặt.

Người áo xanh sực vỡ lẽ, tức thì vừa cười vừa nhủ thầm :

- “May nhờ lọ thuốc của Thiện nhi, quả thật đúng là mất ở đằng đông, thu ở đằng tây, hắc hắc”.

Gã giơ tay chụp lấy Hồng Nữ và đưa mắt xem qua một cái, sau đó lấy cả lọ ngọc màu nâu bỏ vào trong túi, xong xuôi gã lại phóng mắt nhìn Hồng Nữ Đỗ Nhược Quân trong giây lát, mặc dù biết rằng y đã mất hết khả năng chống cự, song gã vẫn phóng chỉ điểm huyết đạo của Đỗ Nhược Quân.

Sau đó gã bỗng Đỗ Nhược Quân lên, vừa cười vừa nhủ thầm :

- “Đành phải làm phiền người thôi, bây giờ sử dụng người làm mồi để câu một con cá khác, thế là chẳng sợ nó bay lên trời nữa, há há...”

Người áo xanh vừa cười như điên như cuồng vừa phi thân chạy như gió...

Xa xa từ sau lưng gã nổi lên một tiếng thảm rú!

Người áo xanh dần dần xa dần, cuối cùng biến mất trong đêm tối luôn.

Nhạc Xương thò đầu nhìn xuống vực thăm không thấy đáy, lắc đầu thở dài nói :

- Ta chẳng cố ý, nếu người chết rồi có linh tri ắt phải thông cảm ta...

Hắn nói tới đây sực nghĩ ra Đỗ Nhược Quân và Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, thế rồi hắn phóng mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy sắc đêm bao la mờ mịt, tịch lặng như tờ, chẳng có bóng người còn con nào hết.

Từ nơi xa xa vang tới tiếng cười lạnh lùng.

Nhạc Xương giật mình phi thân chạy lục soát trên đỉnh núi một vòng, thế nhưng hoang sơn tịch lặng chẳng thấy bóng người Đỗ Nhược Quân và Từ Thiện đâu cả?

Hắn cau mày nhìn về hướng phát ra tiếng cười điên cuồng, ở nơi cực xa bỗng có một bóng đen thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Tức thì trong lòng hắn sanh nghi :

- Nếu nói về võ công của Đỗ Nhược Quân dù có mười Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện cũng quyết chẳng đánh lại nàng, thế nhưng tại sao cả hai người lại mất tích luôn?

Chính nàng đã mang Từ Thiện chạy mất?

Hay là Từ Thiện đã bắt sống nàng đi khỏi đây ư?

Nhưng hai giả thuyết này hình như không có hợp lý?

Vì tối thiểu nàng phải thông báo với ta một lời chứ?

Hắn bất giác nhìn về hướng bóng đen vừa biến mất nhủ thầm :

- “Bất kể thế nào đi nữa, mình hãy đến đó xem xét cái đã”.

Thế rồi hắn đảo mình lao về hướng ấy nhanh như chớp :

Quả thật khinh công “Mị Ảnh Si Uyên” chẳng tầm thường, chỉ thấy hắn nhún mình bay lượn trong giây lát, đã chạy xa hơn vài dặm đường.

Hắn chạy qua sơn dã, vượt khỏi đồi đá xuyên vào cánh rừng...

Sau đó chẳng mấy chốc lại lên tới một ngọn đồi đất.

Bây giờ gặp lúc mây đen lướt tới, tức thì che khuất ánh trăng.

Nhạc Xương đứng trên đồi đất tụ thần quan sát xung quanh một hồi lâu.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng động khê từ phía trước không xa lắm vang tới.

Kể đó hai bên chỗ kín đồi đất cũng có tiếng kêu sột soạt.

Nhạc Xương lập tức vận khởi toàn thân công lực, âm thầm phòng bị.

Bỗng nhiên có một âm thanh tráng kiện có lực vang tới nói :

- Chôn thiên đàng có đường người không chịu đi, địa ngục không cửa ngõ mà người lại đâm đầu vào, này họ Nhạc, người hãy nạp mạng cho rồi, à Hồng Nữ đang cùng người trong hang đá tìm thú vui đấy. Há há...

Có sáu đại hán vạm vỡ từ hai bên bóng tối cùng lúc nhảy vọt ra, bọn này mặc y phục đen, bịt mặt bằng khăn đen, từ từ tiến về hướng Nhạc Xương.

Nhạc Xương bắt giắc lui ra phía sau hai bước, găm thét nói :

- Các người là ai thế? Tại sao không dám dùng chân diện mục xuất hiện?

Bỗng nhiên có một người từ trong hang đá chui ra, người này cũng ăn mặc y như sáu người vừa xuất hiện trước, gã đứng ngay cửa hang, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Bọn ta là câu hồn sứ giả tọa hạ của Diêm La Vương, đặc biệt đến đây siêu độ người, há há há...

- Người vừa nói Hồng Nữ nào thế?

- Nam nhân và nữ nhân, âm dương kết hợp, còn thể nào nữa? Há há...

Gã nói tới đây lại cười há há như điên như cuồng.

Nhạc Xương nói thề, tức thì giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, sát khí bốc lên ùng ùng.

Cũng ngay lúc này, trong hang đá bỗng có tiếng kêu la của nữ nhân nổi lên.

Kể đó hẳn lại nghe thấy tiếng nói thô lỗ của một nam nhân vang ra.

Nhạc Xương run bắn người lên, hẳn phùng mang trợn mắt găm hét nói :

- Bản thiếu gia phải liều mạng với bọn cầm thú chúng bây mới được!

Nói xong hẳn vùng song chưởng quét vào hai gã đứng đầu.

Người áo xanh đứng ngay cửa hang trông có vẻ là người cầm đầu, gã cất tiếng cười há há, cũng xuất thủ phóng ra một chưởng luôn.

Kêu ùng một tiếng điếc tai!

Nhạc Xương và người áo xanh song song đồng lực lui ra phía sau hai bước, cả hai người thấy đều dùng cặp mắt kinh ngạc nhìn đối phương.

Tiếp theo tiếng nổ vang, gã đại hán áo đen đứng bên trái kêu ư hự một tiếng há mồm phun máu tua tủa, té nằm chết ngay tại chỗ.

Năm đại hán còn lại trông thấy thế, kêu xoẹt một cái, đồng thời rút kiếm ra khỏi bao hết.

Bọn họ găm hét một tiếng, đồng lúc lao vào người Nhạc Xương và xuất kiếm tấn công tới tấp.

Nhạc Xương đảo mình tránh sang một bên nhanh như chớp.

Cũng đồng thời ngay lúc này...

Người áo xanh đứng từ sau lưng hẳn phóng tới một chưởng thật nhanh.

Bây giờ Nhạc Xương đã nổi giận ùng ùng, hẳn huyết lên một tiếng sáo thật dài, bay lượn trên không ngay.

Chỉ thấy hẳn vừa từ trên không lao xuống, vừa vùng song chưởng quét tới mãnh liệt hết sức.

Kêu ùng ùng vài tiếng liền!

Kể đó có vài tiếng thảm rú phá không vang lên!

Một đại hán áo đen kêu bạch một cái té ngã ra đất!

Hai gã, ba gã... năm gã lần lượt té ngã ra đất chết hết.

Người áo xanh cầm đầu nọ loạng choạng té lùi ra sau năm bước liền, gã đưa mắt nhìn sáu đồng bọn té ngã chết trên đất một cái, quay sang hướng Nhạc Xương giận dữ nói :

- Này tiểu oa nhi! Hẹn gặp lại sau...

Dứt lời, quay người bỏ đi.

Nhạc Xương cũng bắt giắc ngăn người tại chỗ, quả thật hẳn không ngờ mình chỉ phóng một chưởng giết chết một lúc sáu gã đại hán, hơn nữa đã gây chấn thương cho gã mặc áo xanh có võ công khá cao cường, phải giật mình bỏ chạy.

Trong lòng hẳn vui mừng khôn tả, vừa đưa mắt nhìn người áo xanh khốn đốn bỏ chạy vừa nhủ thầm :

- “Làm người phải để lại chút đức, hà tất đuổi cho cùng giết cho sạch ư?”

Hẳn không còn rảnh rồi gỡ khăn bịt mặt của sáu xác chết nằm trên đất ra, để xem họ rốt cuộc là ai nữa.

Hẳn đã cấp tốc phi thân chạy vào hang đá luôn.

Hẳn chạy tới cửa hang, đưa mắt nhìn vào trong thấy trong hang đá âm u tối mò, lắng tai nghe ngóng một hồi, nhưng im phăng phắc chẳng nghe thấy gì hết.

Nhạc Xương do dự trong giây lát, thế rồi vận công vào song chưởng từ từ tiến vào trong.

Hẳn vừa đi vài bước, bỗng thấy bóng người thấp thoáng trước mặt một cái đồng thời sau lưng lại có một đạo kinh phong mãnh liệt áp tới.

Nhạc Xương bất giác giật bắn người lên!
Hắn muốn đảo mình tránh né thể nhưng không còn kịp nữa!
Kêu ùng một tiếng.

Ong độc đoạt nhụy

Tiếp theo tiếng kêu dừng là một tiếng kêu hự nổi lên.

Tức thì Nhạc Xương bị luồng kinh lực chấn động đẩy lùi ra sau hai bước liền, hấn tụ thần điều khí, không dám tiến tới nữa.

Thình lình...

Bóng đen thấp thoáng ngay cửa hang một cái lại ẩn vào trong bóng tối ngay.

Bốn bề im phăng phắc chỉ nghe thấy trống ngực hấn đập thình thịch mà thôi.

Nhạc Xương vừa tụ thần điều tức vừa đưa mắt chăm chăm theo dõi động khẩu, hấn nghĩ bụng rằng :

- “Người vừa đánh lên mình là ai thế? Còn kẻ thọ thương té ngã ra đất là ai vậy?”

Hấn đang suy nghĩ nát óc...

Là Tiểu Diện Âm Ma chăng?

Hay là Đồng Diện tướng quân ư?

Hoặc là Truy Hồn Tẩu?

Thế nhưng những giả thuyết này hoàn toàn bị hấn phủ nhận.

Nếu như Tiểu Diện Âm Ma muốn giết mình, gã cũng không cần phải đánh lên mình?

Nếu quả thật gã muốn giết mình thì mình đã bỏ xác tại Thần Bí Chi Cung, tại Tàng Trần quán ở trong quái thuyền từ lâu rồi.

Đồng Diện tướng quân trúng một chưởng của mình té văng xuống vực thẳng, mặc dù không tan xương nát thịt, cũng khó mà sống sót.

Còn Truy Hồn Tẩu là hộ pháp tọa hạ của Tiểu Diện Âm Ma, hơn nữa là tâm phúc của gã, đương nhiên gã phải biết Âm Ma không có ý định giết mình, hơn nữa gã cũng chẳng biết mình xuất hiện tại đây, vậy thì làm gì có chuyện xuất thủ đánh lên mình?

Bỗng nhiên hấn sực nghĩ ra người áo xanh vừa thọ thương bỏ đi nọ.

- “A! Chính là gã chứ không còn ai nữa!”

Hấn suy nghĩ đến đây, bất giác khẽ gật đầu cười thâm trong bụng.

Thình lình...

Có một tiếng cười lạnh lùng từ ngoài hang đá vang vào.

Kế đó bóng người lay động trước cửa hang cổ bày ra nghi trện.

Nhạc Xương chỉ thấy ngoài động có số bóng người lay động song chẳng ước lượng được là bao nhiêu người, nhất thời hấn ngăn người tại chỗ không dám mạo muội xông ra ngoài.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Hử! Ta thách các người cũng chẳng dám xông vào, chỉ bày nghi trện diễn oai thế thôi, tại sao ta không thừa dịp này xem xét tình hình trong động trước đã?”

Hấn suy nghĩ đến đây, lập tức từ từ tiến vào động ngay.

Từ khi hấn nuốt Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, chẳng những lợi lực hấn tăng cường nhiều, cả thính giác và thị giác cũng có nhiều tiến bộ khác thường, vì thế mặc dù trong động xòe tay không thấy năm ngón, nhưng đối với hấn vẫn có thể trông thấy mờ mờ.

Chỉ thấy trong động càng vô sâu càng rộng ra.

Cách chỗ động khẩu khoảng một trượng có một người té nằm tại đó, đi sâu thêm năm, sáu bước lại thấy một người nằm tại chỗ, xa tận chỗ cùng hang đá hai bên phải trái cũng lại có một người nằm yên tại chỗ.

Hấn vừa chú ý theo dõi động tịnh ngoài hang động, vừa cất bước từ từ tiến vào trong.

Khi hấn bước tới chỗ nằm của người thứ nhất, hấn cúi người phóng mắt xem kỹ, mới hay người này chính là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, gã đang nhắm chặt hai mắt, mình trần và mặc một cái quần ngắn nằm yên tại chỗ.

Nhạc Xương giơ tay sờ thử mới hay gã chỉ còn chút hơi thở thoi thóp chờ chết.

Hấn sực vỡ lẽ, thì ra tiểu tử này đã bị thương của người vừa đánh lên mình gây chấn thương, gã ngày thường cậy thế mạnh hà hiếp người không ngờ lại gặp báo ứng làm con ma chết thay cho mình tại đây?

Quả thật nhân quả thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo chẳng sai chạy chút nào.

Thế rồi Nhạc Xương lại từ từ bước tới chỗ người thứ hai.

- A! Té ra là Đỗ Nhược Quân!

Tức thì hấn lấy làm khăn trương vô cùng.

Suýt nữa trái tim hấn đã nhảy vọt ra ngoài luôn!

Khi hấn nhìn kỹ lại thấy y áo của Đỗ Nhược Quân còn chỉnh tề, chỉ bị người điếm huyết đạo hấn mới thò phào một tiếng rất nhẹ nhõm.

Hấn sực nghĩ tới số người đang canh chừng ngoài động, lại vội vàng ngoái cổ nhìn ra sau một hồi thật lâu, không thấy động tĩnh gì hết.

Bỗng nhiên hấn sực nảy ra một kế!

Hấn cúi người nhặt một cục đá nhỏ, vẩy tay ném mạnh ra ngoài.

Kêu bóp một cái!

Kế đó là một tiếng gầm thét, sau đó lại im lặng ngay.

Nhạc Xương khẽ gật đầu cười thầm một tiếng rất đặc ý, sau đó phóng chỉ giải huyết cho Đỗ Nhược Quân.

Thế rồi hấn ghé vào tai nàng nói khẽ :

- Quân muội, là ta đây, chớ la lớn tiếng, ngoài động có kẻ địch.

Đỗ Nhược Quân mở hai mắt ra, một hồi thật lâu nàng mới trông thấy người trước mặt quả nhiên chính là Xương ca ca.

Đỗ Nhược Quân như vừa tỉnh mộng, lẩm bẩm nói khẽ :

- Xương ca ca, là chàng ư? Tại sao thiếp bỗng cảm thấy mình mảy mềnh nhũn chẳng có chút sức lực gì cả.

Nhạc Xương kêu xuyt một tiếng, lấy tay bịt miệng nàng lại, hạ giọng nói :

- Nói khẽ một chút nào, nàng chớ cử động, cứ nằm nghỉ tại chỗ, để ta vào trong xem hai người đó là ai đã.

Nói xong, hấn lại lần mò tiến vào trong tiệp.

Trước hết hấn bước sang bên trái trở mắt nhìn, thì ra người này chính là Bảo Bối đệ đệ vậy thì không cần phải hỏi cũng biết người nằm bên phải ắt là Tiểu Oanh không sai rồi.

Nhạc Xương cả mừng, vội phóng chỉ giải huyết cho y ngay, hạ thấp giọng nói :

- Bảo Bối đệ đệ, chớ làm ồn nào, ma đầu đang chờ đợi ngoài động đây!

Quả nhiên Bảo Bối không dám lên tiếng nói gì hết, y nhìn nhạc Xương khẽ gật đầu một cái.

Thế rồi Nhạc Xương lại từ từ bước sang bên phải.

Khi hấn đến gần chỗ nằm người đó, bất giác run bắn người lên.

Hấn giật mình nhắm chặt hai mắt lại, một lúc thật lâu mới mở mắt ra lần nữa.

Quả thật chẳng sai chút nào hết, y chính là Tiểu Oanh kia mà?

Ả khép hai mắt lại, hàm răng trắng như tuyết cắn chặt môi dưới, mặt mày nhăn nhó, trông có vẻ rất là đau khổ.

Toàn thân ả trần truồng chẳng có mảnh vải che thân, nằm trên đất trông có vẻ yếu ớt...

Như vậy còn gì chẳng hiểu nữa ư?

Nhạc Xương nắm chặt song quyền, nghiêng răng kêu ken kέ, tức thì lửa giận bốc lên đùng đùng.

Hấn bắt nhãn nhìn nữa, lập tức giải huyết cho ả, quay người bước tới chỗ Đỗ Nhược Quân mang mọi việc thuật lại cho nàng một phen.

Đồng thời hấn suy đoán rằng, có lẽ ắt là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiên với chút thoi thóp nọ đã gây nên.

Sau khi Đỗ Nhược Quân nghe nói lại, nàng chẳng nói gì hết, vì sự kiện trước mắt khiến nàng liên tưởng tới việc Mãn Xuân viên.

Tình cảnh này có khác gì với việc trước kia chẳng?

Nàng quay người bước lóir chỗ Tiểu Oanh đang nằm.

Những muốn xem cho biết Tiểu Oanh bây giờ có khác biệt thể nào trước kia.

Nàng cần xem qua cảnh tượng sau khi bị hiếp dâm.

* * * * *

Ngoài hang đá...

Mặt trăng lặn về hướng tây.

Những vì sao cũng tối dần.

Một bóng đen tỏ ra nóng nảy bất an cứ đưa mắt nhìn vào trong hang đá mãi.

Thế nhưng trong hang đa âm u tối mò, chẳng trông thấy gì hết.

Gã đảo mắt quét nhìn sáu xác chết nằm ngôn ngang cách trước cửa hang độ năm trượng bất giác lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó lại đưa mắt nhìn vào hang đá, lẳng lẳng trầm tư.

Khoảng mười phút sau...

Hình như gã này đã hạ quyết tâm đảo mình từ bên trái lướt sang bên phải, nhưng sau đó gã lại nhảy trở về chỗ cũ.

Gã vận công vào song chưởng buông tiếng cười hắc hắc một hơi dài.

Tiếng cười vừa dứt gã phất tay áo đánh vào động bảy chưởng liền.

Sau đó lại đảo mình ẩn vào trong hang tối cách xa cửa hang khoảng vài trượng, thò đầu theo dõi tình hình trong hang đá, và nhủ thầm :

- “Nếu chẳng vì ta có điều kiêng kỵ, thì ta sớm đã sử dụng hỏa công rồi, như vậy còn lo gì oa nhi người không chạy ra ngoài? Một chưởng lúc này chưa đánh chết người lập tức, xem như vận số người còn tốt, ta cứ canh chừng nơi đây mãi, xem người chịu đựng đến bao giờ nào?”

Gã đưa mắt nhìn cửa hang lạnh lùng tăng hăng một tiếng, tỏ vẻ rất đắc ý lại nhủ thầm tiếp :

- “Đợi khi nào người bước ra ngoài, chỉ cần trông thấy người đã thọ thương, thì nơi đây sẽ là chốn chôn xác của người không sai, đến lúc đó chớ trách ta có lòng dạ cay độc...”

Thình lình kêu bốp một cái!

Gã này bất giác giật bắn người lên, gã tròn to đôi mắt nhìn về phía cửa hang có vẻ rất khẩn trương.

Thế nhưng một hồi thật lâu vẫn im phăng phắc chẳng có phản ứng gì cả.

Thình lình...

Gã sực như nghĩ ra điều gì bất giác xoa hai bàn tay vào nhau, lẩm bẩm nói :

- Cây vào đôi thiết chưởng này, ta từng xông pha nam bắc vài mươi năm trời không ngờ lại thua một tiểu oa nhi này, à!

Quả thật câu “sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người mới thay người cũ” không sai chút nào, thế nhưng phải liều mạng già này cho bằng được, không thể để tuyệt hậu hoạn mãi mãi.

Thình lình ngay lúc này...

Gã sực thấy bóng người thấp thoáng nơi cửa hang một cái.

Nhạc Xương đã bay vọt ra cửa hang nhanh như cắt, hần vừa đặt chân chấm đất, lại lập tức tung mình lên cao, nghiêng nghiêng phất phơ hạ xuống chỗ cách cửa hang độ năm trượng.

Hần xêch ngược đôi lông mày kiếm, mục lộ hung quang đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng nhanh như chớp.

Núi hoang tịch lặng, gió tang tảng khê hắt vào mặt mát rượi.

Chẳng thấy bóng người con con nào cả?

Nhạc Xương kêu thầm nhột tiếng :

- Lạ thay!

Hần suy nghĩ giây lát, thế rồi lập tức triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp, chạy lục soát xung quanh ngọn đồi đá một vòng nhanh như chớp.

Thế nhưng ngoại trừ cây lá cỏ hoang ngoài ra chẳng phát hiện gì cả.

Hần quay trở lại cửa hang đứng yên trong giây lát, sau đó mới bước vào trong.

Hần vừa vào tới hang đá, bất giác kêu ủa một tiếng.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện còn chút hơi thở thoi thóp bỗng nhiên biến mất, hơn nữa trong động lại nổi lên tiếng khóc thút thít.

Nhạc Xương giật nảy người lên, hần không kể lợi hại gì nữa, lập tức vội vàng chạy tới vài bước.

- Ô!

Hần thở phào một cái, chỉ thấy Bảo Bối ngồi tựa lưng vào vách đá nhắm mắt trầm tư.

Nhạc Xương lại tiến tới vài bước, phóng mắt nhìn vào trong.

Mới hay Tiểu Oanh có người lại, day mặt vào vách đá đang cất tiếng khóc thật thương tâm.

Đỗ Nhược Quân thì ngồi thừ ở sau lưng Tiểu Oanh.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bị thương khá nặng quyết không thể đi lại được, nếu gã đã mất tích ắt là có người nào giải cứu gã rồi, nhưng ai đã vào đây giải cứu gã vậy?”

Hần suy nghĩ đến đây sực vỡ lẽ lại nhủ thầm tiếp :

- Ô! Ta hiểu rồi, họ sử dụng kế “điều hổ ly sơn” dụ ta đi khỏi đây, sau đó mới cứu gã, thế nhưng ta chỉ rời khỏi đây trong giây lát, mà Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện biến mất ngay, điều này chứng tỏ rằng võ công và khinh công của người này quyết chẳng tầm thường, hơn nữa rất lớn gan... nhưng đối phương là ai thế?

Hần nghĩ tới đây liền bước tới khê vỗ vào vai Bảo Bối, nói :

- Bảo đệ đệ! Lúc này người có trông thấy ai vào động không?

Bảo Bối đang suy nghĩ đầu đầu, chỉ lắc đầu trả lời cho có lệ.

- Không biết.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Bây giờ...

Bình minh ló dạng, trong hang đá cũng sáng hẳn.

Hắn trông thấy thần sắc Bảo Bối ủ rũ, mặt lộ vẻ căm phẫn, biết rằng y ắt vì trông thấy cảnh Tiểu Oanh thọ nhục nên mới tỏ ra tức giận như thế.

Hắn từ từ bước tới chỗ Đỗ Nhượng Quân, hắn định mang sự kiện Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện mất tích và từng động thủ với người bịt mắt thuật lại cho nàng nghe.

Nhưng khi trông thấy thần tình của Đỗ Nhượng Quân hắn đành ngưng lại không nói nữa.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Không một ai nói gì hết.

Nhạc Xương miêng mấp máy nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn khẽ lắc đầu quay người bước ra hang đá.

Mặt trời đã mọc ở hướng đông.

Gió tăng sáng thổi tới từng cơn, hắn cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Nhạc Xương ngồi trên một tảng đá xanh gần cửa hang, đưa mắt nhìn những cuộn mây trắng ở tận chân trời, ngăn người ra tại chỗ.

Những cảnh Mãn Xuân viên dần dần hiện ra trước mắt.

Lửa dục bốc cháy và kêu gọi...

Thình lình...

Có một tràng những tiếng chân bước trầm nặng phá không vang tới, đánh thức hắn.

Nhạc Xương giật mình mở mắt nhìn tới trước chỉ thấy Bảo Bối cất bước nặng nề từ từ đến gần chỗ hắn.

Nhạc Xương lấy làm kinh ngạc nghĩ bụng :

- “Tại sao trong bỗng chốc Bảo Bối đê đê như biến thành một con người khác vậy? Ngày thường y nghịch ngợm, ngạo nghễ, miệng lưỡi chẳng tha thứ ai hết, thế mà bây giờ...”

Hắn suy nghĩ tới đây, Bảo Bối đã bước tới ngồi bên cạnh hắn, thò tay nhặt cục đá nhỏ ném mạnh vào bên cạnh cửa hang, nói giọng căm hờn :

- Ắt phải có một ngày nào đó, ta phải đánh vỡ đầu gã tiểu tử Từ Thiện nọ cho mà coi.

Nhạc Xương đưa mắt liếc nhìn y một cái ngạc nhiên nói :

- Thế nào? Gã hà hiếp người rồi chăng?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Không, thế nhưng....

Gương mặt ngây thơ của y đã lộ ra thần tình đau khổ, trong mắt y tia ra luồng sáng căm thù, và ngập đầy nước mắt đau khổ.

Y đã uất nghẹn nói chẳng nên lời...

Một màn lúc này làm tổn thương đến tấm lòng thanh khiết của y, y căm thù đến muốn giết chết gã Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, là loài cầm thú đội lốt người ngay lập tức.

Quả thật tiểu tử nọ chẳng khác gì là một con dã thú, nhe răng múa trảo, đã từ từ nghiền nuốt con mồi của gã một cách thềm thuồng, tàn bạo và thích thú.

Tội nghiệp cho Tiểu Oanh bị chế huyết đạo nhưng chưa mất tri giác, đã trơ mắt nhìn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nhảy vào tới.

Chao ôi! Tàn nhẫn quả thế.

Ả nghe thấy tiếng cười đắc ý dã man của gã.

Hai bàn tay ma quỷ của gã đã tự do sờ mó trên mình ả.

Kể đó một cơn đau dữ dội làm cho ả ngất xỉu.

Bảo Bối lắc đầu thở dài một tiếng rất đau lòng.

Nhạc Xương trông thấy thần sắc trên mặt y biến đổi liên tục, hắn đã đoán biết phần nào sự việc xảy ra, hắn đảo mắt nhìn những đám mây cuộn cuộn như bông ở tận chân trời, không hỏi gì hết.

Bây giờ Đỗ Nhượng Quân đỡ Tiểu Oanh với gương mặt như hoa lệ sa mưa từ từ bước ra ngoài.

Tiểu Oanh cứ cất tiếng khóc thút thít mãi.

Đỗ Nhượng Quân vừa đi vừa hết lời an ủi.

Nhạc Xương và Bảo Bối cùng lúc đứng lên, đưa mắt nhìn hai người bước tới nhưng chẳng biết lấy lời nói thế nào để an ủi Tiểu Oanh.

Bốn người đều có tâm sự riêng và bốn cảm nghĩ khác nhau, ngoại trừ Tiểu Oanh vẫn còn khóc thút thít ngoài ra ba người nọ trầm mặc không nói gì hết.

Một hồi thật lâu...

Bảo Bôi mặt hơi ửng đỏ, cúi đầu ấp úng nói :

- Tiểu Oanh! Người... người đừng buồn nữa, ta nhất định trả thù cho người.

Tiểu Oanh đưa cặp mắt ngập lệ chăm chăm nhìn Bảo Bôi, mặc dù y chỉ nói hai câu rất đơn giản, nhưng cảm thọ của ả rất là phức tạp.

Ả chẳng biết có khi nào vì nguyên nhân này mà Bảo Bôi sẽ khinh thị ả không?

Vì y đã mục kích mình bị người ta lăng nhục.

Nên ả muốn từ nơi cặp mắt của y đọc ra tâm ý của Bảo Bôi.

Thế nhưng trong cặp mắt lơ mờ ngập lệ chỉ trông thấy Bảo Bôi cúi đầu xuống, hai mắt chăm chăm nhìn mũi chân, hai đấm tay siết thật chặt cứ đánh vào hai bắp chân mãi.

Tiểu Oanh hơi lấy làm an ủi, hình như Bảo Bôi đã thông cảm ả, mặc dù ả chẳng làm điều gì sai lầm!

Tiểu Oanh không khóc nữa, nói giọng e lệ :

- Bảo Bôi ca ca! Cảm ơn người nhiều lắm.

Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân hội ý đưa mắt nhìn nhau một cái không nói gì cả.

Bây giờ mặt trời đã lên cao.

Thình lình...

Đỗ Nhượng Quân như nghĩ ra điều gì, thất thanh nói :

- Chao ôi! Hồng rồi.

Ba người nọ không biết việc gì đã xảy ra, cùng lúc quay người nhìn sang hướng nàng.

Nhạc Xương thấy nàng cau đôi mày liễu lại tỏ vẻ luống cuống, ngạc nhiên hỏi :

- Quân muội! Nàng nói việc gì hồng vậy?

Đỗ Nhượng Quân hốt hải nói :

- Hồng Thần Đồ! Hồng Thần Đồ đâu mất rồi?

- Hồng Thần Đồ ư?

Đỗ Nhượng Quân khẽ gật đầu một cái, thế rồi nàng mang sự kiện làm thế nào lấy được Hồng Thần Đồ và sau đó lại bất tỉnh nhân sự thuật lại cho mọi người nghe một phen.

Nghe kể xong, Nhạc Xương trầm tư giây lát sau đó nói :

- Nói vậy, ắt là người bịt mặt áo xanh nọ đã cướp đi rồi, trước kia ta bị họ hãm hại cũng chính là muốn mưu cầu Hồng Thần Đồ, không ngờ hôm nay việc cũ tái diễn. Hừ! Ta quyết phải tìm ra người này mới được, biết đâu đối phương chính là kẻ thù đã giết chết phụ thân ta.

Hắn nói tới đây, dừng lại suy nghĩ giây lát sau đó lại nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi chốn thị phi này trước, sau đó mới tính.

Đỗ Nhượng Quân đưa mắt quét nhìn ba người một cái, trầm ngâm nói :

- Ta muốn dẫn Tiểu Oanh về với mẫu thân tạm thời ở lại ít lâu. Nay Xương ca ca! Các người chuẩn bị đi đâu đây?

Nhạc Xương nghe nói thế, suy nghĩ giây lát, sau đó lắc đầu nói :

- Ta chẳng có nơi chốn nhất định để đến thế nhưng ta phải đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm kẻ thù giết chết cha ta.

Bảo Bôi vội lên tiếng nói :

- Ta đi với người, nay Xương ca ca, ta phải theo người học võ, sau đó tìm thằng Tiểu Dâm Trùng khốn nạn nọ báo thù tuyệt hận cho Tiểu Oanh muội muội.

Tiểu Oanh nghe nói thế, đưa cặp mắt biết ơn liếc nhìn Bảo Bôi một cái.

Nhạc Xương cau mày nhủ thầm :

- “Núi cao rừng thẳm, mình vốn chẳng có chốn cố định đến, nếu dẫn Bảo Bôi cùng đi, quả thật trở ngại hết sức, muốn một xảy ra việc gì, có y ở kề bên rất là bất tiện...”

Hắn suy nghĩ đến đây, đưa mắt nhìn về mặt mong cầu của y, bất giác lại nghĩ bụng :

- “À! Biết nói sao với hài tử này đây?”

Chẳng phải y cũng là người không nhà cửa đó ư?

Đỗ Nhượng Quân trông thấy Nhạc Xương tỏ vẻ do dự bất quyết, bèn suy nghĩ giây lát, sau đó nói :

- Theo ta thì Bảo Bôi cũng đi chung với ta! Hành tung Xương ca ca vô định, làm thế nào dạy võ công cho người. Hơn nữa, người đòi trả thù cho Tiểu Oanh, đương nhiên đây là lòng tốt của người, thế nhưng cậ

vào ba thế võ hiện giờ của ngươi, chớ nói chuyện trả thù làm gì, muôn một xảy ra việc gì Xương ca ca lại bận tâm lo bảo vệ ngươi nữa đây.

Nàng nói tới đây đưa mắt nhìn Bảo Bối một cái, sau đó lại nói tiếp :

- Ngươi đi về với ta, thứ nhất Tiểu Oanh có bạn, hơn nữa hai ngươi có thể cùng lúc luyện võ đợi khi nào Xương ca ca thám thính ra tung tích kẻ thù, lúc đó chúng ta sẽ cùng đi.

Tiểu Oanh mặt lộ vẻ vui mừng lại lén lén đưa mắt liếc nhìn Bảo Bối lần nữa.

Bảo Bối đưa mắt nhìn Nhạc Xương, như muốn trung cầu ý kiến của hắn.

Nhạc Xương đang lo lắng không biết nên tìm cách gì nói với Bảo Bối, bây giờ thoát nghe Đỗ Nhược Quân nói như vậy, quả nhiên trúng ý của mình, thế rồi hắn tiến tới hai bước, khẽ vỗ vào vai Bảo Bối nói :

- Này Bảo Bối đệ đệ! Ngươi tạm thời cùng Tiểu Oanh đi về với Quân muội, khi ta thám thính ra tung tích kẻ thù, lúc đó ta sẽ quay trở lại, bốn người cùng nhau đi cũng chưa muộn.

Bảo Bối không còn cách nào hơn, đành gật đầu biểu thị đồng ý.

Nhạc Xương quay sang hỏi Đỗ Nhược Quân :

- Quân muội! Hiện giờ bá mẫu cư ngụ ở đâu?

Đỗ Nhược Quân buột miệng nói :

- Tại bến Tây Tử Hồ, Bích Thúy sơn trang, Nhạc Xương mặt lộ vẻ hâm mộ, nói :

- A? Vậy thì bá mẫu là một tao nhân.

Bảo Bối vẫn không mấy yên tâm hỏi :

- Này Xương ca ca, thế thì đến bao giờ ngươi mới trở lại?

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Từ ba tháng đến nửa năm.

Thình lình...

Đỗ Nhược Quân cau mày, nói :

- ôi cha! Không có thuyền biết đi bằng cách nào đây?

Nhạc Xương chứng tỏ ra bất lực, đành nói :

- Đành phải đi dọc theo bến sông thôi!

Thế rồi, một đoàn bốn người phi thân chạy xuống đồi đá, từ từ đi về hướng trước.

Tình và yêu, ly sầu...

Tức thì trong lòng họ bắt đầu suy tư.

Ánh nắng ấm áp ban mai đưa bóng lưng của họ từ từ xa dần.

Thù nhân thoáng hiện

Đại lộ Cam Lương...

Mặc dù chẳng rộng lớn bằng những quan đạo ở Trung Nguyên, song cũng ngựa xe như nước, ồn ào náo nhiệt.

Trên hai dãy phố lớn tại Sơn Dương thành mọc đầy những thương điếm chợ búa.

Bấy giờ vào khoảng canh hai, đèn đuốc sáng trưng, người ta đi chen chúc đầy đường.

Trên hai con lộ Đông Tây bỗng xuất hiện khá nhiều khách nhân, nhưng số khách nhân này không phải là thương gia, cũng chẳng giống quan binh chút nào, nam nữ già trẻ đủ thành phần, họ lần lượt kẻ trước người sau đăng ký nghỉ đêm.

Trong số khách nhân này có một thiếu niên anh tuấn khoảng mười bảy, mười tám, phong trần song không thể nào che khuất nét phong nhã tuấn tú của hắn.

Hắn đang đi lang thang trên phố, thỉnh thoảng đảo mắt quan sát xung quanh, có lúc lại cúi đầu trầm tư, hình như hắn đang tìm kiếm những gì thì phải.

Hắn chính là Nhạc Xương đã đi khắp chân trời góc biển quyết tìm ra kẻ thù giết cha chứ không là ai xa lạ cả.

Bấy giờ trên phố từ từ vắng người, chỉ có năm ba tửu khách ngồi trong vài tửu lầu chơi trò đoán quyền uống rượu, thỉnh thoảng phát ra tiếng quát năm hét sáu mà thôi.

Một hồi thật lâu...

Hình như Nhạc Xương có sự quyết định, đã ngang nhiên bước vào một lữ điếm.

Sau khi rửa ráy xong, hắn bèn ngả lưng nằm nghỉ.

Tức thì hắn bắt đầu suy nghĩ.

Sở dĩ hắn tìm đến đây là nghe đồn rằng tại ngoại thành Sơn Dương, Trang chủ Bán Nguyệt sơn trang có một con gái độc nhưt đẹp như tiên nữ, định ngày gần đây tỷ võ chiêu quân, vì thế hắn mới đến đây mong rằng sẽ tìm được chút manh mối trong thịnh hội chọn rể này.

Thù cha, không đội trời chung không thể chẳng trả.

Kế đó hình bóng Đỗ Nhược Quân trang xuất hiện.

Thình lình ngay lúc này vắng vắng nghe thấy tiếng người sai bảo tiểu nhị chuẩn bị xe lên đường.

Kế đó lại nghe thấy tiếng tranh chấp thật khê từ phòng bên cạnh vang tới.

Thoạt tiên hắn không để ý, về sau vì tiếng tranh chấp càng lúc càng lớn dần, thế rồi hắn mới lắng tai nghe ngóng.

- Ta dám đánh cuộc với ngươi, tại sao gã này lại hấp tấp lên đường.

- Chẳng lẽ ngươi không thấy một bệnh nhân nằm trong xe gã sao?

- Hừ! Rõ ràng là do nội gia chương lực gây chấn thương, cái gì mà bệnh nhân?

- Bị trọng thương, chẳng lẽ không phải là bệnh nhân?

- Phải đúng là bệnh nhân, ta không tranh cãi với ngươi.

- Vậy thì ngươi cứ nói thử xem nào, rốt cuộc tại sao gã này lại hấp tấp lên đường như thế?

- Chính vì thiếu niên đã đi lang thang ngoài phố lúc này.

- Ồ! Vậy sao?

- Vốn thì chúng ta ngồi tại tiền sảnh ăn uống, gã ăn xong trước, rượu say túy lúy bước ra cửa điếm, vừa đặt chân tới cửa điếm bỗng phát hiện thiếu niên nọ, có lẽ người chẳng để ý, mặt mày gã sợ đến biến sắc, tức thì tỉnh rượu lại ngay, đồng thời ba chân bốn cẳng hấp tấp chạy trở vào phòng.

- Tại sao gã lại sợ thiếu niên nọ?

- Có trời mới biết, rõ ràng gã sợ lắm, bằng không sau khi thiếu niên nọ vào nghỉ đêm, gã hấp tấp lên đường làm gì? Ngươi thử nghĩ kỹ lại xem bây giờ là canh mấy rồi?

- Ta cũng chẳng để ý, theo ngươi thì thiếu niên nọ là ai?

- Ta không biết hắn là ai, nhưng trông diện mục hắn anh tuấn thế này, có lẽ võ công cũng chẳng kém, tiếc rằng gương mặt đầy sát khí và tính ngạnh quá nặng.

- Nói vậy lần tỷ võ đại hội này chẳng có phần của mình rồi!

- Có lẽ là thế nhưng mà, ta vốn thì chẳng mơ tưởng trúng tuyển, có điều là ngươi, lần này phải thất vọng không sai, há há...

Nhạc Xương nghe tới đây, nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, sau đó vội vàng bước ra tiền sảnh.

Hắn lôi tiểu nhị vào chỗ vắng người, nhét một lạng bạc lẻ vào tay y, hạ thấp giọng hỏi :

- Này tiểu nhị ca! Người cưỡi xe lên đường lúc nãy là ai thế?

Điểm tiểu nhị cười híp mắt vừa nhận nén bạc vừa nịnh hót nói :

- Hi hi, thiếu gia, người lại thưởng tặng nữa. Ô! Ngài định nói lão đầu nhi đó ư? Tên họ lão là gì thì kẻ này không biết, trông tuổi tác thì độ khoảng năm mươi ngoài, con người gầy cao, mặt mày trắng trẻo, có cặp mắt vàng khè.

Nhạc Xương động lòng hỏi tới nói :

- Y đi bằng xe gì chẳng?

- Đúng thế!

- Ngoài ra còn ai đi chung với lão?

Điểm tiểu nhị trầm giọng nói :

- Còn một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi hình như thọ trọng thương đang bất tỉnh nhân sự.

Nhạc Xương đã đoán biết được bầy, tám phần, kể đó lại hỏi tiếp :

- Họ đi được bao lâu rồi, và đi về hướng nào?

Điểm tiểu nhị đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái, đồng thời giả dò lường thử nén bạc xem nặng bao nhiêu, sau đó mới làm ra vẻ thần bí nói :

- Họ chạy về hướng đông, tôi thiếu cũng đã đi trên mười dặm đường, bây giờ e rằng đã đóng cửa thành rồi.

Nhạc Xương nghe tới đây, tiện tay móc túi lấy một nén bạc nhỏ ra giao cho y và bảo rằng đây là tiền thuê phòng, hắn không có hành lý nên cũng chẳng cần thiết quay trở về phòng, lập tức quay người rời khỏi điểm chạy về hướng Đông ngay.

Điểm tiểu nhị đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ xa dần của Nhạc Xương, cười lạnh lùng một tiếng.

Y vừa cười vừa nhủ thầm :

- “Quả thật đúng là tiểu tử mới xuất đạo, lúc nãy khi lão đầu nhi sắp đi, từng cho ta năm lạng bạc đồng thời căn dặn ta chớ nói cho tiểu tử này hay, thế nhưng hắn cũng biết luật cho tiền, nhưng hắn cho ít quá, cho nên chỉ nói một nửa cho hắn nghe. Này tiểu tử! Hãy cố gắng đuổi theo đi, chạy đến hai chân người sưng phồng lên thì lão đầu nhi đã chạy về hướng tây xa lắm rồi”.

Bây giờ trông điểm canh ba.

Nhạc Xương chạy tới cửa thành, phóng mắt nhìn tới trước thấy tường thành chẳng cao lắm, thế rồi hắn vận khởi chân khí nhảy vọt lên thành lầu, sau đó phát phơ nhảy xuống thành ngoài.

Hắn rời khỏi Sơn Dương thành, thi triển khinh công chạy dọc theo quan đạo ra hướng Đông.

Chỉ mất một canh, đồng thời hắn đã chạy xa cả vài chục dặm đường.

Thế nhưng bốn bề tịch lặng như tờ, chẳng thấy bóng người con con nào hết.

Thế nhưng hắn không khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này, lại tiếp tục phi thân chạy tới mãi.

Lại mất khoảng thời gian nấu xong ấm trà chỉ thấy trước mắt là một đồng dã hoang vắng.

Hắn thả chậm bước chân lại, nhủ thầm :

- “Lạ lùng thật, dù xe mã chạy nhanh đến thế nào đi nữa, mình cũng phải vượt kịp rồi chứ? Tại sao chẳng thấy bóng người nào hết? Nếu như đúng là gã, vậy thì lỡ mất dịp tốt. À! Tiếc hết sức, thôi hãy tìm một nơi nghỉ ngơi cho khỏe, đợi trời sáng hãy tính lại”.

Hắn chạy thêm mười dặm đường nữa, thì chân trời đã mờ mờ sáng.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn ra xa, thấy phía sau cánh rừng thưa ẩn hiện lộ ra một góc tường đỏ.

Hắn lấy làm cả mừng, vội gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã chạy tới trước cửa.

Chỉ thấy hai cánh cửa phai màu khép hờ.

Tám biên treo cao trên cửa cũng vì mưa gió lâu ngày mà chẳng còn nhận ra vết chữ nữa.

Nhạc Xương giơ tay khẽ đẩy cánh cửa và lượn mình lướt vào trong luôn.

Ngôi miếu này chẳng rộng lớn mấy, ngoại trừ một chánh điện, hai bên chỉ có một căn phòng, nhưng tất cả đều đóng đầy bụi bặm và màn nhện.

Trong sân viện nho nhỏ, cỏ hoang mọc cao tới đầu gối.

Đi vòng qua chánh điện là một ngôi lầu đặt chuông, mặc dù hư hỏng nhiều nhưng nửa gian trên tạm có thể che thân được.

Nhạc Xương lập tức phi thân nhảy lên từng trên.

Hắn đảo mắt quan sát xung quanh thấy ngôi lầu này rộng khoảng hai trượng vuông, nhưng chẳng thấy cỗ chuông đồng đầu cả, chỉ còn sót lại nửa thước dây xích thép gỉ sét lay động theo chiều gió mà thôi.

Nhạc Xương sức lấy làm lạ rằng :

- “Tất cả các nơi trong miếu đều hư hỏng nhiều tại sao chỉ có tầng lầu này lại sạch sẽ như thế, lạ lùng thật”.

Bỗng nhiên hắn trông thấy trong góc tường có vài cọng xương gà, bắt giác nhủ thầm :

- “Trông tình hình rõ ràng nơi đây có người đến trước ta, nhưng người này là ai? Chẳng lẽ là gã chẳng?”

Trong lúc hắn đang lấy làm kinh ngạc, bỗng thấy bên ngoài ngôi lầu có bóng người thấp thoáng một cái, bắt giác giật nảy người lên!

Nhạc Xương lập tức phi thân nhảy vọt ra ngoài, đồng thời găm hết hơi :

- Ai đó?

Nhạc Xương vừa đặt chân xuống sân viện, chỉ thấy bóng tím thấp thoáng một cái có một người từ trên lầu nhảy xuống, thân pháp linh hoạt nhẹ nhàng hết sức.

Hắn trở mắt nhìn kỹ, mới hay đối phương là một thiếu nữ độ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, cô ta đầu chít khăn lụa màu tím, và mặc y phục cũng màu tím.

Mặc dù trông cô ta rất là xinh đẹp, nhưng mặt lộ vẻ cười dâm dăng.

Cô ta đưa mắt quan sát Nhạc Xương từ trên xuống dưới một cái, sau đó đưa mắt tổng tình, cười tủm tỉm một tiếng nói :

- Chao ôi! Sao ngươi lại ngang tàng đến thế này? Cho dù là nơi chốn hoang sơn, cũng phải có kẻ đến trước người đến sau chứ, ta chưa hỏi ngươi, thì ngươi đã vội hỏi ta trước.

Giọng nói như châu lặn ngọc chạy, nghe thật êm tai.

Từ khi Nhạc Xương gặp cảnh bất hạnh, những nữ nhân mà hắn hội ngộ, chỉ có Tiểu Linh và Đỗ Nhược Quân, một người thì tú lệ đoan trang, còn một người là diễm lệ yêu kiều.

Bấy giờ hắn thoát trông thấy thiếu nữ áo tím này, mặt mày phóng dăng, vẻ cười lào lơi, bắt giác lấy làm phản cảm :

- Nếu là cô nương đến trước, vậy thì tại hạ phải nhượng bước.

Nói xong, quay người định bỏ đi.

Thiếu nữ áo tím đảo mình nhảy tới chặn lối đi của Nhạc Xương khoát tay nói :

- Khoan đã!

Nhạc Xương chẳng ngờ y nhảy tới ngăn cản, suýt nữa hai bên va đụng vào nhau, hắn luống cuống thụt lùi ra sau, ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương có điều chi muốn nói chẳng?

Thiếu nữ áo tím cười yêu kiều một tiếng nói :

- Ta chẳng bảo ngươi đi, ngươi hấp tấp như thế làm gì?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, xêch ngược đôi lông mày kiểng lên nói :

- Thế nhưng... trong miếu không có nơi nghỉ ngơi.

Thiếu nữ áo tím lại cười lào lơi một tiếng nói :

- Trông ngươi có bộ mặt thông minh, không ngờ lại có chút thần thái ngốc nghếch, hai mắt ngươi sáng như điện quang, ắt là con nhà luyện võ, võ lâm nam nữ bất câu chấp tiểu tiết, cứ nghỉ chung một phòng lại có sao nào?

Nhạc Xương nghe nói thế bắt giác ngăn người ra tại chỗ, nghĩ bụng :

- “Mặc dù bề ngoài y ăn nói có vẻ đường hoàng, nhưng nhìn kỹ bộ dạng của y quyết không phải là người tốt lành gì đâu, mình còn việc gấp chờ gây phiền phức là hay hơn...”

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức chấp tay nói :

- Mặc dù võ lâm nam nữ bất câu chấp tiểu tiết thế nhưng cô nam quả nữ, nhất là tại chốn hoang sơn dã tự, quả thật có nhiều điều bất tiện, tại hạ đành ghi nhận tấm lòng tốt của cô nương vậy.

Thiếu nữ áo tím thấy sắc mặt của Nhạc Xương tỏ ra nghiêm nghị, chẳng động lòng tới lời nói của mình chút nào, bắt giác lấy làm ngạc nhiên và ngăn người ra tại chỗ nói chẳng nên lời.

Y thoát trông thấy Nhạc Xương lại cất bước bỏ đi, vội bước ngang hai bước mặt lộ vẻ xuân sắc nói :

- Không ngờ ngươi tuổi trẻ chừng này ăn nói khá lịch thiệp đấy.

Dứt lời, khước thu ba chớp nháy lia lia, cười lào lơi một tiếng nói tiếp :

- Nay tiểu huynh đệ! Ngươi được mười mấy tuổi rồi?

Nói xong, thoăn thoắt bước tới, đồng thời giơ cánh tay ngọc đặt trên vai Nhạc Xương.

Nhạc Xương bỗng ngửi thấy một mùi hương nồng nặc xông tận vào mũi, bắt giác run bắn người lên.

Hắn vội nhún vai nháy lùi ra sau mặt hơi biến sắc nói :

- Cô nương có thái độ như vậy chẳng sợ mất phần trang trọng ư?

Thiếu nữ áo tím thấy hắn nhún vai hất tay mình ra, tức thì nổi thẹn thành căm phẫn.

Chỉ thấy mặt mày y lạnh như băng tuyết, la hét nói :

- Hừ! Cô nương kết ngươi, xem như ngươi có phước, thế mà lại chẳng biết điều lợi hại chút nào! Hãy ngoan ngoãn đi lên lầu để bản cô nương hưởng mùi mới lạ xem sao.

Tức thì sát khí bốc lên bùng bùng, Nhạc Xương xé ngược đôi lông mày kiếm, giận dữ gầm hét :

- Đồ tiện tỳ! Chết tới nơi còn dám buông lời đâm đả.

Hắn chưa nói hết lời, bỗng thấy bóng tím thấp thoáng nhanh như chớp, hai ngón tay xinh xắn đã điểm tới trung môn bắn ngay.

Nhạc Xương giật mình khẽ nhún hai mũi chân một cái, phát phơ lui ra sau độ khoảng một trượng.

Thiếu nữ áo tím điểm một chỉ vào hư không thì Nhạc Xương đã biến mất, y dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng đảo mình lướt tới, đồng thời phóng ra một chuồng nhanh như cắt.

Nhạc Xương vừa đứng tấn vững vàng, bỗng cảm thấy có một đạo kinh phong ập tới.

Hắn giật mình kêu thẳm, động tác ả này thân tốc gọn, đồng thời chiêu thức lại vô cùng cay độc, thế rồi hắn không chần chừ nữa, lập tức triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp lách sang một bên xa độ hai trượng.

Đồng thời hắn vận chân lực chuyển vào song chuồng, nhào lộn trên không hất tay trái dùng chân lực dương cương tấn công một chiêu “Lực Cự Thiên Quân” đụng cứng với đối phương.

Thiếu nữ áo tím không hề xem Nhạc Xương ra gì hết, cứ cho rằng phen này phải ăn chắc.

Không ngờ...

Thiếu nữ áo tím thoát thấy đối phương lùi ra sau thật nhanh, như muốn tránh né không bằng, tức thì trong lòng y lấy làm cả mừng.

Thế nhưng đạo kinh phong của cô ta như đánh phải vào bùn lầy biến đi đâu mất biệt.

Y cả kinh thất sắc, vội đảo mình nhảy lùi ra sau độ khoảng ba trượng như vậy mới tránh khỏi một chuồng của Nhạc Xương, may là như thế, y cũng đã sợ đến toát cả mồ hôi lạnh.

Nhạc Xương trông thấy bộ dạng khốn đốn của y, bất giác cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Hừ! Ta lại tưởng võ nghệ của ngươi ghê gớm lắm? Té ra chỉ có thế thôi!

Mặt mày thiếu nữ áo tím thẳm biến, chỉ thấy y trợn ngược đôi mày liễu, hai mắt tròn xoe, gương mặt tràn đầy sát khí.

Y chỉ tay vào mặt Nhạc Xương, căm phẫn nói :

- Này tiểu tử! Chớ đắc ý vội, ngươi hãy ném thử cái này nữa xem nào.

Nói xong, giơ tay phải móc túi lấy một vật ra, tiện tay phát theo chiều gió kêu phụt một cái, thì ra là một dây đai bảy màu rộng khoảng nửa thước dài độ ba trượng.

Nhạc Xương trông thấy y sử dụng binh khí quái lạ này, biết rằng công lực y chẳng tầm thường thế rồi hắn cũng không dám khinh suất, vội tụ thần định khí âm thầm phòng bị.

Bấy giờ thiếu nữ áo tím đã giận dữ cực độ, tiếp theo tiếng gầm hét, y vung vẩy dây đai đa sắc trong không ảo hóa ra muôn đạo hào quang trùm vào đầu Nhạc Xương.

Nhạc Xương trông thấy khí thế y mãnh liệt, bất giác run bắn người lên.

Hắn khẽ nhún hai mũi chân một cái, lượn không nhảy vọt lên cao khoảng ba trượng, lướt bay qua đỉnh đầu thiếu nữ áo tím.

Không ngờ dây đai bảy sắc nọ như rồng xuất hải bỗng nhiên cuốn lên phía trên, điểm vào sau lưng Nhạc Xương như hình với bóng.

Thân người Nhạc Xương vừa phát phơ hạ xuống, bỗng cảm thấy sau lưng có luồng kinh phong ập tới, bất giác giật bắn người lên.

Lúc bấy giờ cho dù hắn có công lực huyền thông cũng khó mà tránh né kích này.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc...

Dây đai bảy màu đã điểm tới huyệt Linh Đài của Nhạc Xương.

Nhạc Xương tình cấp sanh trí, vùng tay quơ ra phía sau, tức thì nắm chặt phần trên dây đai của đối phương.

Đồng thời lúc này thân người hắn cũng vừa đặt chân xuống đất.

Thiếu nữ áo tím cười lạnh lùng một tiếng, giật mạnh dây đai ra sau một cái, lớn tiếng nói :

- Sao chưa chịu buông tay ra ư?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ áo tím, mặt lộ vẻ ngạo nghễ, vẫn nắm chặt dây đai đứng yên tại chỗ.

Thiếu nữ áo tím dùng sức giật mạnh ra sau một cái nữa, nhưng chẳng động dây chút nào, tức thì cả kinh thất sắc.

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, lạnh lùng nói :

- Chính ngươi nên buông tay!

Nói xong hần âm thầm truyền chân lực vào bàn tay, tức thì dây đai màu nọ rắn chắc như là một cây tre dài, mỗi người cầm một bên.

Sau đó Nhạc Xương gầm hét một tiếng, vung tay phải hất về phía sau một cái thật mạnh.

- Ôi cha!

Thiếu nữ áo tím thất kinh kêu lên một tiếng.

Một bóng đai màu đánh về hướng mặt chánh của Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương nghiêng đầu sang một bên, phần dây đai còn lại khẽ đặt lên vai hần.

Thình lình...

Một mùi thơm kỳ quặc xông vào mũi làm cho hần hơi say say.

Nhạc Xương vừa giật mình kinh hãi, tức thì cảm thấy đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn không còn chút sức lực nào cả.

Hần cảm phần đưa mắt nhìn thiếu nữ áo tím, nghiêng răng kêu ken két nói :

- Đồ tiện tỳ! Ngươi dám sử dụng quỷ kế gì đã âm toán bản thiếu gia vậy?

Những nét cảm phần nhục nhã trên mặt của thiếu nữ áo tím đã biến mất, thay vào đó đôi mắt tràn đầy tình ý, vừa cười là loi vừa thoãn thoắt bước về hướng Nhạc Xương.

Trước hết cô ta thu hồi dây đai, sau đó gơ tay véo nhẹ trên má Nhạc Xương một cái, nói :

- Tiểu oan gia! Tại sao rượu mời không uống lại uống rượu phạt, đến đôi phải khổ thân như vậy ư?

Nhạc Xương giận đến đôi gơ tay phải đánh y một chưởng.

Nhưng chẳng những hần xuất chưởng mềm nhũn không có chút sức lực, hơn nữa vì hần động dụng đến chân lực tức thì hai chân mềm nhũn kêu bạch một cái té ngồi trên đất luôn.

Thiếu nữ áo tím cười phóng đặng một tiếng, nói :

- Này oan gia cưng yêu! Bây giờ ngươi tạm thời yên phận một lát đã, chút nữa... ngươi càng vô lễ chừng nào thì cô nương lại càng thích chừng ấy...

Nhạc Xương giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, nhưng hần biết rằng mình đã trúng tà thuật của tiện tỳ này rồi, nếu vọng động chỉ tự chuốc nhục nhã vào thân mà thôi.

Hần sức nghĩ bụng :

- “Trong bản tánh tiện tỳ này dâm đặng, chẳng lẽ... đây là môn thái bộ chi thuật gì trong truyền thuyết đó ư?”

Hần vừa suy nghĩ đến đây tức thì sợ quỳnh lên.

Bấy giờ...

Thiếu nữ áo tím gơ tay ngọc kẹp Nhạc Xương vào nách, phi thân nhảy lên lầu trên.

Y nhẹ tay đặt Nhạc Xương nằm ở góc tường, tiện tay lột sạch quần áo của hần luôn.

Nhạc Xương trông thấy thế, luống cuống chửi ầm lên :

- Này tiện tỳ! Thiếu gia có thù chi với ngươi mà ngươi lại lăng nhục thiếu gia như thế, chi bằng cho thiếu gia chết một cách mau chóng nào!

Thiếu nữ áo tím đưa mắt tổng tình, cười là loi một tiếng nói :

- Đương nhiên phải nhanh chóng rồi, thế nhưng chớ nóng nảy vội, cũng phải đợi cô nương cởi quần áo cái đã.

Nói xong, móc túi lấy một viên thuốc màu vàng ra, nạp vào miệng Nhạc Xương.

Sau đó thiếu nữ áo tím xòe hai bàn tay thoa bóp toàn thân Nhạc Xương.

Nhạc Xương cảm thấy từ trong lòng bàn tay mềm mại của y toát ra một luồng nhiệt khí kỳ lạ.

Dần dần...

Hần cảm thấy từ trong Đôn điền bốc ra một luồng nhiệt lưu phối hợp với luồng nhiệt khí bên ngoài.

Bấy giờ hần không còn chút sức lực mở miệng chửi mắng nữa.

Hần vừa luống cuống, vừa cảm phần, vừa cảm thấy nhục nhã...

Thế nhưng hần đã bất lực chỉ biết trợn mắt ra nhìn mà thôi.

Bỗng nhiên thiếu nữ áo tím gơ bàn tay ngọc gỡ dây thắt lưng ra, tức thì chiếc áo màu tím rơi xuống đất ngay.

Nhạc Xương vội vàng nhắm chặt hai mắt lại, tụ thần tĩnh ý...

Đồng thời âm thầm vận khí cố đè nén cơn lửa dục.

Kêu sột soạt vài tiếng liền, cô ta đã lần lượt cởi hết y phục...

Nhạc Xương run bâng người lên, trông ngực càng lúc càng nhịp nhanh hơn.

Hắn thở dài một tiếng, nhủ thầm :

- “Hồng rồi, hôm nay không thể nào thoát khỏi nạn này rồi”.

Tiếng chân bước khe khẽ nổi lên...

Hắn biết rằng tiện tỳ nọ đã bước tới...

Bấy giờ hắn hồi hộp đến trái tim suýt nữa phải nhảy vọt ra ngoài.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng huýt sáo miệng lạnh lạnh như tiếng rỗng ngâm bỗng như từ trên chín tầng mây vang tới, khiến người nghe thấy tinh thần phấn chấn.

Kế đó có một bóng xám y như quái điều lượn không phát phơ hạ xuống.

Người này vừa đặt chân lên khung cửa sổ, chỉ thấy y khẽ phát tay áo một cái, tức thì có một luồng kinh phong mạnh như vũ bão ập vào thiếu nữ đang chuẩn bị cởi cả chiếc áo lót và quần trong nhanh như cắt.

Thiếu nữ bỗng gặp sự biến này, bất giác giật mình kinh hãi, vội vung song chướng phản công, đồng thời đảo mình nhảy lui ra sau độ khoảng một trượng.

Mặc dù y kinh sợ công lực của đối phương thâm hậu, song với tánh tình ngang ngạnh thành thói quen, huống chi mắt thấy môi ngon sắp vào mồm lại bị đối phương ngăn cản, thế rồi y trợn ngược đôi mày liễu, la hét nói :

- Bản cô nương chẳng có mấy may thù oán với ngươi, tại sao ngươi lại phá hoại hảo sự của bản cô nương?

Bấy giờ Nhạc Xương đã mở hai mắt ra nhìn người vừa xuất hiện.

Chỉ thấy người này trạc tuổi bốn mươi, mặt thanh mày tú, mình mặc áo xám, y áo phát phơ trong gió càng tăng phần siêu trần thoát tục.

Y đưa mắt nhìn thiếu nữ một cái, sau đó cất giọng lạnh lùng nói :

- Đồ yêu mà chẳng biết lợi hại nọ, hãy rút khỏi đây nhanh lên nào!

Thiếu nữ áo tím đã khiếp sợ oai thế của y, ngập ngừng nói :

- Chỉ... cậ vào câu nói này ư?

Y cất tiếng cười há há, nói tiếp :

- Lão phu đã hơn mấy chục năm trời chưa khai sát giới, nếu chọc cho lão nhân gia ta nổi giận, ngươi phải bỏ xác tại đây mà coi.

Thiếu nữ nghe khẩu khí lão ngạo ngễ như thế cũng bất giác giật mình kinh hãi, tức thì lửa dục biến mất luôn, hơn nữa nghe y tự xưng rằng mấy chục năm chưa xuất giang hồ, nhưng trông hình dáng bề ngoài thì đối phương chỉ độ khoảng bốn mươi tuổi ngoài, chẳng lẽ y đã đạt đến cảnh giới Phản Phác Qui Chơn, nếu quả thật là như thế thì mau mau rời khỏi đây cho rồi, bằng không ắt phải...

Cô ta suy nghĩ đến đây, không dám chần chừ, lập tức hấp tấp mặc quần áo vừa đưa mắt quan sát y từ trên xuống dưới, nói :

- Ngươi đã buông lời ngạo ngễ như vậy, xin cho biết tên họ nào?

Đối phương lại buông tiếng cười như điên như cuồng nói :

- Quả thật ngươi chẳng biết trời cao đất dày, hãy về nói với sư phụ ngươi hay, cứ bảo rằng Nam Hải cổ nhân cách đây ba mươi năm trước, sẽ đến tìm y thanh toán nợ nần trong vòng ba năm gần đây.

Dứt lời, mặt y trở nên lạnh như tiền, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh kinh người, khẽ phát tay áo một cái.

Mặc dù trong động tác của đối phương có vẻ chậm chạp, thế nhưng thiếu nữ áo tím lại cảm thấy đạo kinh lực đó mạnh như vũ bão, bất giác giật bắn người lên.

- Được! Cô nương xin cáo từ, nhưng thù này ắt trả...

Dứt lời, mất dạng luôn.

Người áo xám đợi thiếu nữ áo tím đi khỏi, sau đó mới từ từ bước tới bên cạnh Nhạc Xương, trước hết móc túi lấy một cái lọ ngọc nhỏ nhỏ ra, và đổ hai viên thuốc màu trắng ra nạp vào miệng Nhạc Xương.

Chỉ trong giây lát...

Trong bụng Nhạc Xương bỗng kêu ọc ọc vài tiếng liền, tức thì mặt hắn hết đỏ ngay.

Người áo xám trông thấy thế khẽ gật đầu mỉm cười một tiếng.

Y từ từ bước tới trước cửa sổ, đưa mắt nhìn mặt trời mới mọc ở tận nơi xa, vạn vật thấy đều thức tỉnh hết, bất giác có sự cảm xúc, lâm lâm, nói :

- Thần tạo vạn vật, huyền ảo biết bao! À! Thế nhưng... Thất Tiên Nữ, Thất Xảo môn, thất đức bại hạnh, hủy diệt biết bao nhiêu đệ tử lương thiện...

Y nói tới đây sức nghĩ lại thiếu niên còn ở sau lưng, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy Nhạc Xương vẫn nằm yên tại chỗ không hề động đậy gì hết.

Thế rồi y vội vàng bước tới trước mặt Nhạc Xương, cúi người bắt mạch hẩn giây lát.

Một hồi lâu, y thất kinh kêu lên một tiếng :

- A!

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh, mặt mày người trung niên bỗng biến sắc, bất giác lắc đầu nói :

- Không ngờ môn hạ của Thất Xảo môn, lại tệ hại hơn đời trước, quả thật họ độc như rắn rết, vì đạt mục đích đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đến thế.

Y vừa nói vừa móc túi lấy một ống trúc to bằng ngón tay cái và dài độ ba tấc ra, từ trong ống trúc đó bốn viên thuốc màu đen ra.

Y nạy miệng Nhạc Xương ra và lần lượt nạp bốn viên thuốc vào miệng hắn.

Sau đó ngồi xếp bằng bên cạnh Nhạc Xương, giờ tay đặt trên huyệt Bách Hội của hắn.

Thế rồi y tụ thần định tâm, vận công điều nguyên.

Y phải cậy vào vài chục năm công lực của mình mang được lực kỳ thâm trong nội thể của Nhạc Xương tổng ra ngoài hết.

Mặc dù mặt Nhạc Xương hết đỏ, nhưng hắn vẫn khẽ khếp hai mắt lại, và nghiến răng mím môi, hình như hắn đang chịu đựng một cơn đau kinh khủng.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy có một luồng nhiệt lưu từ huyệt Bách Hội từ từ truyền vào nội thể.

Tức thì hắn cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Thời gian cứ thế từ từ trôi qua.

Mặt trời vừa đứng bóng.

Gương mặt người trung niên trở nên tái mét, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Y từ từ rút tay ra, đưa mắt nhìn Nhạc Xương, khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Kể đó y nhắm hai mắt lại, tịnh tọa như một lão tăng nhập định.

Một hồi thật lâu...

Nhạc Xương từ từ mở hai mắt ra, thấy người trung niên đang ngồi xếp bằng trước mặt mình, tức thì trong lòng lấy làm cảm mến và ngưỡng mộ.

Hắn xúc động trong giây lát, sau đó trở mình ngồi dậy luôn.

Mặc dù động tác hắn rất nhẹ nhàng nhưng đã đánh thức người trung niên nọ.

Nhạc Xương thoát trông thấy y mở mắt, lập tức phủ phục dưới đất, nói :

- Đa tạ tiền bối giải cứu, mạng.

Người trung niên không đợi hắn nói hết lời, vội giờ tay đỡ hắn đứng lên, nói :

- Tiểu oa nhi! Người tên là gì? Hãy ngồi xuống nào.

Nhạc Xương y lệnh ngồi xuống, cung kính thưa rằng :

- Vãn bối họ Nhạc, đơn tự là Xương, xin hỏi tiền bối...

Người trung niên đưa mắt nhìn Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Người giang hồ gọi lão phu là Tiêu Diêu Cư Sĩ còn tên họ vì ít sử dụng nên đã quên bằng từ lâu.

Nhạc Xương miêng mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói.

Tiêu Diêu Cư Sĩ trầm mặc giây lát, sau đó lại lên tiếng hỏi :

- Này oa nhi! Người từ đâu đến đã vậy? Và định đi đâu? Tại sao lại trúng phải tà thuật của yêu nữ nọ?

Nhạc Xương thấy y hỏi một cách đột ngột vốn không muốn trả lời, song nghĩ rằng đối phương chẳng những giải vây cho mình, hơn nữa lại trị thương cho mình, ân đức này chưa kịp báo đáp há có thể lạnh nhạt với y chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức cất giọng sang sảng nói :

- Vãn bối mất song thân từ bé, không có chỗ ở nhất định, phiêu bạt giang hồ là nhằm mục đích do thám tung tích kẻ thù, tối hôm qua ghé ngang đây, chẳng ngờ trúng phải tà thuật của tiện ty nọ, may nhờ tiền bối ra tay nghĩa hiệp, bằng không hậu quả khó lường.

Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ gật đầu lại hỏi tiếp :

- Thế thì kẻ thù của người là ai?

Nhạc Xương lắc đầu đáp :

- Không biết!

Tiêu Diêu Cư Sĩ đưa mắt nhìn hắn một cái, không nói gì hết, y cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì phải.

Tức thì bầu không khí trở nên tịch lặng như tờ.

Một hồi thật lâu...

Tiêu Diêu Cư Sĩ sức như nghĩ ra điều gì, lại đưa mắt nhìn Nhạc Xương lần nữa, y thấy thiếu niên này mày kiếm mắt hổ, sống mũi nhọn, quả thật có vài phần anh khí.

Trông tư chất hẳn thuộc bậc nhất, hơn nữa cốt cách rất tốt đúng là một giống luyện võ hiếm thấy trong võ lâm.

Duy nhất chỉ có một điều thiếu sót, là đôi lông mày hắc ẩn tàng nhiều sát khí, chẳng những sát nghiệp quá nặng, hơn nữa cả nợ tình cũng không đơn giản.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Xem như lão phu và ngươi có duyên số, cứ tác thành ngươi cho rồi!

Dứt lời, y thò tay vào túi áo lấy một mảnh ngọc đeo to bằng nắm tay ra, giao cho Nhạc Xương, sau đó nói tiếp :

- Mặc dù bây giờ ngươi đi đứng bình thường, nhưng số dâm độc chứa trong nội thể ngươi sẽ làm ngươi đau khổ suốt đời, ngày nào chưa giải trừ ngày đó vẫn còn thọ hại, cứ đêm mừng một và mười lăm trong mỗi tháng ngươi ắt phải chịu nỗi khổ lửa dục thiêu thân, ngoại trừ ngươi giao hợp với đệ tử Thất Xảo môn, lửa dục mới được hóa giải, bằng không...

Y nói tới đây, bất giác thở dài một tiếng rất náo nùng, sau đó lại nói tiếp :

- Ngươi cứ cầm mảnh ngọc đeo này đến Thiên Tượng Phong trong núi Lục Bàn sơn, trong núi có một mảnh đất trồng hàng trăm thứ hoa được mệnh danh là Bách Vô Cấm Kỵ, không ai dám bén mảng vào đó nửa bước, vì một khi bị bắt sống, ắt phải sử dụng tinh lực bản thân phục vụ dưới chân Thất Tiên Nữ cho đến tinh lực khô cạn mà chết.

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác kinh tâm táng đờm, mặt này biến sắc, nhủ thầm :

- “Trên đời này lại có chuyện lạ như vậy sao? Một nam nhân bị họ xử quyết bằng cách này, quả thật là tàn nhẫn hết sức”.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Nếu như người vào đó có võ nghệ cao cường thì sao?

Tiêu Diêu Cư Sĩ lắc đầu nói :

- Theo sự hiểu biết của ta, mấy mươi năm nay phạm những ai vào Bách Vô Cấm Kỵ, không có bất cứ một ai sống sót trở ra, võ công của Thất Tiên Nữ thấy đều có thể liệt vào hàng cao thủ đệ nhất lưu trong võ lâm, đồng thời họ lại luyện nên vài trận pháp vô cùng lợi hại, huống chi còn vị Thất Xảo bà bà sư phụ của họ?

Nhạc Xương nghe nói thế, mặt hơi biến sắc nói :

- Vậy thì phen này vẫn bồi đến đó, há chẳng phải tự đâm đầu vào lưới đó ư?

Tiêu Diêu Cư Sĩ cười khẩy một tiếng, nói :

- Ngươi cứ việc yên tâm điều này, ngươi cầm mảnh ngọc đeo đến cầu kiến Thất Xảo bà bà, nói rõ mọi nguyên nhân, bà ta sẽ tặng cho ngươi thuốc giải độc môn, thế nhưng tánh tình bà ta rất kỳ quặc, cao ngạo ngang tàng, ngươi phải cẩn thận ứng phó, nhớ cho kỹ chớ nên chống cãi bà ta, bằng không chẳng những không cầu được thuốc giải đã đành, biết đâu lại bồi thêm một mạng sống cũng nên.

Trong lòng Nhạc Xương thấp thỏm bất an, đưa mắt nhìn chiếc ngọc đeo trong tay không nói gì hết.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Này oa nhi! Ngươi đã sợ hãi không dám đi đó ư?

Nhạc Xương bậm sinh ngạo nghễ, nghe y nói khích như thế, tức thì hào khí xung thiên, ưỡn ngực đáp :

- Chớ nói Bách Vô Cấm Kỵ làm gì, cho dù nơi đó là rừng đao núi kiếm, họ Nhạc này cũng quyết phải xông pha, huống chi còn mảnh ngọc đeo do tiền bối đã tặng cơ!

Tiêu Diêu Cư Sĩ nghe nói thế, khẽ gật đầu biểu thị khen ngợi.

Một hồi thật lâu...

Y mới hồi hộp khẽ vỗ lên vai Nhạc Xương nói :

- Ngươi ắt phải đến Lục Bàn sơn trước trăng tròn trong tháng tới, bằng không ngươi sẽ thọ khổ cho mà coi, hãy nhớ cho kỹ sau khi uống thuốc giải hết dâm độc, chớ quên ba tháng sau đến Nam Hải Toái Bình đảo Tiêu Diêu biệt thự tìm ta, ngươi hãy thận trọng, tạm biệt thôi!

Dứt lời thấp thoáng một cái hạ xuống sân viện, kể đó chỉ thấy y nhún mình vài cái mất dạng luôn.

Nhạc Xương trầm tư giây lát, sau đó rời khỏi ngôi miếu đồ nát đi dọc theo quan đạo trở về hướng tây.

Bây giờ lòng hắc nóng như lửa đốt, đã thi triển toàn lực chạy như điên như cuồng.

Vượt núi, băng rừng.

Lội suối, sang sông.

Ánh tà dương dần dần lặn về hướng tây.

Sắc trời tối dần.

Nhạc Xương quên băng đói khát, đồng thời quên cả mệt mỏi, cứ phi thân chạy về hướng trước mãi.

Hắn chạy đến mồ hôi đổ ra như tắm, bỗng nhiên dừng lại, một cơn gió núi thoang thoang thổi qua, hắn cảm thấy lạnh tận xương tủy, thế rồi hắn tìm một nơi kín gió ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thân thù!

Tình nguyệt!

Bách Vô Cầm Kỵ!

Tiêu Diêu biệt thụ!

Quả thật tạo hóa đã đùa nghịch con người, mình tuổi trẻ chừng này đã gặp biết bao nhiêu sự kiện chẳng như ý, hành tung kẻ thù không biết đâu cả, tình nguyệt cũng chưa ngã ngũ.

Hắn bắt giắc mắt quan sát xung quanh một vòng, thấy bốn phía toàn là núi rừng thẳm, tức thì ngăn người ra tại chỗ.

Đây là nơi đâu thế?

Biết đi về nào mới ra khỏi vùng núi trùng trùng điệp điệp này ư?

Đồng thời lúc này bụng Nhạc Xương cứ kêu ọc ọc, đói khát khó chịu vô cùng...

Trong lúc hắn bàng hoàng không biết tính sao, thỉnh linh ngay lúc này...

Bỗng có một trăng cười há há như điên như cuồng từ sau lưng nổi lên.

Nhạc Xương bắt giắc giật bắn người lên!

Hắn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, mới thấy ở chỗ cách xa sau lưng hắn độ khoảng hai trượng, có một bóng xám chạy về hướng trái nhanh như chớp, thân pháp của đối phương thần tốc hết sức.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Người này ắt là vị thể ngoại cao nhân, trông tình hình đối phương chẳng có ác ý gì với mình, hơn nữa y xuất hiện tại chỗ cách sau lưng mình độ khoảng hai trượng mà mình chẳng hay biết gì hết, điều này chứng tỏ võ công đối phương cao siêu hết sức”.

Thế rồi hắn đứng phắt dậy, phi thân rượt theo.

Bóng người nọ phi thân chạy ở đằng trước không nhanh không chậm.

Nhạc Xương gia tốc thân pháp rượt theo mãi.

Thế nhưng chạy một lúc hơn vài dặm đường, dù Nhạc Xương gia tốc thân pháp chạy nhanh đến thế nào đi nữa, bóng người nọ vẫn cứ chạy ở phía trước cách xa chỗ hắn độ khoảng năm, sáu trượng, hắn không làm sao đuổi kịp đối phương cả.

Hắn đuổi theo đối phương cả một canh thời gian, song khoảng cách giữa hai bên vẫn không thấy xích lại gần được chút nào hết.

Nhạc Xương có chút nản lòng, vốn muốn dừng bước không đuổi theo nữa, thế nhưng lòng háo thắng đã sai xử hắn gia tốc thân pháp đuổi theo mãi.

Thế nhưng không ngờ vừa chạy vòng qua vài cây cổ tùng, bóng người nọ bỗng biến mất luôn.

Nhạc Xương vừa bi ai vừa căm phẫn, trong lòng rối loạn hết sức, đảo mắt quan sát xung quanh chỉ thấy bốn bề toàn là những dãy núi cao ngùn ngụt, hắn cũng chẳng biết nơi đây là đâu cả?

Thế rồi hắn tìm một tảng đá ở gần đó, và ngồi xếp bằng trên tảng đá vận công điều tức.

Một hồi thật lâu...

Nội lực hắn lại khôi phục hơn một nửa.

Hắn lập tức ngồi dậy nhận định phương hướng, không muốn đuổi theo bóng người nọ nữa, tự thân định khí phi thân chạy xuống núi luôn.

Mãi cho đến trời hoàn toàn sáng hắn mới ra khỏi quần sơn, hắn phi thân chạy thêm vài dặm đường nữa mới vào tới một thị trấn.

Nhạc Xương vừa tranh thủ thời gian chạy về hướng Lục Bàn sơn vừa tìm đủ mọi cách tiếp xúc người giang hồ để thám thính tung tích thù gia.

Thế nhưng sự thật xảy ra chẳng như ý muốn của hắn, chẳng những không thu được mây may kết quả, và lại suýt nữa gây nên nhiều rắc rối.

Bây giờ hắn mới thực sự ý thức rằng, hành tẩu giang hồ chẳng đơn giản như hắn đã tưởng, không thể nào bảo rằng chỉ cậy vào võ công là có thể giải quyết mọi sự việc.

Nhạc Xương ôm ấp nỗi niềm xúc động, thấy hắn và tâm tư chán nản luống cuống chạy về hướng Lục Bàn sơn.

* * * * *

Lục Bàn sơn tọa lạc tại Lũng Tây, đứng sừng sững đối diện xa xa với dãy núi Không Động, Vân Mù, Khuất Ngô, sơn thế vô cùng hiểm hóc, quanh năm suốt tháng ít khi nào thấy người lui tới.

Thiên Tuyền Phong là ngọn núi chánh của Lục Bàn sơn, vách núi thẳng đứng cao ngút tận trời xanh.

Mây trắng bao quanh phong đỉnh. Tùng Bách mọc đầy trên sơn lãnh, xanh tươi mát mẻ, có một dòng suối trong vắt từ trên đỉnh núi chảy lù đù xuống dưới, đứng từ xa nhìn tới y như là có một sợi dây xích thông xuống, quả thật đây là một kỳ quan hiếm thấy!

Một bôm, mặt trời đứng bóng...

Nhạc Xương đang thi triển thân pháp bay vọt lên đỉnh núi.

Mất khoảng một tiếng đồng thời hắn mới lên tới đỉnh núi :

Đảo mắt quan sát xung quanh một vòng hắn mới trông thấy xa xa trước mặt trong đám mây mù ẩn hiện một lối đi nhỏ hẹp.

Thế rồi hắn khễ nhún hai mũi chân một cái bay sang hướng ấy.

Chỉ thấy con đường nhỏ hẹp ngoằn ngoèo thông qua một cái cầu nhỏ và có lối đi thẳng tới trước.

Nhạc Xương qua khỏi cầu rẽ sang một nơi đất trũng, tức thì một cảnh tượng hiện ra trước mắt.

Một biển hoa hiện ngay trước mắt. Đơn quế thơm phức, hoa cúc thịnh nở.

Bên kia biển hoa có một dãy phòng xinh xắn xây bằng đá quý, xung quanh là những cây hoa tốt tươi đều đặn, một khi dấn thân vào đây không còn khởi niệm trần tục.

Nơi đây chính là Bách Vô Cấm Kỵ, một nơi chốn cấm nam nhân bước vào.

Nhạc Xương từ từ tiến tới, mùi thơm bông hoa thoang thoảng xông tận vào mũi, thế nhưng vì hắn có tâm sự, hơn nữa hôm nay lại gặp đêm trăng tròn, nên trong lòng hắn luống cuống mất tuy thấy mà cũng như không.

Hắn đang đi từng bước một bước vào vườn Bách Vô Cấm Kỵ.

Thình lình ngay lúc này...

Một tiếng hét yêu kiều nổi lên, kẻo đó hai bóng người xuất hiện trước mặt.

Nhạc Xương vội dừng bước đứng lại, phóng mắt nhìn tới trước.

Mới hay hai người vừa xuất hiện đều là thiếu nữ, một người mặc áo xanh, một người mặc áo đỏ cả hai đều trạc tuổi hai mươi ngoài, gương mặt lạnh như tiền song rất xinh đẹp, có điều giữa chân mày họ ẩn hiện nét tà khí.

Nhạc Xương định lên tiếng trình bày mục đích đến đây của mình, nhưng nữ nhân mặc áo xanh đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Tiểu tử nào lớn gan gớm! Dám xông vào Bách Vô Cấm Kỵ thánh địa của Thất Xảo bà bà, ngươi có biết tội chăng?

Âm thanh lạnh đến khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Nhạc Xương vội móc túi lấy ngọc đeo ra, cung kính nói :

- Tại hạ là Nhạc Xương, đến đây xin cầu kiến quý Chương môn Thất Xảo bà bà.

Nữ nhân áo đỏ lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Chẳng lẽ lão nhân gia người dễ cầu kiến lắm sao?

Nói xong, đảo mắt quan sát Nhạc Xương từ trên đến dưới giây lát.

Nhạc Xương cố đè nén cơn lửa giận, cất giọng ôn tồn :

- Tại hạ vâng lệnh Tiêu Điều Cư Sĩ đến đây bái kiến Thất Xảo bà bà.

Hắn vừa nói vừa đưa ngọc đeo ra phía trước nói tiếp :

- Xin nhị vị mang vật này trình lên quý Môn chủ, có lẽ Bà bà sẽ cho yết kiến...

Nữ nhân áo đỏ nhận lấy ngọc đeo, quay sang nói với nữ nhân áo xanh :

- Tứ muội! Ngươi dẫn khách nhân vào trong hoa sảnh trước đã.

Nói xong, ả đảo mình biến mất trong vườn bách hoa ngay.

Nữ nhân áo xanh đảo mắt quan sát Nhạc Xương lần nữa, thấy hắn tuy là phong trần đầy người, nhưng chẳng che giấu được khí khái anh tuấn của hắn, bất giác động lòng, cười lả lơi một tiếng, nói :

- Hãy đi theo ta nào!

Dứt lời, thoăn thoắt bước trên lối đi vườn hoa.

Nhạc Xương thoạt trông thấy nụ cười của y, bất giác run bắn người lên, nhủ thầm :

- “Lạ lùng thật! Hình như đôi mắt cô ta biết nói chuyện, khiến người ta không thể kháng cự. Nay Nhạc Xương! Ngươi hãy cảnh giác tối đa”.

Thế rồi hắn cất bước từ từ theo sau nữ nhân áo xanh nọ.

Khi hai người đi qua một con suối phun thiên nhiên, Nhạc Xương bất giác đi chậm lại.

Chỉ thấy con suối phun này lớn độ hai trượng, hoa đại mọc xung quanh suối, ngoại trừ ngay giữa có một dòng nước phun lên cao, ngoài ra có vô số cá bảy màu bơi lội trong nước.

Điều Nhạc Xương cảm thấy lạ lùng nhất là khi số cá bơi tới mặt nước, lập tức ngược đầu lên trời thò cái miệng cá thon thon ra mặt nước phun ra một đạo nước nhỏ nhỏ nhiều màu sắc.

Con này nổi lên con kia thụp xuống cứ thế lúc lên lúc xuống.

Nhạc Xương cảm thấy mới lạ và thú vị, bất giác dừng bước đứng nhìn giây lát.

Nữ nhân áo xanh nọ đã đi xa cả hai trượng bỗng phát hiện hần dừng lại hồ suối phun, mặt hơi biến sắc, lượn mình lướt tới chỗ hần, la lớn tiếng nói :

- Này oa nhi! Cứ khai thật người đến đây với mục đích gì?

Nhạc Xương nghe y quát hỏi như thế, bất giác ngăn người ra giây lát, sau đó nghiêm sắc mặt nói :

- Xin lượng thứ tại hạ không tiện phụng cáo, đợi lát nữa gặp quý Chương môn nhân, tại hạ sẽ trình báo.

Hần vừa nói đến đây, bỗng có một hồi chuông sôi sục êm tai từ giữa không vang tới.

Hình như nữ nhân áo xanh cũng hơi lấy làm ngạc nhiên, sau đó vội vã nói :

- Hãy đi theo ta nhanh lên!

Nói xong, quay người chạy đi trước.

Nhạc Xương vì muốn gặp Thất Xảo bà bà để cầu được giải thâm độc gấp, nên hần thoát nghe nói thế, cũng không dám chần chừ, lập tức đuổi theo ngay.

Khi hai người vào tới sân trống trước khách sảnh chỉ thấy hai mươi bốn thiếu nữ mình mặc áo lông bảy màu tay cầm nhạc khí đứng ở hai bên cửa sảnh.

Tất cả những thiếu nữ nọ kể cả thiếu nữ áo xanh trong đó, mọi người đều tỏ vẻ trang trọng, lẳng lặng đứng nghiêm tại chỗ.

Nhạc Xương cũng cảm thấy khấn trương vô cùng, thế nhưng lòng hần thẳng thắn vô tư, đứng yên tại chỗ chẳng hề sợ hãi gì hết.

Một hồi lâu, bỗng có tiếng nhạc du dương thật khẽ nổi lên, kế đó có bốn thiếu nữ mình mặc áo trắng từ trong bước ra.

Khi họ ra khỏi đại sảnh lập lúc giãn ra đứng nghiêm ở hai bên.

Vài phút sau...

Trước cửa sảnh bỗng xuất hiện một mỹ phụ trung niên, mình mặc áo dài màu bạc.

Sau lưng mỹ phụ có bốn thiếu nữ theo hầu, họ cũng mặc áo trắng như bạch tuyết y như bốn thiếu nữ đứng trước.

Nhạc Xương thoát trông thấy thành hình này, trong bụng đã vỡ lẽ, mỹ phụ trung niên này ắt là Thất Xảo bà bà, Chương môn nhân Thất Xảo môn không sai rồi.

Mỹ phụ trang niên đứng yên trước bậc thềm, trong lòng bàn tay xinh xắn thon thon đang nâng chiếc ngọc đeo có khắc hai trái tim chồng lên nhau.

Bà ta đưa mắt nhìn qua ngọc đeo một cái, sau đó đảo mắt quan sát Nhạc Xương giây lát, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục.

Bảy giờ bầu không khí trong sảnh tịch lặng đến có thể nghe thấy tiếng lá đỏ hoa rơi.

Một hồi thật lâu...

Mỹ phụ trung niên bỗng mấp máy đôi môi lên tiếng hỏi :

- Này oa nhi! Người tên là gì thế?

Nhạc Xương cúi người thưa rằng :

- Văn bối tên là Nhạc Xương.

Mỹ phụ trung niên ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc Xương ư?

- Đúng thế!

- Người lấy từ đâu được mảnh ngọc đeo này vậy?

Nhạc Xương nói giọng sang sảng :

- Chính Tiêu Diêu Cư Sĩ tiên bối đã tặng mảnh ngọc đeo này cho văn bối.

Mỹ phụ trung niên mặt hơi biến sắc, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Giữa người và y có mối quan hệ thế nào?

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, thành kính đáp :

- Mới quen biết thế thôi.

Mỹ phụ trung niên nghe nói thế lại ngăn người ra lần nữa, bà ta đưa mắt chăm chú nhìn mảnh ngọc đeo trong lòng bàn tay trầm tư mãi.

Mảnh ngọc đeo khắc hình hai trái tim chồng lên nhau, hoa khai kết quả.

- À!

Tất cả trở thành quá khứ, còn suy nghĩ lại làm gì nữa?

Thế nhưng tại sao y lại mang mảnh ngọc đeo này tặng cho một người sơ giao dễ dàng như thế được ư?

Há há... ta sớm đã biết...

Bỗng nhiên bà ta đưa cặp mắt sáng như điện lạnh quét nhìn Nhạc Xương một cái, nói :

- Này oa nhi! Người mang ngọc đeo này đến gặp ta có việc gì chăng?

Nhạc Xương thoáng liên tưởng tới lời nói của Tiêu Diêu Cư Sĩ, bất giác rung mình rợn tóc gáy. Nữ nhân!

Lòng dạ nữ nhân là độc nhất, là đáng sợ nhất...

Hắn nghĩ đến đây, bèn lên tiếng đáp :

- Một hôm văn bối ghé ngang đại lộ Cam Lương bị quý môn hạ đánh lâm và thọ thương, sau đó gặp Tiêu Diêu tiên bối tặng cho ngọc đeo và bảo văn bối đến đây cầu thuốc giải.

Phụ nhân trung niên cau mày nói :

- Người bị ai đã thương vậy?

Nhạc Xương đáp ứng nói :

- Văn bối cũng chẳng biết...

Mỹ phụ trung niên lạnh lùng tăng hắn một tiếng, nói :

- Làm thế nào người lại biết đối phương là môn hạ của ta?

Nhạc Xương cung kính đáp :

- Chính Tiêu Diêu tiên bối nói cho văn bối hay, cho nên...

Hắn chưa nói hết lời, mỹ phụ trung niên bỗng buông tiếng cười há há một hơi dài, sau đó lại nói :

- Bây giờ ta vị tình mảnh ngọc đeo này nhường cho người hai con đường, để người tự chọn lựa.

Bà ta nói tới đây dừng lại, đưa mắt quét nhìn các đệ tử môn hạ một cái, sau đó lại đảo mắt nhìn Nhạc Xương, cất giọng lạnh như tiền nói :

- Điều thứ nhất, sau khi cho người được thuốc giải, người phải ở lại đây nghe sự sai bảo của ta, thứ hai, trong Thất Xảo môn ta có một Thất Xảo Mê Hồn Trận, nếu người có thể cạy vào một thân sở học phá được trận pháp này, chẳng những không truy cứu việc người xâm nhập cấm cung, hơn nữa tặng thuốc giải và đưa người rời khỏi nơi đây.

Nhạc Xương nghe nói thế, trầm tư giây lát sau đó nói :

- Nếu như văn bối không thể phá trận pháp này thì sao?

Mỹ phụ trung niên lại cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Vậy thì chẳng những không giao thuốc giải cho người hơn nữa phải bỏ lại mảnh ngọc đeo tại đây, sau đó người đi tìm người tặng ngọc đeo đến đây, như vậy họa may người mới toại nguyện.

Phen này Nhạc Xương đến đây cầu dược, là sớm đã tiên liệu đây không phải là chuyện đơn giản, bây giờ xem qua tình hình, quả nhiên chẳng sai chút nào, nhưng nỗi khổ đau ấy... chẳng phải người phạm chịu đựng được.

Hắn suy nghĩ đến đây, liền ngược đầu lên nói :

- Mặc dù văn bối là hậu sanh học muộn, nhưng chẳng biết lượng sức, bằng lòng chọn con đường thứ hai mà tiên bối vừa nói...

Mỹ phụ trung niên thấy thái độ hắn tỏ ra ngạo nghễ, tức thì mặt lộ vẻ chẳng vui, cười lạnh lùng nói :

- Này oa nhi! Người phải cẩn thận chọn lựa.

Nhạc Xương mỉm cười, nói :

- Lời nói văn bối đã thốt ra, quyết không khi nào thay đổi.

Mỹ phụ trung niên đưa mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương, khẽ gật đầu một cái.

Một hồi thật lâu, bà ta bỗng quay sang hướng nữ nhân áo xanh đang đứng sau lưng Nhạc Xương khẽ gọi một tiếng :

- Lục Châu!

Nữ nhân áo xanh lập tức bước tới cúi đầu hành lễ, thưa rằng :

- Đệ tử có mặt!

Mỹ phụ trung niên lại đảo mắt quét nhìn Nhạc Xương một cái, lạnh lùng nói :

- Này oa nhi! Bây giờ ta cho người cơ hội cuối cùng, người nên biết rằng, có biết bao nhiêu hào hiệp giang hồ và anh hùng lục lâm vào cấm địa ta, thế nhưng mãi cho đến hôm nay chưa có bất cứ một ai phá được Thất Xảo Mê Hồn Trận của ta cả, cho nên ta lấy lời vàng ngọc khuyên bảo người. Này oa nhi!

Người hãy suy nghĩ kỹ lại.

Mặc dù Nhạc Xương biết rằng bà ta nói chẳng sai chút nào, thế nhưng nếu mình cúi đầu chịu nghe sự sai bảo của đối phương, há chẳng khắc gì sống cũng như chết, hơn nữa bị hậu nhân mắt chữ không sai?

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức nói giọng cương quyết :

- Văn bối đành ghi nhận thịnh tình tiền bối vậy.

Hắn chưa nói hết lời, bỗng thấy mỹ phụ trung niên ngược đầu nhìn nơi xa tận chân trời cất giọng lạnh lùng nói :

- Này Lục Châu! Hãy hạ lệnh bày trận pháp nào!

Lục Châu kêu vang một tiếng, vừa đưa mắt nhìn Nhạc Xương vừa vỗ hai tay vào nhau kêu cái bốp.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, số đệ tử đời thứ ba tay cầm nhạc khí đang đứng trong sân viện lần lượt lui ra sau hết, tức thì chừa ra một sân trống rộng khoảng năm, sáu trượng.

Cũng đồng thời ngay lúc này, có nhiều bóng đồ thấp thoáng liên tục, tức thì có hai mươi một vị đệ tử đời thứ ba của Thất Xảo môn đã đồng lúc phát ra dây đai bảy màu, họ căn cứ phương vị Thất Tinh đứng thành ba vòng.

Bóng người thấp thoáng xoay vòng, xuất chiêu, tiến tới, lui ra phía sau, thế rồi trận pháp xem như bày xong.

Những biến hóa này chỉ xảy ra trong tích tắc mà thôi.

Nhạc Xương trông thấy thế bất giác giật mình kinh hãi, nhưng hắn bảm sinh ngạo nghễ, cười khẩy một tiếng, quay sang hướng mỹ phụ trung niên nói :

- Xin lượng thứ văn bối phải thất lễ vậy.

Dứt lời, hắn sử dụng một thức “Xuân Vân Sa Triển” đảo mình nhảy vọt lên cao cả hai trượng ngoài, sau đó phát phơ hạ xuống trong trận pháp.

Trong lúc hắn thoát vừa đặt chân vào trận thế, trận thức lập tức hoạt động ngay.

Chỉ thấy bóng người và vòng đai màu chuyển rời vị trí trong ba vòng vây liên tục.

Tức thì vây chặt Nhạc Xương vào vòng trong.

Trận thức này khởi từ Nhất Nguyên đến Thất Tinh là hết, thế nhưng trong ngoài tương ứng vận dụng.

Trận thức Thất Xảo môn chẳng những thiên biến vạn hóa, thân kỳ khó lường hơn nữa đã mệnh danh là Mê Hồn đương nhiên phải vận dụng thanh, sắc chế địch rồi.

Trong mấy chục năm nay có biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đã tử thương và bị bắt sống trong trận pháp này.

Nhạc Xương đứng giữa trận pháp, tụ thần định khí, quan sát giây lát.

Hắn thấy bước đi của hai mươi một thiếu nữ này thấy đều trầm ổn vững chắc, thân pháp linh hoạt thần tốc hết sức, thoáng nhìn qua đã biết bọn này thấy đều có một thân võ công bất phàm.

Hắn vừa chăm chú nhìn xét trận thế vừa nhủ thầm :

- “Chỉ cần tìm cách thoát ra khỏi trận thế này, mặc dù không thắng, nhưng cũng không thể gọi là bại”.

Nào ngờ hắn tính toán là như thế, song sự thực lại xảy ra bất ngờ hết sức!

Thất Xảo Mê Hồn

Trong lúc Nhạc Xương đứng yên trong Thất Xảo Mê Hồn trận, vừa chăm chú theo dõi tình thế trận pháp vừa âm thầm tính toán.

Thình lình...

Thiếu nữ áo đỏ đứng nơi chủ vị, khẽ vẩy dây đai màu bên phải, đồng thời giơ tay trái vào hư không một cái.

Tức thì Thất Xảo Mê Hồn trận theo thể phát tay của y lập tức hoạt động nhanh hơn.

Nhạc Xương tĩnh tâm xem qua hồi lâu, đã tìm ra manh mối chính trong trận pháp này, chính là do nơi thiếu nữ mình mặc áo đỏ, hấn động lòng nghĩ thầm :

- “Khoảng ba bốn giờ nữa là đến giờ tý, người ta thường nói bắt bọn cướp phải tóm cổ tên đầu sỏ trước, tại sao mình chẳng nhắm vào thiếu nữ áo đỏ này thử trước, để xem qua trận thế này có những biến hóa kỳ diệu ra sao”.

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn quyết định xuất thủ, nhưng không ngờ ngay lúc này hắn sực trông thấy hai vòng ngoài và giữa của trận thức ngưng hoạt động lại hết, chỉ còn bảy thiếu nữ vòng trong chạy quay vòng hắn như chiếc lồng đèn có ảnh xoay.

Hắn nghĩ rằng chỗ lợi hại nhất của trận thức này ắt còn ở đằng sau.

Thời gian càng kéo dài càng bất lợi với hắn.

Hắn nghĩ đến đây, biết rằng chỉ có tốc chiến tốc quyết, đánh một kích bất ngờ cho bọn họ, như thế họa may có thể phá trận pháp này.

Thế rồi hắn lập tức vận công vào song chưởng.

Đồng thời ngay lúc này thiếu nữ áo đỏ hoạt động trong trận pháp vừa quay tới trước mặt Nhạc Xương.

Nhạc Xương giơ tay trái đánh hư chiêu, tay phải thì phóng ra một luồng kinh phong mạnh như vũ bão vỗ vào vai thiếu nữ áo đỏ nhanh như chớp.

Thế nhưng ngay lúc hắn thoát vừa xuất chưởng, thiếu nữ áo đỏ nọ đã thay đổi cung vị đảo mình quay sang một bên nhanh như cắt.

Nhạc Xương đương chuẩn bị biến chưởng thành chỉ định đâm vào Kiên Tĩnh huyết của thiếu nữ nọ, bỗng thấy hai bóng vàng, trắng quay tới trước mặt mình nhanh như chớp.

Hắn vội vàng rút tay phải về, đồng thời tăng thêm hai thành công lực đổi hướng tấn công vào phía hai thiếu nữ mặc áo vàng và áo trắng.

Hai thiếu nữ một mặc áo trắng và áo vàng cùng cười khẩy một tiếng, đảo mình thấp thoáng nhanh như chớp biến mất luôn.

Nhạc Xương bất giác ngăn người ra tại chỗ, tỉnh linh ngay lúc này...

Hai đai bảy màu kêu xoẹt một cái chia làm trên dưới tấn công vào người hắn nhanh như cắt.

Hắn âm thầm kêu hừ một tiếng, chẳng những không thoái lui, hơn nữa dang song chưởng ra bỏ vào người thiếu nữ áo xanh đang xoay vòng tới.

Không ngờ...

Hắn đang phi thân nhảy lên giữa không một dây đai bảy màu khác lại lượn không đánh vào trước mặt hắn.

Đột biến này khiến Nhạc Xương giật bắn người lên!

Hắn hấp tấp ấn chưởng xuống dưới, lại lượn không bay vọt lên tiếp, may mà thoát khỏi đường tấn công của dây đai ấy, sau đó hắn lại phát phơ hạ xuống lần nữa.

Chẳng những công dã tràng, hơn nữa giật mình sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Bây giờ...

Bảy thiếu nữ vòng trong vẫn tiếp tục chạy xoay vòng hắn.

Nhạc Xương giận đến mồm mũi phun khói lửa, gương mặt anh tuấn ửng đỏ, mày kiếm xếch ngược, cặp mắt sáng như sao băng tia luồng hào quang kỳ lạ.

Thình lình...

Hắn huýt một tiếng sáo lạnh lạnh vang cả một vùng sơn cốc.

Tiếng sáo chưa dứt, hắn dang song chưởng bỏ vào số bóng người ở hai bên hắn mạnh như vũ bão.

Đồng thời ngay lúc này, hai thiếu nữ, một mặc áo đỏ, một mặc áo xanh, ở hai bên hấn cũng hét to một tiếng cùng lúc lượn mình tránh sang một bên hết.

Kế đó có hai dây đai màu từ hai bên tả hữu sau lưng Nhạc Xương uốn éo ập tới.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng lập tức triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp tránh sang một bên, kế đó hấn chạy vòng trong trận pháp càng lác càng nhanh đồng thời vung song chưởng ngang dọc tới mãnh liệt hết sức.

Tức thì chưởng phong xen lẫn tiếng kêu vù vù như sấm nổ vang lên rền trời.

Trong bóng chưởng và bóng dây đai bay múa quện nhau, bỗng nghe một tiếng kêu hự, kế đó thấy một thiếu nữ áo xanh bị chưởng phong chấn động té văng ra ngoài trận pháp.

Nhạc Xương thoát vừa mừng thâm trong bụng, bỗng thấy sáu dây đai màu từ sáu hướng khác nhau tấn công vào các yếu huyệt như hậu tâm, bả vai và trước ngực mình nhanh như chớp.

Hấn lạnh lùng tăng hắng một tiếng, vung chưởng đánh ra chiêu “Đoạn Mạng Truy Hồn” luôn.

Tức thì cầu vòng dây đai màu bị đánh bật ra hết.

Kế đó có vài tiếng thảm kêu phá không vang lên.

Nhạc Xương trở mắt nhìn kỹ lại thấy có hai thiếu nữ nữa vòng trong té ngã ra đất, bốn thiếu nữ còn lại vội vã chuyển động bộn lui ra khỏi trận.

Thế nhưng Thất Xảo Mê Hồn chẳng vì vậy mà bị phá giải, trận thức vẫn tiếp tục, hoạt động.

Bảy thiếu nữ vòng giữa càng xoay càng nhanh, trận thức cũng từ từ thu hẹp lại.

Bỗng nhiên bảy bóng người nọ dừng bước không quay tiếp nữa.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng nghĩ bụng :

- “Thất Xảo tuyệt học cũng chỉ có thể thôi”.

Hấn vừa nghĩ tới đây bỗng nhiên mặt mày đại biến sắc.

Trống ngực cứ đập thình thịch không dừng, hai mắt trợn ngược.

Toàn thân cứ run lẩy bẩy, từ từ lui ra phía sau.

Thình lình..

Từ sau lưng có một tiếng kêu xoẹt nổi lên.

Hấn giật mình ngoái cổ nhìn ra sau.

- A!

Nhạc Xương thất kinh kêu lên một tiếng mặt mày nóng bỏng lên, cứ lui ra phía sau liên tục.

Nhạc Xương vội đưa mắt nhìn đi nơi khác vì hấn thoát đông thấy hai thiếu nữ vòng trong đã cởi hết y áo, chẳng còn mảnh vải che thân nào hết.

Một thân hình ngà ngọc tròn đầy cứ lác liên tục, nhất là cặp ngực mê hồn ấy, cả chỗ thần bí nhất cũng hiện ra trọn vẹn luôn.

Cũng ngay lúc này bỗng có tiếng nhạc du dương nổi lên.

Còn bảy thiếu nữ vòng ngoài cũng đang chậm rãi cởi dây thắt lưng ra, họ phối hợp với tiếng nhạc nhu hòa cứ vũ động thân thể một cái nhẹ nhàng.

Mùi thơm bông hoa, mùi thơm phấn son xen lẫn với mùi thơm thân thể ngà ngọc của bọn mỹ nữ khiến bản như ngây như dại.

Tiếng nhạc du dương mê hồn văng vẳng, hình như mình đã lạc vào một chốn vô danh, một nơi mọc đầy những kỳ hoa dị thảo thơm phức.

Vô số tiên nữ đang uốn éo thân liễu như múa một điệu vũ rất mê hồn hấp dẫn.

Nhạc Xương bất giác run bắn người lên!

Hấn giật mình lùi ra sau một bước, vội tụ thần bảo nguyên thủ nhất, vận công bảo bộ thần trí.

Đồng thời đảo mắt quét nhìn xung quanh âm thầm phòng bị tối đa.

Tiếng nhạc nọ có lúc lên cao như là tiếng quỷ dữ gào khóc nơi địa ngục, bỗng nhiên lại từ từ trầm xuống, gây cho lòng người hồi hộp bất an.

Bỗng nhiên bảy thiếu nữ nọ cười lả lơi liên tục, cứ lác cặp ngực và uốn éo thân liễu từ từ vây Nhạc Xương vào vòng trong.

Tức thì Nhạc Xương cảm thấy chân lực thất tán, thần bất thủ nhất.

Cũng ngay lúc này trận thức có biến chuyển ngay.

Bảy thiếu nữ từ từ uốn éo thân liễu như bảy con mỹ nhân ngư lửa lò nhảy vào người Nhạc Xương.

Tiếng nhạc du dương cũng từ từ lên cao và biến thành điệu nhạc nghe rất êm tai và quỵến rũ hết sức.

Hai mắt Nhạc Xương đỏ ngầu, máu nóng cứ sôi lên sùng sục.

Trông tình hình hấn không còn chịu nổi nữa rồi.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có một tiếng gầm hét như sấm nổ nổi lên!

Tức thì Nhạc Xương từ trong cảnh mê hồn giật mình tỉnh lại ngay.

Trong lúc hấn bâng hoàng như thấy một bóng người lượn không bay về hướng hậu sảnh.

Hắn hấp tấp thu nhiếp tâm thần lại, đồng thời vận công vào song chưởng.

Cũng ngay lúc này một thiếu nữ lỏa thân thoăn thoắt bước tới trước mặt hắn.

Thiếu nữ nọ đã giơ tay véo trên má Nhạc Xương một cái thật nhanh.

Đồng thời buông tiếng cười khúc khích thật đậm đặng.

Nhạc Xương nổi giận đùng đùng, chẳng đợi thiếu nữ nọ rút tay về, hắn lập tức trở bàn tay bấu chặt cổ tay của thiếu nữ nọ nhanh như chớp

- Ôi cha!

Tiếp theo tiếng kêu đau điếng, cả thân người ả bị Nhạc Xương ném mạnh một cái văng ra xa cả ba trượng, ả hoảng hồn nhào lộn trong không một cái từ từ phát phơ hạ xuống đất, may là như thế, ả cũng đã bị thương.

Bây giờ Nhạc Xương đã nổi điên lên, chẳng kể sanh tử là gì nữa, hắn vung song chưởng quét vào số thiếu nữ đang vây hãm hắn.

Thế nhưng số thiếu nữ này cũng chẳng tầm thường, họ phối hợp với nhau, kẻ tiến người lui rất nhanh nhẹn thần ốc, tức thì khiến Nhạc Xương cũng chẳng làm gì được họ cả.

Bây giờ ánh tà dương đã biến mất từ lâu, sắc trời đã tối dần, Nhạc Xương trông thấy thế bất giác sợ quỳnh lên.

Thình lình ngay lúc này...

Số thiếu nữ nọ lại từ từ lui ra sau hết, chỉ trong bỗng chốc đã lui ra xa cả một trượng.

Nhạc Xương trông thấy thế bất giác lấy làm ngạc nhiên, nhủ thầm :

- Lạ lùng thay, tại sao họ lại khi không ngưng tấn công mà thoái lui ra như thế...

Hắn vừa suy nghĩ đến đây bỗng thấy số thiếu nữ nọ lại hét to một tiếng cùng lúc nhảy tới tấn công tiếp.

Lần này họ uốn éo lắt ngực xoay vòng hắn càng lúc càng nhanh.

Tức thì Nhạc Xương nổi giận đùng đùng lập tức thi triển “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp gầm hét một tiếng vung song chưởng tấn công vào hướng họ mạnh như vũ bão.

Bóng chưởng lượn không ập tới nhanh như điện chớp.

Kêu oa oa hai tiếng thảm thiết phá không vang lên, tức thì có hai thiếu nữ té ngã ra đất.

Bây giờ...

Trận thức vẫn tiếp tục hoạt động, năm thiếu nữ lỏa thể lại tung mình lao tới tấn công tiếp.

Nhạc Xương vừa giận dữ vừa hồ thẹn, hắn quyết không thể để họ đánh trúng, nhưng nếu muốn phản công thì phải mở mắt nhìn họ.

Cặp ngực tròn đầy nhấp nhô lắt liên tục.

Hai cánh tay ngà ngọc đưa tới.

Những cặp đùi trắng trẻo dang rộng ra.

Chỗ thân bí nhất ẩn hiện trước mắt.

Nhất thời Nhạc Xương lúng túng cả tay chân, tỏ ra khốn đốn tột bực.

Thình lình...

Nhạc Xương lấy hết can đảm gầm hét một tiếng, lại phóng chưởng hạ thêm hai người nữa.

Nhưng trận thức chẳng vì thế mà ngừng hoạt động, ba thiếu nữ lỏa thể còn lại vòng trong bỗng cùng lúc lượn không lao vào hướng Nhạc Xương nhanh như cắt.

Cũng đồng thời lúc này...

Bảy thiếu nữ vòng ngoài phát cánh tay như ngọc liên tục, tức thì bảy dây đai màu uốn éo sát mặt đất như bảy con linh xà sắc vàng óng ánh lướt tới quét vào hạ môn Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương bất giác giật bắn người lên!

Hắn giật mình suy nghĩ thật nhanh :

- Lo phần này mất phần nọ, biết ứng phó bằng cách nào đây?

Bỗng nhiên linh quang lóe trong đầu óc hắn một cái, nhủ thầm :

- “Tại sao ta không làm thế này...”

Thế rồi, hắn nhún hai mũi chân một cái bay vọt lên cao, lướt tới nghinh đánh một thiếu nữ đã lao tới đến trước.

Thiếu nữ nọ trông thấy hắn lướt tới, chẳng những không tránh né, lại cười một tiếng lả lơi, đồng thời dang rộng hai tay diễn ra một thế chuẩn bị ôm tình lang vào lòng.

Trong lúc hai người sắp phải va đụng vào nhau.

Thình lình...

Nhạc Xương đảo mình lách sang một bên đồng thời vung song chưởng đánh vào hông thiếu nữ ấy nhanh như cắt.

Thế nhưng khi hấn vừa đảo mình, bỗng nhiên ba dây đai màu trong bảy dây đai đã đứt tới như hình với bóng tiếp tục quét vào hạ môn hấn thật nhanh.

Hai thiếu nữ đang lượn mình trong không thoát trông thấy đồng bọn sắp ngộ nạn, cả hai vội đảo mình từ hai bên phải trái nghiêng nghiêng giơ tay chộp tới.

Nếu Nhạc Xương phóng chưởng đã thương thiếu nữ trước mắt, thì mình cũng khó thoát khỏi cơn nguy do ba mặt vây công tới, tức thì hấn do dự bất quyết chưa chịu ra tay ngay.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc...

Nhạc Xương bỗng cảm thấy có một đạo kinh lực vô hình đã nâng thân người hấn lên và đẩy lui ra sau bảy thước, hấn bèn theo đà đó phát phơ hạ xuống đất.

Đồng thời lúc này...

Nhạc Xương cũng trông thấy số thiếu nữ này và những dây đai màu bay lượn trong không hình như bị một lực chấn động mạnh đánh bật ra sau hết.

Nhạc Xương trông thấy thế, trong lòng lấy làm kinh ngạc, nhủ thầm :

- “Lạ lùng thật! Việc gì đã xảy ra thế... Chẳng lẽ Thất Xảo bà bà đã âm thầm tiếp sức mình ư?”

Hấn đang còn ngẩn người suy nghĩ bỗng thấy Thất Xảo bà bà đứng tại giữa cửa sảnh đường từ nãy giờ, mặt lạnh như tiền, mục lộ hung quang, khê khoát tay một cái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Thôi đành chịu vậy! Nay oa nhi! Hôm nay xem như ngươi thắng.

Bà ta nói tới đây, quay sang hướng thiếu nữ áo xanh đang đứng hầu bên nói tiếp :

- Lục Châu! Ngươi vào phòng luyện đơn lấy hai viên Thất Xảo Hoàn Chân bảo đơn cho oa nhi này, sau đó đưa hấn rời khỏi đây.

Thiếu nữ áo xanh kêu vâng một tiếng quay người bỏ vào nội sảnh ngay.

Bấy giờ số thiếu nữ bày trận pháp đã rút về đứng xếp thành hai hàng ở sau lưng Thất Xảo bà bà, cúi đầu lặng lẽ đứng nghiêm tại chỗ.

Thất Xảo bà bà đưa mắt nhìn bụi bông hoa ở xa xa trước mặt một cái, sau đó lại quay sang nhìn Nhạc Xương cười lạnh lùng nói :

- Nay oa nhi! Hôm nay xem như ngươi tốt số, thế nhưng ta cho ngươi hay, kể từ hôm nay rời khỏi đây, ngươi không được bước vào núi này nữa. Hừ! Bằng không ngươi phải hối hận cho mà coi. Ta tạm thời giữ mảnh ngọc đeo này lại đợi lúc gặp lại Tiêu Diêu Cư Sĩ, ta sẽ hoàn trả cho y.

Nói xong, bà ta la lớn tiếng gọi :

- Hồng San!

Một thiếu nữ áo đỏ tiến tới nửa bước, cung kính thưa rằng :

- Đệ tử có mặt!

Thất Xảo bà bà đưa mắt nhìn vào vườn hoa, thần sắc nơi mặt rất phức tạp, chẳng biết bà ta vui hay sầu hay yêu hận lẫn lộn đây?

Một hồi thật lâu, bà ta chậm rãi nói :

- Sau khi đưa oa nhi này rời khỏi đây, ngươi phải khéo đốc thúc họ, cấm không cho ai được rời khỏi bản cốc, khi mấy vị sư muội ngươi về núi, hãy bảo họ ở lại luyện công và chờ đợi ta trở về.

Hồng San kêu vâng một tiếng, nói :

- Sư phụ định đi đâu thế? Đến bao giờ mới về núi?

Thất Xảo bà bà lắc đầu khê thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói :

- Ngay cả ta cũng chẳng biết đi đâu, đương nhiên cũng không thể biết ngày nào trở về, thế nhưng các ngươi hãy nhớ cho kỹ lời căn dặn của thầy, như vậy dù ta có ở đâu thì ta cũng lấy làm yên tâm.

Hồng San vội cúi đầu đáp :

- Xin sư phụ hãy yên tâm, chúng con nhất định tuân lệnh.

Thất Xảo bà bà khê gật đầu kêu hừ một tiếng.

Thình lình ngay lúc này...

Trong bụi bông hoa ở xa xa bỗng có một bóng người bay vọt ra, khi thân người đối phương thoát vừa tung lên đã vội ngoái cổ nhìn ra sau một cái, kể đó bỗng tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, phi thân chạy ra ngoài nhanh như gió.

Ngay lúc đối phương thoát vừa ngoái đầu nhìn ra sau, Nhạc Xương sực vỡ lẽ, bất giác cả mừng nhủ thầm :

- “A! Té ra Tiêu Diêu tiên bối cũng đến đây, chẳng trách gì lúc nãy mình bỗng nhiên bị bại lại trở thành thắng, té ra là lão tiếp sức mình.Ồ! Hồ thẹn thật!”

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng thấy ánh sáng màu bạc lóe lên một cái, tức thì hắn trông thấy Thất Xảo bà bà phi thân lao về hướng bóng người Tiêu Diêu Cư Sĩ vừa biến mất nhanh như chớp.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn bóng lưng dần dần biến mất của Thất Xảo bà bà, cảm khái thở dài một tiếng, hành vi của bà ta ngang ngạnh kỳ quặc, cả đệ tử môn hạ cũng thế, nhưng hắn lại làm cảm phục nỗi lòng cởi mở và tánh tình thẳng thắn của bà ta.

Hồng San đưa mắt nhìn Nhạc Xương trong lòng cũng lấy làm ngạc nhiên vô cùng, ả nghĩ bụng :

- “Hôm nay sư phụ cũng lạ lùng thật, mình theo hầu lão nhân gia người hơn mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên trông thấy sư phụ buông tha oa nhi này...”

Cũng đồng thời ngay lúc này...

Thiếu nữ áo xanh nọ đã phi thân chạy trở ra.

Chỉ thấy cô ta nâng hai viên thuốc bảy màu trong lòng bàn tay, cười tủm tỉm một tiếng giao tận tay Nhạc Xương, cứ đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương không nói năng gì cả.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn hai viên thuốc trong tay một cái, sau đó lại đảo mắt liếc nhìn thiếu nữ áo xanh, chẳng biết cô ta nhìn thế có nghĩa là sao.

Hắn lại đảo mắt nhìn xung quanh một vòng thấy tất cả những cặp mắt của số thiếu nữ đứng gần đó thay đều đổ dồn nhìn về hướng hắn.

Hắn càng ngạc nhiên chẳng hiểu gì hết.

Thiếu nữ áo đỏ bỗng cười tủm tỉm một tiếng, nói :

- Quả thật ngọc ời là ngọc, tứ muội mang thuốc ra đây cho ngươi, tại sao chẳng nói câu cảm tạ nào hết, rốt cuộc ngươi là chàng ngọc thật? Hay là chẳng biết lễ nghĩa đây?

Nhạc Xương nghe nói thế, mặt lộ vẻ chẳng vui buột miệng nói :

- Hai viên thuốc còn con này, cũng đáng nói lời cảm tạ sao?

Thiếu nữ áo xanh cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Oa nhi miệng còn hôi sữa, cũng dám múa mép nói khoác, nếu chẳng vì sư phụ ra lệnh. Hừ! Cho dù ngươi là La Hán bằng sắc thép cũng quyết phải biến thành sắt chảy.

Thiếu nữ áo đỏ tiếp lời nói :

- Này tứ muội! Giận hờn oa nhi này làm gì cho mệt? Chúng ta còn phải luyện công nữa chứ!

Cô ta vừa nói vừa quay sang hướng Nhạc Xương nói :

- Đây là Thất Xảo Hoàn Chân bảo đơn, có công hiệu thần kỳ, xem như oa nhi ngươi có phước duyên lớn, biết bao nhiêu nhân sĩ võ lâm chỉ mong cầu một viên mà chẳng được, sao ngươi chưa chịu nuốt vào đi, thế nhưng oa nhi ngươi phải nhớ cho kỹ, từ rày về sau không được bước vào núi này nữa, bằng không...

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói :

- Bằng không thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ cười lào một tiếng nói :

- Hí hí... bằng không ngươi sẽ vui đến chẳng muốn về, đến lúc đó lấy gậy đánh đuổi ngươi đi, ngươi cũng nằm vạ chẳng chịu đi đâu cả...

Nhạc Xương trầm tư giây lát, sau đó bỏ hai viên thuốc vào miệng luôn.

Hai viên thuốc vừa vào miệng tan chảy ngay, mùi vị thơm ngọt hết sức.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn hai thiếu nữ áo đỏ và áo xanh một cái, chắp tay nói :

- Đa tạ hai vị, nếu chẳng còn điều chi chi giáo, tại hạ xin cáo từ vậy.

Nói xong, hắn quay người phi thân chạy ra cốc ngay.

Sau lưng hắn vắng vắng tới một giọng nói yêu kiều :

- Ta bảo đảm oa nhi này ắt phải quay trở lại đây lần nữa...

Oan gia hẹp lộ

Nhạc Xương nghe nói thế, động lòng nghĩ bụng :

- “Ồ! Đúng rồi, ắt phải có một ngày ta sẽ quay trở lại, thế nhưng... lúc đó...”

Hắn cũng chẳng biết đến lúc đó thì làm sao, trực giác hắn suy nghĩ như thế mà thôi, khi hắn đến Bách Vô Cẩm Kỵ lần nữa, hắn sẽ sử dụng lực lượng kinh người phóng thích số thiếu nữ bất hạnh ấy.

Bây giờ...

Vàng trắng sáng đã xuyên mây hiện ra ngoài.

- A! Hôm nay là đêm trăng tròn cơ!

Nhạc Xương phi thân chạy một hơi vài chục trượng, bỗng trong bụng kêu ùng ục vài tiếng, tức thì cảm thấy chân tay mềm nhũn, hắn chẳng ăn uống gì hơn cả nửa ngày trời, nên bây giờ đôi run cả tay chân.

Thế rồi hắn vừa chạy vừa đảo mắt quan sát xung quanh xem có những gì để lót dạ được không, hắn chạy thêm mười mấy trượng bỗng thấy trước mắt hiện ra một cánh rừng tùng bách xanh tươi, bên trái là một sườn núi hiểm hóc.

Xa xa trong cánh rừng xanh ẩn hiện vài mái nhà tranh, nước suối chảy róc rách dưới khe núi thanh vắng tuyệt tục.

Nhạc Xương bắt giác nhủ thầm :

- “Ồ! Đúng là một tiên cảnh thế ngoại, trong đó có nhà tranh ắt phải có người ta cư ngụ, tại sao chẳng đến đó xin chút thức ăn lót dạ, biết đâu lại có thể ở lại nghỉ ngơi một đêm”.

Hắn vừa nghĩ đến đây thế rồi chẳng do dự gì nữa, lập tức rảo bước chạy về hướng nhà tranh.

Hắn vừa đến gần nhà tranh, bỗng nghe thấy một tràng cười từ trong nhà vang ra.

Nhạc Xương bắt giác mừng rằng, may mà chủ nhà chưa ngủ, không đến nỗi phải làm phiền đánh thức chủ nhân.

Trong lúc hắn định gõ cửa, bỗng nhiên dừng bước không tiến tới nữa.

Hắn cau mày đứng yên tại chỗ, nghiêng đầu lắng tai nghe ngóng giấy lát.

Bây giờ, hắn không phải nghe thấy tiếng cười mà là tiếng rên rỉ...

Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ trong chốn rừng hoang núi thẳm này cũng có hành tung của bậc hảo hớn giang hồ chẳng?”

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên trong nhà lại nổi lên một tràng cười khúc khích trong trẻo, trong tiếng cười chan chứa những nỗi dâm dăng, phóng túng.

Kế đó có một âm thanh thô lỗ của nam nhân vang tới nói :

- Này em cung, phen này hài lòng rồi chứ?

Một âm thanh nữ nhân vừa cười vừa nói :

- Hôm nay xem như ngươi có phần cố gắng, thế nhưng cạy vào Huỳnh Thử Lang ngươi? Hí hí, tối thiểu phải ba gã như thế, chưa chắc bản cô nương đã thỏa mãn.

- Ý ngươi muốn nói...

- Ta nói rằng ngươi chỉ biết cố gắng...

- Ngoại trừ cố gắng, chẳng lẽ ngoài ra còn...

- Chỉ nói về khâu cố gắng, ngươi cũng còn yếu lắm!

- Ai đã nói như thế?

- Bản cô nương nói, thực ra ngươi chỉ là vũ khí sắp...

- Ngươi...

- Ta đã so sánh ngươi một phen.

- Ta ư? Ngươi so sánh như thế nào nói thử xem? Miễn không phải đồ bị cấm sùng là được rồi.

- Cũng gần như thế rồi đây, ngươi chỉ là con gà xương xẩu, ăn thì chẳng ngon còn bỏ thì hơi uổng, đành để dành khi nào buồn chán mang ra gặm đỡ.

- Ngươi chớ khinh thường ta quá thế...

- Nói sao? Ngươi không phục chẳng?

- Đương nhiên, nếu chẳng tin ngươi cứ việc thử nữa xem nào.

- Hừ! Nói cho người hay, bản cô nương khác với mọi người, thiên phú di phẩm, kỳ xảo tuyệt luân, người đàn ông ở thiên hạ này chỉ cần đụng phải bản cô nương một lần! Bảo đảm y cả đời không quên, bây giờ...
- Chớ nói khoác nào, ta đã thử qua rồi, cũng bất quá chỉ thế thôi.
- Vậy thì thử làm gì nữa, bản cô nương đành đi thôi.
- Đi đâu vậy?
- Tiểu tử nọ đứng ngoài sân chờ cả nửa ngày trời rồi!
- Người thất đức thế?

- Hí hí, thông cảm ta phải đổi món lạ.

Nhạc Xương nghe nói đến đây, vừa tức vừa giận, mặc dù hoang sơn canh vắng nhưng mặt mày hấn đỏ bừng lên, hấn khạc mạnh một cái nói :

- Khốn nạn thật...

Sở dĩ hấn chưa lập tức rời khỏi, là, vì hấn nghe thấy giọng nói của thiếu nữ này quen quen nên hấn muốn xem qua cho biết đối phương là ai.

Mãi đến bây giờ hình như nữ nhân nọ đã phát hiện hành tung của mình, hơn nữa giọng nói của ả làm cho mình nổi giận đùng đùng.

Thế rồi hấn âm thầm vận khởi công lực, chuẩn bị nữ nhân nọ vừa bước ra là hấn sẽ bỏ vào đầu ả một chưởng cho mà coi.

Bây giờ sự đói khát, mệt mỏi biến đi đâu mất hết.

Thình lình...

Kêu sột một cái cánh cửa mở tung ra, tức thì lộ ra một gương mặt phấn son xinh đẹp.

Nhạc Xương và nữ nhân trong nhà thoát vừa nhìn nhau bất giác cùng lúc ngẩn người ra tại chỗ.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “A! Té ra là y!”

Cũng ngay lúc này Nhạc Xương bỗng thấy bóng tím thấp thoáng một cái, nữ nhân đó đã đứng sò sò trước mắt, y mặt một chiếc áo tơ màu tím mỏng dính, thân hình nở nang, và chỗ thần bí cũng ẩn hiện trước mắt. Y chớp nháy đôi mắt chăm chăm nghìn Nhạc Xương, mặt lộ vẻ cười châm biếm.

Quả thật là thù nhân gặp mặt, hai mắt đỏ ngầu.

Nhạc Xương gầm hét một tiếng nói :

- Tiện tỳ, người hoang dã vô sỉ, tội ác tày trời, hôm nay ta bảo người chết không có nơi chôn xác cho mà coi, hãy thử xem chưởng nào.

Dứt lời đưa song chưởng ngay ngực đánh vào Kiên Tĩnh huyết y nhanh như cắt.

Nữ nhân áo tím nọ khẽ đảo mình một cái tránh sang một bên ngay.

Đồng thời y nói giọng nũng nịu :

- Chao ôi! Không phải oan gia chẳng gặp nhau, trông tình hình hai chúng ta có duyên thì phải.

Nhạc Xương giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, hấn chẳng nói năng gì hết, lập tức đổi chiêu quét vào trung môn y nhanh như chớp.

Nữ nhân áo tím đảo mình nhảy lui ra sau độ bảy thước, giả đồ giận dữ nói :

- Hừ! Quả thật đúng là chó cắn chủ nhà chẳng biết ai là người tốt bụng, người khác cầu khẩn ta biết bao lâu ta vẫn chưa bằng lòng, bây giờ cầu người thì người lại lên mặt với ta.

Nhạc Xương quyết tâm hạ y cho bằng được, nên hấn không thèm đếm xỉa tới lời nói của đối phương, cứ vùng chưởng tấn công lia lịa.

Mặc dù hấn tổn thất khá nhiều chân lực trong Thất Xảo Mê Hồn trận, nhưng nữ nhân áo tím vẫn không phải địch thủ của hấn.

Thế nhưng thiếu nữ áo tím cũng chẳng phải là nhân vật tầm thường, mặc dù y là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm đệ tử đời thứ hai của Thất Xảo môn, thế nhưng vì y thông minh xuất chúng mưu trí hơn người, đồng thời miệng lưỡi lanh lẹ nên đã được sư phụ Thất Xảo bà bà nuông chiều, ngoại trừ đại sư tỷ Hồng San, ngoài ra võ công của y khá hơn năm vị sư tỷ kia rất nhiều.

Vì thế y mới ngang ngạnh phóng túng thành thói quen, hơn nữa cậy vào có chút sắc đẹp, nên y chẳng xem đồng môn vào đâu hết.

Trên thế gian này phàm những gì dễ đạt được thì chẳng thấy quý báu, ngược lại những gì khó đạt được trong lòng càng muốn lấy cho bằng được mới thôi.

Tâm lý của thiếu nữ áo tím là như thế đấy y thấy Nhạc Xương chẳng động lòng chút nào tới y, vì thế y đã âm thầm hoài nghi sắc đẹp của mình.

Thế rồi y chẳng những không thoái hồi, ngược lại nhảy vọt tới, khẽ phất hai tay một cái, chiếc áo to mỏng dính tự động tụt xuống luôn, tức thì lộ ra cặp ngực tròn đầy trắng như bạch tuyết.

Y tiến tay hất một cái, tức thì chiếc áo tơ mỏng dính đã cuốn tròn trong tay, sau đó y đảo mình xoay thật nhanh cuốn áo tơ mỏng nọ lại tung ra trùm vào đầu Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương đã có kinh nghiệm đối địch với thiếu nữ lửa thề, nên hẳn chẳng luống cuống chút nào, khẽ đảo mình một cái lướt ra sau lưng thiếu nữ áo tím, vung chỉ điểm vào Kiên Tĩnh huyết y nhanh như chớp. Thiếu nữ áo tím đánh một chiêu không trúng đích, bất giác giật mình hụp người xuống, nhảy lui ra sau một trượng.

Y trông thấy Nhạc Xương không đuổi tới, quay người nhìn về hướng hấn nói :

- Này tiểu huynh đệ! Cách đây nửa tháng ngươi đã trúng Hợp Phích Hoan của Thất Xảo môn ta, đêm nay vừa đúng đêm trăng tròn, liệu ngươi chịu đựng được cơn đau đón đó chăng? Vì ngươi mà ta cũng chẳng quan tâm đến thân thể này, ngươi hãy mau...

Nhạc Xương không đợi y nói hết lời, giận dữ la mắng :

- Này tiện tỷ hãy câm mồm lại! Bản thiếu gia nói cho ngươi hay cũng không hề chi, ta đã lấy được Thất Xảo Hoàn Chân Đơn rồi, ngươi chớ vọng tưởng thôi nũa.

Thiếu nữ áo tím thoát nghe hấn nói thể mặt mày thảm biến, tro mắt nhìn Nhạc Xương, muốn từ nhãn thần hấn xác nhận lời nói của hấn có thật hay không?

Bây giờ...

Một đạo sĩ thanh niên từ trong nhà tranh bước ra.

Gã ưỡn ngực bước tới khoảng giữa hai người, đưa cặp mắt ngạo nghễ quét nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó đảo mắt nhìn về hướng thiếu nữ áo tím nói :

- Này em cung! Dâng tới chỗ cho người ta, người ta chẳng lấy, chẳng lẽ ngươi định...

Gã nói chưa hết lời, bỗng nghe kêu cái bốp, trên má bên phải ăn phải một bộp tai, tức thì hiện ra một dấu bàn tay năm ngón đỏ lòe.

Thiếu nữ áo tím trợn ngược đôi mắt nói :

- Ngươi chớ nói lời thôi nũa! Ta cao hứng như thế, có sao nào?

Đạo sĩ thanh niên nọ cúi người khẽ gật đầu lia lịa nói :

- Vâng! Vâng! Đương chiên nạng cao hứng...

- Thế nào? Ngươi chẳng cao hứng chăng?

- Ngươi muốn sao bây giờ?

Đạo sĩ thanh niên lắc đầu lia lịa đáp :

- Không! Ta ư?... Ồ! Chỉ cần nạng cao hứng là ta cũng cao hứng, ai bảo ta là chó nô của nàng nào?

- Ồ! Thế mới ngoan, nhanh lên hãy chế phục tiểu tử này lại cho ta, bản cô nương phải thừa đêm trăng tròn vui vầy một phen cho thỏa mãn mới được.

Đạo sĩ thanh niên ấp úng nói :

- Thế à...

- Ngươi không bằng lòng chăng?

Đạo sĩ thanh niên lắc đầu lia lịa nói :

- Không! Không!

- Ngươi là chó nô thì phải hầu hạ ta mới được.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn hai người, nhủ thầm :

- “Không ngờ đạo sĩ thanh niên này lại chẳng tuân thủ giới luật, trông y mày đậm mắt to hình dạng bất phàm, tại sao lại bằng lòng làm nô bộc cho mục dân nữ này như vậy ư?”

Nhưng hấn lại nghĩ tiếp :

- “Thế nhưng gã bị báo ứng nên mới gặp phải dân nữ có lòng dạ độc ác này, có điều dân nữ này cũng bậy thật, cả người xuất gia mà y cũng dám quyến rũ...”

Hấn đang còn suy nghĩ, thì đạo sĩ thanh niên nọ đã từ từ đi về hướng hấn.

Nhạc Xương trông thấy thế, mỉm cười nói :

- Ngồi đạo viện nào lại xuất hiện một bại hoại như ngươi vậy, hãy báo danh nạp mạng nhanh lên!

Đạo sĩ nọ dừng bước lại, mục lộ hung quang chăm chăm nhìn Nhạc Xương giây lát sau đó nói :

- Nói cho ngươi hay cũng chẳng hề chi, dù sao oa nhi ngươi cũng chẳng sống khỏi đêm nay, đạo gia đại khai lòng từ bi cho ngươi được làm con ma hiểu biết.

Gã nói tới đây, quay sang nhìn thiếu nữ áo tím cười tà vang một tiếng, sau đó lại nói tiếp :

- Đạo gia là Liễu Phùng Xuân, đệ tử ký danh đời thứ hai mươi bảy của phái Không Động.

Nhạc Xương cười khẩy một tiếng tiếp lời nói :

- Liễu Phùng Xuân, bây giờ này xuân đã qua, ngươi cũng phải kết liễu cho rồi.

Liễu Phùng Xuân găm hét một tiếng nói :

- Oa nhi! Muốn chết?

Đứt lời, lao tới phóng chưởng tấn công ngay.

Chưởng phong cuốn cuộn ập tới mạnh như vũ bão.

Nhạc Xương cũng vội vàng vùng chưởng phản công.

Hai đạo chưởng lực va đụng ào nhau kêu ùng một tiếng như sấm nổ.

Nhạc Xương loạng choạng lùi ra sau năm bước liền, sau đó mới đứng tấn lại được.

Liễu Phùng Xuân thối lui ra sau hai bước, mặt lộ vẻ ngạo nghễ đưa mắt nhìn Nhạc Xương, gã cảm thấy rằng nội lực của đối phương hơi kém mình một bậc, thế rồi chẳng để cho đối phương có cơ hội nghỉ thở lập tức lượn mình lướt tới vùng song chưởng tấn công tiếp.

Đồng thời ngay lúc này...

Bóng người thấp thoáng một cái, thiếu nữ nọ cũng từ bên hông tấn công tới.

Mặt dù Nhạc Xương biết rằng trong ngày nay hắn đã tiêu hao khá nhiều nội lực, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi, đương nhiên khó có thể đối địch với họ.

Thế nhưng hắn bẩm sinh ngạo nghễ, hắn chẳng ớn rằng công lực của đạo sĩ thanh niên này lại cao cường hơn hắn.

Thế rồi hắn cố vận khởi nhất khẩu chân khí, vùng chưởng phản công ngay.

Hắn vừa phóng chưởng tấn công, thiếu nữ nọ cũng hất tay đẩy ra hai đại kinh phong ập vào trung môn hắn.

Kêu ùng một tiếng!

Đất cát bay lên tung tóe.

Cả thân người của Nhạc Xương bị chấn động mạnh văng lên giữa không, đồng thời ngay lúc này chưởng lực của thiếu nữ nọ cũng vừa ập tới thế rồi Nhạc Xương bị đánh văng xuống vực thẳm bên trái cánh rừng như điều đứt dây.

Tái phùng dị biến

Thân người Nhạc Xương lao xuống vực thẳm nhanh như sao xẹt.
Bên tai hắn văng vẳng nghe thấy tiếng dậm chân than thở của thiếu nữ áo tím nọ.
Mặc dù hắn thọ thương khá nặng, song thần trí rất tỉnh táo, trong lúc thân dưới hắn trông thấy mờ mờ dưới đáy cốc toàn là những đá núi nhọn như dao vót.
Nhạc Xương bất giác giật nảy người lên nhủ thầm :
- “Nếu tiếp tục nhào thẳng xuống như thế ắt phải té thủng ngực cho mà coi...”
Thế nhưng sức rơi xuống càng lúc càng nhanh.
Bỗng nhiên, hắn tỉnh cấp sanh trí giơ tay chộp vào một cánh cây mọc ngang tại vách núi.
Không ngờ thế rơi xuống quá mạnh và quá nhanh, hắn chộp liền vài lần cành cây đều gãy ngang và chẳng bổ ích gì cả.
Cuối cùng khi hắn trông thấy cách đáy cốc chỉ còn khoảng hai mươi trượng ngoài. Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhạc Xương bỗng phát hiện hình như chỗ cách đáy cốc còn khoảng bảy trượng có một hang đá.
Tức thì Nhạc Xương tinh thần phấn chấn.
Bây giờ hắn cách đáy cốc chỉ còn khoảng mười trượng mà thôi.
Hắn lập tức dốc hết công lực toàn thân, vung tay tạo ra một sức lực từ...
Thình lình...
Hắn vận khởi đơn thân chân lực vào song chường vỗ vào vách núi bên cạnh, thân hình bị chấn động phát phor lui ra sau vài trượng, ngay cạnh cửa hang, quả thật lạ may mắn vô cùng.
Nhạc Xương té ngồi trên cửa hang, thở phào một cái rất nhẹ nhõm, đồng thời ngất xỉu dưới đất luôn.
Khi hắn giật mình tỉnh giấc, bình minh đã ló dạng, tiếng chim chóc kêu hót inh ỏi.
Hắn trở mình ngồi dậy điều tức giây lát, ngoại trừ mình mẩy mềm nhũn không có chút sức lực hình như chẳng thọ thương, thế rồi hắn mới yên tâm từ từ bước vào hang đá.
Nhạc Xương bước vào trong hang độ khoảng năm, bảy trượng bỗng thấy một cánh cửa đá hiện ra trước mắt.
Nhạc Xương dừng tại cửa do dự hồi lâu, sau đó vận công vào song chường.
Hắn vung tay đánh cửa đá nọ mở tung ra.
Hắn nổi tánh hiếu kỳ từ từ bước vào.
Thì ra đó là một gian thạch thất rộng khoảng ba trượng, giường đá, ghế đá, chẳng thiếu thứ gì cả.
Hắn bước gần ghế đá, đảo mắt nhìn về hướng trái.
- A!
Nhạc Xương thất kinh kêu lên một tiếng bất giác lùi ra sau hai bước liền.
Hắn trông thấy dưới chân tường ở hướng bên trái thạch thất có một bộ hài cốt ngồi thật vững trên đất.
Trước mặt hài cốt có một cái bàn đá, trên bàn đá có một cái hộp đá màu trắng, đồng thời ở hướng bên trái bàn đá cũng có một hài cốt nguyên vẹn ngồi tại đấy.
Nhạc Xương vội tiến tới vài bước, hai tay bưng hộp đá lên xem xét thật kỹ trong giây lát.
Hộp đá nọ dài khoảng một thước, rộng sáu tấc, cầm trong tay rất nhẹ, hắn lắc hộp đá một cái phát ra tiếng kêu khe khẽ, có điều lạ nhất là xung quanh hộp đá không có may mảy kẻ hở nào cả.
Nhạc Xương đưa mắt nhìn hộp đá ngẩn người tại chỗ.
Vật bên trong bỏ vào hộp đá bằng cách nào vậy?
Hai bộ hài cốt này là ai?
Họ chết cách đây là ai?
Họ chết cách này bao lâu rồi?
Trông tình hình rõ ràng họ vì tranh đoạt hộp đá này đến đổi lưỡng bại câu thương, cuối cùng tạ thế...
Vậy thì trong hộp đá này ắt là báu vật trân quý mà người võ lâm mộng cầu ngày đêm không còn sai rồi.
Hắn vốn muốn mở hộp đá ra, xem bên trong rốt cuộc có báu vật gì, thế nhưng khi hắn suy nghĩ kỹ lại bỏ ý niệm này, thế rồi hắn dùng một tấm khăn lụa gói kỹ hộp đá và cất trong túi áo.
Kế đó hắn phủ phục quỳ dưới đất cung kính lạy hai bộ hài cốt nọ bốn lạy.

Hắn đưa mắt quan sát nhìn xung quanh thạch thất lần cuối, sau đó mới lui ra ngoài và tiện tay khép kín cửa đá lại.

Nhạc Xương ra tới cửa hang, phi thân nhảy xuống đáy cốc, thế nhưng xung quanh là những vách núi thẳng đứng cao chót vót, chẳng có mấy may thông lộ, chỉ có một dòng nước suối từ trên đỉnh cốc chảy lù lù xuống.

Nhạc Xương bắt giác thở dài một tiếng rất náo nùng.

Hắn ngồi trên một tảng đá núi, hai tay ôm má, lẳng lặng trầm tư :

- Hiện giờ Tiểu Linh ở đâu?
- Nhóm người Đỗ Nhược Quân sinh hoạt ra sao?
- Huyết thù phụ thân, tung tích mẫu thân ở đâu?
- Mặc dù mình đã giết chết một số võ lâm bại hoại, thế nhưng chẳng có ai là hung thủ sát hại phụ thân hết.
- Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện!
- Người bịt mắt bận áo xanh?
- Hồng Thần Đồ...

Hắn suy nghĩ đến những thứ này trong lòng càng bất an.

Thời gian lẳng lặng trôi qua.

Nhạc Xương sực cảnh giác nhủ thầm :

- “Ta không thể nào chờ chết trong tuyệt cốc này, chi bằng thử nương vào số dây leo cành cây mọc chằng chịt trên vách núi từ từ trèo lên trên xem sao!”

Hắn suy nghĩ đến đây bèn phóng mắt nhìn lên đỉnh cốc, trên sơn đỉnh mây mù dày đặc, cao ngun ngút trông thấy phải phát sợ.

Hắn cân lường địa thế giây lát sau đó nghiêng răng mím môi, khẽ nhún hai mũi chân một cái bay vọt lên ngay.

Khi hắn lên cao tới chỗ năm trượng, lập tức dùng hai chân khẽ nhún trên cành cây mọc ngang tại vách núi, tức thì thân người lại tung lên cao khoảng ba trượng phát phơ hạ trên cửa hang.

Nhạc Xương cứ thế từ từ thăng lên từng đoạn một, cuối cùng mãi mãi cho đến giờ ngoảnh hắn mới an toàn lên tới đỉnh núi.

Hắn vừa thở hổn hển vừa lấy tay áo lau khô mồ hôi trán, đồng thời ngoái cổ ra sau nhìn xuống vực thẳm đầy mây mù không thấy đáy, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Hắn bước tới cánh rừng rậm, ngồi dưới gốc cây vận công điều tức.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian.

Hắn vận công xong và đứng phắt dậy, cảm thấy tinh thần sảng khoái, trăm mạch lưu thông nhẹ nhàng.

Nhạc Xương đảo mắt nhìn một vòng, thoạt trông thấy căn nhà tranh nọ, tức thì lửa giận trong lòng sôi sùng sục, hắn phi thân chạy sang đó thò đầu nhìn qua cửa sổ chẳng thấy bóng người còn con nào hết.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Chôn thanh tu thắng địa mơ mộng như thế lại bị đôi cẩu nam nữ này dùng làm chỗ gian dâm, quả thật tội lỗi hết sức”.

Thế rồi, hắn lấy bật lửa ra châm vào nóc nhà, tức thì kêu phụt một cái, ngọn lửa bốc cháy ngay, lửa gặp gió càng cháy lan nhanh hơn, chỉ trong chớp chốc cả căn nhà cháy thành một đống tro bụi.

Sau đó Nhạc Xương mới phi thân chạy ra núi.

Hắn chạy khoảng hai tiếng đồng hồ mới vào tới một tiểu trấn.

Nhạc Xương tìm một khách điếm, ăn uống xong xuôi, lập tức ngã lưng lên giường nằm ngủ luôn.

Hắn ngủ một giấc cho đến trưa hôm sau mới thức dậy, sau khi rửa ráy xong, hắn bước ra thực sảnh, gọi vài món rượu thịt, vừa ăn uống vừa lắng tai nghe ngóng thực khách nói chuyện.

Thế nhưng chẳng nghe được tin tức gì mới lạ cả, ở đây chẳng thám thính được gì chi bằng đến Nam Hải cho rồi?

Hắn nghĩ đến đây lập tức quyết định như thế, hắn bèn mua một kỵ mã lên đường ngay hôm đó.

Một hôm, Nhạc Xương vào tới một thị trấn.

Hắn vào một tửu lầu gọi vài món rượu thịt.

Sau đó lẳng lặng ngồi ăn uống một mình.

Khi điểm tiêu nhị lật đặt tiếp khách xong và đi ngang mình hắn, Nhạc Xương lên tiếng hỏi :

- Nơi đây có phòng nghỉ chăng?

Điểm tiêu nhị vừa cười vừa nói :

- Đương nhiên, bản điểm có nhiều phòng nghỉ sạch sẽ thanh tịnh, tính giá phải chăng. Thừa khách quan! Ngài cần phòng nghỉ hạng nào?

Nhạc Xương nói :

- Cứ tùy tiện chọn cho ta một phòng được rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, có một đại hán trung niên từ trong viện bước ra, mặt to mày rậm, trên trán bên phải có một vết sẹo dao cắt dài khoảng một tấc.

Sau lưng gã có bốn hán tử kinh trang theo hầu.

Điểm gia thoát trông thấy gã bước ra lập tức cúi người hành lễ, cất tiếng vãn an ngay.

Đại hán trung niên đi trước mặt lộ vẻ ngạo nghễ kêu hừ một tiếng, khi gã đi ngang bàn Nhạc Xương, bắt giác mặt mày biến sắc.

Sau đó gã đưa mắt quét nhìn Nhạc Xương một cái, cười khẽ một tiếng chậm rãi bước ra ngoài tửu điểm luôn.

Trong lòng Nhạc Xương đã để ý, nhưng hán tử giả đồ cúi đầu ăn uống tiếp.

Cơm nước xong, ra phố dạo chơi đến khuya mới trở về khách điểm nghỉ ngơi.

Trông điểm canh ba.

Nhạc Xương ngồi bật dậy bước xuống giường, nhẹ tay mở tung cửa sổ và nhảy vọt ra ngoài, sau đó tiện tay khép hờ cửa sổ lại, khẽ nhún hai mũi chân một cái nhảy lên nóc nhà ngay.

Nhạc Xương thi triển “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp chạy một vòng trên các nóc nhà khách điểm.

Cả ngôi khách điểm tắt đèn tối mò, chỉ còn tây sương viện mờ mờ tỏa sáng.

Nhạc Xương ẩn mình trên một ngọn cây trong sân viện, chỉ thấy trong một tiểu sảnh đường đèn đuốc sáng trưng, nhiều bóng người lay động trong đó.

Hán tử triển khai khinh công lẳng lặng lướt tới cửa sổ hậu.

Hán tử đưa mắt nhìn xuyên qua kẽ hở cửa sổ hậu.

Bấy giờ...

Có bảy, tám người ngồi xung quanh một bàn dài đang thương nghị, chỉ thấy đại hán trung niên mà mình đã gặp lúc sáng này, đang ngồi trên chiếc ghế chủ tọa, sắc mặt trầm trọng.

Bỗng nhiên, một hán tử áo xanh ngồi trên chiếc ghế đầu tiên ở hàng dưới, ưỡn ngực nói :

- Thừa Tôn hương chủ! Đã biết hành tung tiểu tử này chúng ta nên tuyển chọn vài người thừa lúc đêm khuya canh vắng chẳng người nào hay biết, kết liễu hán tử cho rồi.

Đại hán trung niên lắc đầu lia lịa nói :

- Chúng ta chớ khinh suất quá thế, nên biết rằng tiểu tử này từng ở Trường An đại náo Cửu U Đế Quân miếu khiến võ lâm đại hội họp đến nửa chừng phải bỏ dỡ, điều lợi hại hơn nữa hán tử dám ngang nhiên đối địch với Tiểu Diện Âm Ma, nhìn chung đương kim võ lâm, ngay cả chín đại môn phái cũng chưa có một ai dám như vậy?

Gã nói tới đây đưa mắt quét nhìn bọn thủ hạ một cái, sau đó lại nói tiếp :

- Cho nên ta dám nói, cậy vào các người còn kém xa lắm, thế nhưng Bang chủ từng phát lệnh căn dặn, bất kể chết sống cũng được, vậy thì chúng ta cũng không cần kiêng kỵ giang hồ đạo nghĩa gì nữa, bây giờ chia làm hai tốp, một tốp canh chừng, một tốp sử dụng mê hương, miễn sao đạt được mục đích.

Một người gầy cao ngồi bên phải gã tiếp lời nói :

- Nếu quyết định như thế, vậy thì giao phần sử dụng thuốc mê cho ta được rồi.

Một hán tử đầu to tai lớn ngồi đối diện gã, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói :

- Tiểu Cố! Chớ nói khoác, ngoại trừ người có thể sử dụng mê hương hạ được mấy vạn đàn bà, gặp phải tiểu tử trẻ tuổi, e rằng người chỉ trơ mắt đứng nhìn mà thôi.

Một hán tử khác tiếp lời nói :

- Đúng thế! Bằng không làm sao người có thể bắt tay với đệ tử của Thất Xảo môn ư?

Gã hán tử tên Tiểu Cố nổi giận dùng dưng nói :

- Mấy ả dâm nữ nọ vốn thì không phải là con người, họ vừa dâm tiện vừa ngứa ngáy!

Hán tử đầu to tai lớn cười châm biếm nói :

- Đúng thế! Nếu chẳng nhờ vậy làm sao họ có đứa con gái giao cho người nuôi nấng đây?

Hán tử trung niên được xưng là Tôn hương chủ bỗng nhiên vỗ tay vào bàn kêu cái bốp nói :

- Việc quan trọng các người không bàn, thế mà lại bàn ba cái quái này có ích chi đâu?

Bọn họ nghe nói thế lập tức câm mồm lại không tranh luận nữa.

Tôn hương chủ ho nhẹ hai cái, sau đó bắt đầu phân phối công tác.

Nhạc Xương biết bọn này đang bàn về mình, bắt giác ngẩn người ra tại chỗ.

Căn cứ điều Tôn hương chủ vừa nói.

Bang chủ họ định giết mình, tại sao vậy?

Họ thuộc bang phái nào?

Bang chủ của họ là ai?

Điều hấn lấy làm thắc mắc khó hiểu tại sao Bang chủ họ phải giết mình?

Đối phương có thù oán gì với mình?

Bỗng nhiên hấn nghe thấy tiếng đẩy ghế ngồi dậy, hấn biết rằng họ bắt đầu hành động, thế rồi hấn cũng chẳng chần chừ nữa, lẳng lặng lui khỏi sương viện.

Hấn phi thân chạy trở về phòng, sắp xếp các hình vật cho gọn lại, tung mền ra làm thành một hình người, sau đó bỏ màn xuống.

Hấn đóng kín cửa phòng và cửa sổ lại, sau đó nhảy ra cửa sổ hậu ẩn mình trong bóng tối.

Quả nhiên, chỉ giây lát sau...

Có vài bóng đen lay động chạy về hướng căn phòng của mình.

Hấn phóng mắt nhìn tới trước, âm thầm kiểm điểm, chỉ thiếu mất hán tử họ Cổ nọ.

Bỗng nhiên hấn sực nghĩ ra một kế.

Thế rồi hấn nương theo bóng tối chạy sang sương viện.

Hấn vừa đặt chân vào tiểu môn hình bán nguyệt, gặp phải hán tử họ Cổ đang bước ra tiểu sảnh.

Nhạc Xương hấp tấp lui ra ngoài núp ở một bên.

Hán tử họ Cổ vừa đi vừa lẩm bẩm nói :

- Á! Hồ ly tinh nọ lợi hại thật, so với thuốc mê của ta hữu dụng hơn nhiều, há há... xong việc phen này, ắt phải đến tìm ả chơi một phát nữa...

Gã dương dương tự đắc, vừa suy nghĩ những chuyện mê hồn đẹp đẽ ấy, vừa từ từ bước ra cửa viện.

Thình lình...

Gã cảm thấy yếu huyết tê hấn, bất giác giật mình kinh hãi, biết rằng mình đã bị người không chế.

Nhạc Xương giơ tay kẹp gã vào nách, phi thân nhảy lên nóc nhà, chạy một hơi ra tới chỗ hoang dã ngoài tiểu trấn.

Nhạc Xương tiện tay ném gã xuống đất đồng thời giải huyết cho gã luôn, sau đó găm hét nói :

- Đây họ Cổ kia, nếu như ngươi dám nói dối với thiếu gia, thì ngươi hãy coi chừng vỡ sọ.

Nói xong, hấn đứng lui ra sau hai bước.

Hán tử họ Cổ vừa được giải huyết, nhưng không lập tức bò dậy, gã đưa mắt nhìn hấn một cái, thấy cặp mắt Nhạc Xương óng ánh sáng như điện quang, đôi mày kiếm chớp nháy lia lịa, sát khí đầy mặt, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Sau đó gã mới từ từ ngồi dậy, hai tay ôm hai đầu gối, hốt hải nói :

- Ngươi đã biết ta là họ Cổ, nghĩ rằng ngươi cũng biết cả những việc khác, nếu ta nói dối với ngươi, có khác gì tự chuốc khổ vào thân ư?

Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Khá lắm! Vậy là ngươi biết điều, bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi họ Cổ nhưng tên là gì? Từ đâu đến đây?

Có tất cả bao nhiêu người cùng đến đây với ngươi, các người có mưu đồ gì?

Hán tử họ Cổ đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái, hạ thấp giọng nói :

- Ta tên là Cổ Nhân, từ Quan Sơn đến đây, một mình ta đến đây là để đưa thư cho Tôn hương chủ.

- Đưa thư ư? Đưa thư gì vậy?

- Truyền lệnh cho Tam đàn Lục đường thập nhị hương bản bang hãy nghiêm mật chú ý quyết diệt trừ các hạ cho bằng được, để tuyệt hậu hoạn.

- Hậu hoạn gì thế?

- Ta cũng chẳng biết.

- Bang chủ các người là ai?

- Chớ nói kẻ này làm gì, ngoài trừ hai Đại hộ pháp, ngoài ra cả Tam đàn đường, và Thập nhị hương chủ chẳng những chưa trông thấy diện mục Bang chủ, ngay cả danh húy của lão nhân gia người cũng không ai biết hết.

Nhạc Xương luôn luôn chăm chú nhìn thần tình gã, thấy mặt đối phương lộ vẻ hoảng hốt, biết rằng gã chẳng dám nói điều hư dối, liền suy nghĩ giây lát, sau đó lại hỏi tiếp :

- Hiện giờ Bang chủ các người ở đâu?

Cổ Nhân lắc đầu đáp :

- Không biết!

- Tổng đàn các người kiến lập tại đâu?

Nhạc Xương lạnh lùng tăng hắng một tiếng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt gã, la lớn tiếng hỏi :

- Tam đàn Lục đường và Thập nhị hương chủ các người gồm những nhân vật gì vậy?

Cổ Nhân mặt mày ủ rũ, nói giọng hốt hải :

- Trong Tam đàn Lục đường ta chỉ biết có Kim Thiên chân nhân Chương môn nhân phái Không Động, Độc Nhãn Kim Điều Lữ Bá Hùng, Truy Hồn Tẩu và Quỷ Trảo Tử Quách Linh, còn Thập nhị hương chủ phần nhiều là hạng bồi vô danh như Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ, dù có nói ra người cũng chưa chắc đã biết họ...

Nhạc Xương nghe nói thể bất giác giật mình kinh hãi, không ngờ trong Tam đàn Lục đường của họ bao gồm cao thủ đệ nhất lưu trong võ lâm, thậm chí có cả nhất phái Chương môn nhân trong đó nữa, điều làm cho hắn kinh ngạc nhất là cả Truy Hồn Tẩu cũng có trong đó, vậy thì Tiểu Diện Âm Ma cũng bị họ đánh lừa rồi, hắn suy nghĩ đến đây, lại trầm giọng hỏi tiếp :

- Thế còn hai đại bộ pháp là ai?

Cổ Nhân nói :

- Mặc dù ta từng gặp họ hai lần, thế nhưng họ đều dùng khăn đen bịt mặt, hơn nữa người trong bang rất cung kính với họ, chỉ xưng hô bằng tiếng hô pháp chứ không dám gọi tên, cho nên không một ai biết họ rốt cuộc là ai.

Gã nói chưa hết lời, bỗng có một tiếng cười lạnh lùng phá không vang tới.

Tiếng cười chưa dứt, tiếp theo đó một âm thanh lạnh như tiền vang tới nói :

- Không ai biết, nhưng ta biết! Há há...

Nhạc Xương và Cổ Nhân đồng lúc giật bắn người lên, bất giác đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy xung quanh bốn phía có nhiều bóng người lay động từ từ bước về chỗ hai người.

Chỉ trong chớp mắt có hai bóng người lần lượt chạy tới trước mặt họ.

Người đi đầu là một lão nhân độ khoảng sáu mươi tuổi, mặt dài má nhon, lông mày chữ bát, sắc mặt tái mét, mục lộ hung quang, mình mặc chiếc áo dài màu đen càng tăng phần rùng rợn hơn.

Người đi theo sau lưng lão chính là Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ.

Nhạc Xương thoạt trông thấy hai người vừa xuất hiện, bất giác giật mình nhũn thảm :

- “Một cao thủ có võ công cao cường như lão này cũng bị đối phương thu dụng, vậy thì vị Bang chủ này không phải là nhân vật tầm thường rồi”.

Lão nhân nọ đảo mắt quan sát một vòng cất giọng lạnh lùng nói :

- Này oa nhi! Có cần chúng ta động thủ chăng?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn lão nói :

- Người là ai vậy?

Lão nhân nọ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói :

- Cả Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn mà người cũng chẳng biết, thế mà cũng bắt chước người ta hành tẩu giang hồ. Này! Người được bao nhiêu tuổi vậy?

Nhạc Xương không vì thế nổi giận, vẫn nói giọng ôn tồn :

- Người xuất chúng đến đây với mục đích gì thế?

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Bảo người tự trói tay lại?

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm, bĩu môi nói :

- Tôn giá chưa xứng đáng.

Hoạt Cương Thi nghe nói thể tức thì nổi giận đùng đùng, gầm hét một tiếng nói :

- Chết đến nơi mà chưa biết, người tưởng rằng người từng đại náo Cửu U Đế Quân miếu, làm đảo lộn võ lâm đại hội và đánh chết bốn tướng quân thì lão phu chẳng làm gì được người chăng?

Nhạc Xương trông thấy bộ dạng ngông cuồng của đối phương, bèn trầm giọng nói :

- Bản thiếu gia phải xem qua bản lãnh của người ra thế nào mới được?

Dứt lời, hắn lập tức đảo mình lướt tới vùng chương bồ vào đầu Nhuế Chấn Viễn nhanh như cắt.

Nhuế Chấn Viễn lạnh lùng tăng hắng một tiếng, lượn mình lách sang một bên, quay sang nói với Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ :

- Người hãy lui ra xa, xem lão phu tóm cổ hắn nào!

Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ kêu vâng một tiếng, đảo mình lui ra sau khoảng hai trượng.

Nhuế Chấn Viễn thoạt trông thấy chương lực của Nhạc Xương cũng khá hùng hậu, bất giác hơi lấy làm kinh ngạc.

Lão không ngờ hần tuổi trẻ chừng này lại luyện được một nội công hỏa hầu như thế.

Nếu lão biết Nhạc Xương từng nuốt Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu tại Hồ Lô Bảo thì lão cũng chẳng lấy làm lạ.

Thế rồi lão chẳng nói gì nữa, đảo mình lướt tới phóng chỉ điểm vào Kiên Tĩnh huyết của Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương nhảy ngang vài bước tránh né đường chỉ phong đôi phương, đồng thời xuất chiêu đánh vào trung môn Nhuế Chấn Viên mãnh liệt hết sức.

Nhuế Chấn Viên bỗng cảm thấy đạo kinh phong ập tới, bất giác giật mình kinh hãi, vội đảo mình vung chiêu phản công.

Kêu dừng một tiếng!

Hai đạo chiêu lực va đụng vào nhau phát ra một tiếng nổ long trời lở đất.

Nhạc Xương ngạo nghễ đứng yên tại chỗ, mặt lộ vẻ kinh ngạc chăm chăm nhìn vào mặt đối phương.

Nhuế Chấn Viên loạng choạng té lui ra sau hai bước, cũng cảm phần trọn mắt nhìn Nhạc Xương không hề chớp nháy cái nào hết.

Nhạc Xương thoát ngấn người trong tích tắc sau đó lại nhảy tới tấn công tiếp.

Nhuế Chấn Viên cười nham hiểm một tiếng, tức thì sát khí bốc lên bùng bùng.

Chỉ thấy lão phát mạnh hai tay áo một cái, tức thì có hai đạo kinh lực mạnh như vũ bão cuộn cuộn ập tới trước.

Lại kêu dừng một tiếng như sấm nổ.

Cả hai người Nhạc Xương và Nhuế Chấn Viên thấy đều thụt lui ra sau ba bước.

Nhuế Chấn Viên thấy sắc mặt Nhạc Xương mặc dù trầm trọng nhưng cặp mắt sáng quắc, chẳng hề lộ vẻ hoảng sợ chút nào, vả lại nội công chẳng thua kém gì mình, bất giác giật mình kinh hãi.

Thế rồi lão không dám khinh thường đối phương nữa, lập tức giơ tay rút một cặp binh khí có hình thù quái gở ra, kiểm chẳng ra kiểm, đao chẳng ra đao, mũi có lưỡi câu.

Lão cười ngạo nghễ một tiếng nói :

- Này oa nhi, lão phu đã lãnh giáo chiêu pháp của ngươi rồi, thấy cũng không có chỗ nào là đặc biệt cả, bây giờ lão phu cùng ngươi tỷ thí binh đao một phen.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Bản thiếu gia không hề sử dụng binh khí, sẵn sàng dùng một đôi nhục chiêu tiếp ngươi vài chiêu!

Nhuế Chấn Viên ngạc nhiên, ấp úng nói :

- Vậy thì...

Nhạc Xương bĩu môi nói :

- Lão nhi! Ngươi chớ ngại ngần làm gì, ngươi cứ việc ra tay tự nhiên.

Nhuế Chấn Viên cười lạnh lùng một tiếng, không nói gì nữa, lập tức phi thân nhảy vọt tới.

Lão sử dụng tay trái quơ vào hư không kêu veo veo vài tiếng, tay phải thì tấn công một chiêu “Tịch Dương Tây Hạ” biến thành một đạo cầu vòng sắc vàng đâm vào người hần nhanh như chớp.

Nhạc Xương bước ngang một bước, đảo mình nhảy ra ngoài xa độ chín thước.

Hần thoát vừa đặt chân chầm đất, lập tức phi thân lướt tới sau lưng Nhuế Chấn Viên phóng chỉ điểm vào Linh Đài huyết của lão nhanh như chớp.

Nhuế Chấn Viên cười há há một tiếng, chuyển mình lách sang một bên.

Lão nổi giận bùng bùng lập tức giao chéo hai tay quét vào hạ môn Nhạc Xương lia lịa.

Nhạc Xương không ngờ thân pháp của đối phương thần tốc đến thế, và xuất thủ cay độc như vậy, khi hần vừa cảnh giác vừa giật mình sử dụng “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp tránh sang một bên thì chiếc áo dài của hần đã bị rách toét một đường dài độ khoảng ba tấc.

Nhạc Xương giật mình kinh hãi, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi.

Gương mặt hung dữ của Nhuế Chấn Viên lộ vẻ kinh ngạc, bỗng nhiên lão buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, sau đó trầm giọng nói :

- Này oa Nhi! Ngươi có khả năng tránh né Đoạt Mạng tam chiêu của ta, quả thật có chút bản lãnh. Này hãy đến đây! Lão phu phải đấu với ngươi ba trăm hiệp mới được.

Dứt lời, lão lại phi thân nhảy tới tấn công tiếp.

Thế rồi một trận quyết đấu khốc liệt diễn ra lập tức.

Năm hiệp...

Mười hiệp...

Ba mươi hiệp...

Đến hiệp thứ năm mươi, Nhạc Xương bỗng nhiên gầm thét một tiếng vung chưởng tấn công ra chiêu “Đoạt Mạng Truy Hồn” nhanh như chớp.

Nhuế Chấn Viễn kêu ư một tiếng, loạng choạng té lùi ra sau năm bước liền, sau đó mới đứng tấn lại được, nhưng hai mắt cứ nẩy đom đóm lửa, khí huyết đảo lộn nơi ngực.

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ thoát trông thấy tình hình không ổn, lập tức huýt một tiếng sáo miệng, tức thì ở hai bên bóng tối nhảy ra một người.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, mặt lộ vẻ ngạo nghễ, hình như chẳng hề xem bọn Thiên Diện Thần Qui vào đâu cả.

Bây giờ...

Nhuế Chấn Viễn đã lùi ra sau ngồi dưới một gốc cây vận công trị thương.

Cổ Nhân từ phía sau thân cây nhảy ra ngoài, đứng canh phòng ở bên cạnh Nhuế Chấn Viễn.

Tôn Vô Kỵ liên hợp với hai gã thủ hạ vung binh khí tấn công vào hướng Nhạc Xương ngay.

Nhạc Xương triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp ung dung lượn mình tránh né chiêu kiếm của bọn Tôn Vô Kỵ một cách nhanh nhẹn.

Bây giờ...

Gã đại hán sử dụng đao đang lướt tới bỏ vào người hán.

Nhạc Xương đảo mình lách qua một bên, tức thì tránh khỏi lưỡi đao giơ tay trái bấu chặt cổ tay đại hán nọ, siết mạnh một cái, tức thì mình mấy gã mềm nhũn không còn nhắc đao lên được nữa.

Kêu choeng một tiếng!

Thanh đao rộng bản đánh rơi xuống đất ngay.

Hán tử sử dụng kiếm thoát trông thấy đồng bọn bị đánh rơi thanh đao, hơn nữa lại bị đối phương không chế, bất giác quỳnh quang vung kiếm quét vào hạ môn Nhạc Xương nhanh như cắt.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng chẳng thèm tránh né, nhắc bổng thân người đại hán nọ đẩy ra phía trước.

Hán tử sử dụng kiếm trông thấy thế giật mình kinh hãi, vội vàng thu kiếm nhảy lùi ra sau.

Đồng thời ngay lúc này, thanh roi mềm mại của Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ kêu vù một cái quét tới nhanh như chớp.

Nhạc Xương lạnh lùng tăng hắng một tiếng, lượn mình lướt tới, đồng thời tấn công ra một chiêu nhanh như cắt.

Tức thì kêu vù một cái, thanh roi của Tôn Vô Kỵ bị đánh bật ra ngoài ngay.

Thình lình ngay lúc này...

Đại hán vốn bị Nhạc Xương đẩy tới trước bỗng lại gặp cơn kinh phong từ sau lưng ập tới, tức thì như điều đứt dây loạng choạng nhào ra phía trước nhanh như sao xẹt.

Một tiếng thảm rú phá không vang lên!

Thanh kiếm của hán tử nọ đã đâm thủng giữa ngực gã, máu tươi phun ra từ trán.

Tôn Vô Kỵ nghiêng răng kêu ken két, thoát vừa trông thấy Nhạc Xương nhảy ra ngoài, gã cũng lập tức nhảy theo gầm hét nói :

- Tiểu tử! Ngươi định đào tẩu đó ư?

Đứt lời, kêu vù một tiếng, thanh roi mềm mại vụt tới nhanh như chớp.

Bây giờ hán tử sử dụng kiếm cũng giật mình rút kiếm ra khỏi ngực đồng bọn, phi thân nhảy tới tấn công hán.

Nhạc Xương đảo mình giơ tay trái phóng ra một đạo kinh phong, tức thì đẩy Tôn Vô Kỵ lui ra sau năm bước liền.

Đồng thời giơ tay phải phóng chỉ điểm vào tử huyệt của hán tử nọ gã kêu ư một tiếng, tức thì theo đồng bọn cùng về tây phương cực lạc luôn.

Bây giờ Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ đã nổi điên lên, mặc dù biết Nhạc Xương có võ công cao cường, nhưng gã cũng chẳng kể gì nữa, cứ vung roi nhảy tới tấn công ha lạ.

Nhạc Xương lách sang một bên, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Thiên Diện Qui! Hãy mang theo thanh roi rửa của ngươi đi chung với đồng bọn ngươi đi!

Đứt lời, hán lượn mình lướt tới phóng ra bảy chưởng liền.

Tức thì Tôn Vô Kỵ bị đẩy lui ra sau bảy, tám bước liền, không còn chút cơ hội hoàn thủ, bây giờ gã mới biết rằng thế mạnh đã đánh mất hết, đành phải lập kế bỏ chạy mới được.

Không ngờ...

Nhạc Xương vừa đánh xong bảy chuông, hấn lại nhún mình lao tới nhanh như chớp, đồng thời dang hai tay bấu vào người Tôn Vô Kỵ mãnh liệt hết sức.

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ sợ đến hồn phi phách tán, chẳng còn kể tới thể diện nữa, hốt hải đảo mình co giò chạy như điên như cuồng.

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một bóng người từ trong bóng cây lao tới, đối phương khẽ phất hai tay một cái, tức thì có vài chấm sáng bắn vào trước mặt Nhạc Xương nhanh như sao xẹt.

Thân người Nhạc Xương đang bay lượn trên không, tránh né chẳng linh hoạt, hấn không thể mảo lo truy kích Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ nữa, lập tức nhào lộn trên không phóng chuông đánh vào hướng âm khí.

Đồng thời hấn co hai chân lại, phát phơ hạ trên mặt đất.

Cũng ngay lúc này bóng người nọ đã lượn mình lướt tới đồng thời phóng ra một chuông mạnh như vũ bão.

Trong lúc luống cuống, Nhạc Xương không còn thì giờ rảnh rỗi để suy nghĩ, hấn vội vàng vung chuông phản công.

Khi hấn vừa nhận ra diện mục đối phương bất giác thất thanh kêu a một tiếng.

Bây giờ muốn thu chuông cũng chẳng còn kịp nữa.

Kêu dùng một tiếng!

Đất đá bay lên tung tóe đen ngịt cả một vòm trời.

Nhạc Xương loạng choạng té lù ra sau bảy bước liền, hai mắt khép lại, khí huyết đảo lộn nơi ngực, kêu oa một cái há mồm phun ra một bùm máu tươi.

Bóng người nọ mặt dài má nhọn, mục lộ hung quang, đang từ từ tiến về hướng Nhạc Xương.

Gã bước tới chỗ cách Nhạc Xương còn khoảng một trượng bỗng nhiên dừng lại không tiến lên nữa, sát khí trên mặt bốc lên ùng ùng, đồng thời từ từ giơ hai tay đặt ngang trước ngực.

Thình lình...

Gã gầm thét một tiếng, vung song chuông bổ vào đầu Nhạc Xương nhanh như chớp.

Ngay lúc thập tử nhất sinh...

Bỗng nhiên có một bóng người nhảy vọt vào khoảng giữa hai người, đồng thời la lớn tiếng nói :

- Xin Nhuế đường chủ chớ hạ thủ vội...

Thì ra bóng người đã tấn công Nhạc Xương chính là Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn, gã thoát nghe tiếng gầm hét bảo dừng tay, lập tức đảo mình thur chưởng nhảy lui ra sau.

Nhuế Chấn Viễn ra sầm nét mặt, tỏ vẻ chẳng vui, đưa mắt nhìn người vừa lướt tới, cất giọng lạnh lùng nói :

- Nay Tôn Vô Kỵ! Ý ngươi thế nào?

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ vôn hận Nhạc Xương vào tận xương tuỷ, tiếc rằng võ công thua kém hẳn, nên đành phải đề nén cơn lửa giận và chịu nhục, chuẩn bị âm thầm bỏ chạy.

Nào ngờ gã đi được vài bước, bỗng nghe sau lưng có một tiếng kêu ư nổi lên, gã giật mình kinh hãi lại tưởng rằng Nhuế đường chủ đã thọ nạn, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay chính Nhạc Xương há mồm phun máu tua tủa và loạng choạng té lui ra sau.

Gã mừng thầm trong bụng, bỗng lại thấy Nhuế đường chủ mặt lộ sát khí, từ từ bước về hướng Nhạc Xương tiếp nên gã mới luống cuống phi thân nhảy tới ngăn cản Nhuế Chấn Viễn.

Bấy giờ Tôn Vô Kỵ cười nham hiểm một tiếng nói :

- Thừa Nhuế đường chủ! Ngài chớ giận, nếu một chưởng đánh chết tiểu tử này há chẳng nhẹ tội đó sao? Chi bằng cho hắn liếm chút mùi cay đắng, và từ từ băm xác hắn...

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn trợn mắt nhìn gã một cái, sau đó cúi đầu trầm tư, lẳng lặng chẳng nói lời nào hết.

Nhưng lão nghĩ bụng :

- “Nghe nói rằng Tôn Vô Kỵ sợ vợ như sợ rắn độc, thậm chí gã đã tìm đủ trăm phương ngàn kế ra giang hồ tìm bắt thiếu niên tráng kiện cung cấp cho đại dame phụ nọ hưởng lạc, nghe đồn rằng đại dame phụ nọ... Hoạt Quả Phụ Tôn đại tẩu kiêu diễm như hoa, song tánh tình hung dữ, mặc dù như thế, nhưng mụ ta có chỗ kỳ diệu là khiến cho những người đã gần gũi mụ sẽ lâng lâng như đăng vân lên tiên, sướng không tả xiết, nếu có cơ hội mình cũng phải nếm thử mùi vị này mới được”.

Lão suy nghĩ đến đây, tức thì thần thái dịu lại đưa mắt nhìn gã hỏi :

- Thế còn... theo ý kiến của ngươi thì sao?

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ cười khẩy một tiếng nói :

- Trước hết cho hắn nếm mùi vị thủ pháp phân gân tách cốt, sau đó nghĩ một cách nào hay đái hắn tiếp.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn nghe nói tới đây cười một tiếng rất giảo quyết, nói :

- Được! Cứ giao ngươi xử quyết!

Tức thì Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ mặt mày tươi tỉnh.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn vừa đưa mắt nhìn gã vừa nhủ thầm :

- “Ta cũng chẳng biết vì nguyên nhân gì mà Hộ pháp lại chọn ngươi làm Hương chủ, chẳng lẽ Hộ pháp cũng có một mối kỳ duyên với Hoạt Quả Phụ nọ? Nếu quả thật như thế, vậy thì Hoạt Quả phụ nên cải danh là Hoạt Quan Âm mới đúng...”

Lão suy nghĩ đến đây, bất giác đưa mắt nhìn Tôn Vô Kỵ cười há há một tiếng.

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ ngăn người ra tại chỗ, gã chẳng biết tại sao Nhuế đường chủ lại bỗng nhiên phát cười như vậy, gã đưa cặp mắt hoài nghi và bất an nhìn Nhuế Chấn Viễn trong giây lát.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn ngưng cười nói :

- Chớ ngăn người ra đó làm gì nữa! Hãy sang đó điểm huyết tiểu tử trước. Để lão phu đích thân động thủ cho hắn nếm mùi vị phân gân tách cốt cũng được!

Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ kêu văng một tiếng, quay người chạy sang chỗ Nhạc Xương đang té ngồi trên đất.

Mặc dù Nhạc Xương đang ngồi trên đất vận công trị thương, thế nhưng hắn đã nghe hết đối đáp giữa Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn và Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ...

Bấy giờ hắn cảm thấy chân khí đã hồi tụ Đơn Điền, toàn thân trăm mạch lưu thông không bị cản trở, tức thì tinh thần phấn chấn, hắn nghĩ thầm trong bụng :

- “Này Tôn Vô Kỵ! Nếu ngươi dám hạ thủ thật, bản thiếu gia sẽ băm xác ngươi ra thành mảnh vụn cho mà coi. Hừ! Ngươi dám dùng thủ đoạn độc hại này đối phó ta ư?”

Thế nhưng hắn vẫn giả dò ngòi trị thương tiếp để đợi Tôn Vô Kỵ đến gần, sau đó mới phản công.

Hắn nghe thấy tiếng chân bước càng lúc càng đến gần.

Kế đó là một tiếng cười nham hiểm đặc ý.

Hắn vận công vào song chưởng, tụ thần chuẩn bị xuất thủ.

Bỗng nhiên hắn nghe thấy Tôn Vô Kỵ vừa bước tới vừa lẩm bẩm nói :

- Ô! Quả thật đúng là thượng hạng kia mà.

Thình lình...

Có một tiếng hét yêu kiều phá không vang tới :

- Cuồng đồ muốn chết ư?

Tiếp theo tiếng hét là một tiếng rú thảm thiết nổi lên, nghe thật rùng rợn.

Nhạc Xương bỗng nghe thấy tiếng hét, biết rằng có sự biến xảy ra, lập tức mở to hai mắt ngay.

Chỉ thấy Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ mặt mày co rút lia lịa, đánh bạch một cái té nằm trên đất bất động luôn.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn cả kinh thất sắc vội đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Đồng thời ngay lúc này, có một bóng phát phơ hạ xuống đất.

Người vừa xuất hiện mình mặc áo đỏ, tóc đỏ xõa dài tới lưng, cả gương mặt cũng bị tóc đỏ che hơn một nửa chỉ thấy cặp mắt óng ánh tia ra hai luồng sáng lạnh, khiến người trông thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Vì đối phương đứng day lưng về hướng Nhạc Xương, nên hắn chỉ thấy mớ tóc đỏ xõa dài tới lưng, căn cứ vào thân pháp lúc đối phương phát phơ hạ xuống, chứng tỏ đã đạt cảnh giới Lăng Không Bộ Hư.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn thoát trông thấy phụ nhân tóc đỏ này xuất hiện, bất giác lùi ra sau vài bước liền lắc đầu nhủ thầm :

- “Quả thật xúi quẩy hết sức, sao lại đụng phải ma tinh này vậy? Mắt thấy sắp tóm cổ được oa nhi họ Nhạc, phen này chẳng những được Bang chủ ân sủng khen thưởng, hơn nữa có thể hưởng thụ Hoạt Quả Phụ nọ một phen. À! Bây giờ thì hỏng hết rồi...”

Phụ nhân tóc đỏ đứng tại chỗ ngoái cổ ra sau nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó lại quay sang chăm chăm nhìn Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở nên tịch lặng như tờ.

Một hồi thật lâu...

Phụ nhân tóc đỏ lạnh lùng tăng háng một tiếng, nói :

- Thế nào? Chưa chịu quắp đuôi chó cút khỏi đây chẳng?

Âm thanh lạnh như băng tuyết, thế nhưng có một lực lượng khiến người không dám phản kháng.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn ngập ngừng nói :

- Thưa Vệ... Vệ lão tiên bối! Vậy là...

Phụ nhân tóc đỏ cất giọng lạnh lùng nói :

- Phí lời vô ích, biết điều thì cút khỏi đây ngay. Hừ! Bằng không...

Mặc dù Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn biết rằng Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga này là một ma tinh khó đụng, song lão lại tiếc rẽ con cá nằm trên thớt, bỗng lại bị nó sảy mất, quả thật chẳng đúng chút nào, hơn nữa sự việc này gây ảnh hưởng rất lớn đến tương lai, địa vị, danh vọng lão.

Lão không thể buông tay, lão muốn van xin.

Thế nhưng khi ánh mắt lão chạm phải nhãn thần của phụ nhân tóc đỏ, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, nhủ thầm :

- “À! Đành buông tay thôi, mạng già này quan trọng hơn!”

Lão suy nghĩ đến đây, sự nảy ra một ý, nếu buông tay chỉ bằng giả đồ tỏ ra rộng rãi, được cái tiếng là vị tình đối phương, như vậy có hay không?

Thế rồi, lão chấp tay xá dài nịnh hót nói :

- Tiên Cơ la lệnh, Nhuế Chấn Viễn há dám chẳng phục tùng, xin cáo biệt vậy.

Dứt lời, quay người bỏ chạy ngay.

Phụ nhân tóc đỏ đưa mắt nhìn bóng lưng xa dần của Nhuế Chấn Viễn, cười lạnh lùng vài tiếng liền.

Bấy giờ...

Nhóm đồ chúng ẩn mình trong bóng tối cũng lẳng lặng co giò bỏ chạy hết.

Mặc dù Nhạc Xương lấy làm kinh ngạc khi thấy phụ nhân tóc đỏ bỗng nhiên xuất hiện nhưng đối với sự kiện bà ta ra tay tiếp sức, hẳn chẳng khỏi ý niệm cảm ơn, vì mình đang luôn luôn âm thầm đề phòng cũng chưa biết bên nào thắng cả.

Thế mà phụ nhân tóc đỏ đã vội lấy uy thế trấn át quần tặc bỏ chạy hết.

Hơn nữa điều làm cho hẳn không chịu đựng được chính là lời nói và thần thái của phụ nhân tóc đỏ tỏ ra ngạo nghễ, lạnh lùng.

Vì thế trong lòng hẳn đã nảy sinh phản cảm đối với bà ta.

Thế rồi trong lúc phụ nhân tóc đỏ thoát vừa quay người qua, hẳn vội nhắm mắt lại giả đồ làm ra vẻ không hay biết việc gì đã xảy ra.

Phụ nhân tóc đỏ quan sát hẳn giây lát, bỗng cười khẽ một tiếng.

Nhạc Xương thoát nghe thấy tiếng cười, đôi lông mày khẽ lay động, nhưng hẳn vẫn không chịu mở mắt ra.

Phụ nhân tóc đỏ bỗng lên tiếng nói giọng ôn tồn :

- Chúng nó đã bỏ đi hết rồi, ngươi còn giả đồ làm trò gì nữa?

Nhạc Xương vẫn nhắm mắt ngồi yên tại chỗ không nói năng gì hết.

Phụ nhân tóc đỏ mặt hơi biến sắc, cất giọng lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi không ngồi dậy nói chuyện, chớ trách ta xuất thủ cay độc cơ!

Nhạc Xương biết rằng không thể đánh lừa đối phương nữa đành phải từ từ đứng dậy.

Mặc dù hẳn biết võ công đối phương cao cường thế nhưng hẳn bất mãn thần thái ngạo mạn của bà ta, đưa mắt liếc nhìn bà ta một cái sau đó ngược đầu nhìn sắc trời, nói giọng ngạo nghễ :

- Tiền bối có điều chi cứ việc nói, bằng không vẫn bối xin cáo từ vậy.

Mặc Phụ nhân tóc đỏ lạnh như tiền đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn Nhạc Xương nói :

- Chính ngươi là Nhạc Xương đó ư?

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ, làm thế nào bà ta lại biết tên họ của mình ư?

Hắn đưa cặp mắt vừa kinh ngạc vừa hoài nghi ngắm nhìn phụ nhân tóc đỏ, nhất thời quên cả trả lời.

Phụ nhân tóc đỏ lại lên tiếng hỏi tiếp :

- Có lẽ ngươi đã đại náo võ lâm đại hội tại Trường An Cửu U Đế Quân miếu, và truy sát Tiểu Diện Âm Ma chính là ngươi rồi?

Dứt lời, bà ta lại đưa mắt quan sát Nhạc Xương từ trên xuống dưới lần nữa.

Nhạc Xương bất mãn giọng điệu cao ngạo của đối phương thế rồi ưỡn ngực nói :

- Chính là ta thì có sao nào?

Sau khi Phụ nhân tóc đỏ thoáng nghe nói thế chẳng những không tỏ ra giận dữ mà còn cười khẽ một tiếng, vừa đưa mắt nhìn Nhạc Xương vừa nói :

- Vậy thì ta hỏi ngươi, Thiên Lý Vân Yên Nhất Diệu Can Nhạc Thượng Sơn là người có quan hệ thế nào với ngươi vậy?

Nhạc Xương bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Phụ nhân này chẳng những biết tên họ của mình, hơn nữa hình như đối phương am hiểu cả xuất thân lai lịch và tình huống gia đình mình, chẳng lẽ bà ta có mối quan hệ gì với dòng họ nhà ta chăng?”

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác đưa mắt chăm chú nhìn Phụ nhân tóc đỏ một hồi lâu.

Dưới ánh trăng mờ mờ, chỉ thấy mái tóc đỏ của bà ta xõa dài ra che khuất cả nửa gương mặt, nhưng nhìn qua hình dáng hẳn phỏng đoán rằng Phụ nhân tóc đỏ này phải trên bốn mươi tuổi, nếu mình đoán chẳng lầm, bà ta ắt là Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga đã lừng danh bấy lâu.

Hắn suy nghĩ đến đây, vội lên tiếng đáp :

- Đúng thế, Thiên Lý Vân Yên Nhất Diệu Can Nhạc Thượng Sơn chính là tiên phụ, nhưng chẳng biết tiền bối hỏi về vấn đề này có điều chi chỉ giáo chăng?

Phụ nhân tóc đỏ không trả lời, lại hỏi tiếp :

- Nếu quả thật ngươi là con của Nhạc Thượng Sơn, vậy thì bản Hồng Thần Đồ nọ đâu rồi?

Nhạc Xương thoáng nghe nói thế bất giác giật bắn người lên, hẳn lấy làm ngạc nhiên tại sao bà ta lại biết cả bí mật gia thế của mình?

Hắn căn cứ vào lời nói và thần thái của phụ nhân tóc đỏ, thấy rằng bà ta không có ác ý với mình, thế rồi hẳn ấp úng nói :

- Bức Hồng Thần Đồ nọ bị người ta cướp mất.

- A!

Phụ nhân tóc đỏ thất thanh kêu lên một tiếng, trơ mắt nhìn Nhạc Xương một hồi lâu nói chẳng lên lời nào hết.

Nhạc Xương trông thấy thân sắc bà ta đầy vẻ kinh ngạc, trong lòng lấy làm thắc mắc chẳng hiểu tại sao bà ta lại quan tâm Hồng Thần Đồ như thế?

Bây giờ...

Phụ nhân tóc đỏ khẽ cau mày, hỏi tiếp :

- Bị người nào cướp mất vậy?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Không biết, đôi phương là một người bịt mặt bận áo xanh.

Phụ nhân tóc đỏ trầm tư giây lát, sau đó lại hỏi :

- Việc đánh mất Hồng Thần Đồ xảy ra lúc nào vậy?

- Cách đây khoảng ba, bốn tháng.

- Mất tại đâu?

- Ở phụ cận Hòa Dung cốc.

- A! Đây là kiếp số.

- ...

- Thế còn mẫu thân của ngươi đâu?

- Sau khi vân bố ra đời lão nhân gia người đã tạ thế.

- Ai nói với ngươi vậy?

- Phụ thân vân bố.

- Đó là lời nói giận hờn.

Nhạc Xương giật mình hỏi :

- Tiên bố nói sao?

- Mẫu thân ngươi vẫn còn tại thế.

- A!

Nhạc Xương thất thanh kêu lên một tiếng, bất giác lùi ra sau một bước nói :

- Tiên bố nói thật chứ?

Phụ nhân tóc đỏ khẽ gật đầu đáp :

- Ta chẳng nói dối với ai bao giờ.

- Vậy thì lão nhân gia người, hiện giờ ở đâu?

- ...

- Xin tiên bố phụng cáo vân bố...

- Ta cũng chẳng biết bà ta ở đâu.

Quả thật Nhạc Xương đã hoài nghi, bà ta không biết mẫu thân ở đâu, tại sao lại dám khẳng định rằng mẫu thân còn tại thế? Đồng thời bảo rằng phụ thân nói dối với mình?

- “Hừ! Mặc dù phụ thân đã quá cố, bà ta lại muốn chia cách mình chẳng? Quả thật lòng dạ phụ nhân độc ác hết sức”.

Tức thì xéch ngược đôi lông mày liêm, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người.

Phụ nhân tóc đỏ giật mình nhủ thầm :

- “A! Sát khí hài nhi này ghê gớm thật”.

Bà ta suy nghĩ đến đây, bỗng nghiêm sắc mặt lại nói :

- Này oa nhi! Nói thật cho ngươi hay, nếu chẳng tìm cách thu hồi Hồng Thần Đồ, vậy thì cả đời này ngươi chớ hòng gặp lại mẫu thân ngươi.

Nhạc Xương hốt hải nói :

- Tại sao vậy?

Phụ nhân tóc đỏ đưa mắt quét nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó nói tiếp :

- Hồng Thần Đồ có một uy quyền cực lớn trong võ lâm, có lẽ cậy vào nó truy thám ra tung tích mẫu thân ngươi, ngoại trừ biện pháp này, ngoài ra không còn bất cứ một ai giúp ngươi được nữa. Này oa nhi! Lời nói của ta đến đây là hết, mong ngươi hãy thận trọng...

Dứt lời, bóng đỏ thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Nhạc Xương vốn muốn hỏi thêm vài lời nữa, nhưng hân chưa kịp lên tiếng thì bóng đỏ nọ đã biến mất, bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Một hồi thật lâu...

Có tiếng gào gáy ồ ồ o o o vang tới.

Trời đã mờ mờ sáng Nhạc Xương giật mình đưa mắt quan sát xung quanh thấy bốn bề tịch lặng như tờ, và xa xa dưới chân núi có từng cụm khói bay tản mát.

Trong lòng hấn rối loạn hết sức.

Một hồi thật lâu hấn mới cất bước nặng nề đi lang thang ra núi.

Hồng Thần Đồ và hình bóng mẫu thân cứ quay cuồng trong đầu óc hấn.

Mặc dù từ khi hấn ra đời đã không thấy mặt mẫu thân, hơn nữa từ lúc có ký ức, hấn và phụ thân nương nhau sống những chuỗi ngày an lạc trong núi Tà Liên sơn, mỗi ngày phụ thân đều dạy hấn học chữ, luyện công, thỉnh thoảng vào rừng săn thú...

Hấn mãi mãi không thể nào quên những chuỗi ngày an lạc và vô tư này được hết.

Sau giờ học, phụ thân thường kể những mẫu chuyện giang hồ và luận cổ kim...

Có một hôm sau khi nghe phụ thân kể xong cổ sự Mạnh Mầu Tam Thiên hấn từng hỏi về mẫu thân...

Lúc đó hấn chẳng cảm thấy có chi lạ cả, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, hấn mới thấy thân tình vừa phức tạp, vừa thần bí của phụ thân lúc đó ắt phải có điều tư ẩn khó nói gì đây, cho nên lão nhân gia người mới dẫn mình ẩn cư trong núi.

Khi nhắc đến mẫu thân, phụ thân lập tức tỏ ra cau có bất an, hình như lần cuối, lão nhân gia người từng cảm phần nói với mình :

- Mặc dù mẫu thân con đẹp như tiên nữ, thế nhưng nàng đã chết rồi, bất cứ người nào một khi đã chết thì chẳng còn gì nữa, con chớ mang thời giờ quý báu suy nghĩ việc vớ vẩn ảo hóa, con nên sử dụng thời gian cố gắng học hành chữ nghĩa và chuyên tâm luyện công.

Bây giờ lời dạy của cha như văng vẳng còn ở bên tai, thế nhưng lão nhân gia người mãi mãi ra đi.

Hấn cũng từng ảo tưởng dung nhan mẫu thân nhiều lần trong đầu óc.

Không ngờ mẫu thân vẫn còn tại thế, đây là điều hấn không bao giờ dám mơ tưởng đến.

Mặc dù từ bé hấn chưa từng hưởng thụ tình thương của mẫu thân, thế nhưng bây giờ hấn rất ao ước được gặp mẫu thân.

Nhạc Xương sức nghĩ rằng mình đã có ước hẹn với Tiêu Diêu Cư Sĩ, bây giờ hãy đến Tiêu Diêu biệt thự Nam Hải Toái Bình đảo dự ước trước, sau đó mới đi khắp chân trời góc biển, một mặt truy tầm hành tung kẻ thù, một mặt thăm thính tung tích Hồng Thần Đồ đã rơi vào tay người nào, đồng thời luôn tiện tra thăm hành tung mẫu thân.

Hấn suy nghĩ đến đây bèn quyết định đến Tiêu Diêu biệt thự trước.

Thế rồi Nhạc Xương lập tức phi thân chạy về hướng Nam Hải.

Mãi cho đến hoàng hôn hấn mới vào tới một thị trấn.

Nhạc Xương tìm một khách điểm tương đối thanh vắng, sau khi com nước xong, hấn đóng kín cửa ngõ lại, móc túi lấy cái hộp đá bạch ngọc ra, đưa dưới ánh đèn dầu xem xét thật kỹ.

Hấn xem thật kỹ cả nửa ngày trời, thế nhưng vẫn không thấy có chỗ nào đặc biệt hết, nghĩ thầm trong bụng :

- “Hộp đá này rất rắn chắc, những hình bông hoa điều khắc trên hộp cũng rất tinh xảo, chẳng biết vật cất giấu bên trong là thứ gì đây?”

Hấn vừa đưa mắt nhìn hộp đá vừa muốn sử dụng cường lực khai mở nó ra, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại hấn chợt nảy ra một ý, đợi xong ước hẹn Nam Hải, sau đó tìm một nơi thanh vắng mở hộp đá ra cũng chưa muộn.

Thế rồi hấn gói hộp đá lại và cất trong túi, sau đó ngả lưng nằm trên giường.

Tức thì những sự kiện từng trải trước kia lần lượt hiện ra trước mắt.

Mỹ phụ áo gấm Thất Xảo bà bà và Thất Tiên Nữ môn hạ của bà ta.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn, Thiên Diện Thần Qui Tôn Vô Kỵ...

Còn Hồng Thần Đồ Tiêu Diêu biệt thự, hộp đá bạch ngọc...

Nhạc Xương trần trọc cả đêm không sao chợp mắt được hết.

Thình lình ngay lúc này...

Kêu sột một tiếng!

Có một vật bóng trắng từ ngoài cửa sổ bay vọt vào.

Nhạc Xương giật bắn người lên, lập tức phát chương định tắt ngọn đèn, đồng thời lướt tới cửa sổ, phóng mắt nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy trên nóc nhà đối diện có một bóng trắng nhỏ nhắn thấp thoáng một cái biến mất.

Nhạc Xương do dự trong giây lát, sau đó cúi người nhặt món đồ trên đất lên, trở mắt nhìn kỹ, thì ra là một chiếc khăn lụa nữ nhàn màu trắng.

Hắn gỡ cái gút khăn lụa ra, tức thì trông thấy trong chiếc khăn lụa có một hạt đậu đỏ.

Trên chiếc khăn lụa có nhiều chấm đen, vì trong phòng âm u tối mò, nên hắn chẳng trông thấy rõ lắm.

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát lập tức móc túi lấy bật lửa ra, châm sáng ngọn đèn dầu trên bàn, sau đó hắn đưa chiếc khăn lụa gần bên ánh đèn, bắt giắc cả kinh thất sắc!

Chỉ thấy ngay giữa khăn lụa có một dấu ấn đôi môi màu đỏ.

Phía dưới bên trái khăn lụa có một huyết ấn vuông vức độ khoảng một tấc, trong huyết ấn có một loài ngũ ngôn tuyệt cú, do thủ bút của nữ nhân đề ra :

“Hong đậu sanh Nam Quốc,

Xuân đào xuất hoa thơm.

Mong chàng đến thường thức,

thử vật tối tương tư.”

Phản trên bên phải khăn lụa có viết tám chữ tắt :

“Chú ý hành tung, cảnh giắc dọc đường.”

Nhạc Xương đưa mắt nhìn chiếc khăn lụa, ngăn người ra tại chỗ.

Hắn khẽ chau đôi lông mày kiếm, phóng mắt nhìn qua cửa sổ, lẳng lặng trầm tư giây lát.

Bỗng nhiên linh quang lóe trong đầu óc hắn một cái, nhớ thầm :

- “Hong đậu ký tương tư, chẳng lẽ chính Quân muội đến đây cảnh giắc ta đó ư?”

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức xếp khăn lụa kỹ lại và cất trong túi áo, sau đó chẳng chần chừ nữa, lượn mình nhảy ra cửa sổ, khẽ nhún hai chân một cái bay vọt lên nóc nhà, phi thân chạy về hướng bóng trắng vừa biến mất lúc nãy ngay.

Thế nhưng trong đêm khuya canh vắng, ngoại trừ nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích ngoài ra bốn bề im phăng phắc.

Hắn chạy lục soát xung quanh phụ cận một hồi lâu, nhưng chẳng trông thấy bóng người con con nào hết.

Trong lòng hắn có một nỗi buồn man mác, mặt mày ủ rũ chạy trở về phòng, bắt giắc run bắn người lên, thì ra có một bàn tay ấn vào mạch môn yếu huyết của hắn.

Vì đối phương xuất thủ quá nhanh và rất đột ngột, dù thân pháp Nhạc Xương nhanh nhẹn đến đâu cũng không thể nào tránh né kịp hết.

Mạch môn yếu huyết là một trong ba mươi lăm yếu huyết của con người luyện võ, một khi bị người không chế, tức thì bán thân mềm nhũn, không còn chút sức lực kháng cự nữa.

Nhạc Xương cả kinh thất sắc, vội ngoái cổ nhìn ra sau.

Vì đối phương đứng nghiêng đầu sang một bên, nên chỉ mờ mờ nhận ra người này là một đạo sĩ râu quai nón.

Bấy giờ đạo sĩ nọ hạ thấp giọng nói :

- Này oa nhi! Người có biết câu: “Thất phu vô tội, nhưng tội vì cất báu vật trong mình” không? Hãy mang chiếc hộp đá bạch ngọc giao ra đây nhanh nào?

Nhạc Xương nghe thấy tiếng nói của đối phương hơi quen bắt giắc trầm tư giây lát, sau đó giật mình như thấm :

- “A! Đối phương là Kim Thiên chân nhân. Chương môn phái Không Động!”

Hắn vừa đưa mắt nhìn Kim Thiên chân nhân vừa nghĩ cách ứng phó.

Kim Thiên chân nhân thấy hắn không lên tiếng, trong lòng lấy làm khó chịu, hạ thấp giọng nói :

- Này oa nhi! Người ngoan ngoãn tự mang ra hay là cần ta động thủ đây?

Nhạc Xương cố đè nén cơn lửa giận, nghĩ bụng :

- “Bây giờ đối phương không chế mạch môn yếu huyết mình, kinh lực toàn thân mất hết, nếu buông lời chọc giận gã thì gã ắt xuất thủ cướp đoạt”.

Kim Thiên chân nhân thấy hắn vẫn chưa chịu nói gì hết, tức thì nổi giận đùng đùng định xuất thủ.

Bỗng thấy Nhạc Xương khẽ gạt đầu lia lịa, thế rồi gã cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Hừ! Ta lại tưởng ngươi chẳng sợ chết.

Thình lình...

Nhạc Xương âm thầm nghiêng răng, cố chịu đựng cơn đau tốt đỉnh, bỗng giơ tay trái bấu vào mạng môn yếu huyết của Kim Thiên chân nhân nhanh như chớp.

Kim Thiên chân nhân nằm chiêm bao cũng không ngờ trong lúc Nhạc Xương bị mình không chế mạch môn yếu huyết, vẫn còn sức phản kích.

Gã bắt giắc giật bắn người lên, lạnh lùng tăng hắng một tiếng, tay trái lại gia tăng thêm ba thành công lực nữa.

Nhạc Xương cậy vào công lực của Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, mặc dù mạch môn yếu quyết đau như cắt, nhưng chân khí trong nội thể hần vẫn có thể vận hành như thường.

Bảy giờ hần cũng nổi giận đùng đùng, tay trái cũng âm thầm tăng gia thêm năm thành công lực.

Tức thì hai người cùng đứng yên tại chỗ không ai động đậy gì hết, hai người cùng bấu chặt cổ tay của đối phương lẫn nhau, vận công đề kháng.

Chẳng mấy chốc, mồ hôi trên trán hai người toát ra lấm tấm.

Kim Thiên chân nhân khề chau đôi mày đậm, trợn ngược hai mắt, chăm chăm nhìn thẳng vào mặt hần không hề chớp mắt cái nào cả.

Mặc dù mặt mày Nhạc Xương tái mét và tỏ ra uể oải, nhưng hần vẫn cố mím môi chẳng chịu buông tay.

Hai người cứ thế lẳng lặng nhìn nhau, mạnh ai nấy vận khởi chân lực, cố gây chấn thương cho nhau.

Chẳng biết thời gian trải qua bao lâu nữa.

Mặt mày Nhạc Xương co rút lia lịa, thân người cứ run lẩy bẩy không dừng, trông thần sắc hần có vẻ đau khổ cực độ.

Kim Thiên chân nhân bỗng cười nham hiểm một tiếng, lại âm thầm vận khởi một thành chân lực tàn dư cuối cùng.

Nhạc Xương sức cảm thấy cổ tay mình càng lúc càng bị siết chặt, trông tình hình xương cổ tay sắp phải gãy nát ra, hần giật mình nhủ thầm :

- “Hồng rồi! Cho dù miễn cưỡng liều mạng tiếp, hôm nay cũng ắt phải dữ nhiều lành ít, ngoại trừ hai bên cùng lúc buông tay, bằng không cũng khó tách rời ra, hơn nữa nội lực của mình thua kém gần một bậc”.

Trong lúc thập tử nhất sinh này....

Thình lình có một bóng trắng thấp thoáng lướt tới bên cạnh hai người.

Chỉ thấy đối phương dang hai tay cùng lúc điểm vào Thụỵ huyết của hai người.

Sau đó y đưa mắt nhìn hai thân thể té nằm trên đất một cái, khề lắc đầu lẩm bầm nói :

- Này oan gia! Nếu ta chẳng kịp thời đuổi đến đây hai người ắt phải dẫn đến tình trạng lưỡng bại câu thương cho mà coi!

Dứt lời, y bước tới đầu giường xem xét giấy lát chẳng thấy động vật gì sót lại hết, sau đó lại bước tới bên cạnh Nhạc Xương, giơ hai ả hần lên, ra khỏi cửa phòng, phi thân vượt trên nóc nhà chạy về hướng chánh Nam nhanh như gió.

Chẳng mấy chốc y chạy tới một hang động nho nhỏ ở vùng núi hoang.

Sau khi y bước vào động, lập tức đặt Nhạc Xương nằm trên đất đầu hướng ra cửa hang, thế rồi nửa ngồi nửa quỳ sát bên mình hần.

Dưới ánh trăng mờ mờ sáng, đối phương để lộ ra một gương mặt yêu kiều xinh đẹp, thì ra y là một thiếu nữ trạc hai mươi ngoài tuổi.

Bảy giờ trong lòng cô ta tràn đầy nỗi mâu thuẫn lo âu, lý trí và tình cảm đang chống chọi nhau một cách kịch liệt.

Thình lình như có một âm thanh nhỏ như ruồi muỗi la hét bên tai cô ta :

- Người thừa kế sở học của mẫu thân ngươi, thậm chí sự phát triển về tương lai của Thất Xảo môn. Thấy đều đặt vào mình ngươi, thế mà hôm nay ngươi lại vì mối tư tình nam nữ, cam chịu mang tội phản nghịch trái đạo với mẫu thân, buông bỏ thần công để đạt được tư nguyện, ngươi còn mặt mũi gì nhìn mẫu thân và nhìn sư môn nữa đây?

Cô ta giật mình kinh hãi luống cuống đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Bốn bề tịch lặng như tờ.

Bảy giờ như có hàng vạn mũi dao nhọn đâm vào lòng y!

Cõi lòng y tan nát hết!

Nước mắt cứ nhỏ ròn ròn xuống.

Cô ta từ từ thò tay vào túi áo lấy một hạt đậu tương tư màu đỏ ra.

Tức thì trống ngực y cứ đập thình thịch không dừng.

Y đưa cặp mắt óng ánh ngập lệ chăm chăm nhìn mặt Nhạc Xương, cánh tay ngà ngọc đang cầm hạt đậu đỏ cứ run lẩy bẩy từ từ đưa vào miệng Nhạc Xương.

Thế nhưng khi đưa tới chỗ cách môi hần khoảng hai tấc, bỗng nhiên cô ta dừng tay lại không đưa tới nữa, song cánh tay càng run rẩy mạnh hơn.

Cuối cùng cô ta đã hạ bàn tay xuống.

Bảy giờ y không cầm được nữa, phủ phục trên người Nhạc Xương khóc òa lên.

Tiếng khóc ai oán bi thương hết sức, khiến người nghe thấy phải mũi lòng thương xót.

Một bồi thật lâu...

Tiếng khóc ngưng dần, y cất giọng uất nghẹn lắm bầm nói :

- Muốn giết chết một người mà mình tha thiết yêu thương đâu phải là chuyện dễ.

À! Quả thật đây là oan gia kiếp trước, cậy vào tiếng tăm Hồng Đậu Ma Nữ Xảo Nương ta, tại sao lại không nhẫn hạ thủ với người?

Y trầm mặc một hồi lâu, sau đó đưa mắt nhìn Nhạc Xương từ từ nói tiếp :

- Vì hiền dương tông phái Thất Xảo môn, chuyên tâm luyện tập Thiên Cương Thần Công chỉ còn thiếu một người là đủ con số ba trăm sáu mươi chẵn, thế nhưng trời xui đất khiến lại gặp phải oan gia người... từ Thiên Tuyền Phong theo dõi đến đây, cuối cùng vẫn bắt nhẫn ra tay...

Y nói tới đây, đưa mắt nhìn bóng trắng ngoài cửa hang, cất giọng u oán nói tiếp :

- Thừa mẹ! Con đã bất hiếu. Đứng ra không nên yêu hấn, thế nhưng con cũng không thể tự chủ, mặc dù con từng gặp biết bao nhiêu nam nhân, nhưng chưa có bất cứ một ai làm cho con động lòng bao giờ, nhưng chỉ có oan gia này khiến con phải động tình, có lẽ đây là nợ nần kiếp trước, mẹ có thể tha thứ con không? Mẹ! lão nhân gia người có biết tâm trạng bây giờ của con khổ sở đến cỡ nào không?

Y nói tới đây nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống.

Bỗng nhiên y nín khóc, hình như đã quyết định điều gì thì phải, thế rồi lấy tay áo lau khô nước mắt sau đó đặt tay vào hậu tâm Nhạc Xương từ từ truyền chân khí cho hấn.

Khoảng mười phút sau, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, y liền rút bàn tay ra, đặt Nhạc Xương nằm ngay ngắn lại.

Cô ta móc túi lấy một chiếc khăn lụa màu đỏ ra và đặt một hạt đậu đỏ vào trong khăn lụa, sau đó buộc bốn góc khăn lụa lại và để ở bên cạnh Nhạc Xương.

Thế rồi cô ta đứng phắt dậy, đưa mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương một hồi lâu, lắm bầm nói :

- Này oan gia! Ta chẳng nỡ hạ thủ với người, ta cũng chẳng hiểu tại sao ta lại yêu thương người đến thế, có lẽ đây là nợ nần kiếp trước chăng? À! Tạm biệt vậy!

Cô ta thờ dài một tiếng rất náo nùng, sau đó nghiêng răng quay người rời khỏi hang đá luôn.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian...

Nhạc Xương giật mình ngồi bật dậy, đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, mới hay mình đang ở trong một hang đá, hấn lại đưa mắt nhìn ra cửa hang thấy ngoài trời mờ mờ sáng, thì ra bình minh đã ló dạng.

- Là lung thật. Ai đã cứu mình thế?

Hấn còn nhớ lúc nãy mình đang đấu liều nội lực với Kim Thiên chân nhân, bỗng nhiên thấy bóng trắng thấp thoáng một cái, kể đó là mình bất tỉnh nhân sự luôn.

- Đối phương là ai?

- Tại sao lại cứu mình và mang tới đây?

- Đồng thời bỏ đi chẳng nói lời nào hết?

Hấn vừa suy nghĩ vừa giơ bàn tay chống dưới đất định ngồi dậy, bỗng nhiên bàn tay hấn sờ phải một vật gì, hấn bất giác bốc vật ấy lên xem, té ra là một chiếc khăn lụa màu đỏ buộc bốn góc vào nhau, thế rồi hấn tiện tay gỡ gút chiếc khăn lụa ra, mới hay trong đó có một hạt hồng đậu tương tự, tức thì ngẩn người ra tại chỗ.

- Hạt đậu đỏ này tượng trưng cho cái gì?

- Chẳng lẽ đây là tín vật của người nào chăng?

- Tại sao đối phương phải làm ra vẻ thần bí như thế?

Nhạc Xương suy nghĩ nát óc vẫn không làm sao hiểu nổi điều này.

Thế rồi hấn gói gọn hạt đậu đỏ vào trong chiếc khăn lụa trở lại, sau đó cất trong túi áo.

Nhạc Xương đứng phắt dậy, từ từ bước ra cửa hang.

Bây giờ mình nên đi đâu đây?

Hấn đưa mắt nhìn những ngọn núi xa tận chân trời, lắm bầm nói thào :

- “Ồ! Chi bằng mình đến Bích Thúy sơn trang tìm mẫu nữ Đỗ Nhược Quân trước đã!”

Hấn suy nghĩ đến đây, lập tức đưa mắt nhận định phương hướng Lôi Phong sơn.

Bích Thúy sơn trang là một trang viên vô cùng hoa lệ, được xây cất dưới chân núi Lôi Phong sơn, và cũng là nơi chốn ẩn cư của mẫu thân Đỗ Nhượng Quân.

Một hôm trời quang mây tạnh...

Bảo Bối và Tiểu Oanh đang ngồi trước sân viên trò chuyện với nhau rất là thích thú.

Nhưng chẳng biết Bảo Bối đã nói gì, bỗng thấy Tiểu Oanh đứng phắt dậy trợn mắt lóng lánh nhìn y nói :

- Ngươi lại chê cười ta nữa, thế nào? Muốn so tài với ta chẳng?

ả vừa nói vừa lui ra sau ba bước, hất thanh kiếm trúc tấn công một chiêu “Bạch Xà Thổ Tín” đâm vào yết hầu Bảo Bối ngay.

Bảo Bối giật mình nhảy lùi ra sau năm thước la lớn tiếng nói :

- Sao ngươi ngang thế? Vừa nói đánh là tấn công người ta liền?

Dứt lời, y tiện tay hất thanh kiếm trúc của Tiểu Oanh ra, sau đó lượn mình lướt tới điểm vào mạch môn tay phải ả.

Tiểu Oanh lạnh lùng tăng hắng một tiếng, khẽ đảo mình lách sang một bên, sau đó trở kiếm quét vào trung môn của Bảo Bối, đồng thời cất giọng yêu kiều hét :

- Khá lắm! Hãy tiếp ta một chiêu nữa nào!

Bảo Bối lại sử dụng một chiêu “Phân Vân Na Nguyệt” điểm vào huyệt Khúc Xích của Tiểu Oanh nhanh như chớp.

Thế rồi hai người chẳng ai chịu nhường ai lập tức xuất chiêu tấn công với nhau ngay.

Chỉ thấy bóng người xen lẫn với ánh kiếm bay lượn trong không nhanh như điện chớp.

Thình lình ngay lúc này...

Tiểu Oanh lùi ra sau hai bước liền, hình như trượt chân sắp phải té ngã xuống.

Bảo Bối chẳng chịu bỏ lỡ cơ hội lập tức vung kiếm quét tới lia lịa.

Tiểu Oanh hất tay phải một cái thật nhanh, đồng thời la hét nói :

- Buông tay nào!

Kêu xoẹt một tiếng!

Thanh kiếm trúc nọ nghiêng nghiêng cắm vào trên thân cây cách chỗ y độ khoảng năm bước, cán kiếm cứ lung lay liên tục.

Tiểu Oanh đã dừng bước tại chỗ, tay cầm kiếm trúc, mặt lộ vẻ cười tươi nhìn Bảo Bối không nói gì hết.

Bảo Bối lui ra sau hai bước, mặt lộ vẻ ngượng ngùng, ấp úng nói :

- Ta đã nói rằng đấu chẳng lại ngươi kia mà.

Đỗ Nhượng Quân vẫn luôn luôn mỉm cười đứng ở bên cạnh núi giả, bây giờ thấy hai họ này lại động tánh trẻ con, bất giác khẽ lắc đầu nhún vai nói :

- Thôi được rồi! Ta chịu thua hai người vậy, hai người cứ làm ồn tới ngày, không ở chung với nhau thì lại lắm chuyện lời thôi, đi nào? Ta đến giờ luyện công rồi đây.

Tiểu Oanh nghe nói thế bĩu môi kêu hừ một tiếng.

Bảo Bối nhìn y nhăm mắt làm một trò hề.

Tiểu Oanh vũ động tác kiếm lao tới tấn công y lần nữa.

Hai tiểu oan gia một chạy một đuổi theo, chỉ trong chớp mắt biến mất ở vườn sau luôn.

Đỗ Nhượng Quân đưa mắt nhìn tới bóng lưng dần dần biến mất, bất giác thở dài một tiếng, lầm bầm nói :

- A! Quả thật đây là một cặp hoan hỷ oan gia.

Nàng vừa lầm bầm nói thầm vừa cất bước đi vòng qua núi giả ra khỏi bụi hoa vào tới một sân trống.

Đỗ Nhượng Quân tự thân định khí dẹp bỏ tất cả tạp niệm, bắt đầu cất bước từ từ đi trên sân trống.

Nàng lúc đi lúc dừng lại, hình như đang suy nghĩ bộ pháp mà nàng đang đi có đúng với phương vị hay không.

Chỉ trong giây lát sau...

Thân pháp nàng thay đổi thật nhanh lúc thì ở hướng Đông chốc lát lại nhảy sang hướng Tây.

Rõ ràng nàng đang luyện một môn võ công thân pháp cực kỳ thâm ảo.

Chỉ thấy nàng càng lúc càng chạy nhanh hơn.

Cuối cùng chỉ còn thấy một bóng người màu xanh lướt bay trên sân trống thanh như một thần long lướt bay trong mây.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng hiện ra thần sắc hoan hỷ.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng cười khe khẽ từ sau lưng nàng vang tới.

Đỗ Nhượng Quân lập tức thuận thế đảo mình dừng bước lại, phóng mắt nhìn tới trước.

Chỉ thấy một Phụ nhân trung niên ăn mặc hoa lệ, nhưng mặt lộ vẻ âu sầu, đang mỉm cười nhìn nàng và khẽ gật đầu lia lịa.

Đỗ Nhượng Quân thoạt trông thấy bà ta bỗng cất giọng nũng nịu nói :

- Thưa mẹ! Lão chân gia người...

Nàng chưa nói hết lời, đã phi thân lao về hướng Phụ nhân trung niên nọ nhanh như cắt.

Phụ nhân trung niên nọ đang hai tay ôm nàng vào lòng, cất giọng từ ái nói :

- Trông con lớn chừng này, sao lại còn...

Đỗ Nhượng Quân ngã vào lòng Phụ nhân trung niên, vừa then thò vừa làm nũng một hồi thật lâu mới ngừng mặt nhìn lên nói :

- Con không chịu, ai bảo mẹ nhìn lên người ta thế mà còn cười con...

Phụ nhân trung niên lắc đầu nói :

- À! Lớn chừng này rồi còn nũng nịu nữa, cũng tại ta nuông chiều người quá thế nên mới hư như vậy.

Đỗ Nhượng Quân vừa nũng nịu vừa nói :

- Phải rồi! Mẹ đã chiều chuộng con quá thế...

Phụ nhân trung niên nắm tay nàng từ từ bước vào tiểu đình sau khi cả hai người an tọa trên băng đá, Phụ nhân trung niên bỗng nghiêm sắc mặt lại, nói :

- Này Quân nhi! Chánh Phán Vô Cực Lăng Ba Bộ vốn là một môn tuyệt học thất truyền trong võ lâm từ lâu, phải nói rằng bộ pháp này thần kỳ khó lường, biến hóa vô biên, nếu con hiểu ngộ bí quyết trong đó, mặc dù gặp phải một cao thủ tuyệt thế, tuy không thắng nổi đối phương, nhưng thừa sức phòng thân, nếu như con có thể dung nạp chương pháp và kiếm pháp vào trong bộ pháp này thì oai lực nó sẽ tăng gấp bội phần.

Bà ta nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nghiêm túc nói tiếp :

- Con có thể hiểu ngộ ảo nghĩa bộ pháp này trong một thời gian ngắn, đang thời cũng chứng tỏ rằng trí tuệ của con bất phàm, thế nhưng mẹ nói cho con hay, mặc dù đây là điều đáng mừng, nhưng nếu tâm trí không kiên cường cũng dễ bị sa ngã vào ma đạo, lúc đó chẳng những trí tuệ không thể giúp con thành công ngược lại làm hỏng cả cuộc đời của con...

Đỗ Nhượng Quân nghe nói thế, lập tức nghiêm sắc mặt lại đáp :

- Thưa mẹ! Hải nhi xin ghi nhớ lời dạy này, hải nhi không khi nào...

Phụ nhân trung niên khẽ lắc đầu một cái sau đó lại nói tiếp :

- Thế thì tốt lắm, nhưng từ khi mẹ bị kẻ tặc lăng nhục, nên đã căm phẫn xấu hổ ẩn cư tại đây, và mang trọng trách phục thù tuyệt hận phó thác cho con, vì thế con cần phải siêng năng luyện công, lúc nào cũng cảnh giác, để mong cầu thành tựu, con đã hiểu ý mẹ nói những điều này với con rồi chứ?

Đỗ Nhượng Quân run bắn người lên, vội trầm giọng đáp :

- Thưa mẹ con hiểu, mẹ cứ an tâm, con quyết chẳng làm cho mẹ thất vọng đâu.

Phụ nhân trung niên nghe nói thế, tức thì mặt lộ vẻ cười an ủi.

Một hồi thật lâu, bà ta lại lên tiếng nói tiếp :

- Vậy thì mẹ yên tâm.

Nói xong hai mẹ con cùng ngồi dậy đi vòng qua cánh rừng bước tới trước sân một căn nhà xinh xắn.

Bấy giờ...

Phụ nhân trung niên ngồi trên ghế đang nâng ly hớp từng hớp trà.

Đỗ Nhượng Quân thì ngồi sát bên tựa người vào mình mẹ, vừa làm dáng nũng nịu vừa tưởng niệm Nhạc Xương, nàng đang suy đoán hiện giờ hấn ở đâu?

Đồng thời nàng đang âm thầm trầm tư, có nên mang sự việc giữa mình và Nhạc Xương thuật lại cho mẫu thân hay không?

Hai mẫu tử cùng lặng lẽ trầm mặc mạnh ai nấy suy nghĩ tâm sự của mình.

Thình lình...

Có một tràng những tiếng chân bước vội vã vang tới, cuối cùng tiếng chân bước dừng tại sân nhà.

Tiểu Oanh còn ở ngoài sân nhà đã luống cuống nói giọng hốt hải :

- Thừa phu nhân.

Tiếng nói chưa dứt, đã thấy Tiểu Oanh đi trước Bảo Bối theo sau, cả hai người quỳnh quáng xông vào nhà.

Phụ nhân trung niên khẽ chau đôi lông mày lại, mặt hơi biến sắc hỏi :

- Tiểu Oanh! Có chuyện gì lại sợ quỳnh như thế. Hãy bình tĩnh từ từ nói nào.

Đỗ Nhược Quân trông thấy mặt mày Tiểu Oanh tràn đầy nét sợ hãi, Bảo bối cũng chau mày tỏ vẻ bất an, nàng biết rằng ắt phải có sự kiện gì rất quan trọng đã xảy ra, thế rồi nàng ngồi dậy kéo Tiểu Oanh đến ngồi gần chỗ mình, nói :

- Có việc chi chẳng?

Tiểu Oanh vừa thở hổn hển vừa hấp tấp nói :

- Ta... ta đuổi theo Bảo Bối đến chỗ mã Nhạc Vương bỗng nhiên có hai đại hán nhảy vọt ra, một người chột mắt, một người lùn mập, họ bảo ta trình lại phu nhân rằng, chánh ngọ hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, nếu đến giờ đó không y hèn hành sự họ sẽ sử dụng thủ đoạn lợi hại và tàn bạo nhất để đối phó phu nhân.

À nói một hơi đến đây, dừng lại nghỉ thở giây lát, sau đó nói tiếp :

- Hai đại hán nọ một người là Độc Nhân Kim Điều, một người là Hỏa Phán Quan, hình thù của họ dữ dằn hung tợn, nhìn thoáng qua biết họ không phải là bọn tốt lành, ta và Bảo Bối chẳng thèm đếm xỉa tới họ, thế nhưng võ công của họ khá cao cường, đôi bên đấu nhau cả nửa buổi cũng chưa nhìn ra võ công môn lộ của họ, sau khi họ vừa cười vừa bỏ đi, ta và Bảo Bối hấp tấp quay trở về ngay.

Nghe kể xong, Đỗ Nhược Quân xéch ngược đôi lông mày liễu và tròn xoe hai mắt, cảm phần nói :

- Sao người không chịu nói sớm một chút. Hừ! Ta chẳng tin bọn nào cả gan dám đến Bích Thúy sơn trang gây sự. Thừa mẹ! Để con ra ngoài dạy cho chúng nó một bài học mới được.

Nói xong, đẩy Tiểu Oanh ra phía sau, đứng phắt dậy chuẩn bị đuổi theo.

Phụ nhân trung niên khẽ chau đôi lông mày, trầm giọng nói :

- Này Quân nhi! Chớ đi vội. Con có biết giữa họ và mẹ có ước hẹn gì chẳng?

Đỗ Nhược Quân khẽ lắc đầu một cái.

Tiểu Oanh và Bảo Bối cũng trơ mắt nhìn Phụ nhân trung niên và ngẩn người ra tại chỗ.

Phụ nhân trung niên đưa mắt quét nhìn ba người một cái, sau đó thở dài một tiếng trầm giọng nói :

- Trông tình hình trận võ lâm huyết kiếp này không thể tránh khỏi rồi. À! Có lẽ đây là ý trời chăng? Gần đây chốn giang hồ lần lượt xuất hiện hai nhân vật khiến người nghe đến tiếng tăm phải ớn lạnh tóc gáy, một người là Tiểu Diện Âm Ma, còn một người là Bang chủ Kim Tiền bang nhưng chẳng biết đối phương là ai hết, chỉ khác nhau là một sáng một tối mà thôi. Cách đây nửa tháng Kim Tiền bang phái người đến đây mời ta nhập bọn với chúng, mặc dù lúc đó ta từ chối ngay, song họ vẫn để cho ta suy nghĩ nửa tháng, khi đáo hạn, một là bạn hai là thù.

Đỗ Nhược Quân không cầm lòng được đã cướp lời nói :

- Tại sao mẹ càng lúc càng tỏ ra nhát gan vậy? Nếu họ cả gan dám đến đây, hừ, con sẽ đánh họ một đòn đau đặng cho mà coi!

Phụ nhân trung niên khẽ lắc đầu cho rằng không đơn giản như thế, bà ta trầm tư giây lát, sau đó lại nói :

- Con chẳng hiểu lợi hại gì cả, thực lực của Kim Tiền bang rất hùng hậu, có vài vị cao thủ tuyệt đỉnh ở trên chốn giang hồ thấy đều nhập bọn với họ, đơn cử Tam đàn Lục đường Thập nhị hương chủ của họ, chớ nói cấp Hương chủ làm gì, chỉ mỗi mình Lục đường chủ Lục đường thì mẹ con ta cũng chưa thể kháng cự với họ được, vậy thì không cần phải nhắc đến Tam đàn, đường chủ và hai Đại hộ pháp làm gì...

- Thế tại sao họ lại muốn thỉnh mẹ nhập bọn với chúng nữa?

- Hừ! Họ chỉ muốn lợi dụng mẹ lôi kéo Tiểu Diện Âm Ma...

Nghe kể đến đây, cả ba người Đỗ Nhược Quân, Tiểu Oanh và Bảo Bối thấy đều mặt lộ kinh ngạc, cùng trơ mắt nhìn Phụ nhân trung niên chẳng nói gì hết.

Phụ nhân trung niên ngoái cổ nhìn ra cửa sổ chỉ thấy trời nắng chang chang, sắp tới giờ ngọ bắt giạt giật nảy người lên.

Bà ta trầm ngâm giây lát, bỗng nghiêm sắc mặt lại nói :

- Bây giờ không thể chần chừ nữa, các người hãy mau trở về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi nơi đây, nhưng phải nhớ cho kỹ, từng bước đi trên con đường giang hồ nhiều gai góc và quý quyết vạn phần, chỉ sơ suất tơ hào ắt phải ân hận suốt đời, các con hãy nhớ kỹ lời căn dặn của ta, bây giờ hãy thu dọn hành lý nhanh lên, mẹ sẽ chờ đợi các người tại đây.

Đỗ Nhược Quân mặt lộ vẻ hoảng hốt luống cuống nói :

- Thừa mẹ! Chẳng lẽ mẹ không đi chung với chúng con sao?

Phụ nhân trung niên gật đầu nói :

- Ô! Đợi con rời khỏi đây, mẹ vì còn việc cần phải ra Quan Ngoại một chuyến, cho nên con dẫn hai chúng nó đi trước, con phải thận trọng tối đa kéo mẹ phải lo lắng, con hãy đi nhanh lên, không nên chần chừ nữa!

Đỗ Nhược Quân chẳng muốn đi chút nào, định nói điều gì với mẹ, nhưng khi nàng chạm phải hai đạo nhãn thần sáng quắc của mẫu thân, bất giác run bắn người lên, nghĩ bụng :

- “Mẹ chưa hề đối đãi với mình như thế bao giờ, nhãn thần của lão nhân gia người ghê gớm đến thế, chứng tỏ rằng mẹ không khi nào xao lãng luyện tập, công lực ắt phải tiến bộ khá nhiều, hừ. Bất kể thế nào đi nữa, phen này tái xuất giang hồ, thứ nhất báo thù, thứ hai tìm kiếm Nhạc Xương, nếu may mà gặp lại chàng trước khi chàng chưa đến đây thì hay biết mấy”.

Phụ nhân trung niên thấy nàng đứng ngẩn người tại chỗ không chịu đi, trong lòng vừa luống cuống vừa hồi hộp, đang chuẩn bị lên tiếng quát mắng vài câu, bỗng thấy nàng nghiêm sắc mặt lại tỏ vẻ kiên nghị bất khuất, nắm tay Tiểu Oanh và Bảo Bối ngược đầu ưỡn ngực bước ra khỏi nhà ngay.

Bà ta nhìn bóng lưng ái nữ từ từ xa dần, cuối cùng biến mất luôn, tức thì nước mắt nhỏ rùng rùng xuống.

Bà ta cảm khái thở dài một tiếng, lấy tay áo lau khô nước mắt, sau đó ngồi dậy bước vào tịnh thất ngồi trên bồ đoàn, từ từ khép chặt hai mắt lại.

Chẳng mấy chốc...

Bà ta lại nghe thấy tiếng chân bước từ xa đến gần, cuối cùng dừng tại cửa ngoài, kể đó tiếng gọi khe khẽ của ái nữ vang tới.

Bà ta biết rằng y đến cáo từ, thế nhưng bà ta cố đè nén cơn xúc động không lên tiếng trả lời.

Một hồi thật lâu, những tiếng chân bước nọ lại nổi lên, từ từ xa dần, cuối cùng không còn nghe thấy gì hết.

Bà ta thở dài một tiếng trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Y đưa mắt nhìn ra cửa sổ, sự nghĩ ra một việc, lập tức gọi năm bộc phụ đến, sau đó mang vàng bạc và các linh vật trong trang ra, phân phát cho mọi người và bảo họ rời khỏi đây.

Xong xuôi, y trở về tịnh thất ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhắm mắt hành công.

Chẳng mấy chốc mặt trời lặn về hướng tây và từ từ tối dần.

Bích Thúy sơn trang vốn luôn luôn thanh tịnh, bây giờ càng trở nên tịch lặng hơn.

Phụ nhân trung niên cất bước chậm rãi đi khắp sơn trang.

Ao hồ núi giả, lầu các, đình đài, cây cối bông hoa...

Bà ta tổn biết bao tâm huyết mới kiến tạo nên Bích Thúy sơn trang này, quả thật không thể nào chẳng thương tiếc và lưu luyến.

Y đưa mắt chăm chăm nhìn tất cả mọi vật trong sơn trang một lần cuối.

Hình như muốn mang hình ảnh sơn trang xinh đẹp này in sâu vào trong ký ức bà ta.

Thình lình...

Bà ta đảo mình thụp thoáng một cái, lướt đi các nơi trong sơn trang nhanh như gió thoáng mây bay, những nơi bà ta vừa lướt qua tức thì bốc cháy sáng hừng hực.

Đứng từ xa thoáng nhìn tới y như là một con rồng lửa đang phi hành trong sơn trang.

Lửa gặp gió càng lúc càng cháy mạnh hơn.

Chỉ trong chớp mắt, cả vùng Bích Thúy sơn trang biến thành một biển lửa.

Giang hồ quỷ quyết

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Dưới chân núi Lôi Phong sơn, những tro bụi phát phơ trong gió bay tung toé.

Tất cả ngổ ngang những gạch vụn, tro rơi những cột gỗ còn sót lại thấy đều cháy khét cả.

Cả mặt nước ao hồ cũng nổi lênhững con cá đủ màu đua bụng lên trên.

Bấy giờ...

Có một thiếu niên từ từ đi tới.

Trước hết một cảnh tượng điêu tàn lọt vào ánh mắt hắn.

Hắn đã nghe người dân địa phương nói lại,tối đêm qua Bích Thúy sơn trang đã bốc cháy dữ dội, cả sơn trang cháy rụi hết nhưng hắn lấy làm lạ rằng không thấy mảy may xác chết nào cả.

Hắn đưa mắt nhìn sơn trang khét lẹt này, trong lòng lấy làm buồn bã hết sức, bất giác thở dài một tiếng rất náo nùng.

Thiếu niên này chính là Nhạc Xương đang trên đường ra Nam Hải đã luôn tiện ghé ngang đây chứ không còn ai xa lạ nữa.

Bấy giờ trong lòng hắn cứ khẩn lạy mong rằng mẹ con Đỗ Nhược Quân và Bảo Bội cùng Tiểu Oanh thấy đều rời khỏi đây không hề thọ nạn.

Hắn cứ đi tới đi lui trên mảnh đất khét lẹt này, không đành lòng rời khỏi chút nào.

Một hồi thật lâu...

Hắn cất bước chậm rãi đi vòng mảnh đất cháy rụi này khẩn khứa lần cuối cùng.

Sau đó hắn lẳng lẳng mang nỗi lòng buồn bã từ từ rời khỏi đây.

Sắc trời từ từ tối dần.

Xa xa trước mặt hắn đèn đuốc sáng trưng.

Nhạc Xương đi tới một tửu lầu tên là Hạnh Hoa Cư, hắn ngược đầu lên nhìn, thấy tửu lầu này khá rộng lớn, thực khách cũng chẳng ít.

Bỗng nhiên một ý niệm nảy sinh trong đầu óc hắn.

“Mượn rượu giải sầu!”

Thế rồi hắn cất bước đi vào tửu lầu.

Nhạc Xương đưa mắt quét nhìn những thực khách tại tọa một cái, chẳng có điều gì khả nghi hết, thế rồi hắn tùy tiện chọn một chỗ ngồi tương đối yên tĩnh, gọi vài món thức ăn và một bình rượu.

Chẳng mấy chốc điểm tiểu nhị dọn rượu thịt ra.

Nhạc Xương rót đầy một ly rượu, thấy rượu trong ly trong vắt, một mùi thanh hương xông tận vào mũi, có lẽ đây là loại rượu tốt.

Hắn nâng ly hớp thử một hớp, quả nhiên mùi vị thơm ngon vô cùng.

Trong lúc hắn an nhàn ngồi uống được vài ly.

Bỗng nhiên ngược đầu đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy một lão nhân trạc tuổi năm mươi, ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở chỗ cách bàn mình chẳng xa mấy, đang đưa mắt chăm chú quan sát mình.

Hắn trông thấy mặt mày ông lão hồng hào, tinh thần tráng kiện, cặp mắt sáng như điện quang, nhìn sơ qua một cái, biết rằng đối phương ắt là một nhà luyện võ không sai rồi.

Hắn vừa ăn uống, thỉnh thoảng vừa đưa mắt nhìn sang hướng lão nhân nọ.

Chẳng mấy chốc hắn đã uống hết một bình rượu.

Bấy giờ hắn cảm thấy mặt mình hơi nóng bừng lên.

Trong lúc hắn cảm thấy có chút lâng lâng như đang vờn lên liên bỗng thấy lão nhân nọ ngồi đối diện, mặt lộ vẻ cười, chậm rãi nói :

- Tiểu huynh đệ, có lẽ ngươi không phải là người bản xứ.

Nhạc Xương động lòng cũng lập tức mỉm cười đáp :

- Tại hạ là người Trung Nguyên, nghe giọng điệu lão trưởng, hình như cũng không phải là người địa phương này.

Lão nhân vừa cười vừa nói :

- Lão phu vốn ở Trường An, mới di cư vào đây được vài năm.

Lão nói tới đây, lại đưa mắt quan sát Nhạc Xương lần nữa, mỉm cười hỏi tiếp :

- Chẳng biết tiểu huynh đệ đến đây có việc chi chăng?

Mặc dù lão nhân vô ý hỏi câu này, thế nhưng Nhạc Xương đã sanh nghi, nhưng hắn không để lộ ra sắc mặt, vẫn cười thản nhiên nói :

- Tại hạ đến đây thăm bạn.

Lão nhân khẽ gật đầu mỉm cười nói tiếp :

- Trông lão đệ ăn nói văn nhã, dáng vẻ bất phàm, ắt là thế gia xuất thân, tề xá ở cách đây chẳng bao xa, lão phu xin được tận chút tình địa chủ...

Nhạc Xương đối với lão nhân này vốn đã sanh nghi, bây giờ nghe lão nói thế, tức thì càng lấy làm nghi ngờ nhiều hơn, hơn nữa con người ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ, đồng thời mình nghi rằng đối phương ắt có mưu đồ, dĩ nhiên phải tìm hiểu cho ra lẽ mới được, huống chi hắn bằm sanh tánh tình cao ngạo quật cường, ít khi nào chịu lép vế với ai bao giờ?

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức cười khẽ nói :

- Như vậy chẳng mạo muội sao?

Lão nhân cười há há một tiếng, xua hai tay nói :

- Mặc dù hai ta như bè nước gặp nhau thế nhưng tứ hải giai huynh đệ, đã gặp mặt xem như có duyên. Ồ! Ta vẫn chưa thỉnh giáo lão đệ xưng hô thế nào?

Nhạc Xương cúi người vái chào đáp :

- Tại hạ là Nhạc Xương, xin hỏi tôn tính đại danh lão trượng xưng hô thế nào?

Lão nhân nói :

- Lão phu là Triệu Phùng Xuân, tề xá gần đây, chi bằng chúng ta về đó ngay, đừng khỏi phải câu thúc được đối nguyệt chén tạc chén thù nào.

Trong lòng Nhạc Xương đã có sự quyết định đương nhiên không từ chối.

Thế rồi lão nhân nọ tranh nhau trả tiền cơm nước xong, và dẫn Nhạc Xương đi thẳng về hướng tây.

Chỉ trong chốc lát hai người đi tới chân núi ở phía sau một cánh rừng thưa ẩn hiện vài mái nhà tranh rất là thanh vắng, cây hoa làm hàng rào, cánh cửa gỗ khép hờ, mờ mờ hiện ra dưới ánh trăng đêm.

Nhạc Xương bất giác khen thầm :

- “Ồ! Một địa cư tuyệt tục thanh tịnh hết sức, điều này chứng tỏ Trang chủ nhân không phải là tục sĩ”.

Triệu Phùng Xuân đi trước khẽ đẩy cánh cửa tung ra, sau đó đứng lui sang một bên mời khách vào.

Bấy giờ lòng hoài nghi ca Nhạc Xương cũng bớt dần, hắn khách sáo nói lời cảm tạ, sau đó đi theo lão nhân bước vào trong nhà.

Triệu Phùng Xuân gõ đá lấy lửa châm sáng ngọn đèn dầu, kể đó lão dọn vài món rượu thịt bày trên bàn.

Sau khi lão rót đầy rượu, vừa nâng ly mời mọc vừa nói :

- Nay lão đệ, có lẽ ngươi sẽ lấy làm lạ rằng trong nhà ta có rượu thịt tại sao lại ra ngoài ăn uống, thực ra cũng chẳng có chi lạ hết. À! Vì ở nhà thấy vô vị muốn đổi cảnh thế thôi.

Nhạc Xương thoát nghe lão giải thích như vậy bắt đầu lại sanh nghi nữa.

Nhạc Xương càng khẳng định rằng sở dĩ lão nhân này đối xử với mình như vậy quyết phải có mưu đồ gì đây.

Bản tính hắn vốn xem kẻ ác như là đại thù, hơn nữa động tánh hiếu kỳ cho nên hắn đã âm thầm hạ quyết tâm ắt phải tra cứu cho rõ sự việc.

Một già một trẻ này đều có tâm sự riêng, họ vừa trò chuyện vừa đưa mắt ngắm cảnh trăng ngoài cửa sổ.

Nhạc Xương đã phát hiện hai đạo nhãn thần lão nhân chớp nháy lia lịa, thế nhưng bề ngoài lão lại giả đồ làm ra vẻ tự nhiên.

Mặt Triệu Phùng Xuân thoáng hiện ra một vẻ cười quỷ quyệt nói :

- Lão đệ là giống rồng phượng, có lẽ võ công chẳng kém, thế chung chẳng biết lệnh sư là vị tiền bối cao nhân nào, chẳng hay lão đệ có bằng lòng phụng cáo chăng?

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Điều này xin lão trượng thứ lỗi, vị lão tiền bối đã truyền thụ võ công cho tại hạ, chẳng những không cho biết danh huy, thậm chí không nhìn nhận có mối quan hệ thầy trò.

Triệu Phùng Xuân kêu ồ một tiếng, nâng ly không nói gì nữa, lão đưa mắt nhìn ra sân nhà mặt lộ vẻ chẳng vui.

Nhạc Xương trông thấy thế, bất giác cười thầm trong bụng, nhưng hắn cũng không thềm giải thích.

Triệu Phùng Xuân vừa đưa mắt nhìn cảnh sắc ngoài nhà vừa nói bóng bẩy :

- Giữa trời đất có nhiều kỳ trân dị bảo, thường có khả năng giúp người luyện võ tăng trưởng công lực. À! Tiếc rằng lão phu đã được năm mươi bốn tuổi, cũng chẳng còn sống được bao lâu, thế nhưng đời người có mấy ai tránh được chữ “tham” chẳng?

Nhạc Xương giật mình kinh hãi bất giác đưa mắt nhìn lão một cái, nói :

- Cao kiến lão trượng khiến tại hạ được mở mắt, thế nhưng tại hạ một thân một mã, cũng chẳng có kỳ duyên được loại kỳ trân dị bảo nào, huống chi tại hạ thường nghe nói loài kỳ trân báu vật như tiên bối vừa nói, chỉ có kẻ có đức mới được :

Triệu Phùng Xuân khẽ cười một tiếng không nói gì nữa.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn cảnh sắc trắng đêm đẹp như họa ngoài nhà, bất giác cảm khái thở dài một tiếng nhủ thầm :

- “Tình cảnh này thời điểm này như họa như thi, khiến người trông thấy liền có một cảm giác siêu trần thoát tục. À! Tiếc rằng lòng người tham lam, trông thần sắc lão này, chẳng biết lão có mưu đồ gì đây, nhưng nghe lời ăn tiếng nói lão thì lại chẳng giống người thô tục chút nào, điều này cũng khó lường vô cùng”.

Tức thì bầu không khí trong nhà tranh trở nên tịch lặng.

Triệu Phùng Xuân trông thấy hần im lặng hồi lâu, bỗng nhiên cười há há một tiếng nói :

- Đồi nguyệt uống rượu nhân sanh mấy khi được như thế, này! Lão đệ, chúng ta cạn một ly nữa nào!

Dứt lời, lão nâng ly khẽ đưa tới trước, sau đó nốc một hơi cạn.

Nhạc Xương vốn không có tửu lượng, bấy giờ hần cũng hơi say rồi, bỗng thấy Triệu Phùng Xuân nốc cạn một ly, vì không muốn lộ ra tình ý, hần cũng giơ tay cầm ly chuẩn bị trả lễ.

Tay phải hần cầm chiếc ly khẽ nâng lên trên, không ngờ ly rượu nọ như mọc rễ trên bàn chẳng hề lay động được chút nào hết.

Nhạc Xương bất giác ngẩn người trong giây lát, sau đó trở mắt nhìn kỹ lại, mới thấy ly rượu nọ lún sâu vào mặt bàn.

Nhạc Xương vừa đưa mắt nhìn ly rượu, vừa nhủ thầm :

- “Đối phương làm trò này từ lúc nào mà mình chẳng hay biết, chỉ cạy vào phần công lực này cũng đủ thấy lão nhân này chẳng đơn giản rồi”.

Nhạc Xương vừa suy nghĩ vừa âm thầm vận khởi công lực khẽ ấn xuống một cái, sau đó mới từ từ nâng lên.

Sau khi Nhạc Xương nốc cạn ly rượu, mới mỉm cười nói :

- Đa tạ ly rượu ngon của lão trượng.

Dứt lời, hần thừa lúc đặt ly rượu xuống, dùng tay trái khẽ lau mặt bàn một cái, tức thì lau khô vài giọt rượu đánh rơi trên mặt bàn.

Sau khi hần nhẹ tay lau sơ mặt bàn một cái, tức thì dấu ấn của ly rượu theo đó biến mất luôn, mặt bàn trở lại bằng phẳng như trước, không hề xem ra mảy may dấu lún lúc này.

Triệu Phùng Xuân cười há há nói :

- Lão đệ mới có chừng này tuổi, chẳng những tửu lượng khá, và lại công lực càng khá hơn, lão phu cảm thấy rằng còn thua xa. Ồ! Quả thật hiếm thấy...

Nhạc Xương cười khẩy một tiếng không nói gì hết, nhưng trong bụng nghĩ thầm :

- “Hử! Ta phải xem người định làm trò quỷ quái gì mới được?”

Hần đang còn suy nghĩ bỗng thấy Triệu Phùng Xuân hất tay đánh cho hần một chưởng nhanh như chớp.

Nhạc Xương lập tức cảm thấy một đạo kinh lực vô cùng mạnh mẽ ập vào trước ngực.

Giữa hai người chỉ cách khoảng một mặt bàn, mặc dù Nhạc Xương sớm đã đề phòng, nhưng không ngờ đối phương lại xuất thủ đột ngột đến thế.

Nhạc Xương vội vàng đề khí vận công lập tức ngồi ngã người ra sau, liền hóa giải được đạo kinh lực mạnh như vũ bão này.

Kể đó hần đã ngồi thẳng người lại ngay.

May là như thế, hần cũng đã sợ đến lạnh toát mồ hôi.

Nhạc Xương vừa kinh hãi vừa cảm phẫn, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng, hần thoát vừa ngồi thẳng người lại, lập tức vung song chưởng đánh vào trước ngực Triệu Phùng Xuân nhanh như chớp.

Triệu Phùng Xuân vừa cười há há vừa dang hai tay nghênh đón hai đạo chưởng lực của Nhạc Xương.

Bấy giờ Nhạc Xương nổi giận xuất chưởng, nên kinh lực đã ập về hướng đối phương kinh hồn hết sức.

Hai bàn tay Triệu Phùng Xuân chộp vào hai tay Nhạc Xương nhanh như cắt, sau đó khẽ đẩy tới trước cười há há một tiếng nói :

- Lão đệ sao lại đa lễ thế.

Dứt rời, lão âm thầm gia tăng hai phần chân lực nữa.

Nhạc Xương bỗng cảm thấy cốt cách hai bàn tay đau nhức vô cùng, hần vội vận khởi toàn thân công lực chuyển vào song chưởng hết.

Bốn lòng bàn tay của hai người tiếp xúc nhau, mạnh ai nấy vận khởi bình sinh nội lực, thấy đều muốn gây chấn thương cho đối phương.

Thế rồi hai bên lẳng lẳng giằng co với nhau.

Thời gian cứ thế trôi qua...

Lúc đầu hai người trợn to đôi mắt nhìn nhau.

Dần dần...

Mặt mày Nhạc Xương co rút lia lịa, đôi lông mày kiếm cau chặt lại, trông thần sắc hần có vẻ rất đau đớn.

Còn Triệu Phùng Xuân thì trợn ngược hai mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương hình như lão lấy làm kinh ngạc thì phải.

Một hồi thật lâu...

Triệu Phùng Xuân mấp máy đôi môi như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng lão chẳng nói gì cả.

Nhạc Xương bỗng cảm thấy áp lực giảm dần, bất giác mừng thầm, tinh thần theo đó phấn chấn luôn.

Thế rồi hần âm thầm mang số chân lực tàn dư còn lại cũng chuyển vào song chưởng hết, hần chuẩn bị vùng chưởng đả thương Triệu Phùng Xuân.

Thình lình ngay lúc này...

Triệu Phùng Xuân vùng mạnh một cái rút hai tay trở lại, cười cay đắng một tiếng.

Nhạc Xương bất giác ngẩn người ra tại chỗ, cứ đưa mắt chăm chăm nhìn Triệu Phùng Xuân, hần muốn nhìn thấu đáy lòng của đối phương bèn chửi thầm trong bụng :

- “Lão hồ ly này giáo quyết gớm”.

Triệu Phùng Xuân lắc đầu thờ dài một tiếng nói :

- À! Quả nhiên tuổi già sức yếu vô dụng thật, lúc này cùng lão đệ tỷ thí nội lực, nếu chẳng nhờ lão đệ có lòng dạ nhân ái, lão phu ắt thọ thương từ lâu, thế nhưng vẫn còn may rằng điều lão phu đang quan tâm chẳng xuất hiện trong mình lão đệ, xin lão đệ lượng thứ lão phu đã đường đột.

Nhạc Xương vừa vận công điều tức vừa trợn mắt căm phẫn nhìn đối phương, đề phòng lão sẽ đột nhiên xuất thủ lần nữa, thế nhưng hần lại lấy làm thắc mắc lời nói của đối phương.

Một hồi thật lâu...

Triệu Phùng Xuân lại cảm khái thờ dài một tiếng hình như lão có vô hạn tâm sự, cứ đưa mắt nhìn ra phương trời xa, chậm rãi nói :

- Cách đây khoảng một trăm năm, trong võ lâm xuất hiện một tăng một đạo, người giang hồ tôn xưng họ là Võ lâm Song Tuyệt, hai người đánh khắp thiên hạ chưa từng gặp địch thủ, phải nói rằng công lực họ đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh, nhưng một tăng một đạo này cư ngụ ở hai nơi khác nhau, vốn không hề quen biết nhau, thế nhưng về sau cùng biết lý do gì họ bỗng nhiên khởi hứng cùng hẹn nhau gặp tại Lục Bàn sơn để ẩn chứng võ học.

Lão nói tới đây, nâng ly hớp một hớp rượu, sau đó lại nói tiếp :

- Lúc bấy giờ cả hai người đều có trên trăm tuổi, nào ngờ đôi bên đấu cả ba ngày ba đêm vẫn không phân thắng bại, tấm lòng hai người đều cởi mở, họ đã bội phục võ học của đối phương tinh thâm lẫn nhau. Hơn nữa rất có lòng tự tin sẽ vẫn cứu được một trận võ lâm huyết kiếp sau trăm năm, thế rồi họ ở vùng phụ cận tìm một nơi ẩn mật hợp công lực trí tuệ của hai người cùng nhau nghiên cứu, sáng chế một môn võ công thiên biến vạn hóa và vô vùng thâm ảo.

Lão nói tới đây dừng lại nghỉ giây lát, sau đó mới nói tiếp :

- Mặc dù hai vị võ học tông sư uyên bác này thấy đều có mang theo một đệ tử duy nhất ở bên cạnh, nhưng họ không ai chịu tự truyền cho đệ tử mình hết, đồng thời cũng vì hai đệ tử nọ bị giới hạn bởi thiên phú trí tuệ, họ không có khả năng hiểu ngộ môn võ học thâm ảo khó giải này, đương nhiên cũng khó đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh.

Nhạc Xương càng nghe càng lấy làm thích thú, ngay lúc Triệu Phùng Xuân dừng nghỉ trong giây lát, hần tiếp lời hỏi :

- Nói như thế, chẳng phải sau khi hai vị lão tiền bối nọ sáng chế ra môn võ công thần kỳ thâm ảo này đã theo đó thất truyền rồi ư?

Triệu Phùng Xuân khẽ gật đầu, nói :

- Người nói thái! Thế nhưng về sau hai vị kỳ nhân này cùng nhau xuống núi, du hiệp khắp Đại Giang Nam Bắc, nhằm mục đích muốn tìm một truyền nhân có cốt cách phi thường và trí tuệ hơn người.

Lão nói tới đây, lại cảm khái thở dài một tiếng, sau đó mới nói tiếp :

- Thế nhưng trải qua một thời gian nhiều năm chẳng những không tìm được một chân tuyển lý tưởng như họ hằng mong muốn, hơn nữa cuối cùng cả hai vị kỳ nhân này cũng mất tích luôn.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì sự kiện này ắt phải chấn động võ lâm thời đó rồi?

Triệu Phùng Xuân khẽ ho một tiếng, nói tiếp :

- Đương nhiên rồi, lúc đó ở chốn giang hồ nơi đâu mà chẳng bàn luận về đại sự kiện này, đồng thời có biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đi khắp tứ xứ tìm kiếm hai vị kỳ nhân dị sĩ này, thế nhưng thời gian lại trôi qua một năm, song vẫn không ai tìm gặp lưỡng đại kỳ nhân nọ cả.

Nhạc Xương lại xen vào nói :

- Chẳng lẽ từ đó hai vị lão tiền bối nọ không còn tái xuất giang hồ sao?

Triệu Phùng Xuân khẽ gật đầu nói :

- Phải! Từ đó về sau không một ai trông thấy hai vị kỳ nhân nọ nữa, về sau số võ lâm cao thủ nọ không đành lòng buông tay lại chuyển mục tiêu truy tầm hai vị đệ tử ấy.

Nhạc Xương buộc miệng hỏi :

- Chẳng lẽ cả hai đệ tử của họ cũng mất tích rồi sao?

Bỗng nhiên hai mắt của Triệu Phùng Xuân tia ra luồng sáng kỳ dị chăm chăm nhìn Nhạc Xương một cái sau đó lại đảo mắt nhìn ly rượu của mình, chậm rãi nói :

- Đúng thế! Sau khi hai vị kỳ nhân xuống núi tìm kiếm một truyền nhân thích hợp, hai vị đệ tử của họ cũng biệt tích giang hồ luôn cho nên...

Lão nhân đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái sau đó lại nói tiếp :

- ... Cho nên rất nhiều người tình nghi khi hai vị kỳ nhân xuống núi tìm kiếm đồ đệ thì hai đệ tử nọ đã quá cố...

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác buột miệng kêu lên một tiếng.

Nhạc Xương đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Triệu Phùng Xuân hỏi :

- Ý người muốn nói rằng họ đã đích thân giết chết đệ tử của mình ư?

Triệu Phùng Xuân cười lạnh lùng một tiếng khẽ gật đầu không nói gì nữa.

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, sau đó lại hỏi tiếp :

- Vậy thì tàn nhẫn quá thế, rốt cuộc hai kỳ nhân nọ đã sáng chế môn võ học thế nào vậy?

Triệu Phùng Xuân mặt mày biến sắc, chỉ tay vào ngực Nhạc Xương, gằn hét nói :

- Chính là báu vật mà người đang cất trong túi!

Chuốc họa vào thân

Nhạc Xương cả kinh thất sắc, hốt hải nói :

- Người... người... nói sao?

Triệu Phùng Xuân cười khẩy một tiếng, nói :

- Này lão đệ, người quân tử không nói lời hư dối, lão phu ở tại phụ cận Lục Bàn sơn đã khổ cực canh chừng nhiều năm trời, người biết tại sao rồi chứ? Há há... dù gì trời xanh cũng chẳng phụ lòng người khổ cực, cuối cùng lão phu đã được ngày này!

Nhạc Xương bất giác thò tay sờ túi áo một cái, hần biết rằng đối phương đang nói tới hộp đá bạch ngọc, hần suy nghĩ đến đây bất giác giật mình nhủ thầm :

- “À! Thì ra trong hộp đá này đã cất giấu môn tuyệt thể thần công mà người võ lâm hằng mơ mộng tìm cầu bấy lâu? Chẳng trách gì khi không lão lại mời mình về đây uống rượu, té ra chó sói đến nhà gà chửi té, chẳng có lòng tốt gì cả”.

Nhạc Xương cổ trắn tỉnh tỉnh thần lại giả đồ làm ra vẻ không hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi :

- Ý người muốn nói vàng bạc trong túi áo ta đó ư?

Triệu Phùng Xuân cười nham hiểm một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói :

- Người chó giả mù sa mưa làm gì nữa, nói thật cho người hay, hôm nay hẹn người đến đây, đương nhiên ta phải có sự xếp đặt chu đáo rồi chẳng sợ người bay đi đâu nữa.

Lão vừa nói vừa đưa cặp mắt hung tợn chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Xương hình như muốn từ thần sắc hần tìm ra một chứng minh, đồng thời trong bụng lão cũng đang âm thầm tính toán :

- “Trông tình hình không còn sai nữa rồi, thế nhưng luận về võ công nội lực, oa nhi này chẳng thua kém gì ta, sử dụng biện pháp cứng để tranh đoạt thì quyết không thể được, nhưng trông hần tuổi trẻ háo thắng, tánh tình ngang ngạnh, chỉ bằng mình chọc giận hần trước đã”.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Triệu Phùng Xuân này chẳng những võ công cao cường, hơn nữa mưu trí lão cũng chẳng tầm thường, mình phải cẩn thận đối phó với lão mới được”.

Hần suy nghĩ đến đây, lập tức mỉm cười nói :

- Vấn đề bay đi đến đó là việc của ta, thế nhưng rốt cuộc người muốn gì đây? Cứ nói vạch toẹt cho rồi?

Triệu Phùng Xuân cười há há một tiếng nói :

- Chắc người không quên lời nói lúc nãy một ai là địch thủ cả.

Nhạc Xương nghe lão nói thế, trầm ngâm giây lát, nói :

- Điều này có can hệ gì đến ta đâu?

Triệu Phùng Xuân cười khẩy một tiếng nói :

- Đương nhiên có can hệ rồi, vì môn tuyệt thể thần công vẫn chưa ra đời nọ đang đặt trong một cái hộp đá bạch ngọc.

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày lên, nói :

- Thế sao?

Triệu Phùng Xuân cười một tiếng rất giảo quyệt nó :

- Chẳng lẽ người buộc ta phải nói rằng chính cái hộp đá nọ đang cất giấu trong túi áo người đó ư?

Dứt lời, lão đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Nhạc Xương.

Nhạc Xương mặt hơi biến sắc, lạnh lùng nói :

- Người căn cứ điều gì mà dám khẳng định rằng cái hộp đá nọ đang cất trong túi áo của ta?

Triệu Phùng Xuân cười lạnh lùng nói :

- Mặc dù ta chưa từng mục kích, nhưng ta dám quả quyết rằng chiếc hộp đá nọ hiện đang cất trong túi áo người, lão phu dám lấy chiếc đầu người này đánh cuộc với người!

Nhạc Xương mặt mày đại biến sắc, hần lấy làm lạ rằng tại sao lão dám quả quyết như thế?

Hần suy nghĩ đến đây, ngạc nhiên nói :

- Người căn cứ điều gì dám quả quyết như vậy?

Triệu Phùng Xuân cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Vậy thì người đã thừa nhận sự phán đoán của ta là chính xác rồi?

Nhạc Xương bắt giác cứng miệng nói chẳng nên lời vì hấn không quen nói lời hư dối, cho nên khi nghe Triệu Phùng Xuân hỏi ngược câu này, hấn đã trầm tư hồi lâu, sau đó nghiêm sắc mặt lại nói :

- Bây giờ chớ bàn suy đoán của người có chính xác hay không trước đã, ta chỉ hỏi người làm thế nào lại biết hộp đá lọt vào tay của ta thế thôi?

Triệu Phùng Xuân cười khẩy một tiếng, lẩm bẩm nói :

- Nên nói rằng đường lang bộ thiên (Bọn ngựa bắt ve sầu), huỳnh tước tại hậu (Chim sẽ rình ở đằng sau), vậy thì báu vật này nên thuộc về của lão phu rồi, há há...

Nhạc Xương đang thắc mắc chưa hiểu gì hết, lại nghe lão nói tiếp :

- Chắc người không quên Kim Thiềm chân nhân, Chương môn phái Không Động chớ?

Nhạc Xương sực vỡ lẽ nói :

- A! Té ra là gã...

Triệu Phùng Xuân cười một tiếng rất giảo quyết lạnh lùng nói :

- Lão đệ, bây giờ người hết chối rồi chứ?

Nhạc Xương biết rằng việc hôm nay chẳng yên với lão rồi, mặc dù chưa biết vật gì đựng trong hộp đá, có phải là môn tuyệt thế thần công hay không, thế nhưng Triệu Phùng Xuân tốn biết bao tâm huyết mới thám thính được chiếc hộp đá lọt vào tay mình, đồng thời lão lại dụ mình đến đây, đương nhiên lão quyết phải đắc thủ mới thôi.

Nhưng cho dù trong hộp đá chẳng có vật gì hết, ta có thể giao cho lão chẳng?

- Không! Tuyệt đối là không!

Nhạc Xương sa sầm nét mặt, nói :

- Nếu người cho rằng quả thật hộp đá nọ đã cất trong túi áo ta, có bản lãnh thì người cứ việc đến đây lấy nào!

Triệu Phùng Xuân đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái, bắt giác ngẩn người ra tại chỗ, quả thật lão chẳng tin tưởng chút nào, thần sắc hấn tỏ ra rất bình tĩnh, đồng thời ăn nói ngạo nghễ.

Lão giật mình nhủ thầm :

- “Không thể như thế được! Rõ ràng chính tay ta bỏ thuốc vào trong bình rượu, bây giờ cũng khá lâu rồi, tại sao chẳng thấy phản ứng gì hết. Không thể có chuyện lạ như thế”.

Lão suy nghĩ đến đây, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói :

- Người cho rằng ta không dám chăng? Hay là không có khả năng?

Nhạc Xương nói giọng lạnh lùng :

- Dám hay không hoặc có khả năng hay chẳng? Điều này cần đợi sự thật chứng minh mới biết!

Bỗng nhiên Triệu Phùng Xuân cười khẩy một tiếng, hình như vừa thay đổi một bộ mặt khác nói :

- Này lão đệ, theo thiên ý của ta, chỉ cần hai ta hợp tác, chẳng những có thể cấp tốc luyện thành môn tuyệt thế thần công nọ, đồng thời có thể lần tránh số cao thủ đang theo dõi, nên biết rằng hiện giờ trên chốn giang hồ hầu như mọi người biết chiếc hộp đá đã lọt vào tay người, chớ kể ta trong đó làm gì, liệu số cao thủ nọ chịu buông tha người không?

Nhạc Xương bỗng thấy lão thay đổi thái độ, tức thì cảnh giác hơn, mặc dù lão nói chẳng sai chút nào, nhưng người này quỷ quyết gian trá.

- Nếu lão có khả năng chế phục mình thì lão cũng chẳng có thái độ mềm dẻo này rồi.

Thế rồi hấn cười khẩy một tiếng nói :

- Được! Người thử nói xem, hai ta sẽ hợp tác bằng cách nào?

Triệu Phùng Xuân thoáng nghe nói thế bắt giác cả mừng, nói :

- Chiều theo tình hình trước mắt, nếu hai ta hợp tác quả thật có trăm điều lợi mà chẳng có hại chút nào hết, ta phát biện một nơi chốn vô cùng ẩn mật, đồng thời cũng chuẩn bị đủ thức ăn rượu thịt, hai ta sẽ cùng nhau nghiên cứu thần công trong thạch động ấy.

Lão vừa nói vừa vỗ ngực, nói tiếp :

- Lão phu dám lấy mạng sống bảo chứng rằng, chỉ trong vòng ba tháng, lão đệ ắt phải trở thành đương kim vô lâm đệ nhất cao thủ.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Thế còn người thì sao?

Triệu Phùng Xuân ngạc nhiên ấp úng nói :

- Ta... ta vốn thua lão đệ xa, há há...

Nhạc Xương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói :

- Nói thật cho người hay, cho dù người nói rất cổ hòng cũng chớ hòng bản thiếu gia giao hộp đá ra.

Triệu Phùng Xuân mặt mày biến sắc, tức thì tức đến toàn thân run lẩy bẩy, chỉ tay vào mặt Nhạc Xương, căm phẫn nói :

- Khá lắm, ngươi dám đùa nghịch lão phu, vậy ngươi hết muốn sống thì phải!

Nhạc Xương thấy lão nổi giận, cố tình chọc tức thêm, lại nói tiếp :

- Không, ta hãy còn trẻ, hơn nữa chưa cưới vợ xanh con, trách nhiệm làm con chưa xong, há có thể chết sớm như thế, có điều ngươi đã lớn rồi...

Triệu Phùng Xuân giận đến vỗ tay vào bụng kêu cái bốp, nói :

- Tiểu tử láo xược, trông tình hình của ngươi là rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Được, ta phải thử xem rốt cuộc ngươi có võ nghệ kinh hồn đến đâu lại dám ngông cuồng với lão phu như thế!

Nhạc Xương cười khẩy nói :

- Tùy hỷ ngươi, ngươi muốn vạch ra cách đấu nào thiếu gia cũng sẵn sàng hầu giáo.

Gương mặt giận dữ của Triệu Phùng Xuân bỗng nhiên dịu lại, khẽ gật đầu nói :

- Khá lắm, tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, lão phu rất bội phục khí cốt của ngươi.

Dứt lời, đẩy bàn đứng phắt dậy, bước ra nhà tranh trước.

Nhạc Xương cũng vội vàng ngồi dậy, bước đi theo sau lưng lão ngay.

Triệu Phùng Xuân tin chắc rằng Nhạc Xương không bao giờ ám toán lão, cho nên lão cũng chẳng thêm ngoái cổ nhìn ra sau.

Đi xuyên qua cánh rừng thưa rẽ sang bên phải tức thì ra tới một sân trống, hai bên là sườn núi, có lẽ sân trống này ít người lui tới nên cỏ hoang mọc cao tới đầu gối.

Triệu Phùng Xuân bước ra giữa sân bỗng nhiên dừng bước và quay người qua nói :

- Lão phu xin lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của ngươi tại nơi đây vậy.

Nhạc Xương đứng tại chỗ cách trước mặt lão độ khoảng tám thước, nói giọng lạnh lùng :

- Xem như ngươi cũng khá thông minh, đã chọn một chốn mai táng hài cốt rất thanh vắng.

Triệu Phùng Xuân cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Chớ nói lời thôi làm gì nữa, chúng ta cứ động thủ phân thắng bại cho rồi.

Dứt lời, lão bước tới nửa bước, giơ tay trái đặt ngang ngực, tay phải hạ xuống.

Nhạc Xương cũng không dám chậm trễ.

Lập tức tụ thần tĩnh khí, vận công phòng bị.

Triệu Phùng Xuân từ từ nhấc tay phải lên, thế nhưng bàn tay phải lão đã biến thành màu đen thui.

Thình lình...

Lão gầm thét một tiếng, đẩy tay phải ra nhanh như cắt.

Nhạc Xương cũng vận công vào hữu chưởng, từ từ nghinh tới.

Hai đạo chưởng lực va đụng vào nhau kêu đùng một tiếng điếc tai.

Tức thì cỏ hoang trên đất bị chưởng phong đẩy rạp sang hai bên.

Sắc mặt Triệu Phùng Xuân trở nên trầm trọng đứng yên tại chỗ cứ trơ mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương.

Thượng bán thân của Nhạc Xương khẽ lay động nhẹ một cái, hần thềm kinh hãi rằng chưởng lực của đối phương rất hùng hậu, không thể may mắn khinh thường lão được.

Bỗng nhiên Triệu Phùng Xuân khẽ gật đầu nói :

- Ô! Quả nhiên khá thật, nhưng muốn thắng lão phu cũng không phải là chuyện dễ, bây giờ đến phiên ngươi!

Nhạc Xương thấy tám lòng quang minh chánh đại của lão, bất giác lấy làm kính phục, đồng thời hần cũng tin lời nói của lão rằng dù mình dốc hết toàn lực tấn công lão, cũng chưa chắc đã thắng được lão, thế nhưng hần muốn dùng toàn lực đụng liễu với lão, chỉ cần trội hơn một chút, khiến lão tự biết điều mà thoái lui, không gây khó dễ với mình, như vậy là quý lắm rồi.

Hần suy nghĩ đến đây, lập tức dang hai tay ra từ từ đẩy tới trước.

Triệu Phùng Xuân mặt lộ vẻ cười ngạo nghễ, khẽ hất tay nghinh đón luồng chưởng lực của hần.

Nhạc Xương bỗng cảm thấy chưởng phong của mình bị ngăn lại, hình như đánh vào một bức tường sắt thép không bằng.

Hần bất giác giật bắn người lên, lập tức âm thầm gia tăng thêm một thành công lực nữa!

Chỉ thấy thân người Triệu Phùng Xuân khẽ lay động một cái.

Nhạc Xương thấy thế không dám chần chừ nữa, lập tức đề một khẩu chân khí vận khởi mười thành công lực, cứ liều mạng phóng chưởng tấn công.

Thình lình...

Sức ngăn cản cường lực hấn bỗng biến mất, tức thì hai đạo kinh phong của Nhạc Xương cuộn cuộn ập tới trước đánh ngay vào vách núi đối diện.

Kêu ùng một tiếng long trời lở đất!

Đất đá bay tung tóe cả một vòm trời đen ngịt.

Vì Nhạc Xương dùng sức quá mạnh, nhất thời chưa kịp thu thế, bất giác nhào tới trước hai bước liền.

Do hấn không kịp lập tấn vững vàng một chân bỗng đạp trên không, cả thân người bay vọt tới nhanh như chớp.

Nhạc Xương lập tức giơ hai bàn tay ấn xuống đất định mượn thế tung mình lên cao.

Không ngờ hai bàn tay vừa chạm tới cỏ hoang chưa kịp vận khởi chân lực, cả người lẫn cỏ hoang đã té nằm xuống luôn.

Nhạc Xương thoát vừa giật bắn người lên, bỗng nghe thấy Triệu Phùng Xuân cất tiếng cười há há nói :

- Há há! Đùng là rượu mời không uống lại uống rượu phạt, chỉ chuốc lấy khổ vào thân.

Nhạc Xương đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy bốn bề âm u tối như mực.

Bấy giờ...

Sức chìm xuống càng lúc càng nhanh.

Hấn cũng không biết cạm bẫy này sâu cỡ bao nhiêu, luồng cuồng đề khí vận công, tức thì thế rơi xuống chậm lại ngay.

Bỗng nhiên kêu bạch một tiếng, hấn cảm thấy bàn thân đau nhức vô cùng, kể đó trong đầu óc hấn kêu ùng một cái bất tỉnh nhân sự luôn.

Khi hấn giật mình tỉnh giấc, mới phát hiện mình ở một chỗ âm u tối mò, xòe tay không thấy năm ngón, đồng thời không khí xung quanh tanh hôi ẩm thấp.

Nhạc Xương lập tức ngồi bật dậy, hấn cảm thấy hình như xung quanh mình có nhiều vật đang bò lúc nhúc, hấn vội tụ thần tĩnh khí đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Mặc dù xung quanh hấn tối như mực chẳng trông thấy gì hết, thế nhưng trong cảnh đen tối này hấn đã phát hiện vô số chấm sáng óng ánh chiếu sáng.

Đồng thời có từng cơn gió lạnh đưa mùi tanh hôi thoang thoảng bay tới, khiến người ngửi vào mũi suýt nữa phải ói mửa không sai.

Nhạc Xương cố định thần trong giây lát, thấy chấm sáng xanh bên hướng trái hơi thưa thớt, thế rồi hấn lấy hết can đảm từ từ di chuyển về hướng bên đó, đồng thời giơ hai tay lần mò sờ mó một hồi.

Chỗ hai bàn tay vừa sờ tới, thì ra toàn là vách đá lạnh như băng tuyết và ẩm thấp.

Hấn vừa lần mò đi tới vừa nhủ thầm :

- “Rõ ràng đây là vô số độc xà. À! Mình nhất thời sơ ý mới mắc nạn như vậy, muôn một chẳng may làm mồi cho độc xà, thế thì chẳng đáng chút nào!”

Thình lình...

Hai bàn tay hấn sờ phải vào hư không, thì ra phía trước chẳng có vật gì cả, thân người hấn cũng bất giác theo đó nhào tới trước luôn.

Nhạc Xương giật bắn người lên, cấp tốc đề khí xuống đơn điền, may nhờ như thế đứng vững lại được.

Hấn thoát vừa trấn tĩnh tinh thần lại sau đó mới giơ hai tay sờ mó bốn hướng lần nữa, chẳng mấy chốc lại phát hiện phía trước có một động huyết nhỏ nhỏ đủ để hai người sánh vai đi vào.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn số rắn độc lần nữa, chỉ thấy những chấm sáng xanh óng ánh chớp nháy lia lịa, hình như chúng nó đang chờ dịp tấn công.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Nếu ở lại đây chờ chết, chỉ bằng thừa lúc độc vật này chưa tấn công mình hãy mau lục soát động huyết này xem có lối thoát hay không?”

Hấn suy nghĩ đến đây, lập tức vận công phòng bị, cúi người chui vào động ngay.

Đường đi trong động huyết quanh co ngoằn ngoèo, hình như địa thế càng lúc càng lên cao.

Nhạc Xương lần mò tiến tới, đồng thời động huyết càng lúc càng rộng dần, hấn đi khoảng mười trượng nữa, bỗng có một luồng gió mát xen lẫn mùi tanh hôi hắt vào mặt.

Nhạc Xương bất giác vừa kinh hãi vừa mừng, điều mà hấn sợ hãi là trong gió có mùi tanh hôi vậy thì phía trước ắt có độc vật mai phục, còn điều hấn lấy làm mừng rỡ là có gió mát thổi vào ắt phải ăn thông với ngoài trời không còn sai rồi.

Hấn suy nghĩ đến đây lập tức vận công phòng bị từ từ tiến tới trước.

Thình lình...

Có một tràng những tiếng kêu sột soạt từ phía trước vang tới, kể đó hắn thấy trong động huyết tối như mực lại xuất hiện hàng trăm chấm sáng xanh lờ bay vọt về hướng hắn.

Bấy giờ Nhạc Xương đã gác sự chết sống ra ngoài, hắn âm thầm vận khởi công lực, dừng bước lại chuẩn bị phản công.

Thế nhưng những chấm sáng xanh lờ vừa ập tới chỗ cách trước mặt hắn độ khoảng ba trượng, bỗng nhiên dừng lại hết.

Trong lòng Nhạc Xương lấy làm ngạc nhiên, hắn trở mắt nhìn tới trước, mới thấy chấm sáng xanh lờ nọ chính là những cặp mắt của vô số độc xà ấy, chúng nó đang lẳng lẳng nằm phục trên đất không động đậy gì hết.

Một hồi thật lâu, Nhạc Xương thấy số độc xà nọ vẫn nằm yên, bất động, hắn ngạc nhiên, nhủ thầm :

- “Ồ!! Chẳng lẽ chúng nó có điều chi sợ mình chăng?”

Nhạc Xương đứng nhìn giây lát nữa không thấy động tịnh gì hết, thế rồi hắn lấy can đảm từ từ bước tới.

Không ngờ hắn thoát vừa cất bước, đột nhiên lại nổi lên một tràng những tiếng kêu sột soạt, tức thì số độc trùng độc xà nọ lại náo loạn cả lên.

Số độc trùng nọ dần dần bò lúc nhúc ra sau xa cả một trượng.

Thình lình...

Nhạc Xương sực nghĩ ra một điều :

- Có lẽ do nguyên nhân ta nuốt viên Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, nên số độc vật này mới không dám đến gần ta, bằng không tại sao chúng nó lại kiêng sợ ta?

Hắn suy nghĩ đến đây, không còn do dự nữa, lập tức rảo bước chạy về phía trước.

Tức thì tiếng kêu sột soạt lại nổi lên liên tục, số độc xà nọ lần lượt bò lui ra sau hết, và nhường ra một lối đi cho hắn.

Nhạc Xương trông thấy thế cả mừng nhủ thầm :

- “Khá lắm! Chúng nó chẳng những không tấn công ta, hình như muốn hướng dẫn ta thoát hiểm nữa cơ”.

Thế nhưng hắn không dám mảy may khinh xuất tập tức vận công vào song chưởng từ từ tiến tới trước.

Hắn đi khoảng mười trượng nữa, bỗng thấy phía trước có ánh trắng soi vào.

Nhạc Xương thấy thế cả mừng, lập tức phi thân chạy về hướng có ánh trắng nhanh như cắt.

Khi hắn chui ra tiểu động huyết ấy mới hay đây là một sườn núi cao chót vót, vách núi láng bóng chẳng có mảy may cỏ cây gì hết, bên dưới là khe sâu hiểm hóc.

Nhạc Xương khẽ chau đôi mày kiểm lại, chẳng biết thoát hiểm bằng cách nào đây.

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một tràng những tiếng kêu khè khè từ sau lưng hắn vang tới.

Nhạc Xương giật mình ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy hàng mấy trăm con độc xà có hình thù quái gở đang ngóc đầu thè lưỡi phun một luồng mù trắng vào trong một hang đá dưới vách núi, đồng thời tranh nhau bò vào hang đá.

Cũng ngay lúc số độc xà vừa bò tới cửa hang, bỗng nhiên có một luồng sáng lờ chói mắt từ trong hang đá bay vọt ra hướng vào đám độc xà nọ.

Tiếng quái kêu khè khè nổi lên liên tục, tức thì số độc xà bò tới cửa hang lần lượt rút đầy trên mặt đất, chúng nó vùng vẫy giây lát, sau đó nằm yên bất động luôn.

Nhạc Xương trông thấy thế, giật mình nhủ thầm :

- “Trong hang đá có quái vật gì mà lợi hại đến thế ư?”

Bấy giờ hắn đã quên bằng nguy hiểm bản thân, trong lòng lại động tách hiếu kỳ, thế rồi hắn bắt kẻ lợi hại gì hết, lập tức cất bước từ từ tiến về hang đá nọ.

Hắn mới đi được vài bước, bỗng nghe một tràng những tiếng quái kêu khè khè nổi lên lần nữa.

Tiếp theo tiếng quái kêu, lại có một tốp độc xà bò tới tấn công hang đá thần bí nọ nhanh như cắt.

Thế nhưng tốp độc xà nọ thoát vừa bò tới cửa hang, một luồng sáng chói mắt lại lóe lên lần nữa, tức thì số độc xà ấy lại lần lượt rơi xuống hết.

Thế rồi số độc xà còn lại hình như cũng biết điều lợi hại, chúng nó nằm phục tại chỗ không tiến lên nữa, thế nhưng chúng nó ngóc đầu lên cao nhìn vào hang đá cứ thè lưỡi, phát ra tiếng quái kêu mãi.

Nhạc Xương trầm tư giây lát, hắn nghĩ rằng ắt có người ở trong hang đá, căn cứ thủ pháp sát hại độc xà của đối phương, võ công người này có lẽ cao cường hơn mình nhiều.

Thế nhưng hắn không thể nào hiểu nổi tại sao đối phương có một thân võ công cao cường như vậy lại bị nhốt tại đây mà không tìm cách thoát thân?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, tách hiểu kỳ lại thúc đẩy hẳn phải tìm hiểu ra lẽ mới được, nếu cần thiết, mình sẽ tiếp sức cho đôi phương.

Thế rồi Nhạc Xương lập tức chạy theo tới hướng hang đá nọ.

Khi hẳn đi tới đó, sô độc xà nọ lại lần lượt tránh ra và nhường một lối đi cho hẳn.

Nhạc Xương đi được vài bước, bỗng cảm thấy chân mình giẫm phải vật gì trơn trượt, vội cúi đầu nhìn xuống dưới, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Thì ra chân hẳn giẫm phải những xác chết độc xà ngổ ngang trên đất.

Trong lúc Nhạc Xương đang còn ngăn người ra tại chỗ, bỗng nghe trong động có một tiếng kêu ủa. Kế đó là một âm thanh nữ nhân đầy vẻ kinh ngạc quát hỏi :

- Ai đó?

Nhạc Xương lập tức dừng bước lại khẽ đáp :

- Tại hạ là Nhạc Xương.

Âm thanh nọ bỗng nhiên trở nên lạnh như tiền nói :

- Hừ! Ngươi cứ nói lại với lão quỷ nọ hay, bảo y chớ mơ tưởng nữa!

Nhạc Xương chẳng hiểu đôi phương đang nói gì hết, hẳn thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó lại nói :

- Tại hạ bị người hãm hại, sẩy chân té xuống địa huyết này.

Âm thanh trong động lại nói tiếp :

- Ngươi tưởng rằng dễ đánh lừa ta lắm chăng? Hừ! Thế là ngươi xem thường ta rồi!

Nhạc Xương như bị làm nhục, căm phẫn nói :

- Tại hạ cũng chẳng cần được lòng tin của ngươi, ta chỉ muốn tận chút sức mọn sẵn sàng tiếp sức cho người bị nhốt trong động huyết, không ngờ ngươi lại hiểu lầm ta là kẻ hung ác, vậy thì bản chân đành phải tự mình tìm đường thoát khỏi đây thôi.

Dứt lời, hẳn quay người bỏ đi ngay.

Nhưng hẳn vừa đi được vài bước, âm thanh lạnh lùng nọ lại vang tới nói :

- Vậy thì tại sao ngươi không sợ độc ư.

Nhạc Xương nghe đôi phương hỏi như thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, hẳn không biết có nên nói cho y bay rằng mình từng nuốt viên Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu hay không?

Sau khi do dự giây lát, hẳn vẫn chưa quyết định được điều này, ngập ngừng nói :

- Điều này ư?

Người trong động cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Ngươi muốn chối cãi nữa chăng?

Nhạc Xương vốn trực tách, hẳn trầm tư giây lát sau đó cất giọng sang sảng nói :

- Nói cho ngươi hay cũng chẳng hề chi, tại hạ từng nuốt Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, có lẽ do công hiệu Nguyên Châu chăng?

Nhạc Xương vừa nói đến đây bỗng nghe người trong động thờ dài một tiếng, thế rồi đôi phương trầm mặc giây lát, sau đó cất tiếng hỏi tiếp :

- Giữa ngươi và Quỷ Trảo Tử có mối quan hệ thế nào vậy?

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Rốt cuộc người ở trong động này là ai thế? Y biết việc giang hồ khá tường tận. Chẳng biết y và Quỷ Trảo Tử Quách Linh là bạn hay thù đây?”

Hẳn suy nghĩ đến đây, liền lên tiếng đáp :

- Tại hạ và Quách Linh chẳng có quan hệ gì hết.

Nữ nhân trong động lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói :

- Ta không phải là đứa trẻ con ba tuổi. Quỷ Trảo Tử xem Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu như là trân bảo, há chịu tặng Nguyên Châu cho ngươi một cách dễ dàng như vậy, ngươi tưởng rằng ta là hạng người dễ đánh lừa đó sao?

Nhạc Xương trầm tư giây lát, sau đó bèn mang sự kiện kết oán với Quỷ Trảo Tử trong trường hợp nào, và tại sao được nuốt viên Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu, cuối cùng đánh chết con của lão là Quách A Tiêu thuật lại một cách ư mi cho đôi phương nghe một phen, sau cùng lại nói :

- Nếu như tại hạ may được thoát nạn rời khỏi đây, quyết phải đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm Quỷ Trảo Tử Quách Linh.

Nữ nhân trong động lẳng lặng nghe kể đến đây, bỗng nhiên găm hét một tiếng :

- Câm mồm lại!

Âm thanh tràn đầy nổi xúc động và hoảng hốt.

Nhạc Xương thoáng nghe thấy tiếng hét xúc động của nữ nhân nọ, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, nhất thời chẳng phân biệt được nữ nhân trong động và Quỷ Trảo Tử Quách Linh là thù hay là bạn đây, hắn ân hận rằng mình lỡ lời, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, mình bị nhốt tại nơi đây chưa biết sống chết ra sao. Cho dù đối phương thù địch Quỷ Trảo Tử Quách Linh thì cũng chẳng giúp gì được cho mình hết.

Thế rồi cả hai bên đều trầm mặc không nói gì hết.

Bỗng nhiên âm thanh nữ nhân trong động lại vang tới nói :

- Được! Bây giờ ngươi cứ việc vào đây, ta có vài điều muốn hỏi ngươi.

Nhạc Xương do dự giây lát, sau đó lấy hết can đảm từ từ tiến tới trước.

Hắn đi khoảng hai trượng bỗng thấy có một ngõ rẽ sang trái, bất giác dừng tại chỗ, chân chừ không dám đi tới nữa.

Đối phương bỗng nghe thấy tiếng chân bước dừng lại, đã đoán biết Nhạc Xương đang do dự chưa dám bước vào, thế rồi y cất tiếng nói giọng sang sảng :

- Ngươi cứ việc vào đi, ta chẳng làm gì ngươi đâu mà sợ.

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác nhủ thầm :

- “Dù gì mình cũng vào tới đây rồi, nếu là phước thì không phải là họa, nếu là họa thì cũng không sao tránh khỏi hết”.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức lấy hết can đảm tiến tới vài bước quẹo sang ngõ rẽ ngay.

Tức thì trước mắt hiện ra một động huyệt rộng khoảng hai trượng, chỉ thấy một phụ nhân mặt mày hốc hác ngồi tại góc động huyệt, nhưng cặp mắt của đối phương thì sáng như điện quang.

Nhân họa được phước

Nhạc Xương bỗng cảm thấy phụ nhân này rất quen mặt, thế nhưng nhất thời không nghĩ ra từng gặp tại đâu mà thôi, hần thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó chấp tay nói giọng sang sảng :

- Tại hạ xin thành kính thọ giáo.

Phụ nhân nọ cứ chăm chú nhìn Nhạc Xương, chẳng hoàn lễ, một hồi lâu bà ta mới khẽ gạt đầu biểu thị rất hài lòng khi thấy Nhạc Xương cung kính hữu lễ.

Tức thì bầu không khí trong hang lại trở nên tịch lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng độc xà bò lúc nhúc trên đất kêu sột soạt ngoài ra không còn nghe thấy gì hết.

Thình lình...

Phụ nhân nọ cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, nói :

- À! Tiếc rằng ngươi đến đây quá muộn màng, này Nhạc Xương...

Nói đến đây, thần sắc bà ta bỗng biến đổi, đưa cặp mắt óng ánh như điện quan chăm chăm nhìn Nhạc Xương nói :

- Nhạc Xương! Chẳng lẽ ngươi là hậu nhân của Nhạc Thượng Sơn lão đại trong Trung Nguyên tứ hiệp chăng?

Nhạc Xương đưa cặp mắt kính ngạc chăm chăm nhìn bà ta, nhất thời quên cả trả lời đối phương.

Phụ nhân nọ lại hỏi tới :

- Thiên Lý Vân Yên Nhất Điều Can Nhạc Thượng Sơn là người thế nào của ngươi vậy?

Nhạc Xương buột miệng đáp :

- Chính là tiên phụ.

Phụ nhân mặt hơi biến sắc, lẩm bẩm nói :

- A! Không ngờ y đã quá cố.

Nhạc Xương trở mặt ngấm nhìn phụ nhân suy nghĩ lung tung, hần chẳng biết rốt cuộc phụ nhân này là ai, tại sao lại bị nhốt ở đây, bà ta quen biết phụ thân, thế mà không biết phụ thân đã quá cố? Ngoại trừ bà ta bị nhốt tại đây nhiều năm.

Bấy giờ, phụ nhân nọ lại thở dài một tiếng nói giọng u oán :

- Quả thật ngươi đến đây quá muộn, à, tạo hóa đã xếp đặt tất cả đâu đó từ lâu rồi, nhân định thắng thiên, chỉ là câu nói suông tự an ủi của các bậc anh hùng do thời thế tạo nên mà thôi. Sau này ngươi hành đạo giang hồ, hãy nhớ cho kỹ, phạm tất cả mọi việc phải thuận kỳ tự nhiên, chứ không nên miễn cưỡng.

Nhạc Xương nghe bà ta nói giọng bi thương nghĩ rằng đối phương ắt là một con người thương tâm, ngoại trừ có lòng kính mến, bây giờ lại nảy sinh thêm nỗi đồng tình.

Phụ nhân nọ dừng lại giây lát, sau đó chậm rãi nói tiếp :

- Ta bị nhốt tại nơi đây hơn ba mươi năm trời, với công lực của ta muốn thoát khỏi nơi đây chẳng phải là chuyện khó, ta cảm thấy rằng đối phó những loài rắn độc này dễ dàng hơn đối phó những người độc hại quỷ quyết nọ gấp trăm lần.

Ta một mặt lo vận công áp chế kịch độc công vào tâm mạch, mặt khác lại luôn luôn lo đối phó số độc xà nọ. À! Số độc xà nọ thì chẳng đáng sợ chút nào, đáng sợ nhất là người đã xếp đặt quỷ kế này.

Nhạc Xương thoát nghe nói đến đây, tức thì trong đầu óc hiện ra hình bóng Triệu Phùng Xuân, hần không cảm lòng được lên tiếng hỏi :

- Người đó là ai vậy?

Phụ nhân nọ cảm phần nói :

- Ngoại trừ Xà Lang Quân Triệu Phùng Xuân chứ còn ai vào đây nữa? Này oa nhi! Lúc này ngươi nói rằng bị người hãm hại, có lẽ cũng là lão quỷ này rồi, ngươi có ăn uống thứ gì của lão chăng?

Nhạc Xương khẽ gạt đầu một cái, thế rồi hần hồi tưởng Triệu Phùng Xuân từng rót rượu mời mình uống, bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Gã này gian ác độc hại hết sức, nếu được thoát thân, thề rằng quyết phải băm xác gã thành muôn mảnh mới được, kéo gã lại hãm hại người khác nữa”.

Phụ nhân nọ nhìn gương mặt đầy vẻ kiên quyết của Nhạc Xương, khẽ gạt đầu nói :

- Có lẽ ta và ngươi có duyên, mặc dù ngươi đến hơi muộn, cũng còn may lắm tánh mạng ta chỉ còn sống được ba tiếng đồng hồ nữa.

Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Bây giờ, thời gian cấp bách lắm ta không thể giải thích với ngươi thêm điều gì nữa, mai sau khi ngươi gặp Quỷ Trảo Tử Quách Linh hoặc Xà Lang Quân Triệu Phùng Xuân, họ sẽ nói tất cả quá khứ của ta cho ngươi hay, ta phải thừa thời gian ngắn ngủi ba tiếng đồng hồ này truyền bộ kiếm pháp cho ngươi, chỉ cạy vào bộ kiếm pháp này ngươi có thể lấy đầu của Xà Lang Quân Triệu Phùng Xuân để như trở bàn tay.

Bà ta nói đến đây, khẽ hất thanh kiếm ngắn trong tay một cái nói :

- Thanh kiếm này được mệnh danh là Thanh Minh, mặc dù không nổi tiếng bằng hai thanh kiếm Can Tướng và Mạc Tà, thế nhưng người giang hồ trông thấy nó cũng phải thèm khát đến chảy nước dãi, chém đá cắt sắt như chém bùn.

Nhạc Xương lấy làm cảm động vô cùng, mặt lộ vẻ thành khẩn nói :

- Thế nhưng tại hạ chưa từng luyện kiếm bao giờ, chỉ ngại rằng không xứng đáng.

Hắn chưa nói hết lời, phụ nhân nọ đã xoa tay nói :

- Thời gian có hạn, ngươi chớ bận tâm việc vô can hệ đó làm gì nữa, hãy cố gắng tụ thần tịnh khí chuyên tâm nghe la giảng giải, quyết phải mang bộ U Minh thập nhị thức kiếm pháp luyện xong trước giờ Ngọ mới được, bằng không... à...

Dứt lời bà ta trầm giọng thở dài một tiếng rất náo nùng.

Nhạc Xương cũng cảm thấy buồn bã, vội tụ thần tịnh khí lắng tai nghe giảng

Thế rồi phụ nhân bắt đầu vừa múa kiếm diễn ra chiêu vừa giảng giải cặn kẽ.

Cả những động tác nho nhỏ bà ta cũng lập đi lập lại nhiều lần.

Mặc dù bộ kiếm pháp vốn vẹn chỉ có mười hai thức, thế nhưng cũng phải mất cả hai tiếng đồng hồ mới giảng giải xong.

Bây giờ mặt mày phụ nhân đã trở nên tái mét, cứ thở hồng hộc không ngừng.

Bà ta vừa thở mạnh vừa giao Thanh Minh kiếm cho Nhạc Xương nói :

- Bây giờ ngươi múa luyện một lượt cho ta xem qua thế nào.

Nhạc Xương giơ hai tay đón lấy Thanh Minh kiếm, chỉ thấy thân kiếm dài khoảng hai thước, rộng chừng hai ngón tay, lưỡi kiếm sắc bén vô cùng.

Hắn thoạt vừa cầm thanh kiếm trong tay tức thì cảm thấy kiếm khí hắt vào da lạnh run cả người, hắn khẽ hất nhẹ thanh kiếm một cái, phát ra một tiếng long ngâm thanh thoát, du dương êm tai một hồi thật lâu vẫn chưa dứt.

Nhạc Xương bất giác khen rằng :

- Quả nhiên là tiên binh thần kiếm!

Thế rồi hắn lần lượt mang U Minh thập nhị thức mà phụ nhân trung niên đã truyền thụ, diễn múa từng thức một ra.

Tức thì trong thạch động ảo hóa ra một đoàn kiếm quang xen lẫn tiếng kiếm khí rạch xé trong không kêu vù vù nghe thật kinh hồn.

Số độc xà đang nằm phục ở đằng xa bỗng kêu sột soạt bò lúc nhúc ra sau hơn một trượng.

Nhạc Xương diễn múa U Minh thập nhị thức từ đầu chí cuối một lượt xong, sau đó tụ thần định khí đứng nghiêm tại chỗ lắng lặng chờ đợi phụ nhân trung niên cải chính chỗ thiếu sót.

Sau khi phụ nhân trung niên xem xong, bèn gật đầu nói :

- Không ngờ thiên phú và tánh ngộ của ngươi lại tốt đến thế, quả thật hiếm thấy. Nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ, sự biến hóa của mỗi thức và vận dụng cho linh hoạt, nhất là chiêu Thủ Đồ Đồng Quy, gom cả tinh ảo kiếm thuật thiên hạ vào một nơi, một khi luyện đến cảnh giới kiếm tùy niệm động. Này oa nhi! Thế là những kiếm thủ thiên hạ thấy đều thán phục ngươi hết.

Nhạc Xương cung kính thọ giáo, gật đầu kêu vang lia lịa.

Phụ nhân trung niên ngoái cổ nhìn ra sau, thấy chỗ động khẩu càng lúc càng sáng, bất giác thở dài một tiếng, bà ta trầm mặc giây lát, sau đó nói giọng tuyệt vọng :

- Lát nữa ngươi cứ ra ngõ này, bây giờ thời gian đã đến, chắt kịch độc xông vào tâm mạch, mặc dù ta không đành lòng chết, nhưng cũng phải bó tay bất lực, nay tâm nguyện đã đạt, có chết ta cũng nhắm mắt.

Nhạc Xương nghe bà ta nói giọng bi thương, bất giác đau lòng thương xót cho cảnh ngộ bà ta.

Phụ nhân trung niên lại nói tiếp :

- Nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ, chiêu cuối cùng thất truyền từ lâu, ngoại trừ lúc ngươi gặp đối phương sử dụng U Minh Thập Nhị Thức, bằng không chẳng được khinh suất sử dụng.

Nhạc Xương vốn muốn truy vấn nguyên nhân, nhưng khi hấn thoát vừa mở miệng bỗng thấy mặt mày phụ nhân tái mét, cau chặt đôi mày lại, da mặt co rút lia lịa, hình như bà ta đang chịu đựng một cơn đau kinh khủng.

Hắn vội vàng cầm mồm lại, đưa cặp mắt đầy vẻ thương xót chăm chăm nhìn bà ta không dám nói gì hết. Giấy lát sau...

Nhạc Xương trông thấy sắc mặt bà ta nhợt lẩn, biết rằng nguy đến nơi, nhất thời tình cấp buột miệng nói :

- Lão nhân gia còn điều gì cần vấn bối hoàn thành chăng?

Phụ nhân trung niên vùng vẫy giấy lát, nhần thần tối dần, nói giọng yếu ớt :

- Hãy sử dụng bộ... kiếm pháp này, giết... giết chết Triệu... Triệu Phùng Xuân... sau đó mang thanh kiếm này đến gặp Quỷ Trảo Tử... đồng thời nói cho y hay rằng...

Lời nói tới đây đứt đoạn, phụ nhân trung niên nghiêng đầu một bên, té ngửa ra đất, hai mắt khê khép lại lộ vẻ cười an ủi ra đi mãi mãi.

Tức thì lòng Nhạc Xương đau như cắt, suýt nữa nước mắt đã nhỏ dài xuống.

Hắn cứ lẳng lặng nhìn phụ nhân trung niên, nỗi thương xót vô lời khiến hắn trở nên bình tĩnh.

Mặt hồi thật lâu...

Nhạc Xương sử dụng Thanh Minh kiếm đào một cái hố tại chỗ, chôn cất di thể phụ nhân nọ, xong xuôi hấn lại khấn thầm trong giấy lát, sau đó mới đi ra ngõ rẽ.

Hắn vừa bước tới ngõ rẽ, bất giác giật mình nhảy lùi ra sau.

Thì ra hai con đại mãng xà đang nằm phục tại đó, đưa cặp mắt óng ánh chiếu sáng nhìn chòng chọc vào người Nhạc Xương. Hắn do dự giây lát sau đó đánh bạo khê hất thanh kiếm trong tay một cái lại từ từ tiến tới trước.

Lần đầu tiên trong đời hấn trông thấy đại Mãng xà to lớn đến thế, mặc dù hấn cạy vào từng nuốt viên Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu và có thanh bảo kiếm trong tay, nhưng hấn vẫn lấy làm hồi hộp hết sức.

Thế nhưng lạ lùng thật, khi Nhạc Xương từ từ tiến tới, hai con đại mãng xà trông thật hung tợn cũng đã cùng lúc quay đầu ép sát vào vách động.

Nhạc Xương thoát trông thấy cơ hội ngàn vàng này, lập tức khê nhún hai mũi chân chui qua khoảng không chật hẹp ấy.

Hắn không dám dừng lại cũng chẳng dám ngoái cổ nhìn ra sau, hai mũi chân vừa chấm đất lập tức nhún lên lần nữa, chỉ vài cái nhún mình như thế hấn đã ra khỏi hang đá.

Nhạc Xương thở phào một cái nhẹ nhõm ngược đầu nhìn lên trời xanh.

- A! Mặt trời vừa đứng bóng.

Hắn hít thở vài hơi không khí trong lành, sau đó đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, lẩm bầm nói :

- Quả thật gã Triệu Phùng Xuân chẳng hồ thẹn với danh xưng là Xà Lang Quân chút nào, nên phải nói rằng gã độc ác vô cùng, phụ nhân này bảo ta sử dụng U Minh thập nhị thức diệt trừ gã, thế nhưng ta mới luyện xong, muôn một vận dụng chưa linh hoạt, há chẳng phụ lòng tốt của bà ta rồi sao?

Thình lình ngay lúc này...

Trên một ngọn cây trọc lóc có hai con chim ưng vỗ đồm độp đôi cánh bay về hướng nam.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn chúng nó bay xa dần, bất giác động lòng nhủ thầm :

- “Một việc chưa xong lại xảy ra việc khác, trông tình hình mạng ta vất vả thật rồi, chi bằng đến Nam Hải Toái Bình đảo gặp Tiêu Diêu tiên bối trước, sau đó mình mới tính tới chuyện khác”.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức thi triển thân pháp chạy xuống núi ngay.

* * * * *

Hàng Châu...

Năm đời vua Ngô, Việt, Tiền Vũ, Túc Vương và Nam Tống thấy điều kiện đô tại đây.

Địa thế cận sông hồ, giữ trọn vận hà, dân giàu sản vật phong phú, xưa nay được ví như là chốn thiên đàng.

Nhạc Xương ăn mặc lam lũ, thần tình ủ rũ từ từ đi trên phố.

Mặc dù trời nắng chang chang, thế nhưng trong các hẻm nhỏ đường lớn trà lâu tửu quán, tại Hàng Châu thành nội, chen chúc đông nghịt những người.

Hắn tìm một khách điểm, tắm gội sạch sẽ và thay y phục, vốn muốn ở tại khách điểm dùng chút cơm nước, sau đó nghỉ ngơi ngay.

Thế nhưng hấn sực nghĩ kỹ lại, nghe đồn đại rằng thắng cảnh Tây Hồ có tiếng là chốn thiên đàng, hơn nữa hai mẫu nữ Quân muội chọn nơi đây làm chốn ẩn cư, đã có dịp đến đây sao không dạo qua cho biết.

Thế rồi Nhạc Xương ra tới bờ hồ thuê một chiếc du thuyền ra thẳng giữa hồ du ngoạn.

Hắn ngồi trên du thuyền vừa ăn uống vừa đảo mắt ngắm nhìn xung quanh, thưởng thức cảnh sắc Tây Hồ.

Thình lình ngay lúc này...

Trên bờ bỗng có tiếng gậy lộn ồn ào vang tới.

Nhạc Xương gần như là chim sợ cành cong, hắn khẽ chau đôi mày kiếm, bước ra khoang thuyền phóng mắt nhìn lên bờ.

Hắn trông thấy xa xa trên bờ có một số đại hán đang vây một lão nhân và một thiếu nữ vào vòng trong, chỉ tay la mắng inh ỏi, trông khí thế họ hung hăng hết sức.

Lão nhân nọ quỳ trên đất khấu đầu lia lịa, còn thiếu nữ thì đứng kế bên lão nhân, hình như cô ta sợ số cơn đồ nọ đã thương lão.

Nhạc Xương nhìn thoáng qua biết rằng bọn này ắt là cơn đồ ác bá địa phương đang gây những việc tổn thường thiên lý, trong lòng bất giác lấy làm căm phẫn lập tức bảo thuyền nương cho thuyền cập bến.

Thuyền nương thoát nghe Nhạc Xương bảo ả chèo thuyền vào chỗ sanh sự, đã sợ đến mặt mày thất sắc, xua hai tay lia lịa nói :

- Công tử là thân ngàn vàng, chớ đụng với bọn cơn đồ ấy, họ tác oai tác ác quen rồi, công tử hà tất chuốc lấy phiền phức?

Nhạc Xương từ thần tình và giọng nói của ả đã đoán biết bọn hung đồ này ắt thường cậy thế hà hiếp dân lành tại đây, mình phải trừng trị bọn này một phen mới được.

Hắn suy nghĩ đến đây, mỉm cười nói :

- Không hề chi, ta chỉ sang đó xem qua cho biết, cứ việc chèo thuyền vào đó, ta sẽ cho thêm người vãi nén bạc nữa.

Thuyền nương nọ vị tình vãi nén bạc mới run lẩy bẩy chèo thuyền vào bờ.

Thuyền cập bến, Nhạc Xương móc túi lấy vãi nén bạc lẻ ra giao cho thuyền nương, sau đó mới nhảy lên bờ chạy thẳng tới chỗ mấy hung đồ đang tụ tập.

Hắn chưa chạy tới nơi thì đã nghe một hán tử mặt rỗ trong số hung đồ nọ đang chỉ tay lão nhân quỳ dưới đất nói :

- Này lão già kia, ngươi cứ nói đi! Ngươi cần bao nhiêu lạng bạc? Dù gì đại gia cũng đã chাম con gái ngươi rồi.

Ông lão đang quỳ dưới đất lay lia lịa khóc lóc van xin nói :

- Xin đại gia lượng thứ, tiểu nữ từ bé sớm đã đính hôn với người ta rồi, bây giờ sắp tới ngày rước dâu.

Lão chưa nói hết lời, hán tử nọ cười lạnh lùng một tiếng, cướp lời nói :

- Chẳng hề chi cả. Lúc rước dâu, cứ đến nhà của ta khiêng đi là xong chứ gì.

Lão nhân nghe nói thế bất giác ngẩng đầu ra tại chỗ.

Nhạc Xương cũng đứng sừng sốt tại chỗ luôn.

Tất cả những người đứng xem xung quanh cũng ngậy người ra tại chỗ hết.

Chỉ có thiếu nữ nọ đưa cặp mắt đầy oán hận chăm chăm nhìn gã.

Trong lúc mọi người đang ngẫn người tại chỗ, hán tử nọ khẽ khoát tay một cái tức thì những đại hán còn lại đồng thanh la hét một tiếng, cùng lúc tràn tới đông thời giờ tay chộp vào người thiếu nữ.

Bây giờ Nhạc Xương không còn chịu đựng được nữa, dang hai tay vượt chúng bước vào đám đông, khẽ vỗ hai tay lên vai đại hán đang chộp vào người thiếu nữ một cái.

Tức thì hai đại hán nọ kêu ư một tiếng đứng yên bất động luôn, nhưng tư thế múa máy tay chân hà hiếp dân lành của chúng vẫn không thay đổi chút nào.

Nhạc Xương bước tới đứng ngay trước mặt lão nhân, trầm giọng hét :

- Giữa thanh thiên bạch nhật ở chốn náo nhiệt như thế các người dám cướp bóc con gái nhà lành ư?

Hình như đại hán đầu đàn thoáng giật mình một cái, gã đưa mắt quan sát Nhạc Xương giây lát thấy đối phương là một thiếu niên khoảng mười tám, mười chín tuổi tức thì máu hung hăng bốc lên ùng ùng, la lớn tiếng mắng chửi :

- Tiểu tử! Ngươi cả gan dám nhúng tay lý sự, muốn...

Chữ “Chết” chưa thoát khỏi miệng, gã bỗng hoa mắt một cái, kế đó kêu bốp một tiếng tức thì má bên trái ăn phải một bốp tai.

Hán tử nọ bị đánh một bốp tai đến đổi loạn choạng té lùi ra sau bảy tám bước liền, sau đó mới đứng vững lại, hai mắt gã cứ nẩy đom đóm lửa luôn.

Số đại hán còn lại thoát trông thấy thế đồng lúc găm hét một tiếng, lần lượt rút binh khí hết, đồng thời vây Nhạc Xương vào vòng trong.

Nhạc Xương đảo mắt quét nhìn họ một cái, đồng thời cười lạnh lùng một tiếng.

Tiếng cười chưa dứt, hán đã nhún mình nhảy lên cao.

Chỉ thấy hán khẽ phất hai tay áo một cái lượn mình lướt trong đám đại hán nọ nhanh như sao xẹt.

Tức thì vài tiếng kêu ư nổi lên, chỉ thấy tám đại hán mặt mày hung dữ đánh bạch bạch té ngồi ngang trên đất bất động hết.

Nhạc Xương dùng người lại, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, đưa mắt liếc nhìn trên đất một cái, sau đó từ từ đỡ lão nhân nọ đứng dậy, trịnh trọng nói :

- Số hung đồ này đã giải quyết xong, thế nhưng lão trượng không thể ở lại đây lâu nữa, hãy lập tức rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Lão nhân trông thấy Nhạc Xương tất biết nhân tài, không ngờ hán chừng này tuổi lại có một thân võ công cao cường đến thế, bất giác cảm động đến nước mắt chảy dài xuống, nói giọng run run :

- Xin hỏi tôn thánh đại danh của ân nhân xưng hô thế nào? Để tiểu lão nhi...

Nhạc Xương ngắt lời nói của lão, nói :

- Thừa lão trượng! Giúp kẻ yếu trừ kẻ gian, đó là bổn phận của mỗi người.

Bây giờ trời còn sớm, lão trượng dẫn lệnh nữ rời khỏi đây nhanh lên.

Lão nhân nọ gơ tay níu thiếu nữ định quỳ xuống tạ nhưng đã bị Nhạc Xương cản lại, thế rồi lão đành cảm động nhỏ lệ nói :

- Nếu ân nhân không phụng cáo tên họ, tiểu lão nhi cũng không dám miễn cưỡng, có điều bọn ác nhân này thấy đều là người của Kim Tiền bang, ngày thường câu kết với quan phủ hà hiếp dân lành, nhưng vì họ có võ công cao cường, hơn nữa thế lực Kim Tiền bang rất hùng mạnh, xin ân nhân hãy thận trọng.

Nhạc Xương cười ngạo nghễ nói :

- Đa tạ lão trượng đã nhắc nhở, tại hạ hết sức thận trọng vậy.

Hán đưa mắt nhìn hai phụ tử đi xa, sau đó mới lắc đầu thở dài một tiếng.

Bây giờ số người đến xem náo nhiệt càng lúc càng đông.

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm từ từ bước tới chỗ tám đại hán bị điểm huyết lúc nãy, hán đá cho mỗi gã một cái giải huyết cho họ luôn.

Tám đại hán trở mình lom khom bò dậy co giò bỏ chạy ngay.

Nhạc Xương lạnh lùng tăng hắng một tiếng la hét nói :

- Đứng lại nào!

Tám đại hán vừa co giò chạy được vài bước bất giác giật mình dừng lại hết :

Nhạc Xương cười khẩy nói :

- Các ngươi muốn bỏ chạy rồi ư? Chỗ thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Hán vừa nói vừa đưa mắt chăm phần nhìn bọn chúng một cái, sau đó mới nói tiếp :

- Nếu căn cứ vào hành vi vừa rồi của các ngươi đáng xử tội chết, thế nhưng bản thiếu gia thể niệm đạo đức thượng thiên không làm quá đáng, cho các ngươi một con đường sống, nhưng bây giờ các ngươi tự cắt đứt tai trái và lập trọng thệ từ rày về sau không bao giờ tác ác nữa, như vậy ta mới buông tha các ngươi, bằng không, hừ...

Mấy gã hung đồ này thường cạy thế lực của Kim Tiền bang tác oai tác ác, có khi nào bị làm nhục như vậy bao giờ đâu, hận rằng võ công thua kém người ta, đành phải nghiêng răng kêu ken kết đưa mắt nhìn nhau không nói gì hết.

Nhạc Xương trông thấy họ không động dậy gì hết, lại cười khẩy nói tiếp :

- Chẳng lẽ các ngươi muốn bản thiếu gia đích thân động thủ sao?

Dứt lời, đôi mắt hán tia ra hai đạo điện quang sáng lạnh kinh người.

Mấy gã đại hán nọ bất giác run bắn người lên, họ biết rằng võ công của thiếu niên này cao cường, đánh thì không đánh lại hán, muốn đào tẩu cũng chẳng xong, nhất thời chẳng biết làm sao hết.

Giây lát sau...

Một trong số đại hán bỗng nhiên lên tiếng nói, giọng căm hận :

- Hôm nay bọn này chịu trận, thế nhưng Kim Tiền bang cũng không dễ đụng đâu.

Xin hỏi đại danh của người xưng hô thế nào, để mai sau có dịp báo đáp vậy.

Nhạc Xương nói giọng ngạo nghễ :

- Nhạc Xương!

Đại hán cầm đầu nọ đưa mắt chăm phần nhìn Nhạc Xương lần nữa, sau đó quay ra sau nói với đồng bọn :

- Nay các huynh đệ hãy động thủ nào!

Dứt lời gã nghiêng răng rút gao găm ra, kêu xoẹt một cái cắt vào tai trái, tức thì một chiếc lỗ tai trái dính đầy máu rớt trên đất.

Bảy đại hán còn lại cũng y phép tự rút dao găm cắt lỗ tai trái của mình ra.

Tức thì trên đất lem luốc những vết máu và xen lẫn số lỗ tai rớt ra đất khiến người trông thấy phải kinh tâm táng đờm.

Nhạc Xương trông thấy thế cũng mặt mày biến sắc, sau đó cô làm ra vẻ bình tĩnh nói :

- Nếu như chẳng phục, cứ việc đến tìm ta.

Tám đại hán đưa cặp mắt căm hờn nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó cúi người nhặt cái lỗ tai của mình, khốn đốn co giò bỏ chạy luôn.

Bảy giờ số khán giả độ khoảng hai trăm người thấy đều vỗ tay kêu tuyệt.

Nhạc Xương cùng vôi vàng quay trở lại khách điểm, thay y áo rồi ngả lưng trên giường. Hắn đang mơ mơ màng màng nhập mộng bỗng nghe tiếng mở cửa, kẻ đó thấy điểm tiểu nhị mặt mày hớt hải tay cầm một tấm thiệp bước vào phòng đưa tới trước mặt Nhạc Xương.

Nhạc Xương cầm tấm thiệp đợi điểm tiểu nhị đi khỏi, hắn mới lật tấm thiệp ra xem :

“Sáng này nhờ các hạ chiêu đãi, bọn tôi lấy làm cảm phục, canh ba đêm nay trước mộ Nhạc Vương sẽ là nơi chôn xác của các hạ, nếu như sợ chết sau khi nhận được thư này hãy cấp tốc xa chạy cao bay, như vậy họa may bảo toàn mạng sống.

Lôi Minh bút”

Sau khi xem xong thư giãn, Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Bọn hung đồ này truyền tin nhanh hết sức, đêm nay ta phải cảnh giác mới được”.

Sau khi cơm nước xong, Nhạc Xương ở luôn trong khách điểm không ra ngoài nữa, bắt đầu vận công điều tức. Mãi cho đến hơn canh hai Nhạc Xương mới thu dọn đồ đạc, đóng cửa phòng lại, đẩy cửa sổ hậu ra, vượt qua tường rào hậu viện, thì triển “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp chạy thẳng về hướng mộ Nhạc Vương nhanh như gió.

Máu nhuộm Tây Hồ

Mộ Nhạc Vương..

Vốn là chốn chôn hài cốt của Nhạc Phi nhất đại danh tướng Nam Tống.

Mộ Nhạc Vương kiến trúc trên sơn lãnh Tê Hà Lãnh, tráng lệ hùng vĩ, xung quanh trồng những cây tùng phách với cánh to lá rậm che mát cả một vùng.

Bỗng nhiên từ chân núi có mười mấy bóng đen chạy về hướng sơn lãnh.

Thân pháp của bọn này chẳng tầm thường, chỉ trong chớp mắt, họ đã lên tới sơn lãnh.

Người cầm đầu lùn thấp, mày đậm mắt to, mũi lân miệng rộng, mặc dù thân hình gầy gầy nhưng nặng nề, nhưng gã là người chạy tới trước.

Khi gã chạy tới trước mộ, lập tức đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, khẽ kêu ủa một tiếng.

Bấy giờ những bóng đen nọ cũng lần lượt vòng quanh gã lùn mập không nói gì hết.

Nhất thời bầu không khí trước mộ Nhạc Vương trở nên tịch lặng hết sức.

Bỗng nhiên, một trong số người vừa đến tỏ ra nóng ruột, la lớn tiếng nói :

- Là thay, bây giờ sắp đến canh ba rồi, tại sao chưa thấy tiểu tử nọ đến?

Chẳng phải thụt cổ vào trong mu rùa rồi chứ?

Một gã khác tiếp lời nói :

- Hay là tiểu tử nọ sợ mất hồn đã bỏ chạy mất biệt rồi chăng?

Lại có một gã lên tiếng nói :

- Không, ta luôn luôn canh chừng tiểu tử nọ, mãi cho đến hơn canh hai ta mới trở về phân đường theo Lôi hương chủ đến đây, chẳng lẽ giờ chót tiểu tử nọ lại co giò chạy thật rồi sao?

Gã lúc này lại nói :

- Nếu quả thật tiểu tử nọ đào tẩu mất, chúng ta lại tổn công sức nữa.

Không ngờ gã này vừa dứt lời, bỗng có một âm thanh sang sảng vang tới nói :

- Chỉ trách các người đui mù không thấy gì hết, thế mà dám suy đoán xằng bậy.

Tất cả những người có mặt trong hiện trường thấy đều giật bắn người lên, bất giác cùng lúc nhìn sang hướng thốt ra tiếng nói.

Kêu xoẹt một tiếng, có một bóng đen từ trên ngọn cây tùng phách bay vọt ra sau đó phát phơ hạ trên mặt đất.

Bấy giờ cũng có một bóng người lẳng lặng lướt tới ẩn mình phía sau ngôi mộ Nhạc Vương đưa mắt nhìn lên bọn người đang đứng giữa sân trông trước mồ mả.

Người vừa từ trên ngọn cây nhảy xuống chính là Nhạc Xương chứ không còn ai xa lạ nữa.

Tức thì bầu không khí trở nên tịch lặng một cách đáng sợ và khản trương vô cùng.

Hai bên lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau một hồi lâu.

Bỗng nhiên một tiếng cười đinh tai phá không vang lên.

Tiếp theo tiếng cười điếc tai, gã mập lùn đã đến trước lúc này bước tới chỗ cách trước mặt Nhạc Xương độ khoảng hai thước, chỉ tay vào mặt hắn, cảm phần nói :

- Người đã can thiệp vào việc bản bang lúc sáng này có phải chính là tiểu oa nhi ngươi không?

Nhạc Xương nhìn thoáng qua, đã biết ngay người này ắt là Hương chủ Lôi Minh gì đó của Kim Tiền bang, hắn bỗng nghe gã buông lời ngạo nghễ, bất giác xé ngược đôi lông mày kiếm lên, cất giọng lạnh lùng nói :

- Có lẽ ngươi chính là Lôi Minh chứ gì, đêm khuya canh vắng, ngươi mời bản thiếu gia đến đây để làm gì vậy?

Quả nhiên người cày chính là Hỏa Phán Quan Lôi Minh đây, gã thoạt trông thấy bộ dạng ngông cuồng của thiếu niên này sớm đã nổi giận đùng đùng, gã lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Ngươi là Nhạc Xương đấy ư? Quả thật ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nếu chẳng nhờ bản Hương chủ bày chút tiểu kế, e rằng khó dụ tiểu tử ngươi đến đây rồi, há há há...

Nhạc Xương cất giọng lạnh lùng nói :

- Phí lời vô ích, rốt cuộc ngươi mời thiếu gia đến đây có điều chi giáo chăng?

Lôi Minh cười há há nói :

- Bản Bang chủ truyền lệnh khắp các nơi lấy tánh mạng của oa nhi người bất kể chết sống thấy đều có trọng thưởng! Hừ! Hôm trước người xuất hiện tại Bích Thủy Sơn Trang một lần, song báo hại huynh đệ bản bang ở phụ cận chờ đợi người cả một ngày một đêm, nếu như chẳng sử dụng khổ nhục kế này, e rằng người chưa chịu xuất hiện đâu.

Nhạc Xương nghe nói Kim Tiền bang hạ lệnh các nơi quyết diệt trừ mình cho bằng được, hôm trước có Nhuế Chấn Viễn và Tôn Vô Ky, bây giờ lại đến gã Lôi Minh này...

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức thăm dò hỏi :

- Vậy thì người mời thiếu gia đến đây, định cậy thế đông người giữ khách rồi.

Lôi Minh khẽ gật đầu nói :

- Ô! Người cũng khá thông minh đấy, song quyền đầu chẳng lại tứ thủ, hảo hán chống chẳng lại đông người, nếu người biết điều thì khỏi phải chuốc khổ vào thân, bọn này cũng không đến nỗi vất vả.

Gã nói chưa hết lời Nhạc Xương đã kêu lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Người không mơ tưởng chứ?

Lôi Minh thoát ngạc nhiên trong giây lát, sau đó vỡ lẽ ngay, bất giác nổi giận dùm dùm, kêu xoẹt một tiếng rút thanh kiếm thép ra khỏi bao luôn, khẽ hất tới trước một cái, cảm phần nói :

- Nếu người không biết điều, thanh kiếm này sẽ không tha người đâu!

Nhạc Xương ưỡn ngực nói giọng lạnh lùng :

- Tại hạ sẵn sàng hầu giáo.

Tức thì Lôi Minh giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, khoát tay trái một cái, mười mấy đại hán nọ đồng lúc rút binh khí ra hết, tiếp theo là tiếng gầm hét họ đã vây Nhạc Xương vào vòng trong.

Mặt Nhạc Xương lạnh như tiền, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người, nói :

- Nhạc Phi vốn là nhất đại trung lương đã yên nghỉ ở chốn thanh vắng này, như hạng tiểu quỷ các người được chôn xác tại đây hầu hạ Nhạc gia là phước do tiền kiếp để lại.

Lôi Minh không đợi hắn nói xong, giận dữ gầm hét nói :

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, chẳng lẽ người muốn bản đường chủ đích thân động thủ ư?

Nhạc Xương bỗng nghiêm sắc mặt lại trầm giọng nói :

- Chẳng lẽ người chưa hài lòng thắng cảnh nơi đây sao? So với bọn Tôn Vô Ky, người tốt số hơn chúng nó nhiều.

Lôi Minh nghe nói thế, bất giác giật mình hỏi :

- Nói sao? Chính tiểu tử người đã sát hại nhóm thủ hạ của Tôn hương chủ đó ư?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn mộ Nhạc Vương tức thì hào khí đại khởi, ưỡn ngực nói :

- Loạn thần tặc tử, mọi người đều có bổn phận phải diệt họ, chớ nói một Hương chủ nhỏ như người, cho dù Bang chủ Kim Tiền bang không đến tìm ta, bản thiếu gia cũng quyết không buông tha gã đâu!

Bấy giờ, Lôi Minh không còn chịu đựng được nữa lập tức gầm hét nói :

- Đây tiểu tử, hãy nạp mạng nào!

Dứt lời, gã nhảy tới vùng kiếm tấn công ngay.

Nhạc Xương lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Cho dù người hết muốn sống, nhưng cũng chớ hấp tấp như thế làm gì!

Hắn tỏ ra rất bình tĩnh, đợi mũi kiếm đâm tới chỗ cách trước ngực còn khoảng ba tấc, mới đảo mình lui ra năm thước, hắn vừa đặt chân chấm đất bỗng cảm thấy sau lưng có tiếng binh khí phá không vang lên, hắn lập tức lượn mình xoay một vòng đồng thời vùng chưởng bồ xuống nhanh như chớp.

Gã đại hán thấy đánh lén một đao không trúng, thoát vừa giật mình kinh hãi, bỗng cảm thấy cổ tay phải đau như cắt, kêu choeng một tiếng thanh đao đánh rớt trên đất luôn.

Gã vừa giơ tay trái đỡ lấy cánh tay phải, vừa nghiêng răng lùi ra sau.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, cũng không thèm truy kích đối phương, cứ đứng ngạo nghễ tại chỗ.

Lôi Minh vừa kinh hãi vừa cảm phần, gã không ngờ tiểu oa nhi này chỉ hất tay một cái nhẹ nhàng đã hạ được một người ngay, gã giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, khẽ hất thanh kiếm một cái chuẩn bị truy kích hắn, bỗng nghe sau lưng có tiếng la hét.

- Xin Hương chủ lui sang một bên, giết gã không cần dùng dao mổ bò, để anh em bọn này liễu kết hắn cho mà coi!

Dứt lời, có bốn đại hán từ sau lưng gã xông tới, chia làm bốn vị trí khác nhau cùng cầm binh khí lao tới bổ vào người Nhạc Xương nhanh như chớp.

Lôi Minh trông thấy thế, cười khẩy một tiếng, khẽ gật đầu nói :

- Tiểu tử này chính là người mà Bang chủ đã hạ lệnh tầm nã, bất kể chết sống vẫn được trọng thưởng, các huynh đệ cứ việc yên tâm xuất thủ.

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh cười khẩy nói :

- Nơi đây đất rộng người vắng, chớ nói chỉ có bốn người các ngươi, cho dù thêm mười lần số người như vậy, hừ, ta thiết tưởng Nhạc Vương gia gia cũng hoan nghênh thôi.

Bây giờ, người bên trái thì múa búa tạ, còn người bên phải thì sử dụng thanh sắt dài cùng lúc lao tới quét vào lưng hắn.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng đảo mình tránh sang một bên.

Tức thì cả búa tạ lẫn thanh sắt dài đều đánh vào hư không hết.

Mặt hắn lạnh như tiền, hai mắt tia ra luồng sát khí kinh người, chẳng đợi hai gã nọ nhảy tới, hắn lập tức vung song chưởng tấn công một chiêu “Lực Cự Thiên Quân”, đánh bật hai gã nọ té lui ra sau khoảng năm thước.

Mặc dù bốn đại hán bị chưởng phong đánh văng ra sau, nhưng kể đó họ lại nhảy tới vây công Nhạc Xương tiếp, võ công của bốn gã này cũng khá gớm. Họ phối hợp tiến thoái công thủ rất khéo léo, chẳng có chút kẽ hở gì hết, bốn thanh đao kiếm tấn công toàn những chiêu vô cùng lợi hại.

Chỉ trong chốc lát họ đã đụng với nhau trên hai mươi chiêu, Nhạc Xương trông thấy bốn đại hán này càng chiến đấu càng hăng, chẳng có mảy may nổi sợ hãi, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng, nhũn thẳm :

- “Ta chẳng muốn giết họ chút nào, thế nhưng chúng nó trợ hổ tác ác, nếu có để lại cũng chỉ tổ gây họa bại cho dân gian, chi bằng liễu kết họ cho xong”.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức triển khai “Mị Ảnh Si Uyên” thân pháp lượn mình chạy xoay vòng giữa bốn gã đại hán nọ nhanh như chớp.

Đồng thời Nhạc Xương mang U Minh thập nhị thức kiếm pháp của Phụ nhân trung niên đã truyền thụ chuyển dụng thành chưởng pháp, oai lực cũng không giảm sút chút nào.

Bốn đại hán vẫn liều mạng tấn công như điên như cuồng, nhưng lợi thế đã hoàn toàn mất hết, họ bị thân pháp thần kỳ của Nhạc Xương xoay vòng đến hai mắt cứ nảy đom đóm lửa.

Tình thế bỗng biến đổi, chẳng những bốn đại hán hồn phi phách tán, ngay cả Hòa Phán Quan Lôi Minh cũng kinh tâm động phách.

Lôi Minh vừa đưa mắt theo dõi hiện trường vừa nhũn thẳm :

- “Chẳng mấy chốc nữa, tánh mạng của họ ắt nguy khốn tới nơi, vậy thì...”

Gã đang còn suy nghĩ, hiện trường lại có thay đổi.

Bỗng thấy Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, nhún mình nhảy vọt lên cao khoảng ba trượng, sau đó vận công vào song chưởng sử dụng một thức “Càn Khôn Hổ Dị” lao xuống nhanh như chớp, đồng thời xòe mười ngón tay ra dùng chín thành công lực chộp vào hướng bốn đại hán.

Cũng đồng thời ngay lúc này...

Hòa Phán Quan Lôi Minh đã biết tình hình chẳng ổn, cũng lập tức phi thân lướt tới vùng trường kiếm quét vào người Nhạc Xương đang phát phơ hạ xuống, mãnh liệt hết sức.

Nhạc Xương thoát trông thấy thế, chẳng luống cuống chút nào, song chưởng vẫn tiếp tục ấn xuống không hề thay đổi, nhưng thân người lơ lửng trên không khẽ đảo mình một cái lượn ngang bảy thước.

Ngay lúc hắn tránh khỏi đường kiếm của Lôi Minh, hai chân vừa đặt xuống đất, bỗng nghe vài tiếng thảm rú phá không vang lên, bốn đại hán nọ đã bị chiêu “Đoạt Mạng Truy Hồn” của hắn đập vỡ đầu chét ngay lập tức.

Lôi Minh đánh một kiếm không trúng đích, lại thấy bốn đồng bọn bỏ xác tại chỗ, tức thì mặt mày thảm biến. Nhạc Xương đang đứng cách gã độ khoảng hai trượng nói giọng lạnh lùng :

- Lôi Minh, ngươi thấy chiêu “Đoạt Mạng Truy Hồn” của bản thiếu gia có lợi hại không?

Mặc dù Hòa Phán Quan Lôi Minh kinh sợ võ công của Nhạc Xương, nhưng khi thấy đồng bọn của mình bị giết chết, tức thì nổi giận ùng ùng, gằn hết nói :

- Tiểu tử chớ ngông cuồng quá thế, xem bản Hương chủ băm xác ngươi đây.

Dứt lời phi thân lao tới đồng thời vung kiếm chém vào người Nhạc Xương ngay.

Nhạc Xương trông thấy đối phương nổi giận bất giác giật bắn người lên, vội đảo mình tránh sang một bên.

Kêu xoẹt một tiếng, Nhạc Xương rút Thanh Minh kiếm ra khỏi bao.

Bây giờ trường kiếm của Lôi Minh lại tấn công tới lần nữa.

Nhạc Xương tay phải cầm kiếm, nghiêng mình lách sang một bên, kể đó hất kiếm mình đánh ra một chiêu Khôi Tinh Điểm Nguyên đâm vào ngực gã nhanh như cắt.

Lôi Minh thoát trông thấy kiếm pháp của hắn biến hóa thần tốc khó lường, hơn nữa kiếm khí lạnh buốt, bất giác giật mình nhảy lùi ra sau, không dám đụng với đối phương.

Thế nhưng gã thoát vừa lùi ra sau bỗng nghe Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, lại lượn mình lướt tới như hình với bóng, kêu vù một cái có hàng vạn bông kiếm phủ tới nhanh như chớp.

Lôi Minh nằm chiêm bao cũng không ngờ thân pháp của thiếu niên này lại nhanh nhẹn và quỷ quyết đến thế.

Gã thoát vừa cảm thấy hoa mắt, và khí lạnh chạm vào người, muốn lượn mình tránh né cũng chẳng còn kịp nữa.

Thế nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lôi Minh tình cấp sanh trí lập tức ngã người nhào lộn trên đất lăn mình ra ra cả vài thước.

May mà như thế, ngực áo của gã cũng bị kiếm khí rạch toét một đường hở, bất giác sợ đến lạnh toát mồ hôi.

Gã vừa hoàn hồn bình tĩnh lại, ngược đầu thấy Nhạc Xương đứng tại chỗ trán kiếm ngang ngực, mặt lộ vẻ cười ngạo nghễ.

Mặc dù gã hận đến nghiêng răng kêu ken két, song biết rằng mình quyết không phải đối thủ của hắn, nếu không lập tức đào tẩu, cuối cùng rồi phải bỏ xác tại chỗ này mà coi.

Tục ngữ có câu: “Hảo hán trả thù dù ba năm cũng chưa gọi là muộn”.

Gã suy nghĩ đến đây lập tức ngồi dậy đồng thời hạ kiếm xuống, cắn phần nói :

- Đây tiểu tử, đêm nay bản Hương chủ chịu trận, chúng ta hẹn hôm khác gặp lại.

Nói xong, khẽ khoát tay trái một cái phi thân chạy trước.

Nhạc Xương buông tiếng cười một hơi dài nói :

- Đây lão tặc! Người chạy đâu cho khỏi?

Dứt lời, lượn mình lướt tới đồng thời vung Thanh Minh kiếm điểm vào Linh Đài huyệt ở sau lưng Lôi Minh nhanh như cắt.

Trong lúc mũi kiếm của Nhạc Xương sắp đâm vào lưng Lôi Minh, bỗng nhiên có một bóng đen từ sau mộ Nhạc Vương bay vọt tới, đồng thời phát hai tay áo kêu vù một cái, tức thì có mười mấy chấm sao băng ảo hóa thành hình hoa mai bắn vào mặt Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương đang phi thân tới giữa không bất tiện tránh né, hơn nữa khoảng cách quá gần, tức thì không còn đủ thời gian tấn công Lôi Minh nữa, liền xoay kiếm ra sau múa ra một đạo kiếm quang kêu leng keng vài tiếng.

Số ám khí bay tung tóe rơi xuống đất hết.

Nhạc Xương thoát trông thấy Kim Tiền bang chẳng những xếp đặt mai phục trước, hơn nữa đã sử dụng loại ám khí độc hại hơn tam cấp như thế, bất giác nổi giận đùng đùng.

Thân người hắn vừa chấm đất, lập tức khẽ nhún hai mũi chân một cái, nhảy vọt lên cao, thanh kiếm trong tay lại ảo hóa ra hàng vạn bông kiếm phủ vào bóng đen đang núp ở sau mộ nhanh như chớp.

Bóng đen nọ thấy mình đánh lén một kích chẳng thu được kết quả bất giác giật mình kinh hãi, định quay người bỏ chạy thì kiếm khí vừa ập tới.

Kêu oa một tiếng! Nghe thật rùng rợn, mưa máu bay tung tới đầy trên không, một thân người đã bị thanh kiếm của Nhạc Xương chém trên đầu xuống tới chân thành hai phần.

Hắn ngoái cổ nhìn ra sau, mới bay Lôi Minh đã thừa cơ hội ngàn vàng này co giò chạy như gió.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Đây Lôi Minh, nếu đêm nay để ngươi tẩu thoát, bản thiếu gia sẽ không còn gọi là họ Nhạc nữa.

Dứt lời, hắn lượn mình đuổi theo ngay.

Lôi Minh co giò chạy như điên như cuồng, bỗng thấy trước mặt có một cánh rừng rậm, bất giác cả mừng nhủ thầm :

- “Chỉ cần chạy vào trong rừng, xem như mạng già được bảo đảm ngay.

Gã lập tức gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn”.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng đen thấp thoáng từ trong rừng hiện ra, thân pháp đối phương thần tốc nhanh nhẹn hết sức.

Lôi Minh thoát trông thấy một bóng người tự trong nhảy vọt ra, bất giác giật mình thả chậm bước lại, bóng đen nhỏ nhắn nọ đã lướt tới chỗ cách trước mặt gã còn khoảng hai trượng, đã lên tiếng hỏi :

- Người ở đằng trước có phải là Lôi hương chủ đó chăng?

Lôi Minh ngạc nhiên nói :

- Đúng thế chính là Lôi mỗ đây.

Trong lúc gã thoát vừa thả chậm bước định xem người này là ai, bỗng nghe đối phương gầm hét một tiếng :

- Lôi Minh lão tặc, hãy nạp mạng mau.

Dứt lời, vung kiếm đâm tới luôn. Lôi Minh chỉ thấy một đạo ánh kiếm đâm vào trước ngực gã nhanh như chớp.

Đồng thời ngay lúc này...

Nhạc Xương đã rượt tới, hấp tấp cách không phóng ra một chiêu nhanh như chớp.

Kêu dừng một tiếng...

Lôi Minh trúng chiêu loạn choạng nhào tới trước, kêu choeng một tiếng trường kiếm đánh rơi trên đất luôn, đầu óc choáng váng, há mồm chưa kịp phun máu trước ngực bỗng lại cảm thấy đau như cắt, gã hét to một tiếng :

- Hồng rồi!

Thế nhưng gã này không hổ thẹn là lão giang hồ, cuối cùng sắp chết mà vẫn rất bình tĩnh, gã âm thầm vận khởi một khẩu tàn dư chân khí, trợn ngược hai mắt, giận dữ gầm hét :

- Lôi mỗ liệu chết với ngươi thôi!

Dứt lời phun máu tủa tủa.

Hai đạo chiêu lực từ lòng hai bàn tay gã đẩy tới nhanh như vũ bão.

Hình như bóng đen nhỏ nhắn nọ không ngờ gã sắp chết vẫn có thể phản kích, nhất thời tránh né không kịp, tức thì trúng phải một chiêu của gã.

Sau khi y trúng chiêu kêu hự một tiếng, trường kiếm trong tay cũng theo đó xoáy mạnh một cái, tức thì Lôi Minh rú lên một tiếng thảm thiết, máu từ lòng ngực phun ra tủa tủa, té nằm trên đất chết ngay lập tức.

Đối phương thấy Lôi Minh té ngã ra đất chết ngay lập tức, mặt lộ vẻ cười đắc ý, sau đó cau mày lại cũng đánh bạch một cái té nằm trên đất bất động luôn.

Thanh kiếm vẫn cắm sâu vào ngực Lôi Minh. Nhạc Xương chạy tới đưa mắt nhìn hai người, bất giác lắc đầu khẽ thở dài một tiếng.

Nhạc Xương bước tới bên cạnh người nọ, thấy thân hình đối phương mảnh dẻ đang gục đầu nằm trên mình Lôi Minh.

Nhạc Xương giơ tay lật người y qua tức thì một gương mặt anh tuấn hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy mặt mày y tái mét không còn chút máu, mặt dù lòng ngực y còn nhấp nhô liên tục, thế nhưng hơi thở rất yếu.

Nhạc Xương biết y bị thương khá nặng thế rồi hấn vận công phóng chỉ điểm vào ba đại huyệt Khí Hải, Chưởng môn và Bách Hội của y.

Bấy giờ bầu không khí trước mộ Nhạc Vương đã trở lại yên tĩnh như lúc nãy, chỉ có vài xác chết nằm ngổn ngang trên đất mà thôi.

Thế rồi Nhạc Xương ôm vào nách xốc người đó lên, chỉ cảm thấy thân thể người này mềm mại và nhẹ cân, hấn không rảnh rồi suy nghĩ nữa, lập tức phi thân chạy xuống Tê Hà Lãnh.

Khi hấn xuống tới chân núi, bất giác do dự giây lát.

Bấy giờ trời bắt đầu mờ mờ sáng.

Chẳng lẽ mang người này trở về khách sạn chăng?

Không được người này thọ thương khá nặng cần phải chữa trị, nếu mang đối phương trở về khách sạn ắt phải bị bọn hung đồ Kim Tiền bang phá rồi không sai.

Hấn suy nghĩ đến đây, bỗng nảy a một kế, nhủ thầm :

- “Chi bằng ta đến phụ cận nơi Triệu Phùng Xuân đang cư ngụ, tìm một hang đá bí ẩn nhưng vẫn có thể yên tâm trị thương cho đối phương?”

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây cảm thấy đắc ý vô cùng, vì Triệu Phùng Xuân quyết không nào ngờ rằng mình đã thoát hiểm, hơn nữa lại còn ở gần chỗ cư ngụ của gã trị thương cho người.

Thế rồi hấn lập tức thi triển thân pháp chạy về hướng cư ngụ của Triệu Phùng Xuân.

Chẳng mấy chốc hấn đã tìm gặp một hang đá nhỏ nhỏ đủ cho hai người dung thân, hấn được kinh nghiệm bài đầu, nên lần này hấn quan sát thật kỹ sau đó mới phi thân vào động.

Vào trong động khoảng năm thước, hấn đặt người ấy nằm trên đất.

Không ngờ khi hấn rút tay trái ra đã vô tình làm tuột chiếc khăn xanh quấn trên đầu của y, thì một mái tóc mây xinh đẹp xõa dài lên vai.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “A! Té ra đôi phương là một thiếu nữ, chẳng trách gì con người y mảnh dẻ như thế, vậy thì ta biết dùng cách gì trị thương cho y đây?”

Nhạc Xương cứ đi tới đi lui trong động huyết, suy nghĩ tìm cách gì giải quyết việc này.

Thế nhưng hần trăm tư một hội lâu vẫn chưa tìm ra biện pháp gì hay cả.

Thình thoảng hần đưa mắt nhìn thiếu nữ nọ một cái, thấy gương mặt xinh đẹp này hình như quen thuộc, nhưng nhất thời lại chẳng nhớ ra đã gặp ở nơi đâu.

Bây giờ, mặt mày thiếu nữ càng lúc càng tái mét.

Nhạc Xương luống cuống nhủ thầm :

- “Y thọ thương rất nặng, nếu không kịp thời cứu trị ắt phải nguy đến tánh mạng bây giờ, còn kiêng kỵ nam nữ thọ thọ bất tương thân làm gì nữa, hãy cấp tốc lo cứu người trước đã”.

Hần suy nghĩ đến đó tức thì tấm lòng cảm thấy cởi mở ngay.

Nhạc Xương bước tới bên cạnh y, ngồi xếp bằng trên đất cởi áo ngoài của y ra, tức thì để tấm thân da thịt trắng trẻo.

Nhạc Xương dẹp bỏ tạp niệm, cuối đầu đưa mắt khám xét giây lát.

Mới thấy bên hông phải y lộ ra một vết đen sậm.

Nhạc Xương thở phào một cái thật nhẹ nhõm lắm bầm nói :

- Xem như mạng người còn lớn, nếu vết thương xê dịch lên trên một chút nữa thì trúng vào Kỳ môn Đại huyết, đến lúc đó dù đại la thân tiên giáng trần cũng đành bó tay chịu thua.

Hần vừa xem xét vết thương vừa lẩm bầm nói thầm, bỗng trông thấy nơi cổ thiếu nữ có đeo một sợi dây chuyền, có móc thêm một trái tim thủy ngọc, xung quanh viền bằng bạc trông thật xinh đẹp.

Nhạc Xương thấy mặt trái tim thủy ngọc đẹp lạ thường bất giác dùng năm ngón tay khê sờ nó một hồi, không ngờ chỗ viền bạc trái tim nọ bỗng tách ra làm hai.

Thì ra bên trong có một hạt hồng đậu tương tự nho nhỏ!

Nhạc Xương bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Một hồi thật lâu...

Hần giật mình lẩm bầm nói :

- Chẳng lẽ là y sao?

Nhạc Xương liên tưởng tới đôi phương ném hồng đậu thị cảnh giác!

Cũng liên tưởng đến khách lữ giải nguy!

Y giết Lôi Minh để trả thù? Hay để cứu mình đây?

Tại sao y mãi theo dõi mình vậy?

Tất cả những sự việc này thấy đều là những câu nghi vấn khó giải.

Thình lình ngay lúc này...

Từ bên ngoài có luồng ánh sáng nghiêng nghiêng soi vào hang đá.

Nhạc Xương giật mình ngoài cổ nhìn ra ngoài mới hay ánh nắng mặt trời đã từ từ lên cao soi sáng cả một vùng đại địa.

Hần mới phát giác rằng mình làm mất thời giờ quá nhiều, chớ vì thế mà làm hỏng việc lớn.

Thế rồi hần lập tức khếp hai mặt trái tim thủy ngọc lại, sau đó vận khởi toàn thân chân lực khê ấn lên huyết Đôn Điền của y.

Tức thì có luồng cương dương chi khí lưu hành trong trăm mạch tứ chi của y.

Khoảng giây lát sau thiếu nữ nọ bỗng phát ra tiếng rên rĩ thật khê.

Nhạc Xương biết rằng đã đến lúc quan trọng, hần lập tức sử dụng thân pháp thần tốc phóng chỉ điểm khắp một trăm lẻ tám huyết đạo trong toàn thân y.

Sau đó lại ấn tay phải lên huyết Đôn điền của y đồng thời gia tăng mười thành chân lực.

Khoảng mười phút sau...

Thiếu nữ khê kêu hừ một tiếng, sắc mặt từ từ hồng hào lại, đồng thời y cũng mở to hai mắt dần.

Trước hết y thấy một thiếu niên mặt mày thanh tú ngồi bên cạnh mình, đang sử dụng bàn tay phải ấn lên Đôn điền yếu huyết của mình.

Y cúi đầu nhìn tiếp, mới hay y phục của mình đã cởi ra hết, để lộ cặp ngực ra ngoài bất giác then đỏ mắt, thân liễu cứ run rẩy không ngừng.

Nhạc Xương sợ rằng thiếu nữ hiểu lầm, đồng thời uống công trị thương, lập tức lên tiếng nói :

- Đêm hôm qua cô nương bị Lôi Minh trước khi sắp tắt thở đánh trúng một chưởng thọ thương khá nặng, tại hạ đang sử dụng toàn lực trị thương cho cô nương, chẳng hề có chút ác ý gì hết, mong cô nương vận khí tương trợ, để đạt kết quả tốt.

Khóe mắt thu ba của thiếu nữ thoáng hiện một luồng sóng thần bí, y thấy gương mặt Nhạc Xương đỏ như lửa hồng, mồ hôi toát ra trên trán to bằng hạt đậu, hơn nữa giọng nói thành khẩn nên y khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, sau đó lại nhắm mắt lại.

Lại trải qua một thời gian nữa, Nhạc Xương thu hồi bàn tay, cứ thở hồng hộc liên tục, vì tiêu hao chân lực quá nhiều, bây giờ toàn thân hắn đã ươn sũng.

Nhạc Xương ngồi yên tại chỗ bắt đầu vận công điều tức.

Thiếu nữ nọ ngồi bật dậy, sau khi sửa lại y phục cho chỉnh tề, mới đứng phất dậy luôn.

Y đưa mắt nhìn chăm chăm Nhạc Xương, thâm tình trên mặt thay đổi liên tục.

Một âm thanh khẽ nói trong lòng y :

- Biết làm sao đây? Ta biết làm sao bây giờ?

Thình lình...

Trên mặt y thoáng lộ một vẻ cười thần bí, kế đó y hất chưởng khẽ vỗ vào lưng Nhạc Xương một cái.

Phóng hạ đồ đao

Nhạc Xương đang nhắm mắt vận công điều tức, chỉ trong giây lát sau, chân khí đã lưu hành khắp toàn thân, bây giờ không những hết mệt mỏi, hơn nữa cảm thấy khỏe khoắn vô cùng.

Ngay lúc hần định mở mắt ra, bỗng nhiên toàn thân khẽ run một cái.

Nhạc Xương thoát vừa giật bắn người lên, thì hạ bán thân đã mềm nhũn không còn cử động được nữa.

Hắn trợn ngược hai mắt, cảm phần nhìn thiếu nữ nọ, lạnh lùng nói :

- Thiếu gia có lòng tốt cứu chữa người, không ngờ người lại lấy ân trả oán.

Hắn chưa nói hết lời, thiếu nữ nọ cười khúc khích vài tiếng liền, đồng thời móc túi lấy một cái lọ ngọc ra, từ trong lọ đổ ra hai viên thuốc há miệng nuốt vào bụng.

Nhạc Xương thoát thấy y cười một cách quái gở, nhất thời quên cả nói tiếp, chỉ trơ mắt ngẩn nhìn đối phương, chẳng hề để ý y lấy thuốc nuốt vào mồm chút nào cả.

Y thấy Nhạc Xương cứ trơ mắt ngẩn nhìn mình, mặc dù huyết đạo hắn bị chế, nhưng giữa chân mày hắn vẫn lộ ra một oai nghi không thể mạo muội xâm phạm.

Tức thì trống ngực thiếu nữ cứ đập thình thịch, tiếng cười cũng im bật luôn, y nghiêm sắc mặt lại nói :

- Té ra người là Nhạc Xương?

Nhạc Xương dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói :

- Ta là Nhạc Xương thì có sao nào?

Thiếu nữ nọ khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Trong óc tưởng tượng của ta, niên kỷ của Nhạc Xương phải lớn hơn người nhiều, hơn nữa...

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác nổi giận nói giọng lạnh lùng :

- Chẳng lẽ người cho rằng bản thiếu gia là giả mạo ư?

Thiếu nữ nọ vội lắc đầu lia lịa, nói khẽ :

- Không! Ta chẳng ngờ thế thôi.

Trong lòng Nhạc Xương lấy làm bức bối hết sức nhưng điều này lại có can hệ gì đâu?

- Chẳng lẽ ta trẻ tuổi một chút thì người mới chịu buông tha ta?

Thiếu nữ nọ đang cau mày trầm tư.

Trong lúc Nhạc Xương đang suy nghĩ lung tung, bỗng thấy thiếu nữ như vừa ở trong cơn trầm tư đã quyết định điều gì, y nghiêm sắc mặt lại, nói :

- Nhạc... Nhạc Xương! Người có biết ta là ai không?

Nhạc Xương ngạc nhiên trong giây lát, sau đó lắc đầu nói :

- Không biết.

Hai mắt thiếu nữ bỗng tia ra luồng sáng kỳ lạ nói :

- Thế tại sao người lại cứu ta?

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, nói :

- Không tại sao cả, nhân vật bạch đạo phe ta hành hiệp giang hồ, phải có bốn phận trợ giúp kẻ yếu đánh dẹp kẻ gian.

Hắn chưa nói hết lời, thiếu nữ nọ đã cướp lời nói :

- Ngoại trừ như thế, ngoài ra còn nguyên nhân gì nữa không?

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Ta nói dối với người để làm gì?

Thiếu nữ nọ nghe nói thế, tức thì mặt lộ thất vọng.

Nhạc Xương lấy làm thắc mắc chẳng hiểu tại sao y lại có thái độ như thế, trong lòng hắn đang còn suy nghĩ bỗng nghe thiếu nữ thở dài một tiếng nói giọng u oán :

- Đêm lành lữ điểm lưu thư giản, mới đó vẫn chưa giáp năm, không nhận ra dung mạo... đèn đuốc Dương Châu vẫn còn đó, à...

Nhạc Xương động lòng nhìn thiếu nữ, ngạc nhiên nói :

- Xin hỏi phương danh của cô nương xưng hô thế nào?

Thiếu nữ như có vô hạn cảm xúc nói :

- Người từng nghe nói Hồng Đậu Ma Nữ bao giờ không?

Nhạc Xương thất kinh kêu a một tiếng, nói :

- Nói sao? Hồng Đậu Ma Nữ ư... Người là...

Thiếu nữ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, Hồng Đậu Ma Nữ chính là ta đây.

Nhạc Xương mặt lộ vẻ kinh ngạc, miệng mấp máy niệm bốn chữ Hồng Đậu Ma Nữ mãi, tức thì trong ký ức hiện ra những việc dĩ vãng.

Hắn vừa lăm bằm trong miệng bốn chữ Hồng Đậu Ma Nữ, vừa thò tay vào túi áo lấy chiếc khăn lụa gói hạt hồng đậu ra, sau đó gỡ cái gút khăn lụa tức thì hiện ra hai hạt hồng đậu đỏ tươi.

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, kể đó đưa tay ra phía trước, nói :

- Hồng... cô nương, vậy thì người ắt nhận ra vật này rồi?

Hồng Đậu Ma Nữ chẳng cần nhìn vật trong tay hắn, khẽ gật đầu nói :

- Chẳng những biết vật này, nói thật cho người hay cũng không hề chi, hồng đậu này chính là vật của bản cô nương vậy.

Lần này Nhạc Xương không lấy làm lạ nữa, vì hắn cũng đã đoán biết rằng vật đang cầm trong tay ắt là của thiếu nữ này rồi.

Nhưng bản cảm thấy hơi lạ là mình chưa từng quen biết Hồng Đậu Ma Nữ, trước hết đối phương gửi khăn lụa báo động mình, sau đó lại giải cứu mình, điều lạ hơn nữa là mỗi lần đều xảy ra ở lúc mình cần sự giúp đỡ nhất.

Hắn đưa mắt nhìn Hồng Đậu Ma Nữ, vừa cuốn khăn lụa lại vừa ấp úng nói :

- Vậy thì cô nương...

Hồng Đậu Ma Nữ không để hắn nói tiếp cướp lời nói :

- Bây giờ, người hiểu rồi chứ?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Ô! Đa tạ cô nương tương cứu vài lần, tại hạ...

Hắn nói tới đây bỗng ngưng lại không nói ra, vì hắn sực nghĩ rằng đối phương đã ra tay nghĩa hiệp giải cứu mình vài lần, nhưng tại sao hôm nay bỗng lại hạ sát thủ điểm huyết đạo của mình như thế.

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức nói :

- Thế nhưng tại hạ chẳng hiểu vì sao cô nương bỗng lại hạ sát thủ.

Hồng Đậu Ma Nữ mặt lộ vẻ cười nói giọng ôn tồn :

- Tại vì ta muốn mang lai lịch thân thế của ta kể lại cho người nghe.

Nhạc Xương như sa vào mây mù, ngạc nhiên hỏi :

- Lúc cô nương kể thân thế ắt phải điểm huyết đạo của người ta trước sao?

Hồng Đậu Ma Nữ khẽ gật đầu, mỉm cười nói :

- Ta chưa từng nói cho bất cứ một ai nghe bao giờ, cho nên ta muốn người ngồi yên tại chỗ nghe kể, người nên biết rằng ta chẳng có chút ác ý gì hết.

Nhạc Xương lắng đầu thờ dài một tiếng nói :

- À! Người làm thế chẳng cảm thấy hơi quá đáng chăng?

Hồng Đậu Ma Nữ bỗng ngưng cười đưa mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương.

Nhạc Xương thoát vừa tiếp xúc ánh mắt y bất giác run bắn người lên, hắn vội cúi đầu xuống không dám nhìn đối phương nữa, trống ngực cứ đập thình thịch không dừng.

Hồng Đậu Ma Nữ tỏ ra rất nhu mì nói :

- Có lẽ người nói phải, nhưng ta bảo đảm với người, chỉ một lần này thôi, về sau tuyệt đối chẳng có chuyện tương tự như thế xảy ra.

Nhạc Xương thấy y nghiêm sắc mặt nói như thế tức thì không tiện nói gì nữa, hắn đành lẳng lặng ngồi yên tại chỗ, chờ đợi y kể chuyện.

Bấy giờ...

Hồng Đậu Ma Nữ đưa mắt nhìn ra hang đá, nói giọng chiêm bao :

- Lúc ta có ký ức, ta đã sống với mẫu thân. Thất Xảo bà bà, ở trong thung lũng Bách Vô Cấm Kỵ tại Lục Bàn sơn, vô ưu vô tư...

Nhạc Xương giật bắn người lên, không cảm lòng được nói :

- Té ra người là thiên kim của Thất Xảo bà bà?

Hồng Đậu Ma Nữ khẽ gật đầu một cái, sau đó nói tiếp :

- Từ lúc còn bé ta đã tập võ chung với bảy vị sư tỷ, mặc dù mẫu thân rất thương ta, thế nhưng về mặt võ công, lão nhân gia người tuyệt đối nghiêm ngặt chẳng thiên vị ai hết.

Nhạc Xương biết y chẳng nói lời hư dối, khẽ gật đầu nói :

- Quả thật công lực của cô nương chẳng tầm thường, nếu phen này chẳng vì gã Lôi Minh xuất thủ đột ngột và liều chết với nhau, thì gã cũng chưa chắc đã thương được cô nương.

Hồng Đậu Ma Nữ thở dài một tiếng nói :

- Ta vốn là người xuất thủ cay độc, nên chẳng đề phòng đối phương liều mạng phản kích, quả thật đúng là bắn chim nhận hàng ngày, cuối cùng lại bị chim nhận mồi vào mắt.

Hồng Đậu Ma Nữ nói tới đây dừng lại giây lát sau đó lại nói tiếp :

- Cách đây hai năm, hôm ta vừa tròn mười sáu tuổi, mẫu thân bảo ta vào mật thất truyền một bộ tâm pháp và khẩu quyết cho ta, từ đó ta chẳng ra khỏi mật thất nữa bước, đúng một năm trời, mãi cho đến lúc ta luyện thành công bộ tâm pháp và khẩu quyết nọ, mẫu thân mới cho phép ta được rời khỏi mật thất.

Y nói tới đây trầm tư giây lát, hình như đang hồi tưởng việc quá khứ, sau đó lẩm bẩm nói :

- Thế nhưng chẳng bao lâu, vào một đêm mưa gió bão táp, mẫu thân đã dẫn một nho sĩ trung niên độ khoảng bốn mươi tuổi ngoài về núi, mẫu thân đã giúp y đoạt mất đồng trinh của ta.

Lúc y nói đến đây, mặt lộ vẻ căm hờn.

Nhạc Xương giật bắn người lên, đối với việc Thất Xảo bà bà làm như thế hẳn lấy làm bất mãn vô cùng, thế nhưng ở trước mặt Hồng Đậu Ma Nữ hẳn bất tiện tỏ ra thế thôi.

Hồng Đậu Ma nữ kể tới đây, mặt lộ vẻ căm hờn nói giọng xúc động :

- Chính là từ đó ta bắt đầu căm thù nam nhân, trong một năm nay có khoảng ba trăm nam nhân có tên tuổi đã chết trong tay ta.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy, mặc dù hạ bán thân hẳn mất hết khả năng cử động, nhưng thượng thân khẽ xông tới trước, nói giọng giận dữ :

- Trông ngươi có gương mặt xinh đẹp như thế không ngờ lòng dạ ngươi lại tàn nhẫn ác độc như vậy, nếu bản thiếu gia chẳng bị ngươi không chế huyết đạo, hôm nay ắt phải giết ngươi để trả thù cho số nạn nhân ấy!

Hồng Đậu Ma Nữ nói giọng căm phẫn :

- Chẳng lẽ một người làm lỗi, không có chút cơ hội nào ăn năn hối cải sao?

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác nhủ thầm :

- “Đúng thế! Nếu một người làm lỗi, chỉ cần y chịu ăn năn hối cải, rất nên tạo cơ hội cho y sửa đổi”.

Hồng Đậu Ma Nữ thấy hẳn trầm mặc không trả lời gì hết, bất giác thở dài một tiếng, nói :

- Tất cả chúng sanh ở chốn thiên hạ này, chẳng lẽ có một người nào chưa hề làm điều sai lầm trong suốt đời người thật sao? Như những gì ta đã thấy đã biết, hình như không có một người nào hoàn toàn chân thiện cả, phần nhiều họ sống giả nhân giả nghĩa.

Nhạc Xương vừa nghe nói vừa suy nghĩ, có lẽ y nói phải, nhưng hẳn cũng hiểu tại sao một thiếu nữ nhu mì đa tình như vậy lại có thể gây nên những sự kiện ác độc như thế?

Bây giờ hẳn đã hết giận, hơn nữa thông cảm y, nói giọng nhẹ nhàng :

- Lúc ngươi giết số người ấy, chẳng lẽ không có chút cảm xúc gì chẳng?

Hồng Đậu Ma Nữ khẽ gật đầu nói :

- Mỗi khi ta giết chết một người đều có chút ân hận, thế nhưng khi ta gặp lại một người nam nhân khác thì ta không thể không chế mình nữa, ngươi có biết rằng sự thỏa mãn và thèm khát nọ đã quyến rũ ta đến cỡ nào không? Ta đã đùa nghịch số nam nhân tự cho mình là hơn người, sau khi họ cống hiến tất cả cho ta, đến lúc cực điểm mất hết tinh lực mà chết.

Y nói đến đây, mặt mày ừ rù cúi đầu trầm mặc giây lát, sau đó ngược đầu nói tiếp :

- Thoạt tiên ta cảm thấy vừa kích thích và khoái lạc, thế nhưng ngày tháng trôi qua, trong lòng càng lúc càng cảm thấy áy náy và ân hận muốn sửa đổi bản tánh, nhưng... ta lại thiếu phần can đảm và lực lượng, vì thế càng lúc càng sa lầy đến không thể dừng bước lại được, cho đến... cho đến...

Nhạc Xương mãi theo đuổi thần tình trên mặt y, nghe y kể tới sau cùng, trong lòng hẳn mong rằng y có kỳ ngộ sẽ thay đổi cuộc đời của y.

Hồng Đậu Ma Nữ đưa mắt nhìn thần sắc hẳn, đã đọc được tâm ý hẳn, y cười một tiếng yêu kiều nói :

- Mãi cho đến khi ta gặp ngươi, hình như ta mới có hy vọng.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Gặp ta mới có hy vọng, tại sao vậy?

Hồng Đậu Ma Nữ cười một tiếng thật tươi nói :

- Ta cũng chẳng biết tại sao, ta chỉ cảm thấy rằng ngươi có thể giúp đỡ ta, và cho ta sức mạnh khiến ta sớm từ biên khổ trở về bên giác.

Nhạc Xương cứng họng nói chẳng nên lời nào hết.

Hai mắt Hồng Đậu Ma Nữ tia ra luồng ánh sáng van xin, nói giọng u oán :

- Chẳng lẽ ngươi lại hẹp hòi với một thiếu nữ yếu ớt chẳng?

Nhạc Xương nghĩ tới ân huệ y đã ban bố cho mình quả thật hẳn không có lý do gì cự tuyệt đối phương được hết, thế rồi hẳn trầm ngâm không nói gì cả.

Hồng Đậu Ma Nữ đưa cặp mắt ai oán ngăm nhìn Nhạc Xương nói :

- Ngươi có biết không, từ khi gặp ngươi ta đã thay đổi hành vi trước kia, thậm chí trái lệnh mẫu thân buông bỏ một môn võ công có thể xưng bá võ lâm.

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, buột miệng hỏi :

- Môn võ công gì mà có thể xưng bá võ lâm vậy?

Hồng Đậu Ma Nữ nói :

- Đó là môn Thiên Cương thần công do Hoàng đế lưu lại, muốn luyện nên môn công phu này ắt phải hấp thụ tinh huyết của ba trăm sáu mươi năm nhân sung sức, sau đó lại bế quan tu luyện thêm ba trăm sáu mươi ngày mới hoàn toàn thành công, thế nhưng trong khi chỉ còn thiếu một người cuối cùng, trời xui đất khiến lại gặp phải ngươi ta đã mất tự chủ, không những chẳng nỡ hạ thủ với ngươi, hơn nữa lại âm thầm theo dõi đến đây.

Y nói một hơi đến đây, sau đó đưa cặp mắt đa tình chăm chăm ngăm nhìn Nhạc Xương, chờ xem phản ứng của hắn.

Hình như Nhạc Xương sức nghĩ ra điều gì, xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói :

- Tại sao trước kia mẫu thân ngươi lại đối xử với người như thế?

Hồng Đậu Ma Nữ lắc đầu than thở nói :

- Lúc ban đầu ta cũng chẳng biết, về sau ta mới vỡ lẽ, sở dĩ mẫu thân phải làm như vậy, một là muốn được lòng nho sĩ trung niên nọ, kẻ đó tạo cho ta hận thù nam nhân, để tiện việc giết người luyện công!

Nhạc Xương lắc đầu thờ dãi một tiếng nói :

- Gã trung niên đó là ai vậy? :

Gương mặt Hồng Đậu Ma Nữ lộ ra nét căm phẫn, nói :

- Tiểu Diện Âm Ma!

Nhạc Xương giật bắn người lên, buột miệng nói :

- Nói sao? Tiểu Diện Âm Ma ư?

Bấy giờ hắn đã vỡ lẽ lòng người quý quyết, thế sự vô thường, khiến hắn phải rung mình ớn lạnh tóc gáy.

Giây lát sau...

Hắn thờ dãi một tiếng nói :

- À! Mẫu thân ngươi vì nhất kỷ chi tư lợi đã nhẫn tâm hy sinh ngươi.

Hồng Đậu Ma Nữ nói khê :

- Người sanh ra ta là phụ mẫu, người giáo dục ta là mẫu thân, mặc dù mẫu thân đối đãi ta như thế, nhưng ta chẳng trách lão nhân gia ngươi, có lẽ máu thân có nỗi khổ tâm khó nói cũng nên, nếu đứng về một phương diện khác mà nói có lẽ bà ta làm như thế là đúng.

Nhạc Xương không làm sao hiểu nổi ý nghĩa trong lời nói của y, hắn chỉ trơ mắt ngăm nhìn Hồng Đậu ma Nữ không nói gì hết.

Hồng Đậu Ma Nữ lại nói tiếp :

- Bây giờ ta mới thể nghiệm được làm người chẳng đơn giản chút nào. Nay Nhạc Xương, vì thế từ rày về sau ta quyết định đi theo ngươi, mong rằng sẽ làm nên một sự kiện gì để chuộc lại phần nào lỗi lầm trước kia.

Nhạc Xương giật mình thẳm, hắn không ngờ y là một thiếu nữ dám nói dám làm, tức thì trong lòng nảy sanh vài phần kính phục, hắn trầm ngâm trong giây lát, sau đó nói :

- Có thật ta sẽ khiến ngươi thay đổi một cách triệt để như vậy không?

Hồng Đậu Ma Nữ khê gật đầu nói :

- Ta đã quyết định như vậy, như vậy, cả mẫu thân ta cũng không cần nữa, chẳng lẽ ngươi chưa tin nữa sao?

Nhạc Xương ngượng ngùng, ấp úng nói :

- Thế nhưng thế nhưng ta đã có vị hôn thê...

Hồng Đậu Ma Nữ thoát sừng sốt trong giây lát sau đó mỉm cười nói :

- Việc đã quyết định, không có bất cứ nguyên nhân gì thay đổi được hết, chẳng lẽ ta lại quan tâm đến những vấn đề này nữa sao? Nàng rất đẹp thì phải?

Tánh tình Nhạc Xương vốn thực thà, khi nghe Hồng Đậu Ma Nữ nói thế, quả thật hấn không thể nào từ chối nữa, đưa mắt nhìn Hồng Đậu Ma Nữ, thành thật đáp :

- Nàng tên là Đỗ Nhược Quân, phẩm hạnh và dung nhan đều tốt cả.

Hấn vừa nói đến đây sức cảm miệng không nói nữa, vì hấn cảm thấy rằng có lẽ câu nói này sẽ xúc phạm đến danh dự Hồng Đậu Ma Nữ, hấn không muốn gây kích thích cho một người hốt nhiên giác ngộ và quyết tâm hướng thiện chút nào, cũng như y vừa nói, hấn phải giúp đỡ và khích lệ y, khiến y trở thành một hiệp nữ làm cho mọi người phải kính ngưỡng, mặc dù y từng là một con người dâm đảng độc ác.

Hồng Đậu Ma Nữ chẳng quan tâm điều hấn vừa nói, chỉ cười khẽ một tiếng nói :

- Bây giờ chúng ta nên đi Nam Hải chứ?

Nhạc Xương thoát nghe y nói hai chữ "chúng ta", bất giác động lòng liên tưởng đến ân oán giữa Tiêu Diêu Cư Sĩ tiền bối và Thất Xảo bà bà, nếu mình đi cùng với con gái bà ta thì chẳng mấy tiện, tức thì cúi đầu chẳng nói gì hết.

Hồng Đậu Ma Nữ vốn là một thiếu nữ thông minh, y thoát trông thấy thần tình Nhạc Xương lập tức đoán được tâm ý của hấn, y vừa cười vừa giải huyệt đạo cho hấn, đồng thời cất tiếng nói :

- Chàng chớ bận tâm việc này thiếp biết rằng nếu đi với chàng ắt có điều bất tiện, bây giờ thế này, hai chúng ta hãy hẹn một thời gian, chàng cứ đi Nam Hải, thiếp cũng phải sắp xếp chút công việc, sau đó dù đi khắp chân trời góc biển thiếp cũng quyết phải đi theo chàng. Ô! Đi theo hai vị, chàng thấy như vậy có được không?

Nhạc Xương do dự giây lát, nói :

- Thế cũng được, có điều phen này ta đến Nam Hải yết kiến Tiêu Diêu Cư Sĩ tiền bối, chẳng biết phải đi bao lâu đây, như vậy chúng ta biết hẹn lúc nào gặp lại?

Hồng Đậu Ma Nữ thoáng nghe nói thế khẽ chau đôi mày liễu, trầm mặc hồi lâu.

Nhạc Xương vươn vai và thư giãn hai chân một cái, sức nghĩ ra một việc nói :

- Bây giờ thế này, năm tới ngày hôm nay chúng ta cứ hẹn gặp lại tại đây, hiện nay ta cũng chẳng rõ hành tung của Quân muội ở đâu, muốn tìm nàng cũng phải có một khoảng thời gian, đồng thời trong khoảng thời gian một năm xem như khảo nghiệm người.

Hồng Đậu Ma Nữ trầm tư giây lát, nói :

- Thiếp không phản đôi chàng khảo nghiệm thiếp, thế nhưng thiếp chỉ mong rằng về sau chàng hành tẩu giang hồ cần phải thận trọng nhiều hơn.

Mặc dù y nói lời chân thành, nhưng Nhạc Xương cũng bất giác đỏ mặt, hấn vốn có đôi lời giải thích, song cuối cùng im lặng không nói gì hết.

Thế rồi hai người đưa mắt lẳng lẳng nhìn nhau.

Mặc dù Hồng Đậu Ma Nữ ngồi kế bên Nhạc Xương, nhưng trong lòng nao nao chẳng yên, y sớm đã lạc vào chốn ảo cảnh.

Nay y đã được toại nguyện, đương nhiên trong lòng lấy làm vui sướng vô cùng, quả thật nhân phẩm và võ công của Nhạc Xương đều thuộc bậc nhất, nhất là hấn có một khí khái oai phong bất khả xâm phạm, khiến người trông thấy tự nhiên sanh lòng kính nể.

Được phu quân như thế, còn điều gì hạnh phúc bằng?

Y mơ mộng những chuỗi ngày sắp tới đó là những ngày hạnh phúc tươi đẹp, trăng tròn hoa nở, cùng sánh vai với chàng hành tẩu giang hồ bao la.

Bỗng nhiên trên mặt y lộ vẻ cười thật tươi nói :

- A! Cuối cùng giấc mộng của thiếp đã được thực hiện.

Một câu nói của y đánh thức Nhạc Xương, hấn ngạc nhiên hỏi :

- Nàng nói gì vậy? Cái gì đã thực hiện được?

Hồng Đậu Ma Nữ cười thật yêu kiều nói :

- Thiếp nói mộng tưởng của thiếp, cùng một ý trung nhân của thiếp du hiệp giang hồ.

Nhạc Xương thoát nghe nàng nói thế, tức thì đã liên tưởng đến sanh nhai đó, có mấy ai mà chẳng muốn vụn lý du hiệp đâu?

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, khẽ gật đầu nói :

- Nguyện rằng cậy vào lực lượng của chúng ta, năng diệt sạch tất cả hung đồ.

Hấn dứt lời, ngồi dậy bước ra hang đá, nói tiếp :

- Ô! Nắng sáng hôm nay rất tốt, đi nào. a! Phải rồi, này Hồng Đậu Ma Nữ, tên họ của nàng xưng hô thế nào?

Hồng Đậu Ma Nữ mỉm cười nói :

- Cung Nghiêm Diễm, nhưng mẹ và chú sư tử hay gọi thiếp là Xảo nương..

Nhạc Xương lẩm bẩm niệm vài lượt, sau đó nói :

- Đi nào! Trời sắp tới giờ Ngọ rồi, chúng ta cũng nên tìm chút thức ăn uống chứ?

Hồng Đậu Ma Nữ Cung Nghiêm Diễm cũng đứng phắt dậy, khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế! Chúng ta nên chúc mừng một phen.

Dứt lời, nàng đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, mặt hơi ửng đỏ, cất bước ra khỏi động trước.

Nhạc Xương thấy Cung Nghiêm Diễm phi thân chạy trước, hần cũng vội vàng chỉnh lại y áo sau đó rượt theo.

Nhạc Xương cả đêm chưa ngủ và chẳng ăn uống gì hết, nên hần đã đói bụng, ngược đầu nhìn tới trước, thấy xa xa đằng trước có một túp điểm tửc thì mặt mày tươi tỉnh.

Bây giờ vào lúc giờ Ngọ, nên thực khách ngồi đông nghịt trong túp điểm.

Hai người ngồi trên một bàn gần cửa ra vào, sau khi gọi thức ăn xong, họ đưa mắt nhìn nhau cười thật tươi.

Trong nụ cười này chan chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Chẳng mấy chốc điểm tửc dọn thức ăn rượu thịt ra.

Hồng Đậu Ma Nữ hành tẩu giang hồ nhiều năm, hơn nữa lại tiếp xúc rất nhiều người, nên tửc lượng của nàng khá hơn Nhạc Xương.

Bây giờ nàng rót rượu xong bèn nâng ly nói :

- Vì chúc mừng thiếp và chàng, đồng thời cũng chúc mừng cả nàng, chúng ta hãy cạn ly rượu này!

Dứt lời nàng nốc một hơi cạn ly.

Nhạc Xương trông thấy thế, chẳng chịu lép vế cũng nâng ly uống một hơi cạn.

Hần tay cầm ly rượu đưa mắt nhìn Xảo Nương, thấy nàng mặt thanh mày tú, so với Đỗ Nhược Quân lại có một nét đẹp khác nhau.

Hần cũng chẳng phân biệt được nét đẹp của hai người khác nhau thế nào, hần chỉ cảm thấy rằng mặc dù Đỗ Nhược Quân đẹp thật, nhưng chỉ là bông hoa trưng bày trong nhà, chứ không chịu đựng được sương gió.

Còn Xảo Nương tuy là trẻ tuổi thật, thế nhưng dám làm dám chịu, mạnh dạn nhận lỗi lầm, qua bản tánh thẳng thắn cởi mở của nàng, có lẽ mình vẫn còn thua kém nàng về điểm này.

Xảo Nương thấy hần trơ mắt nhìn mình, tức thì trong lòng lấy làm vui sướng vô cùng, mặt mày bắt giắc ửng đỏ, cười tủm tỉm một tiếng.

Nhạc Xương y như một người đang thưởng thức hoa đẹp, cứ trơ mắt nhìn nàng và ngây người ra tại chỗ.

Bây giờ...

Xảo Nương lại nâng ly lên, cười tủm tỉm nói :

- Bây giờ có nên vì hai chúng ta mà cạn thêm ly này không?

Nhạc Xương nghe nói thế, khẽ gật đầu mỉm cười lập tức nâng ly lên ngay.

Ngay lúc hần thoát vừa nâng ly lên, bỗng có một tràng cười há há nổi lên nói :

- Đương nhiên! Đương nhiên rồi!

Đạo nhân chế ma

Nhạc Xương và Xảo Nương song song giật bắn người lên, cùng lúc ngoái cổ nhìn về hướng thốt ra tiếng nói :

Chỉ thấy có hai người từ bên ngoài vừa nói vừa cười đang bước vào tử điểm, kẻ đi trước là một lão nhân trạc tuổi năm mươi, hình mặc chiếc áo nho sĩ màu vàng, mặt mày tuy hơi gầy một chút nhưng tinh thần rất hăng hái.

Lão uốn ngực bước vào tử điểm, đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn xung quanh một vòng, khi lão trông thấy Nhạc Xương, thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó gật đầu cười khẩy một tiếng, tiếp tục bước vào trong, hình như không muốn người đi sau lưng phát giác hiện tượng này.

Nhạc Xương trông thấy lão nhân áo vàng này chính là Tả thừa tướng của Cửu U Đế Quân vội đặt ly rượu xuống, định ngồi dậy chào hỏi lão.

Thế nhưng khi hắn trông thấy người đi đằng sau lưng lão, mặt mày hơi biến sắc lập tức ngồi lại chẳng động dậy gì cả.

Xảo Nương vốn đã quay người trở lại từ nãy giờ, thoát nhìn thấy Nhạc Xương biến sắc, bất giác giật mình cũng ngoái cổ nhìn về hướng người đi theo sau lưng lão nhân áo vàng.

Chỉ thấy người ấy mũi chim ưng mắt gà, trán cao má nhọn, đồng tuổi tác với lão nhân áo vàng, sắc mặt thì lạnh như tiền.

Khi người này thoát vừa trông thấy Nhạc Xương, mặt mày lộ vẻ kinh ngạc, kẻ đó cũng khẽ gật đầu hành lễ với hắn, sau đó mới cùng lão nhân áo vàng ngồi ở chỗ cách khoảng bàn hai người không xa lắm.

Nhạc Xương trông thấy họ nói chuyện với nhau vui vẻ, hơn nữa trong cử chỉ lời nói của Truy Hồn Tẩu đối với Mạnh Huy tỏ vẻ rất cung kính, hắn bất giác cúi đầu nhủ thầm :

- “Lạ lùng thật! Sao hai người này lại đi chung với nhau? Hôm trước mình nghe thủ hạ của Tôn Vô Kỵ nói rằng, hình như gã Truy Hồn Tẩu đã đầu nhập Kim Tiền bang, chẳng lẽ Mạnh lão cũng...”

Xảo Nương bỗng hạ giọng hỏi :

- Hai người này là ai? Chẳng quen biết họ chăng?

Nhạc Xương khẽ gật đầu đáp :

- Đúng thế! Người đi trước là Mạnh Huy, Tả thừa tướng tọa hạ của Cửu U Đế Quân, còn gã theo sau chính là Truy Hồn Tẩu hộ pháp của Tiểu Diện Âm Ma.

Xảo Nương nghe nói thế, mặt hơi biến sắc, lẩm bẩm nói :

- Cửu U Đế Quân! Tiểu Diện Âm Ma, Tả thừa tướng, Truy Hồn Tẩu...

Bỗng nhiên nàng trầm giọng nói :

- Nêu quả thật gã là hộ pháp của Tiểu Diện Âm Ma, vậy thì còn gì hay bằng, mặc dù thiếp đã buông bỏ môn Thiên Cương thân công song thiếp tự tin vẫn còn đủ khả năng đối phó họ.

Nói xong, đẩy bàn đứng phắt dậy ngay.

Nhạc Xương vội kéo nàng ngồi xuống, nói :

- Xảo Nương! Bây giờ chưa đến lúc, hãy đợi ta đi Nam Hải trở về, và tìm gặp Nhược Quân, nàng chớ quên rằng không phải chỉ có một mình nàng muốn báo thù mà thôi.

Xảo Nương nghe hắn nói thế, không làm gì hơn đành đưa cặp mắt căm hờn chăm chăm nhìn Truy Hồn Tẩu một cái, sau đó tự nâng ly hậm hực uống rượu.

Nhạc Xương cũng cảm thấy mất hứng thú, như hắn cho rằng cũng còn khá, vì dù sao hắn đã biết Truy Hồn Tẩu và Mạnh Huy đi chung với nhau.

Bấy giờ, bỗng nghe Truy Hồn Tẩu cười khẩy một tiếng, nói :

- Xin hộ pháp hãy yên tâm, thuộc hạ ắt sẽ tìm ra hành tung của gã nọ trong khoảng thời gian ngắn cho mà coi.

Mạnh Huy mỉm cười nói :

- Thế thì đành phải làm phiền lão đệ rồi, há há...

Truy Hồn Tẩu lại nói tiếp :

- Nhưng mong rằng hộ pháp nói giúp thuộc hạ đôi lời.

Mạnh Huy khẽ gật đầu nói :

- Điều này đương nhiên rồi.

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một tiếng Phật hiệu sang sang từ cửa điểm vang vào :

- Vô Lượng Thọ Phật! Người xuất gia ăn của chúng thí bốn phương, chẳng hay chương quỹ có bằng lòng bố thí cho bản đạo một bữa cơm hay không?

Nhạc Xương bắt giác phóng mắt nhìn ra ngoài, tức thì giật mình nhủ thầm :

-“ Sao lại ngẫu nhiên đến thế, hôm nay mọi người đều đến đây cả?”

Chỉ thấy người này trạc tuổi năm mươi ngoài, mình mặc đạo bào màu xanh, mang vớ trắng đi giày vải, mặc dù diện mục lão chẳng có chi kinh người nhưng vẻ mặt đầy chánh khí và đôi mắt sáng ngời, khiến người ta nhìn thoáng qua biết ngay lão đạo trưởng này là một võ lâm cao thủ.

Nhạc Xương thấy điểm tiêu nhị đang bận rộn tiếp khách, hấn vội ngồi dậy chấp tay nói :

- Thưa đạo trưởng...

Ai ngờ đạo sĩ nọ chẳng thềm ngó tới hấn, cứ ưỡn ngực bước thẳng vào trong tửu điểm.

Lão chẳng hề để ý tới lời đón chào của Nhạc Xương, cứ đưa cặp mắt sáng quắc quét nhìn xung quanh một vòng, sau đó ngang nhiên ngồi trên cái bàn kê bên bàn Mạnh Huy và Truy Hồn Tẩu đang ngồi.

Nhạc Xương đứng tại chỗ, xéch ngược đôi lông mày kiếm, cảm thấy ngưng ngưng hết sức.

Xảo Nương gơ tay kéo hấn ngồi xuống, nói giọng ôn tồn :

- Nếu chàng giận những việc nhỏ nhặt này, thế thì chẳng đáng chút nào.

Nhạc Xương vẫn hậm hực đưa mắt liếc nhìn đạo nhân nọ, nói :

- Thế nhưng đạo nhân nọ...

Xảo Nương không đợi hấn nói tiếp, cười nói :

- Ta vẫn biết, này Nhạc Xương, nếu chàng còn câu chấp số tiểu tiết này, vậy thì về sau chàng còn làm được việc gì lớn lao nữa?

Nhạc Xương biết mây liễu lâm ý của chàng, hấn định lên tiếng giải thích bỗng thấy đạo nhân nọ vỗ tay vào bàn kêu cái bốp la lớn tiếng nói :

- Nếu các ngươi không bằng lòng bố thí, vậy thì đạo gia đành lấy tiền bạc ra mua ăn thôi.

Lão vừa dứt lời, chương quỹ và điểm tiêu nhị đã vội bước tới, cúi người vái chào lia lịa :

- Thành thật cáo lỗi cùng đạo trưởng, vì tiểu điểm thiếu người nên không kịp chiêu đãi, xin đạo trưởng bỏ qua cho, chẳng hay đạo trưởng muốn dùng cơm chay hay là cần dùng món chi khác?

Đạo nhân nọ cười há há một tiếng, vuốt râu nói :

- Đồ ngốc mới không biết nhìn người, người xuất gia khổ tâm thanh tu, cả một bữa cơm chay cũng chẳng có ai chịu bố thí. À! Đành chịu vậy, từ rày về sau đạo gia phải khai giới thôi.

Này phổ ky, cứ việc dọn rượu thịt thượng hạng ra đây, đạo gia sẽ thanh toán tiền cơm sòng phẳng cho!

Nói xong, móc túi lấy một nén vàng óng ánh ra, đặt trên mặt bàn.

Hai mắt chương quỹ nọ chớp nháy lia lịa, vội cúi đầu vái chào mỉm cười nói :

- Thưa đạo gia, ngài chớ trách cứ nữa, kẻ này sai bọn nhỏ dọn rượu thịt ra ngay, hí hí...

Nói xong, quay, quay người ra sau đẩy mạnh tiểu nhị một cái, la lớn tiếng nói :

- Đồ ngốc! Ngươi không vào trong dọn rượu thịt ra đây ngay, còn đứng ngây người ở đây làm gì nữa?

Điểm tiêu nhị nọ kêu vâng một tiếng, vội vã bước vào nhà bếp ngay.

Chương quỹ lại cúi người hành lễ với đạo nhân lần nữa, sau đó mới rút lui.

Đạo nhân nọ lắc đầu thở dài một tiếng, lầm bầm nói :

- Thế sự vô thường, nhân tâm đại biến, nô bộc cũng muốn lừa chủ, ăn cây táo rào cây sung, tùy cơ ứng biến, yêu quái hoành hành các nơi. Loạn rồi! Loạn cả rồi!

Nhạc Xương bắt giác đưa mắt nhìn đạo nhân lần nữa, thấy mặt mày đối phương đoan chính, giữa chân mày có một nốt ruồi son đỏ thắm.

Lúc ở trong Cửu U Đế Quân miếu tại Trường An thành ngoại, rõ ràng mình trông thấy lão đi cùng với Thái Chân Tử tiên bối, tại sao nầy mình lên tiếng chào hỏi, lão lại không thềm đếm xỉa tới mình?

Hấn đang còn suy nghĩ, bỗng nghe Xảo Nương hạ thấp giọng nói :

- Này Nhạc Xương! Lai lịch cha đạo nhân này chẳng tầm thường đâu!

Nhạc Xương ngược đầu lên nhìn, mới hay đạo nhân nọ đang nâng bát to uống rượu và động đũa gấp từng miếng thịt bỏ vào miệng ăn thật ngon lành, trông bộ dạng ăn uống của lão chẳng phù hợp với cách ăn mặc của lão chút nào.

Nhạc Xương thoát vừa cau mày, bỗng thấy đạo nhân nọ mang một cọng xương ăn dở tiện tay vứt ra phía sau.

Bấy giờ tiểu nhị vừa bung một bát canh nóng hổi từ từ bước tới bàn Mạnh Huy và Truy Hồn Tẩu, sau đó nhẹ tay đặt bát canh lên mặt bàn.

Kêu sột một cái!

Cộng xương nọ rót ngay trong bát canh, tức thì nước canh nóng bỏng văng tung toé.

Điểm tiểu nhị nọ giật bắn người lên, bất giác buông tay ra, kêu keng một tiếng, bát canh lật úp trên bàn, tức thì nước canh nóng bỏng đều văng cả vào người Truy Hồn Tẩu.

Truy Hồn Tẩu bị bỏng đến kêu chao ôi một tiếng và nhảy tung lên, gã vung chưởng tát vào mặt phở ky nọ cái bốp, giận dữ quát mắng :

- Đồ đui mù! Ngươi bung bát canh đặt trên bàn như thế sao? Hừ!

- Muốn chết ư?

Phở ky nọ bị tát một bộp tai méo cả mặt, đưa mắt nhìn đạo nhân một cái, ấp úng nói :

- Vâng kẻ này, không... đạo...

Gã không dám chẳng nói, nhưng cũng không dám nói thật, đưa mắt nhìn chiếc áo bào của Truy Hồn Tẩu, sau đó lại quay sang nhìn đạo nhân đang cúi đầu lo ăn uống một cái, gã sợ quỳnh cả lên chẳng biết nói sáo bây giờ.

Truy Hồn Tẩu chưa hết giận, vung tay kêu cái bốp, lại tát phở ky nọ thêm một bộp tai nữa, tức thì máu mồm chảy dài xuống, gã tiếp tục giơ tay lên, bỗng trông thấy Mạnh Huy mặt lộ vẻ cười đang trơ mắt nhìn sau lưng gã.

Tức thì gã sực nhớ lại hình như có vật gì vút vào trong bát canh, mới làm cho phở ky giật mình ném bát canh xuống, căn cứ thần sắc của Mạnh Huy, có lẽ chính là do đạo nhân này tác quái, gã suy nghĩ đến đây, tức thì nổi giận đùng đùng, la lớn tiếng nói :

- Cha chả! Té ra lỗ mũi trâu ngươi tác quái, đại gia không trùng trị ngươi cũng chẳng được!

Nói xong, vung chưởng đánh vào sau lưng đạo nhân ngay.

Tất cả thực khách trong khách điểm, họ đều muốn xem trò náo nhiệt nên tất cả mọi người thầy đều đặt ly đĩa xuống, ngoái cổ nhìn sang hướng này.

Xảo Nương hạ giọng nói :

- Chàng cứ ngồi yên xem tuồng kịch này, tốt nhất chớ nhúng tay vào.

Nhạc Xương liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại quay sang nhìn về hướng đạo nhân.

Chỉ thấy đạo nhân đang nâng bát uống ọc hai hơi, nói liền vài tiếng :

- Rượu ngon thật! Rượu ngon thật!

Lão lấy tay áo lau sơ hai bên mép, sau đó lại nói tiếp :

- Sư đệ Thái Chân Tử đã chết, xem như không còn ai dám quản thúc ta nữa, ta mặc sức ăn uống và đi lại tùy hứng, tiếc rằng hồ lang cả đàn, chẳng nơi nào được an ninh cả.

Lão vừa ăn uống, vừa lắc đầu lăm bằm một mình, hình như chẳng quan tâm việc ngoài chút nào hết.

Truy Hồn Tẩu bỗng lại bỏ tay xuống, trợn ngược hai mắt chăm chăm nhìn đạo nhân nọ.

Bấy giờ Mạnh Huy không cười nữa, đưa mắt nhìn bóng lưng đạo nhân, lẳng lặng trầm tư.

Nhạc Xương trơ mắt nhìn họ, chẳng hiểu gì cả, thỉnh linh ngay lúc này Truy Hồn Tẩu bước tới vài bước đến ngay trước bàn đạo nhân, vỗ tay trái vào bàn kêu cái bốp nói :

- Này lỗ mũi trâu! Ngươi chớ giả mù sa mưa nữa!

Gã vừa vỗ mạnh một cái, tức thì làm chấn động những thứ bát đĩa nhảy lung tung trên mặt bàn.

Đạo nhân nọ vội giơ hai tay giữ số bát đĩa đang nhảy tung lên, mặt lộ vẻ hoảng hốt, nói :

- Trà lâu tửu điểm, tai mắt tạp loạn, bản đạo là người Giang Nam, chưa bao giờ ăn giết của ai cả, vậy thì cần gì giả mù sa mưa? Thí chú chớ nói đồ, làm hư thanh danh của bản đạo.

Lúc lão nói chuyện, cổ tình nói giọng bán âm bán dương, tức thì làm cho số thực khách tại tọa cười ầm lên.

Nhạc Xương cũng cười thắm trong bụng, hẳn biết rằng đạo nhân này ắt là một tiên bối dị nhân giấu nghề, Truy Hồn Tẩu gặp vận xấu nên mới đụng phải lão.

Quả nhiên...

Truy Hồn Tẩu giận đến mồm mũi phun khói lửa, cất giọng lạnh lùng nói :

- Này lỗ mũi trâu! Tại sao ngươi vút đồ vào bát canh của ta? Hãy nói mau?

Đạo nhân nghiêng đầu suy nghĩ giây lát nói :

- Chẳng có chuyện như thế!

Truy Hồn Tẩu dậm chân nói :

- Con khỉ! Ai đáng bảo không có.

Gã vừa nói vừa ngoái cổ quét nhìn mặt bàn một cái, thấy bát canh lật nghiêng, nước canh mỡ màng đổ đầy trên mặt bàn, quả nhiên trong bát và mặt bàn chẳng có gì khác hơn hết.

Gã trợn ngược đôi lông mày đậm lên, hai mắt tia ra hai đạo hung quanh, thế nhưng sức nghĩ kỹ lại, mặc dù một chường lúc nãy mình chỉ sử dụng năm thành công lực nhưng cũng dư sức sát hại địch, có điều lạ rằng lão đạo sĩ này ngồi đầu lưng về hướng mình chẳng hề lay động chút nào, chẳng những một chường lúc nãy không gây chấn thương cho đối phương ngược lại cánh tay mình đau nhức đến tự nhiên phải bỏ tay xuống.

Gã suy nghĩ đến đây, lập tức câm miệng không dám la mắng tiếp.

Nhạc Xương cũng lấy làm lạ, rõ ràng mình đã trông thấy đối phương vút cọng xương vào trong bát canh, nhưng tại sao bây giờ lại biến đâu mất?

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc nghi ngờ, bỗng nghe Mạnh Huy buông tiếng cười một hơi dài, nói :

- Đúng là dị nhân giấu nghề, nội công của đạo trưởng thâm hậu hết sức, chỉ cậy vào “Ngưng Khí Thành Cang” này và thủ pháp “Tụ Sa Như Thiết” nọ, đưa mắt nhìn chung thiên hạ võ lâm, năng so tài cao thấp với đạo trưởng e rằng không quá ba người.

Tất cả những thực khách tại tọa, ngoại trừ người không biết võ công, ngoài ra thấy đều giật mình kinh hãi cả.

Nhạc Xương và Xảo Nương đưa mắt nhìn nhau, khề gật đầu cười thầm trong bụng, sau lại đưa ánh mắt theo dõi đạo trưởng nọ.

Đạo nhân nọ bỗng đảo người xoay một vòng, cả chiếc ghế gỗ mà lão đang ngồi cũng theo đó xoay một vòng luôn, trước hết lão đưa mắt nhìn sang bàn của Mạnh Huy, sau đó lại cúi đầu đảo mắt nhìn xung quanh như muốn kiểm cũi gì đó.

Một hồi thật lâu...

Lão bỗng la lớn tiếng nói :

- Chư vị cũng đã trông thấy cả rồi, vị thí chủ này cứ khăng khăng nói rằng bản đạo vút thứ gì vào trong bát canh của y, bây giờ chư vị có mắt cùng chứng kiến, y hà hiệp bản đạo có tuổi, đồng thời lại trông thấy nén vàng đặt trên bàn, y ắt có mưu đồ xấu định lường gạt...

Lão nói chưa hết lời, truy Hồn Tẩu đã gầm hét một tiếng phi thân lao tới ngay.

Đạo nhân thoát trông thấy thế, luống cuống quay người qua, vội giơ hai tay nắm chặt nén vàng nọ, làm như lão sợ đối phương cướp mất của lão, trông bộ dạng lão rất là buồn cười.

Truy Hồn Tẩu đánh một kích chưa trúng, tức thì sát khí bốc lên ùng ùng, gã đảo mình xòe năm ngón tay trái ra bầu vào Linh Đài huyết của đạo nhân nhanh như chớp.

Đạo nhân nọ hai tay nắm chặt nén vàng lảo bảo nói :

- A! Người xuất gia đôi lúc cũng phải cần tiền, này nén vàng cung yêu!

Nếu hôm nay không có người, thì ta lấy thứ gì để đánh lừa một bữa rượu thịt đây?

Lão tura mắt nhìn nén vàng cười toe toét một tiếng, chẳng hề để ý Truy Hồn Tẩu đang đánh lên sau lưng lão.

Truy Hồn Tẩu cười khẩy một tiếng, chỉ phong Chop tới càng nhanh hơn.

Ngón tay chưa chạm vào thân đối phương đã có một luồng kinh phong xuyên qua y áo, Truy Hồn Tẩu mặt lộ vẻ cười nham hiểm, hai ngón tay trở và ngón giữa đã điểm trúng Linh Đài huyết của đạo nhân.

- A!

Nhạc Xương và Xảo Nương cả kinh, biến sắc đồng thời thất thanh kêu lên một tiếng.

Truy Hồn Tẩu thở phào một cái, mặt lộ vẻ cười đắc ý.

Số thực khách tại tọa tuy chẳng biết gã xuất thủ điểm huyết, nhưng trông thấy thần sắc đắc ý của gã, họ đoán rằng có lẽ cú sát thủ này rất lợi hại, nên họ đã trợn to hai mắt nín thở theo dõi đạo nhân.

Không ngờ, đạo nhân nọ vẫn hai tay nắm chặt nén vàng, cười hí hí nói :

- Này, bảo bối cung yêu! Người hữu dụng đến thế, tại sao trước kia tiểu đạo ta chẳng ưng người ư?

Mặc dù lão bị Truy Hồn Tẩu sử dụng thủ pháp mạnh điểm trúng Linh Đài huyết, nhưng lão vẫn thản nhiên cười nói như chẳng hề xảy ra việc gì hết.

Truy Hồn Tẩu cả kinh thất sắc, bất giác lùi ra sau hai bước liền.

Nhạc Xương và Xảo Nương cũng đưa mắt ngó ngán nhìn nhau, cả hai người không ai hiểu tại sao Truy Hồn Tẩu lại chẳng gây ra chấn thương cho đạo nhân nọ chút nào.

Mạnh Huy đang ngồi kế bên, cũng biến sắc liên tục, cuối cùng y sa sầm nét mặt, cất giọng lạnh lùng nói :

- Lão đệ! Gặp phải cao nhân, thế mà ngươi vẫn cứ múa rìu qua mắt thợ, có thật ngươi chẳng biết xấu hổ chẳng?

Mặt mày Truy Hồn Tẩu co rút lia lịa, lập tức lẳng lặng quay trở về chỗ ngồi.

Gã cầm bình rót rượu, uống một hơi ba ly liền, cảm phần nói :

- Không ngờ hôm nay lại lật thuyền dưới cống nước, đành phải chịu thua.

Gã vừa nói tới đây, bỗng nghe thấy đạo nhân phá lên một tràng cười há há, nói :

- Trường Giang sông ngòi rộng biết mấy, việc lật thuyền dưới cống nước cũng rất nhiều, tự cổ chí kim tuần mã không thay chủ, liệt phụ thê chết chẳng hai chồng, thôi rồi danh vọng quyền thế bất quá chỉ là như gió thoảng mây bay, cuối cùng vẫn là Nam Kha nhất mộng.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngẩn người tại chỗ.

Truy Hồn Tẩu thì thẹn đỏ cả mặt.

Mạnh Huy khê chau đôi lông mày hình như đang trầm tư điều gì thì phải.

Xảo Nương mặt lạnh như tiền, đưa mắt theo dõi thần sắc của họ.

Số thực khách tại tọa thoát nghe đạo nhân nói những câu băng quơ không vào đâu, họ chẳng hiểu ý nghĩa bên trong muốn nói gì hết, song lại thấy Mạnh Huy và Truy Hồn tẩu lẳng lặng ngồi yên tại chỗ, chẳng biết ba người này đang làm trò gì hết, họ cứ đưa mắt nhìn hết bên này, sau đó lại đảo mắt nhìn sang bên kia.

Chường quỹ thì co rút vào trong góc tường, mặt mày ủ rũ, đưa cặp mắt hốt hải ngấm nhìn ba người nọ.

Đạo nhân nọ nốc một hơi cạn số rượu còn lại, sau đó la lớn tiếng gọi :

- Này chường quỹ! Ngươi ra đây nào!

Lão chường quỹ nọ co ro bước ra, đến chỗ cách trước mặt đạo nhân còn khoảng năm thước dừng lại, nói giọng run run :

- Thưa đạo gia, ngài cò điều chi sai bảo?

Đạo nhân chớp nháy đôi mắt lim dim một cái chỉ tay vào mặt bàn, nói :

- Tất cả là bao nhiêu tiền vậy?

Chường quỹ chẳng cần suy nghĩ, buột miệng nói :

- Tất cả là ba tiền ba phân bạc.

Đạo nhân trầm ngâm giây lát, nói :

- Ngươi cần tiền hay là muốn bỏ thí đây?

Chường quỹ nọ vừa cười được nửa tiếng bỗng dừng lại luôn, da mặt cứng đờ, trông bộ mặt lão rất là buồn cười.

Đạo nhân lại hỏi tới nói :

- Trông vẻ cười trên mặt ngươi, hình như ngươi muốn bỏ thí rồi? Vậy thì bàn đạo...

Chường quỹ thoát nghe nói thế, tức thì ngưng cười ngay, hốt hải nói :

- Thế à?

Nhạc Xương và Xảo Nương đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, quả thật hạng người như lão chường quỹ này vừa bị ỏi song cũng rất đáng thương hại, bất giác lắc đầu thở dài một tiếng.

Đạo nhân nọ cười há há nói :

- Ta sớm đã biết ngươi không khi nào chịu bỏ thí thiện tài. Được! Ta trả cho ngươi ba tiền năm lạng bạc, hãy đến chỗ hai vị thí chủ ngồi bàn kế bên lấy đi.

Nói xong, lão ngồi dậy, ưỡn ngực thoăn thoắt bước ra cửa điếm.

Lão chường quỹ nọ vội rảo bước tiến tới bàn Mạnh Huy và Truy Hồn Tẩu, áp ứng nói :

- Thưa nhị vị...

Truy Hồn Tẩu tròn to hai mắt lạnh lùng tăng hắng một tiếng.

Chường quỹ nọ giật mình lạnh toát mồ hôi, bất giác lui ra sau hai bước, ngoái cổ nhìn ra ngoài, mới hay đạo nhân nọ ra khỏi cửa điếm và rẽ sang hướng phải.

Lão luống cuống muốn rượt theo, nhưng sức nghĩ rằng hai người khách này chưa lên tiếng phản đối, hình như lão vẫn còn hy vọng, thế rồi đứng yên tại chỗ, cứ đưa cặp mắt van xin chăm chăm ngấm nhìn Mạnh Huy.

Mạnh Huy lắc đầu, nói :

- Trông bộ dạng ủ rũ của ngươi, quả thật giống... À! Bỏ qua cho rồi, đợi lát nữa ta sẽ thanh toán một lúc.

Chường quỹ thoát nghe nói thế, như vừa được đại ân xá, tức thì cúi người vái chào lia lịa, thưa rằng :

- Vâng, vâng! Đa tạ ngài...

Nhạc Xương thoát vừa trông thấy đạo nhân nọ bước ra khỏi cửa, cũng đứng phắt dậy chạy ra tử điếm, đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy người bộ hành đi chen chúc trên phố, ngoài ra không còn trông thấy hình bóng đạo nhân nọ đâu hết.

Tức thì hấn ngăn người tại cửa điếm.

Quả thật mình từng gặp đạo nhân này tại Cữu U Đế Quân, nhưng tại sao mình chào hỏi lão, lão lại giả dò không trông thấy?

Đối phương tự xưng là sư huynh của Thái Chân Tử, Chứng môn nhân phái Võ Đang, vậy thì lão ắt là một kỳ nhân dị sĩ du hí phong trần rồi, hôm nay lão xuất hiện tại đây, hơn nữa nói lời huyền cơ, tại sao thế?

Hình như lúc nãy lão nói rằng Thái Chân Tử đã quá cố, vậy thì y mất từ bao giờ? Tại đâu? Chết vì nguyên nhân thế nào?

Tại sao Mạnh Huy và Truy Hồn Tẩu lại cùng lúc xuất hiện ở đây? Hơn nữa Truy Hồn Tẩu lại xưng hô Mạnh Huy bằng hai tiếng “hộ pháp” đồng thời tỏ ra rất cung kính? Giữa họ có mối quan hệ thế nào?

Một loạt những nghi vấn đang quay cuồng trong đầu óc hắn.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ lung tung bỗng nhiên từ sau lưng hắn nổi lên một tiếng hét the thé, kẻ đó kêu ùng một tiếng!

Bồng mắt kiếm báu

Nhạc Xương giật bắn người lên, lập tức lượn mình quay trở vào điểm.

Chỉ thấy Truy Hồn Tẩu trợn ngược hai mắt, vẻ mặt lộ vẻ kinh hãi, chăm chăm ngắm nhìn Xảo Nương.

Bây giờ Xảo Nương đã đứng phắt dậy bước tới chỗ cách xa Truy Hồn Tẩu khoảng bảy thước xéch ngược đôi mày liễu, chỉ tay vào mặt Truy Hồn Tẩu, nói giọng lạnh lùng :

- Hừ! Người là thân tín của gã, làm gì có chuyện không biết hành tung của gã ư? Nếu bản cô nương không cho người ném chút mùi vị cay đắng, người ắt không chịu khai đâu.

Nói xong, hất tay tấn công ra một chiêu.

Chiêu pháp của y mềm mại chẳng gây chút tiếng động nho nhỏ nào cả.

Lúc này Truy Hồn Tẩu đã đụng một chiêu với y, nên gã đã biết mùi lợi hại, bây giờ gặp đối phương lại tiếp tục tấn công một chiêu nữa, mặt hơi biến sắc, mặc dù gã biết rằng không phải là địch thủ của y, nhưng có biết bao nhiêu cặp mắt đang dòm ngó làm sao bảo gã chịu khuất phục một nữ nhân, nhất là ở trước mặt Mạnh Huy, hơn nữa mình đang nhờ y đề cử tiến chức, tuyệt không thể nào tỏ ra nhút nhát trước mặt y cả?

Gã suy nghĩ đến đây, lập tức nghiêng răng vận khởi toàn bộ công lực, gầm hét một tiếng vung chiêu phản công ngay.

Bây giờ số thực khách đã tránh ra hết, họ im hơi lặng tiếng theo dõi trận đấu!

Mạnh Huy vẫn luôn luôn ngồi yên tại chỗ, cứ nhàn hạ hớp từng hớp rượu.

Thình lình ngay lúc này, y đặt ly rượu lên bàn, khẽ phất tay áo ra ngoài một cái.

Nhạc Xương nhảy vọt tới bên cạnh Xảo Nương nhanh như cắt, khẽ hất táy trái một cái, đồng thời giơ tay phải kéo Xảo Nương ép sang một bên!

Cũng ngay lúc Nhạc Xương vừa hất tay vừa kéo Xảo Nương, bỗng có một đạo kinh lực ập tới mạnh như vũ bão, tức thì cả hấn và Xảo Nương đã bị đẩy lùi ra sau ba bước liền.

Hấn phóng mắt nhìn tới trước thấy mặt mày Truy Hồn Tẩu tái mét, mồ hôi trên trán toát ra to bằng hột đậu, đứng ngẩn người ra tại chỗ.

Xảo Nương liếc mắt nhìn Nhạc Xương một cái nói giọng nũng nịu :

- Cũng tại chàng cả, bằng không quái vật này ắt phải bỏ xác tại chỗ cho mà coi?

Nhạc Xương chưa kịp lên tiếng, Mạnh Huy ngồi ở bàn kế bên đã buông tiếng cười một hơi dài nói :

- Há há... võ công của cô nương quả nhiên lợi hại thật, chẳng hay cô nương là người thế nào của Thất Xảo bà bà vậy?

Nói xong, đưa cặp mắt hoài nghi liếc nhìn Nhạc Xương một cái.

Xảo Nương đưa mắt quan sát Mạnh Huy từ trên xuống dưới một cái, sau đó cười khẩy đáp :

- Bà ta chính là gia mẫu, chẳng hay tôn giá có điều chi chỉ giáo chăng?

Nhạc Xương định lên tiếng chào hỏi, bỗng thấy ánh mắt Mạnh Huy lạ thường, tức thì câm mồm lại không nói gì hết.

Mạnh Huy mỉm cười nói :

- Không dám, võ công của Thất Xảo môn đặc biệt hơn người, đồng thời cô nương lại thông minh xuất chúng và lại được chân truyền của lệnh đường, chỉ ít lâu nữa ắt phải gây tiếng vang trên chôn giang hồ không sai!

Xảo Nương khẽ chau đôi mày liễu, nhủ thầm :

- “Người này ca ngợi mình, làm cho y tăng vẻ thần bí, nếu chẳng hỏi được gì hết, chi bằng rời khỏi đây càng sớm càng tốt”.

Thế rồi y nghiêm sắc mặt lại chậm rãi nói :

- Đa tạ tôn giá khen quá lời, Xảo Nương này không dám đảm đương.

Nói xong đưa cặp mắt lạnh lùng liếc nhìn Truy Hồn Tẩu một cái sau đó cùng Nhạc Xương quay về chỗ ngồi lúc này.

Mạnh Huy đợi hai người đi về chỗ họ, sau đó quay sang nói với Truy Hồn Tẩu :

- Đây lão đệ, nơi đây không phải là chốn để luyện võ.

Truy Hồn Tẩu nghe nói thế, tức thì thẹn đỏ mặt, vội bước tới cúi đầu hành lễ nói :

- Đa tạ hộ pháp tương trợ, tiểu đệ mãi mãi không dám quên.

Mạnh Huy khoát tay nói :

- Hãy ngồi xuống nào, hôm nay xem như là ngày xấu của ngươi.

Truy Hồn Tẩu sực nghĩ lại đạo nhân lúc nãy, bây giờ lại đụng với thiếu nữ xinh đẹp này, quả nhiên mình đã thọ nhục liên tiếp, gã suy nghĩ đến đây bất giác tỏ ra căm phẫn kêu hừ một tiếng.

Mạnh Huy khẽ lắc đầu lia lịa, kẻ đó gọi tiểu nhị dọn thêm thức ăn rượu thịt ra, hai người lại lặng lẽ ăn uống tiếp.

Bây giờ số thực khách lẫn tránh ở xung quanh cũng đã lẳng lặng quay trở về chỗ ngồi của mình, họ vừa ăn uống vừa nhìn lên động tịnh bái bàn bên này.

Sau khi Nhạc Xương và Xảo Nương ngồi trên ghế, Xảo Nương lên tiếng hỏi :

- Chàng không đuổi kịp đạo nhân nọ chẳng?

Nhạc Xương lắc đầu, nói :

- Ta vừa rượt ra cửa điếm, thì bóng người của đạo nhân nọ đã biến đi đâu mất, tại sao nàng lại đánh nhau với Truy Hồn Tẩu vậy?

Xảo Nương kêu hừ một tiếng, lại ngoái cổ ra sau nhìn Truy Hồn Tẩu một cái, sau đó căm phẫn nói :

- Lúc nãy thiếp dùng lời nói nhã nhặn hỏi gã có biết Tiểu Diện Âm Ma thường xuất hiện tại đâu để khi rảnh rồi đến viếng thăm y, không ngờ gã chẳng phụng cáo thiếp đã đành, gã lại buông lời vô lễ cho nên thiếp giận quá mới xuất thủ dạy cho gã bài học là thế, chàng không trách cứ thiếp chứ?

Nhạc Xương gật đầu nói :

- Nếu quả thật là như thế, làm sao ta có thể trách nàng được?

Xảo Nương ngạc nhiên nói :

- Chàng... chàng không tin lời nói của thiếp đó ư?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Không, ta nói rằng, quả nhiên Truy Hồn Tẩu không phải là địch thủ của nàng, thế nhưng đồng bọn của gã xuất thủ giải nguy, cả ta cũng chẳng làm gì được.

Thế rồi hai người không nói gì nữa, lại tiếp tục nâng ly uống rượu tiếp.

Bây giờ Nhạc Xương cũng đã bắt đầu chệnh choáng hơi say rượu, hần thoảng nghĩ đến sắp chia tay, tức thì trong lòng hơi lấy làm buồn bã, đồng thời cũng có chút xúc động.

Hắn nắm chặt bàn tay Xảo Nương đang đặt trên bàn, nói khẽ :

- Nào Xảo Nương, hai ta sắp chia tay tới nơi, nàng nên thận trọng, mặc dù một năm tuy ngắn ngủi, nhưng cũng có cả ba trăm mấy chục ngày, mong rằng lúc gặp lại hai ta thấy đều có thành tích lớn.

Xảo Nương thoát vừa bị hắn nắm chặt cánh tay, bất giác run bắn người lên, trống ngực nàng cứ đập thình thịch không dừng.

Mặc dù trong đời nàng đã trải qua nhiều nam nhân, nhưng nàng chưa từng có cảm giác như bây giờ, một luồng khí ấm từ trong lòng bàn tay Nhạc Xương truyền sang cánh tay nàng và đến thẳng toàn thân.

Trái tim nàng càng lúc càng nhịp mạnh hơn, hai má nóng bừng lên luôn.

Bỗng nhiên, Xảo Nương vùng khỏi tay Nhạc Xương, đưa mắt nhìn hắn khẽ cười một tiếng, nói giọng nhu nỉ :

- Này Nhạc lang, hãy nhớ kỹ mỗi câu nói của chàng, năm sau ngày hôm nay chúng ta... sẽ gặp lại.

Dứt lời, đảo mình thấp thoáng một cái ra tới cửa điếm, sau đó cất bước chạy đi luôn.

Khi Nhạc Xương giật mình rượt ra ngoài, bóng người của Xảo Nương đã biến đi đâu mất.

Hắn phóng mắt dòm ngó một hồi lâu, sau đó mặt mày ủ rũ bước trở vào điếm, nâng ly nốc một hơi cạn, hần cảm thấy vị rượu vừa đắng vừa cay.

Đầu óc hắn bắt đầu hỗn loạn.

Lúc Xảo Nương sắp đi đưa khốe thu ba khẽ cười chẳng phải nàng đang ra dấu bảo mình rượt theo đó ư?

Thế nhưng không thể được!

Nàng không bao giờ, ta không nên nghĩ thế!

Một nữ nhân từng trải tình trường, nếu một khi tình cảm nàng có nơi nương tựa đương nhiên sẽ kiên cố hơn sắt đá, đến chết cũng không hai lòng.

Ồ! Hiện giờ Xảo Nương là như thế đấy!

Lúc nàng sắp từ giả, chỉ nói vồn vện hai câu thật vắn tắt, song lại hàm chứa vô hạn tình ý.

Ai bảo rằng nữ nhân phong trần không làm vợ được?

Những thiên kim danh lưu, thực nữ quý phụ mặc dù sang trọng lộng lẫy, trông có vẻ thánh thiện bất khả xâm phạm, thế nhưng bên trong lại lén lút toàn làm những việc mờ ám.

Hắn vừa uống rượu vừa suy nghĩ lung tung.

Bây giờ...

Số thực khách trong điểm cơm no rượu đủ cũng kẻ trước người sau lần lượt rời khỏi.

Mạnh Huy đưa mắt nhìn Nhạc Xương khẽ lắc đầu thở dài một tiếng sau đó cũng kéo Truy Hồn Tẩu đứng dậy và cất bước đi ra.

Hình như Truy Hồn Tẩu chưa hết giận, lúc sắp ra khỏi cửa điểm đã ngoái cổ ra sau cắn phần liếc nhìn Nhạc Xương một cái.

Chương quỹ thấy tất cả khách nhân đã đi gần hết, cả bạn gái của Nhạc Xương cũng rời khỏi từ lâu, bây giờ chỉ còn một mình hắn là nhân vật giang hồ, chỉ sợ rằng sau khi hắn say rượu lại mượn cớ phá rối, vậy thì tửu điểm này phải dẹp tiệm cho mà coi, lão suy nghĩ đến đây, lập tức gượng cười từ từ bước tới bàn Nhạc Xương, cúi đầu vái chào nói :

- Thưa khách quan, ngài say rồi..

Nhạc Xương trợn ngược hai mắt la lớn tiếng nói :

- Con khi, ai bảo ta say đâu?

Lão chương quỹ bất giác giật bắn người lên, vội gật đầu lia lịa nói :

- Không, thưa khách quan, ta chỉ hỏi ngài có cần gì nữa chăng?

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng, nói :

- Cần gì chẳng? Ta cần rượu nữa!

Chương quỹ thoáng ngạc nhiên đang muốn dựng cớ từ chối, không ngờ khi chạm phải ánh mắt Nhạc Xương, tức thì cảm miệng lại ngay, lão quay người bảo tiểu nhị mang rượu ra tiếp. Lão thì ả núp chỗ cũ lẳng lặng canh chừng.

Nhạc Xương lại tiếp tục ngồi uống một mình.

Bỗng nhiên hắn trông thấy Xảo Nương hiện ra trước mắt.

Nàng đang mỉm cười đưa mắt nhìn mình.

Nhạc Xương cười há há nói :

- Nàng cuối cùng nàng đã quay trở lại.

Hắn vừa nói vừa dang hai tay ôm tới trước.

Bỗng nghe một tràng những tiếng kêu leng keng nổi lên, chén bát ly đĩa trên bàn đánh vỡ cả.

Hai tay Nhạc Xương chộp vào hư không cả, thượng bán thân té ngã trên mặt bàn, may mà mặt mũi và hai tay hắn chẳng bị mảnh vỡ ly bát rạch thương.

Lão chương quỹ nọ đã chạy tới, đồng thời hai tay dâng một chiếc khăn mặt thấm nước lạnh lên, ngập ngừng nói :

- Thưa khách quan, ngài say thật rồi.

Nhạc Xương gắng gượng ngóc đầu lên, nói :

- Ta say thật rồi sao? Được, vậy thì hãy tính tiền nào.

Chương quỹ vội xua tay nói :

- Vị đại gia lúc này đã trả tiền xong rồi.

Nhạc Xương tiện tay vứt chiếc khăn mặt lên bàn, nói :

- Lạ nào, người ta không trả tiền, người cứ khăng khăng đòi lấy, bây giờ ta trả cho người... ồ... nhưng người lại không chịu lấy... lạ lùng thật?

Hắn vừa nói vừa loạng choạng ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó bước ra cửa điểm.

Nhưng hắn vừa đi được vài bước, bỗng lại luống cuống quay trở về, đến trước bàn ngồi của mình, bất giác thất thanh kêu lên một tiếng :

- A!

Hắn cả kinh thất sắc, tức thì tỉnh rượu ngay, hắn chạy xoay vòng bàn gỗ hai lượt, Thanh Minh kiếm của hắn đã biến đi đâu mất!

Hắn hồi tưởng mỗi một thực khách có mặt trong tửu điểm, thế nhưng hắn nghĩ nát óc vẫn không tìm ra chút manh mối nào hết.

Lão chương quỹ và điểm tiểu nhị lại tưởng hắn nổi cơn rượu điên, cả hai người đã co rút trong một góc trong không ai dám thò đầu ra hết.

Nhạc Xương bỗng cảm thấy thế sự vô thường, chỉ như một giấc chiêm bao, khẽ thở dài một tiếng, dậm chân bỏ đi luôn.

Lão chương quỹ thấy hắn bỏ đi thật, bỗng nhiên lão như nghĩ ra điều gì, lập tức luống cuống chạy ra cửa điểm, la lớn tiếng gọi :

- Thừa khách quan, hãy đợi một chút, khách quan hãy đợi một chút nào.

Thế nhưng Nhạc Xương đã đi khá xa rồi, mặc dù hần vãng vãng nghe thấy có người kêu gọi hần, nhưng trong lòng hần buồn bực vô cùng, hần không muốn phiên phút nữa.

* * * * *

Thuyền gia giờ một tay che ánh nắng một tay chỉ về trước mặt nói :

- Thừa công tử, người có nhìn thấy xung quanh cái đảo trời lênh đênh những bèo xanh trước mặt không, có lẽ đó là Toái Bình đảo mà công tử đã nói rồi!

Bấy giờ một thiếu niên đứng trước mũi thuyền xéch ngược đôi lông mày kiếm nhìn về hướng thuyền gia vừa chỉ, quả nhiên hần đã trông thấy một cái đảo nhỏ cô lập giữa sông lớn bao la.

Thuyền gia vừa chèo thuyền đi tới vừa lên tiếng nói :

- Vì dòng nước ở vùng sông phụ cận này chảy siết, nên những chiếc thuyền nhỏ không khi nào dám đến đây, vì thế rất ít người biết đảo này, may mà công tử gặp kẻ này, nếu có hỏi người khác cũng mù tịt thôi.

Thiếu niên nọ nghe nói thế, chỉ gật đầu mỉm cười không nói gì hết.

Thuyền gia bỗng la lớn tiếng nói tiếp :

- Này công tử! Ngài hãy cẩn thận, nơi đây gió lớn sông cao, rất là nguy hiểm, vì công tử chịu ra giá cao, đồng thời kẻ này sinh sống vùng này từ bé đến lớn cho nên kỹ thuật bơi chèo khá hơn bọn họ, nếu gặp người khác không ai dám bén mảng đến đây cả.

Nhạc Xương biết gã chẳng nói lời hư dối, thế rồi hần gật đầu đáp :

- Người cứ việc yên tâm, ta không té đâu mà người phải lo sợ!

Bấy giờ chiếc thuyền cách đảo nhỏ nọ còn khoảng mười mấy trượng, thuyền gia đã dốc toàn lực chèo tới, thế nhưng gió to sóng lớn, nên chiếc thuyền lướt tới thật chậm, khi thuyền tiến tới khoảng một trượng, bỗng lại có một cơn sóng ập tới, tức thì chiếc thuyền lại bị đẩy lùi ra sau vài thước.

Một hồi thật lâu...

Khi chiếc thuyền lướt tới chỗ cách lục địa còn khoảng ba trượng một cách vô cùng vất vả, thế rồi không thể nào tiến lên nữa, thuyền gia dốc hết toàn thân khí lực, nhưng cũng khó mà tiến lên một thước nữa.

Gã chèo thuyền giờ tay lau mồ hôi trán lia lịa, mặt lộ vẻ bất lực, trông thấy tiền thù lao sờ sờ trước mắt, nhưng không cách nào lấy được cả, gã đành trơ mắt nhìn bờ sông lắc đầu thở dài một tiếng rất náo nùng.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn vào lục địa giây lát chỉ thấy vô số bèo lênh đênh gần bờ bất kể sóng gió vỗ mạnh đến cỡ nào nhưng cũng không làm sao đánh chúng trôi ra ngoài được hết.

Hần trông thấy chiếc thuyền chỉ cách bờ bến khoảng ba trượng, thế rồi cũng chẳng làm khó dễ thuyền gia, lập tức giao đủ số thù lao cho gã lái thuyền, và trịnh trọng căn dặn gã :

- Người ở tại đây chờ đến mặt trời lặn, nếu không thấy ta quay trở lại, người cứ việc đi về một mình, nếu như ta quay trở lại trước mặt trời lặn, người đưa ta về và ta sẽ trả thêm gấp đôi thù lao cho người.

Gã lái thuyền kêu vâng lia lịa, mặt mày hơn hờ đem cất số bạc nọ, đồng thời thả dây neo xuống sông, gã vừa quay người trở lại, mới thấy Nhạc Xương phi thân nhảy lên bờ, bất giác giật mình kinh hãi.

Nhạc Xương thoát vừa đặt chân lên bờ, chẳng thấy có lối nào cả, hơn nữa cũng không biết rốt cuộc Tiêu Diêu Biệt Thự nằm tại hướng nào, thế rồi hần thi triển thân pháp chạy về phía trước.

Hần chạy khoảng giây lát, bỗng thấy dưới chân có một đường nứt, nước sông chảy trong khe đất kêu róc rách, hần đảo mắt nhìn hai bên, mới hay một đầu khe đất quanh co dài vô tận còn đầu kia thì thông tới mặt sông.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn trong giây lát sực vỡ lẽ lắm bậm nói :

- Ô! Té ra Toái Bình đảo lấy danh từ khe đất này đây!

Thế rồi hần đi dọc theo đường quanh co khe đất, chẳng mấy chốc, càng chạy tới trước đường càng hẹp lại, hình như hần đang đi vào một tuyệt cốc không bằng.

Thế nhưng khi đến chỗ tận cùng rẽ sang bên phải, tức thì trước mắt sáng hần.

Chỉ thấy phía trước là một sơn cốc mọc đầy những hoa đại trăm sắc xinh đẹp vô cùng.

Trong bụi trăm hoa ngàn sắc có một căn lầu kiến trúc rất tinh xảo.

Nhạc Xương bất giác khen thầm :

- “Ồ! Tiêu Diêu tiên bối, quả nhiên là ngài rất tiêu diêu tự tại”.

Thế rồi hần nhận định phương hướng sau đó phi thân chạy tới trước.

Nhưng hần vừa phi thân chạy được khoảng một trượng, bỗng nghe một tiếng hét trong trẻo vang tới kẻ đó có hai bóng người một trắng một đen, chân khê đạp trên bông hoa lướt tới nhanh như gió.

Chỉ trong chớp mắt hai bóng người nọ đã chạy tới chỗ hần.

Nhạc Xương dừng bước tại chỗ, lẳng lẳng đưa mắt ngắm nhìn hai người vừa xuất hiện mới hay họ là hai đồng tử, một nam một nữ, cùng một trang phục quần dài áo ngắn, cả hai người đều mặt thanh mày tú. Hai đồng tử nọ lướt tới chỗ cách trước mặt Nhạc Xương độ khoảng năm thước rồi dừng lại, động tác nhẹ nhàng, tư thế mỹ miều, cả hai cùng đưa mắt nhìn Nhạc Xương từ đầu đến chân một cái, tiểu nam đồng nọ bỗng quay sang nhìn mặt làm một trò hề với nữ đồng.

Nữ đồng tử bữu môi, nói :

- Hừ! Chỉ có ngươi là quỷ tinh khôn, còn người khác đều là kẻ ngốc không biết gì hết?

Nam đồng tử thấp thoáng một cái lướt tới trước mặt nữ hài nhi, y đưa mắt chăm chăm nhìn trên mặt ả giấy lát, sau đó nghiêm sắc mặt nói :

- Quả nhiên ngươi chẳng giống kẻ ngốc chút nào. Được! Xem như ngươi là quỷ tinh khôn! Như vậy được rồi chứ?

Nữ hài nhi thoáng nghe nói thế, đảo mình lao vào hướng nam đồng tử, lên tiếng nói :

- Khá lắm! Ngươi dám mắng ta, xem ta kéo lỗ tai giã dài ra giả làm con thỏ mới được.

Nam đồng tử nọ thè lưỡi đảo mình núp ở sau lưng Nhạc Xương, đồng thời la lớn tiếng nói :

- Này nha đầu điên khùng! Có khách đến, ngươi chẳng lo tiếp đãi, lại lo tìm ta, người ta không biết lại cho rằng ngươi là tiểu thê tử của ta nữa cơ!

- Hí hí...

Nữ hài nhi đánh một kích không trúng, đang chuẩn bị chạy tới một lần nữa thì tiểu nam đồng nọ đã làm một trò hề cười hí hí co giò chạy mất.

Ả giận đến bữu môi cứ dậm chân lia lịa mắng chửi ỉnh ỏi :

- Quỷ tinh khôn, ta sẽ mách với sư phụ cho mà coi!

Nhạc Xương thấy nam hài nhi biến mất trong bụi hoa trăm sắc, sau đó ngoái cổ ra sau thấy hai mắt nữ hài nhi đỏ ngầu suýt nữa phải khóc oà lên, quả thật nam hài nhi nọ cũng hơi nghịch ngợm một chút.

Hắn đang suy nghĩ chẳng biết phải tìm lời thế nào để an ủi ả, bỗng thấy nữ hài nhi ngó đầu lên, nhìn Nhạc Xương cười một cái rất tươi, nói giọng hồn nhiên :

- Sư phụ bảo rằng có một người họ Nhạc sẽ đến viếng, chẳng hay người có phải là họ Nhạc không?

Nhạc Xương thoát vừa ngạc nhiên sau đó gật đầu mỉm cười nói :

- Đúng thế! Ta là Nhạc Xương đây, tiểu muội muội! Sư phụ ngươi là...

Nữ hài nhi nọ tròn to đôi mắt, nói :

- Sư phụ là sư phụ chứ còn sư phụ là gì nữa?

Nhạc Xương khẽ lắc đầu nói :

- Không, ta muốn hỏi sư phụ ngươi tên là gì thế thôi?

Nữ hài nhi lắc đầu nói :

- Sư phụ không có tên.

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Vậy thì nơi đây có phải là Tiêu Diêu Biệt Thự không?

Nữ hài nhi nọ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

Nhạc Xương lại hỏi tiếp :

- Vậy thì có lẽ Tiêu Diêu Cư Sĩ nọ chính là sư phụ của ngươi rồi?

Nữ hài nhi lắc đầu nói :

- Ta cũng chẳng biết, nhưng mà lúc sư phụ đi từng căn dặn rằng, nếu như ngươi có đến thì dẫn ngươi tới Thanh Phong Trúc.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ ngươi đi đâu vậy? Thính Phong Trúc là gì nữa?

Nữ hài nhi đưa mắt nhìn cốc khẩu nói :

- Không ai biết sư phụ đi đâu cả, còn Thính Phong Trúc là một hang đá ở mặt sau tiểu đảo.Ồ! Chỗ đó vui lắm.

Ả nói tới đây đưa mắt nhìn sắc trời, hấp tấp nói tiếp :

- A! Mặt trời đã lặn từ lâu rồi, đi nào, chúng ta ăn cơm trước, sau đó ta sẽ đưa ngươi đến Thính Phong Trúc.

Nữ hài nhi nọ ngây thơ dễ thương, ả nói xong, lập tức nắm tay Nhạc Xương vừa chạy vừa nhảy tung tăng tiến về hướng căn lầu nọ.

Nữ hài nhi dẫn Nhạc Xương vào tới một đại sảnh, trong sảnh đường rộng rãi thoáng mát, chẳng có chút bụi bặm nào hết, cách bố trí tuy không mấy hoa lệ, nhưng rất thanh nhã.

Nữ hài nhi đi chẳng bao lâu, sau đó hai tay bưng một mâm thức ăn quay trở lại ngay.

À đứng ở một bên lẳng lẳng chờ Nhạc Xương dùng bữa xong, sau đó vội vã dọn dẹp mới dẫn Nhạc Xương chạy ra sau đảo.

Chẳng mấy chốc...

Hai người chạy tới một nơi đá núi ngồn ngang, số đá núi này có nhiều hình thù quái gở, có những tảng đá giống hình cạp, beo, gấu v.v. hoặc đứng hoặc nằm, hoặc nhảy tới, mặc dù đây là những tảng đá quái lạ, nhưng ẩn hiện có một oai thế bất khả xâm phạm, làm cho Nhạc Xương không dám khinh suất bước tới.

Nữ hài nhi cười hí hí một tiếng, nắm tay Nhạc Xương chạy xuyên qua những tảng đá có hình thù quái lạ ấy, cuối cùng dừng ở trước mặt một cặp sư tử đá đang ở thế ngồi.

Mặc dù cặp sư tử đá đang ở thế ngồi nhưng cũng to lớn và cao cả bảy thước, nữ hài nhi giơ tay ấn vào hai chân trước của sư tử đá ở hướng bên trái, sau đó dùng sức đẩy sang một bên.

Tức thì cả ngôi sư tử đá nặng hơn ngàn cân đã bị nâng di chuyển ra khỏi hai thước.

Mặt chánh sư tử đá bên phải hiện ra một cửa huyệt nho nhỏ đủ để một người ra vào.

Nữ hài nhi chỉ tay vào cửa đá đó, nói :

- Người đi vào lối cửa đá này sẽ đến Thính Phong Trúc, ta còn bận việc khác, không thể dẫn người đi.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn ả do dự giây lát, cuối cùng khẽ gạt đầu một cái, uốn ngực ngang nhiên bước vào cửa đá luôn.

Sau khi Nhạc Xương bước vào cửa hang, nữ hài nhi nọ lại đẩy sư tử đá bên trái trở về chỗ cũ, sau đó mới rời khỏi đây.

Nhạc Xương bước xuống hai bậc thang đá, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, mới thấy cửa đá đã đóng kín lại, bất giác nghĩ bụng :

- “Đã vào đây thì phải đành chịu, dù Thính Phong Trúc này là long đàm hồ huyết ta cũng quyết phải xem qua cho biết”.

Thế rồi hần từ từ bước xuống tiếp.

Hần cũng chẳng biết đi được bao nhiêu bậc thang đá, đến chỗ tận cùng là một thạch thất rộng lớn, giữa vách thất có nhiều kẽ hở, nhưng kẽ hở chỉ rộng khoảng hai ngón tay, tiếng gió kêu vù vù từ bên ngoài thổi vào.

Thạch thất này không có cửa ngõ và cũng chẳng có cửa sổ, có một dòng nước suối từ đỉnh thất kêu róc rách chảy xuống, sát vách có một cái giường đá và một cái bàn đá, trên vách gần chỗ giường đá có treo một cái đèn dầu, nên trong thạch thất rất sáng sủa.

Nhạc Xương đưa mắt quan sát xung quanh một vòng, nhủ thầm :

- “Rõ ràng đây là một nhà lao, thế nhưng quả thật Thính Phong Trúc rất xứng với kỳ danh tiếng gió xuyên qua kẽ hở kêu vù vù nghe thật kinh người, tại sao Tiêu Diêu tiên bối lại an trí ta ở đây để làm gì?”

Hần suy nghĩ rằng :

- “Tiêu Diêu tiên bối xếp đặt như thế ắt phải có nguyên nhân, chỉ bằng thừa lúc lão chưa về hãy mang bí kíp thần công trong hộp đá ra nghiên cứu trước”.

Hần đang suy nghĩ đến đây, lập tức móc túi lấy hộp đá ra, xem xét một hồi lâu, nhưng không có cách nào khai mở được hết.

Hần bèn bước tới trước vách uống vài hớp nước suối, sau đó lại rửa sơ mặt mũi, mặt mày ủ rũ ngồi trên giường đá cúi đầu trầm tư.

Trong lúc hần đang ôm hộp đá vào lòng khẽ chau đôi lông mày, suy nghĩ tìm cách nào khai mở hộp đá, vừa ngóc đầu lên, bỗng trông thấy bàn đá đang tự động từ từ di chuyển sang một bên.

Nhân nào quả ấy

Nhạc Xương giật nẩy người lên, chỉ thấy mặt bàn di chuyển sang một bên, từ từ hiện ra một khoảng trống rộng độ hai thước dài ba thước, y như một cái rương vừa mở nắp.

Mặt bàn di chuyển tới chỗ còn dính liền khung đá độ khoảng năm tấc rồi dừng lại.

Nhạc Xương vận công phòng bị giây lát thấy không còn di động gì nữa hần mới đặt hộp đá trên giường nằm, đứng dậy bước tới xem xét.

Chỉ thấy trong khung đá có để một quyển sách cổ, trong đầu sách có đề bốn chữ lớn :

“Khai quyền hữu ích”.

Nhạc Xương định giơ tay lấy quyển sách ra, bỗng nhiên lại rút tay về.

Hần đưa mắt nhìn quyển sách cổ nọ lẩm bẩm nói thầm một mình :

- Có lẽ đây không phải là quyển sách tầm thường, bằng không Tiêu Diêu Cư Sĩ quyết không cất trong Thính Phong Trúc trúc rất kiên cố này đâu, ta há có thể tùy tiện động tới nó chăng?

Thê rồi, hần bắt đầu nghiên cứu bàn đá nọ một cách kỹ càng, xem tại sao nó lại tự động biết khai mở.

Trong lúc sơ ý hần đã đụng phải mặt bàn một cái thật nhẹ, không ngờ mặt bàn nọ kêu sột soạt đã tự động di chuyển về chỗ cũ, liền lại với nhau, không thấy mây may kẻ hở nào hết.

Nhạc Xương thầm khen người đã sáng chế ra máy móc tự động này, thế rồi hần lại bước về chỗ giường nằm.

Hần thoát vừa ngồi trên giường, mặt bàn nọ lại tự động khai mở lần nữa.

Hần sức nghĩ ra điều gì, hớn hờ nói :

- A! Té ra chính Tiêu Diêu Cư Sĩ đã để dành quyển sách này cho ta xem vậy.

Hần đứng phắt dậy, hai tay nâng quyển sách cổ lên, vẫn ngồi trên giường đá, cổ đè nén cơn xúc động, lật quyển sách ra xem.

Trang thứ nhất viết rằng :

“Diệt bỏ tâm si, hoan ngã minh đài, thiên nhân hợp nhất, phủ cực thái lai.”

Nhạc Xương tiếp tục lật sang trang kế :

“Trắc ẩn chi tâm, nhân chi đoan vậy, tu ác chi tâm, nghĩa chi đoan vậy, từ nhượng chi tâm, lễ chi đoan vậy, thị phi chi tâm, trí chi đoan vậy.”

Hần đưa mắt nhìn trang hai này, trầm tư hồi lâu sau đó khẽ gật đầu thờ dài một tiếng nói :

- Nếu thế nhân ai cũng biết những đạo lý này, vậy thì đâu còn tranh chấp, thù sát, và ân oán nữa? Con người không còn phiền não, thế gian không còn tranh chấp, sẽ là một cảnh giới thế nào đây?

Hần lật sang trang kế tiếp :

“Nhà nho chú trọng: Định ắt được an.

Nhà Thích dạy rằng: Không tức thị hữu và vô.

Tam bảo đạo gia là: Tinh, khí, thần can hệ đến thủ, túc và khẩu.”

Hần xem qua một hồi lâu không làm sao lãnh hội nổi ảo nghĩa bên trong, hần bèn bỏ qua, tiếp tục xem trang kế.

Trang này chẳng viết một chữ nào cả, chỉ vẽ một hình khó giải vô cùng, đây là một gốc rễ của cây cỏ thụ, mọc ngang dọc rối loạn khó nhìn hết sức, điều làm cho hần thắc mắc nhất là phẩm chất trang giấy này khác hẳn với những trang nọ, đây là một tấm lụa mỏng như cánh ve sần, có lẽ lâu đời nên đã biến thành màu vàng.

Hần lật sang trang kế, cũng là một hình vẽ, đây là một con phượng hoàng đứng nhìn về hướng dương, lông cánh tươi đẹp hết sức, có hàng trăm con chim đang cất cánh bay lượn với nhiều tư thế xung quanh nó.

Trang kế tiếp lại có một hình lão nhân trạc tuổi cổ lai hi, mặt mày thanh tú, ngồi ngay thẳng trên bồ đoàn, ngón trỏ tay trái đang chỉ về phương xa, tay phải để ngang ngực, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Trang kế nữa là một hình người đứng thẳng, bàn tay trái đặt giữa ngực, bàn tay phải từ từ đẩy ra phía trước.

Toàn bộ quyển sách có tất cả mười hai hình vẽ gồm nhiều tư thế khác nhau.

Phần sau là những dòng chữ giảng giải mỗi một hình vẽ.

Nhạc Xương chú tâm đọc một hồi lâu, mới phát giác rằng võ công trong quyển sách này thâm ảo vô cùng. Hắn xem đi xem lại hàng mấy trăm lượt, cuối cùng mới khám phá được môn lộ vào của mười hai bức họa này.

Thế rồi Nhạc Xương ở trong Thính Phong Trúc mãi mê nghiên cứu luyện tập võ công trong quyển sách cổ do Tiêu Diêu Cư Sĩ để lại.

Thấm thoát đã trôi qua ba tháng.

Trong khoảng thời gian này Nhạc Xương đã mang tất cả võ công ghi chép trong sách cổ luyện xong hết, có điều chỉ còn kém phần hỏa hầu mà thôi.

Thì ra gốc rễ cây cỏ thụ nọ chính là một bức họa trăm mạch của con người, hơn nữa bên trong lại bao hàm một môn bộ pháp vô cùng tuyệt diệu.

Con số thân pháp các loài chim chóc mười hai thức chương pháp nọ, hắn cũng luyện thuộc hết cả.

Nhạc Xương cũng chẳng biết bây giờ ngày hay là đêm?

Hắn ngược đầu uống vài hớp nước suối, sau đó ngả lưng nằm trên giường đá.

Tức thì nhiều hình ảnh đã hiện trong đầu hắn.

Đỗ Nhượng Quân, Bảo Bối, Tiểu Oanh và Xảo Nương...

Nhất là Tiểu Linh đơn chiếc nọ, y mất tích bấy lâu không biết bây giờ y còn sống hay là chết rồi?

Khi hắn thoát nghĩ tới huyết hải thâm thù của phụ mẫu, tức thì trong lòng lấy làm hổ thẹn và áy náy, vì cho đến nay hắn vẫn không biết kẻ thù của mình là ai cả.

Cuối cùng hắn lại nghĩ tới mình đến đây đã gần một trăm ngày, vẫn chưa thấy Tiêu Diêu Cư Sĩ và cả hai đồng nam đồng nữ nọ cũng không thấy xuất hiện.

Mặc dù những ngày gần đây hắn đã đi lên bậc thang năm ba lần, nhằm mục đích muốn tìm gặp lại hai tiểu đồng nọ để hỏi thăm sự việc bên ngoài.

Thế nhưng cánh cửa sư tử đá nọ rắn chắc vô cùng, mặc dù hắn đã dốc hết toàn lực, nhưng cũng không thể làm xê dịch được nó chút nào hết.

Một lần...

Hai lần...

Ba lần...

Mãi cho đến lần thứ năm, chương lực của Nhạc Xương mới đẩy được cửa sư tử đá đó khẽ lay động nhẹ một cái.

Về sau hắn thử thêm hai lần nữa, cũng chỉ có khả năng đẩy cửa đá nọ khẽ lay động nhẹ một cái song vẫn không làm sao khai mở được nó cả.

Bây giờ hắn bắt đầu tỏ ra luống cuống bất an.

Hắn trở mình ngồi dậy, đưa mắt nhìn số hoa quả có hình thù quái gở chẳng biết tên nó là gì đã tàng trữ trên đầu giường, không còn dư được bao nhiêu nữa.

Nếu cứ thế tiếp tục, há chẳng bị chết đói tại đây sao?

Hắn suy nghĩ đến đây, máu nóng trong người lại sôi lên sùng sục bắt giắc ngồi dậy bước xuống giường đá, phi thân chạy lên bậc đá.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa sư tử đá nọ.

Thế rồi hắn vận khởi bình sanh công lực, vung song chưởng đẩy mạnh vào cửa đá một cái.

Thế nhưng, cửa sư tử đá nọ cũng chỉ khẽ lay động nhẹ một cái, sau đó trở lại bình thường.

Nhạc Xương bất giác thờ dài một tiếng tuyệt vọng nói :

- Hồng rồi! Trông tình hình phải bỏ xác tại đây thật rồi.

Nhạc Xương mặt mày ủ rũ, từ từ bước xuống bậc thang.

Nhưng hắn vừa bước xuống vài bậc, bỗng nhiên trong đầu óc lóe lên một luồng linh quang lại lập tức chạy tới trước cửa đá.

Hắn sực hồi tưởng hôm vào đây nữ hài nhi đã ấn vào một phương vị sư tử đá, thế rồi hắn cũng giơ song chưởng ấn lên một góc cửa đá, đồng thời vận công vào song chưởng, hét to một tiếng, đẩy song chưởng tới trước một cái thật mạnh.

Kêu sột một tiếng!

Tức thì cửa đá nọ bị hắn đẩy tung ra rộng khoảng một thước.

Nhạc Xương mừng quýnh lên, lập tức cúi người lướt ra ngoài ngay.

Hắn vừa lượn mình lướt ra ngoài, bỗng cảm thấy sau lưng có luồng gió lạnh bắt giắc bắn người lên, vội nhảy ngang vài bước, trở tay phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Chỉ thấy một bóng đen thấp thoáng nhào lộn trên không một cái, nghiêng nghiêng phất phơ hạ xuống bên cạnh một tảng đá hình cộp.

Bóng người nọ vừa đặt chân chấm đất, la lớn tiếng nói :

- Sao ngươi lại ngang tàng thế? Người ta có lòng tốt đến đây đón ngươi, ngươi lại chẳng hỏi trắng đen gì hết, lập tức biểu cho một chương, may mà ta tránh né nhanh, bằng không ắt bị người đánh trúng một chương thổ huyết tại chỗ cho mà coi?

Nhạc Xương trở mặt nhìn kỹ lại, té ra là nam hài nhi nọ, tức thì đỏ thẹn mặt, vội chắp tay nói :

- Tiểu huynh đệ! Quả thật ta đã sợ ý, xin ngươi thứ lỗi.

Nam hài nhi chớp nháy đôi mắt một cái, từ từ bước tới, cất giọng lạnh lùng, nói :

- Nếu như ngươi cố ý, e rằng ta đã bỏ xác tại đây từ lâu rồi.

Nhạc Xương nghe y nói lời châm biếm mặc dù trong lòng có chút chẳng vui, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, mình đến đây làm khách nhân, cho dù y có lỗi làm thật, mình cũng phải vị tình Tiêu Diêu Cư Sĩ bỏ qua cho rồi.

Nam hài nhi trông thấy mặt mày hấn ửng đỏ và im lặng chẳng nói gì hết, bất giác bật cười nói :

- Này Nhạc ca ca! Ta nói đùa với ngươi đấy thôi, ngươi chớ giận ta chứ?

Nhạc Xương thấy y ngây thơ dễ thương thông minh tinh quái, bất giác bật cười nói :

- Này tiểu huynh đệ! Miệng lưỡi ngươi lợi hại gớm.

Nam hài nhi lấy làm kiêu hãnh nói :

- Mọi người đều nói như thế, nhưng mà sư phụ vẫn chê ta chưa biết nói chuyện!

Nhạc Xương buộc miệng hỏi :

- Mọi người ư? Mọi người này gồm có ai thế?

Nam hài nhi cười hi hi một tiếng, nói :

- Mọi người này là... là... ồ, không thể nói cho ngươi hay. Chao ôi! Đi nhanh lên kéo đi trễ lại ăn đòn đấy.

Nhạc Xương thấy y ấp úng không chịu nói tiếp đưa mắt chăm chăm nhìn y một cái hỏi tới nói :

- Sư phụ ngươi nghiêm ngặt với ngươi chẳng?

Nam hài nhi vội trả lời nói :

- Không phải thế! Ta muốn nói rằng kéo nướng thịt khét lẹt, lão nhân gia ắt phải phạt ta cho mà coi.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Phạt thế nào?

Nam hài nhi khẽ chau mày nói :

- Phạt ta ăn hết miếng thịt khét lẹt đó.

Nhạc Xương thấy cách phạt này rất lý thú, cười khẩy nói :

- Vậy thì còn gì bằng? Có thịt ăn ngươi còn muốn gì nữa?

Nam hài nhi xua hai tay lia lịa nói :

- Chẳng tha ta chịu nhịn đói, ngươi có biết không, thịt nướng khét lẹt khó ăn vô cùng. Chao ôi! Quả thật lại nướng thịt khét lẹt nữa rồi, đi nhanh lên nào.

Nói xong, nắm tay Nhạc Xương, phi thân chạy như gió.

Bấy giờ ánh tà dương đã tô thêm một lớp màu hồng cho những thạch tượng này, trông càng tăng phần thần bí hơn.

Nam hài nhi vừa chạy vừa chỉ tay một mái nhà hiện trong biển hoa nói :

- Sư phụ đợi ngươi tại đó, ta phải đi xem thịt nướng.

Dứt lời, y thấp thoáng một cái biến mất trong biển hoa bao la đó luôn.

Trong một căn phòng trung bày rất hoa lệ, sát vách là một cái kệ để đầy những sách cổ, trông cách trưng bày vừa đẹp vừa hoa nhã.

Tiêu Diêu Cư Sĩ ngồi ở ghế chủ tọa, còn Nhạc Xương thì ngồi trên chiếc ghế đối diện.

Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Quả nhiên lão phu chẳng uống công chút nào!

Nhạc Xương vội cung kính đáp :

- Vãn bối xin thọ giáo vậy!

Bấy giờ hai đồng tử nam nữ lần lượt bước vào, tiểu nam đồng thì hai tay bưng một mâm lớn thịt nướng vàng óng và thơm phức, có cả một đĩa hoa quả nữa, còn tiểu nữ đồng thì hai tay ôm chặt một hũ mỹ tửu còn niêm phong.

Sau khi hai người bày thức ăn rượu thịt trên bàn xong, liền cúi người rút lui ngay.

Tiêu Diêu Cư Sĩ một tay nâng ly, cười há há nói :

- Hãy tự nhiên tự rót tự uống nào!

Nếu như người làm khách trước mặt lão phu, tốt nhất hãy đặt ly đĩa xuống và đứng thị hầu ở một bên. Nhạc Xương thoát nghe lão nói thế, biết rằng lão này có lòng cởi mở chẳng chấp tiểu tiết, thế rồi hẳn không khách sáo chút nào, lập tức nâng ly mà uống động đĩa mà ăn.

Tiêu Diêu Cư Sĩ vừa ăn vừa nói :

- Quả thật trí tuệ người hơn người một bậc, đúng là giống tốt luyện võ, tiếc rằng Nhâm Đốc nhị mạch chưa thông nên công lực bản thân người bị hạn chế rất nhiều.

Y nói tới đây liền đưa mắt nhìn Nhạc Xương một hồi lâu, sau đó lắc đầu thở dài một tiếng nói tiếp :

- Quả thật lão phu có ý muốn tác thành người, thế nhưng người phải hứa với lão phu vài việc.

Nhạc Xương vội đặt ly đĩa xuống hốt hải nói :

- Chớ nói tiên bối tác thành văn bối làm gì, cho dù không tác thành, nếu tiên bối bảo văn bối xông vào rừng đao núi kiếm, văn bối cũng thề chết không từ, huống chi tiên bối có ân cứu mạng đối với ăn bối.

Tiêu Diêu Cư Sĩ xua tay bảo hẳn chớ nói tiếp, sau đó lão chậm rãi nói :

- Mặc dù người là một kỳ tài thích hợp luyện võ nhưng chỉ có một khuyết điểm là sát khí giữa chân mày rất đậm, và có đôi nhãn thần đào hoa, trong đời người chẳng những sát nghiệp nặng, hơn nữa tình oán phức tạp, cho nên người ắt phải hứa với lão phu rằng không được vọng sát, vì con người ta không phải là thánh hiền, ai mà không có lỗi lầm? Biết lỗi mà chịu hối cải là điều quý báu nhất.

Lão nói tới đây, nâng ly hớp một hớp rượu, sau đó lại nói tiếp :

- Còn khâu tình nghiệt ân oán, thì tự người cẩn thận giải quyết, vì khâu ái tình là nan giải nhất, nếu xử không khéo sẽ làm cho người thân bại danh liệt, sa vào chôn vụn kiếp không góc đầu lên nổi, mong người hãy tự thận trọng lấy mình.

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, hẳn khẽ gật đầu kêu vâng lia lịa.

Tiêu Diêu Cư Sĩ trông thấy thần sắc vừa thành khẩn vừa khủng hoảng của hẳn, trong lòng hơi thấy an ủi, sau đó lái sang đề tài khác nói :

- Này hải nhi! Con cứ thông thả ăn tiếp, nghe ta kể đây...

Một hồi thật lâu, gương mặt thể lương của y lại co rút lần nữa, hình như dĩ vãng bi thương ấy vẫn còn rất mới mẻ trong ấn tượng y.

Bây giờ trong nhà cũng âm u tối dần.

Tiêu Diêu Cư Sĩ lắc đầu khẽ thở dài một tiếng nói :

- Cả đời lão phu chỉ làm sai một việc, à... Nhưng có ai ngờ rằng điều sai lầm duy nhất này đã làm cho ta cô đơn, đau khổ, ân hận suốt đời.

Nhạc Xương sững sờ nhìn thần sắc bi thương của y, mặc dù trong lòng lấy làm thương xót nhưng không dám khinh suất xen lời vào.

Tiêu Diêu Cư Sĩ chậm rãi nói tiếp :

- Cách đây hai mươi năm trước, vào một đêm mùa thu, trăng sao tối mờ, trong hoa sảnh Thất Xảo môn tại Thiên Tuyền Phong trên núi Lục Bàn sơn có một lão nhân ngồi trên ghế cao trước một bàn dài đặt giữa hoa sảnh, gương mặt lão tràn đầy sát khí, đưa cặp mắt căm phẫn nhìn đôi nam nữ đang quỳ trước bàn.

Có mười mấy thiếu nữ mặc áo màu đứng dài ở hai bên cửa sảnh, đưa mắt chăm chú nhìn ba người.

Nam nhân ấy là một thanh niên khoảng hăm bảy, hăm tám tuổi, lưng vượn eo ong, anh tuấn phi phàm, còn thiếu nữ thì độ hăm bốn, hăm lăm tuổi, mặt thanh mày tử, diễm lệ vô cùng.

Bây giờ bốn bề tịch lặng như tờ, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy tiếng trăm hoa ngoài sảnh đường lay động trong cơn gió buốt kêu xào xạc khe khẽ mà thôi.

Bỗng nhiên, lão nhân xéch ngược đôi lông mày trắng lên, hai mắt tia ra luồng sáng lạnh kêu hừ một tiếng nói :

- Người đã nhận tội, chẳng lẽ không biết tự xử quyết thế nào chăng?

Tánh tình thanh niên nọ cương trực, thoát nghe lão nhân buông lời nói như thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, nhưng y mấp máy định lên tiếng phân biện.

Thiếu nữ quỳ kế bên y đã ưỡn ngực tiếp lời nói :

- Thiếu Dật không có lỗi gì cả, lỗi tại con không nên quyến rũ chàng và bảo chàng rời khỏi Vệ Hằng Nga, nếu lão nhân gia nhất định vắn tội, vậy thì cứ xử quyết con thôi.

Lúc nàng nói chuyện, khí thế rất凛冽 chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi chút nào cả.

Lão nhân nọ cười lạnh lùng một tiếng, khẽ phất tay áo bảo một cái, kêu choeng một tiếng tức thì có một con dao găm vút trước mặt thanh niên ấy.

Đôi nam nữ nọ mặt mày biến sắc đưa cặp mắt hốt hải nhìn lão nhân không hề chớp mắt.

Thình lình ngay lúc này...

Có một bóng đen từ trong bụi hoa ở xa xa ngoài sảnh đường bay vọt tới nhanh như gió chỉ trong chớp mắt đã lướt vào sảnh đường.

Thì ra đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp trạc tuổi đôi mươi, mặc áo đỏ mang giày đỏ, đầu chít khăn lụa đỏ, đứng sừng sững bên cạnh thanh niên, cung kính hướng về phía lão nhân hành lễ nói :

- Thưa cha, sự thật phơi bày trước mắt, xin lão nhân gia người giải quyết cho con!

Dứt lời, quay người chỉ tay vào mặt thanh niên nọ, nói giọng u oán :

- Này Thiếu Dật! Ta đối đãi với ngươi không phải chỗ nào đâu? Tại sao ngươi tàn nhẫn đến có nhà không chịu về, lại cả ngày ở chung với con hồ ly tinh nọ. Hừ! Cha già, vợ ngã bệnh thể mà ngươi nhẫn tâm bỏ rơi hết. Thiếu Dật!

Ngươi thử suy nghĩ kỹ lại nào, ngươi có phải là con người chăng.

Lão nhân thấy y vừa nói vừa chảy nước mắt, bất giác đau lòng, cất giọng ôn tồn nói :

- Hằng Nga! ý của con thế nào?

Thiếu nữ tên Hằng Nga trợn ngược đôi mắt căm hờn, giận dữ nói :

- Ta không được thì người khác chớ hòng được chàng!

Dứt!ời, y nghiêng đầu nhìn thanh niên nọ nói tiếp :

- Thiếu Dật! Ngươi... ngươi có bằng lòng theo ta trở về không? Ta có điểm nào không bằng hồ ly tinh này đâu? Không ngờ ngươi lại say mê y đến thế.

Thanh niên nọ vốn quỳ mọp dưới đất bỗng nghe y nói thế, liền ngược đầu lên nói :

- Hạng nữ nhân ngang ngạnh như ngươi, cũng mong phu quân trung thành với ngươi sao? Trước kia xem thử ta mù cả hai mắt nhưng bây giờ ta ta tình nguyện chết.

Y nói chưa hết lời bỗng có một tiếng gầm hét nổi lên :

- Câm mồm lại!

Lão nhân nổi giận dưng dưng nói :

- Gia môn Không Trúc Tu ta bắt bạnh nên mới có một nghịch tử như ngươi.

Hừ! Nếu quả thật đợi đến khi phụ thân của Hằng Nga đến đây ngươi có nghĩ rằng mặt mũi ta còn ra thể nào nữa?

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó la hét tiếp :

- Bây giờ ngươi đã trưởng thành, nên mới dám ngang nhiên lão xược trước mặt ta. Khá lắm! Mặc dù từ bé ta quá chiều chuộng ngươi và mừng rằng có người thừa kế Không gia, thế nhưng hôm nay ngươi chẳng xem cha già vào đâu hết. Được! Ngươi tình nguyện chết, vậy thì mau tự kết liễu đi!

Dứt lời, lão quay nửa người sang một bên, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thiếu nữ quỳ ở kế bên nước mắt sớm đã chảy dài ra, nàng lẳng lặng chịu đựng tất cả, chịu đựng sĩ nhục đến mức thậm tệ.

Thế nhưng bây giờ nàng không còn chịu đựng được nữa, kêu oa một tiếng khóc thật thương tâm, nàng vừa khóc vừa dùng hai đầu gối lết tới trước hai bước, sau đó phủ phục dưới đất van xin nói :

- Xin lão nhân gia người muốn phạt con thế nào cũng được, nhưng chỉ cầu người tha thứ cho Thiếu Dật, chàng... chàng là đứa con duy nhất của lão nhân gia người, chàng vô tội, không thể để chàng chết, hu hu...

Lời nói bi ai, tiếng khóc đoạn trường.

Lão nhân nọ vẫn khép chặt hai mắt không nói gì hết.

Thiếu nữ áo đỏ Vệ Hằng Nga lạnh lùng tăng hắng một tiếng, há mồm chửi inh ỏi :

- Đồ dê tiện! Chớ mơ tưởng nào! Ta bằng lòng chàng chết chứ quyết không muốn trông thấy chàng ở chung với con hồ ly tinh ngươi đây, nếu ngươi có tội quyền rũ phu quân người ta, sau khi chàng chết, ngươi vẫn có thể tiếp tục quyến rũ người khác nữa kia mà. Hừ! Đồ dê tiện!

Thanh niên tên Thiếu Dật trông thấy phụ thân đang nổi cơn thịnh nộ, vốn đã không dám mở miệng biện bạch không ngờ Vệ Hằng Nga người vợ của mình lại đứng ở bên cạnh đổ dầu vào lửa, bất giác bị phẫn vô cùng tức thì móc túi lấy một mảnh ngọc đeo to bằng nắm tay có khắc hình hai trái tim chồng lên nhau ra, lết bằng hai đầu gối đến trước mặt lão nhân, dâng trên bàn dài, sau đó nói giọng bi thương :

- Con bất hiếu thân thọ đại ân dưỡng dục của cha hơn hai mươi năm trời, cho dù có lỗi lầm, song cũng không đáng tội chết, thế nhưng dù gì tội lỗi cũng thành hình, chỉ hối hận trước kia không làm khác đi, bây giờ lệnh cha đã dạy như thế con bất hiếu này đành tuân lệnh tự quyết, có điều thân ân sâu nặng đành hẹn kiếp sau đền đáp thôi. Xin cha hãy giữ lại mảnh ngọc đeo này!

Dứt lời, y quay người ra sau nhặt con dao găm trên đất lên, vút bỏ bao dao găm, đâm thẳng vào giữa ngực, tức thì máu tươi phun ra tua tủa và té ngã trên đất.

Thiếu nữ quỳ bên cạnh chàng, bỗng thấy máu tươi phun ra, rú lên một tiếng kinh hoàng, ngã lên mình chàng bất tỉnh nhân sự luôn.

Số thiếu nữ đứng lại bên cửa sảnh đồng thanh thất kinh kêu lên một tiếng mặt mày thảm biến.

Thiếu nữ áo đỏ Vệ Hằng nga cũng mặt mày thất sắc, khẽ chau đôi mày liễu lại, rõ ràng y cũng lấy làm xúc động, nhưng khi y trông thấy Hồ Ly Tinh nọ ngã nằm trên người chồng mình tức thì mặt lại lộ vẻ khinh bỉ lạnh lùng day mặt qua hướng khác.

Lão nhân nghe tiếng xác chết té ngã trên đất nước mắt đã chảy ròng ròng xuống, lão huýt một tiếng sáo thật dài, tiện tay bốc mảnh ngọc đeo lên, phi thân chạy ra cửa sảnh, chỉ trong bóng chớp đã mất dạng luôn.

Tức thì bầu không khí trong hoa sảnh trở nên tịch lặng một cách đáng sợ.

Đôi mắt thiếu nữ áo đỏ Vệ Hằng Nga óng ánh ngập lệ, nghiêng đầu nhìn xác chết phu quân một cái, lẩm bầm nói :

- Thiếu Dật! Chàng không thể trách ta, chàng vô tình thì ta đành vô nghĩa với người, nếu chàng thương yêu tiện tỳ này, vậy thì cứ để nàng hầu cận người!

Nói xong, bóng đỏ thấp thoáng một cái biến mất luôn.

Mười mấy thiếu nữ nọ lập tức lướt tới vây xung quanh thiếu nữ đang ngất xỉu, khẽ gọi rằng :

- Người chết không thể sống lại, xin Chuông môn nhân hãy bảo trọng.

Bây giờ Tiêu Diêu Cư Sĩ đã uất nghẹn nói chẳng nên lời, lão lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ để che giấu vẻ xúc động của lão.

Nhất đại dị nhân từng gọi gió hét mưa một thời bất giác cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng, tất cả những nỗi bi thương, đắng cay đều kết thúc trong tiếng than thở này.

Nhạc Xương nghe kể đến như ngây như dại, đến khi nghe Tiêu Diêu Cư Sĩ thở dài một tiếng, hần mới giật mình tỉnh lại, nhưng vì trong nhà âm u tối mờ nên chẳng thấy thân sắc của hần là thế nào hết.

Hần suy nghĩ giây lát nói :

- Có lẽ vị lão nhân nọ chính là tiền bối rồi?

Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ gật đầu một cái không nói gì hết.

Nhạc Xương nói tiếp :

- Còn thiếu nữ nọ là...

Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ gật đầu đáp :

- Đúng thế! Y chính là Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến Chuông môn nhân Thất Xảo môn vậy!

Nhạc Xương ngập ngừng giây lát, cuối cùng nói :

- Thiếu nữ áo đỏ nọ ắt là Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga, thế nhưng vẫn bối cảm thấy rằng y có chút quá đáng đối với phu quân mình mà y...

Tiêu Diêu Cư Sĩ nói giọng bình thản :

- Không! Y chẳng có lỗi, yêu bao nhiêu ắt phải hận bấy nhiêu. Này oa nhi!

Người phải nhớ cho kỹ, cả đời nam nhân chữ tình chỉ chiếm một phần nhỏ, nhưng đối với nữ nhân thì chiếm toàn bộ, khi một vật yêu quý mà họ không chiếm được họ sẵn sàng hủy diệt nó, đứng trên lập trường tình yêu nam nữ đây là trường tình thôi.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, hần suy nghĩ giây lát sau đó lại nói :

- Còn đối với Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến, tiền bối lại có cảm nghĩ thế nào?

Tiêu Diêu Cư Sĩ bỗng lắc đầu thở dài một tiếng nói :

- A! Hà nhi này quá si tình, si đến khiến người phải động lòng thương xót, nếu như năm xưa Thiếu Dật và y kết hợp có lẽ sẽ trăm năm hạnh phúc.

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó mới nói tiếp :

- Tất cả đều là kiếp số, từ khi Thiếu Dật quá cố, tánh tình y thay đổi lớn, bắt đầu căm thù nam nhân, cũng bởi nguyên nhân này tất cả đệ tử của Thất Xảo môn bắt đầu từ đó đùa nghịch số nam nhân háo sắc khiến họ phục vụ trong trận phân sơn đến khô cạn tinh lực mà chết.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão nhân gia không tìm cách ngăn cản họ?

Tiêu Diêu Cư Sĩ lắc đầu thở dài nói :

- Mặc dù y hành động như vậy nhưng đối với môn hạ rất nghiêm ngặt, nhất là ít khi nào hành tẩu giang hồ, thế nhưng những hạng công tử bột chuyên cậy vào quyền thế của cải ông cha thường đến các nơi tầm hoa vãn liễu nọ và số hậu khởi chi tú trong các tôn phái cậy vào tài sắc võ công xuất chúng lần lượt tới Bách Vô Cẩm Kỳ tầm hương. À! Có lẽ...

Lão cười cay đắng một tiếng, nói tiếp :

- Có lẽ những kẻ đến đó vui đến không nhớ tới nước thực nữa, chẳng thấy một ai quay trở về cả, mặc dù như thế, vẫn còn người cứ tiếp tục đến.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Đệ tử các môn phái mất tích, chẳng lẽ Chương môn của họ không hề truy vấn sao?

Tiêu Diêu Cư Sĩ nói tiếp :

- Thoạt tiên các môn phái cũng không biết lại tưởng rằng bị thù gia sát hạ, nhưng về sau cuối cùng họ đã tìm ra một ít manh mối. Thế rồi họ căn cứ họa đồ tìm tới Bách Vô Cầm Kỵ, nhưng khi họ trông thấy đệ tử môn hạ tất cả mọi người đều biến sắc.

Nhạc Xương cũng giật mình nhủ thầm :

- “Có lẽ các đại môn phái quyết không buông tha Thất Xảo bà bà thì phải!”

Bấy giờ, Tiêu Diêu Cư Sĩ lại nói tiếp :

- Họ trông thấy thân sắc đệ tử môn hạ hốc hác, hình thù bủn xỉn, con người như khùng như điên, quả thật họ đau lòng và bi phần bết sức. Điều mà họ lấy làm kinh hãi nhất chính là đệ tử môn hạ trông thấy họ, đã ngơ ngơ ngác ngác như chẳng quen biết họ bao giờ.

Nhạc Xương kinh ngạc nói :

- Chẳng lẽ họ quên cả sư trưởng rồi sao?

Tiêu Diêu Cư Sĩ miệng mấp máy định lên tiếng trả lời.

Thình lình ngay lúc này, bỗng có một bóng trắng thấp thoáng xuất hiện.

Thần công chế địch

Nhạc Xương thoát vừa thấy hoa mắt một chút thì bạch y tiểu đồng nọ đã lướt vào sảnh đường rồi.

Chỉ thấy ả luống cuống nói :

- Thưa sư phụ! Giữa mặt sông xuất hiện một chiếc thuyền buồm to lớn, vì cách xa nên chẳng trông rõ lắm. Trên thuyền tối thiểu phải có mười mấy người.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cau mày nói :

- Hiều Vân! Sao ngươi chóng quên thế. Nếu là người quen thì cứ việc mời họ vào đây, bằng không phải thì giải quyết cho họ trở về, nếu người sợ hãi cứ bảo Hiều Quang đi chung với người.

Nữ đồng tên Hiều Vân thoát nghe nói thế bĩu môi tỏ vẻ không phục nói :

- Ai bảo rằng con sợ hãi ư? Để mình con ra đó giải quyết họ cho mà coi!

Dứt lời, thấp thoáng một cái phi thân bay ra ngoài cửa sảnh ngay, thân pháp ả nhanh đến không còn bút mực nào tả nổi, nếu so với cao thủ đệ nhất lưu trên chốn giang hồ thì cũng chỉ có thể thôi.

Tiêu Diêu Cư Sĩ đưa mắt nhìn vào bóng lưng của Hiều Vân xa dần, lắc đầu nói :

- À! Hai đứa này càng lúc càng nghịch...

Lão vừa nói vừa nâng ly uống liền ba ly rượu.

Nhạc Xương cũng bất giác khởi hứng trả lễ ba ly liền.

Tiêu Diêu Cư Sĩ bỗng buông tiếng cười há há nói :

- Khá lắm! Oa nhi! Người định so tưu lượng với lão phu chăng?

Nhạc Xương then đỏ mặt nói :

- Vãn bối không dám! Chớ nói tưu lượng không bằng tiền bối, cho dù bất cứ môn nào cũng khó theo kịp lão nhân gia người.

Tiêu Diêu Cư Sĩ lắc đầu mỉm cười nói :

- Không hãnh thế, không hãnh thế, về môn nữ nhân thì lão phu đã thua tiểu oa nhi người khá xa, há há...

Nhạc Xương biết rằng lão muốn nói việc mình bị đệ tử Thất Xảo môn lăng nhục tại hoang sơn dã tự ở hôm trước, bất giác then đỏ mặt nói chẳng nên lời.

Tiêu Diêu Cư Sĩ ngưng cười, cảm khái thở dài nói :

- Quả thật đệ tử Thất Xảo môn càng lúc càng tệ, mặc dù Thất Xảo bà bà quản thúc rất nghiêm ngặt, nhưng lúc đệ tử môn hạ hoạt động bên ngoài làm sao tránh khỏi việc tác oai tác ác, nhất là một năm gần đây họ càng lộng hành hơn.

Nhạc Xương nghe nói thế, từ từ ngước đầu lên nói :

- Chẳng lẽ chư Chương môn nhân chín đại môn phái không truy cứu về việc đệ tử của họ bị bắt làm nô lệ sao?

Tiêu Diêu Cư Sĩ chậm rãi nói :

- Họ đã mục kích thảm cảnh của môn hạ mình, có lý do nào không đau lòng đâu? Thế nhưng Thất Xảo bà bà nói rằng đệ tử môn hạ của y chưa từng hành tẩu giang hồ, vậy thì làm gì có chuyện bắt cóc đệ tử của họ? Những người này vì háo sắc tự thân xâm nhập Bách Vô Cẩm Ky, bằng lòng làm nô lệ.

Lão nói tới đây giơ tay bốc một trái hoa quả, cắn vào một miếng nhỏ, vừa nhai vừa nói tiếp :

- Các Chương môn nhân chín đại môn phái vì sự kiện này đã tụ hội tại núi Nga Mi, họ cho rằng ngày nào còn Thất Xảo môn thì ngày đó giang hồ chưa được an tịnh, cuối cùng họ đi đến quyết định hợp lực lượng chín đại môn phái đến Lục Bàn sơn diệt trừ Thất Xảo bà bà, sau đó giải tán đệ tử môn hạ, vậy thì Thất Xảo môn sẽ tự nhiên giải thể ngay.

Nhạc Xương nghe nói tới đây bất giác giật mình kinh hãi, cho dù Thất Xảo bà bà có võ công cao siêu đến đâu đi nữa cũng quyết không thể đương địch với lực lượng liên hợp của chín Đại chương môn nhân, chẳng biết bà ta thoát kiếp nạn này bằng cách nào đây?

Bấy giờ Tiêu Diêu Cư Sĩ lại nói tiếp :

- Không ngờ khi họ kéo đến Thất Xảo môn, lại bị Tiểu Diện Âm Ma nổi tiếng là cay độc bấy lâu đã sử dụng một đòn Đại Nhiếp thần pháp trấn áp cả chín Đại chương môn nhân, sau đó lại sử dụng linh bài sư tổ của các môn phái uy hiếp chín Chương môn nhân, đồng thời hẹn một năm sau gặp tại Hồi Đầu Giáp để kết liễu một thế.

Nhạc Xương vừa nghe kể vừa nhủ thầm :

- “Thất Xảo bà bà vì ứng phó chín Đại chương môn nhân nên mới tìm Tiểu Diện Âm Ma tới tiếp sức, chẳng trách gì bà ta bắt kẻ mọi giá đã mang đồng trình của con gái cống hiến cho gã, nhưng dụng tâm của Tiểu Diện Âm Ma cũng lợi hại gớm, trước hết đánh cắp tất cả linh bài tổ sư của chín đại môn phái, sau đó uy hiếp các phái tái hẹn gặp tại Phiến Tử Nhai, mưu đồ của gã muốn đánh một lưới ăn trọn”.

Tiêu Diêu Cư Sĩ bỗng thấy Nhạc Xương cau mày đang trầm tư điều gì, bất giác ngạc nhiên ngưng kể hỏi :

- Này oa nhi! Người đang suy nghĩ gì thế?

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Văn bối đang suy nghĩ, Tiểu Diện Âm Ma nọ đã nổi tiếng là một ma đầu cay độc, tại sao gã lại chịu tốn biết bao tâm huyết dám giúp Thất Xảo bà bà một tay để đối địch với chín Đại chương môn nhân như thế?

Tiêu Diêu Cư Sĩ cười há há nói :

- Hai bên chỉ lợi dụng với nhau thế thôi, giang hồ bây giờ rất hỗn loạn, chỉ cần có lợi, thủ đoạn gì họ cũng sử dụng được hết, từ rày về sau người hành đạo giang hồ phải thận trọng hơn nữa.

Nhạc Xương vội cung kính kêu vâng một tiếng, thưa rằng :

- Văn bối mãi mãi không dám quên lời dạy của lão nhân gia.

Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ gật đầu cười nói :

- Tiểu tử đáng được dạy dỗ vậy!

Lão chưa nói hết lời bỗng có một tiếng gầm hét từ xa xa vang tới, kể đó là một tiếng la hét the thé.

Nhạc Xương giật bắn người lên, hấn không ngờ kẻ nào lại dám đi xa ngàn dặm vượt sông đến Toái Bình Đảo gây sự như thế?

Nhạc Xương bất giác đứng phắt dậy, song lại thấy Tiêu Diêu Cư Sĩ khoát tay nói :

- Này oa nhi! Chớ bận tâm làm gì! Hiểu Quang và Hiểu Vân thừa sức giải quyết số khách nhân này, người hãy kể cho ta nghe tình hình mà người đã sống ba tháng trong Thính Phong Trúc xem nào?

Thế rồi Nhạc Xương đành ngồi lại, trầm tư trong giây lát, sau đó liền mang tình hình luyện công trong ba tháng nay thuật lại một cách tỉ mỉ cho lão nghe một phen, sau đó nói :

- Theo văn bối, bức họa trong tấm lụa này tuy là kinh mạch trong thân người, từ bức họa này ngoại trừ văn bối học được cách luyện khí di huyết, hơn nữa bên trong hàm chứa một môn bộ pháp cực kỳ thâm ảo và phức tạp, ngoài ra văn bối vẫn cảm thấy rằng trong hình vẽ này còn một diệu dụng nữa, nhưng vì văn bối ngu đần nhất thời không thể hiểu ngộ.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cười há há nói :

- Ô! Quả nhiên oai nhi người thông minh vượt bậc, đúng thế, quả thật hình vẽ đó còn một diệu dụng nữa, nhưng vì lão phu nhàn hạ quen rồi nên chẳng quan tâm thế thôi!

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, song chẳng suy nghĩ như lão, vì số võ học này đã thất truyền từ lâu, bây giờ có dịp phát hiện lại, há được bỏ qua dễ dàng như vậy ư?

Huống chi tuyệt học nan cầu, mặc dù hấn không muốn xưng bá võ lâm, song rất mong muốn học được tuyệt nghệ, thứ nhất trả mối thù không đội trời chung, kể đó có thể cậy vào tuyệt học hành hiệp giang hồ, giúp kẻ yếu diệt trừ kẻ ác, gây chút phúc lợi cho võ lâm cũng tốt thôi.

Hấn đang còn suy nghĩ, bỗng nghe Tiêu Diêu Cư Sĩ nói tiếp :

- Cho nên lão phu chuẩn bị mang sự kiện này giao lại cho người, cậy vào trí tuệ, tài năng của người, thử thời vận lần nữa xem nào!

Tiêu Diêu Cư Sĩ nói đến đây, khẽ ho một tiếng, sau đó lại nói tiếp :

- Thế nhưng, người cũng không nên quá hấp tấp, hãy ở định tịnh tu luyện khí tâm pháp trước, nên biết rằng như vậy sẽ giúp người tăng trưởng nội công hóa hầu để bổ khuyết chỗ kém của người khi thời cơ đến, lão phu sẽ bảo người đi.

Nhạc Xương trơ mắt nhìn Tiêu Diêu Cư Sĩ ngạc nhiên nhủ thầm :

- “Lão nói bằng quơ chẳng vào đâu cả, chỉ tổ khiến người ta mù tịt không hiểu gì hết”.

Đồng thời ngay lúc này, bỗng có một tiếng cười nổi lên, kể đó thấy tiểu nam đồng vác một người trên vai cười hí hí chạy vào sảnh đường nhanh như gió.

Y ném gã nọ xuống đất kêu cái bạch, sau đó giơ tay lau mồ hôi trán nói :

- Thừa sự phụ, gã này giảo quyết gớm, gã thừa lúc con ném số người kia xuống sông, đã lén lút lẩn ra sau núi, nếu đồ nhi phát hiện chậm một chút có lẽ gã còn làm trò quỷ quái gì nữa đây!

Tiêu Diêu Cư Sĩ nghe nói thế, tức thì sa sầm nét mặt, đưa mắt nhìn đối phương giây lát, sau đó quay sang hỏi tiểu nam đồng :

- Này Hiểu Quang! Con không chế gã tại đâu vậy?

Hiếu Quang thoát trông thấy sư phụ nghiêm sắc mặt lại, cũng vội ngưng cười nói giọng cung kính :

- Ở đằng sau núi Bách Thủ Đồ, võ công người này khá lắm.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cúi đầu nhìn gã nọ trầm tư một hồi lâu.

Hiếu Quang lại nói tiếp :

- Chẳng biết sư muội ra thế nào rồi, con phải ra tiếp ứng y.

Dứt lời y lượn mình nhảy vọt ra sảnh đường ngay.

Nhạc Xương thấy gã nọ nằm co rút trên đất không động đậy gì hết biết rằng gã đã bị điểm huyết, vì gã nằm úp mặt dưới đất nên chẳng trông thấy diện mục của đối phương.

Bấy giờ Tiêu Diêu Cư Sĩ lẩm bẩm nói :

- Lạ lùng thật, lão phu không hành tẩu giang hồ từ lâu, hơn nữa trước kia cũng ít có thù gia, gã là ai thế?

Nhạc Xương không chịu nổi nữa đã ngồi dậy bước tới bên cạnh gã nọ, giờ tay lật mình gã lên, tức thì mặt mày biến sắc, thất kinh kêu lên một tiếng :

- A! Là ngươi!

Tiêu Diêu Cư Sĩ cũng hơi lấy làm ngạc nhiên hỏi :

- Oa nhi! Ngươi quen biết gã chẳng?

Nhạc Xương khẽ gật đầu đáp :

- Gã này chính là hộ pháp của Tiểu Diện Âm Ma, người giang hồ gọi gã là Truy Hồn Tẩu.

Tiêu Diêu Cư Sĩ kêu ô một tiếng, nói :

- Té ra là gã!

Nói xong, lão khẽ phát tay áo một cái chỉ thấy Truy Hồn Tẩu run bắn người một cái, tức thì đứng phắt dậy luôn.

Gã thoát trông thấy hai người đứng bên cạnh gã chính là Nhạc Xương, bất giác giật mình kinh hãi, nên biết rằng chuyến đi này của gã rất quan trọng, gã nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ tại Toái Bình Đảo lại có người nhận ra gã.

Thế rồi sát khí nổi lên, lập tức gã vận hết toàn thân công lực vung chưởng vỗ vào Kiên Tĩnh huyết của Nhạc Xương nhanh như chớp.

Nhạc Xương cả kinh thất sắc, đảo mình nhảy lùi ra sáu bảy thước, may mà hấn tránh né nhanh, vậy mà bả vai hấn vẫn bị chưởng phong quét trúng nóng như lửa đốt.

Truy Hồn Tẩu thấy đánh một kích mà không trúng, lại phi thân lao tới tấn công tiếp.

Nên biết rằng chuyến đi này gã đến đây có một sứ mạng bí mật, quyết không thể làm bại lộ mảy may hành tung, bằng không toàn bộ kế hoạch sẽ bị phá hỏng hết, cho dù tan xương nát thịt gã cũng chưa thể chuộc hết tội lỗi.

Cho nên gã thoát vừa trông thấy Nhạc Xương đã dốc hết toàn lực tấn công là thế.

Nhạc Xương vừa kinh hãi vừa cảm phần tức thì gầm hét một tiếng, vung chưởng phản công ngay.

Tiêu Diêu Cư Sĩ vẫn ngồi yên tại chỗ nâng ly uống rượu tiếp, hình như lão chẳng trông thấy họ đang ác đấu với nhau.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã đụng hơn mười chiêu.

Nhạc Xương lập tức sử dụng những tuyệt học vừa luyện trong ba tháng nay, hấn muốn cùng Truy Hồn Tẩu thử chiêu, xem võ công của mình rốt cuộc đã tiến bộ đến cỡ nào.

Không ngờ đến chiêu thứ hai mươi, Truy Hồn Tẩu đã bị chưởng phong của Nhạc Xương đẩy lùi ra sau liên tục chẳng để gã có mảy may cơ hội nghỉ ngơi.

Truy Hồn Tẩu đã sợ đến hồn phi phách tán, không ngờ cách đây vài tháng, võ công của Nhạc Xương đã có tiến bộ ghê gớm như thế, chỉ thêm một khoảng thời gian nữa, e rằng cả Tiểu Diện Âm Ma và hai vị đại hộ pháp cũng chưa chắc đã đấu lại hấn rồi.

Gã biết rằng hôm nay ắt phải thảm bại, căn cứ tình hình trước mắt, nếu muốn đào tẩu cũng khó khăn vô cùng.

Thế nhưng con kiến còn ham sống sợ chết, huống chi là người?

Gã còn đang suy nghĩ bỗng thấy Nhạc Xương tấn công một chiêu “Xuân Phong Thu Vũ” nhanh như cắt.

Thế rồi gã đánh liều bước tới giờ tay trái bấu vào cổ tay phải Nhạc Xương, đồng thời hất tay phải đánh một chưởng vào ngực hấn.

Nên biết rằng đây là lối đánh liều mạng, đương nhiên gã đã vận dụng toàn thân công lực.

Nhạc Xương bỗng thấy gã đánh liều như thế bất giác giật mình đảo người thối thoảng một cái lui sang một bên.

Truy Hồn Tẩu thoát trông thấy cơ hội ngàn vàng, lập tức lượn mình nhảy vọt ra cửa sảnh.

Thân pháp của gã thần tốc chẳng thua kém gì Nhạc Xương.

Nhạc Xương thoáng ngẩn người trong tích tắc, đã biết rằng bị gã đánh lừa tức thì nổi giận đùng đùng, khẽ nhún hai mũi chân định phi thân rượt theo.

Hắn thoát vừa tung người lên không trung, bỗng thấy Tiêu Diêu Cư Sĩ khoát tay nói :

- Chớ đuổi theo làm gì cho mệt! Gã không thoát khỏi đây đâu.

Nhạc Xương nghe nói thế, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, đồng thời thu hồi thân pháp từ từ ngồi xuống.

Tiêu Diêu Cư Sĩ mỉm cười nói :

- Khá lắm! Quả thật tách ngộ người khá thông minh, nhưng chưa có kinh nghiệm đối địch.

Nhạc Xương then đỏ mặt cú gật đầu kêu văng lia lịa.

Bấy giờ bên ngoài lại có hai tiếng gầm thét nổi lên, kẻ đó là vài câu quát mắng.

Chỉ trong chốc lát sau, vạn vật lại im phăng phắc.

Bỗng nhiên Tiêu Diêu Cư Sĩ cảm khái thở dài một tiếng phá tan bầu không khí tịch lặng đáng sợ này.

Lão ngoái cổ nhìn ra cửa sảnh, than thở nói :

- Bạc ông cha chúng ta có ai mà chẳng muốn tạo phúc cho võ lâm và lưu tiếng thơm hậu thế? Thế nhưng đưa mắt nhìn chung thiên hạ bây giờ lại có những ai có tấm lòng khảng khái và đại nghị lực như thế? Mắt thấy huyết kiếp sắp xảy ra tới nơi mà họ cứ lo thù sát, chẳng biết đến bao giờ mới chấm dứt, cái gì gọi là ngẩng mặt lên không hổ thẹn với trời, cúi đầu nhìn xuống chẳng thẹn thùng với đất. Này oa nhi! Người làm được như thế chẳng?

Nhạc Xương sực liên tưởng tới việc Mãn Xuân viên, vội lắc đầu thưa rằng :

- Vãn bối không làm được.

Tiêu Diêu Cư Sĩ cười há há một tiếng nói :

- Đúng thế, cả người cũng không làm được, vậy thì e rằng chốn thiên hạ này chẳng còn ai làm được nữa.

Lão chưa nói hết lời, bên ngoài bỗng có người nói :

- Ta bắt được rồi!

Dứt lời bóng người thấp thoáng một cái, cả Hiểu Vân và Hiểu Quang đã cùng lúc phi thân lướt vào sảnh đường. Hiểu Quang ném người trên vai xuống đất kêu cái bạch nói :

- Thừa sư phụ! Thầy thấy chưa con lại bắt người này về đây lần nữa.

Tiêu Diêu Cư Sĩ đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái, mỉm cười nói :

- Khá lắm! Con đã bắt được gã!

Nhạc Xương giật mình đưa mắt nhìn người té nằm trên đất, thì ra chính là Truy Hồn Tẩu.

Hắn bất giác đưa mắt nhìn Hiểu Quang một cái, thấy y mới có mười hai hoặc mười ba tuổi thế mà lại chế phục Truy Hồn Tẩu một cách dễ dàng lần nữa, vậy thì võ công của y chẳng đơn giản chút nào.

Bán lãnh của đồ đệ đã cao cường đến như vậy thì võ công của sư phụ y càng không thể tưởng tượng nổi.

Bấy giờ Hiểu Vân tiếp lời nói :

- Thừa sư phụ, lão nhân gia người ra đây xem sao, người xuất hiện trong Vạn Hoa Bình có võ công rất cao cường, cả con và sư huynh không tài nào bắt được đối phương.

Sau khi nghe Hiểu Vân nói thế, Tiêu Diêu Cư Sĩ khẽ chau đôi lông mày một cái nói :

- Nếu như hai người hợp lực đánh không lại y, đúng ra Vạn Hoa Bình cũng ắt phải nhốt được y, tại sao...

Hiểu Quang chẳng đợi lão nói hết lời đã lên tiếng nói :

- Thừa sư phụ! Người đó chẳng khác nào như một con khỉ cứ gãi đầu gãi cổ nhảy lung tung trong Vạn Hoa Bình mãi, không làm sao ra khỏi đó được hết.

Tiêu Diêu Cư Sĩ trầm tư giây lát, chỉ tay Truy Hồn Tẩu nói :

- Hiểu Quang, người cứ giải huyết đạo cho gã!

Hiểu Quang do dự giây lát, sau đó bước tới trước đá vào lưng Truy Hồn Tẩu một cái thật mạnh.

Truy Hồn Tẩu từ từ mở mắt ra, quét nhìn họ một cái, sau đó nhắm hai mắt lại không nói gì hết.

Hiểu Quang đứng gần gã nhất, thoáng trông thấy tình hình này, bất giác nổi giận đùng đùng, phi thân đá cho gã một đá nữa.

Tiêu Diêu Cư Sĩ muốn la hét ngăn cản, thế nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ thấy Truy Hồn Tẩu kêu hự một tiếng, toàn thân cứ run lẩy bẩy, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, nhưng gã cố gắng nghiêng răng mím môi không mở mắt và cũng chẳng kêu rên tiếng nào.

Nhạc Xương không biết Hiểu Quang sử dụng thủ pháp gì, nhưng trông thấy Truy Hồn Tẩu tỏ ra đau khổ cực độ, hắn đưa mắt nhìn Tiêu Diêu Cư Sĩ một cái, sau đó lên tiếng nói :

- Này Truy Hồn Tẩu, người ngang ngành làm gì cho khổ thân như thế? Tại sao không chịu đứng lên?

Truy Hồn Tẩu thoát nghe nói thế, mặt mày biến sắc, gã biết rằng thân phận đã bại lộ, bất giác mở to mai mắt ra, chăm chăm nhìn họ một cái, nghiêng răng nói :

- Các người muốn giết ta thì cứ việc giết phút cho rồi, tại sao phải sử dụng thủ đoạn này đối phó bản đại gia?

Tiêu Diêu Cư Sĩ vẫn thản nhiên ngồi tại chỗ, nói :

- Hiểu Quang! Người chưa chịu tha gã sao?

Hiểu Quang vẫn chưa hết giận nói :

- Gã này ngang ngạnh, gã lười đến chẳng muốn đứng lên, chẳng lẽ lại bảo con đỡ gã đứng dậy?

Tiêu Diêu Cư Sĩ găm hết nói :

- Câm mồm lại, hãy giải huyết đạo cho gã nhanh lên!

Dù gì Hiểu Vân vẫn là nữ hài nhi, y đã bắt nhand từ nãy giờ, thoát nghe sư phụ la hét thế, quay sang hướng Hiểu Quang nhẩn mặt làm một trò hề, sau đó lẩn trốn ra sau lưng sư phụ.

Hiểu Quang cảm phần liếc mắt nhìn Hiểu Vân một cái, mặc dù trong lòng không phục nhưng không dám trái mệnh lệnh sư phụ, lập tức phi thân đá vào hông Truy Hồn Tẩu một cái.

Truy Hồn Tẩu kêu hự một tiếng, nghiêng răng mím môi từ từ đứng dậy.

Bỗng nhiên Tiêu Diêu Cư Sĩ nói giọng ôn tồn :

- Này Truy Hồn Tẩu! Xem qua võ công của người, ta nghĩ rằng người ắt là một nhân vật có chút tiếng tăm ở chốn giang hồ, rốt cuộc bọn người đến đây với mục đích gì thế?

Truy Hồn Tẩu nghe đối phương nói giọng ôn tồn, chân khí sung mãn, nghĩ rằng người này ắt là Tiêu Diêu Cư Sĩ, chủ nhân Toái Bình Đảo không sai rồi.

Vì Tiêu Diêu Cư Sĩ ngồi day lưng về hướng gã nên gã chẳng trông thấy mặt mũi của lão, thế rồi gã đảo mắt liếc nhìn ba người bên này, chẳng thềm trả lời câu hỏi của Tiêu Diêu Cư Sĩ.

Hiểu Quang không chịu nổi, la lớn tiếng :

- Ê! Người điếc rồi chăng? Tại sao người không trả lời câu hỏi của sư phụ ta?

Truy Hồn Tẩu đảo mắt liếc nhìn y một cái, dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng không nói gì hết.

Tức thì Hiểu Quang giận đến mồm mũi phun ra khói lửa, khễ giờ tay phải lên chuẩn bị xuất thủ.

Tiêu Diêu Cư Sĩ lại nói tiếp :

- Có phải người không muốn trả lời câu hỏi của lão phu đó chăng?

Truy Hồn Tẩu bỗng ngừng mặt lên cười lớn tiếng, nói :

- Hôm nay Truy Hồn Tẩu đã lọt vào tay các người, tùy các người muốn xử quyết thế nào cũng được, còn nếu muốn từ nơi miệng ta tra vấn ra chút ít manh mối thì đó là điều mộng tưởng, há há...

Gã vừa dứt tiếng cười, bỗng thấy Tiêu Diêu Cư Sĩ quay người qua, lão đưa hai đạo nhãn quang sắc bén nhìn thẳng vào mặt Truy Hồn Tẩu một cái, sau đó khễ cười một tiếng, ngồi dậy nói :

- Các người hãy đi theo ta.

Dứt lời, bóng người thấp thoáng một cái ra khỏi nhà ngay.

Hiểu Quang vẫn chưa hết giận, trơ mắt nhìn vào mặt Truy Hồn Tẩu tiếp.

Hiểu Vân khễ cười một tiếng, cũng phi thân chạy theo sư phụ luôn.

Truy Hồn Tẩu cười lạnh lùng một tiếng, cất bước đi ra ngoài ngay.

Thế rồi cả Nhạc Xương và Hiểu Quang cùng lần lượt phi thân chạy theo.

* * * * *

Truy Hồn Tẩu ưỡn ngực đứng trên sân cỏ trước nhà, Hiểu Quang đứng cách sau lưng gã độ khoảng năm thước.

Nhạc Xương thì đứng dưới mái hiên, hẩn đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, trong lòng đang lấy làm lạ rằng tại sao không trông thấy bóng người của Tiêu Diêu lão tiên bối và Hiểu Vân đâu hết.

Hắn còn đang thắc mắc suy nghĩ, bỗng thấy có hai bóng người từ trong bụi hoa nhảy vọt ra, phát phơ hạ xuống sân cỏ nhanh như chớp.

Tiêu Diêu Cư Sĩ hai tay ẵm một người trong lòng, từ từ bước tới chỗ Truy Hồn Tẩu, sa sầm nét mặt, găm thét nói :

- Hãy giao thuốc giải ra đây nhanh lên nào!

Truy Hồn Tẩu thoáng ngần người ra giây lát, sau đó cười há há nói :

- Chớ nói là ta, cả đương kim thiên hạ võ lâm chỉ có một người duy nhất có thể giải độc này, mà người đó ở xa tận chân trời, không ngờ Độc Nhãn Kim Điều Lữ Bá Hùng tung hoành giang hồ vài chục năm nay lại có kết cục như ngày hôm nay, há há há...

Tiếp theo tiếng cười bi phẫn, gã đảo mắt quét nhìn sau lưng một cái.

Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- “Té ra người này chính là Đường chủ của Kim Tiền bang”.

Thình lình ngay lúc này...

Truy Hồn Tàu bỗng giờ cao tay phải vỗ vào Thiên Linh Cái của mình nhanh như chớp.

Hòa thượng điên khùng

Truy Hồn Tẩu mắt thấy đồng bọn Độc Nhân Kim Điều Lữ Bá Hùng lâm nguy, bất khuất dám nuốt thuốc độc tự tử, trong lòng ngoại trừ kính phục, tức thì nảy sinh cảm thỏ chết cáo thương.

Gã đưa mắt nhìn Độc Nhân Kim Điều Lữ Bá Hùng đang nằm trong hai vòng tay Tiêu Diêu Cư Sĩ, chỉ thấy mặt mày y tái mét, cả hai mắt khép chặt, hai môi thâm đen.

Tiếp theo tiếng cười điên cuồng, trong lòng gã thoáng nghĩ rằng đêm nay khó thoát khỏi tay bọn này rồi, nếu bị lãng nhục đến chết, chỉ bằng mình tự kết liễu cho rồi.

Gã thoát suy nghĩ đến đây, lập tức vùng chường tự vỗ vào Thiên Linh cái của mình.

Cũng ngay lúc Truy Hồn Tẩu thoát vừa giơ tay lên, gã bỗng cảm thấy tứ chi mềm nhũn, tức thì công lực toàn thân biến mất hết.

Truy Hồn Tẩu thoát vừa ngẩn người bỗng nghe một tiếng nói khe khẽ vang tới :

- Người muốn chết, cũng chẳng dại gì phải tự tử vỗ nát Thiên Linh Cái chứ?

Gã ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay cũng chính là tiểu quỷ nọ đang bấu chặt cổ tay mình, mặt lộ vẻ cười châm biếm đưa mắt chăm chăm nhìn mình, tức thì gã nổi giận đùng đùng, nói :

- Người muốn sao bây giờ?

Hiếu Quang cười hí hí một tiếng, đang muốn trả lời gã, bỗng nghe Tiêu Diêu Cư Sĩ la hét bảo dừng tay, y mới miễn cưỡng buông tay lui ra sau hai bước.

Tiêu Diêu Cư Sĩ giao Độc Nhân Kim Điều Lữ Bá Hùng vào tận tay Truy Hồn Tẩu, sau đó nói :

- Người không bằng lòng khai báo mục đích đến đây để làm gì, lão phu cũng không cưỡng ép người, đồng bọn người trúng độc khá nặng, hãy mau mau mang y trở về lo cứu trị đi!

Truy Hồn Tẩu thoát nghe đôi phương nói thế, bất giác lấy làm cảm động, vội lui ra sau ba bước, cúi người hành lễ, lớn tiếng nói :

- Việc đêm nay, tại hạ nhớ mãi không quên, chúng ta xin dịp sau gặp lại.

Dứt lời gã đảo mình thấp thoáng một cái, chạy mất dạng luôn.

Sau khi Truy Hồn Tẩu rời khỏi, tức thì Toái Bình Đảo khôi phục lại bầu không khí tịch lặng an tường như trước kia.

Nhạc Xương tiếp tục lưu lại khổ luyện võ công, hơn nữa có Tiêu Diêu Cư Sĩ ở bên cạnh đốc thúc, nên tiến bộ thần tốc.

Thấm thoát lại trôi qua hai tháng nữa.

Tư chất Nhạc Xương hơn người, hơn nữa lại có hương sư chỉ điểm ngày đêm, nên mặc dù trải qua một thời gian ngắn ngủi vài tháng, nhưng vẫn đạt được một kết quả đáng kể.

Một hôm...

Đèn đuôi trong thư phòng sáng trưng.

Tiêu Diêu Cư Sĩ ngồi giữa bàn, thần sắc nghiêm túc, còn Hiếu Quang và Hiếu Vân thì đứng ở hai bên phải trái lão, mặt lộ vẻ lưu luyến.

Nhạc Xương đứng trước mặt ba người, mặt mày ử rù lẳng lẳng chẳng nói gì hết.

Nên biết rằng hần đến Toái Bình Đảo gần nửa năm trời, giữa ba người đã phát sinh tình cảm sâu đậm.

Trên danh nghĩa giữa hần và Tiêu Diêu Cư Sĩ như là thầy trò, nhưng thực ra họ chỉ như là đôi bạn thâm giao.

Còn Hiếu Quang và Hiếu Vân càng đáng thương hơn, ngoại trừ Hiếu Vân có chút nghịch ngợm nhưng cả hai người như một khối ngọc thạch nguyên chất chưa hề khai thác.

Mặc dù niên kỷ họ còn nhỏ, song đã được chân truyền của Tiêu Diêu Cư Sĩ, nên trong lúc luyện công, cả hai người vẫn thường giúp đỡ Nhạc Xương, đồng thời cũng khích lệ hần.

Nhạc Xương còn nhớ Tiêu Diêu Cư Sĩ từng nói với hần rằng :

- Người không nên hấp tấp, khi thời cơ đến, lão phu sẽ bảo người đi.

Mặc dù hần không biết phải đi đâu, thế nhưng phải rời khỏi đây là điều khẳng định rồi.

Hai mắt hần hơi mờ mờ vì ngập lệ, nỗi sầu ly biệt khiến hần buồn đến nói chẳng nên lời.

Cuối cùng Tiêu Diêu Cư Sĩ lên tiếng phá tan bầu không khí tịch lặng buồn bã, nói :

- Trong mấy tháng nay võ công của ngươi có nhiều tiến bộ, vài môn tuyệt học của ta cũng đã truyền hết cho ngươi, bây giờ ngươi chỉ kém phần hòa hạo mà thôi, chỉ cần ngươi tiếp tục cần luyện thì ắt phải có đại thành tựu.

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp :

- Mặc dù như thế, nhưng với công lực hiện giờ của ngươi, cao thủ đệ nhất trên chốn giang hồ quyết không thể so sánh với ngươi được nữa, nhưng ngươi phải nhớ cho kỹ, không được cậy vào võ công mà kiêu ngạo, sau khi rời khỏi đây có thể giải quyết một số việc riêng trước, sau đó đến vùng Lục Bàn sơn xem có gặp gỡ gì không?

Nỗi lòng khao khát bấy lâu của Nhạc Xương là luyện nên tuyệt học để tầm thù.

Bây giờ đây, nguyện vọng này đã trở thành sự thật, vậy thì bảo hấn chẳng xúc động rơi nước mắt sao được?

Hiếu Quang và Hiếu Vân cũng thế, trong tiểu tâm linh họ cũng tràn đầy nỗi tình lưu luyến.

Tiêu Diêu Cư Sĩ thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Ngươi sắp phải đi xa, có thể nghỉ sớm một chút, nhưng ngươi luôn luôn phải nhớ cho kỹ, mặc dù ngươi có một thân võ công tuyệt học, song chốn giang hồ thì hung hiểm vạn phần, phải cậy vào năng lực và trí tuệ của ngươi, cẩn thận ứng phó mọi việc, sáng mai ta sai Hiếu Quang đưa tiễn ngươi, trước khi lên đường không cần đến gặp ta nữa.

Nhạc Xương cố cầm những giọt lệ đang ngập đầy trong đôi mắt lại, lẳng lặng gật đầu thọ giáo, cuối cùng quay người về hướng Tiêu Diêu Cư Sĩ lạy bốn lạy, sau đó mới lẳng lặng cáo lui.

Bên ngoài màn đêm đã phủ xuống từ lâu.

* * * * *

Mặt trời sáng chói, mây trắng bao la.

Nhạc Xương đứng tại bờ sông, đưa mắt nhìn bóng thuyền từ từ xa dần, mặt mày ủ rũ lắm bầm nói :

- Sắp ly biệt, bóng thuyền xa dần, ngoài cổ xem núi sông một màu xanh biếc, sầu ly biệt Bồng nhiên có một tiếng cười sang sảng sau lưng vang tới :

- Cái gì mà núi sông một màu xanh biếc, sầu ly biệt ư?

Nhạc Xương giật mình ngoài cổ nhìn ra mới thấy một hòa thượng tọt tẹt đi một đôi giày cỏ tả tơi kêu sột soạt từ nơi xa chạy tới.

Nhạc Xương thấy mình chẳng quen người này, bất giác khẽ chau đôi lông mày lại, tự thần chăm chú nhìn hòa thượng giây lát.

Hòa thượng nọ cất bước đi như có vẻ nặng nề, nhưng nhìn kỹ mỗi bước đi của đối phương xa độ hai, ba trượng, chẳng khác gì rút đất bay lượn tới, nếu như hấn không mục kích quyết không thể tin nổi.

Nhạc Xương thoát trông thấy thế biết rằng hòa thượng này ắt có lai lịch lớn, bất giác âm thầm vận công phòng bị.

Trong lúc hấn đang còn suy nghĩ, hòa thượng nọ đã chạy tới trước mặt, vừa lấy tảng bào lem luốc của lão lau mồ hôi trán vừa chỉ tay vào người Nhạc Xương, lớn tiếng nói :

- Cha chả! Ngươi báo hại ta đợi cả nửa năm trời, vốn thì ta vừa trắng trẻo vừa mập mạp, bây giờ đói đến vừa đen vừa gầy, quả thật hòa thượng ta khổ vì ngươi quá nhiều rồi.

Nhạc Xương nghe đối phương nói thế, trở mắt nhìn y giây lát, nhưng vẫn cảm thấy rất xa lạ, tức thì nổi giận nói :

- Người xuất gia không nói lời hư dối, tại hạ chẳng hề quen biết đại sư, người đợi ta để làm gì vậy?

Hòa thượng nọ chớp nháy đôi quai nhãn một cái, nói :

- Đây tiểu tử, ngươi... ngươi dám chối chẳng? Rõ ràng ngươi bảo hòa thượng này chờ đợi ngươi, nay ngươi khiến hòa thượng đói khổ đến thế, định bỏ rơi ta đó ư? Hừ! Đây tiểu tử, nói cho ngươi hay, không dễ dàng như vậy đâu.

Lão vừa nói vừa xăn tay áo lên, diễn ra thể chuẩn bị xuất thủ.

Nhạc Xương vốn muốn dạy cho lão một bài học, nhưng sự nghĩ kỹ lại, với bộ dạng dơ bẩn bây giờ của lão, quả thật đúng là miếu lớn không nhận tiểu tử không chứa rồi, cho dù đi “hóa duyên” (khất thực) cũng phải xem vận số, trông tình hình lão đã đói khát cả mấy ngày hôm nay, bây giờ gặp phải mình định đánh lừa một bữa cơm, thế thôi.

Hấn suy nghĩ đến đây, lập tức động lòng nói :

- Đây đại sư phụ! Vậy thì tại hạ mời người ăn một bữa cơm cũng được.

Hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Một bữa cơm ư? Được, cứ ăn no một bữa trước sau đó mới tính.

Nhạc Xương đỡ khóc đỡ cười, đưa mắt nhìn sắc trời một cái, nói :

- Đại sư phụ, người có biết gần đây có quán ăn gì chẳng?

Hòa thượng thoát nghe nói thế, cười hí hí một tiếng, nói :

- Biết! Để ta dẫn đường cho.

Nói xong quay người chạy trước.

Nhạc Xương lắc đầu thở dài một tiếng nhủ thầm :

- “Khi con người quá đói khát, quả thật việc gì họ cũng có thể làm được hết”.

Thế rồi hắn cũng chẳng chần chừ nữa, lập tức chạy theo ngay.

Hai người chạy được giây lát.

Nhạc Xương đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy bốn bề hoang vắng toàn những núi cao trùng trùng điệp điệp, chớ nói quán xá làm gì, cả người bộ hành cũng chẳng trông thấy bóng nào hết.

Hắn lập tức dừng bước lại lớn tiếng nói :

- Này đại sư phụ, có phải người đã đói đến hoa mắt mà đi làm đường chẳng?

Phía trước toàn là núi thăm rừng hoang, ta có trông thấy quán xá nào đâu?

Hòa thượng vẫn cứ chạy tới tiếp, la lớn :

- Ai dám nói rằng ta đi làm đường? Trông người chừng này tuổi sao vô dụng thế, nếu như tiếc tiền thì người cứ việc quay trở lại, vì dù sao hòa thượng ta ăn no xong sẽ ghi vào sổ người.

Trong lòng Nhạc Xương hậm hực nói chẳng nên lời, hắn lập tức gia tốc thân pháp định đuổi theo níu hòa thượng lại hỏi cho ra lẽ.

Thế nhưng hắn phi thân đuổi theo một đoạn đường, vẫn thấy hòa thượng chạy xa đằng trước, khoảng cách hai bên không hề có chút thay đổi.

Nhạc Xương sức vỡ lẽ, nghĩ bụng :

- “Hừ! Té ra người cố ý đến tìm ta được. Ta phải xem rốt cuộc hòa thượng người là nhân vật phương trời nào”.

Thế rồi hắn lập tức thi triển kinh công, mồm mũi phun ra khói lửa, thân pháp lướt tới nhanh như gió.

Nhưng đuổi theo giây lát nữa, khoảng cách hai bên lại càng lúc càng xa.

Nhạc Xương trông thấy thể lạnh lùng tăng hăng một tiếng, lập tức dốc hết toàn thân công lực chạy nhanh hơn.

Quả nhiên...

Chẳng mấy chốc khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng xích lại gần.

Bây giờ hai người chạy tới một vùng hoang sơn, chỉ thấy xung quanh toàn là những dãy núi nhấp nhô với mây mù.

Hắn vừa rẽ sang một ngọn núi bên trái, tức thì hòa thượng nọ biến đi đâu mất.

Nhạc Xương dừng bước lại đảo mắt quan sát xung quanh một vòng.

Ngoại trừ những cây cổ thụ cao ngùn ngụt, ngoài ra là những bụi cỏ hoang cao ngập đầu gối.

Chẳng thấy bóng hình người gã hòa thượng nọ đâu hết.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Phải nói rằng ở chốn giang hồ hiện nay e rằng không còn mấy ai có thân pháp kinh công so với hòa thượng này được nữa, căn cứ điều này chứng tỏ rằng võ công của đối phương rất cao cường. Rốt cuộc đối phương là bạn hay là thù đây? Gã dẫn mình đến đây với mục đích gì?”

Nhạc Xương bất giác thở dài một tiếng rất náo nùng.

Bây giờ mặt trời lặn về hướng Tây.

Nhạc Xương luống cuống chạy vòng trong hoang sơn giây lát nữa, nhưng vẫn không thấy bóng người hòa thượng đâu cả.

Hắn ngồi trên tảng đá nghỉ thở giây lát, sau đó lại ngồi dậy từ từ chạy xuống núi.

Hắn thoát vừa rẽ sang ngọn núi bên đông bỗng thấy một bóng xám thấp thoáng ở đằng xa xa, chạy xuống hướng chân núi.

Nhạc Xương la lớn tiếng :

- Xin đại sư phụ dừng lại giây lát, tại hạ có chút việc thỉnh giáo!

Hòa thượng nọ vẫn cứ chạy như gió không thèm trả lời hắn.

Nhạc Xương bất giác cuống lên, lập tức dốc hết toàn lực đuổi theo ngay, song dù thân pháp hắn thần tốc đến cỡ nào, vẫn luôn luôn chạy cách xa sau lưng lão độ khoảng mười trượng.

Phen này Nhạc Xương càng khẳng định rằng hòa thượng này ắt là một dị nhân du hí giang hồ, thân mang tuyệt học không còn sai rồi.

Hắn rượt theo đến mồ hôi đổ như tắm và hai chân mềm nhũn song vẫn chưa chịu buông tay.

Hai người một trước một sau, cứ thế tranh nhau chạy như gió.

Chẳng mấy chốc họ đã chạy trên quan đạo, bỗng nhiên hòa thượng nọ gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn, chỉ vài cái nhún mình mất bóng luôn.

Nhạc Xương chạy thêm giây lát nữa, thấy xa xa trước mặt hiện ra một tiểu trấn.

Hắn vừa đói khát vừa mệt mỏi từ từ đi vào thị trấn, xuyên qua hai con đường ngang, bỗng thấy bên lề đường có một tửu lầu ngồi đông nghịt những thực khách.

Hắn không cần suy nghĩ gì nữa, lập tức bước vào tửu điểm ngay.

Hầu như mỗi một bàn trong tửu lầu có thực khách ngồi, may mà điểm tiểu nhị khép sắp xếp hắn mới có một chỗ ngồi trên lầu gần chỗ cầu thang.

Hắn gọi vài món rượu thịt, sau đó duỗi chân thư giãn gân cốt một cái, mới ngoái cổ quan sát xung quanh một vòng, tức thì đã trông thấy lão hòa thượng nọ ngồi một mình một bàn đặt tại góc tường, đang cầm miếng thịt ăn thật ngon lành.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn nữa là bốn đại hán áo gấm và một đạo sĩ thanh niên cùng ngồi một bàn gần cửa sổ cách chỗ hòa thượng khoảng một trượng.

Hắn không khi nào quên rằng đạo sĩ này chính là Liễu Phùng Xuân môn hạ phái Không Động, gã từng hợp lực với một thiếu nữ áo tím đánh mình vắng xuống vực thẳm.

Người ngồi bên cạnh đạo sĩ là một ông lão trạc tuổi sáu mươi, mặt dài má nhọn, mục lộ hung quang, Nhạc Xương trầm tư giây lát tức thì nhận ra đối phương chính là Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn, còn người ngồi kế lão lại chính là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện có gương mặt thật xấu xí, hai người kia thì hắn chẳng quen biết.

Nhạc Xương giật mình nghĩ bụng :

- “Quả thật đúng là oan gia lộ hẹp, tất cả đều gặp tại đây, bây giờ cứ lo ăn cho no bụng trước đã, lát nữa ắt phải có một trận ác đấu không sai!”

Sau khi tiểu nhị dọn rượu thịt ra, hắn cúi đầu lẳng lặng ăn uống một mình.

Bảy giờ Nhuế Chấn Viễn và Liễu Phùng Xuân đưa mắt nhìn về hướng Nhạc Xương, cứ chỉ trỏ tay chân đồng thời ghé tai thì thầm với nhau. Nhạc Xương trông thấy hết, nhưng giả đồ không thấy, vẫn cúi đầu ăn uống tiếp.

Bảy giờ điểm tiểu nhị đi ngang bàn hòa thượng, bỗng thấy lão giơ tay khê đánh y một cái, tức thì phở ky nọ đau đến kêu “chao ôi” một tiếng, la mắng :

- Này hòa thượng, ngươi ăn uống đã đành, tại sao lại động thủ đánh người ta?

Tức thì số thực khách ngồi trên lầu đều ngoái cổ nhìn về hướng hòa thượng.

Hòa thượng nọ chẳng chịu lép vế nói :

- Đồ mắt chó, ta ăn uống có can hệ gì với ngươi đâu? Hãy mang cho ta một bình rượu nữa nào!

Một khách nhân ngồi gần góc lầu hạ thấp giọng nói với đồng bọn :

- Gã ắt là một hòa thượng không giữ giới luật, bằng không gã quyết chẳng ăn thịt uống rượu đâu.

Mặc dù y hạ giọng nói thật khẽ, không ngờ gã hòa thượng nọ trợn mắt nhìn y một cái, nói :

- Cái gì mà không giữ giới luật? Sư phụ ta còn chưa quản thúc ta, chẳng lẽ ngươi lại dám quản thúc ta chăng?

Dứt lời, gã bung cả bình rượu lên uống một hơi cạn, sau đó giao bình không cho phở ky.

Tất cả tửu khách tại tọa không nín được cười ầm lên.

Phở ky nọ vừa giơ tay sờ vào vai vừa mang bình rượu đi.

Hòa thượng khạc dưới đất kêu phụt một cái, cảm phẫn nói :

- Mả bà nó dám dùng mắt chó nhìn người, ta ăn uống trả tiền đằng hoàng, Kim Tiền (Tiền là bạc) có thể khiến lang sói kết thành đoàn, sai bảo mọi sự, đồ ngu ngốc không biết gì hết!

Nhuế Chấn Viễn và Liễu Phùng Xuân mặt mày biến sắc, hai người bắt giác đưa mắt nhìn nhau một cái, thế nhưng họ cố làm ra vẻ bình thản, chỉ đảo mắt liếc nhìn qua thử một cái mà thôi.

Nhạc Xương cũng động lòng nhủ thầm :

- “Nghe giọng nói của hòa thượng này hình như gã cũng biết sự kiện của Kim Tiền bang thì phải? Chẳng trách gì gã dẫn mình đến đây, té ra...”

Hắn còn đang suy nghĩ, bỗng nghe hòa thượng la lớn tiếng :

- Kẻ hiền bị người hà hiếp, ngựa hiền bị người cỡi, chẳng trách gì bọn ăn mày hay mang theo cây côn, dùng để đánh chó, hơn nữa cũng có thể đuổi cương thi (ma).

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn mặt mày biến sắc, tức thì hai mắt tia ra luồng sát khí rùng rợn kinh người, chăm chăm nhìn về hướng hòa thượng, gã hận đến muốn ăn tươi nuốt sống đối phương luôn.

Liều Phùng Xuân chớp nháy đôi mắt một cái, bỗng giờ tay khẽ hất nhẹ một cái.

Tức thì có một chiếc đu tre bắn vào tâm kinh huyết của hòa thượng nhanh như cắt.

Nhạc Xương thoát trông thấy thế bất giác giật bắn người lên.

Hắn giật mình nhủ thầm chẳng biết hòa thượng có thể tránh được kích này không.

Không ngờ...

Hình như hòa thượng chẳng trông thấy gì hết, vẫn cứ bung cả bình rượu kêu ọc ọc uống liền một hơi.

Thình lình kêu sột một cái, chiếc đu tre trúng ngay ót gã.

Số tửu khách phần nhiều chẳng biết võ công, nên họ không biết lợi hại thế nào hết, nhưng Nhạc Xương thoát trông thấy đã bất giác giật mình nhủ thầm :

- “A! Gã dám chịu hứng một kích này”.

Hòa thượng vừa giờ tay sờ sau ót, vừa kêu ủa, nói :

- Lạ lùng thật, ta chỉ thấy lang sói kết bầy kết phái, không ngờ lại có cả muỗi rùng.

Tức thì tửu lầu lại nổi lên tràng cười inh ỏi, họ đều cho rằng hòa thượng này vừa khùng vừa điên, người ta đánh gã một cái, thế mà gã lại tưởng rằng muỗi cắn.

Trong lòng Nhạc Xương tuy thầm kinh hãi võ công gã kinh hồn, song khi trông thấy thần thái khôi hài của đối phương cũng bất giác bật cười thầm trong bụng.

Quả nhiên gã hòa thượng này đúng là một quái kiệt võ lâm đang du hí nhân gian rồi.

Liều Phùng Xuân vừa kinh hãi vừa căm phẫn, mặc dù hai bên cách xa vài cái bàn, nhưng gã đảo mình thập thoáng một cái đã lướt tới bên cạnh hòa thượng, chẳng hề nói tiếng nào, lập tức rút kiếm ra khỏi bao kêu xoẹt một tiếng, đâm vào mặt hòa thượng nhanh như chớp.

Các động tác như lượn mình lướt tới, rút kiếm xuất chiêu, hình như xuất phát cùng một lúc.

Số tửu khách chưa kịp trông thấy gã phi thân lướt tới bằng thân pháp thế nào, thì đã thấy một thanh kiếm óng ánh tỏa sáng bổ vào đầu hòa thượng nhanh như chớp.

Họ giật mình kinh hãi, thất thanh kêu lên một tiếng :

- A

Bảy giờ...

Hòa thượng nọ vẫn giơ hai tay bưng bình rượu từ từ đặt trên bàn, hình như lão chẳng hề tránh né chút nào.

Đồng thời chiếc đầu trục lóc vừa bóng vừa nhẵn của lão vẫn còn dính trên cổ nguyên vẹn.

Còn thanh kiếm của Liễu Phùng Xuân thì đặt hẳn trên bàn, vì lão hòa thượng đã dùng bình rượu dè trên thân kiếm, gã Liễu Phùng Xuân dùng hết toàn lực muốn rút thanh kiếm ra, nhưng thanh kiếm nọ dính chặt trên bàn chẳng hề lay động chút nào cả.

Chương quý tửu lâu và phổ ký trong điểm sợ xảy ra án mạng nên đã vội vàng chạy tới điều đình.

Hòa thượng lấy một tay sử dụng bình rượu dè thân kiếm, một tay sờ mó vào cổ, lớn tiếng la :

- Xin chờ một chút nào! Chưa vị hãy giúp tôi tìm cái đồ ăn cơm đánh rớt đi đâu rồi?

Một lão nhân ngồi kế bên đưa mắt nhìn hòa thượng lắc đầu nói :

- Người thủ phạm ngồi uống rượu thì chẳng xảy ra việc gì rồi? Cứ la lớn tiếng quát kêu mãi, nếu một kiếm lúc này mà chém vào đầu người thật, vậy thì chết có oan không?

Hòa thượng không nghe đối phương nói, vẫn tiếp tục la ó inh ỏi.

Một khách nhân khác nói :

- Có lẽ lão hòa thượng này điếc tai thì phải.

Một tửu khách kêu hừ một tiếng, nói :

- Lão già điếc đấy, nếu người mắng chửi lão, bảo đảm lão chẳng điếc đâu.

Vị khách nhân trước liền giả đồ hạ thấp giọng nói :

- Hòa thượng này uống rượu, ăn thịt, vậy thì lão có biết giới luật gì đâu.

Quả nhiên hòa thượng lập tức trợn mắt liếc nhìn y một cái, cười toe toét nói :

- Đúng thế! Phật tại tâm, ta ăn tức Phật ăn, ta uống tức Phật uống, chẳng lẽ người không hiểu đạo lý này sao?

Dứt lời, lại nâng bình rượu lên kêu ọc ọc uống liền vài hơi.

Tất cả tửu khách không cầm lòng được lại cười ầm lên lần nữa.

Liễu Phùng Xuân biết rằng công lực của mình thua kém hòa thượng nhiều, thế nhưng lão không chế trường kiếm mình, muốn rút lại thì rút chẳng được, còn muốn đánh thì đánh chẳng lại lão, tức thì mặt mày tái mét, mồ hôi trên trán cứ toát ra lấm tấm.

Bất giờ thoạt trông thấy hòa thượng nâng bình rượu lên, gã mới vội vàng rút trường kiếm về, mặc dù giận dữ vô cùng, nhưng gã không dám xuất thủ nữa.

Chương quý tửu lâu vừa bước tới, vội vàng vái chào nói :

- Thừa đạo gia! Xin ngài bớt giận, lão là người điên điên khùng khùng, ngài giận lão làm gì cho mệt?

Liễu Phùng Xuân đang ngăn người chẳng biết tìm cơ gì rút lui, thoạt trông thấy chương quý đến cáo lỗi, lập tức thừa dịp giả đồ làm ra vẻ giận dữ, lấy kiếm chỉ mặt hòa thượng nói :

- Bảo đạo gia ắt phải sống mái một phen với lão đầu trục này mới được.

Gã chưa nói hết lời, Nhuế Chấn Viễn đã lên tiếng nói :

- Mời đạo huynh trở về chỗ ngồi vậy! Ăn thua với một người điên khùng làm gì?

Liễu Phùng Xuân vẫn chưa hết giận, lạnh lùng tăng hắng một tiếng, sau đó mới bước về chỗ ngồi, hạ thấp giọng nói :

- Nhuế hương chủ! Người có biết lai lịch lão chẳng?

Đồng thời ngay lúc này lão hòa thượng lại trợn mắt nhìn gã một cái, sau đó đảo mắt liếc nhìn Nhuế Chấn Viễn và Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, lẩm bầm nói :

- Tự cổ dạy rằng chỉ có dâm trùng ăn mòn cương thi, nhưng không ngờ cương thi lại có thể sai khiến dâm trùng, cả đạo sĩ lông tạp biết tác pháp niệm chú cũng bị cương thi chế phục luôn vậy, thì đúng là đạo diệt ma thịnh rồi.

Lão nói đến đây bỗng thấy Nhạc Xương gật đầu mỉm cười, lão lại nói tiếp :

- Người chớ cười! Lát nữa bảo người trả tiền thì oa nhi người ắt phải khóc cho mà coi.

Nhạc Xương vẫn tiếp tục mỉm cười và khẽ gật đầu với hòa thượng, ý hấn muốn nói rằng :

- Chẳng hề chi, người cứ việc ăn cho no bụng, ta từng nói ta đãi người một bữa kia mà.

Không ngờ hòa thượng nọ thoát trông thấy thần sắc hẩn, lập tức vỗ bàn nói :

- Ta nói cho người hay, một bữa hôm nay chưa đủ đâu, hai ta đã có ước hẹn từ trước, bây giờ người muốn nuốt lời cũng muộn rồi, vì người đã bước lên thuyền tặc. Oa nhi! Người đành chờ chết vậy!

Nhạc Xương biết tánh lão khô hài thích nói đùa, nên hẩn chẳng quan tâm lời nói lão, cứ cúi đầu ăn uống tiếp.

Thế nhưng bọn Nhuế Chấn Viễn, Liễu Phùng Xuân, Từ Thiện thì giật bắn người lên, họ không ngờ hòa thượng nọ cùng phe với Nhạc Xương.

Mặt mày Nhuế Chấn Viễn tối sầm lại, đưa mắt nhìn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện một cái, sau đó quay sang nói với Liễu Phùng Xuân :

- Là lòng thật! Tại sao họ vẫn chưa đến?

Liễu Phùng Xuân trầm ngâm nói :

- Phải! Ta cũng đang lấy làm lạ, đúng ra họ phải đến từ lâu, theo thiên ý của ta, bây giờ Từ Thiện lão đệ hãy ra bên sông xem tình hình thế nào, luôn tiện thuê một chiếc thuyền, sau đó chúng ta...

Gã nói tới đây đưa mắt nhìn Nhạc Xương và hòa thượng nọ một cái, sau đó hạ thấp giọng nói tiếp :

- Ngày mai sẽ gặp lại tại bến sông, giúp người tìm nữ oa nhi ấy.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện cười hí hí một tiếng, vỗ ngực nói :

- Được! Để ta lo việc thuê thuyền cho, này tiểu lão đạo, nhưng người phải thực hiện lời nói của người cơ!

Dứt lời ngồi dậy, ngang nhiên đi về hướng cầu thang.

Nhưng khi gã vừa đi được vài bước thoát trông thấy Nhạc Xương ngồi ngay chỗ cầu thang, bất giác dừng bước lại, ngoái cổ nhìn Nhuế Chấn Viễn và Liễu Phùng Xuân một cái, chỉ thấy họ gật đầu mỉm cười, hình như đang nói rằng :

- Không hề chi, người cứ yên tâm xuống lầu đi!

Quả nhiên Từ Thiện đã ưỡn ngực bước xuống cầu thang.

Từ khi Nhạc Xương phát giác Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, hẩn đã quyết định trong bụng, bằng mọi cách phải từ nơi gã truy vấn ra tung tích Hồng Thần Đồ.

Lúc hẩn thoát nghe Liễu Phùng Xuân sai Từ Thiện đi thuê thuyền, trong lòng đã mừng thầm, vì trong tửu lầu ồn ào nên hẩn không muốn gây sự tại đây.

Bây giờ hẩn trông thấy Từ Thiện bước xuống lầu, lập tức nốc cạn số rượu còn lại, sau đó vẫy tay gọi phở kỵ đi tới, chậm rãi nói :

- Người tính cả bàn đại sư phụ nọ vào sổ ta xem là bao nhiêu?

Sau khi Nhạc Xương thanh toán tiền bạc xong, hẩn thừa lúc mọi người không để ý, vội đảo mình rón rén bước xuống lầu luôn.

Thế nhưng hẩn vừa vượt ra khỏi điếm, thì bóng người của Tiểu Dâm Trùng đã biến đi đâu mất.

Hẩn do dự trong giây lát, sức nẩy ra một kế, lập tức quay trở vào tửu điếm, vừa gặp một phở kỵ đi ngang, vội tiến tới níu gã lại hỏi :

- Này tiểu nhị, muốn ra bên sông đi bằng ngã nào vậy?

Phở kỵ nọ đang bận đến tay chân luống cuống bỗng bị Nhạc Xương níu lại, suýt nữa té ngã ra đất, đang muốn há mồm chửi mắng, thoát trông thấy Nhạc Xương ăn mặc sang trọng, lập tức cúi đầu vái chào, nói :

- Công tử muốn hỏi gì vậy?

Nhạc Xương hấp tấp hỏi :

- Ta hỏi người, muốn ra bên sông phải đi ngã nào vậy?

Phở kỵ chỉ tay ra hướng trái nói :

- Khách quan rẽ sang hướng trái, sau đó đi thẳng về phía nam khoảng ba dặm đường là tới bến sông.

Nhạc Xương lập tức buông tay phở kỵ ra, quay người bước ra cửa điếm, chạy thẳng về hướng nam.

Quả nhiên hẩn chạy khoảng ba dặm đường, xa xa trước mặt hiện ra một con sông lớn.

Nhạc Xương đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chỉ thấy vô số thuyền chài, nhưng chẳng có bóng người nào cả, hẩn sức nghĩ ra Liễu Phùng Xuân từng nói rằng hẹn sáng mai gặp tại nơi đây, vậy thì sáng mai ta mới ra đây, chẳng sợ gã bay đi đâu hết.

Thế rồi hẩn trở vào thị trấn tìm một khách điếm nghỉ ngơi.

Bình minh ló dạng...

Thuyền bè cập dài theo bến sông.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đang tranh luận giá cả với mấy gã thuyền gia inh ỏi tại bến sông.

Nhạc Xương nhảy vọt tới, khẽ vỗ vào vai Từ Thiện nói :

- Hãy tạm thời gác lại việc thuê thuyền trước đã!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ngoái cổ nhìn ra sau, bỗng thấy Nhạc Xương đuổi tới, bất giác run bắn người lên, đồng thời lui ra phía sau vài bước liền, ấp úng nói :

- Người tìm ta có việc chi chăng?

Mấy gã thuyền gia đang tranh luận giá cả với gã, đồng thời bức tức gã này vừa xấu xí vừa ngang ngạnh, không ngờ khi thấy thiếu niên này vừa xuất hiện, gã lại sợ hãi đến như chuột gặp mèo, thế rồi họ nháy mắt ra dấu với nhau, lần lượt lui ra sau hết, đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Nhạc Xương khoanh tay đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nói :

- Chẳng lẽ người không biết ta tìm người để làm gì thật sao?

Tiểu Dâm Trùng mặt mày biến sắc, nói giọng sợ hãi :

- Ta... ta không biết...

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Nếu người không biết, vậy thì ta nói cho người nghe, người giao Hồng Thần Đồ ra đây trước đã.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát ngẩn người trong giây lát, sau đó cười hí hí, nói :

- Ta lại tưởng việc gì chứ, thì ra người định nói Hồng Thần Đồ. Tiếc rằng bị người khác cướp mất rồi.

Nhạc Xương biết gã đang nói Đỗ Nhược Quân, thế nhưng sau đó một người bịt mặt bận áo xanh đã cướp lại từ tay Đỗ Nhược Quân, nếu lúc đó mình đến chậm một bước, hiệu quả nọ sẽ xảy ra vô cùng tai hại.

Điều mà Nhạc Xương không hiểu, rõ ràng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thọ thương nằm trong thạch động, nhưng bỗng nhiên lại biến mất.

Hắn vừa suy nghĩ đến đây sức liên tưởng đến thảm tượng Tiểu Oanh bị lăng nhục, chứng tỏ rằng những sự kiện này xảy ra đều do người bịt mặt bận áo xanh cố ý xếp đặt, ngay cả việc Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bỗng nhiên mất tích, quyết phải có liên can đến người bịt mặt nọ.

Hắn suy nghĩ đến đây, cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Nếu bị người ta cướp mất thì thôi, nhưng ta hỏi người, người lấy từ đâu được bức đồ đó vậy?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ấp úng nói :

- Điều này ư?

Miệng gã tuy ấp úng trả lời, nhưng trong lòng thì nghĩ thầm :

- “Từ khi đánh mất Hồng Thần Đồ, phụ thân đối xử với mình dữ hơn trước nhiều, bây giờ y lại làm chức Đường chủ gì đó, chi bằng ta bảo hắn đến tìm phụ thân cho rồi. Đồng thời cạy vào tiếng tăm của cha có lẽ dọa được tiểu tử này cũng nên...”

Nhạc Xương thấy gã ngập ngừng chưa chịu nói, lại tưởng gã đang suy nghĩ quỷ kế gì đây, thế rồi lượn mình tới, bầu vào mạch môn của gã, găm hết :

- Người có nói không thì bảo?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đang còn suy nghĩ, bỗng thấy hoa mắt một cái, tức thì đau đến đỗi kêu ôi cha một tiếng.

Mấy gã thuyền gia trông thấy Nhạc Xương tuổi chừng này lại có một thân võ công cao cường như vậy, trong lòng lấy làm kính phục hết sức.

Nhạc Xương lại gia tăng thêm ba thành công lực siết mạnh một cái.

Tức thì Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đau đến nghiêng răng kêu ken két, đánh bạch một cái quỳ trên đất ngay, mặt lộ vẻ cầu khẩn nói :

- Ta... lấy cấp từ trong người phụ thân của ta.

Nhạc Xương động lòng hỏi tới :

- Phụ thân người là ai?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện chớp nháy đôi mắt chuột vài cái, mặt lộ vẻ đắc ý nói :

- Phụ thân ta chính là Thiết Chương Từ Lương, lão nhị trong Trung Nguyên Tứ Hiệp đã danh lừng võ lâm bấy lâu nay. Tiểu tử! Sao người chưa chịu buông tay ta ra?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, mặt mày đại biến sắc, lời nói của Từ Thiện như một cú sấm sét bất chợt bổ vào đầu hắn kêu ùng một cái, toàn thân run lẩy bẩy, loạng choạng lui ra sau hai bước, đánh bạch một cái, té ngồi trên đất.

Bấy giờ hắn hoàn toàn vỡ lẽ, người bịt mặt xuất hiện trên Đoạn Hồn Giã tại Tà Liên Sơn chính là nhị thúc Thiết Chương Từ Lương, y vì muốn chiếm đoạt Hồng Thần Đồ nên mới lấy khăn bịt mặt và đẩy mình té xuống vực thăm.

Người bịt mắt trong thạch động Hồi Đầu Giáp cũng ắt là y không còn sai rồi, vì công lực thua kém mình nên giả đồ rút lui, về sau y sử dụng kế Điều Hồ Ly Sơn, dụ mình ra khỏi động để thừa dịp giải cứu Từ Thiện, con trai của y.

Thiết Chương Từ Lương vốn là huynh đệ kết nghĩa kim lan với phụ thân, không ngờ y muốn chiếm đoạt Hồng Thần Đồ đã nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy, nếu phụ thân tại nơi chín suối biết việc này ắt phải hối hận cho mà coi.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện bỗng thấy Nhạc Xương buông tay mình ra, té ngồi trên đất, mặt mày thâm biến, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lại cho rằng Nhạc Xương đã khiếp sợ tiếng tăm Thiết Chương của phụ thân, thế rồi gã đứng phắt dậy, cười lạnh lùng một tiếng, chỉ tay vào mặt Nhạc Xương nói :

- Tiểu tử! Bây giờ ngươi hết kiêu ngạo rồi chứ?

Dứt lời gã hỏi tưởng lúc này bị hấn siết chặt cổ tay đau thấu tận xương tủy, tức thì nổi giận đùng đùng.

Thế rồi gã lấy hết can đảm từ từ thăm dò tiến lên hai bước, nhưng vẫn thấy Nhạc Xương ngồi ngây người tại chỗ, gã lập tức lượn mình lướt tới, vung chưởng đánh một cái thật mạnh.

Kêu bốp một tiếng!

Tức thì má bên phải của Nhạc Xương lãnh trọn một bạt tai của gã.

Nổi bi thương trong lòng Nhạc Xương đau gấp mấy lần so với bạt tai này, dĩ vãng sờ sờ như còn trước mắt, thế nhưng giang sơn vẫn còn đó, nhân sự thì thay đổi, mặc dù nghĩa thúc Từ Lương muốn giết chết mình cho bằng được, thế nhưng mình là phận văn bối, há được động niệm sát chăng?

Mặc dù y bất nhân, nhưng mình không thể bất nghĩa.

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, nên mới bình tâm tĩnh khí chịu đựng một bốp tai.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện lấy làm ngạc nhiên, tại sao Nhạc Xương không chịu hoàn thủ.

Võ công của hấn cao cường hơn gã rất nhiều, thế mà hấn đành lòng để cho gã đánh một bốp tai, điều này chứng tỏ rằng hấn kiêng kỵ gì đó, có lẽ đối phương đã khiếp sợ oai danh Thiết Chương của phụ thân thì phải.

Thế rồi gã chớp nháy đôi mắt chuột vài cái, nảy ra một kế, từ từ tiến tới hai bước, mặt lộ vẻ cười rất狡詐.

Thình lình...

Gã phóng chỉ điểm vào Kiên Tinh huyết của Nhạc Xương nhanh như chớp.

Quả thật bấy giờ Nhạc Xương đã chán nản hết sức, từ khi hấn xuất đạo đến nay, chưa có bất cứ một sự kiện nào làm cho hấn đau lòng khiếp sợ như nghĩa thúc Từ Lương đã đối xử hấn.

Hấn trơ mắt nhìn ra mặt sông ngăn người tại chỗ.

Bỗng nhiên hấn cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mặt mình, đồng thời có một luồng chi phong kích vào vai hấn, hấn sực liên tưởng tới đại pháp Di Huyết mà mình vừa luyện tập gần đây.

Niệm tùy tâm khởi, nội thể tự nhiên nảy sinh biến hóa, tức thì Kiên Tinh đại huyết rời khuyển nguyên vị trí khoảng ba phân.

Kêu sột một tiếng, Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đã điểm trúng vai hấn, gã mừng đến đổi ngừng mặt lên trời cười há há.

Mặc dù số thuyền gia nọ đều là những hảo hán có thân hình vạm vỡ, thế nhưng thoát trông thấy bộ dạng hung dữ của Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện cũng bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Thế rồi họ từ từ lui ra sau hết, không muốn sanh sự.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng chân bước từ xa xa vang tới, chỉ trong bóng chốc đối phương đã chạy tới hiện trường.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát trông thấy, tiếng cười điên cuồng đặc ý lúc này biến mất ngay, thay vào đó là nỗi sợ hãi kinh khủng.

Té ra là lão hòa thượng điên khùng hôm qua.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thụt lùi ra sau vài bước liền, thừa lúc hòa thượng xem xét thương thế Nhạc Xương, co giò chạy như gió.

Nhưng gã chạy chẳng được bao xa, bỗng nghe một tiếng gầm thét từ sau lưng vang tới :

- Đứng lại nào!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện run bắn người lên, tức thì hai chân mềm nhũn không cất bước được nữa, gã bất giác ngoái cổ nhìn lên ra sau một cái.

Chỉ thấy Nhạc Xương ngược đầu nhìn trời xanh, khẽ thở dài một tiếng rất náo nùng.

Hòa thượng nọ há mồm vừa cắn miếng thịt vừa nói :

- Té ra bản lãnh chịu đòn của người xuất sắc đến thế, quý báu thật!

Dứt lời lão giơ tay trái cách không vỗ vào sau lưng Nhạc Xương một cái.

Nhạc Xương vẫn ngồi yên tại chỗ không động đậy gì hết.

Hình như hòa thượng thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó đảo mình thấp thoáng một cái, đã đứng ngay trước mặt Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện.

Lão cười toét một tiếng, vung chưởng vỗ tới nhanh như chớp.

Kêu bóp một cái.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện giơ tay phải sờ vào chỗ bị đánh, đưa cặp mắt kinh hãi ngăm nhìn hòa thượng không dám động đậy gì hết.

Một hồi thật lâu gã mới ấp úng nói :

- Đại... đại sư phụ!... Ta... ta chẳng đắc tội với ngài bao giờ.

Hòa thượng nọ cười khẩy một tiếng, nói :

- Không dám! Không dám! Hòa thượng này muốn hóa duyên với thí chủ thế thôi!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát nghe nói thế, trong lòng hơi yên tâm, nói :

- Thế thì được, nếu trong mình ta có thứ gì, đại sư phụ cứ việc lấy.

Hòa thượng trợn to hai mắt cả mừng nói :

- Thật chẳng?

- Đúng thế!

- Thí chủ khẳng khái đến thế, vậy thì hòa thượng này xin thí chủ bỏ thí cho một cặp mắt.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát nghe đối phương thốt ra lời nói này bất giác cả kinh thất sắc.

Hòa thượng lại nói tiếp :

- Ngã phạt từ bi, ắt phải ban phước cho thí chủ.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện kinh hãi nói :

- Đại... sư phụ! Như vậy sao được? Con người không có cặp mắt, làm thế nào nhìn thấy đồ vật?

Hòa thượng chấp tay nói :

- A di đà Phật! Như thí chủ có mắt không có trông, để lại cũng bằng thừa mà thôi!

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện trông thấy gương mặt đầy vẻ cười của hòa thượng, sợ đến lạnh toát mồ hôi, gã vừa đưa mắt nhìn hòa thượng vừa từ từ lui ra sau.

Lúc nãy ở trong tủi lâu gã trông thấy hòa thượng diễn ra một đòn võ sớm đã kinh tâm táng đờm, bây giờ lại thấy lão đòi hóa duyên cặp mắt của mình, tức thì kinh hãi quay người lại co giò chạy như điên như cuồng.

Hòa thượng cười há há nói :

- Này thí chủ! Chính người hứa như thế còn chạy đi đâu nữa?

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện sợ đến mặt mày không còn chút sắc máu, gã không còn rảnh rồi nghe hòa thượng nói gì nữa, cứ co giò chạy như điên như cuồng, bây giờ gã mới hối hận khi trước kia luyện võ không chịu cố gắng luyện môn khinh công nhiều một chút, đến bây giờ mang ra sử dụng mới biết sở học của mình thua người quá xa.

Không ngờ gã chạy được khoảng mười trượng, bỗng thấy hoa mắt một cái, lão hòa thượng nọ đã đứng chặn trước mặt gã lúc nào chẳng hay.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện trông thấy vậy luống cuống quay người chạy tiếp, vì gã quá kinh hãi nên chẳng nhận định phương hướng, bất giác chạy trở về chỗ cũ lại thấy hòa thượng cười hí hí đứng đợi gã tại chỗ.

Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện biết rằng hôm nay quyết không thể thoát nạn nữa, bất giác thò dài một tiếng, nhủ thầm :

- “Cha ơi, con đã ân hận không nghe lời cha, cứ khẳng khái đòi đi tìm nữ oa nhi nọ, song hôm nay chưa tìm ra nữ oa nhi mà mạng sống này cũng chẳng dám bảo đảm”.

Bỗng nhiên gã thấy hòa thượng chìa hai ngón tay uốn cong như cặp móc, điểm vào hai con mắt mình nhanh như chớp, tức thì thất kinh kêu lên một tiếng :

- Hồng rồi!

Tiếp theo tiếng kêu thất kinh, đánh bạch một cái té nằm ngất xỉu tại chỗ.

Bây giờ hòa thượng nghiêm sắc mặt đưa mắt nhìn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đang té nằm trên đất nói :

- Nghiệt chương! Người tạo nghiệp đã đành, bây giờ lại trợ hổ tác ác, có tha người cũng chỉ tổ gây họa hại cho võ lâm, hôm nay bản tăng đành phá giới vậy!

Dứt lời vung chưởng vỗ tay vào đầu Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ngay.

Tức thì đất cát bay lên tung tóe, trên bãi cát hiện ra một cái hố sâu cả trượng, nhưng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện vẫn nằm đại tại chỗ không hề hấn gì hết.

Hòa thượng bất giác sùng sốt, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hình như lão chẳng tin chút nào, giây lát sau, lão lẩm bẩm nói :

- Khá lắm! Xem như hòa thượng này có mắt không trông, chẳng ngờ người cũng lợi hại đến thế. Được! Người thử tiếp ta một chưởng nữa xem nào!

Dứt lời vận công vào song chưởng từ từ đưa ra phía trước.

Ngay lúc lão thoát hất chưởng tới, bỗng có một bóng người từ sau lưng lão nhảy vọt ra, đứng cản ngay phía trước Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, chấp tay nói :

- Thừa đại sư phụ, xin vị tình tại hạ buông tha gã vậy.

Hòa thượng lập tức xuống tấn thu hồi chưởng lực, lão sực vỡ lẽ tại sao gã Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện trúng một chưởng của mình mà chẳng hề chi, lão đưa cặp mắt căm phần nhìn Nhạc Xương nói :

- Người muốn sao bây giờ?

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Mặc dù gã tội ác tày trời, nhưng mong đại sư từ bi ban cho gã một cơ hội tái làm người, đồng thời...

Hòa thượng không đợi hắn nói hết lời, khẽ lắc đầu thờ dài một tiếng, chậm rãi nói :

- Hạng người ngoan cố thế này mà người lại trông mong gã cải ác hướng thiện, chẳng khác nào người ngốc nói chuyện chiêm bao?

Khi lão thốt ra lời nói này, mặt lộ vẻ nghiêm trang không còn mấy may thân sắc đùa nghịch giả điên giả khùng như mọi khi nữa.

Thiếu Lâm thâm biến

Nhạc Xương thấy lão nói giọng trang trọng, hần cũng lập tức nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu về sau gã vẫn chưa chịu hối cải, xin đại sư cứ thẳng tay xử quyết.

Hòa thượng khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Hôm nay ngươi khởi niệm nhân từ, về sau sẽ mang lại nhiều hậu hoạn cho ngươi, ngươi đã quyết định buông tha gã, hòa thượng ta đành chịu thôi.

Dứt lời lão đưa cặp mắt sáng như điện quang quay sang nhìn Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện la hét nói :

- Nghiệt chương! Hãy đứng dậy cút khỏi đây mau!

Quả nhiên khi Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện thoát nghe lão quát mắng, lập tức tung người lên, chấp tay xá dài nói :

- Đa tạ đại sư phụ!

Dứt lời, luống cuống co giò chạy như gió.

Nhạc Xương thấy Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đã đi xa, bất giác thở dài một tiếng náo nùng.

Những hình ảnh nghĩa thúc Thiết Chương Từ Lương, người bịt mắt, Hồng Thần Đồ lần lượt hiện trong đầu óc hần.

Hòa thượng thấy Nhạc Xương đứng ngăn người tại chỗ, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi bị sao thế?

Nhạc Xương khẽ thở dài một tiếng nói :

- Tại hạ cảm thấy nhân tâm quá quý quyết.

Hòa thượng vỗ tay cười lớn tiếng, nói :

- Đúng thế! Nửa năm nay ngươi có những tiến bộ đấy!

Nhạc Xương mặt lộ vẻ sửng sốt, chẳng hiểu lão muốn nói gì hết.

Hòa thượng lại lắc đầu thở dài nói :

- Tiếc rằng ngươi vẫn còn hơi ngốc nghếch.

Nhạc Xương động lòng buột miệng hỏi :

- Đại sư phụ, người là...

Hòa thượng cười há há nói :

- Đúng thế! Ngươi đã đuổi theo hòa thượng này đến đường cùng, may nhờ những cây cỏ thụ cao vòi vọi giải cứu ta, bằng không hậu quả sẽ khó lường rồi.

Nhạc Xương lẩm bẩm nói :

- Không ngờ hôm trước...

Hòa thượng cười hí hí một tiếng, bèn lái sang đề tài khác, nói :

- Chưa đến một năm, thế lực của Kim Tiền bang hầu như đã rải khắp thiên hạ, hòa thượng ta rất mong muốn được vào Tổng đàn chúng tham quan một phen, tiếc rằng chưa tìm được cách vào...

Nhạc Xương cau mày nói :

- Thừa đại sư phụ! Rốt cuộc Bang chủ Kim Tiền bang là ai vậy?

Hòa thượng lắc đầu nói :

- Hòa thượng chỉ biết y thu dụng rất nhiều võ lâm cao thủ, nhưng không biết ai là người lãnh đạo bang phái này, chớ nói ta và ngươi là người ngoại cuộc làm gì, cả tam đàn lục đường thập nhị hương chủ bọn nó cũng không biết ai là người lãnh đạo cả, từ điểm này cho thấy rằng tổ chức họ rất nghiêm mật, đồng thời cũng là một đại họa hoạn cho võ lâm.

Nhạc Xương sực như nghĩ ra điều gì, lập tức chấp tay nói :

- Xin lượng thứ tại hạ sơ ý, vẫn chưa thỉnh giáp pháp danh đại sư xưng hô thế nào?

Hòa thượng đưa mắt liếc nhìn hần một cái, nói :

- Pháp Danh...

Nhạc Xương thấy lão ngập ngừng cả buổi không chịu nói tiếp thế rồi lại nói :

- Xin hỏi pháp danh đại sư phụ xưng hô thế nào?

Hòa thượng trợn ngược hai mắt nói :

- Pháp Danh! Chẳng lẽ ngươi cũng bắt chước hòa thượng ta giả điên giả khùng đó chăng?

Nhạc Xương sực vỡ lẽ nói :

- Té ra pháp danh của đại sư phụ gọi là Pháp Danh.

Pháp Danh hòa thượng khề gật đầu nói :

- Đúng thế! Không được sao?

Nhạc Xương ngăn người tại chỗ không nói gì hết.

Pháp Danh hòa thượng đưa mắt nhìn trời một cái, sau đó nói :

- Ta từng nói người đái hòa thượng ta một bữa chưa đủ đâu, bây giờ hòa thượng ta có một yêu cầu.

Nhạc Xương nói :

- Đại sư phụ có điều chi cứ việc nói ra, vào rừng đao núi kiếm tại hạ cũng chẳng từ chối.

Hòa thượng Pháp Danh khoát tay nói :

- Chớ hứa vội vàng như thế, lát nữa hồi hận cho mà coi, nếu hòa thượng bảo người vào rừng đao núi kiếm, thế còn mấy vị nữ thí chủ của người sẽ giải quyết thế nào đây?

Nhạc Xương nghe nói thế, tức thì thẹn đỏ mặt nói chẳng nên lời nào hết.

Hòa thượng Pháp Danh nói tiếp :

- Hòa thượng vì lo đại cục muốn thỉnh người đi một chuyến Tung Sơn, thông báo cho hòa thượng Pháp Không chương môn nhân Thiếu Lâm hay, nghiêm luật môn hạ, kiên thủ cương vị, chú ý ứng biến.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ hai câu thế thôi ư?

Hòa thượng Pháp Danh gật đầu nói :

- Chỉ có hai câu này thôi, nếu như người có thể kịp thời thông báo cho họ hay, chẳng những Thiếu Lâm được tránh khỏi một trận huyết kiếp, hơn nữa có thể nói rằng võ lâm đã giữ lại một phân lực lượng.

Nhạc Xương trông thấy lão nói giọng trang trọng, bất giác thầm giật mình kinh hãi, chẳng biết trong nửa năm nay chốn giang hồ đã xảy ra sự kiện kinh người gì đây?

Trong lúc hần còn đang suy nghĩ, hòa thượng Pháp Danh lại nói tiếp :

- Bây giờ ta giao việc này cho người, hãy cấp tốc đi ngay, hòa thượng ta còn phải đến Kim Đỉnh nữa.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra vậy?

Hòa thượng Pháp Danh trầm giọng nói :

- Con nguy diệt môn.

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói giọng hốt hãi :

- Người nào có khả năng làm thế?

Hòa thượng Pháp Danh khề thở dài một tiếng, nói :

- Ngoài trừ Kim Tiền bang, ngoài ra người nghĩ rằng còn ai có lực lượng này nữa?

Nhạc Xương sực liên tưởng đến Nhuê Chân Viễn, Liễu Phùng Xuân và số đại hán áo gấm tức thì vỡ lẽ, nói :

- Tối hôm qua chúng nó...

Hòa thượng Pháp Danh khoát tay nói :

- Tình hình bây giờ rất cấp bách, người có thể thuê thuyền tại đây đi ngay, hòa thượng ta cũng phải lên đường liền, chúng ta hẹn gặp lại sau...

Dứt lời đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

* * * * *

Tung Sơn danh chấn thiên hạ bấy lâu.

Một hôm...

Chúng tăng Thiếu Lâm làm xong công việc trưa, lần lượt bước ra Đại Hùng Bửu Điện, gương mặt của mọi người đều tỏ ra trang nghiêm hết sức.

Bỗng nhiên từ xa xa dưới chân núi, xuất hiện một kỵ mã chạy thẳng về hướng Thiếu Lâm tự.

Người cưỡi trên kỵ mã là một văn sĩ trạc tuổi bốn mươi ngoài, mình mặc một chiếc áo nho sĩ màu xám, gương mặt anh tuấn song rất lạnh lùng.

Bây giờ hình như tâm trạng của văn sĩ trung niên trông có vẻ rất khẩn trương, đôi phương cứ luôn luôn đảo mắt quan sát xung quanh, ngoại trừ cặp mắt óng ánh chiếu sáng, ngoài ra vẻ mặt y vẫn lạnh như tiền.

Bây giờ kỵ mã đã chạy trên đường núi, nhưng đôi phương đã phát hiện hai bên rừng cây thỉnh thoảng nổi lên tiếng chân bước, thế rồi gã dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng.

Gã thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa, chẳng mấy chốc tường rào Thiếu Lâm tự đã hiện ra trước mắt.

Bấy giờ mặt trời đang đổ nghiêng về một bên, xuyên qua một cánh rừng thưa đến trước cổng Thiếu Lâm tự.

Gã ngược đầu đưa mắt nhìn tám biển to lớn có đề ba chữ “Thiếu Lâm tự” sắc vàng một cái, bỗng nhiên từ trong cổng có hai hòa thượng trung niên nhảy vọt ra.

Văn sĩ trung niên ngồi trên ngựa cất giọng lạnh lùng nói :

- Quý phái danh lung thiên hạ, tại sao hôm nay lại tỏ ra khản trương như thế, chẳng lẽ có sự kiện chi đã làm cho Thiếu Lâm tự phải thận trọng đến thế?

Hòa thượng đứng bên trái khẽ thờ dài một tiếng, nói :

- Hôm nay đạo diệt ma thịnh, huyết kiếp sắp xảy ra đến nơi, thí chủ hà tất có ý hỏi lại làm gì?

Văn sĩ trung niên đưa mắt nhìn đối phương một cái, nói giọng chậm rãi :

- Đại sư phụ căn cứ điều gì lại thốt lời như thế?

Hòa thượng bên phải chấp tay hỏi :

- Xin hỏi thí chủ đến đây có việc chi chăng?

Văn sĩ trung niên cười ngạo nghễ, nói :

- Trước khi trả lời câu hỏi của đại sư, bản nhân muốn nghe giải thích trước đã.

Hòa thượng bên trái tiếp lời nói :

- Bỏn tự từ Chương môn nhân trở xuống đã cung hầu nhiều năm nay, chẳng hay thí chủ có phải là....

Văn sĩ trung niên đưa mắt liếc nhìn hòa thượng đứng bên trái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Người chưa xứng đáng hỏi, hãy gọi Pháp Không ra đây trả lời nào!

Cả hai hòa thượng song song giật nảy người lên, đồng thời lùi ra phía sau hai bước liền, tro mắt chăm chăm nhìn văn sĩ trung niên không nói gì hết.

Một hồi thật lâu hòa thượng đứng bên trái mới cau mày nói :

- Bản tăng vốn là tri khách bản tự, chức phận là...

Hình như Văn sĩ trung niên rất cảm phần, lớn tiếng nói :

- Ta chỉ hỏi người hòa thượng Pháp Không có mặt tại tự viện hay không mà thôi?

Thình lình ngay lúc này...

Trong điện có một tiếng chuông du dương nổi lên, hai hòa thượng nọ thoát nghe thấy tiếng chuông lập tức đứng lui ra hai bên cổng.

Văn sĩ trung niên đảo mắt nhìn tới trước, chỉ thấy trong tự viện có ba mươi mấy hòa thượng từ từ bước ra, mình mặc tăng y cùng một màu lam, và tay cầm thiền trượng đồng xanh.

Họ đi tới chỗ cách trước mặt văn sĩ trung niên độ khoảng hai trượng, sau đó giãn ra đứng ở hai bên tả hữu.

Bấy giờ ngoại trừ tà áo phát phơ trong gió phát ra tiếng kêu veo veo trước cổng tự, ngoài ra không khí bốn bề im phăng phắc.

Văn sĩ trung niên nọ vẫn thân nhiên đứng trước cổng tự, hình như chẳng hề khiếp sợ thanh thế trước mắt chút nào cả.

Bỗng nhiên một lão tăng râu tóc hoa râm có thân hình vạm vỡ vượt chúng bước ra ngoài, chấp tay hướng về Văn sĩ trung niên vái chào, nói :

- A di đà Phật! Chẳng hay thí chủ muốn gặp Chương môn nhân bỏn phái có việc chi chăng?

Văn sĩ trung niên bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng một hơi dài, tiếng cười đình tai nhức óc làm khiếp đảm tâm thần mọi người, số tăng chúng đứng ở xung quanh mặt hơi biến sắc.

Hình như cả lão tăng nọ cũng giật mình chẳng ít, lão thấy rằng nội lực của văn sĩ trung niên ngạo nghễ này vô cùng thâm hậu, cho dù so với Chương môn nhân Pháp Không đại sư, hình như gã vẫn trội hơn một bậc.

Tiếng cười chưa dứt, văn sĩ trung niên đưa cặp mắt sáng như hai luồng điện quang quét nhìn chúng tăng đứng ở xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn lão tăng nọ, lạnh lùng nói :

- Lão nhân gia ta gần ba mươi năm nay chưa xuất hiện giang hồ, không ngờ các người dám ngông cuồng đến thế, đã bày ra đông người như vậy, hừ, hôm nay ta tác thành các người cho rồi!

Dứt lời gã đảo mình pháp phơ tung xuống ngựa, thân pháp nhanh nhẹn thần kỳ hết sức.

Y tiện tay vỗ vào hông ngựa một cái, tức thì kỵ mã nọ tung vó chạy xuống núi luôn.

Lão tăng suy nghĩ giây lát, nói :

- Nếu thí chủ muốn như vậy, thế thì bản tăng đành đắc tội thôi.

Lão vừa âm thầm phái người thông báo giám viện và hộ pháp, vừa giơ song chương khê vỗ hai tiếng liền.

Tức thì chúng tăng hai bên đều bước ra hai người, chia làm bốn phía đông, tây, nam, bắc vây văn sĩ trung niên vào vòng trong.

Văn sĩ trung niên đứng khoanh tay, đưa mắt ngạo nghễ ngắm nhìn tám biển treo trên cổng tự cười lạnh lùng, lắm bâm :

- Nghe đồn rằng thất thập nhi tuyệt nghệ của Thiếu Lâm tự xưng hùng võ lâm, hôm nay được dịp mở mắt, quả nhiên không hư truyền chút nào, có lẽ cả hợp thủ quần công cũng sẽ dẫn đầu các phái thì phải, há há...

Lão tăng nghe nói thế bất giác then đỏ mặt, thế nhưng lão biết rằng sự kiện này ảnh hưởng đến toàn bộ hư vọng của Thiếu Lâm tự, nên lão không dám hành động theo chí chí cá nhân.

Mặc dù lão không biết văn sĩ trung niên đang đứng trước mặt, rốt cuộc là ai, thế nhưng nhìn qua khí độ của đối phương quyết không phải là nhân vật tầm thường.

Nửa năm trước đây từ khi Thái Chân Tử Chương môn nhân Võ Đang chết bất đắc kỳ tử trong đêm tối, giang hồ liền đồn rằng Thiếu Lâm sẽ gặp họa nạn tương tự.

Nhưng đã hơn nửa năm, Thiếu Lâm tự vẫn bình yên như mọi khi, song lời đồn đại trên chốn giang hồ càng lúc càng sôi nổi.

Lão đưa mắt nhìn Văn sĩ trung niên, chậm rãi nói :

- Thí chủ chớ nói lắm lời làm gì, nếu như thí chủ cho biết tên họ, có lẽ...

Lão chưa nói hết lời, Văn sĩ trung niên đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Có lẽ Thiếu Lâm tự không còn một người nào sống sót nữa.

Đối phương thốt ra lời nói này, tất cả chúng tăng mặt mày biến sắc.

Bốn tăng nhân đứng xung quanh gã, thấy gã nói giọng ngông cuồng, một trong bốn người không chịu nổi nữa, lên tiếng niệm một câu Phật hiệu, liền bày ra trận thế ngay.

Bốn tăng nhân đều sử dụng thiền trượng đồng xanh, vừa dài vừa nặng, khi họ vũ động thiền trượng phát ra tiếng kêu vù vù điếc tai, tức thì bóng trượng đã vây Văn sĩ trung niên vào vòng trong.

Họ vũ động thiền trượng chạy xoay vòng văn sĩ trung niên giãy lắt, mặc dù bóng trượng ập tới mạnh như vũ bão, nhưng vừa đánh vào chỉ cách văn sĩ trung niên độ khoảng một thước, đã bị dội ngược trở lại.

Tăng nhân đã phát động trận thế nọ cất giọng sang sảng đọc một câu Phật hiệu, lượn mình lướt tới bên phải Văn sĩ trung niên, sử dụng thiền trượng quét ra một chiêu “Bàn Hoa Cái Đỉnh” mạnh như vũ bão.

Còn tăng sĩ đứng ở phương vị bên hướng tây quơ thiền trượng tấn công một chiêu “Ngọc Đại Vi Yêu” quét vào hạ bán thân Văn sĩ trung niên.

Hai người phối hợp xuất thủ thần tốc chẳng lộ ra mảy may kẻ hở nào hết.

Văn sĩ trung niên vốn khoanh tay đứng tại chỗ, gã đợi đến khi kinh phong vừa bỏ tới đỉnh đầu, thượng bán thân khẽ lách sang trái một cái, lập tức giro tay phải chộp lấy thiền trượng.

Đồng thời phát tay áo bào ra phía sau, tức thì tăng sĩ đang tấn công ở hướng tây bỗng cảm thấy hai cổ tay đen như cắt, kêu vù một tiếng, thiền trượng đồng xanh tuột khỏi tay văng ra ngoài luôn.

Tăng sĩ tấn công bên phải trông thấy đối phương nắm chặt thiền trượng của mình, đang vùng vẫy muốn nhảy lui ra sau, bỗng thấy Văn sĩ trung niên khẽ hất tay phải một cái, tức thì y cảm thấy toàn thân đau như cắt, đồng thời kêu hự một tiếng té nằm ra đất.

Sau đó gã lại phóng chỉ điểm tới nhanh như chớp, ba tăng sĩ còn lại đồng lúc kêu hự một tiếng, đánh bạch bạch vài cái lần lượt té nằm trên đất chết ngay lập tức.

Văn sĩ trung niên cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Ba thế võ mèo này cũng dám mang ra diễn múa, quả thật làm mất thể diện của Thiếu Lâm tự hết.

Lão tăng có tuổi thoát trông thấy chỉ trong bỗng chốc bốn đệ tử đời thứ ba thấy đều chết dưới tay đối phương, khẽ chau đôi mày hoa râm, nói giọng thương tâm :

- Quả thật thủ đoạn của thí chủ cay độc hết sức!

Văn sĩ trung niên lạnh lùng nói :

- Nếu hòa thượng Pháp Không chẳng xuất hiện nữa, hừ, còn nhiều thủ đoạn cay độc nữa!

Thình lình ngay lúc này...

Có một hồi chuông khản cập từ trong tự viện nổi lên.

Tất cả đệ tử Thiếu Lâm tự đang có mặt tại hiện trường thấy đều chấp tay cúi đầu, lặng lẽ đứng yên tại chỗ.

Văn sĩ trung niên đưa cặp mắt ngạo nghễ quét nhìn xung quanh, đồng thời dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rõ ràng gã chẳng xem số tăng chúng này vào đâu cả.

Cũng ngay lúc gã vừa đảo mắt quét nhìn xung quanh bỗng có ba người từ trong tự viện thân ra.

Người đi đầu là một lão hòa thượng mình mặc cà sa sắc vàng, mặt vuông tai dài, hàm râu bạc phát phơ tới ngực, trong nét mặt trang nghiêm hiền từ hiện ra một oai nghi凛凛.

Hai bên tả hữu là hai tiểu sa di mặt thanh mày tú độ khoảng mười hai, mười ba tuổi, một người ôm phát trần, một người hai tay xốc ngọc trượng từ từ đi theo hòa thượng áo vàng.

Văn sĩ trung niên động lòng nhủ thầm :

- “Trông khí độ hòa thượng này bất phàm, có lẽ đối phương chính là hòa thượng Pháp Không chương môn nhân Thiếu Lâm tự không sai rồi”.

Trong lúc gã còn đang suy nghĩ, lão hòa thượng nọ đã bước xuống bậc thềm bạch ngọc, dừng tại bên cạnh hai xác chết cách chỗ đối phương khoảng một trượng, cất giọng khoảng một trượng, cất giọng sang sang đọc một câu Phật hiệu, sau đó chấp tay nói :

- Hòa thượng Pháp Không chương môn Thiếu Lâm tự xin hỏi thí chủ có điều chi chỉ giáo?

Văn sĩ trung niên cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Người chính là hòa thượng Pháp Không đó ư? Khá lắm, hôm nay bản nhân đến đây chẳng có việc chi khác cả, chỉ muốn mượn chiếc đầu người của Chương môn nhân.

Gã chưa nói hết lời, trong bốn tầng sĩ áo đỏ đứng hàng đầu, đã có một người vượt chúng bước ra, chỉ tay vào mặt Văn sĩ trung niên, giận dữ gầm hét :

- Câm mồm lại, ngươi dám vô lễ với Chương môn nhân chăng?

Pháp Không khoát tay nói :

- Vô Nhân! Hãy lui ra nào!

Hòa thượng nọ dừng bước lại, vội cúi đầu kêu vang một tiếng lui ra phía sau ngay.

Pháp Không lại quay sang hướng Văn sĩ trung niên nói :

- Bần tăng đã có tuổi, dù chết cũng chẳng hề chi, có điều chẳng hay thí chủ có thể cho biết nguyên nhân tại sao không?

Văn sĩ trung niên cất giọng lạnh lùng nói :

- Chắc ngươi biết giết gà dọa khỉ chứ?

Pháp Không chẳng tỏ vẻ căm phẫn, chỉ cau mày trầm tư giây lát, sau đó mới đưa mắt quét nhìn chúng tăng một cái, lầm bầm nói :

- Nhân quả tuần hoàn chẳng sai chạy tơ hào chút nào, quả thật kiếp số khó tránh khỏi.

Văn sĩ trung niên bỗng cười há há nói :

- Đúng thế! Người khá thông minh đấy!

Pháp Không nghiêm sắc mặt lại, trầm giọng nói :

- Thí chủ đến đây ắt phải cậy vào điều gì, bần tăng chẳng muốn đổ máu nhiều, bây giờ thế này! Nếu thí chủ có khả năng phá được La Hán trận của bản phái bần tăng sẽ tự tử tạ tội, chỉ mong rằng bảo tồn bản môn.

Văn sĩ trung niên tiếp lời nói :

- Quả nhiên đại hòa thượng biết nói lời dứt khoát, tại hạ ắt cho ngươi được toại nguyện.

Hòa thượng Pháp Không trông thấy chúng tăng xúc động, họ nhón nháo muốn xông ra, lão lập tức trầm giọng nói :

- Vô Quả! Hãy truyền lệnh dụ bày trận pháp ngay.

Một tăng sĩ từ sau lưng lão bước ra, cúi đầu vái chào Pháp Không thưa rằng :

- Tuân lệnh dụ Chương môn!

Dứt lời, y cúi người vái chào lần nữa, sau đó quay người chạy vào tự viện.

Mặc dù đại địch đứng trước mặt, thế nhưng hòa thượng Pháp Không vẫn chẳng tỏ ra bối rối chút nào, lão đứng lui sang một bên, giơ tay mờ khách, nói :

- Mời thí chủ!

Văn sĩ trung niên cũng không khách sáo nữa, lập tức bước vào tự viện ngay.

Tất cả chúng tăng cũng lặng lẽ theo sau lưng hòa thượng Pháp Không bước vào tự viện.

Văn sĩ trung niên thoát vừa đặt chân vào sân viện, bất giác giật nảy người lên.

Có hàng trăm tăng sĩ đang ngồi xếp bằng trên quảng trường trước Đại Hùng Bửu Điện, tất cả mọi người đều khép mắt lại đồng thời bên cạnh họ có cả giới đao hoặc thiền trượng để chuẩn bị ứng chiến.

Không khí trong hiện trường im phăng phắc chẳng hề có tiếng động nào hết.

Bây giờ hòa thượng Pháp Không vượt chúng bước tới hành lang điện đường cũng ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, số tăng chúng còn lại lập tức đứng giãn ra xung quanh, để chuẩn bị tiếp ứng bất cứ lúc nào.

Văn sĩ trung niên bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng một hơi dài, tiếng cười chan chứa những nỗi vô tình, tàn bạo và sát khí kinh người.

Tiếp theo tiếng cười, gã nhún mình nhảy lên cao khoảng ba trượng, sau đó phát phơ hạ trong trận pháp.

Gã vừa đặt chân xuống đất, bữu môi nói giọng ngạo nghễ :

- Mặc dù Thiếu Lâm La Hán trận xung hùng vô lâm, hừ, hôm nay thử xem trận pháp này có làm gì được ta hay không?

Cũng ngay lúc gã vừa đặt chân xuống đất, tất cả những tầng sĩ đang ngồi xếp bằng trên đất đã cùng lúc cầm binh khí và lần lượt đứng lên hết, mọi người tự giữ một vị trí, đứng yên bất động.

Thế nhưng những tiếng Phật hiệu sang sang thanh thoát tiếp nổi nổi lên liên tục, nghe ừng ừng điếc tai.

Thình lình tiếng Phật hiệu bỗng im bật.

Kể đó bóng người chúng tăng bay lượn trên không xen lẫn ánh giới đao thiên trượng óng ánh chói mắt, chỉ trong chớp mắt đã vây Văn sĩ trung niên vào trong ánh đao bóng trượng.

Một khi La Hán trận danh lung thiên hạ thoát vừa phát động, quả nhiên lợi hại hết sức.

Mặc dù Văn sĩ trung niên ngạo nghễ tuyệt luân, nhưng bây giờ cũng phải thềm giật mình kinh hãi.

Số tăng nhân này chia làm bốn mặt tấn công, mỗi mặt lại chia làm ba hàng, mỗi hàng gồm có chín người, chín chín nối liền cộng thành con số một trăm lẻ tám.

Võ công của mỗi một tầng sĩ thấy đều cao cường, hơn nữa họ luẩn lộn có thứ lớp, tiền hậu tiếp ứng rất chặt chẽ, đương nhiên oai lực của nó rất là kinh người rồi.

Văn sĩ trung niên trông thấy bóng trượng ánh đao chớp nháy đến hoa mắt, đồng thời kinh lực mạnh như vũ bão cứ từ bốn mặt tám hướng cuộn cuộn ập tới liên tục.

Bây giờ gã mới tin rằng quả nhiên Thiếu Lâm La Hán trận này biến hóa kỳ diệu vô cùng, gã đứng trong trận thế, không thể nào tìm ra đối tượng chủ lực, ngoại trừ vận khởi cương khí phòng vệ xung quanh, ngoài ra chuông lực của mình chẳng thu được kết quả gì hết.

Chúng tăng cứ từ bốn mặt tám hướng quơ đao trượng quét tới liên tục, kinh khí mạnh như vũ bão cứ cuộn cuộn ập tới, gã chỉ cậy vào nội lực thâm hậu của mình, chia từng tốp đẩy lui họ ra sau mà thôi.

Thế nhưng bốn mặt tám hướng, tốp này vừa bị đẩy lui, tốp khác lại tấn công tới, cho dù chuông lực của gã hùng hậu đến đâu đi nữa, nhưng chẳng mấy chốc gã đã mệt đến đổ mồ hôi hột.

Nếu đánh như thế này, chẳng khác gì với công lực của một người đấu với hàng trăm cao thủ. Cho dù gã luyện nên kim cang bất hoại chi thể cũng không thể nào chịu nổi hợp kích của hàng trăm cao thủ.

Gã một mặt quan sát biến hóa trong trận thế, một mặt vận công vào song chuông thừa cơ phản công.

Thình lình ngay lúc này có một lớp tăng sĩ cùng quơ đao trượng lao tới tấn công nhanh như cắt.

Văn sĩ trung niên thoát trông thấy cơ hội ngàn vàng này, lập tức nghiêng răng vung song chuông ngang dọc tấn công lia ịa, sau đó lui trở lại đứng yên tại chỗ đưa mắt quan sát.

Sau khi tiếng binh khí kêu choeng choeng vừa dứt chỉ thấy hai tốp tăng sĩ sử dụng thiên trượng đồng xanh, binh khí của họ bị đánh văng ra khỏi tay hết.

Mười tám tầng sĩ thoáng ngẩn người trong giây lát, sau đó từ từ lui sang một bên hết.

Cũng trong tích tắc này, La Hán trận thoát ngưng động giây lát, lập tức có tốp tăng sĩ khác nhảy tới bổ khuyết chỗ trống, tức thì trận thế lại hoạt động tiếp.

Những ánh đao bóng trượng lại cuộn cuộn ập tới mạnh như vũ bão.

Văn sĩ trung niên lạnh lùng tăng hắng một tiếng, gã không tin La Hán trận này có thể nhốt được mình, nếu không thoát khỏi trận thế này, vậy thì tất cả phải hỏng hết.

Mặc dù gã biết rằng trong vài trăm năm nay trên chốn giang hồ chưa có bất cứ một ai năng phá giải La Hán trận do một trăm linh tám người lập nên này.

Thế nhưng một ý chí đã khích lệ gã, làm cho gã quyết phải phá trận thoát thân, sau đó lấy thủ cấp của Pháp Không treo cao trên cổng.

Ngay lúc gã thoáng phân tâm suy nghĩ, bỗng nghe tiếng gió binh khí từ sau lưng ập tới.

Gã giật mình xoay người lách sang một bên, đồng thời vung song chuông quét về hướng sau lưng nhanh như chớp.

Tiếp theo vài tiếng kêu hệ, có vài tầng sĩ té ngã ra đất.

Bây giờ mười tám tầng sĩ ở hai bên phải trái lại lao tới tấn công tiếp.

Văn sĩ trung niên huýt một tiếng sáo sang sang thật dài, nghe thật kinh tâm táng đờm.

Máu nhuộm Thiếu Lâm

Tất cả tăng sĩ bất giác run bắn người lên, động tác theo đó đình trệ trong giây lát.

Văn sĩ trung niên thừa lúc chúng tăng thoát ngẩn người trong tích tắc, gã lập tức vung chưởng phóng chỉ tấn công lia lịa, tức thì tiếng kêu thất kinh nổi lên liên tục, bóng xám thấp thoáng vài cái, đã có mười mấy tăng sĩ té ngã ra đất.

Bây giờ gã đã nổi cơn hung hăng, gầm hét nói :

- Các người hết muốn sống, vậy thì chớ trách ta độc ác.

Thế rồi gã lượn mình tới, triển khai U Minh đại bát thức tấn công vào hướng tăng sĩ.

Chuyển biến này chỉ xảy ra trong tích tắc.

Bây giờ hòa thượng Pháp Không đang ngồi xếp bằng dưới hành lang từ từ mở hai mắt ra, mặc dù lão đã biết hôm nay tất bại, nhưng lão vẫn bất giác giật mình kinh hãi.

Lão giờ tay vẫy gọi một tăng sĩ áo đỏ, sau đó từ tay tiểu sa di lấy thanh ngọc trượng qua.

Tăng sĩ áo đỏ nọ cũng chẳng biết Chương môn nhân gọi mình để làm gì, mặt y lộ vẻ sợ hãi đứng nghiêm một bên chờ lệnh dụ.

Thần sắc hòa thượng Pháp Không rất trang trọng, nói giọng bi thương :

- Này Vô Trụ! Trong số sư huynh đệ đồng môn, mặc dù võ công người bình thường nhưng người rất biết nhẫn nhục và có thể gánh vác trọng trách, hơn nữa về phần thu luyện Phật học người có thành tựu khá hơn chư vị sư huynh, cho nên bây giờ bản tọa mang trọng trách Chương môn giao lại cho người, bắt đầu từ bây giờ người là tân Chương môn nhân của phái Thiếu Lâm.

Hòa thượng Vô Trụ tỏ ra bất an nói :

- Bẩm Chương môn nhân, đệ tử vô tài vô đức, không đủ khả năng đảm đương trọng trách này, hơn nữa...

Hòa thượng Pháp Không ngắt lời nói của y nói :

- Trước khi bản tọa chưa từ chức trọng trách Chương môn, đây là mệnh lệnh.

Hòa thượng Vô Trụ vội phủ phục dưới đất thưa rằng :

- Đệ tử kính tuân lệnh dụ Chương môn.

Hòa thượng Pháp Không đưa mắt nhìn y lắc đầu thở dài một tiếng nói :

- Người nên biết trách nhiệm về sau của người, mặc dù võ công của Thiếu Lâm không phé bỏ, nhưng từ rày về sau không được hỏi han đến sự việc giang hồ.

Lão dừng giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Bây giờ dẫn chúng tăng đến La Hán đường tụng kinh đi! Lực lượng của các người không đủ sức giải quyết việc bên ngoài đâu, mặc dù đây là kiếp nạn, nhưng người phải nhớ cho kỹ bài học hôm nay để cảnh giác về sau, phải thận trọng tất cả. Thôi! Thời gian cũng không còn bao nhiêu nữa, người hãy đi đi!

Hòa thượng Vô Trụ quỳ xuống lạy bốn lạy, giờ tay đón lấy ngọc trượng, sau đó từ từ đứng lên, hai mắt ngập lệ, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng nghiêng rằng quay người bỏ đi.

Hòa thượng Pháp Không đưa mắt nhìn bóng lưng y xa dần, lẩm bẩm nói :

- A di đà Phật! Ý trời như thế, biết nói sao đây?

Chỉ trong giây lát, ngoại trừ những tăng trong La Hán trận tại quảng trường, ngoài ra tất cả đều ập ủ nổi bi phần theo sau lưng hòa thượng Vô Trụ từ từ bước vào hậu viện.

Mặc dù Pháp Không xuất gia từ bé, trải qua vài chục năm thanh tu, có thể nói rằng tứ đại giai không, thế nhưng bây giờ cũng bất giác lấy làm xúc động hết.

Đưa mắt nhìn số đệ tử theo bên tả hữu mình bấy lâu, từng người một bỏ xác tại chỗ, nhưng lão không có khả năng ngăn cản trận đổ máu này.

Bỗng nhiên trên gương mặt lão thoáng hiện một thần sắc kỳ lạ, khiến người trông thấy phải nảy sinh lòng kính nể.

Thế rồi lão đề tụ nhất khẩu chân khí, gầm thét một tiếng như sấm nổ :

- Dừng tay lại!

Tức thì La Hán trận ngưng hoạt động ngay.

Những tăng sĩ trong trận từ từ lui trở về vị trí cũ.

Văn sĩ trung niên đưa cặp mắt sáng quắc liếc nhìn lão một cái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Thế rồi, người hồi hận rồi chăng?

Hòa thượng Pháp Không đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, thấy La Hán trận rất chắc như kim cương đã tàn khuyết quá bán, số đệ tử môn hạ tử thương khá nhiều, bất giác khẽ thở dài một tiếng nào nùng.

Quả thật, lão có chút hồi hận, song cũng có chút bi phẫn.

Lão ân hận rằng không nên giao kết ước hẹn này với gã sát tinh nọ.

Đồng thời hận rằng tại sao không nhân lúc gã đến đây tự huyết xong việc cho rồi!

Nhất niệm sai lầm của mình đã gây nên kết cục bi thảm như thế quả thật không ai ngờ vậy, lão đưa mắt nhìn văn sĩ trung niên chậm rãi nói :

- Chẳng phải thí chủ muốn lấy chiếc thủ cấp của bản tăng đó ư?

Văn sĩ trung niên thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó cất giọng lạnh lùng nói :

- Đúng thế! Nhưng mà bây giờ phải cộng thêm một phần lợi tức nữa.

Hòa thượng Pháp Không nói :

- Thí chủ tạo sát nghiệp bao nhiêu đó chưa đủ sao?

Văn sĩ trung niên ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng hơi dài, sau đó mới nói :

- Năm xưa chín đại môn phái các người liên thủ đối phó Khô Lâu Tẩu, chín người các người đã thi triển thủ pháp độc môn điểm ba mươi sáu âm huyết của lão, sau đó lại sợ lão không chết và mang lão ném vào trong hồ cát chảy tại Hỏa Dung Cốc. Hừ! Chẳng lẽ sát nghiệp mà các người tạo ra không nặng chăng?

Hòa thượng Pháp Không thoát nghe nói thế tức thì cứng họng nói chẳng nên lời, lão khẽ thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn số đệ tử môn hạ một cái, sau đó từ từ khép hai mắt lại.

Văn sĩ trung niên cất giọng lạnh lùng nói :

- Quả nhiên La Hán trận danh bất hư truyền chút nào, nhưng tiếc rằng chẳng phải tuyệt đối không thể phá giải, này Pháp Không, hôm nay để người được mở mắt xem cho biết.

Lời nói châm biếm xen lẫn ngạo khí lẫn hiếp người người đã làm tổn thương đến tâm linh hòa thượng Pháp Không, mặt mày lão co rút lia lịa.

Những tăng sĩ tại hiện trường thoát nghe đối phương nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Gã văn sĩ trung niên vừa dứt lời, lập tức đảo người chạy xoay vòng trong trận thế, đồng thời vung chưởng phóng chỉ tấn công lia lịa.

Thế rồi cả Thiếu Lâm tự nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

Dù gì những tăng sĩ trong trận pháp từng trải qua một thời gian huấn luyện nghiêm ngặt, bấy giờ mặc dù trận thế tuy bị phá giải, hơn nữa tử thương quá bán, nhưng họ vẫn tự cố giữ cương vị của mình, không một ai tỏ ra sợ hãi chút nào cả.

Văn sĩ trung niên vừa bay lượn trong không vừa phát hai tay áo kêu vù vù trong gió, chỉ trong chớp mắt chỉ thấy xác chết nằm ngổn ngang trên đất, một trăm lẻ tám tăng sĩ không còn một ai sống sót hết.

Thế rồi gã buông tiếng cười như điên như cuồng, tiếp theo tiếng cười gã cất bước đi tới hành lang đại điện, phóng mắt nhìn tới trước thấy hòa thượng Pháp Không vẫn ngồi yên bất động.

Gã lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Này Pháp Không, chớ giả chết làm gì nữa, người hãy mở mắt xem nào, cả đời người có khi nào trông thấy thủ đoạn như thế bao giờ không? So với chín đại môn phái các người thì thế nào?

Hòa thượng Pháp Không vẫn khép hai mắt chấp tay ngồi xếp bằng trên đất không động đậy cũng chẳng nói năng gì cả.

Văn sĩ trung niên cười lạnh lùng nói :

- Này hòa thượng kia, sắp chết tới nơi rồi, chớ giả đò làm gì nữa.

Dứt lời gã khẽ đẩy tới một chưởng.

Không ngờ tư thế ngồi của hòa thượng Pháp Không vẫn không biến đổi, đánh bạch một cái ngã lăn ra phía sau.

Văn sĩ trung niên dậm chân tỏ vẻ căm phẫn nói :

- Khá lắm! Xem như người biết điều. Võ Đang, Thiếu Lâm, Mâu Sơn...

há há...

Tiếp theo tiếng cười gã hất tay cách điểm vào tử huyết của hòa thượng Pháp Không, sau đó đảo mình chạy xuống núi.

* * * * *

Ánh tà dương lặn vào núi tây.

Sắc trời từ từ tối dần.

Thình lình ngay lúc này có một bóng người từ chân núi Tung Sơn chạy về hướng cổng Thiếu Lâm tự. Đối phương là một thanh niên trạc tuổi hai mươi, mặt thanh mảy tú, nhưng gương mặt đầy bụi bặm, rõ ràng hẳn đã trải qua một lộ trình rất xa. Thiếu niên này chính là Nhạc Xương đi xa hàng ngàn dặm đến Thiếu Lâm tự báo tin chứ không ai xa lạ nữa.

Hắn vừa chạy lên núi vừa đảo mắt quan sát xung quanh.

Nhưng bốn bề tịch lặng im phăng phắc, chẳng có mấy may tiếng động nào hết, cả một con chim về tổ cũng chẳng thấy luôn.

Hắn lấy làm lạ rằng trong tình huống nguy cấp như thế, tại sao Thiếu Lâm tự chẳng có mấy may canh phòng? Tức thì trong lòng hắn sanh nghi ngay.

Một điềm bất tường đã thúc đẩy hắn gia tốc thân pháp chạy nhanh hơn.

Khi hắn chạy tới cổng tự, thấy hai cánh cửa mở tung ra, nhưng im phăng phắc chẳng thấy bóng người nào hết.

Nhạc Xương thoát do dự trong giây lát, sau đó phi thân vượt qua cổng tự.

Khi hắn vừa đặt chân trong sân tự, bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Chỉ thấy những xác chết nằm ngổn ngang trên đất, trông thật rùng rợn.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Ai đã hạ độc thủ như vậy? Người nào có khả năng giết chết hàng trăm tăng sĩ như thế? Thiếu Lâm đứng đầu chín phái, sao lại bị hạ một cách dễ dàng như vậy?”

Hắn bước vào quảng trường, trở mắt xem xét mỗi một xác chết rất kỹ càng, mới hay số tăng sĩ này hoặc bị điềm tử huyết hoặc bị chương lực chấn động làm đứt tâm mạch.

Hắn không thể suy đoán rằng rốt cuộc đối phương đến đây với bao nhiêu người. Đã có thể cùng một lúc giết chết hàng trăm đệ tử Thiếu Lâm, quả thật điều này không thể tưởng tượng.

Ngoại trừ số tăng sĩ đã bỏ xác tại đây, thế còn những người kia đi đâu hết rồi?

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức bước vào Đại Hùng bảo điện.

Thế nhưng trong điện đường tịch lặng như tờ, cả hai ngọn đèn dầu đặt trước tượng Phật cũng mờ mờ tỏa sáng.

Hắn ra khỏi chánh điện đi xuyên qua hành lang, bỗng thấy một xác chết của hòa thượng áo vàng ngả nằm dưới hành lang.

Mặc dù Nhạc Xương chưa từng trông thấy diện mục hòa thượng Pháp Không chương môn nhân Thiếu Lâm bao giờ, nhưng đoán rằng người này ắt là Chương môn nhân không còn sai rồi.

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây, mặt mày ủ rũ thờ dãi một tiếng nhủ thầm :

- “Mình tranh thủ chạy ngày đêm, nhưng không ngờ vẫn đến chậm một bước, Phương trượng Chương môn đã thọ nạn, vậy thì số người còn lại cũng không tránh khỏi”.

Nhạc Xương nhẹ tay đỡ thi hài hòa thượng Pháp Không dậy, nhưng lạ thay, thi hài lão vẫn ở tư thế ngồi xếp bằng, chẳng hề thay đổi chút nào cả.

Hắn đưa mắt nhìn thi hài hòa thượng Pháp Không, khấn thầm một hồi lâu.

Bấy giờ màn đêm đã bao phủ vạn vật.

Nhất là trong núi trời tối nhanh hơn.

Hắn không nhẫn tâm nhìn thảm cảnh trước mắt nữa, thế rồi từ từ lui khỏi Thiếu Lâm tự, lập tức thi triển thân pháp chạy xuống núi Tung Sơn, sau đó phi thân chạy dọc theo quan đạo ra thẳng hướng đông.

Chẳng mấy chốc hắn vào tới một thị trấn.

Đèn đuốc vạn hộ sáng trưng.

Nhạc Xương đi qua hai con đường ngang bỗng thấy trước mặt có một tửu lâu rất hoa lệ, xe mã xếp hàng dài trước cửa, trông khí thế rất là hùng vĩ.

Nhạc Xương bước vào tửu lâu, đảo mắt nhìn một vòng, thấy bàn nào cũng có người ngồi cả, khê chau đôi lông mày một cái, định bước lui ra ngoài.

Thế nhưng điềm tiểu nhị tinh mắt, y trông thấy Nhạc Xương mặc áo nho sĩ, mặt mũi sáng sủa, cho rằng hẳn ắt là một công tử phú gia.

Y suy nghĩ đến đây lập tức quay người bước tới chỗ Nhạc Xương, cúi đầu vái chào vừa cười vừa nói :

- Thưa công tử gia! Ngài đến hơi muộn, để kẻ hèn này lên lầu xem còn chỗ ngồi hay không?

Đứt lời, y chẳng đợi Nhạc Xương có bằng lòng hay không, đã tự mình bỏ chạy lên lầu ngay.

Nhạc Xương cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình một cái, bất giác lắc đầu khê cười một tiếng.

Bấy giờ điềm tiểu nhị đứng tại cầu thang vẫy tay gọi Nhạc Xương nói :

- Thừa công tử gia, mời ngài lên lầu vậy!

Nhạc Xương khẽ gật đầu mỉm cười một tiếng, từ từ bước lên lầu.

Trên lầu cũng khá đông khách, có điều thực khách rất vắng nhẽ, họ chẳng làm ồn như những thực khách ở dưới lầu.

Nhạc Xương ngồi ở một bàn đặt sát vách tường, hắn đưa mắt quét nhìn xung quanh một vòng.

Mới hay trên lầu chia làm hai gian, tiền sảnh gồm có mười hai bàn, hậu sảnh vì có một tấm màn che lại, nên chẳng trông thấy gì hết.

Nhưng thỉnh thoảng có tiếng cười từ bên trong nổi lên, điều này chứng tỏ rằng sau hậu sảnh là nơi dùng để chiêu đãi khách nhân.

Hắn đang còn đưa mắt dòm ngó xung quanh thì điểm tiêu nhị đã dọn rượu thịt ra.

Thế rồi Nhạc Xương lẳng lẳng ngồi ăn uống một mình.

Cũng ngay lúc này, trong các bàn ăn bỗng nhốn nháo cả lên.

Nhạc Xương bất giác ngược đầu lên, đưa cặp mắt lim dim nhìn tới trước, mới hay có hai thiếu nữ đang thoăn thoắt bước vào hậu sảnh, người đi đầu là một giai nhân tuyệt sắc trạc tuổi đôi mươi tay ôm huyền cầm, còn thiếu nữ đi sau thì độ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt mày cũng khá xinh đẹp, tay ôm một cây đàn tì bà.

Kế đó trong hậu sảnh nổi lên một tràng cười thô lỗ và tà dâm.

Nhạc Xương nhủ thầm :

- “Nghe giọng cười này, quyết chẳng phải là bọn tốt lành gì rồi, nhưng tại sao họ được chiêu đãi tại hậu sảnh? Vì họ có tiền có nhiều? Hay là có quyền thế?”

Hắn vừa suy nghĩ vừa nâng ly uống rượu tiếp.

Bỗng nhiên Nhạc Xương phát hiện một hán trung niên ngồi ở chỗ cách một bàn hắn, đang đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn hắn.

Thế rồi hắn cũng thỉnh thoảng liếc mắt quan sát đối phương.

Chỉ thấy người này trạc tuổi bốn mươi ngoài, mặt vàng mày rậm, mình mặc áo nho sĩ màu xám, có điều hai đoạn nhãn thần của y trông thật khiếp sợ.

Văn sĩ trung niên này cũng chỉ ngồi ăn uống một mình, y thoát trông thấy Nhạc Xương nhìn y, lập tức khẽ gật đầu vài cái, đồng thời gơ tay đẩy cái hộp gấm đang để trên mặt bàn sang một bên.

Trông cử chỉ của đối phương hình như đang ra dấu mời Nhạc Xương sang bàn bên đây cùng uống rượu với y.

Nhưng Nhạc Xương trông thấy mặt mày đối phương lạnh lùng chẳng có chút tình cảm, nếu hắn chẳng ưa, bèn quay mặt nhìn sang hướng khác.

Bấy giờ thực khách tại tọa đang thì thầm bàn luận với nhau, họ khen nữ nhân lúc này mỹ lệ tuyệt luân, chẳng thua gì Tây Thi tái thế.

Khi Nhạc Xương ngược đầu lên nhìn thì hai nữ nhân nọ vừa bước vào hậu sảnh, nên hắn chẳng trông thấy mặt mày của họ là thế nào hết, hắn nghĩ rằng bọn thực khách ít khi nào được dịp trông thấy tuyệt sắc giai nhân, nếu Đỗ Nhược Quân hoặc Xảo Nương Cung Nghiêm Diễm có mặt tại đây thì có lẽ bọn thực khách ắt phải ngẩn người ra tại chỗ hết.

Thình lình ngay lúc này...

Hậu sảnh nổi lên một tràng cười lớn tiếng, kế đó một âm thanh sang sảng vang tới nói :

- Nếu hôm nay họ pháp không có mặt tại đây đâu! Há há...

Một âm thanh trong trẻo tiếp lời nói :

- Người nói đùa đây thôi, nếu ta chẳng làm thế, kéo Tôn đại nương biết được tin này, vậy thì Tôn hương chủ ắt phải lãnh đủ rồi còn gì nữa? Thôi chớ bàn những thứ này nữa, để ta hát một bài giúp vui cho các vị nha!

Thế rồi hậu sảnh im lặng ngay.

Số thực khách trong tiền sảnh cũng tụ thần tịnh khí lắng tai nghe hát.

Một tràng những tiếng chuyển cảm khẽ nổi lên, tiếp theo là tiếng hát vang tới.

“Mãn viện Oanh thanh xuân tịch Mặc

Vân phân lệ, hận đằng lang.

Nhất khứ bất qui hoa lựu lạc

Đối tà huy, lâm tiêu các.

Tiền sự há kham trùng tường lại.

Kim đài lãnh, họa bình u.

Bảo trưởng dung huân lan xạ bạc.”

Tiếng hát ngọt ngào êm tai nghe thật động lòng thương xót.

Những thực khách ngồi nghe hát tại tiền sảnh đều đặt ly dĩa xuống và ngẩn người ra tại chỗ hết.

Chỉ có mỗi một mình văn sĩ trung niên nọ, mặt lạnh như tiền vẫn ngồi tại chỗ nâng ly uống rượu tiếp, hình như đối với bài hát này không hề động lòng chút nào cả.

Còn Nhạc Xương thì ngồi cúi đầu nhủ thầm :

- “Âm thanh này rất quen thuộc, rốt cuộc thiếu nữ này là ai vậy?”

Bấy giờ hậu sảnh có tiếng cười lớn nổi lên nói :

- Há há... đôi tà huy, lâm tiểu các, này Hồng Nữ! Té ra người vị tình hộ pháp mà đến đây, mau sang đây kính hộ pháp một ly coi!

Âm thanh yêu kiều nọ lại vang lên nói :

- Chỉ ngại rằng thân thấp hèn của tiểu nữ xúc phạm đến thanh danh hộ pháp.

Kế đó có một tràng cười há há nổi lên ngắt lời nói của thiếu nữ nọ.

Nhạc Xương giật mình nhủ thầm :

- “Hồng Nữ? Hồng Nữ? Lúc Quân muội ở Mãn Xuân viên chẳng phải cũng gọi là Hồng Nữ đó ư?”

Hắn suy nghĩ đến đây tức thì máu nóng sôi sục, liền đứng phắt dậy định xông vào hậu sảnh.

Thế nhưng khi hắn thoát chạm phải ánh mắt sáng như điện quang của văn sĩ trung niên tức thì bình tĩnh lại ngồi xuống nâng ly rượu uống tiếp.

Thần sắc lạnh lùng của văn sĩ trung niên đã làm cho hắn sáng suốt lại, hắn sức nghĩ rằng khi xông vào hậu sảnh nếu Hồng Nữ trong đó không phải là Quân muội thì rất thẹn với họ, còn muôn một quả thật đối phương là Quân muội, nếu gặp nhau trong trường hợp này cùng ngượng ngùng khó xử.

Đồng thời nghe giọng nói của họ rõ ràng thực khách trong hậu sảnh ắt toàn là đồ chúng Kim Tiền bang, chẳng những Tôn Vô Kỵ có mặt tại tọa, hơn nữa có cả Tả thừa tướng Mạnh Huy.

Hắn đang còn suy nghĩ bỗng nhiên hậu sảnh lại có tiếng hát nổi lên.

“Quyên quyên sương nguyệt lãnh xâm môn

Ngại hoàng hôn, lại hoàng hôn

Niệp nhất chi, độc tự đối phương tôn

Tửu bất cấm, hoa hựu nào.

...

...”

Tiếng hát như khóc thút thít, khiến Nhạc Xương bất giác phải khẽ gật đầu tỏ vẻ động lòng thương xót, hắn từ từ mở to đôi mắt rượu say túy lúy ra, quan sát xung quanh một vòng, thấy tất cả số tửu khách đang ngồi ngây người tại chỗ hết.

Khi ánh mắt hắn thoát quét tới chỗ Văn sĩ trung niên, đang thấy gã vẫy tay gọi tiểu nhị tính tiền, sau đó mang cái hộp gấm trên bàn giao cho tiểu nhị nói :

- Người mang hộp gấm này vào hậu sảnh giao cho một người họ Mạnh.

Tiểu nhị hai tay bung hộp gấm, quay người đi về hướng hậu sảnh.

Văn sĩ trung niên lại đảo mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó mới bước xuống lầu.

Nhạc Xương đang lấy làm ngạc nhiên bỗng nghe hậu sảnh nổi lên một tiếng kêu thất kinh, kế đó lại thấy tiểu nhị loạng choạng lui ra ngoài, đánh bạch một cái té ngồi trên ván lầu, trong tay vẫn còn bung cái hộp gấm ấy.

Bấy giờ nắp hộp đã mở tung ra, trong hộp có một chiếc đầu người trọc lóc máu me lem luốc.

Nhạc Xương trở mắt nhìn kỹ, té ra chính là chiếc thủ cấp của hòa thượng Pháp Không chương môn nhân Thiếu Lâm.

Tức thì Nhạc Xương tỉnh rượu ngay.

Cũng đồng thời ngay lúc này, tất cả thực khách trên lầu kêu ầm lên, có một số rời khỏi chỗ ngồi, một số thì thất thanh kêu lên hốt hoảng, có một số hơi lớn gan đã bước tới định xem qua cho biết.

Bỗng nhiên có một tràng những tiếng chân bước đi vội vã vang tới, kế đó có hai đại hán áo gấm từ trong hậu sảnh xông ra, lướt gần chỗ tiểu nhị với khí thế hung hăng đoạt lấy cái hộp gấm trong tay y.

Một trong hai đại hán áo gấm la lớn tiếng nạt nộ số thực khách đã động tánh hiếu kỳ vây tới xem.

- Các người không về chỗ ăn uống, vậy lại đây xem cái gì? Hãy lui ra nhanh lên! Chớ đứng đây gây trở ngại cho bọn này!

Mấy thực khách đang vây tới trước, thấy hai gã có thân hình vạm vỡ, mặt mày hung tợn, thấy đều rùng mình lạnh toát mồ hôi, lập tức lui về chỗ ngồi hết.

Nhạc Xương thoát trông thấy sắc phục của hai đại hán áo gấm này, biết ngay họ ắt là đồ chúng của Kim Tiền bang rồi.

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng lại có hai người từ hậu sảnh bước ra.

Người đi đầu mặt mày như thau bạc trắng to mày đậm, cổ bên phải vết sẹo dao chém dài độ ba tấc, người theo sau là một hán tử thanh niên gầy gò.

Nhạc Xương nhận ra hai người này chính là Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ và hán tử họ Cố, hắn nhủ thầm :

- “Đồ đảng của Kim Tiền bang rải khắp mọi nơi, thì chẳng có gì là lạ cả, có điều lạ lùng xuất hiện các nơi, chẳng lẽ họ có âm mưu gì nữa đây”.

Bấy giờ, Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ, chỉ tay vào mặt đại hán áo gấm nói :

- Các người ngăn người tại đó làm gì? Hãy mau mau đưa về đi.

Hình như hai đại hán áo gấm rất kính sợ Tôn Vô Kỵ, họ thoát vừa nghe nói thế, lập tức kêu vâng lia lịa, cúi người hành lễ bước xuống lầu ngay.

Tôn Vô Kỵ kêu hừ một tiếng định quay người bước vô hậu sảnh, trong lúc gã vô tình liếc nhìn tiền sảnh thoát trông thấy Nhạc Xương đang ngồi nâng ly uống rượu một mình, bất giác mặt mày biến sắc, nhưng gã là một tay túc kế đa mưu, lập tức lấy lại bình tĩnh ngay.

Gã ghé vào tai hán tử họ Cố nói vài lời, sau đó từ từ tiến tới hai bước, đưa mắt nhìn Nhạc Xương, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Ô! Đây bằng hữu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau tại đây.

Vì Nhạc Xương khinh thị hành vi của gã, nên chỉ liếc mắt nhìn gã một cái, sau đó vẫn cúi đầu ăn uống tiếp, chẳng hề quan tâm đến lời nói của gã chút nào.

Tôn Vô Kỵ đợi hán tử họ Cố cất bước đi vào hậu sảnh xong, sau đó gã mới ưỡn ngực nói :

- Ê! Tiểu tử! Người chó giả mù sa mưa nữa.

Bấy giờ số thực khách trên lầu thấy đều im hơi lặng tiếng hết, họ đưa mắt chăm chăm theo dõi hai người, tất cả thực khách các hạ đều lo sợ cho Nhạc Xương.

Nhạc Xương bỗng cười khẩy một tiếng, nói :

- Đây Tôn Vô Kỵ, ta lại tưởng người sớm đã ghi danh vào quỷ lục rồi, không ngờ mạng người còn lớn, giống rùa sống thọ ngàn năm, có lẽ không sai chút nào.

Tôn Vô Kỵ mặt mày biến sắc, hai mắt nhấp nháy lia lịa nghĩ bụng :

- “Nếu luận về võ công mình quyết không phải địch thủ của tiểu tử này, thế nhưng có hộ pháp tại đây, nếu không thừa dịp diệt trừ tiểu tử này, quả thật hậu hoạn vô cùng nghiêm trọng”.

Gã suy nghĩ đến đây lập tức chẳng do dự gì nữa, cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Tiểu tử! Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền. Hừ! Hôm nay người chó hòng rời khỏi đây nữa.

Nhạc Xương thấy Tôn Vô Kỵ tỏ ra bình tĩnh chẳng hề có chút sợ hãi, hình như cạy vào điều gì đây.

Hắn cứ đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Tôn Vô Kỵ, mặc dù bên ngoài hắn chẳng nói năng gì hết, nhưng trong bụng đang âm thầm suy đoán xem trong hậu sảnh còn những ai nữa.

Tôn Vô Kỵ trông thấy nhãn thần Nhạc Xương, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, thế rồi gã đảo mắt liếc nhìn hậu sảnh một cái, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, gã đã chửi thầm trong bụng :

- “Tiểu Cố đáng chết thật, tại sao đi lâu như vậy chưa thấy trở ra?”

Gã nghĩ rằng mình vất vả lắm mới được địa vị như ngày hôm nay, thấy đều nhờ một bà vợ giỏi, nếu hôm nay thua trận này thì chẳng đáng chút nào.

Thế nhưng mình đã thốt ra lời nói không thể nào rút đầu rút cổ lui trở vào hậu sảnh nữa, gã bắt đắc dĩ đứng tại chỗ, chẳng tiến tới và cũng không dám rút lui ra sau, cuống đến mồ hôi trán toát ra lấm tấm.

Nhạc Xương trông thấy bộ dạng khốn đốn của gã, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, cất giọng lạnh lùng nói :

- Này Tôn Vô Kỵ, tại sao ngươi chưa chịu xuất thủ đi?

Mặt mày Tôn Vô Kỵ co rút lia lịa, một hồi thật lâu gã mới nghiêng răng nói :

- Đại gia sẽ bảo ngươi chết không có chỗ chôn xác, đi nào, chúng ta hãy ra ngoài động thủ.

Nhạc Xương trông thấy gã có chút sợ hãi, cố tình cười khẩy nói :

- Trên lầu này rất rộng, dư sức để ngươi thi triển võ công, chẳng phải lúc nãy ngươi từng nói rằng ta chó hòng sống sót rời khỏi đây đó ư?

- Chết tới nơi có ai chịu phí sức nữa đâu?

Tôn Vô Kỵ do dự giây lát nói tiếp :

- Tiểu tử chó nói lời thôi nũa, ở lại đây làm kinh thế động tục rất là bất tiện.

Nhạc Xương cười há há nói :

- Người ta trông thấy chiếc đầu người đầy máu me mà còn chưa sợ hãi, làm gì có chuyện kinh sợ ba thể vô mèo của ngươi?

Tôn Vô Kỵ nhất thời cứng họng nói chẳng nên lời, gã lại đưa mắt liếc nhìn hậu sảnh một cái.

- Này Tôn Vô Kỵ, nếu ngươi không xuất thủ nữa, thì ta chẳng khách sáo đấy.

Dứt lời hần từ từ ngồi dậy ngay.

Tôn Vô Kỵ thoát trông thấy thế tức thì sợ quỳnh lên, thế rồi cũng chẳng nghĩ ngợi gì nữa, lập tức bước tới vùng song chương tấn công vào hướng Nhạc Xương ngay.

Nhạc Xương vốn không muốn đả thương gã, chỉ muốn nhân cơ hội này dụ bọn người trong hậu sảnh xuất hiện, xem họ là những nhân vật như thế nào.

Đồng thời hần cũng muốn xem qua ca kỹ tên là Hồng Nữ nọ coi có phải đúng là Đỗ Nhược Quân mà mình đang tưởng nhớ ngày đêm hay không?

Cho nên hần đợi đến khi chương lực của đối phương sắp chạm tới cơ thể mới hít mạnh một hơi hóa giải hết chương lực của gã.

Tôn Vô Kỵ thoát trông thấy chương lực của mình biến đi đâu mất hết, bất giác giật nảy người lên, gã lập tức hóa chương thành chỉ phong điểm vào bảy đại huyệt của Nhạc Xương.

Nhạc Xương biết người này cùng hung cực ác, nếu không cho gã ném chút mùi vị cay đắng gã không phục, thế rồi hần mỉm cười đứng yên tại chỗ không hề tránh né đi đâu cả.

Tôn Vô Kỵ trông thấy thế cả mừng, nhủ thầm :

- “Tiểu tử! Đúng là ngươi hết muốn sống rồi”.

Gã vừa nhủ thầm vừa tăng cường thêm hai thành công lực, tức thì điểm trúng bảy đại huyệt của Nhạc Xương.

Nhạc Xương cố tình muốn đùa nghịch gã một phen, nên vẫn mỉm cười đứng yên tại chỗ chẳng động đậy gì hết.

Tôn Vô Kỵ cười vài tiếng rất nham hiểm, lập tức phóng thêm một chương nữa.

Thế nhưng gã thoát vừa phóng ra một chương, bỗng cảm thấy cổ tay đau như cắt, tức thì kinh lực biến đi đâu mất hết.

Gã trở mắt nhìn kỹ mới hay người siết chặt cổ tay gã chính là Nhạc Xương vừa bị mình điểm trúng bảy đại huyệt chứ không còn ai xa lạ nữa, tức thì giật mình kinh hãi.

Bấy giờ Nhạc Xương trầm giọng hét :

- Này Tôn Vô Kỵ! Ngươi muốn chết hay là muốn sống? Nói đi!

Tôn Vô Kỵ mặt mày tái mét, gã nghĩ rằng phen này không thể thoát nạn rồi, bỗng nghe Nhạc Xương hỏi như thế biết rằng gã vẫn còn hy vọng thoát chết, thế rồi gã cúi đầu nói :

- Đã bị ngươi khống chế ta chẳng còn gì để nói nữa, chết sống đành do ngươi quyết định thôi.

Lời nói hèn nhát, so với khí thế lúc nãy của gã như là hai người khác nhau.

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng, nói :

- Nếu ngươi muốn chết thì rất dễ dàng, ta chỉ trở bàn tay là ngươi được toại nguyện ngay, thế nhưng...

Hần nói tới đây bỗng dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn Tôn Vô Kỵ cười khẩy một tiếng, nói tiếp :

- Thế nhưng việc thiên hạ chẳng dễ dàng như vậy đâu, cho nên ngươi phải chịu đựng chút khổ phân gân tách cốt, sau đó mới được toại nguyện, nếu ngươi muốn sống thì rất đơn giản.

Hắn nói đến đây, Tôn Vô Kỵ mở to đôi mắt chan chứa nỗi khát vọng cầu sống, chăm chăm nhìn Nhạc Xương, lắng tai nghe hắn nói lời kế tiếp.

Nhạc Xương nói giọng sang sảng :

- Bắt đầu ngay từ bây giờ ngươi phải từ bỏ tất cả danh vị, tiền bạc, thê tử để theo ta tạm thời làm một tên nô bộc, xem ngươi biểu hiện tốt xấu ra sao rồi mới định giá cả thân mạng, bằng lòng hay không do ngươi tự quyết định.

Tôn Vô Kỵ thoát nghe nói hình như cảm thấy rất dễ, thế nhưng khi suy nghĩ kỹ lại thì cảm thấy khó thực hiện vô cùng, vì hằng ngày gã cạy vào quyền thế tác oai tác quái quen rồi, một khi bị giáng cấp làm nô bộc, gã chịu sao nổi? Huống hồ lại bảo gã từ bỏ thê tử và thoát ly Kim Tiền bang, ngoại trừ giữ lại được một mạng sống, ngoài ra tất cả hồng bát.

Nhưng khi gã nghĩ lại nếu như không bằng lòng điều kiện hắn vậy thì ắt phải chịu đựng cơn đau phân gân tách cốt, sau đó vẫn phải chết, nếu một khi con người chết rồi há chẳng phải tất cả hồng bát hết đó ư?

Chỉ bằng mình đồng ý điều kiện hắn, sau đó thừa dịp giết chết hắn, và xách thủ cấp đối phương đến gặp Bang chủ, lập công chuộc tội vẫn có thể bảo tồn chức vị hương chủ...

Gã suy nghĩ đến đây, cuối cùng khẽ gật đầu nói :

- Được, ta bằng lòng như thế.

Nhạc Xương lớn tiếng nói :

- Chính ngươi đã hứa như vậy, cảm không được nuốt lời...

Tôn Vô Kỵ nói :

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Nhạc Xương khẽ điếm vào hông gã một cái, sau đó mới buông tay ra nói :

- Được! Bây giờ ta đã sử dụng thủ pháp độc môn điếm Khí Hải huyết của ngươi rồi, nếu như rời khỏi ta bỏ đi nơi khác, không quá một tháng ngươi ắt chết không sai vì ngươi trả lời rất nhanh gọn, ta không thể chẳng đề phòng.

Tôn Vô Kỵ gật đầu đáp :

- Không hề chi!

Nhưng trong bụng gã chửi thầm :

- “Hừ! Mặc dù tiêu tử ngươi tinh khôn, nếu Thiên Diện Thần Quy này ngày nào cũng có dịp gần ngươi, ta chẳng tin không có cơ hội báo phục ngươi”.

Cũng đồng thời vào lúc này, có tiếng chân bước nổi lên, kể đó vài người từ hậu sảnh bước ra.

Nhạc Xương nhìn qua đỉnh đầu Tôn Vô Kỵ, thấy người ra trước chính là Tả thừa tướng Mạnh Huy, kế đó Đỗ Nhượng Quân và Tiểu Oanh.

Còn những người đi theo phía sau gồm có hán tử họ Cố và một lão nhân gầy gò, cuối cùng là sáu đại hán áo gấm lưng đeo trường kiếm đi theo hộ vệ.

Tôn Vô Kỵ thoát trông thấy đoàn người đi ra, bất giác nhảy vọt tới một bước, nói :

- Thừa hộ pháp! Xin ngài...

Nhưng khi gã trông thấy gương mặt lạnh lùng như tiền của hộ pháp mà gã hằng tôn thờ, chẳng thềm đếm xía đến gã, tức thì cứng họng nói chẳng nên lời.

Ngay cả ca kỹ Hồng Nữ từng đưa mắt tổng tình với gã lúc nãy và thị tỳ của nàng cũng liếc mắt nhìn sang nơi khác đi theo sau lưng Mạnh Huy.

Điều khiến gã đau lòng nhất là Tiểu Cố mà ngày thường gã khẽ gọi một tiếng đến ngay, khoát tay một cái phải cúi người rút lui nọ, cũng bỗng nhiên biến đổi thành con người khác, gã đang cao ngạo ưỡn ngực đi thẳng.

Trong bỗng chốc này, lòng gã cảm thấy chán nản, mặc dù chức phận giữa gã và Mạnh Huy khác nhau, nhưng dù sao vẫn là đồng bọn còn Tiểu Cố là chỗ kết giao sanh tử ngọt bùi cay đắng có nhau, thế nhưng bây giờ, hừ, đạo nghĩa tình bạn gì đó trở thành mây khói hết.

Khi Nhạc Xương thoát trông thấy Mạnh Huy bước ra, hắn cả mừng định lên tiếng chào hỏi, nhưng hắn thoát nhìn thấy thái độ lạnh lùng của họ đối với Tôn Vô Kỵ, bây giờ cứng họng nói chẳng nên lời.

Nhạc Xương đợi đoàn người khuất bóng sau đó mới từ từ ngồi xuống nói :

- Này Tôn Vô Kỵ, ngươi còn đứng ngây người rại đó làm gì? Chẳng lẽ chưa chịu thua chẳng?

Tôn Vô Kỵ xoay người qua, cảm khái thở dài một tiếng, nói :

- Mặc dù ta xuất thân lục lâm, đồng thời tuy gây nên nhiều việc tội lỗi thế nhưng ta chưa từng bán rẻ một người bạn nào hết, không ngờ hôm nay...

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Khá lắm! Thế thì bây giờ ta giao cho ngươi nhiệm vụ đầu tiên, ngươi hãy theo dõi xem họ đến đâu, quan trọng nhất là... ca kỹ nọ.

Tôn Vô Kỵ trơ mắt nhìn Nhạc Xương thần sắc nơi mặt biến đổi liên tục, cuối cùng ánh mắt gã thoáng hiện một thần quang quỷ quyết, sau đó chậm rãi hỏi :

- Ngươi thích ca kỹ nọ chăng?

Nhạc Xương chỉ gật đầu khẽ cười một tiếng, không nói gì hết.

Tôn Vô Kỵ do dự giây lát, nói :

- Được! Ngươi ở lại đây đợi ta, để ta lo việc này cho.

Dứt lời quay người bước xuống lầu ngay.

Thực khách trên lầu không ngờ thư sinh trông có vẻ yếu ớt đến trối gà không chặt này lại có thể chế phục gã Tôn Vô Kỵ có gương mặt hung dữ dễ dàng như thế, hơn nữa thành tâm phục tùng chịu nghe sự sai sử của hắn.

Tiểu nhị cũng mặt mày tươi tỉnh trở lại, lập tức rót rượu nịnh hót đôi lời.

Bây giờ Nhạc Xương hoàn toàn tỉnh rượu, hắn vừa chậm rãi ăn uống vừa nghĩ bụng :

- “Rốt cuộc văn sĩ trung niên nọ là ai? Lúc mình đỡ thi hài hòa thượng Pháp Không ngồi dậy, người lão còn nguyên vẹn chẳng thiếu bộ phận nào cả, sau đó mình rời khỏi Thiếu Lâm đến thẳng nơi đây, không ngờ thủ cấp hòa thượng Pháp Không đã đặt trên bàn từ lâu. Đối phương cất lấy thủ cấp của hòa thượng Pháp Không đuổi đến đây, khi không giao lại cho người Kim Tiền bang, điều này chứng tỏ rằng giữa văn sĩ trung niên và Kim Tiền bang ắt có mối quan hệ gì đây”.

Đỗ Nhược Quân và Tiểu Oanh đã xuất hiện tại đây, quả thật đây là điều hắn không bao giờ ngờ tới, hơn nữa nàng lại tái trở tài củ, giả dạng làm ca kỹ trà trộn trong giới phong trần.

Điều khéo trùng hợp nhất là chính Mạnh Huy đã mời mọc nàng, mặc dù Mạnh Huy là hộ pháp của Kim Tiền bang, nhưng hình như y chẳng có ác ý gì với mình hết, bây giờ tạm thời chớ thắc mắc Đỗ Nhược Quân có mục đích gì đã, tối thiểu Mạnh Huy tuyệt đối không bao giờ hại nàng, đây là điều hắn lấy làm yên tâm nhất.

Thế nhưng Đỗ Nhược Quân hành động như vậy với mục đích gì? Trả thù cho mẫu thân chăng?

Nàng đã chỉ tay lên trời thề rằng không bao giờ tìm Tiểu Diện Âm Ma trả thù kia mà.

Vậy thì nàng có mưu đồ gì?

Nhạc Xương suy nghĩ nát óc cũng không làm sao đoán được uẩn khúc bên trong là thế nào.

Hắn đang còn suy nghĩ lung tung...

Bỗng nhiên có tiếng chân chạy lên lầu nổi lên, Nhạc Xương đoán rằng ắt là Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ đã quay trở lại.

Nhạc Xương sực nảy ra một kế giả dờ làm ra vẻ say rượu gục đầu nằm trên bàn.

Quả nhiên đúng là Tôn Vô Kỵ mặt mày phấn khởi đã chạy lên lầu, gã vừa đặt chân lên lầu bất giác ngăn người ra tại chỗ, một hồi thật lâu gã mới từ từ bước tới trước bàn Nhạc Xương, lẳng lặng nhìn hắn không động đậy gì hết.

Gã nhìn thấy ly bát ngỗng ngang trên bàn, bỗng giơ tay khẽ lay động vai Nhạc Xương vài cái, thấy hắn vẫn ngủ say chẳng tỉnh lại, bất giác khẽ chau đôi mày đậm, hai mắt chớp nháy lia lịa, sau đó lại mặt mày ủ rũ cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, móc túi trả tiền cho điểm gia, xong xuôi hai tay ẵm Nhạc Xương lên và bước xuống lầu.

Tôn Vô Kỵ mang Nhạc Xương chuyển vào một khách sạn, thuê một sương viện khá thanh vắng, gồm một sảnh đường hai phòng nghỉ, gã đặt Nhạc Xương nằm trên giường, cởi giày vớ hắn ra, và kéo mền đắp lại. Xong xuôi lại sai điểm tiểu nhị đi mua thuốc tỉnh rượu, gã đích thân cho xn uống vào, đồng thời lấy khăn ướp nước lạnh đắp lên trán hắn.

Một hồi thật lâu bỗng nghe Nhạc Xương lầm bầm nói :

- Tôn... Tôn Vô Kỵ! Ngươi có biết ta... là ai không? Há há... ngươi, không ngờ... há há...

Tôn Vô Kỵ đứng cạnh giường lắng tai nghe ngóng, gã lấy làm lạ rằng, Nhạc Xương tuổi trẻ chừng này nhưng lại có một thân võ công cao siêu không thể tưởng tượng, cả cao thủ như Nhuế Chân Viễn cùng đấu chẳng lại hắn, thậm chí hắn cũng chẳng xem gã sát tinh Tiểu Diện Âm Ma ra gì hết.

Gã thấy Nhạc Xương lăm lăm nói một mình, bất giác mừng thầm, muốn biết việc bí ẩn của người cần phải nghe lời nói của người say rượu. Gã đang muốn biết rốt cuộc hấn là ai, thế rồi gã đứng im tại chỗ lắng tai nghe ngóng.

Một hồi lâu xuống lại lăm lăm nói tiếp :

- Này Tôn Vô Kỵ! Nói cho người hay... ta... ta... há há... ta chính là người mà các người từng mong muốn được gặp nhưng mãi không có cơ hội gặp... ta là...

Hấn nói đến đây bỗng ngưng lại không nói tiếp nữa. Tôn Vô Kỵ động lòng nghĩ rằng những việc trước kia, thêm vào hai việc tại tửu lầu hôm nay, chẳng lẽ chính hấn đã dâng thủ cấp của hòa thượng Pháp Không đến đây ư? Bây giờ hấn lại nói rằng hấn là người mà bọn ta từng mong muốn được gặp bấy lâu, chẳng lẽ hấn chính là...

Gã vừa suy nghĩ đến đây, bỗng nghe Nhạc Xương nói tiếp :

- Người đoán chẳng sai chút nào, ta chính là Bang chủ của các người đây, há há há...

Nói xong hấn buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài.

Tôn Vô Kỵ nghe nói thế bất giác rung mình rợn tóc gáy, gã không ngờ Bang chủ Kim Tiền bang thần bí khó suy đoán ấy quả nhiên chính là thiếu niên trước mắt đây.

Gã mừng rằng mình chưa hề khai ra phản bang hoặc nói những lời bất lợi đối với Bang chủ, bằng không cho dù có trăm mạng sống e rằng cũng hòng hết từ lâu rồi.

Bây giờ ngược lại, gã dương dương tự đắc, không ngờ mình nhân họa được phước, từ rày về sau được theo hầu bên cạnh Bang chủ, quả thật đây là đại vinh dự vậy.

Nhạc Xương rên rỉ vài tiếng, sau đó lại nói rằng khát nước, thế rồi Tôn Vô Kỵ vội bung một bát trà ra, cẩn thận phục vụ Nhạc Xương uống.

Bỗng nhiên Nhạc Xương mở to hai mắt ra, đồng thời trở mình, đưa cặp mắt rượu say túy lúy quan sát xung quanh một vòng, sau đó giả đồ lơ đãng nhìn Tôn Vô Kỵ nói :

- Đây là nơi đâu vậy? Tại sao ta lại ở đây?

Tôn Vô Kỵ cung kính thưa rằng :

- Bang... ồ... Thiếu... thiếu hiệp! Ngài say rượu rồi, chính ta đã đỡ ngài đưa vào khách sạn này vậy.

Nhạc Xương khẽ gật đầu một cái, sau đó lại đưa mắt nhìn xung quanh, hình như hấn đang hồi tưởng việc đã qua, bỗng nhiên hấn sực như nghĩ ra điều gì đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn vào mặt Tôn Vô Kỵ nói :

- Này Tôn Vô Kỵ! Việc ta sai người làm thế nào rồi?

Tôn Vô Kỵ nhún vai mỉm cười nói :

- Thưa thiếu hiệp! Đoàn người đi về hướng đông, hình như họ đến Trấn Giang thì phải, còn ca kỹ Hồng Nữ thì nghỉ ngơi tại Duyệt Tân khách điểm.

Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- “Trấn Giang ư? Chẳng phải Mâu Sơn cũng ở tại nơi đó sao?”

Hấn vừa suy nghĩ đến đây sực liên tưởng tới lời nói của hòa thượng Pháp Danh, tức thì luống cuống cả lên.

Thế nhưng đối với hấn, việc hội kiến Đỗ Nhược Quân quan trọng hơn hết, gia viên Quân muội bị phá hủy, chẳng biết có phải do mình liên lụy hay không, hấn quyết phải hỏi cho ra lẽ mới được, bằng không mình ăn ngủ chẳng yên.

Thế rồi hấn ngồi dậy bước xuống giường hỏi rõ đường đến Duyệt Tân khách điểm, đồng thời căn dặn gã ở lại khách điểm chờ đợi, sau đó hấn mới bước ra cửa phòng.

Bây giờ vào lúc canh hai.

Trong một căn phòng ở hậu viện Duyệt Tân khách điểm có một thiếu nữ ngồi trước bàn, hai tay ôm má, và một thiếu nữ khác đang cau mày đi tới đi lui trong phòng, mặt lộ vẻ bồn chồn nóng nảy.

Cả hai người trầm mặc không nói gì hết, hình như không khí trong phòng đã đông đặc lại.

Cuối cùng thiếu nữ nọ bước tới cạnh giường, ngã lưng nằm nghiêng trên giường, lăm lăm nói :

- Lạ lùng thật! Mạnh thúc thúc quyết không đánh lừa chúng ta đâu, thế nhưng... tại sao vẫn chưa trông thấy hấn đến?

Thiếu nữ này chính là Đỗ Nhược Quân đã hóa trang làm ca kỹ Hồng Nữ chứ không ai xa lạ hết, nàng khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Tiểu Oanh! Người hãy gọi điểm tiểu nhị vào đây cho ta.

Tiểu Oanh ngạc nhiên hỏi :

- Gọi ý vào đây làm gì vậy?

Đỗ Nhược Quân nói :

- Hỏi y tại đây có tất cả bao nhiêu khách điểm, đợi thêm một lát nữa nếu không thấy Xương ca ca đến, chúng ta sẽ đến mỗi khách điểm tìm hấn.

Tiểu Oanh mỉm cười nói :

- Xem tiểu thư cuống lên như thế, nếu Xương ca ca muốn đến đây không cần tìm thì hấn cũng tự biết tìm đến đây, bằng không dù hai chúng ta có tìm khắp mọi khách điểm cũng chẳng tìm được hấn. Đỗ Nhược Quân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Tiểu Oanh thở dài nói :

- Quả thật nàng là người trong cuộc nên chẳng nhận thức đầy đủ toàn diện, nếu như lúc ở trên tửu lầu hấn đã trông thấy chúng ta, ắt phải theo dõi tìm đến đây, bằng ngược lại thì hấn cũng không đến.

Đỗ Nhược Quân trầm tư giây lát nói :

- Thế nhưng Mạnh thúc thúc nói rằng gã Tôn Vô Kỵ bị Xương ca ca chế phục, với hành vi bủn xỉn tiểu nhân, gã ắt phải báo phục không sai, sẽ dẫn Xương ca ca đến đây.

Nàng nói tới đây dừng lại giây lát sau đó lẩm bẩm nói tiếp :

- Nhưng mà tại sao lâu như vậy vẫn chưa thấy hấn đến? Xa tận chân trời góc biển, đi hàng vạn dặm đường núi vất vả vô cùng mới tìm được hấn, nếu để lỡ dịp lần nữa há chẳng oan uổng chẳng?

Tiểu Oanh tiếp lời nói :

- Nếu như Xương ca ca không đến, vậy thì đúng là trời xanh độ kị chúng ta, lúc chia tay chúng ta hẹn nhau hôm qua phải gặp lại tại đây, thế mà đến bây giờ không thấy Bảo Bối tới.

Đỗ Nhược Quân trợn mắt liếc nhìn y một cái nói :

- Nha đầu này càng lúc càng chẳng biết xấu hổ, cái gì mà “đó kị” và cái gì là “chúng ta”, người tưởng nhớ Bảo Bối thì được, nhưng chớ xen cả Xương ca ca vào đây.

Tiểu Oanh thẹn đỏ mặt, nói giọng ngượng ngùng :

- Tiểu thư cũng thế thôi. Cứ tại sao chưa đến? Tại sao chưa đến mãi, hí hí, chúng ta không ai nói ai thì hay nhất.

Đỗ Nhược Quân bắt giắc vừa cười vừa chửi mắng :

- Quả thật đã nuông chiều người đến hư hết, dám cười ta nữa chứ.

Tiểu Oanh vội ngồi dậy bước tới nắm tay nàng nói :

- Này sư phụ kính yêu! Tỷ tỷ yêu dấu! Thế là Tiểu Oanh không dám!

Chúng ta dùng chút thức ăn rồi đi ngủ cho rồi, đêm khuya thế này e rằng hấn không đến nữa đâu.

Đỗ Nhược Quân đưa mắt quét nhìn số thức ăn bày trên bàn một cái, lắc đầu nói :

- Người ăn đi, quả thật ta nuốt chẳng nổi rồi.

Tiểu Oanh bĩu môi nói :

- Chao ôi nếu như có Xương ca ca ở đây, coi tiểu thư có ăn được không thì biết?

Đỗ Nhược Quân trợn mắt liếc nhìn ả một cái, trở mình day mặt vào hướng trong luôn, không thèm đếm xỉa đến ả nữa.

Thình lình ngay lúc này bỗng có thanh âm sang sảng từ ngoài cửa sổ vang vào nói :

- Các người không ăn thì để ta ăn vậy!

Dứt lời kêu xoẹt một tiếng, cánh cửa được mở tung ra luôn.

Cũng cùng lúc cánh cửa được mở tung ra, Đỗ Nhược Quân đã tung mình đứng dậy, Tiểu Oanh thì chạy tới cạnh cửa hớn hờ la lên nói :

- Xương ca ca! Sao mãi đến bây giờ người mới đến, suýt nữa tiểu...

Ả vừa nói tới đây bỗng cảm mồm lại không nói nữa, đồng thời đứng lùi ra phía sau một bước.

- Há há há...

Tiếp theo tràng cười lớn tiếng nói, có một trung niên mình mặc áo nho sĩ màu vàng trạc tuổi bốn mươi ngoài, cặp mắt óng ánh sáng như điện quang xuất hiện trước cửa phòng.

Y vừa đặt chân vào cửa phòng vừa đưa mắt nhìn mặt bàn một cái, cười há há nói :

- Thức ăn ngon lành như vậy, thế mà các người bảo rằng nuốt không nổi, tội thay, tội thay! Quả nhiên lão nhân gia ta có lộc ăn thật, há há...

Tức thì gương mặt Đỗ Nhược Quân và Tiểu Oanh hiện ra thần sắc thất vọng, nhưng thần sắc này thoáng hiện ra sau đó biến mất ngay. Đỗ Nhược Quân cười nói :

- Thừa Mạnh thúc! Sao người lại đến đây vậy?

Mạnh Huy tròn to hai mắt nói :

- Thế nào? Lão nhân gia ta đến đây không được sao?

Đỗ Nhược Quân nghe nói thế tức thì thẹn đỏ mặt nói chẳng nên lời.

Tiểu Oanh tiếp lời nói :

- Ô! Mạnh thúc thúc lớn tuổi thế này, sao lại cứ nói đùa mãi.

Mạnh Huy vừa cười vừa kéo ghế ngồi, sau đó rót rượu và động đũa gấp thức ăn, nói :

- Này Nhược Quân! Sao người biết lão phu sẽ trở lại và đã chuẩn bị thức ăn rượu thịt như thế?

Đỗ Nhược Quân chưa kịp lên tiếng trả lời thì Tiểu Oanh đã bĩu môi nói :

- Thì cứ việc ăn đi còn khách sáo gì nữa.

Mạnh Huy giả dò kêu ồ một tiếng, nói :

- Té ra không phải chuẩn bị cho lão phu, vậy thì không nên ăn rồi.

Đỗ Nhược Quân có chút áy náy, vội ngăn cản Tiểu Oanh nói :

- Thừa Mạnh thúc! Lão nhân gia chớ nghe tiểu nha đầu này náo, người cứ việc từ từ dùng tự nhiên, diệt nữ sẽ hầu người uống vài ly, thế nhưng rượu này thua rượu Bách Hoa của thúc thúc nhiều.

Mạnh Huy nâng ly nốc một hơi cạn sau đó cảm khái nói :

- Không ngờ người vẫn còn nhớ chuyện cũ tại Động Phủ, thế nhưng chẳng hay người còn nhớ những lời đã nói tại Động Phủ không?

Đỗ Nhược Quân ngạc nhiên nói :

- Mạnh thúc muốn nói...

Mạnh Huy cười há há nói :

- Ta từng nói rằng mặc dù rượu Bách Hoa có thể trị thương nhưng không bằng rượu mừng này, há há...

Đỗ Nhược Quân nói giọng nũng nịu :

- Chẳng lẽ Mạnh thúc quay trở lại đây chỉ để nói việc này đó sao?

Mạnh Huy pha trò nói :

- Nhược Quân! Lấy việc này đổi lấy chung rượu, người thấy có đúng chẳng?

Đỗ Nhược Quân cúi đầu làm nũng, không nói gì hết. Cả Tiểu Oanh đứng ở kế bên cũng bụm miệng cười mãi.

Bỗng nhiên Mạnh Huy nghiêm túc nói :

- Ngoài ra còn việc rất quan trọng cần phải hội ngộ với Nhạc Xương, vì thế lão phu mới mượn cớ quay trở lại đây.

Tiểu Oanh tiếp lời nói :

- Mấy gã đi chung với Mạnh thúc đâu rồi, chẳng hay chúng nó có biết lão nhân gia người quay trở lại đây không?

Mạnh Huy khẽ gật đầu nói :

- Đương nhiên là không biết, nếu một khi làm bại lộ việc này, chẳng những công lao trước hỏng hết, e rằng ngay cả mạng già của ta đây cũng phải trở về tây phương cực lạc luôn.

Đỗ Nhượng Quân trông thấy y nói giọng nghiêm trọng, bất giác cau mày nói :

- Mạnh thúc cũng lạ thật, chuyện uống rượu chưa xong, sao lại nói đến việc trở về tây phương cực lạc. Theo sự suy đoán của thúc thúc, có biết vì lý do gì mà Xương ca ca chưa đến chăng?

Mạnh Huy đưa mắt nhìn nàng một cái trầm ngâm nói :

- Theo ta thì có lẽ gã Tôn Vô Kỵ lại chơi trò quỷ quái gì đây.

Tiểu Oanh tiếp lời nói :

- Trông gương mặt tròn đầy của gã có vẻ giống một nhà phú ông, chỉ có cặp mắt hơi giảo quyết và mặt mày đầy tà khí khiến người trông thấy phải phát毛. Thưa Mạnh thúc! Chắc lão nhân gia người ắt phải biết gã chơi trò quỷ quái gì chứ?

Mạnh Huy mỉm cười nói :

- Nha đầu này quỷ quái gớm, người dám nghịch với lão phu, mai sau phải phạt người gả cho một tiểu tử ngốc, xem người còn cách nào nghịch nữa không, há há!

Đỗ Nhượng Quân vì quan tâm an nguy của Nhạc Xương, nên nàng nghiêm sắc mặt nói :

- Gã Tôn Vô Kỵ đã bị Xương ca ca không chế, chẳng lẽ gã còn khả năng chơi trò gì nữa sao?

Mạnh Huy khẽ chau mày lắc đầu nói :

- Người chẳng biết trong nhà gã có một Tôn đại nương là một giai nhân tuyệt sắc, số đề tử danh môn bị hủy dưới tay y chẳng biết bao nhiêu mà kể...

Đỗ Nhượng Quân nghe nói thế, cau mày nói :

- Ý Mạnh thúc muốn nói... không thể được, diệt nữ tin Xương ca ca quyết chẳng bị y mê hoặc đâu.

Mạnh Huy khẽ thở dài một tiếng, nói :

- Người chớ tự tin quá thế, nếu như chẳng phải lão phu đã nản lòng thoái chí, khi gặp y suýt nữa đã phải sa ngã, huống chi Nhạc Xương còn trẻ tuổi sung sức.

Đỗ Nhượng Quân và Tiểu Oanh đều đưa cặp mắt kinh ngạc ngấm nhìn Mạnh Huy, quả thật họ đã tỏ ra hoài nghi.

Bấy giờ Mạnh Huy lại nói tiếp :

- Tôn Vô Kỵ vì muốn lấy lòng ta, từng đãi ta một bữa tiệc rượu tại nhà gã, quả nhiên phụ nhân nọ xuất sắc hết sức, suýt nữa ta đã lọt vào cạm bẫy sắc dục nọ, có ai dám bảo đảm rằng gã không sử dụng kế cũ đối phó với Nhạc Xương?

Tiểu Oanh còn thơ dại chẳng hiểu gì hết, chớp nháy đôi mắt một cái, nói :

- Gã nọ đành lòng mặc thế từ gần gũi người khác sao?

Mạnh Huy cười há há một tiếng, nói :

- Thứ nhất vì gã quá sợ vợ, thứ nhì trùng ý gã vì gã có thể nhân việc này khéo ép ta phải giúp gã tiến chức.

Đỗ Nhượng Quân trầm mặc không nói gì hết.

Tiểu Oanh vẫn chưa tin nói :

- Chỗ thiên hạ lại có hạng người như vậy thế sao?

Mạnh Huy mỉm cười nói :

- Thế giới đại thiên này có biết bao nhiêu chúng sanh, phải nói rằng có trăm ngàn thứ kỳ lạ, nếu có cơ duyên việc gì mà người chẳng thấy, hạng người như thế nào mà người không gặp.

Tiểu Oanh lo lắng nói :

- Nói vậy hoàn cảnh bây giờ của Xương ca ca chẳng phải rất nguy hiểm đó ư?

Mạnh Huy khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế! A! Không sai rồi! Tiểu Oanh! Hãy mau mau ra đón hân vào.

Đỗ Nhượng Quân và Tiểu Oanh thoát nghe y nói thế bất giác ngẩn người ra tại chỗ hết.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng cười từ trong viện vang tới :

- Đa tạ chư vị quan tâm, không cần phải đón nữa.

Dứt lời có một người bước tới cửa phòng.

Tiểu Oanh đứng gần cửa phòng nhất, y đã nhảy vọt tới nắm chặt cánh tay của người vừa xuất hiện, hớn hờ nói :

- Đang chờ Tào Tháo thì Tào Tháo vừa đến. Nay Xương ca ca, sao người đến muộn thế?

Quả nhiên người này chính là Nhạc Xương, hần hành lễ với Mạnh Huy và Đỗ Nhượng Quân xong, sau đó quay sang nói với Tiểu Oanh :

- Nếu như ta đến sớm một chút, chẳng phải lãnh đủ lời chửi của các người rồi sao?

Hắn vừa nói vừa quay người qua, tức thì tiếp xúc với ánh mắt của Đỗ Nhượng Quân.

Vô hạn tình ý ngọt ngào chảy đều biểu lộ trong cái nhìn này cả.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn nàng, nhất thời chẳng biết nói gì đây, hần ngáp ngừng giây lát, sau đó mới nói :

- Quân muội! Nàng vẫn khỏe chứ?

Đỗ Nhượng Quân xúc động mãnh liệt nói chẳng nên lời, nỗi vui mừng trong nội tâm nàng không có chút bút mực gì diễn tả được hết, nàng chỉ khẽ cười một tiếng thật tươi.

Nụ cười này đã trả lời tất cả.

Mạnh Huy trông thấy thế cười há há nói :

- Các người chờ ngán người ra tại chỗ làm gì, hãy ngồi xuống nào, lo ăn uống trước đã, đợi lão phu đi khỏi sau đó các người mới tâm sự cũng chưa muộn.

Sau khi mọi người an tọa, Nhạc Xương lên tiếng nói :

- Thừa Mạnh thúc! Lúc này tiểu diệt gặp người tại tử lâu...

Mạnh Huy khoát tay ngắt lời hắn nói :

- Ta biết, chính vì thế ta mới quay trở lại đây! Bây giờ...

Y nói đến đây bỗng quay sang nói với Tiểu Oanh :

- Nay Tiểu Oanh! Người chịu khó ra ngoài canh chừng, ta cứ lo lắng gã Tôn Vô Kỵ sẽ âm thầm theo dõi đến đây.

Tiểu Oanh kêu vang một tiếng, bước ra ngoài ngay. Thế rồi Mạnh Huy mới lên tiếng nói tiếp :

- Nay kiếp nạn đã đến, họ bắt đầu mở cuộc đồ sát, mặc dù ta từng tìm cách ngăn cản, thế nhưng tiếc rằng một mình ta đơn chiếc cô thế, thu hoạch chẳng đáng kể, hơn nữa ma đầu nọ rất xảo quyệt và có nhiều mưu trí, nếu không khó để gã sanh nghi, về sau càng khó hành động hơn nữa, cho nên ta mới cố ý bày ra nghi trận để quay trở lại.

Nhạc Xương cau mày nói :

- Ma đầu mà thúc thúc nói có phải chính là Bang chủ Kim Tiền bang không?

Mạnh Huy gật đầu nói :

- Đúng thế! May rằng gã rất tín nhiệm ta, cho nên tất cả kế hoạch hành động phần nhiều do ta điều động, vì thế càng tăng phần khó khăn cho ta.

Đỗ Nhượng Quân tiếp lời nói :

- Vậy thì chẳng phải thúc thúc có thể lợi dụng sự tín nhiệm của gã, âm thầm phá rối hoạt động của họ chăng?

Mạnh Huy thở dài một tiếng, nói :

- Nếu như quả thật đơn giản như vậy, thì chẳng nói làm gì, ngược lại chờ nói vấn đề võ công gã cao cường trước đã, hơn nữa tài hoa đối phương rất kinh người vượt bậc, cứ nói sự kiện lần này, ta đã suất lãnh vài vị cao thủ đến phía nam, thế nhưng mỗi khi đến một nơi đều hoài công cả.

Y dừng lại, nâng ly hớp một hớp rượu, sau đó mới nói tiếp :

- Đêm nay vốn đã hẹn sẵn đến Thiếu Lâm hạ thủ, trước hết ta phái bốn vị cao thủ đến Thiếu Lâm thám thính tình hình chúng nó chưa trở về trình báo, không ngờ chiếc thủ cấp của hòa thượng Pháp Không chương môn nhân Thiếu Lâm đã được đưa tới tử lâu, điều này chứng tỏ rằng hành tung của gã vô cùng thần bí.

Nhạc Xương sực nghĩ ra một việc, hỏi có phải đối phương là một văn sĩ trung niên trạc tuổi bốn mươi ngoài, mặt mày vàng khè và lạnh như tiền, hình như cả giọng nói cũng lạnh như băng tuyết luôn?

Mạnh Huy khẽ gật đầu đáp :

- Đúng thế! Nhưng mà tuổi thật của gã đã trên sáu mươi, hơn nữa người mà người đã gặp có đeo chiếc mặt nạ da người đặc chế đây.

Nhạc Xương nói :

- Chính gã đưa thủ cấp hòa thượng Pháp Không đến tử điểm đây.

Mạnh Huy đưa mắt nhìn hắn nói :

- Ta đã đoán như thế, hơn nữa ta còn biết hiện bây giờ gã đang trên đường đến Mâu Sơn.

Nhạc Xương thất kinh nói :

- Ý của Mạnh thúc thúc muốn nói rằng chẳng lẽ Mâu Sơn cũng....

Mạnh Huy thở dài một tiếng, nói tiếp :

- Đúng thế! Lần này gã xuống núi chính là vì chín đại môn phái, ngoại trừ Hoa Sơn đã chết và Không Động đã khuất phục, ngoài ra các phái còn lại e rằng khó tránh khỏi kiếp nạn này... à...

Đỗ Nhược Quân bỗng nhiên nói :

- Chẳng lẽ cả thiên hạ võ lâm này không có một ai năng chế phục gã sao?

Mạnh Huy lắc đầu nói :

- E rằng không có ai cả, vì ta không biết còn người nào có khả năng chế phục được gã.

Mạnh Huy nói tới đây trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nói tiếp :

- Sở dĩ ta mượn cơ quay trở lại đây, chỉ vì muốn nói cho người hay trước từ rày về sau người phải cẩn thận tới đa, gã đã truyền lệnh thông báo các đàn các đường, bất kể chết sống quyết phải diệt trừ người cho bằng được mới thôi, mặc dù ta nhậm chức hộ pháp nếu một khi người bị bắt, ta cũng không thể nào che chở cho người được hết.

Nhạc Xương trầm ngâm nói :

- Nếu nói thế vậy thì tại sao hôm nay ở tại tửu lầu gã lại buông tha ta?

Mạnh Huy suy nghĩ giây lát nói :

- Có lẽ gã không biết người, nói tóm lại nếu không diệt trừ ma đầu này họa hại rất lớn, thế nhưng với công lực của chúng ta quyết không phải địch thủ của gã, cho nên đành phải tạm thời nhẫn nại, đợi đến lúc thời cơ thuận lợi, chúng ta mới nhất cử diệt trừ gã, bằng không hậu quả đó không tưởng tượng nổi.

Thế rồi mọi người đều trầm mặc không nói gì hết.

Một hồi thật lâu.

Mạnh Huy bỗng ngồi dậy nói :

- Hãy nhớ cho kỹ, vì tránh đập cỏ động rắn không nên khinh suất hành động, bây giờ ta phải đuổi tới Mâu Sơn, về sau ta sẽ tìm cách liên lạc với các người bất cứ lúc nào, mong các người thận trọng.

Dứt lời, y đảo mình thấp thoáng một cái chạy mất dạng luôn.

Hai người trầm mặc một hồi lâu.

Sau đó hai người mạnh ai nấy mang việc từng trải ra khi chia tay thuật lại một phen, khi Đỗ Nhược Quân kể rằng mẫu thân tự đốt hủy gia viên lánh nạn xa chạy cao bay, còn nàng thì dẫn Tiểu Oanh và Bảo Bối phiêu bạt giang hồ, vì tiện việc tầm thù và thám thính hành tung mẫu thân, đồng thời tìm kiếm Nhạc Xương, nàng đã hóa trang ca kỹ, tái sử dụng danh hiệu Hồng Nữ vào các đại thị trấn.

Khi nàng kể đến đây thương tâm đến nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống.

Đã nhiều lần hần định mang sự kiện của Xảo Nương thuật lại cho nàng nghe, vì hần không muốn lừa dối nàng, thế nhưng khi suy nghĩ kỹ lại hần im lặng không kể ra, vì hần bắt nhần gây tổn thương cho nàng.

Đỗ Nhược Quân thấy hần ngập ngừng muốn nói lại thôi, trong lòng lấy làm ngạc nhiên hỏi tới vài ba lần.

Nhạc Xương sực nhớ ra một việc nói :

- Quân muội! Tại sao không gặp Bảo Bối đệ đệ vậy?

Đỗ Nhược Quân nói :

- Bảo Bối đệ đệ bị một hòa thượng điên khùng dẫn đi mất, thế nhưng hai bên ước hẹn rằng nửa năm sau sẽ gặp lại tại đây, cũng tức là ngày hôm qua vậy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy y tới. Trong hai ngày nay, Tiểu Oanh sắp phải phát điên lên, ăn chẳng ngon, ngủ không yên, tâm thần thất thường thậm chí trong lúc ngủ y cũng cứ niệm tên Bảo Bối mãi.

Đỗ Nhược Quân nói chưa hết lời, bỗng thấy Tiểu Oanh lượn mình lướt vào phòng bữu môi nói :

- Tỷ tỷ sư phụ chẳng biết xấu hổ chút nào, chỉ biết nói chuyện của Tiểu Oanh này. Xương ca xa, chớ nghe sư phụ kể nữa. Thực ra, chính sư phụ mới ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả trong lúc nằm chiêm bao cũng kêu gọi...

Đỗ Nhược Quân đứng phắt dậy, đuổi theo Tiểu Oanh nói :

- Nha đầu lẻo mép gớm, ta phải cắt lưỡi người mới được.

Tiểu Oanh chạy xoay vòng cái bàn tròn, vừa chạy vừa cười nói :

- Ai bảo sư phụ nói ta trước. Này tỷ tỷ kính yêu! Này sư phụ vĩ đại! Lần sau Tiểu Oanh không dám nữa...

Nhạc Xương đưa mắt nhìn Tiểu Oanh giây lát, sau đó lại nhìn Đỗ Nhược Quân một cái, mỉm cười nhủ thầm :

- “Quả thật Tiểu Oanh chẳng nói lời hư dối, trông thần tình Quân muội đủ biết thế nào rồi. À! Quân muội đối với ta chung tình như thế, còn việc Xảo Nương biết giải quyết thế nào đây?”

Thế rồi Nhạc Xương vội lên tiếng giải hòa nói :

- Được rồi! Được rồi! Chúng ta hãy ngồi xuống nào, Tiểu Oanh lẻo mép nói nhiều, nên phạt ba ly rượu, Quân muội và ta mỗi người uống một ly, thực chỉ phạt có một ly mà thôi, như vậy chẳng có ai thiệt thòi hết.

Đỗ Nhược Quân và Tiểu Oanh lần lượt ngồi xuống, nàng cứ đưa mắt tổng tình nhìn Nhạc Xương, mỉm cười không nói gì hết. Còn Tiểu Oanh thì bĩu môi như bị lăm nõi uẩn khúc trong lòng nói :

- Ta sớm đã biết Xương ca ca thiên vị, quả nhiên vừa gặp mặt đã phạt ta ba ly liền, nếu tiếp tục ngồi đây ắt phải còn bị phạt nhiều ly nữa, ta uống xong ba ly này xin rút lui vậy, kéo lại chộc giận tiểu thư nhà ta ắt phải ăn đòn thật cho mà coi.

Dứt lời Tiểu Oanh uống liền ba ly rượu, bất kể hai người đã ngăn cản, tự động ngồi dậy bước vào phòng nghỉ ngay.

Tiểu Oanh đi khỏi, Nhạc Xương vẫn trơ mắt nhìn Đỗ Nhược Quân không biết nói gì hết.

Đỗ Nhược Quân đưa mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương giây lát, mới thấy hấn mập hơn trước một chút, đồng thời có một khí khái khó hình dung.

Nàng chỉ cảm thấy Nhạc Xương có chút khác thường, nhưng khác thường chỗ nào thì nàng cũng chẳng biết.

Chẳng biết cách biệt bấy lâu, chàng có quen biết nữ nhân nào nữa không?

Đỗ Nhược Quân cảm thấy rằng hình như chàng trầm mặc hơn xưa nhiều, trực giác cho thấy rằng quả thật Nhạc Xương hôm nay khác với trước kia.

Nàng không chịu nổi bầu không khí tịch lặng này nữa, cuối cùng nàng cất tiếng nói :

- Này Xương ca ca! Chàng đang suy nghĩ gì thế?

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Ta... đang suy nghĩ nàng...

Hắn nói chưa hết lời, Đỗ Nhược Quân đã thẹn đỏ mặt, cúi đầu nói :

- Chàng hư lắm...

Mặc dù miệng nàng nói thế, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào hết sức.

Nhạc Xương biết nàng hiểu lầm mình nhưng trong hoàn cảnh này không cho phép hắn giải thích, thế rồi hấn lái sang đề tài khác, nói :

- Quân muội! Các người đến đây được bao lâu rồi!

Đỗ Nhược Quân ngược đầu liếc nhìn hấn một cái, nói :

- Ba hôm rồi, vì đã hẹn với Bảo Bối đệ đệ sẽ hội ngộ tại đây vào ngày hôm nay, đồng thời Tiểu Oanh cứ làm nũng, cho nên mới tranh thủ đến sớm hơn hai ngày.

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Lạ lùng thật, tại sao các người lại ước hẹn gặp nhau tại đây? Hơn nữa đã ước hẹn cách đây nửa năm, chẳng lẽ bên trong có uẩn khúc gì chăng?

Đỗ Nhược Quân cười một tiếng rất yêu kiều nói :

- Tất cả đều do hòa thượng nọ xếp đặt, đồng thời lão còn nói rằng có lẽ sẽ gặp chàng tại đây. Trông lão có vẻ khùng khùng điên điên, nhưng không ngờ lão đã nói trúng cả.

Nhạc Xương thoát nghe nói hai chữ hòa thượng, tức thì liên tưởng đến Thiếu Lâm, đồng thời cũng nghĩ tới Mâu Sơn.

Hắn cảm thấy rằng trên đạo nghĩa hấn có trách nhiệm phải đuổi đến Mâu Sơn để ngăn cản bi kịch đổ máu sắp xảy ra, hơn nữa hấn cũng mong rằng sẽ gặp lại Mạnh Huy tại Mâu Sơn vì hấn còn nhiều vấn đề cần thỉnh giáo với lão, nhưng rốt cuộc Bang chủ Kim Tiền bang là ai? Tổng đàn của họ đặt tại đâu? Thiết chương Từ Lương và Quỷ Trảo Quách Linh đảm nhiệm chức phận gì trong bang phái nọ, hiện giờ họ ở đâu.

Thế rồi hấn mang ý định của mình thuật lại cho Đỗ Nhược Quân nghe, vì họ còn phải ở lại đây chờ đợi Bảo Bối, cuối cùng Nhạc Xương hẹn với nàng đêm trăng tròn sẽ gặp lại tại bến sông Động Đình Hồ.

Sau đó Nhạc Xương an ủi nàng nói :

- Này Quân muội, Động Đình Hồ trong đêm trăng tròn ắt phải đẹp tuyệt vời, chúng ta phải nắm lấy thời cơ hưởng thụ nhân sanh một phen mới được, mong rằng lúc đó nàng sẽ hát vài bản cho ta nghe, quả thật nàng hát rất hay.

Dù gì Đỗ Nhược Quân vẫn là thân nữ nhi, vì tìm kiếm Nhạc Xương đã đi khắp chân trời góc biển, thật vất vả mới được trùng phùng tại đây, đứng ra từ rày về sau nên ở chung với nhau, nhưng không ngờ hấn lại nói lời từ biệt, nhất là chuyến đi phen này của hấn nguy cơ trùng trùng điệp điệp, nếu chẳng nhờ vào lời nói cuối cùng của Nhạc Xương, quả thật chẳng biết nàng phải thương tâm đến thế nào rồi.

Đỗ Nhược Quân suy nghĩ đến đây nói giọng u oán :

- Xương ca ca! Chàng đi ngay bây giờ sao?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Tình thế bây giờ rất cấp bách, Mạnh thúc đã đi lâu lắm rồi, Thiếu Lâm là vết xe đổ đã đi trước, chỉ vì đến chậm một bước đã xảy ra hậu quả vô cùng tai hại.

Đỗ Nhược Quân trầm tư giây lát, nói :

- Vậy thì thiếp cũng đi với chàng, tối thiểu cũng phải tận chút sức lực...

Nhạc Xương vội nói :

- Quân muội, đây không phải là vấn đề tận chút sức lực hay chẳng góp sức dù nàng có đi theo cũng vô ích, hơn nữa để một mình Tiểu Oanh ở lại đây, liệu nàng yên tâm được chăng?

Đỗ Nhược Quân định tranh luận với hắn, nhưng khi nàng chạm phải ánh mắt của Nhạc Xương, tức thì nàng lại lẳng lặng không nói gì nữa.

Nhạc Xương lại nói tiếp :

- May rằng đi chẳng bao lâu chúng ta lại tái ngộ nữa.

Hắn nắm chặt bàn tay Đỗ Nhược Quân đang đặt trên bàn, lẳng lặng không nói gì nữa.

Một hồi thật lâu, Nhạc Xương mới từ từ đứng dậy, nói giọng ôn tồn :

- Quân muội thân trọng, hẹn dịp sau gặp lại.

Dứt lời đảo mình thắp thoáng một cái mất dạng luôn.

Bấy giờ tiếng trống vừa điểm canh ba.

Máu nhuộm Mâu Sơn

Nhạc Xương vừa bước vào phòng, thấy Tôn Vô Kỵ đang còn ngủ thật say sưa.

Hắn thu dọn xong xuôi, sau đó đánh thức Tôn Vô Kỵ nói :

- Này Tôn Vô Kỵ! Hãy thức dậy nhanh lên, chúng ta phải lên đường ngay bây giờ.

Tôn Vô Kỵ mở cặp mắt lim dim ra, vươn vai duỗi chân một cái, cúi đầu vái chào nói :

- Lên đường ư? Bây giờ còn sớm...

Nhạc Xương nóng ruột nói :

- Sớm muộn mặc kệ, mau thức dậy lên đường ngay nào.

Tôn Vô Kỵ không làm sao hơn đành theo Nhạc Xương ra đến thành ngoại, đêm mát như nước, tức thì gã tỉnh táo lại ngay, đưa mắt nhìn Nhạc Xương, ngập ngừng nói :

- Thừa Thiếu... bang... bang chủ! Chúng ta lên đường đi đâu vậy?

Nhạc Xương cất giọng lạnh lùng nói :

- Mâu Sơn! Bây giờ ngươi dốc hết toàn lực đuổi đến đó, không được trễ nải bằng không phải y luật bang xử phạt, ta phải đi trước.

Dứt lời, hắn đảo mình thấp thoảng một cái chạy như gió, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong đêm tối.

Tôn Vô Kỵ cảm khái thở dài một tiếng cũng lập tức phi thân chạy thẳng về hướng Mâu Sơn, gã vừa chạy vừa nhủ thầm :

- “Nghe giọng nói của hắn không cần sai rồi, à! Câu sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người mới thay người cũ chẳng sai chút nào, trông hắn tuổi trẻ như thế đã sáng lập được đại sự nghiệp như vậy, cả đương kim thiên hạ bây giờ có một ai chẳng biết Kim Tiền bang đâu? Hừ! Trông tình hình Thiên Diện Thần Quy ta đã đến thời vận tốt...”

Gã suy nghĩ đến đây, gương mặt gã bỗng hiện một thần sắc kỳ dị, lẩm bẩm nói :

- Tất cả những nữ nhân ở thiên hạ thấy đều mê muội. Hồng nữ đối với ta giả đồ làm ra vẻ đường hoàng, hừ, còn Bang chủ trẻ tuổi đẹp trai vừa rồi y đến đó mất khoảng hai tiếng đồng hồ... há há! Ta chẳng sợ người là Bang chủ, nếu người thích trò chơi đó, Tôn Vô Kỵ ta ắt phải có biện pháp bảo người khuất phục dưới chân Tôn đại nương cho mà coi.

Một hôm, Nhạc Xương đang thi triển thân pháp “Mị Ảnh Si Uyên” chạy trên một quan đạo hoang vắng, hai bên là đồng xã bao la, bốn bề tịch lặng chẳng thấy một bóng người nào hết...

Trong lúc hắn phi thân chạy như gió bỗng thấy cát bụi bay tung tóe phía trước, kể đó là tiếng xe ngựa chạy kêu lộc cộc nổi lên chỉ trong bỗng chốc hắn đã trông thấy một cỗ xe tứ mã chạy tới nhanh như gió.

Nhạc Xương bắt giác cau mày nhủ thầm :

- “Đường hẹp như thế sao lại chạy ngựa phi nước đại, mặc dù gã lái xe ngựa không sợ nguy hiểm, nhưng cũng phải lo nghĩ sự an toàn cho người bộ hành chứ sao gã...”

Hắn vừa suy nghĩ đến đây đã trông thấy người lái xe chính là một nữ lang trẻ tuổi.

Trong lúc thoái lui chẳng được, hai bên đồng đã toàn những bùn lầy, hắn luống cuống dang hai tay ra định lên tiếng bảo đối phương ngừng ngựa lại.

Bỗng nhiên nữ lang lái xe nọ la lớn một tiếng, nói :

- Ngươi muốn chết ư?

Dứt lời, bốn con tuấn mã một màu trắng xóa cùng lúc ngược đầu, tung vó chạy tới nhanh như chớp. Nữ lang trẻ tuổi nọ thừa dịp vụt thêm một roi, tức thì hai cặp tuấn mã tung vó chạy như điên như cuồng.

Nhạc Xương thấy tốc độ lao tới của xe tứ mã kinh hồn, cho dù mình có thần lực cũng không thể nào cản nổi bốn con ngựa đang nổi điên này, bây giờ hai tuấn mã đang trước chỉ cách trước mặt hắn độ khoảng vài bước, bất giác giật bắn người lên.

Thình lình ngay lúc này...

Cặp tuấn mã đang trước hí lên hai tiếng thật dài, tung vó lên cao đứng thẳng như con người, cặp ngựa đằng sau thế không kịp đã đụng đầu vào đít cặp ngựa phía trước.

Tức thì bốn con tuấn mã cùng lúc té ngã ra đất, cỗ xe gấm cũng dừng lại bất động luôn.

Tiếp theo tiếng nô mã hí inh ỏi, xen lẫn hai tiếng hét the thé, có ba bóng người lần lượt tung màn xe bay ra ngoài, lượn không hạ xuống sau lưng Nhạc Xương.

Nhạc Xương đang lấy làm ngạc nhiên, không biết tại sao mấy con tuần mã này bỗng nhiên dừng lại, cũng trong lúc hần thoảng ngẩn người tại chỗ, có vài bóng người lướt qua đỉnh đầu hần nhanh như chớp.

Nhạc Xương đảo mắt nhìn quay ra sau bất giác ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy ba nữ nhân đứng sò sò trước mắt, người đứng đầu búi tóc lên cao, mặt mày như hoa, mình mặc chiếc áo dài màu bạc phất phơ trong gió, trông càng xinh đẹp.

Người này chính là Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến, Chương môn nhân Thất Xảo môn.

Còn hai nữ nhân một mặc áo đỏ một mặc áo xanh đứng ở sau lưng bà ta chính là Hồng San và Lục Châu trong Thất Tiên Nữ chứ không còn ai xa lạ nữa.

Khi Nhạc Xương vừa quay người qua, Hồng San và Lục Châu đồng thanh kêu lên một tiếng nói :

- Là người?

Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Đi mòn cả gót giày mà tìm không gặp, bây giờ chẳng tốn chút công sức nào mà lại gặp được. Này oa nhi! Xem như chúng ta có duyên, nên hôm nay mới tương phùng trên lộ hẹp này.

Nhạc Xương nghe giọng nói bà ta hình như có địch ý, trong lòng thoảng cảm phần, nhưng hần sức liên tưởng đến cổ sự năm xưa do Tiêu Diêu Cư Sĩ tiên bối đã kể lại, bất giác lại sanh lòng kính mến bà ta, thế rồi hần đưa mắt quét nhìn mấy con ngựa té ngã trên đất một cái, sau đó nói :

- Văn bối hấp tấp lên đường, hơn nữa nơi đây lộ hẹp, quả thật văn bối đã vô ý...

Cung Phi Yến đưa mắt quét nhìn hần một cái nói :

- Chẳng phải ta vừa nói “Lộ hẹp tương phùng” đó sao?

Nhạc Xương vì mối quan hệ với Tiêu Diêu Cư Sĩ và Xảo Nương, nên không tiện vô lễ với bà ta, hần vẫn mỉm cười nói :

- Tiên bối khéo nói đùa đấy thôi, mặc dù lần trước văn bối từng xâm phạm Bách Vô Cầm Kỵ, nhưng được tiên bối lượng thứ, văn bối mãi mãi không dám quên, làm sao có thể nói rằng lộ hẹp tương phùng.

Cung Phi Yến lạnh lùng tăng hăng một tiếng nói :

- Vì ta trông thấy ngươi có vẻ thực thà, đồng thời vị nể Tiêu Diêu Cư Sĩ tiên bối, chẳng những không vắn tội ngươi đã tự động xâm phạm cấm địa, hơn nữa biểu thuốc giải và tiễn ngươi ra cốc, không ngờ ngươi lại có lòng dạ lang sói, thừa cơ dụ dỗ tiểu nữ Xảo Nương đi mất, làm cho Thất Xảo môn ta vì thế phải thọ nhục...

Bà ta nói đến đây dừng lại giây lát, còn Nhạc Xương thì nghe đến nỗi giận đùng đùng. Hần định lên tiếng phân bua bỗng thấy mặt mày Cung Phi Yến lạnh như tiền. Bà ta kêu hừ một tiếng nói tiếp :

- Xảo Nương bỏ nhà đi nửa năm nay, rốt cuộc ngươi mang y giấu ở đâu vậy?

Nhạc Xương lăm nỗi oan uất trong lòng, chẳng biết giải thích thế nào đây, hần trầm tư giây lát sau đó mới nói :

- Trước khi tiên bối chưa hiểu rõ sự kiện thế nào, xin chớ kết tội cho người vội, văn bối tuy còn trẻ tuổi, thế nhưng quyết không bao giờ dụ dỗ con gái người ta. Còn sự việc giữa văn bối và Xảo Nương là thế nào, xin tiên bối đợi khi nào gặp lại lệnh ái hỏi rõ lý lẽ, lúc đó nếu xét thấy văn bối có lỗi lầm, văn bối bằng lòng tự tuyệt tạ tội.

Cung Phi Yến nghe nói xong, mặt mày hơi biến sắc, trơ mắt nhìn khí khái lăm liệt của Nhạc Xương, bất giác liên tưởng đến dĩ vãng của mình.

Quả thật dĩ vãng đau đớn đó đã trả một giá rất đắt.

Thế rồi bà trầm giọng nói :

- Vậy thì Xảo Nương hiện giờ ở đâu?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Văn bối cũng chẳng biết.

Cung Phi Yến cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Có thật ngươi không biết hành tung của y chẳng?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Quả thật văn bối không biết thế, nhưng hai người từng hẹn vài tháng sau sẽ hội ngộ tại “Tây Hồ”.

Cung Phi Yến đưa hai đạo nhãn quang sáng lạnh chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Xương, chẳng hề chớp nháy cái nào.

Một hồi thật lâu, bà ta mới gật đầu nói :

- Được! Ta tạm thời tin lời nói ngươi, nhưng trong vòng nửa năm, ngươi ắt phải cùng y trở về Bách Vô Cầm Kỵ, ta cần phải tra vấn sự việc này cho rõ ràng trước mặt hai người, nếu đến kỳ hạn không thấy các ngươi tới, lúc đó chớ trách ta độc ác.

Bà ta dứt lời bèn ngoái cổ nhìn ra sau nói :

- Hồng San, Lục Châu! Hãy chuẩn bị xe lên đường tiếp. Này oa nhi!

Người cứ việc đi tự nhiên.

Nhạc Xương vì cần phải cấp bách đuổi tới Mâu Sơn, nên hắn cũng chẳng dám chần chừ nữa, lập tức chấp tay xá dài một xá, sau đó phi thân chạy như gió.

Ồ Thanh Hư Quan là một đạo quan lớn nhất trong núi Mâu Sơn, được kiến trúc sát núi, khí thế hùng vĩ hết sức.

Bây giờ mặt trời lặn về hướng tây.

Chúng đạo sĩ Thanh Hư Quan vừa xong công phu chiều, lần lượt bước ra điện đường, thần sắc của mỗi người trong có vẻ lo buồn.

Thình lình ngay lúc này...

Xa xa dưới chân núi xuất hiện một thư sinh thiếu niên, mặt ngọc mày kiếm, mình mặc áo nho sĩ màu xanh. Hắn đang phi thân chạy như gió, chẳng mấy chốc đã chạy tới Thanh Hư Quan.

Chúng đạo sĩ trong đền thoát nghe đạo nhân hương hỏa truyền báo có khách lạ xuất hiện, họ đã hốt hãi như chim sợ cành cong cùng lúc đổ xô ra ngoài.

Khi họ trông thấy người đến đây chỉ là một thiếu niên trạc tuổi hai mươi, thần sắc trên mặt mới bớt phần khấn trương và không còn sợ cuống lên như lúc nãy nữa.

Thư sinh thiếu niên làm như chẳng hề trông thấy bọn đạo sĩ xông ra, y vẫn ngang nhiên ngược đầu nhìn lên trời xanh.

Bỗng nhiên y khoanh hai tay lại, sau đó hất ra phía trước một cái tức thì kêu ầm ầm vài tiếng, tám biển treo trên cổng đều nát thành từng mảnh đánh rơi trên đất.

Tất cả đạo sĩ đồng thanh gầm hét một tiếng, lượn mình lướt tới vây thư sinh thiếu niên vào trong.

Bấy giờ bỗng lại có một đạo nhân lùn thấp từ trong đền vội vã bước ra, trước hết y quát bảo chúng đạo sĩ dừng tay, sau đó mới quay sang hướng thư sinh thiếu niên khẽ gật đầu vái chào một cái, nói :

- Vô Lương Thọ Phật! Thí chủ phá hủy tám biển bản quan, chẳng hay vì nguyên nhân gì thế?

Thư sinh thiếu niên đưa mắt quan sát đạo nhân lùn thấp mập một cái, thấy đôi lông mày thọ y công xuống, và có đôi mắt sáng quắc, không cần phải hỏi cũng biết nội lực của y thâm hậu.

Thiếu niên nọ cười lạnh lùng một tiếng :

- Người bảo Vong Ngã chân nhân ra đây nói chuyện với ta.

Lão đạo nhân khẽ chau đôi lông mày thọ một cái, nói :

- Bần đạo là giám viện Thanh Hư Quan, nhiệm vụ phải hỏi rõ lai lịch và ý đồ của thí chủ.

Hình như thư sinh thiếu niên rất phần nộ nhưng không biểu lộ trên mặt, vẫn nói giọng lạnh lùng :

- Nếu người ngoan cố nữa, e rằng phải đắc đạo trở về Tây thiên bây giờ.

Lão đạo nhân mặt hơi biến sắc nói :

- Thí chủ buông lời ngạo nghễ, ắt phải có võ công kinh người, bần đạo xin được lãnh giáo vài chiêu.

Thư sinh thiếu niên cất giọng lạnh lùng nói :

- Vậy ta đành cho người được toại nguyện. Hãy rút kiếm ra, ta nhường người ba chiêu trước.

Lão đạo nhân nghe nói thế giận đến mày tái mét, mấy hôm nay họ ôm ấp nỗi lòng lo sợ chờ đợi kiếp nạn xảy ra, nhưng họ chẳng ngờ Thanh Hư Quan đã bình yên vô sự vài ngày liền, thậm chí chẳng thấy có người nào khả nghi cả nào ngờ hôm nay lại có một thiếu niên mặt lạnh như tiền đến đây, hơn nữa đã buông lời ngạo nghễ nhường mình ba chiêu.

Nhưng lão lấy làm lạ rằng lời nói lạnh lùng của thiếu niên này như có một sức mạnh kinh hồn bất khả xâm phạm, thế rồi lão bất giác rút trường kiếm ra, trấn ngang trước ngực.

Thư sinh thiếu niên như rất bức mình, nói :

- Chớ làm mất thời giờ nữa, ta nói rằng nhường người ba chiêu, trong ba chiêu ta tuyệt đối không hoàn thủ.

Lão đạo nhân mặt hơi biến sắc, lão cũng chẳng nói gì nữa, lập tức lượn mình lướt tới hất trường kiếm tấn công ra một chiêu “Tiểu Chi Thiên Nam” đâm vào cánh tay trái của thiếu niên ngay.

Thư sinh thiếu niên khẽ nghiêng thượng bán thân một cái, hai chân vẫn đứng yên tại chỗ tránh sang một bên, nói :

- Hãy nhớ cho kỹ! Đây là chiêu thứ nhất.

Lão đạo nhân không nói gì hết, chiêu thức trường kiếm vẫn không thay đổi, lão nhảy vọt tới trước, quơ kiếm quét vào hạ môn thiếu niên nhanh như chớp.

Thư sinh thiếu niên cười lạnh lùng một tiếng, nghiêng mình lách sang một bên, tức thì kêu xoẹt một cái, mũi kiếm lướt qua mình y, thế rồi y đảo mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, sau đó cất giọng lạnh lùng nói :

- Chiêu thứ hai...

Lão đạo nhân khẽ hất trường kiếm trong tay một cái, đánh ra chiêu “Trường Hồng Thực Nhật” điểm vào cổ họng của thiếu niên.

Thư sinh thiếu niên dang hai tay ra thượng bán thân ngã ngửa ra sau một nửa, trường kiếm óng ánh chiếu sáng lại điểm vào hư không lần nữa.

Lão đạo nhân không đợi thiếu niên biến chiêu, lập tức hất tay quét trường kiếm ra phía trước tiếp, tức thì chỉ thấy nhiều chấm bông kiếm phủ vào đầu thiếu niên nhanh như chớp.

Thư sinh thiếu niên lạnh lùng tăng hắng một tiếng, khẽ phát tay áo ra phía trước một cái thật mạnh, tức thì có một đạo cuồng phong mạnh như vũ bão ập vào bông kiếm.

Lão đạo nhân bỗng cảm thấy cổ tay đau nhức vào tận xương tủy, thế rồi bàn tay không còn mấy may sức lực nắm chặt trường kiếm, đã thế thanh kiếm tuột khỏi tay kêu vù một cái cắm trên một thân cây cách xa chỗ lão độ khoảng ba trượng.

Lão đạo sĩ bất giác cả kinh thất sắc đang muốn nhảy lùi ra sau, bỗng kêu ự một tiếng đánh bạch một cái té ngã ra đất, tức thì có hai đạo sĩ chạy tới khiêng lão vào đền ngay.

Số đạo sĩ trong hiện trường thoát thấy thiếu niên khẽ trở tay một cái đã hạ được giám viện trưởng lão, thấy đều mặt mày biến sắc, ngăn người ra tại chỗ hết, không có một ai dám xuất thủ cả.

Ngay lúc mọi người đứng sững sốt tại chỗ, bỗng có một đạo nhân trạc tuổi năm mươi ngoài, mặt mày hiền từ, có hàm râu dài đến ngực từ trong đền bước ra, sau lưng lão có vài chục đạo sĩ theo hầu, khi ra tới đền bọn đạo sĩ nọ lập tức đứng giãn ra hai bên.

Lão đạo sĩ râu dài nọ bước tới trước mặt thiếu niên, đưa mắt nhìn y giây lát sau đó nói :

- Bần đạo Vong Ngã chân nhân chẳng hề quen biết thí chủ, phải nói rằng nước giếng chẳng xâm phạm nước sông, chẳng biết vì lý do gì mà hôm nay thí chủ lại đến đây hủy bễ đả thương người như thế.

Thư sinh thiếu niên cũng đưa mắt nhìn lão một cái, nói :

- Nói cho lịch sự một chút, hôm nay ta đến đây chỉ muốn so tài cao thấp với người một phen, còn ngược lại không lịch sự, hừ, người phải đoán biết thế nào rồi.

Vong Ngã chân nhân ngạc nhiên nói :

- Xin hỏi tôn tánh đại danh thí chủ xưng hô thế nào?

Thư sinh thiếu niên cất giọng lạnh lùng nói :

- Đoạt mạng sứ giả tọa hạ của Diêm Vương.

Vong Ngã chân nhân thoát nghe nói thế, mặt mày biến sắc. Lão trơ mắt nhìn thiếu niên một hồi lâu sau đó mới thở dài một tiếng nói :

- Đành chịu vậy! Nếu thí chủ quyết phải động thủ, bần đạo xin tuân lệnh, có điều trước khi động thủ, bần đạo có một yêu cầu nho nhỏ.

Thư sinh thiếu niên khẽ gật đầu nói :

- Có điều yêu cầu gì cứ việc nói đi, ta sẽ cho người được toại nguyện.

Giọng nói đối phương ngạo nghễ hết sức, hình như chẳng xem Vong Ngã chân nhân vào đâu cả.

Vong Ngã chân nhân chẳng giận hờn chút nào, ngược lại cúi đầu vái chào nói :

- Yêu cầu này rất đơn giản, thí chủ đã chỉ đích danh tìm bần đạo vậy thì bất cứ kiếp nạn gì xảy ra đều do một mình bần đạo đảm đương hết, những người còn lại xin thí chủ...

Thư sinh thiếu niên cười há há một tiếng, nói :

- Người đã có tinh thần ta chẳng vào địa ngục còn ai chịu vào, vậy thì ta đành phải tác thành cho người, ta sẽ ban một con đường thoát cho số môn nhân còn lại của người cũng được.

Bấy giờ Vong Ngã chân nhân không nói gì nữa, từ từ lùi ra sau hai bước, kêu xoẹt một cái rút trường kiếm ra khỏi vỏ, tay trái cầm kiếm, tay phải để ngang trước ngực.

Mặc dù Quy Nguyên kiếm pháp của Vong Ngã chân nhân, tay trái sử dụng kiếm đã nổi tiếng trong thiên hạ, nhưng thiếu niên này đã gây một ấn tượng hà khắc vô tình cho mọi người, căn cứ tình hình động thủ, lúc này lão đã được đệ tử môn hạ trình báo lại, quả thật không nên khinh thị đối phương.

Hơn nữa trận đấu này hết sức quan trọng, mình chẳng hề có chút tự tin đánh thắng đối phương, thế nhưng sự việc đã đến nước này đành phải dốc toàn lực chờ xem thành bại thôi.

Thiếu niên thoát trông thấy Vong Ngã chân nhân dùng tay trái cầm kiếm, cũng bất giác giật mình thâm nghĩ một cái, y thấy lão đạo sĩ cẩn thận như vậy, y cũng vội tự thân tâm không dám tỏ ra mấy may ngạo nghễ nữa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, nói :

- Mời vào...

Thế rồi đôi bên nhìn nhau chạy xoay vòng, khi chạy được nửa vòng, Vong Ngã chân nhân hất trường kiếm trong tay một cái, sử dụng một chiêu “Mục Đồng Chỉ Lộ” điểm vào Trung Đình huyệt của thiếu niên nhanh như chớp.

Thư sinh thiếu niên đợi trường kiếm vừa điểm tới, y mới đảo mình lách sang một bên tránh né chiêu kiếm đối phương, đồng thời phóng chỉ điểm vào Vũ Tuyền huyệt của đối phương.

Thế rồi một trận quyết đấu hiểm thấy trên chốn giang hồ diễn ra lập tức.

Chẳng mấy chốc hai bên đã dụng trên một trăm chiêu.

Bấy giờ Vong Ngã chân nhân đang thi triển “Thương Long Quy Hải”, “Lạc Diệp Quy Căn”, và “Cửu Cửu Quy Nguyên” là ba tuyệt chiêu cuối cùng trong Quy Nguyên kiếm pháp.

Kiểm khí rạch xé hư không kêu veo veo, nghe thật kinh hồn.

Thư sinh thiếu niên bỗng ngẩng mặt lên trời huýt một tiếng sáo như sấm vang, kể đó thấy y bay lượn trên không, vừa phát hai tay áo vừa lao mình vào ánh kiếm.

Chỉ nghe kêu choeng, choeng, choeng vài tiếng.

Hai bóng người thoáng hợp lại sau đó tách ra ngay, hai người mạnh ai nấy nhảy lùi ra xa, cách nhau khoảng ba trượng.

Trường kiếm trong tay Vong Ngã chân nhân đã gãy làm nhiều đoạn, trong tay lão chỉ còn sót lại một cán kiếm mà thôi.

Thư sinh thiếu niên nọ thì đứng khoanh tay tại chỗ, trông có vẻ rất nhàn rỗi.

Vong Ngã chân nhân thở dài một tiếng, tiện tay vứt bỏ cán kiếm tàn hoại trên đất nói :

- Võ nghệ bản đạo thấp kém nên không còn gì để nói nữa, đành phải nghe theo lời xử quyết của thí chủ vậy.

Dứt lời, lão đảo mắt quét nhìn xung quanh một vòng, nói :

- Từ hôm nay trở về sau đệ tử bản môn phế bỏ võ công, chuyên tâm học đạo, không được khởi nhất thời chi dũng khí, mưu cầu báo phục, từ rày về sau tất cả phải nghe lệnh của thủ tọa Nhất Trần...

Bấy giờ sắc trời tối dần.

Sau khi Vong Ngã chân nhân nói xong, lão từ từ ngồi xếp bằng trên đất nhắm mắt không nói gì nữa.

Thư sinh thiếu niên cười lạnh lùng một tiếng, đưa mắt ngạo nghễ quét nhìn số đạo sĩ đứng xung quanh một cái nói :

- Các người đã nghe nói rõ hết rồi chứ? Nếu như có ai không phục cứ việc bước ra đây, ta sẽ cho phép các người được đi cùng với Chứng môn nhân.

Mặc dù thần sắc của mỗi đạo sĩ khác nhau, thế nhưng chẳng một ai dám lên tiếng nói gì hết.

Mặc dù trước sân Thanh Hư quán có hàng trăm người tụ tập, thế nhưng bầu không khí ở hiện trường im lặng đến cả tiếng lá đồ hoa rơi thấy đều nghe thấy rất rõ.

Thư sinh thiếu niên mặt lạnh như tiền, từ từ bước tới, uốn cong ngón tay bắn ra luồng chỉ phong, tức thì cái mũ đội trên đỉnh đầu Vong Ngã chân nhân đánh rơi xuống đất, mớ tóc dài trên đầu theo đó xỏa dài xuống ngực.

Tất cả các đạo sĩ tại hiện trường thấy đều cảm phần trọn to đôi mắt chăm chăm nhìn thư sinh thiếu niên, mặc dù họ biết rằng đối phương định làm gì, nhưng không ai dám nói gì hết.

Máu nóng trong lòng họ đang sôi sục...

Thư sinh thiếu niên phóng chỉ cách không điểm vào bảy điểm huyệt của Vong Ngã chân nhân, sau đó giơ tay túm gọn mớ tóc xỏa dài tới ngực của lão lại ngược đầu đưa mắt quét nhìn xung quanh một vòng, nói giọng lạnh lùng :

- Đây là kết quả quật cường, há há...

Tiếng cười rùng rợn đình tai nhứt óc, tất cả những đạo sĩ tại hiện trường thấy đều rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Thư sinh thiếu niên bỗng giơ bàn tay năm ngón khép lại như hình đao, đưa mắt quét nhìn xung quanh một vòng trước, sau đó cắt vào cổ Vong Ngã chân nhân nhanh như chớp.

Chung đạo sĩ thất kinh kêu lên một tiếng, có một số đã nhắm mắt nhìn đi nơi khác.

Thư sinh thiếu niên một tay túm chặt mớ tóc dài, đồng thời phi thân đá một cước, kêu bạch một cái thi hài của Vong Ngã chân nhân té ngã ra đất. Gã vừa xách bông chiếc thủ cấp đầy máu me, vừa cười há há, phi thân chạy như gió.

Khi bóng người biến mất dưới chân núi, chúng đạo sĩ mới giật mình tỉnh hồn lại, tiếng Vô Lượng Thọ Phật theo đó nổi lên không ngớt.

Họ phi thân nhảy tới xung quanh thi hài Vong Ngã chân nhân, tất cả đều phủ phục quỳ dưới đất, họ tỏ ra xúc động mãnh liệt, thậm chí một số đã bật khóc thật thương tâm.

Bây giờ Nhất Trần đạo nhân, đệ tử thủ tọa của Thanh Hư quán phái Mâu Sơn đã vượt chúng đến bên cạnh thi hài Vong Ngã chân nhân, phủ phục khấn lạy trên đất.

Đây là một cảnh tượng thê thảm.

Bây giờ vầng trăng đã lên cao, dưới ánh sáng trăng lạt, sao thưa chiếu xuống. Hình như Thanh Hư quán phủ lên một lớp sương mù mỏng làm cho bầu không khí tại hiện trường tăng phần bi thương.

Nhất Trần đạo nhân bỗng ngưng tiếng bi thương, đứng phắt dậy nói :

- Chư vị sư đệ, sư đệ, Chưởng môn nhân gặp thảm họa như thế này, thân làm đệ tử Chưởng môn há chẳng bi thương sâu khổ ư? Thế nhưng di mệnh ân sư sắp tịch đã để lại như vẫn còn ở bên tai, mong rằng chư vị hãy cố ghi tạc lời giáo huấn của Chưởng môn nhân, nếu có vị nào cố ý vi phạm, ắt phải y luật môn xử phạt, quyết không dung thứ.

Dứt lời, y từ từ đưa mắt quét nhìn mỗi một đạo sĩ, thần sắc y tỏ ra rất nghiêm trang, cặp mắt sáng như điện quang, không ai dám kháng cự hết.

Bỗng nhiên y nhìn thấy có một bóng người từ chân núi chạy lên hướng Thanh Hư quán nhanh như gió, bất giác giật mình kinh hãi, chẳng lẽ gã Đoạt Mạng sư giả nọ quay trở lại chăng?

Số đạo sĩ còn lại cũng đảo mắt nhìn xuống chân núi.

Chỉ trong chốc lát bóng người nọ đã lên tới đỉnh núi.

Chúng đạo sĩ trở mắt nhìn kỹ, bất giác mặt mày biến sắc.

Người này mặc áo nho sĩ, trạc tuổi hai mươi, dưới ánh trăng mờ tỏa sáng, cặp mắt đối phương óng ánh như hai chấm sao băng.

Khi đối phương thấy rõ cảnh tượng trước Thanh Hư quán, bất giác giật mình dừng bước lại.

Nhất Trần đạo nhân phùng mang trợn mắt nói giọng căm phẫn :

- Đệ tử môn hạ bản quan đã vâng di mệnh của Chưởng môn nhân, từ bỏ chuyện võ, lui khỏi giang hồ, chẳng lẽ... thí chủ chưa cảm thấy hài lòng sao?

Người vừa xuất hiện ngạc nhiên hỏi :

- Di mệnh của Chưởng môn nhân? Chẳng lẽ Vong Ngã chân nhân đã...

Nhất Trần đạo nhân đưa mắt nhìn đối phương một cái nói :

- Máu tanh trong tay thí chủ vẫn còn đó, chẳng lẽ người quên rồi sao?

Thiếu niên nghe nói thể mặt hơi biến sắc, hấp tấp hỏi :

- Chưởng môn nhân bị giết lúc nào vậy?

Nhất Trần đạo nhân cất giọng lạnh lùng nói :

- Thi hài tể Chưởng môn nhân vẫn còn âm, thí chủ hà tất giả mù sa mưa làm gì?

Thiếu niên nghe xong, giậm chân thở dài nói :

- Nhạc Xương! Nhạc Xương! Người đã đến chậm mất một bước nữa rồi...

Hắn vừa nói vừa phi thân chạy xuống núi.

Hắn xuống tới chân núi chạy xuyên qua cánh rừng thưa ra tới quan đạo.

Ngay lúc hắn vừa đặt chân lên quan đạo bỗng có một đạo kinh phong từ sau lưng ập tới. Hắn giật mình quay người qua, một đoàn bóng đen đã đánh trúng trước ngực hắn...

Giang hồ quỷ quyết

Nhạc Xương bị đoàn bóng đen đánh trúng trước ngực, tức thì loạng choạng té lùi ra sau vài bước, không ngờ người đánh lên này lại có nội lực thâm hậu như vậy.

Hắn cúi đầu xuống nhìn, mới thấy hai tay hắn đang bung một cái bao vải đen, chẳng biết bên trong là thứ gì cả, hắn thoát ngăn người giây lát, sau đó để tại lề đường gỡ bao ra xem, tức thì giật bắn người lên.

Chỉ thấy bên trong có một lớp giấy dầu bao một chiếc đầu người tóc dài dính đầy máu tươi, nhưng mặt mũi nguyên vẹn như còn sống.

Ngoài giấy dầu còn một chiếc khăn vải màu trắng, hắn vội lật khăn vải ra, thấy trên đó có viết vài hàng chữ bằng máu tươi :

“Ta nghĩ rằng ngươi cũng chỉ là một người phạm, đương nhiên cũng có tất cả dục vọng của một người phạm, hãy mang theo chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân đến Thiên Sơn Tuyết Phong, sẽ có người tiếp ứng tại đây, lúc đó ngươi sẽ được thỏa mãn.”

Dưới một góc khăn vải có đều một chữ “Vương”.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân mà ngăn người ra tại chỗ.

Hắn sực liên tưởng đến văn sĩ trung niên có gương mặt vàng khè nọ, Mạnh Huy từng nói gã là Bang chủ Kim Tiền bang, có lẽ chính gã đã sát hại Vong Ngã chân nhân rồi.

Thế nhưng hắn lấy làm lạ rằng tại sao khi số đạo sĩ kia vừa trông thấy mình thấy đều tỏ vẻ kinh ngạc?

Thậm chí lại nói lời châm biếm, hình như họ cho rằng mình là hung thủ...

Bây giờ sắc trời càng lúc càng tối.

Nhạc Xương lại đưa mắt nhìn lên đỉnh núi, lắc đầu khẽ thờ dài một tiếng rất náo nùng.

Bỗng nhiên có một tràng những tiếng vó ngựa kêu lọc cọc từ xa xa vang tới, hắn đảo mắt nhìn tới trước, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ mờ sáng có một kỵ mã phi nước đại về hướng này.

Nhạc Xương vội nhét mảnh khăn vải viết chữ máu dưới đáy giấy dầu sau đó gói vào trong mảnh vải đen nọ.

Bây giờ kỵ mã nọ đã chạy tới nơi và dừng giữa lộ.

Người cưỡi trên kỵ mã thờ hồng hộc không ngừng, nhưng khi đối phương trông thấy Nhạc Xương, lập tức phi thân nhảy xuống ngựa, cúi người hành lễ nói :

- Thưa... Bang chủ! Thuộc hạ... đáng chết, đã đến trễ...

Nhạc Xương đưa mắt nhìn người vừa xuất hiện một cái, bất giác lại gỡ bao vải ra, lên tiếng nói :

- Tôn Vô Kỵ! Cho dù ngươi không đến trễ, chẳng lẽ ngươi lại giúp được việc gì chăng?

Tôn Vô Kỵ nhìn lên chiếc đầu người trong bao một cái, bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy, gật đầu lia lịa nói :

- Vâng! Vâng! Thuộc hạ vô dụng, Bang chủ minh giám...

Miệng gã tuy nói thế, nhưng trong lòng thì lấy làm đắc ý vô cùng, quả nhiên thời vận mình đã đến nên mới có duyên được tiếp cận Bang chủ...

Nhạc Xương đưa mắt quét nhìn gã một cái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Hãy nhớ cho kỹ! Trước khi chưa trở về Tổng đàn chờ gọi ta là “Bang chủ”, cứ gọi “thiếu hiệp” được rồi, đồng thời ngươi cũng không cần phải đa lễ quá thế.

Tôn Vô Kỵ cứ gật đầu kêu vâng lia lịa.

Nhạc Xương mặt lộ vẻ cười lạnh lùng, nói :

- Ngươi hãy mang hộ cho ta chiếc đầu người Vong Ngã chân nhân, đón lấy nào!

Hắn vừa nói vừa gói chiếc thủ cấp lại, đồng thời âm thầm rút mảnh khăn vải có viết chữ máu cất kỹ, sau đó mới ném bao vải đựng đầu người sang hướng Tôn Vô Kỵ.

Tôn Vô Kỵ gơ hai tay chụp lấy bao vải, sau đó đứng yên tại chỗ chờ lệnh.

Nhạc Xương tiến tới vài bước nhảy lên lưng ngựa, ngoái cổ nhìn Tôn Vô Kỵ nói :

- Đêm trăng tròn đến Động Đình hồ đợi ta.

Tôn Vô Kỵ đang còn ngần người chưa hiểu gì hết, Nhạc Xương đã thúc vào hông ngựa một cái chạy như gió, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng luôn.

Nhạc Xương chạy một hơi hơn hai mươi dặm đường. Thấy xa xa có ánh sáng đèn đuốc, hắn nghĩ rằng sắp đến thành thị thì phải.

Trong lúc Nhạc Xương thúc ngựa chạy như gió, bỗng nghe một tràng những tiếng vó ngựa chạy vội vã từ phía trước vang tới, hắn bất giác động lòng phóng mắt nhìn về phía trước.

Trong cảnh sắc đêm mờ mờ sáng, hình như có khoảng mười mấy kỵ mã từ xa xa chạy tới nhanh như gió.

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy kỵ mã đã chạy qua mình hắn.

Cặp mắt bén nhọn của Nhạc Xương vừa liếc qua một cái đã nhận ra người cưỡi trên lưng ngựa chạy trước chính là Mạnh Huy hộ pháp Kim Tiền bang, còn những người theo sau thì hoàn toàn xa lạ.

Hắn đang còn suy nghĩ bỗng nghe tiếng vó ngựa vội vã dừng lại bất thình lình, thế rồi hắn cũng cho ngựa dừng lại và ngoái cổ nhìn ra sau.

Chỉ thấy Mạnh Huy quay ngựa từ từ chạy tới trước mặt Nhạc Xương, mỉm cười nói :

- Xin hỏi tôn giá có phải đến từ Mâu Sơn chăng?

Nhạc Xương khẽ chau đôi mày kiếm nhủ thầm :

- “Người đã am hiểu ta từ Mâu Sơn đến vậy mà còn hỏi làm gì nữa? Hơn nữa đứng trước số người xa lạ này, muôn một đôi đáp không khéo, há chẳng làm cho họ sanh nghi đó sao?”

Hắn trầm ngâm không nói gì hết, thế nhưng hai mắt lại quét nhìn mười mấy người xa lạ một cái.

Hình như Mạnh Huy hội ý, khẽ gật đầu nói :

- Nếu như người từ Mâu Sơn đến cứ việc nói thẳng, chúng ta chẳng có ác ý gì cả.

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, quả thật tại hạ đến từ Mâu Sơn.

Mạnh Huy mỉm cười nói tiếp :

- Nếu người đến từ Mâu Sơn, vậy thì tôn giá tất nhiên biết rõ tình hình tại Thanh Hư quán trên núi Mâu Sơn rồi, chẳng hay tôn giá có thể phụng cáo sơ qua không?

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Chẳng hay các hạ muốn biết những gì nào?

Mạnh Huy giả đồ làm ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Ví dụ... hiện giờ Vong Ngã chân nhân, quan chủ Thanh Hư quan...

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Tại hạ không có nghĩa vụ này.

Mạnh Huy vội nói :

- Đương nhiên, bọn tôi chỉ thỉnh giáo lão đệ thế thôi, nếu như chẳng có điều chi bất tiện rất mong lão đệ phụng cáo cho bọn tôi hay...

Nhạc Xương giả đồ đưa mắt quan sát y từ trên xuống dưới một cái, sau đó mới nói :

- Được! Vậy thì ta nói cho người hay Vong Ngã chân nhân đã quá cố rồi.

Mạnh Huy thoát nghe hắn thốt ra lời nói này bất giác giật bắn người lên, tro mắt nhìn Nhạc Xương một hồi lâu không nói gì hết. Mười mấy gã hán tử đi sau lưng Mạnh Huy đã chú ý Nhạc Xương ngay từ đầu, khi họ thoát nghe hắn nói rằng Vong Ngã chân nhân đã quá cố, tất cả mọi người đã giật mình kinh hãi, chẳng biết người nào lại hạ thủ trước họ.

Thế rồi họ cho ngựa từ từ đến gần chỗ hai người.

Mạnh Huy cau mày trầm tư chẳng nói gì hết.

Nhạc Xương đưa mắt ngạo nghễ liếc nhìn bọn người xa lạ nọ một cái cất giọng lạnh lùng nói :

- Tại hạ bận việc, xin được cáo từ.

Dứt lời thúc ngựa chạy ngay.

Nhưng hắn mới đi được khoảng hai trượng, bỗng nghe sau lưng có tiếng hét :

- Hãy đứng lại nào!

Nhạc Xương thẳng cương dừng lại, bỗng thấy hai kỵ mã chạy tới cản ngay đầu ngựa Nhạc Xương.

Bấy giờ Mạnh Huy và số hán tử còn lại cũng thúc ngựa chạy tới đứng giãn ra hai bên vây Nhạc Xương vào giữa.

Nhạc Xương ưỡn ngực ngồi trên lưng ngựa, trầm giọng nói :

- Các người định làm gì thế?

Một đại hán cản trước đầu ngựa Nhạc Xương, mắt to mày rậm, trông mặt mũi gã rất hung dữ, bấy giờ gã cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Đây bằng hữu! Chúng tôi còn chút việc muốn thỉnh giáo, cho dù bận việc chậm trễ vài phút cũng không hề chi chứ?

(Thiếu trang 51, 52 cuốn 7)

Mạnh Huy nghe nói thế, bắt giác cau mày trầm tư, một lão nhân gầy gò bỗng thúc ngựa chạy tới chỗ y, ghé vào tai nói :

- Thừa hộ pháp, theo ta lời nói người này chưa đáng tin cậy, với tuổi chừng này của hần, hơn nữa đơn thân độc mã nếu bảo rằng hần có bản lãnh trấn át tất cả đạo nhân Thanh Hư quan, đồng thời lại giết chết Chương môn nhân của họ, quả thật không ai tin nổi, theo thiên ý của bản tọa, chúng ta chớ làm mất thì giờ nữa, hãy cấp tốc đến Mâu Sơn mới là việc chánh đáng.

Mạnh Huy khẽ gật đầu đáp lia lia :

- Người nói phải!

Thế rồi y quay sang nói với Nhạc Xương :

- Bất kể lời nói các hạ có đúng sự thật hay không, nhưng bọn tôi vẫn rất cảm tạ các hạ, chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại.

Dứt lời y khoát tay một cái, quay ngựa chạy như gió, số người còn lại cũng thúc ngựa rượt theo.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn họ đi xa, trong lòng đang suy ngẫm câu nói :

“Chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại...” của Mạnh Huy khi y sắp đi khỏi.

* * * * *

Nhạc Xương tiếp tục thúc ngựa chạy tiếp.

Chẳng mấy chốc đã chạy tới cổng thành, thế rồi hần nhảy xuống ngựa từ từ đi vào thành nội.

Hần đi ngang một khách sạn to lớn, tiện tay buộc dây cương vào một cây cột tại trước cửa khách sạn.

Một tiểu nhị mặt lộ vẻ cười, vội bước tới cúi người vái chào thưa rằng :

- Chào công tử gia! Mời vào nào, bản điểm có phòng thượng hạng sạch sẽ, đồng thời có nhiều món ăn xuất sắc...

Nhạc Xương bước vào khách sạn, thấy một sảnh đường khá rộng lớn hiện ra trước mắt, có khoảng ba mươi mấy bàn ăn, bây giờ số thực khách đang ngồi ăn uống trò chuyện tại tọa cũng khá đông.

Trong số thực khách nổi bật nhất là một thư sinh trung niên, mặt mày phương phi, mặc chiếc áo the dóm màu trắng ngồi ăn uống một mình trên một cái bàn đặt giữa thực đường.

Nhạc Xương đưa mắt ngắm nhìn đối phương, bắt giác giật mình nhũn thắm :

- “Trông cặp mắt gã này sáng quắc, đối phương ắt là một võ lâm cao thủ thân mang tuyết học, chẳng lẽ gã chính là Bang chủ Kim Tiền bang ư?”

Hần suy nghĩ đến đây bắt giác đưa mắt liếc nhìn thư sinh trung niên lần nữa.

Bỗng nhiên thư sinh trung niên nọ đưa mắt ngắm hần khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Đây Nhạc Xương, mới chia tay đã trôi qua một năm, không ngờ hôm nay lại hội ngộ ở đây, mời nào, chúng ta phải trò chuyện thỏa thuê một phen mới được.

Nhạc Xương ngạc nhiên nhũn thắm :

- “Quả nhiên mình đoán chẳng sai chút nào, mình chẳng hề quen biết gã, thế mà gã lại nhận ra mình, nếu như gã không phải là Bang chủ Kim Tiền bang, tại sao lại biết tên họ mình?”

Thư sinh trung niên thấy hần trầm ngâm không nói gì hết, sức như nghĩ ra điều gì, lại nói tiếp :

- Nữ oa nhi nọ chẳng đi cùng với người sao?

Nhạc Xương khẳng định rằng giữa đám đông người như vậy gã ắt không dám thi thố độc thủ, thế rồi hần từ từ bước sang bàn đối phương, ngồi trên chiếc ghế đối diện gã, mỉm cười nói :

- Xin lượng thứ tại hạ mắt kém, không biết tiền bối là nhân vật phương nào, đồng thời cũng chẳng hiểu nữ oa nhi mà tiền bối vừa nói muốn ám chỉ ai, tại sao lại đi chung với tại hạ, xin tiền bối cho hiểu điều này.

Thư sinh trung niên chẳng trả lời vội, vẫy tay gọi tiểu nhị lấy thêm rượu thịt ra, sau đó tự tay rót đầy một ly rượu nỏ :

- Hãy uống cạn ly rượu này, sau đó thông thả nói chuyện cũng chưa muộn.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn gã một cái, thoáng do dự trong giây lát, sau đó nâng ly rượu lên, kêu ực một cái uống cạn ly rượu.

Thư sinh trung niên gật đầu mỉm cười nói :

- Dừng khi oa nhi đáng khen thật, người có biết ta đã bỏ Thất Bộ Đoạn Hồn Tán trong ly rượu này chẳng?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, bắt giác giật mình, nhưng sau đó bình tĩnh lại ngay, mỉm cười nói :

- Nếu quả thật là như thế, vậy thì đành phải chấp nhận số phận này thôi.

Thư sinh trung niên cười đắc ý nói :

- Đúng thế! Trên chốn u minh lại tăng cường thêm một sức lực.

Nhạc Xương mặt hơi biến sắc, nói :

- Lúc này tiền bối từng nói...

Thư sinh trung niên khoát tay ngắt lời nói của hắn, sau đó nói :

- Ta hỏi ngươi, vị hôn thê ngươi đâu?

Nhạc Xương tròn xoe hai mắt, ấp úng nói :

- Vị hôn thê? Tại hạ chẳng có vị hôn thê nào cả.

Thư sinh trung niên xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, trầm giọng nói :

- Vậy thì giữa ngươi và Đỗ Nhược Quân có mối quan hệ thế nào?

Nhạc Xương mặt mày biến sắc, vừa vận công phòng bị, vừa nhủ thầm :

- “Mọi người đều đồn rằng tai mắt Kim Tiền bang rải khắp các nơi, trông tình hình hôm nay quả nhiên không sai rồi, cả tư ước giữa mình và Quân muội cũng không giấu giếm được chúng...”

Thư sinh trung niên thấy hắn trầm tư chẳng nói gì hết, cứ trợn to hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Xương, hình như muốn nhìn xuyên qua đáy lòng của hắn.

Nhạc Xương vừa âm thầm vận hết Côn Luân vào song chưởng vừa ngược đầu nhìn đối phương nói :

- Quả nhìn giữa Đỗ Nhược Quân và tại hạ có tư ước, thế nhưng chưa bắt trình phụ mẫu chẳng biết tiền bối đề cập việc này với dụng ý gì?

Thư sinh trung niên cười khẩy một tiếng, nói :

- Vậy thì ngươi còn nhớ ở giữa sông Trường Giang, lúc sắp tới Hồi Đầu Giáp, ngươi trúng độc trùng nếu chẳng nhờ Đỗ cô nương van xin, e rằng mạng sống của ngươi...

Tức thì Nhạc Xương đã liên tưởng lúc ở trong nhà tranh gần Hồi Đầu Giáp, Quân muội từng nói cho mình nghe, nếu chẳng tình cờ được gặp một thư sinh trung niên có võ công cao cường giải trừ độc trùng cho mình e rằng đã chết từ lâu, nhưng không ngờ người đã cứu mình thoát chết lại chính là Bang chủ Kim Tiền bang.

Hắn suy nghĩ đến đây, cảm khái thở dài một tiếng, từ từ khép chặt hai mắt, mặt lộ vẻ sầu khổ, tựa lưng vào thành ghế, trầm mặc không nói gì hết.

Hắn đang than thở tạo hóa đùa nghịch con người, tại sao ân nhân cứu mạng của mình lại chính là Bang chủ Kim Tiền bang, một đại sát tinh với hai bàn tay đầy máu tanh mà giới võ lâm thoát nghe nói tới phải kinh tâm táng đờm.

Ân oán lẫn lộn hắn cũng chẳng biết xử lý thế nào cho phải, trong lòng cảm thấy đau khổ cực độ, cứ nhắm chặt hai mắt, nhưng trong đầu óc lại hiện ra hai chiếc thủ cấp đầy máu me của hòa thượng Pháp Không và Vong Ngã chân nhân...

Thư sinh trung niên thấy hắn nhắm mắt không nói gì hết, đã hiểu lầm nói :

- Đỗ cô nương thù mị dễ thương, quả thật là một nữ hài nhi hiếm có, ngươi không nên phụ tình y... tại sao y không đi chung với ngươi vậy?

Nhạc Xương sức động lòng, chẳng hiểu lý do gì mà đối phương lại quan tâm Quân muội đến thế? Nhưng nhất thời chẳng tìm ra lời nói thích hợp để truy vấn đối phương.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng những tiếng vó ngựa lộn lạo bỗng nhiên dừng lại cửa điếm, chẳng mấy chốc có mười người đồ xô xông vào.

Người đi đầu chính là Mạnh Huy, sau lưng y ngoại trừ có Tôn Vô Kỵ và Tiểu Cổ, ngoài ra là số đại hán mà mình từng gặp tại quan đạo.

Sau khi họ vào điếm vốn muốn đi về hướng Nhạc Xương, nhưng khi họ thoáng trông thấy thư sinh trung niên và hắn ngồi chung một bàn, bất giác do dự giây lát, sau đó sang một bàn trông khác ngồi xuống.

Số người này gọi thức ăn xong, sau đó đưa mắt nhìn Nhạc Xương, nhất là Mạnh Huy và Tôn Vô Kỵ càng tỏ ra kinh ngạc và hoài nghi.

Nhạc Xương cũng thầm giật mình kinh hãi, hắn biết rằng việc hôm nay ắt phải nguy khốn, mình từng mạo danh của gã, bây giờ sự thật chứng cứ đầy đủ...

Trong số người tại đây toàn là người của Kim Tiền bang, mặc dù võ công của mình có nhiều tiến bộ, nhưng nhất hồ nang địch quần hồ.

Mặc dù Mạnh Huy có thể âm thầm tiếp sức mình, nhưng vẫn bị giới hạn, đồng thời lão phải xử một cách khéo léo, không thể để lộ mấy may kẻ hở, bằng không...

Hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa, mặt mày co rút lia lịa.

Thư sinh trung niên thì tỏ ra thản nhiên vẫn tiếp tục ăn uống như thường, hình như gã chẳng hề quan tâm tới bọn Mạnh Huy chút nào hết, nhưng khi gã trông thấy thần sắc Nhạc Xương bất thường, bất giác buột miệng hỏi :

- Người quen biết số người này chẳng?

Nhạc Xương giật nảy người lên, hẩn biết rằng không thể giấu giếm đối phương nữa, bèn lên tiếng nói :

- Tại hạ chỉ quen biết hai người...

Thư sinh trung niên không đợi hẩn nói hết lời, nói tiếp :

- Người biết cả thiên hạ chưa chắc là phước.

Nhạc Xương bất giác sùng sốt, song vẫn cố bình tĩnh nói :

- Tiền bối nói lời huyền cơ, tại hạ chẳng hiểu gì cả.

Thư sinh trung niên cảm khái thở dài một tiếng nói :

- Cây to gió lớn, danh to thì bị đổ kị, trong võ lâm nhắc đến tên tuổi ta phải nói rằng không một ai mà chẳng biết, thế nhưng cuối cùng thì sao? Vẫn hủ dưới danh vọng...

Mặc dù Nhạc Xương biết võ công của thư sinh trung niên cao cường hơn mình nhiều, nhưng bản tánh hẩn vốn ngang ngạnh, nhưng võ công tuyệt học không thể làm cho hẩn sợ hãi thoái lui, thế rồi hẩn mỉm cười nói :

- Nói thế e rằng hành vi của tiền bối ắt nhiều khuyết điểm.

Thư sinh trung niên chẳng hề nổi giận, đưa mắt nhìn hẩn khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Biết cả thiên hạ, nhưng không một ai biết ta, há há, có lẽ chỉ giải thích như thế thôi! Bây giờ người đã biết ta là ai rồi chứ?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn gã, khẽ gật đầu vài cái không nói gì hết.

Thư sinh trung niên lại nói tiếp :

- Nhìn thần sắc và nghe giọng nói của người, hình như người rất bất mãn ta thì phải?

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt nói :

- Cho dù người có ân đối với ta, nhưng cũng không đủ để chuộc lại tội lỗi người, nhà Phật dạy rằng: “Phóng đại đồ đao, lập địa thành Phật”, mong tiền bối suy ngẫm cho kỹ.

Thư sinh trung niên thoát nghe nói thế, cười há há nói :

- Không ngờ người tuổi trẻ chừng này lại dám nói chuyện thiền cơ với lão phu, người chẳng cảm thấy buồn cười sao?

Thần sắc nước tỏ ra rất trang trọng, hẩn đưa mắt chăm chăm nhìn thư sinh trung niên nói tiếp :

- Đương nhiên tại hạ không dám múa rìu qua mắt thợ, càng không dám nói thiền cơ, chỉ sử dụng tục ngữ làm ví dụ, mong rằng tiền bối năng buông bỏ thành kiến thế là thiên hạ võ lâm có phúc.

Thư sinh trung niên bồng cúi đầu không nói gì hết, hình như gã đang trầm tư điều gì thì phải.

Nhạc Xương thấy đối phương trầm tư không nói gì hết, hình như gã đang ân hận, trong lòng hẩn cũng mừng thầm nếu quả thật đối phương ăn năn, hốt nhiên tĩnh ngộ, vậy thì võ lâm ắt được yên ổn.

Hẩn suy nghĩ đến đây định lên tiếng nói tiếp, bỗng thấy lão nhân gầy gò từng thì thầm nói nhỏ với Mạnh Huy tại ngoại thành, bấy giờ lại ghé vào tai Tôn Vô Kỵ thì thầm giây lát.

Tôn Vô Kỵ đưa mắt nhìn thư sinh trung niên một cái, sau đó miễn cưỡng đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi bước sang hướng Nhạc Xương.

Nhạc Xương bất giác động lòng, nếu Tôn Vô Kỵ bước sang đây, sự kiện mình mạo danh Bang chủ Kim Tiền bang ắt phải bại lộ ngay.

Nhưng nếu chẳng cho Tôn Vô Kỵ sang đây thì mình phải ngồi dậy bước tới đón gã, nhưng làm như vậy cũng ắt phải khiến thư sinh trung niên sanh nghi, thế rồi mặt hẩn lộ vẻ bất an.

Đang lúc Nhạc Xương luống cuống tỏ vẻ bất an, thì Tôn Vô Kỵ đã bước tới trước bàn hai người, gã đưa mắt nhìn thư sinh trung niên một cái, sau đó mới quay sang nhìn Nhạc Xương, áp ứng nói :

- Thừa bang... thiếu... thiếu hiệp! Hộ pháp bảo thuộc hạ sang xin chỉ thị, chẳng hay nên giao chiếc thủ cấp Vong Ngã chân nhân cho hộ pháp mang về trước? Hoặc là...

Nhạc Xương mặt mày biến sắc, hẩn đảo mắt quét nhìn thư sinh trung niên một cái thật nhanh, thấy đối phương vẫn trầm mặc suy nghĩ, hình như chẳng hề để ý tới lời nói của Tôn Vô Kỵ, nên trong lòng hẩn hơi yên tâm.

Hẩn đưa cặp mắt giận dữ nhìn Tôn Vô Kỵ một cái, trầm giọng nói :

- Việc đã giao cho người, sao lại lộn xộn thế?

Tôn Vô Kỵ ngập ngừng nói :

- Chính... Đường chủ Kỳ Lân đường bắt thuộc hạ sang đây, họ... họ không tin... không tin thiếu hiệp chính là...

Mặt gã tỏ vẻ sầu khổ đưa mắt nhìn thư sinh trung niên một cái, bỗng nhiên im lặng không nói gì hết.

Trong lòng Nhạc Xương khẩn trương vận phân, sớm đã âm thầm vận khởi chân khí, chuẩn bị lúc cần thiết, sẽ tranh trước xuất hiện chế người, nhưng bây giờ bỗng thấy Tôn Vô Kỵ nói đến chỗ quan trọng đã im lặng không nói tiếp, mặc dù hắn cảm thấy lạ lùng, nhưng trong lòng đã thầm thở phào một cái rất nhẹ nhõm.

Thư sinh trung niên bỗng cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Ta lại tưởng Truy Hồn Tẩu!

Tôn Vô Kỵ đảo mắt quét nhìn gã một cái, nói :

- Cho dù là Truy Hồn Tẩu cũng chẳng can hệ gì với người, Bang chủ bọn này chưa hỏi, thế mà người lại thêm dầu vào lửa, hãy cầm cái mồm của người lại.

Thư sinh trung niên mặt mày biến sắc, đưa cặp mắt sáng như điện quang liếc nhìn gã một cái, sau đó cất giọng lạnh lùng nói :

- Hừ! Muốn chết ư?

Dứt lời, gã từ từ nhấc tay trái lên khẽ hất ra phía trước một cái.

Tức thì có một luồng kinh phong cuồn cuộn ập về hướng Tôn Vô Kỵ.

Trong lòng Tôn Vô Kỵ cứ khẳng định rằng Nhạc Xương chính là Bang chủ Kim Tiền bang, có hành tung thần bí khó lường bấy lâu, vì sự kiện này gã từng tranh chấp với lão nhân gầy gò cũng tức là Đường chủ Kỳ Lân đường đến mặt đỏ tai tía tại thành ngoại, nhưng cuối cùng vì chức vị lão nhân gầy gò cao hơn gã, nên gã phải nhẫn nhục lặng thinh.

Bây giờ gã đang ập ủ cơn giận trong lòng, cũng bất kể thư sinh trung niên rốt cuộc là nhân vật phương nào, càng bất chấp lợi hại bên trong, nên gã mới buột miệng mắng chửi là thế.

Bây giờ kinh phong hất gần tới thân người gã, bất giác cả kinh thất sắc, hơn nữa khoảng cách hai bên quá gần, nếu muốn tránh né cũng không còn kịp nữa.

Ma lệnh tái hiện

Mặc dù Tôn Vô Kỵ biết rằng ắt chết không sai, thế nhưng gã chẳng đành lòng chút nào, mắt thấy mộng đẹp trở thành sự thật, nếu bây giờ bị giết chết, chẳng phải tất cả biến thành mây khói đó sao?

Gã muốn tránh né, muốn vùng vẫy, thế nhưng...

Cũng trong lúc thập tử nhất sinh này, bỗng thấy Nhạc Xương giơ tay phải ra, nghênh đón luồng kinh phong vừa ập tới.

Tất cả mọi người đều trông thấy Tôn Vô Kỵ ắt phải bỏ xác tại chỗ, bỗng lại thấy Nhạc Xương xuất thủ giải cứu, thế rồi gã thư sinh lập tức âm thầm gia tăng thêm hai thành công lực, vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế từ từ đẩy tới trước.

Hai đạo kinh phong va đụng vào nhau phát ra một tiếng nổ nhỏ, tức thì kinh khí xoay chuyển trong hư không mạnh đến nỗi Tôn Vô Kỵ loạng choạng lùi ra phía sau bốn bước.

Nhạc Xương giả đồ làm ra vẻ bình tĩnh nói :

- Tiền bối trách cứ gã làm gì, nếu biết rằng bây giờ gã là kẻ nô bộc của tại hạ, đánh chớ phải xem chủ...

Hắn chưa nói hết lời, thư sinh trung niên bỗng ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng một hơi dài, tiếng cười mạnh đến chấn động óc ngói nhảy tung lên hết, khiến người nghe thấy phải kinh tâm táng đờm.

Thư sinh trung niên bỗng ngưng cười, lắc đầu nói :

- Quả thật chôn thiên hạ rộng lớn việc kỳ lạ gì cũng có cả, lạ lùng thay! Lạ lùng thay!

Gã vừa nói vừa ngồi dậy, phất tay áo bỏ đi ngay.

Nhạc Xương và tất cả mọi người đưa mắt nhìn bóng lưng gã từ từ biến mất, sau đó mới đảo mắt nhìn về hướng Tôn Vô Kỵ.

Bấy giờ nổi vui mừng trong lòng Tôn Vô Kỵ không làm sao hình dung nổi, “Bang chủ” trong tư tưởng gã là tối cao vô thượng, “Bang chủ” đã ân đãi mình như vậy, đúng là một vinh dự đặc biệt, cho dù tan xương nát thịt cũng khó báo đền muôn một, huống chi... gã suy nghĩ tới đây, mặt lộ vẻ cười đắc ý.

Gã vừa cười vừa tiến tới vài bước, cúi đầu hành lễ nói :

- Thiếu hiệp, đa tạ ngài...

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt, nói giọng lạnh lùng :

- Hãy theo ta vào phòng nào.

Sau khi tiểu nhị dẫn hai người vào tới một căn phòng khá thanh tịnh, Nhạc Xương bèn lên tiếng hỏi :

- Tại sao người dẫn họ đến đây?

Tôn Vô Kỵ trông thấy sắc mặt Nhạc Xương như có vẻ căm phẫn, gã hốt hải nói :

- Chính họ bắt ép thuộc hạ đến...

Nhạc Xương nói :

- Tại sao vậy?

Tôn Vô Kỵ cúi đầu đáp :

- Họ không tin thiếu hiệp chính là “Bang chủ”!

Nhạc Xương kêu hừ một tiếng nói :

- Chẳng phải ta đã nói với người rằng, cảm không được tiết lộ thân phận ta đó sao?

Tôn Vô Kỵ cúi đầu đứng nghiêm, thưa rằng :

- Thuộc hạ nhất thời sợ ý, quả thật thuộc hạ đáng tội chết!

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, sau đó hỏi tiếp :

- Họ bắt ép người đi cùng đến đây với mục đích gì? Người có biết chăng?

Tôn Vô Kỵ ngược đầu lên, làm ra vẻ thần bí nói :

- Vốn thì họ pháp bảo rằng Bang chủ hạ lệnh, xong việc phải lập tức trở về Tổng đàn nhưng Đường chủ Kỳ Lân đường cứ khăng khăng đòi đến đây tìm thiếu hiệp tra cứu cho ra lẽ...

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Bây giờ vì ta có việc gấp, không thể công khai gặp mặt họ, người hãy truyền lệnh bảo họ lập tức trở về Tổng đàn, nếu vi phạm quyết y luật bang xử phạt.

Tôn Vô Kỵ cúi đầu kêu vâng lia lịa, định quay người rời khỏi.

Nhạc Xương lại trầm giọng nói tiếp :

- Khoan đã! Sau khi người truyền lệnh xong, không cần thiết vào gặp ta nữa, hãy đến thẳng Động Đình hồ chờ đợi, thế nhưng phải chú ý rằng chuyến đi này rất quan trọng, không được tiết lộ hành tung cho ai hay hết, cả hộ pháp Mạnh Huy cũng thế, thôi được, người cứ đi đi!

Tôn Vô Kỵ cúi đầu kêu vâng dạ một tiếng, lui ra phòng chạy về hướng tiền sảnh ngay.

Bấy giờ đêm khuya vắng người, tiểu nhị đang cúi người quét dọn tiền sảnh, y thoạt trông thấy Tôn Vô Kỵ bước tới, cười hí hí một tiếng nói :

- Thưa đại gia! Ngài chưa nghỉ ngơi sao? Có cần tìm ả nào giải khuây không? Trong Thúy Hoa các có một nàng mới đến, xinh đẹp dễ thương.

Tôn Vô Kỵ cau mày nói :

- Ta chẳng rảnh nói nhảm với người, ta hỏi người điều này, mười mấy người ngồi bàn bên đây lúc này đi hồi lúc nào vậy?

Tiểu nhị nói :

- Mới đi thôi! Họ vào sương viện cả, đại gia cứ vào đó tìm đi.

Dứt lời, y cúi đầu quét nhà tiếp.

Tôn Vô Kỵ vì có việc khẩn cấp, nên gã cũng chẳng chấp tiểu nhị thất lễ, lập tức đuổi tới sương viện, quả nhiên trông thấy một dãy nhà ba gian đốt đèn sáng trưng.

Mạnh Huy thấy thư sinh trung niên, Nhạc Xương và Tôn Vô Kỵ lần lượt đi khỏi, bất giác quay người liếc nhìn lão nhân gầy gò một cái, nói :

- Ta cảm thấy rằng thư sinh trung niên đó có chút giống Bang chủ...

Lão nhân gầy gò cũng gật đầu nói :

- Bản tọa cũng có cảm tưởng như vậy, có điều oa nhi này đến một cách bất ngờ, như Tôn Vô Kỵ là hạng người ngang ngạnh thế mà rất phục tùng hần, như vậy chẳng lạ chăng?

Tiểu Cố trầm mặc từ nãy giờ, bỗng tiếp lời nói :

- Tiểu tử này cũng nghỉ ngơi tại đây, sao chúng ta chẳng đến tìm hần hỏi cho ra lẽ xem thế nào?

Lão nhân gầy gò làm ra vẻ ta đây nói :

- Tai mắt trong đêm khá phức tạp, không thể khinh suất vọng động, chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã, đợi đến canh ba mới đi cũng chưa muộn.

Thế rồi, đoàn người được tiểu nhị hướng dẫn vào một sương viện nghỉ ngơi.

Sau khi họ thương lượng xong, tất cả nhất trí giao Tiểu Cố dẫn hai đại hán áo gấm đi, nếu cần thiết phải sử dụng thuốc mê, bằng mọi giá quyết phải bắt thiếu niên về, tra tấn cho ra lẽ mới thôi.

Thế rồi Tiểu Cố lập tức dẫn hai gã đại hán áo gấm ra khỏi phòng ngay.

Bỗng nhiên ngoài cửa phòng có bóng người thấp thoáng một cái, tức thì hiện ra một gương mặt trắng toát, da mặt co rúm tạo ra một vẻ cười hung dữ rùng rợn.

Bọn người Tiểu Cố cả kinh thất sắc, hốt hải lùi ra phía sau vài bước liền.

Gương mặt quái gở ấy bỗng phát ra một tràng cười rùng rợn, tiếng cười bén nhọn điếc tai, cả người trong phòng cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Mạnh Huy thoáng sững sốt trong giây lát, sau đó lập tức đứng phắt dậy, vung chưởng bổ vào gương mặt quái gở nọ.

Nhưng lão nhân gầy gò càng thần tốc hơn y. Lão đã lượn mình lao ra cửa phòng nhanh như chớp.

Tiếng cười quái gở bỗng ngưng hẳn, kể đó là một âm thanh lạnh như băng tuyết la hét nói :

- Xem chưởng nào!

Thân người lão nhân gầy gò vừa lao ra ngoài bỗng bị một đạo kinh lực kích tới, bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, nghiêng nghiêng lui ra sau bảy bước, sau đó mới đứng tấn lại được.

Mạnh Huy thoạt vừa phóng chưởng, bỗng thấy lão nhân gầy gò, nhảy ra ngoài, y sợ đánh lầm đồng bọn, vội vàng xuống tấn thu hồi chưởng lực ngay.

Cũng đồng thời lúc này, lão nhân gầy gò loạng choạng thụt lùi ra sau.

Mạnh Huy trông thấy thế bất giác giật bắn người lên.

Số người còn lại đã náo loạn cả lên, họ lần lượt rút binh khí ra hết, đồng thời vận công phòng bị.

Ngay lúc đó mọi người đang còn sững sốt tại chỗ, quái nhân nọ lại phát ra một tràng cười quái gở lạnh lùng.

Tiếp theo tiếng cười, bỗng thấy quái nhân khẽ hát song chưởng tới trước, tức thì có hai đạo kinh phong, một đen một trắng ập vào mình Mạnh Huy nhanh như chớp.

Mạnh Huy vì sợ vật màu đen có chất độc nên y đảo mình lách sang một bên, đồng thời giơ tay phải chộp vào luồng ánh sáng màu trắng.

Mạnh Huy cảm thấy vật bóng trắng vừa nắm chặt trong tay vừa lạnh vừa cứng, y trở mắt nhìn kỹ thì ra là một cái hộp xương người nho nhỏ dài bảy tấc rộng ba tấc.

Còn luồng kinh phong sắc đen kêu xoẹt một cái, cắm vào trên vách tường, té ra là một lá cờ tam giác màu đen, giữa cờ có vẽ hình một gương mặt trắng toát lộ vẻ cười hung tợn giống với gương mặt quái nhân vừa xuất hiện trước cửa phòng lúc nãy.

Mạnh Huy bất giác thất kinh kêu lên một tiếng :

- A! Tiểu Diện Âm Ma!

Dứt lời, ngược đầu nhìn ra ngoài, mới hay gương mặt quái gở nọ đã theo tiếng cười đồng thời biến mất.

Ngoài trời tịch lặng như tờ.

Người trong nhà thì trở mắt nhìn lá cờ sắc đen cắm trên tường và cái hộp xương người nho nhỏ đang cầm trong tay Mạnh Huy, không ai nói gì hết.

Mạnh Huy từ từ đưa ánh mắt di chuyển đến mặt lão nhân gầy gò, hai người trao đổi nhãn sắc với nhau một cái, sau đó giơ tay chậm rãi mở nắp hộp ra.

Trong hộp không có đơn được như lời đồn đại bấy lâu, chỉ có một tờ thư giấy màu đỏ. Mạnh Huy bóc tờ thư giấy ra, lão nhân gầy gò cũng bước tới bên cạnh Mạnh Huy. Chỉ thấy trong thư giấy viết rằng :

“Này chúng đệ tử Kim Tiên bang, kể từ hôm nay cấp tốc giải tán, mọi người thủ phận tạo phước cho quần chúng, như thế sẽ được yên ổn sống đời, nay lệnh đã truyền xuống trong vòng ba tháng chưa chịu chấp hành, lúc đó chớ trách rằng không khuyên bảo, muốn hỏi cái cũng đã muộn rồi”.

Trong thư giấy chẳng có ký tên gì hết, nhưng Mạnh Huy và lão nhân gầy gò đều biết rằng đây là Tiểu Ma lệnh của Tiểu Diện Âm Ma.

Hai người còn lại mặt lộ vẻ kinh ngạc, mặc dù họ đưa mắt chăm chăm theo dõi thần sắc Mạnh Huy và lão nhân gầy gò, nhưng họ vẫn luôn luôn cầm chặt binh khí, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra ngoài, hình như gương mặt quái gở và vẻ cười hung tợn nọ vẫn còn ở bên ngoài không bằng.

Bỗng nhiên lão nhân gầy gò khẽ ho hai tiếng, lẩm bẩm như nói một mình :

- Lạ lùng thật! Tại sao họ lại đi chung với nhau?

Bấy giờ Mạnh Huy đã vỡ lẽ, thư sinh trung niên nọ chính là chân diện mục của Tiểu Diện Âm Ma, y thoát nghe lão nhân gầy gò nói lẩm bẩm vội lên tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ Hứa đường chủ đã phát hiện điều gì chăng?

Lão nhân gầy gò, Hứa đường chủ bỗng nghiêm sắc mặt lại, nói giọng trịnh trọng :

- Này hộ pháp! Trông tình hình hôm nay chúng ta đại thảm bại, thế nhưng...

hãy nói lại đề tài cũ, cả “Bang chủ” cũng bị qua mặt, hưởng hờ người và ta...

Mạnh Huy nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, một hồi lâu mới lên tiếng nói :

- Hứa đường chủ muốn nói...

Hứa đường chủ tỏ vẻ đắc ý nói :

- Ta nói thiếu niên nọ chính là do Tiểu Diện Âm Ma hóa trang, đồng thời thư sinh trung niên ấy mới là Bang chủ của chúng ta, hộ pháp thử nghĩ xem, nhìn chung đương kim võ lâm có ai tiếp được một chương của Bang chủ chúng ta?

Ngoại trừ Bang chủ, ngoài ra còn có thể chịu được một kích của Tiểu Diện Âm Ma.

Chỉ tiếc rằng cả Bang chủ cũng bị ma đầu nọ qua mặt.

Mạnh Huy thấy lão phân tách cũng rất có lý, có điều chỉ sai sót tư hào mà phải đi cả ngàn dặm đường, thế rồi y mỉm cười nói :

- Quả nhiên Hứa đường chủ phân tách có tình lý, lão phu lấy làm bội phục...

Y nói tới đây bỗng nghe vài tiếng la hét, kể đó có bóng người lay động chạy về hướng cửa phòng.

Mạnh Huy và lão nhân gầy gò bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, chỉ thấy Tôn Vô Kỵ đứng ngay trước cửa phòng, mấy người kia cũng thu hồi binh khí lui ra sau hết.

Thoạt tiên Tôn Vô Kỵ thấy họ xốc binh khí lao về hướng mình vốn đã giật nảy người lên, đến khi họ dừng tay lui ra phía sau, gã mới trông thấy cái hộp trong tay Mạnh Huy và lá cờ sắc đen đang cắm trên tường, bất giác giật mình kinh hãi.

Gã thoạt trông thấy tình hình trong phòng khác thường, biết rằng nơi đây ắt phải xảy ra sự biến gì rồi, gã thoảng ngăn người trong giây lát, sau đó từ từ bước vào phòng.

- Này Tôn Vô Kỵ! Bấy giờ ngươi đã thừa nhận nhìn lầm người rồi chứ?

Tôn Vô Kỵ đưa mắt liếc nhìn y và lão nhân gầy gò một cái, sau đó ưỡn ngực nói :

- Vâng lệnh Bang chủ, nhờ hộ pháp cấp tốc dẫn tất cả thuộc hạ bản bang lên đường ngay hôm nay, trở về Tổng đàn chờ lệnh, nếu ai vi phạm, quyết y luật bang trừng trị không tha.

Trông thần sắc gã nghiêm túc, giọng nói trang trọng, y như là chuyện có thật vậy.

Hứa đường chủ đưa mắt nhìn Mạnh Huy một cái, nhất thời cũng không dám trách gã ngông cuồng, lão khẽ chau đôi mày hoa râu nhũ thâm :

- “Chẳng lẽ cặp mắt già của ta đã lừa thật rồi sao? Nếu như thiếu niên nọ không phải là Bang chủ, chỉ cậy vào Tôn Vô Ky, gã quyết chẳng có lá gan này, đồng thời cũng không thể bình tĩnh như thế được...”

Mạnh Huy cũng cau mày trầm tư chẳng nói gì cả.

Hứa đường chủ sực nảy ra một ý, ghé vào tai Mạnh Huy nói :

- Thiếu niên nọ đang nghỉ ngơi ở hậu viện, tại sao ta và ngươi không đến đó xem qua thế nào?

Mạnh Huy khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, thế rồi y căn dặn chúng thuộc hạ ở lại canh chừng, sau đó cùng Hứa đường chủ bước ra cửa phòng, đảo mắt quan sát chung quanh một vòng, mới lượn mình chạy ra hậu viện.

Tôn Vô Ky thấy hai người đi khỏi, bất giác động lòng nhũ thâm :

- “Chẳng phải Bang chủ đã căn dặn ta lên đường ngay đó sao? Đợi lát nữa họ quay trở về lại hỏi thăm điều nũa cho mà coi, nếu xử không khéo bị họ âm thầm theo dõi đến Động Đình hồ, vậy thì ta chẳng dám đương nổi tội danh này rồi”.

Gã suy nghĩ đến đây đưa mắt căm phẫn nhìn Tiểu Cố một cái, sau đó mới quay người bỏ đi.

* * * * *

Nhạc Xương thấy Tôn Vô Ky đi khỏi, hắn cũng lập tức âm thầm ra tới tiền sảnh, thanh toán tiền bạc, nhảy lên lưng ngựa tung vó rời khỏi khách điếm.

Ra khỏi thành ngoại hắn lập tức thúc ngựa chạy như gió, mãi cho đến trời hoàn toàn sáng hắn mới vào tới một tiểu trấn, và ghé vào một tiểu điếm thanh vắng nghỉ ngơi.

Sau khi ăn uống và rửa ráy xong, hắn bèn ngã lưng lên giường ngủ một giấc thật say sưa.

Khi hắn tỉnh giấc thì mặt trăng đã lên cao, bây giờ đã khuya lắm rồi.

Hắn vốn muốn tiếp tục lên đường, nhưng nghĩ kỹ lại còn sáu, bảy ngày thời gian nữa, dư sức đuổi đến Động Đình hồ, chi bằng ở lại nghỉ thêm một ngày cho khỏe.

Thế rồi hắn mọi điếm gia dọn thức ăn rượu thịt đến, sau đó mới bảo y cứ việc tự nhiên về nghỉ ngơi.

Rượu quá vài tuần, Nhạc Xương sực nghĩ lại khi còn ở Nam Hải, Tiêu Diêu Cư Sĩ từng căn dặn mình, đợi lúc nào xong việc hãy cấp tốc đến Lục Bàn Sơn.

Mặc dù Không lão tiên bối chưa nói rõ chuyến đi này rốt cuộc có ý nghĩa gì, lão chỉ bảo rằng mình cứ đến đó thử vận số xem có kỳ ngộ gì không, chẳng lẽ lão muốn ám chỉ...

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức đặt ly rượu xuống, móc túi lấy cái hộp nho nhỏ bằng đá bạch ngọc ra, để gần ánh đèn xem xét một hồi.

Hắn vừa đưa mắt ngắm nhìn cái hộp đá bạch ngọc vừa lầm bầm nói :

- Có lẽ Không lão tiên bối muốn nói vật này rồi, có điều... hình như hộp đá này do thiên nhiên mà ra, không có cách nào mở ra được hết...

Chẳng biết trải qua bao nhiêu lâu thời gian, hắn sực nảy ra một ý.

Thế rồi hắn âm thầm vận khởi toàn thân công lực, chuyển vào hai bàn tay, dùng sức bóp mạnh cái hộp một cái.

Kêu bộp một tiếng!

Tức thì cái hộp đá bị bóp nát thành mảnh vụn, một mảnh lụa gấm mỏng như cánh ve sàu phát phơ rơi trước cửa sổ.

Nhạc Xương chẳng đợi mảnh lụa gấm rơi xuống đất, đã phi thân nhảy tới chộp lấy mảnh lụa gấm lại, sau đó lui trở về chỗ ngồi.

Nhạc Xương từ từ bày mảnh lụa gấm trên mặt bàn, sau đó trở mắt nhìn lên đó, bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Chỉ thấy trên tấm lụa nọ không có một chữ nào hết, chỉ có một trăm mấy chục hạt nhỏ tựa như giống đậu đỗ tương tự, rải lộn lạo trên tấm lụa gấm mà thôi.

Hắn trở mắt nhìn kỹ lần nữa, té ra là dùng chất chu sa điểm trên lụa gấm không có một nguyên tắc gì hết.

Cho dù Nhạc Xương thông minh đến đâu đi nữa, khi hắn đưa mắt chăm chú nhìn tấm lụa gấm này cũng như sa vào mây mù chẳng hiểu gì cả.

Rốt cuộc những chấm đỏ này là cái gì vậy?

Những chấm đỏ này cứ quay cuồng trong đầu óc hắn, càng xoay vòng càng lớn... cuối cùng dừng lại.

Nhạc Xương bồng vổ hai tay vào nhau kêu cái bốp, nói :

- Lạ lùng thật! Hình như ta từng gặp ở đâu!

Hắn vừa nói vừa cầm tấm lụa găm lên, đưa mắt chăm chú nhìn một hồi lâu nữa, quả thật không sai chút nào, hình như mình từng trông thấy tấm lụa Hồng Đậu Đỏ này một lần thì phải.

Những hạt hồng đậu trong tấm lụa này có đường kính như nhau, nhưng khoảng cách thì không đều, thoáng nhìn qua y như một số đá lộn lạo ngổn ngang chất từng đống rã rác các nơi, nhưng khi xem xét kỹ lại, hình như trong tấm Hồng Đậu Đỏ này hàm chứa một môn võ học tối cao vô thượng, có điều hắn chưa tìm ra lối vào mà thôi.

Nhạc Xương suy nghĩ nát óc cũng chẳng phát hiện gì hết, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, từ từ xếp gọn tấm lụa găm vào trong túi áo.

Hắn dùng hết số rượu thịt ăn đỡ, sau đó thay y áo ngã lưng nằm trên giường.

Nhạc Xương không làm sao chợp mắt được hết, hắn suy nghĩ đến thư sinh trung niên, Bang chủ Kim Tiền bang trong đối phương ăn nói ôn hòa, mặt lộ vẻ cười thân thiện, có ai ngờ rằng gã chính là một ma vương vạn ác giết người không nháy mắt đâu?

Có lẽ Thiên Sơn Tuyết Phong là Tổng đàn của Kim Tiền bang, bằng không gã cũng chẳng lưu thư giãn mời đến đâu, Nhạc Xương âm thầm quyết định, sau khi gặp Quân muội và Xảo Nương, ta ắt phải đến đó một chuyến, thử nhất để xem thực lực của họ ra thế nào, đồng thời mặt khác sẽ thám thính tung tích Từ Lương.

Còn Quỷ Trảo Quách Linh, Tiểu Linh, Hồng Thần Đồ, còn mẫu thân nữa...

Hắn sức nghĩ tới mẫu thân, tức thì tâm tư hắn không còn rối loạn nữa, hắn có chút xúc động, hắn khao khát sớm tìm gặp mẫu thân.

Hắn luôn luôn nghĩ rằng mẫu thân ắt là một phụ nhân vừa xinh đẹp vừa hiền từ.

Thế rồi Nhạc Xương áp ủ những hình ảnh đẹp để nhập mộng lúc nào cũng chẳng hay.

* * * * *

Một hôm Nhạc Xương đã vào tới Nguyên Giang huyện thành và nghỉ lại khách sạn Nghinh Tân Cư.

Sau khi hắn nằm nghỉ được một giấc trở mình ngồi dậy bước xuống giường, chỉnh sơ y phục từ từ đi ra tiền sảnh.

Ngoại trừ Nghinh Tân Cư cho thuê phòng nghỉ, ngoài ra còn kinh doanh cả cơm nước rượu thịt, bấy giờ vào lúc giữa giờ thân đậu, nên trong đại sảnh ngồi đông nghịt những thực khách.

Nhạc Xương đứng tại cửa sảnh đưa mắt quan sát một vòng, thấy trong sảnh đường có cả nữ thực khách nữa.

Bấy giờ bỗng thấy một tiểu nhị vội vàng bước tới, vừa cười vừa nói :

- Thưa công tử gia, mời ngài sang bên đây, đã giữ lại chỗ ngồi cho ngài rồi.

Nhạc Xương nghe nói thể ngạc nhiên nói :

- Vậy sao?

Hình như tiểu nhị đã trông thấy Nhạc Xương lộ vẻ ngạc nhiên, y bèn cúi người vái chào nói :

- Công tử gia chưa biết thế thôi, phàm những khách quan nghỉ ngơi tại bản điểm, bất kể có muốn dùng cơm trong bản điểm hay không, chúng tôi vẫn theo thường lệ giữ chỗ ngồi cả...

Nhạc Xương mới vỡ lẽ nói :

- Té ra là thế này, vậy thì cách phục vụ của quý điểm đối với khách nhân rất là chu đáo rồi.

Tiểu nhị cười đắc ý gật đầu nói :

- Chẳng phải kẻ này nói khoác, trong huyện thành Nguyên Giang này, công tử không còn tìm ra khách điểm thứ hai nữa, một trăm năm nay bản điểm luôn luôn vẫn được khách nhân khen ngợi...

Nhạc Xương không còn rảnh rồi nghe y nói nhảm nữa, bèn khoát tay nói :

- Thôi được, người cứ dẫn ta đến chỗ ngồi đi.

Tiểu nhị kêu vâng lia lịa, liền hướng dẫn Nhạc Xương ngồi ở một cái bàn đặt sát tường, vừa cười vừa nói :

- Thưa công tử gia! Ngài cần dùng những món gì?

Nhạc Xương đảo mắt nhìn xung quanh một cái, nói :

- Người cứ chọn cho ta hai món xuất sắc nhất tại đây, đồng thời cho hai cân rượu.

Tiểu nhị thề lưỡi nói :

- Hai cân ư?

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Người cho rằng quá nhiều hay là chê quá ít?

Tiểu nhị trịnh trọng nói :

- Rượu của bản diêm thầy đều là Mâu Đài thứ thật, người bình thường chỉ uống được vài lạng, còn những tay cừ khôi cũng chỉ dùng được một cân.

Nhạc Xương giả đồ kêu ô một tiếng, mỉm cười nói :

- Té ra quý điểm bán rượu Tứ Xuyên được! Vậy thì cho nửa cân trước đi!

Tiểu nhị cười ngượng ngừng một tiếng, cúi đầu rút lui ngay.

Chẳng mấy chốc tiểu nhị đã dọn thức ăn rượu thịt ra, xong xuôi y lại cúi đầu vái chào một cái, sau đó lẳng lặng rút lui.

Nhạc Xương tự tay rót đầy một ly rượu, hớp thử một hớp, quả thật vị rượu vừa mạnh vừa ngon.

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh thô lỗ từ sau lưng hấn nổi lên nói :

- Mã mẹ nó, cả một ca kỹ cũng dám lên mặt làm phách.

Một âm thanh già lão tiếp lời nói :

- Người không được nói thế. Ô! Người ta ca hát chứ không phải bán thân.

Âm thanh thô lỗ lúc này lại vang tới nói :

- Hừ! Cái gì mà ca hát không bán thân? Có tiền là được rồi!

Âm thanh già lão nọ thở dài một tiếng nói :

- À! Ta thấy con nhỏ nọ cũng đáng thương hại thật, bây giờ cũng chưa biết thế nào...

Âm thanh thô lỗ lúc này lại nói :

- Rượu mời không uống, uống rượu phạt cũng đáng đời thôi, lúc ở Trần Giang thì bán, đến đây lại không bán, bọn hung thần nọ chẳng những có tiền, hơn nữa có cả thể lực, há há, đợi lát nữa chúng ta đến đó xem tuồng hát này.

Động Đình chi hội

Nhạc Xương động lòng nhủ thầm :

- “Nữ nhân mà họ đang nói, chẳng lẽ là Quân muội ư?”

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác ngoái cổ quét nhìn sau lưng một cái, mới hay đối phương là một lão nhân và một đại hán râu quai nón, cả hai người đều mặc kinh trang.

Nhạc Xương vì muốn nghe thêm một chút nữa, cho nên lập tức quay đầu trở lại, lẳng lặng ăn uống tiếp.

Bấy giờ lão nhân nọ lại thở dài một tiếng nói :

- Này Tung hiền đệ! Theo ta, không nên đi, gần đây giang hồ xảy ra lắm chuyện, người chẳng nghe nói trong mấy ngày hôm nay Chương môn nhân hai phái Thiếu Lâm và Thiên Sơn thấy đều chết bất đắc kỳ tử đó sao?

Đại hán râu quai nón lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Mặc dù võ công của mõ không khá lắm, thế nhưng chưa hề xem Kim Tiền bang gì đó vào đâu hết, mõ sống tới chừng này tuổi, ngoại trừ Tiểu Diện Âm Ma, ngoài ra chưa biết phục ai cả!

Lão nhân lắc đầu mỉm cười nói :

- Vậy mà trên thế gian này vẫn còn người để cho người kính phục, có cơ hội ta phải mở mắt xem qua cho biết.

Đại hán râu quai nón chia ngón tay cái ra nói :

- Y là đại trượng phu, đại anh hùng, làm được, bỏ được, tiếng xấu trước kia của y không ai chẳng biết, thế nhưng bây giờ y đã phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật, y chuyên môn làm những việc nghĩa hiệp trừ bạo giết gian, hơn nữa không cho ai biết, so với những đại hiệp anh hùng trộm danh bịp đời gì đó khá hơn nhiều, đương nhiên mõ phải kính phục vạn phần rồi.

Nhạc Xương nghe họ đang nói chuyện ca kỳ bỗng nhiên lại đề cập tới Tiểu Diện Âm Ma, trong lòng vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Nhạc Xương từ khi rời khỏi Phiến Tử Nhai tại Hồi Đầu Giáp, thẩm thoát đã được một năm ngoài, mặc dù hắn rất căm phẫn hành vi độc ác của trường, đồng thời từng tuyên bố quyết liệt diệt trừ đối phương, thế nhưng đối với tác phong dám làm dám nói hiện giờ của y, quả thật trong lòng hắn đã nảy sinh vài phần kính phục.

Nhất là y từng thành thật nói với Nhạc Xương, mặc dù trong đời y từng sát hại rất nhiều người, nhưng chưa hề giết Nhạc Thượng Sơn bao giờ, lúc đó Nhạc Xương xem xét thần sắc y, biết y chẳng nói lời hư dối...

Nhạc Xương suy nghĩ đến đây bất giác cảm khái thở dài một tiếng, thế sự biến hóa vô thường, chỉ cách đây một năm ngoài, từ một ma vương giết người không nháy mắt đã biến thành một “chân anh hùng” giúp kẻ yếu giết kẻ gian.

Nhạc Xương bất giác ngoái cổ nhìn ra sau lần nữa, thấy lão nhân nọ và đại hán râu quai nón đang ngồi ăn uống với nhau một cách cời mở.

Thình lình ngay lúc này...

Đại hán râu quai nón ngừng mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương một cái, hắn thoạt trông thấy cặp mắt đại hán râu quai nón sáng như hai luồng điện quang, vội vàng quay đầu trở lại, trông ngược cứ đập thình thịch không dừng, chỉ ngại rằng đối phương hiểu lầm mình mà lại xảy ra lắm chuyện lời thôi.

May rằng Nhạc Xương mình mặc áo dài, hơn nữa chẳng mang theo binh khí và đeo đao kiếm gì hết, chỉ gây một ấn tượng cho mọi người rằng hắn chỉ là một thư sinh bảnh trai văn nhả thế thôi.

Sau khi đại hán râu quai nón liếc nhìn hắn một cái, lại lên tiếng nói tiếp :

- Thừa nhị thúc! Lão nhân gia người không hành tẩu giang hồ nhiều năm nay, bây giờ mõ chẳng ưa số người nghĩa hiệp trộm danh bịp đời nọ, họ nói toàn những lời hoa mỹ, song việc ác nào mà chẳng làm...

Lão nhân trầm giọng ngắt lời gã, nói :

- Này Tung hiền đệ! Người không được quả quyết như vậy, mặc dù có một việc nào đó họ xử lý không khéo, nhưng ắt phải có nguyên nhân, hoặc vì tình thế bắt buộc...

Đại hán râu quai nón tiếp lời nói :

- Thừa nhĩ thúc! Mỗ đã thấy rõ từ lâu, tự cổ nói rằng thắng làm vua, thua làm giặc. Cứ như chuyện hôm nay mà nói, bọn tiểu bối nọ thấy đều mê sắc đẹp của ả kia? Nên mới mạo nguy hiểm tánh mạng bảo rằng chủ trì chánh nghĩa ước hẹn với bọn Kim Tiền bang gặp tại Động Đình, lão nhân gia ngươi cứ chờ đợi xem, họ can thiệp cái con khi!

Dứt lời, gã nâng ly nốc ực một cái, sau đó cười há há một hơi dài.

Lão nhân khẽ hét một tiếng, nói :

- Này Khử Bệnh, ngươi say rồi đấy, chúng ta hãy về phòng nghỉ ngơi.

Chẳng phải ngươi vừa nói rằng muốn đi xem hát đó ư? Bây giờ còn sớm, nằm nghỉ một giấc cho khỏe, sau đó đi xem cũng chưa muộn.

Tung Khử Bệnh ngưng cười, nói :

- Được! Thế thì về phòng vậy.

Dứt lời, gã đứng phắt dậy, loạng choạng đi về hướng hậu viện.

Lão nhân lắc đầu thở dài một cái, cũng cất bước đi theo sau lưng gã.

Nhạc Xương biết hai người này cũng nghỉ ngơi tại đây, hần bèn nghĩ bụng :

- “Bất kể nữ nhân mà đôi phương vừa nói đó phải là Quân muội hay không, mình cũng nên âm thầm theo họ đến đó xem sao?”

Thế rồi hần đợi thực khách đi gần hết, mới vẫy tay gọi tiểu nhị qua, sau đó móc túi lấy hai lạng bạc ra giao cho y nói :

- Quả nhiên ngươi nói chẳng sai chút nào, không có khách điểm nào so được với nơi đây. Này! Ta thưởng cho ngươi hai lạng bạc!

Tiểu nhị thoạt trông thấy tiền bạc tức thì hai mắt sáng rỡ, nhưng y không dám thò tay tới, vì y biết rằng không thể nào lấy không tiền thưởng của khách.

Nhưng nếu không lấy thì y lại tiếc rẻ, thế rồi tiểu nhị cười hí hí một tiếng, nói :

- Thừa công tử gia, có việc chi ngài cứ căn dặn, kẻ này nhất định... hí hí...

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt nói :

- Ngươi bảo rằng quý điểm ân cần phục vụ khách nhân, vậy thì lời nói của khách tức là mệnh lệnh, ngươi không có lý do gì chẳng nghe. Này! Hãy nhận đi.

Tiểu nhị chớp nháy đôi mắt một cái, nhủ thầm :

- “Nhận thì nhận chứ, có sợ gì nào, phở kỵ chạy bàn cũng chỉ vì bấy nhiêu này thôi!”

Thế rồi y nhận lấy hai nén bạc cất vào túi, sau đó cúi người vái chào, nói :

- Đa tạ công tử gia ban thưởng.

Nhạc Xương khẽ gật đầu mỉm cười nói :

- Hai vị khách ngồi sau lưng ta lúc nãy, họ đến đây được bao lâu rồi, có phải họ cũng nghỉ tại đây chẳng?

Tiểu nhị thoạt nghe nói thế, bất giác sừng sốt giẫy lất, sau đó mới ấp úng nói :

- Ngài muốn nói gã râu rậm bó quanh hàm đó ư? Chao ôi! Gã ở tại đây cả một năm rồi, còn lão nhân nọ đến đây mới có hai ngày, họ ở ngay phòng đối diện với công tử đấy...

Nhạc Xương thoạt nghe tiểu nhị nói gã tên là Tung Khử Bệnh ở đây cả một năm trời, bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Nói sao? Gã ở trong khách sạn này cả một năm rồi? Chẳng lẽ gã không có nhà chẳng?

Tiểu nhị khẽ gật đầu nói :

- Y chính là Động Đình Tửu Hiệp Tung Khử Bệnh tiếng tăm lừng lẫy bấy lâu đây, từ sáng say đến tối, nhưng y chuyên môn can thiệp việc bất bình, vì phu nhân y mất tích, cho nên y mới ở tại bàn điểm một năm nay là thế.

Nhạc Xương kêu ồ một tiếng, tỏ vẻ thông cảm nói :

- Té ra là thế, vậy thì y cũng đáng thương hại thật...

Tiểu nhị cũng tán thành nói :

- Công tử gia nói phải! Thế nhưng chốn thiên hạ này còn nhiều người đáng thương hại nữa.

Nhạc Xương đợi tiểu nhị đi khỏi, vội vàng dùng xong bữa cơm, cũng tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Quả nhiên hần trông thấy trong phòng đối diện đèn đuốc sáng trưng, có bóng người lay động trên cửa sổ, đồng thời văng vẳng nghe thấy tiếng nói thì thầm của họ.

Nhạc Xương vì không muốn để đôi phương sanh nghi, sau khi vào phòng, lập tức khẽ mở tung cửa sổ và thổi tắt ngọn đèn, sau đó ngã lưng nằm trên giường.

Bấy giờ lời đối thoại ở phòng đối diện càng lúc càng lớn tiếng, hình như hai người đang lớn tiếng tranh luận điều gì thì phải.

Hắn nghe thấy tiếng nói của Tung Khử Bệnh vang tới nói :

- Này nhị thúc! Lão nhân gia không đi, vậy thì hãy nghỉ sớm một chút, còn mỗ quyết phải đi xem cho biết, coi rốt cuộc gã nào lợi hại mới được.

Thế rồi hắn nghe thấy tiếng mở cửa, kế đó là tiếng chân bước từ từ xa dần.

Nhạc Xương không chần chừ nữa, đóng cửa sổ lại, lượn mình lướt ra ngoài, tiện tay khép cửa phòng lại, hắn đi xuyên qua tiền sảnh ra khỏi cửa điếm, thấy đối phương đã đi khá xa.

Nhạc Xương luôn luôn giữ một khoảng cách tương đối với hai người, âm thầm đi theo phía sau họ.

* * * * *

Động Đình hồ nổi tiếng nhất trong ngũ đại hồ của Trung Quốc, mặt hồ dài khoảng hàng trăm dặm, bề rộng thì gấp đôi, và lại mỗi mùa hạ thu nước dâng lên khá cao.

Giữa hồ có nhiều hòn núi nhỏ, trong đó nổi tiếng nhất là Quân Sơn, hồ xanh nước biếc, cảnh sắc đẹp như họa.

Vào lúc Trung Thu, trăng tròn sáng trưng, mặt hồ phản chiếu những chấm sáng bạc óng ánh.

Những đèn đuốc nhiều màu sắc của vô số du thuyền lướt chạy trên mặt hồ lúc đông lúc tây như những chân sao băng lưu động.

Nhạc Xương âm thầm theo hai người ra đến bờ hồ, sau đó lại thấy họ thuê một chiếc thuyền nhỏ chạy thẳng qua bên kia bờ, thế rồi hắn cũng y pháp bao một chiếc thuyền con âm thầm rượt theo.

Khi Nhạc Xương cập bến thì chẳng còn trông thấy bóng người Tung Khử Bệnh và lão nhân đâu nữa.

Nhạc Xương đảo mắt quan sát xung quanh thấy trước mặt là một cảnh rừng thưa im phăng phắc.

Hắn phi thân chạy tới trước, đi xuyên qua cánh rừng thưa và rẽ sang một thung lũng, trông thấy mờ mờ đàng trước chẳng xa lắm, có mười mấy người tụ lại một chỗ.

Nhạc Xương bèn nương theo bóng cây, từ từ lướt sang bên trước.

Khi hắn lướt tới chỗ cách số người nọ còn khoảng năm sáu trượng, bỗng phát hiện có hai bóng người lom khom núp ở phía sau một tảng đá to lớn, không cần phải hỏi cũng biết hai người này là Tung Khử Bệnh và lão nhân nọ rồi.

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, sau đó lượn mình lướt sang hướng trái núi ở phía sau một thân cây to lớn.

Hắn tụ thần tĩnh khí, phóng mắt nhìn tới trước, mới thấy mười mấy người này đứng chia làm hai nhóm, bên đây thì do Liễu Phùng Xuân đạo sĩ Không Động cầm đầu, còn nhóm bên kia thì hắn chẳng quen biết ai hết.

Còn Đỗ Nhược Quân tay cầm huyền cầm ngồi trên một tảng đá xanh, Tiểu Oanh và Bảo Bối thì đứng hầu hai bên tả hữu ở cách sau chỗ họ độ khoảng hai trượng.

Sau khi Nhạc Xương trông thấy rõ tình hình hiện trường, hắn đã đoán biết phần nào đầu đuôi câu chuyện. Liễu Phùng Xuân vốn là con ma háo sắc, khi gặp Quân muội đương nhiên đã giật mình cho là tiên nữ giáng trần, gã tận dụng tất cả quỷ kế nhằm mục đích muốn gần gũi mỹ nhân một phen, thế nhưng có hai quỷ tinh quái là Tiểu Oanh và Bảo Bối ở bên cạnh, nên Liễu Phùng Xuân chẳng thực hiện được gian kế của gã.

Nhưng liệu gã có chịu buông tay chăng?

Không, cuối cùng gã đã sử dụng thế lực tà ác của Kim Tiền bang muốn gây áp lực đối với Quân muội.

Thế rồi, mới khơi dậy lòng căm phẫn của bọn người nghĩa hiệp chuyên môn đánh dẹp bất bình mà Tung Khử Bệnh cho là chỉ có hư danh, họ muốn giải cứu một cô gái yếu ớt trong giới phong trần.

Nhạc Xương thấy bọn hai người Tung Khử Bệnh không hiện thân ra ngay, hắn cũng không vội vàng xuất hiện, hãy chờ xem tình hình diễn biến thế nào đã, sau đó mới quyết định nên kết thúc cuộc sóng gió này bằng cách nào.

Bấy giờ Đỗ Nhược Quân bỗng lên tiếng, nói giọng oanh oanh :

- Sao các ngươi lại ngăn người ra tại chỗ như thế? Cho dù ta là Quan Âm Bồ Tát, nhưng trước đài hoa sen ta cũng không thể chúc Na Tra Đồng Tử nhiều đến thế chứ?

Liễu Phùng Xuân ngoái cổ nhìn về hướng nàng trong giây lát, hình như gã đã bị lời nói nàng kích động, sau đó lại đảo mắt liếc nhìn mấy người đứng đàng trước một cái, bất giác lại tiến lên vài bước.

Bảy người đứng sau lưng gã cũng theo sau lướt tới vài bước chân.

Sáu người bên đây đều là thanh niên, họ nhìn nhau nháy mắt một cái, sau đó cùng lúc đảo mắt nhìn về hướng Đỗ Nhược Quân, hình như họ đang chờ mệnh lệnh của nàng.

Đỗ Nhược Quân đưa mắt nhìn họ khẽ gật đầu vài cái, đồng thời cười một tiếng rất yêu kiều, tức thì nụ cười này đã làm cho sáu thanh niên rung động cõi lòng.

Họ được khích lệ, bất giác đồng lúc nhảy vọt tới một bước, vận công chuẩn bị xuất thủ.

Nhạc Xương thoát trông thấy Quân muối đã sử dụng phương pháp này để kích động hai bên đấu liên, khe chau đôi lông mày kiếm định lên tiếng quát họ dừng tay, nhưng sức thấy nàng xòe năm ngón tay ra khe gầy huyền cầm, tức thì phát ra những nốt nhạc du dương êm tai, kẻ đó nàng mây mây mỗi hát chậm chậm :

“Minh nguyệt kỷ thời hữu, nâng ly vấn trời xanh

Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.

Ngã dục thừa phong quy khứ, hựu khùng quỳnh lâu ngọc đình.

Cao xứ bất thăng hàn. Khởi vũ lộng thanh cảnh, hà tự tại nhân gian.

Chuyển chu liên, đề ý hộ, chiếu vô miên.

Bất ưng hữu hận, hà sự biên hướng biệt thời viên.

Nhân hữu bi hoan ly hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết.

Thử sự cổ nan toàn.

Nhưng nguyện nhân trường cửu, thiên lý công thiên quyên...”

Tiếng hát du dương êm tai, khiến người nghe thấy đã rung động đến tâm can.

Trong hiện trường im phăng phắc, tất cả mọi người đều ngẩn người ra tại chỗ hết.

Một hồi thật lâu...

Nhạc Xương từ từ ngồi dậy, bỗng nhiên trong hiện trường nổi lên một tiếng gầm thét :

- Cầu tặc, hôm nay bảo các ngươi bỏ xác tại đây hết!

Nhạc Xương đảo mắt nhìn tới trước, mới hay sáu thanh niên nọ đã đồng lúc vung song chưởng lao tới tấn công vào bọn Liễu Phùng Xuân.

Bọn Liễu Phùng Xuân lượn mình nhảy ra sau hết, đồng thời cùng lúc rút binh khí ra.

Số thanh niên nọ thấy đánh một kích không trúng, lập tức gầm hét một tiếng đồng lúc lao tới tấn công lần nữa.

Liễu Phùng Xuân cười một tiếng rất giảo quyết, cất giọng lạnh lùng nói :

- Các ngươi tự tìm cái chết, vậy thì chớ trách bản đạo gia xuất thủ cay độc.

Dứt lời, lão vũ lộng trường kiếm trong tay quét vào ba đại huyệt Âm Giao, Khí Hải, Đôn Điền của thanh niên lao tới trước.

Thanh niên nọ lạnh lùng tăng hắng một tiếng, đảo mình lách sang một bên, lập tức biến chưởng thành chỉ điểm vào Kỳ Môn huyệt của Liễu Phùng Xuân.

Liễu Phùng Xuân đợi chỉ phong sắp chạm tới cơ thể, mới cười lạnh lùng một tiếng, lượn mình đánh sang một bên, đồng thời vung kiếm quét vào hạ môn của thanh niên nọ.

Thanh niên nọ thấy chỉ phong của mình điểm vào hư không, lập tức nhún mình nhảy lui ra sau bảy bước, kêu xoẹt một tiếng rút một cây phán quan bút ra khỏi bao, sau đó lại nhảy tới tấn công Liễu Phùng Xuân.

Bảy giờ phe Liễu Phùng Xuân có bảy người cùng nhóm thanh niên năm người cũng đã rút binh khí ra đấu với nhau rất là khốc liệt.

Tức thì bóng kiếm ánh đao bay lượn trên không xen lẫn tiếng la hét inh ỏi nghe thật kinh tâm táng đờm.

Nhạc Xương đứng ở phía sau thân cây thấy hai bên đấu ngang cơ với nhau, e rằng trong khoảng khắc nhất thời khó phân ra thắng bại, thế rồi hần bất giác ngoái cổ nhìn sang hướng lão nhân và Tung Khử Bệnh một cái, không ngờ hai người này đã biến đi đâu mất, tức thì ngẩn người ra tại chỗ.

Nhạc Xương ngạc nhiên nhủ thầm :

- “Họ đã bảo rằng đến đây xem náo nhiệt, tuồng hát mới vừa kéo màn, tại sao bỗng lại bỏ đi như thế?”

Trong lúc hần đang còn suy nghĩ, bỗng nghe hiện trường nổi lên hai tiếng kêu thảm, kẻ đó có hai người té nằm ra đất, há mồm phun máu tủa tủa.

Vì Nhạc Xương chỉ nhận ra mỗi một mình Liễu Phùng Xuân, ngoài ra không quen biết ai hết, nên hần cũng chẳng biết hai người té nằm thọ thương trên đất rốt cuộc thuộc phe phái nào cả.

Bỗng nhiên Liễu Phùng Xuân gầm hét một tiếng như sấm nổ, chỉ thấy gã vung kiếm điểm vào Thái Dương huyệt của thanh niên nọ nhanh như chớp.

Thanh niên nọ giật mình định lùi sang một bên, thế nhưng không còn kịp nữa, kêu ừng một tiếng, như trúng phải một cú búa tạ vào đầu, cây phán quan bút tuột khỏi tay, đánh bạch một cái, té nằm trên đất.

Liễu Phùng Xuân ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng, tiếng cười bén nhọn đỉnh tai nhức óc, khiến người nghe thấy phải rùng mình rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên gã ngưng cười, mặt lộ sát khí, từ từ bước tới bên cạnh thanh niên, giơ cao trường kiếm trong tay đâm xuống một cái thật nhanh.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, bỗng nghe vài tiếng hét như sấm nổ vang tới, kể đó có ba bóng người từ hai bên tả hữu lao vào hướng Liễu Phùng Xuân nhanh như chớp.

Liễu Phùng Xuân nghe tiếng hét, nhưng gã chẳng biết đối phương là địch hay là bạn, trong bụng nghĩ thầm :

- “Chẳng độc ác không phải là đại trượng phu, hãy kết liễu gã này mới tính sau”.

Ý niệm vừa óe lên thì trường kiếm trong tay đã đâm xuống nhanh như cắt, đồng thời gã khẽ nhún hai mũi chân một cái, tung mình bay lùi ra sau nhanh như chớp.

Kêu oa một tiếng, máu tươi từ lồng ngực thanh niên phun ra tua tủa.

Bảy giờ ba bóng người phát phơ hạ xuống hiện trường.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, mới hay hai người nọ chính là Động Đình Tử Hiệp Tung Khử Bệnh và lão nhân nọ, ngược lại Tung Khử Bệnh thấy người vừa phát phơ hạ xuống hiện trường chính là thư sinh trông có vẻ yếu ớt trong tử điểm cũng bất giác kêu ủa một tiếng, hai bên cùng lui ra sau hai bước đưa mắt quan sát với nhau.

Liễu Phùng Xuân tung mình lui ra sau, đưa mắt quét nhìn một lượt, thấy đồng bọn của mình có bốn người thương vong té nằm trên đất, còn đối phương chỉ có ba người tử thương, bất giác giật mình kinh hãi.

Gã lại ngoái cổ nhìn ra sau, bất giác giật mình nhủ thầm :

- “Sao hai ma đầu này lại đi chung với nhau vậy?”

Gã vừa suy nghĩ vừa từ từ lui ra phía sau.

Bảo Bối và Tiểu Oanh thoát trông thấy Nhạc Xương xuất hiện, cả hai người hớn hờ reo lên một tiếng, đồng thời định tung mình nhảy tới nhưng không ngờ Đỗ Nhược Quân đang hai tay níu họ lại, nói :

- Hai người chớ vội vã, hãy giải quyết xong số côn đồ này trước.

Nhạc Xương trông thấy Động Đình Tử Hiệp Tung Khử Bệnh mắt to mày đậm, mũi lân, miệng rộng, râu rậm bó quanh hàm, trông thần sắc có nét hào khí, bất giác âm thầm nẩy sinh lòng kính mến.

Tung Khử Bệnh thấy thư sinh yếu ớt này đến bất thành linh, đồng thời lại thấy võ công thân pháp của hắn khá cao cường, lập tức cất giọng lạnh lùng nói :

- Bằng hữu thuộc tuyến đường nào vậy? Đến đây để làm gì?

Nhạc Xương cười thầm, đến bây giờ mà họ chưa hay biết gì hết, hẳn sức nẩy ra một ý, bèn pha trò nói :

- Tại hạ thuộc tuyến đường bộ, đến đây chỉ để xem não nhiệt mà thôi.

Tung Khử Bệnh ngăn người trong giây lát, sau đó đưa mắt nhìn lão nhân một cái, nói :

- Này bằng hữu! Quân tử chẳng nói lời hư dối, người cứ nói sự thật đi!

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, bỗng nhiên lên tiếng nói :

- Chẳng hay các hạ cũng đến đây xem não nhiệt đó sao? Hà tất hung dữ như vậy! Dù gì tại hạ cũng không phải người trong giới nghĩa hiệp, hơn nữa người đến đây cũng chẳng tiếp sức cho ai hết.

Tung Khử Bệnh trợn ngược hai mắt, lớn tiếng nói :

- Ai nói như thế? Người nào thua thì mỗ sẽ giúp người đó!

Tình trường nổi sóng

Nhạc Xương thoát nghe Động Đình Tử Hiệp Tung Khứ Bệnh thốt lời như thế, bất giác cười thầm trong bụng.

Liễu Phùng Xuân vừa trông thấy Nhạc Xương xuất hiện vốn đã giật mình kinh hãi, bây giờ lại nghe hắc đạo ma tinh Động Đình Tử Hiệp Tung Khứ Bệnh này đòi đánh dẹp bất bình, gã càng lấy làm kinh hãi hơn.

Gã đưa mắt nhìn lén số huynh đệ thủ hạ vẫn còn liều mạng quyết đấu tiếp, biết rằng cục diện hôm nay sẽ hoàn toàn đại thất bại, trong ba người này gã chẳng biết lão nhân nọ là ai, còn lại hai người, không một người nào hấn đụng nổi cả, nếu không co giò đào tẩu nữa, e rằng cả mạng sống này cũng phải bỏ xác tại chỗ cho mà coi.

Thế rồi gã thừa lúc hai người đang đối đáp nhau, khẽ nhún hai mũi chân một cái tung mình lên cao, phi thân chạy như gió, gã cũng chẳng còn rảnh rỗi để quan tâm tới mấy tên đồng bọn đang liều mạng cho gã nữa.

Tung Khứ Bệnh thoát nghe thấy tiếng tà áo phát phơ kêu trong gió từ sau lưng nổi lên, bất giác ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay Liễu Phùng Xuân đã tung mình ra xa độ bốn năm trượng, y liền cười há há một tiếng, la hét :

- Này Liễu Phùng Xuân! Ngươi trốn được hôm nay, chứ không trốn được ngày mai đâu?

Nhạc Xương thoát trông thấy tên cầm đầu đã co giò bỏ chạy bèn trầm giọng nói :

- Liễu Phùng Xuân đã bỏ chạy mất, các người chưa chịu dừng tay nữa sao?

Bọn người đang quyết đấu hăng say, thoát vừa nghe thấy tiếng hét, quả nhiên dừng tay lại hết, đồng thời đứng lui ra hai bên.

Tung Khứ Bệnh sa sầm nét mặt nói :

- Các người chưa chịu rút khỏi đây ư?

Bọn đồ chúng Kim Tiền bang đưa mắt nhìn nhau một cái, lập tức cúi người vác xác chết đồng bọn lên, co giò khốn đốn bỏ chạy hết.

Ba thanh niên còn lại đưa mắt nhìn xác chết trên đất một cái, nhưng chẳng hề tỏ ra chút đau xót gì hết, một thanh niên gầy gò trong số ba người quay sang nhìn Tung Khứ Bệnh một cái, nói :

- Có lẽ tôn giá chính là Động Đình Tử Hiệp Tung đại hiệp rồi! Bọn chúng tôi cũng chỉ là đi đường ghé ngang đây thấy việc bất bình mà xuất thủ thôi, bây giờ bọn hung đồ đã bỏ chạy hết, bọn này cũng xin cáo từ vậy.

Dứt lời, y chấp tay xá một xá, sau đó bước về chỗ Đỗ Nhược Quân đang ngồi trên tảng đá xanh.

Hai thanh niên còn lại cũng chấp tay vái chào một cái sau đó vội vã bước sang chỗ Đỗ Nhược Quân đang ngồi luôn.

Tung Khứ Bệnh và lão nhân gầy gò lẳng lặng đưa mắt nhìn bọn thanh niên nọ.

Nhạc Xương thấy tranh chấp đã yên, vốn muốn bước tới cùng Đỗ Nhược Quân và Bảo Bối có đôi lời hỏi thăm nổi nhớ nhưng chia tay bấy lâu, nhưng bỗng lại thấy thanh niên gầy gò nọ đi trước và hai gã kia đi sau, đang tranh nhau chấp tay vái chào Quân muội của hắn, nên hắn đã dừng bước tại chỗ.

Thanh niên gầy gò nọ mỉm cười nói :

- Tại hạ họ Cao, tên là Ngọc Thọ, là đệ tử tục gia của môn hạ Võ Đang, bây giờ bọn côn đồ đã khốn đốn bỏ chạy hết, tại hạ có thể đưa cô nương trở về.

Đỗ Nhược Quân ngừng mắt nhìn y một cái, nói :

- Quả nhiên đúng là Ngọc Thọ (Cây khuyển diệt) đứng trước gió, nhưng tiếc rằng gió quá to, e rằng cả cây lẫn gốc rễ cũng bị đánh đổ cho mà coi.

Hai gã thanh niên nọ đứng ở sau lưng Cao Ngọc Thọ cười hí hí, gã thanh niên đứng bên phải nói :

- Nếu cô nương chẳng chê bai, tại hạ bằng lòng ra sức...

Gã chưa nói hết lời, Bảo Bối đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Quả thật đúng là con cóc cũng đòi ăn thịt thiên nga! Mời các vị hãy mau rời khỏi đây cho rồi!

Tiểu Oanh đứng bên cạnh tiếp lời nói :

- Đúng thế! Biết điều thì rút khỏi đây ngay.

Đỗ Nhượng Quân xua tay bảo hai người im lặng, nàng đưa mắt nhìn ba gã thanh niên này, trong lòng có nhiều cảm xúc, bất giác khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Ba gã thanh niên bất giác ngăn người ra tại chỗ hết, họ đã quên bằng Bảo Bối vừa châm biếm họ, ba người đều đưa mắt say mê ngắm nhìn giai nhân phong trần này, không hề chớp nháy cái nào hết.

Bây giờ Đỗ Nhượng Quân tủm tỉm cười một tiếng, nói giọng nhu mì :

- Đa tạ chư vị quan tâm, vốn thì thiếp muốn phó thác thân hèn mọn này, thế nhưng chư vị đối với tử thương của đồng bọn chẳng thêm để ý tới, huống chi đối với một nữ tử phong trần hoàn toàn xa lạ này.

Bỗng nhiên Động Đình Tử Hiệp Tung Khử Bệnh bỗng tiếng cười há há một hơi dài, vừa cười vừa bước tới trước mặt Đỗ Nhượng Quân, khẽ gật đầu một cái nói :

- Không ngờ người tuổi trẻ chừng này, lại là một người khá thông hiểu tình đời, khá lắm, khá lắm, thế nhưng tại sao mỗi bảo người hầu mỗi uống vài ly rượu mà người lại không bằng lòng ư?

Đỗ Nhượng Quân chẳng thêm dòm ngó gã, cất giọng lạnh lùng nói :

- Người chưa xứng đáng.

Tung Khử Bệnh trợn mắt, cảm phần nói :

- Nói sao? Người bảo rằng mỗi không xứng đáng ư? Há há! Nếu Động Đình Tử Hiệp không xứng đáng, vậy thì chôn thiên hạ còn ai xứng đáng nữa?

Này tiểu nương nhi! Người cứ nói cho mỗi nghe nào.

Ba gã thanh niên đứng kế bên cũng âm thầm giật mình kinh hãi, họ thấy đều biết rằng bản tánh Kim Tiền bang hào sảng, thế nhưng rất căm thù kẻ gian ác, nhất là tánh tình nóng nảy của y không ai chịu nổi, bây giờ họ thấy Đỗ Nhượng Quân làm bi mật y trước mặt mọi người, ngại rằng y nổi cơn thịnh nộ, Đỗ Nhượng Quân là một nữ nhân yếu ớt thì làm sao chịu nổi một cái búng tay của y?

Cao Ngọc Thọ bỗng nảy ra một kế, vội vàng lên tiếng nói :

- Xin Tung đại hiệp chờ nóng giận, ngày mai tại hạ sẽ cùng vị cô nương này dâng môn tạ lỗi ngài...

Đỗ Nhượng Quân không đợi gã nói hết lời, bỗng dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói :

- Này Cao Ngọc Thọ! Người chớ nói khoác nữa, mặc dù cô nương gửu thân ở chốn phong trần, nhưng quyết không làm bạn với hạng người vô nghĩa như người đầu, xin mời người rời khỏi đây cho rồi.

Cao Ngọc Thọ bị nàng chửi đến mặt đỏ tai tím, nhưng gã là con người nhiều mưu trí và gian xảo, hơn nữa có tham vọng, nên trong giới bồi phận thanh niên gã đã gây được chút tiếng tăm trên chốn giang hồ.

Bây giờ gã trầm tư giây lát, sau đó quay sang hai thanh niên đứng kế bên nói :

- Hai vị huynh đài thì tính sao đây?

Thanh niên lùn mập đứng ở bên trái nói :

- Tiểu đệ bằng lòng theo tiến thoái của Cao huynh.

Cao Ngọc Thọ mỉm cười khẽ gật đầu một cái, sau đó lại đảo mắt nhìn gã thanh niên đứng ở bên phải.

Gã thanh niên nọ bỗng lạnh lùng nói :

- Võ công tiểu đệ thấp kém, không xứng đáng đi cùng với Cao huynh, đành phải cáo từ vậy.

Dứt lời chấp tay xá một vòng, sau đó phi thân chạy mất dạng.

Nhạc Xương đưa mắt theo dõi bọn này trở tài đầu trí với nhau, trong lòng vừa lấy làm buồn cười cũng vừa chán nản, cái gì gọi là đệ tử danh môn chánh phái, té ra là như thế.

Nhưng hắn trông thấy Động Đình Tử Hiệp Tung Khử Bệnh có vẻ như là một quân tử chánh phái, song vài câu nói lúc này chẳng xứng đáng với phong cách một đại hiệp chút nào.

Thế rồi hắn đứng yên tại chỗ, xem tuồng kịch này sẽ kết thúc ra thế nào mới được.

Bây giờ chỉ thấy Đỗ Nhượng Quân giao huyền cầm cho Tiểu Oanh, sau đó thoăn thoắt bước tới trước mặt Nhạc Xương, nói giọng u oán :

- Này Xương ca ca! Bây giờ chàng đã trông thấy một nữ nhân hành tẩu giang hồ là khổ sở đến chừng nào rồi chứ?

Nhạc Xương thoát nghe nàng nói thế, tức thì trong lòng lấy làm buồn bã, quả thật Quân muội vì kiếm mình đã vượt ngàn trùng đi khắp chân trời góc biển, ngoài trừ thọ nỗi khổ cực băng rừng vượt núi, ngoài ra còn phải chịu đựng những phiền phức và khuất nhục vô lý này nữa, đối với tác phong lúc này của nàng, thoát tiên hắn này sanh phản cảm, bây giờ hắn mới thực sự thông cảm nỗi khổ của nàng.

Đứng trước đám đông người như thế, hắn không tiện tỏ ra tình ý gì hết, chỉ cười cay đắng một tiếng nói :

- Quân muội! Nỗi khổ mà nàng đã chịu đựng vì ta, ta thấy đều biết cả.

Đỗ Nhượng Quân nói tiếp :

- Chỉ cần chàng biết, là thiếp lấy làm mãn nguyện lắm rồi. À! Hôm nay xem như họ được may mắn.

Nàng nói tới đây, bỗng quay người ra sau nói :

- Này Tung đại hiệp! Các người chưa chịu đi nữa sao?

Tung Khử Bệnh thoáng ngán người trong giây lát, sau đó buông tiếng cười sang sảng nói :

- Há há... phải đi chứ, phải đi chứ, vốn thì mỗi cũng không phải là hạng người háo sắc, hà tất tự tìm phiền não làm gì? Này nhị thúc, chúng ta về chứ!

Xem xong một tuồng hát hay, quả thật cũng chẳng uống công đến đây chút nào, há há...

Dứt lời y cùng lão nhân gây gò nọ phi thân chạy như gió, họ cũng chẳng thêm dòm ngó tới Cao Ngọc Thọ đứng ở bên cạnh.

Cao Ngọc Thọ bắt giác ngán người ra tại chỗ, bấy giờ gã mới vỡ lẽ, giai nhân đã có lang quân.

Có điều gã chẳng hiểu Nhạc Xương làm thế nào đã được lòng mỹ nhân?

Tiếng cười của Tung Khử Bệnh đã làm cho gã tỉnh táo lại bắt giác đưa mắt nhìn xác chết trên đất, gã bỗng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, lại đảo mắt nhìn lên Đỗ Nhượng Quân một cái, sau đó mới chịu tung mình bỏ chạy.

Gã thanh niên lùn mập cũng đưa mắt nhìn lên Đỗ Nhượng Quân một cái, cũng lảng lạng rời khỏi luôn.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn họ lần lượt rời khỏi, quả thật trong lòng có vô hạn cảm khái.

Đỗ Nhượng Quân thấy hẩn ngẩn người ra tại chỗ, bắt giác mừng thâm trong bụng :

- Bấy giờ chàng cũng biết ghen tuông rồi, thiếp biết chàng vẫn yêu thiếp tha thiết, có điều chàng cứ làm ra vẻ chẳng có gì quan trọng, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Bảo Bối thấy hai người lảng lạng nhìn nhau, chẳng nói gì hết, lập tức đi về hướng hai người, nhưng y vừa đi được vài bước, bỗng thấy Tiểu Oanh từ sau lưng nhảy ra cản lại lối đi của y, hạ thấp giọng nói :

- Người làm gì thế? Họ chưa nói gì với nhau, người đến đó phá đám chẳng?

Bảo Bối trợn mắt nói :

- Họ vốn chẳng có điều gì để noi cả, chỉ đứng tại chỗ buồn bã thêm, chi bằng về khách điểm uống rượu có hay không, hơn nữa ta còn nhiều việc cần nói với Xương ca ca!

Tiểu Oanh bỗng bấu môi, hai mắt óng ánh ngập lệ, nói giọng uất nghẹn :

- Ta sớm đã biết người chê ta hèn hạ, không bằng lòng đi chung với ta, thôi được, người cứ việc đi đi! Ta cũng chẳng cần nữa, đợi khi nào ta giết chết gã nọ sau đó tự tử cho người coi.

Dứt lời, y đảo mình thấp thoáng một cái, lao vào cánh rừng thưa trước mắt nhanh như chớp.

Bảo Bối ngáy người trong giây lát, y cảm thấy rằng quả thật nữ oa nhi và nam oa nhi có điểm khác nhau, y lắc đầu khẽ thở dài một tiếng, cũng cất bước rượt theo ngay.

Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân phát hiện thì hai người đã chạy rất xa rồi.

Đỗ Nhượng Quân cười một tiếng thật yêu kiều nói :

- Quỷ nha đầu này càng ngày càng lợi hại.

Nhạc Xương khẽ chau mày kiếm nói :

- Thế nào? A...

Đỗ Nhượng Quân đưa mắt nhìn cánh rừng thưa như nghĩ ra điều gì nói :

- Chàng chẳng trông thấy nha đầu này đang sử dụng kế cố ý buông lỏng để không chế chặt hơn đó ư? À vừa bỏ đi Bảo Bối đệ đệ lại rượt theo ngay, chẳng phải ngoan ngoãn nghe lời sai bảo ả đó sao?

Nhạc Xương cũng bắt giác đưa mắt nhìn về hướng cánh rừng thưa, cảm khái thở dài một tiếng.

Đỗ Nhượng Quân mỉm cười nói :

- Này Xương ca ca, chúng ta ngồi du thuyền dạo dưới ánh trăng hay là trở về đôi nguyệt nâng ly đây?

Nhạc Xương đưa mắt liếc nhìn xác chết trên đất một cái, nói :

- Lúc này sanh sự rắc rối bây giờ đâu còn hứng thú dạo hồ xem cảnh đêm nữa, theo ta... Này Quân muội!

Chúng ta đi tìm Tiểu Oanh và Bảo Bối, bảo họ cùng về nâng ly uống rượu dưới ánh trăng vậy.

Đỗ Nhượng Quân liếc mắt nhìn hẩn một cái, nói :

- Chàng mất hứng thú đã đành, tại sao lại gây phiền phức cho họ?

Nhạc Xương sực vỡ lẽ, nói :

- Vậy thì hai chúng ta đi thôi, ta có tâm sự muốn nói lại với nàng.

* * * * *

Một tiểu viện ở phía sau Nghinh Tân Cư, vừa thanh vắng vừa u nhã, quả nhiên là một tịnh cư lý tưởng.

Vườn hoa trước cửa nhà, có một cái bàn hai cái ghế, trên bàn có vài món thức ăn rượu thịt ngon lành,

Nhạc Xương và Đỗ Nhượng Quân ngồi đầu mặt dưới ánh trăng vừa cười nói vừa nâng ly uống rượu.

Bấy giờ hình như cả hai người hơi say say.

Một hồi lâu...

Đỗ Nhược Quân bỗng cười khê một tiếng nói :

- Xảo Nương nọ rất đẹp thì phải? Xương ca ca đã sử dụng biện pháp gì lại có thể khiến Hồng Đậu Ma Nữ Cung Nghiêm Diễm có tiếng dâm bấy lâu lại buông bỏ tất cả.

Nhạc Xương nghe nàng nói lời chối tai, mặt hơi biến sắc, nói giọng giận hờn :

- Quân muội, ta cảm nàng nói như thế, làm người nên trung thực một chút.

Đỗ Nhược Quân mượn hơi rượu, cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Chàng cứ thiên vị, dù sao chàng cũng không thể bịt miệng của ta, mặc dù Cung Nghiêm Diễm là một tuyệt sắc giai nhân. Hừ! Nhân vẫn là một nữ nhân đề tiện mất nét từng trải nhiều nam nhân.

Nhạc Xương trầm giọng hét :

- Câm mồm lại, nếu ta sớm biết lòng dạ nàng hẹp hòi như thế, ta cũng chẳng nói cho người hay rồi, thế nhưng ta nói cho nàng nghe, cũng chứng tỏ rằng ta thực lòng với nàng.

Đỗ Nhược Quân lạnh lùng nói tiếp :

- Người có thực lòng với ta hay không, làm sao ta biết được?

Nhạc Xương căm phẫn nói :

- May mà ngày hội ngộ chẳng còn bao lâu, ta có hù dọa với nàng hay không nay mai nàng sẽ biết, này Quân muội, nàng không phải là nữ hài nhi nữa, phạm việc gì phải suy nghĩ kỹ chứ.

Đỗ Nhược Quân bỗng trợn ngược hai mắt, giận cuống lên nói :

- Người... người... đúng thế, ta không phải là nữ hài nhi nữa, nhưng ta không phải là nữ hài nhi cũng tại vì người... thế còn Cung Nghiêm Diễm có phải là nữ hài nhi không?

Nhạc Xương biết nàng hiểu lầm lời nói của mình, nhưng hấn thoát trông thấy thái độ gây sự vô lý của nàng, hấn cũng chẳng muốn giải thích nhiều, bèn buột miệng nói :

- Mặc dù nàng không phải là nữ hài nhi nhưng nàng rất hiểu lẽ nghĩa.

Đỗ Nhược Quân khê gật đầu lia lịa :

- Khá lắm, ta phải xem thử Hồng Đậu Ma Nữ này rốt cuộc hiểu lẽ nghĩa đến cỡ nào, bây giờ cách ngày ước hẹn của hai người còn bao lâu nữa?

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát nói :

- Còn khoảng một tháng ngoài.

Đỗ Nhược Quân từ từ ngồi dậy, nói :

- Thời gian một tháng ngoài thì chẳng còn bao lâu nữa, bây giờ ta phải nghỉ ngơi, đến ngày đó chúng ta sẽ hẹn gặp tại Tây Hồ vậy.

Dứt lời nàng cũng chẳng đợi Nhạc Xương trả lời, đã cất bước thoăn thoắt đi vào trong nhà.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn Đỗ Nhược Quân bước vào trong nhà, trong bỗng chốc này, hình như hấn đã đánh mất một thứ gì rất quý báu không bằng, thế rồi hấn giờ tay cầm bình rót đầy một ly rượu, sau đó nâng ly uống một hơi cạn.

Hấn cảm khái thở dài một tiếng, định ngồi dậy vào phòng nghỉ ngơi, nhưng bỗng thấy có hai bóng người xuất hiện trên thành tường, họ thoảng dừng lại trong giây lát, sau đó phát phơ nhảy vào sân viện.

Nhạc Xương lại tưởng rằng mấy gã thanh niên háo sắc chưa chịu buông tay, đã thừa lúc đêm khuya tìm đến đây, hấn định lên tiếng quát mắng vài lời, nhưng khi trở mắt nhìn kỹ thì ra hai người này chính là Tiểu Oanh và Bảo Bối.

Hình như Tiểu Oanh hơi thẹn thùng khê gật đầu vái chào hấn một cái, lập tức chạy vào nhà ngay.

Bảo Bối thì kéo ghế ngồi gần bên cạnh Nhạc Xương nói :

- Này Xương ca ca, dạo này người vẫn khỏe chứ?

Nhạc Xương khê gật đầu nói :

- Vẫn khỏe, tta lại tưởng người đã xuất gia theo hòa thượng nọ rồi chứ!

Bảo Bối đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, thấy bốn bề tịch lặng không có bóng người nào hết, bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại, trầm giọng nói :

- Xương ca ca, người chuẩn bị bao giờ đến Thiên Sơn đây?

Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Sao người lại biết ta định đi Thiên Sơn?

Bảo Bối nói :

- Chính sư phụ lão nhân gia người đã nói thế.

Nhạc Xương kinh ngạc nói :

- Chính hòa thượng nọ nói với người?

Bảo Bối khẽ gật đầu một cái, sau đó lại đảo mắt quan sát xung quanh lần nữa, ghé vào tai Nhạc Xương nói tiếp :

- Xương ca ca, sư phụ lão nhân gia đệ bảo ngươi cấp tốc đến Thiên Sơn Tổng đàn Kim Tiền bang, chẳng những ca ca có thể biết khá nhiều bí mật của họ, hơn nữa ngươi có thể biết cả những gì mà ngươi muốn biết.

Nhạc Xương động lòng nói :

- Ngươi muốn nói...

Bảo Bối gật đầu nói :

- Những gì mà ca ca muốn biết, sau khi đến Thiên Sơn sẽ được giải đáp hết.

Nhạc Xương đưa mắt ngắm nhìn Bảo Bối giây lát, thấy y lớn hơn năm trước nhiều, chẳng những thân thể cao lớn, luôn cả phương diện khác cũng trưởng thành khá nhiều.

Bảo Bối thấy hần trăm mặc không nói gì hết, luống cuống hỏi tới :

- Nay Xương ca ca, ngươi không đi chẳng?

Nhạc Xương trầm ngâm nói :

- Đương nhiên phải đi rồi, thế nhưng ta không định đi ngay bây giờ.

Bảo Bối ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ ngươi không muốn...

Y nói đến đây bỗng nhiên im bặt, mặc dù Nhạc Xương hơi lầy lăm lẹ, nhưng hần không thắc mắc truy vấn, hần đang suy nghĩ vấn đề thời gian.

Vì ước hẹn Tây Hồ sắp đến nơi, nếu đến Thiên Sơn chắc chắn không thể trở về trước ngày ước hẹn.

Nhưng chuyến đi Thiên Sơn lại rất quan trọng đối với mình, nhiều sự kiện khó khăn không thể giải quyết đều phải đợi khi đến Thiên Sơn, sau đó mới quyết định được kết quả những sự kiện đó.

Những sự kiện như Bang chủ Kim Tiền bang, Tiểu Linh, Từ Lương, Hồng Thần Đồ...

Hần suy nghĩ giây lát, sau đó quay sang nói với Bảo Bối :

- Một tháng sau ta sẽ cố gắng đuổi đến đó, nghĩ rằng không đến nỗi làm hỏng việc đâu.

Bảo Bối ngừng mắt nhìn trời xanh, lẩm bẩm nói :

- Thừa sư phụ, quả thật lão nhân gia đúng là một vị thần tiên, tại sao tất cả mọi sự việc, lão nhân gia thấy đều biết trước kết quả của nó? Quả nhiên Xương ca ca phải đợi một tháng sau mới...

Nhạc Xương trông thấy y ngẩn người tại chỗ, bất giác buột miệng hỏi :

- Bảo Bối đệ đệ, nửa năm nay ngươi theo sư phụ học được những gì vậy?

Bảo Bối nghiêm túc nói :

- Thứ gì cũng học cả, nhưng điều cần nhất là phải học “biết người”.

Nhạc Xương cho rằng mình nghe lầm, nhắc lại lần nữa :

- Nói sao? “Biết người” ư?

Bảo Bối khẽ gật đầu nói :

- Bây giờ ta có thể biết tất cả những người mà ta đã gặp, trong lòng y đang suy nghĩ những gì, miệng y muốn nói gì, và y sắp sửa muốn làm gì...

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, trong lòng chẳng mấy tin, đồng thời cũng động tánh hiếu kỳ, bất giác đưa mắt nhìn vào trong nhà một cái, sau đó quay sang nhìn Bảo Bối nói :

- Quả thật ta chẳng mấy tin, ngươi bảo rằng ngươi học xong thuật “biết người”, vậy thì bây giờ hãy xem cho ta trước, coi việc ta muốn nói muốn làm thế nào?

Bảo Bối nói :

- Thế nhưng so với sư phụ, ta còn thua kém xa.

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Đây là việc đương nhiên rồi, sự kiện học trò trội hơn thầy ở trên thế gian này rất là hiếm có.

Bảo Bối không nói gì nữa, y tự thần tịnh khí đưa mắt nhìn Nhạc Xương không hề chớp.

Nhạc Xương thoát trông thấy thần sắc của Bảo Bối, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, hần cũng chẳng hiểu tại sao hết.

Hình như hần chẳng muốn tiếp xúc với nhãn thần của Bảo Bối chút nào cả, khi hần nhìn Bảo Bối, thấy đều liếc nhìn một cái vội vã, sau đó đưa ánh mắt nhìn sang nơi khác ngay.

Bảo Bối cứ chăm chăm nhìn hần, trên mặt không hề biểu lộ chút tình cảm gì hết.

Thình lình ngay lúc này...

Bảo Bối mỉm cười nói :

- Nay Xương ca, chúc mừng ngươi nha.

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Chúc mừng ta ư? Há há! Chỉ cậy vào một câu nói này của ngươi, đủ biết thuật “biết người” của ngươi chẳng tài ba chút nào, vì... ồ...

Bảo Bối lại nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Thế nào, Xương ca ca không lập tức đuổi tới Thiên Sơn, đương nhiên là vì mối cảm tình nam nữ rồi, trông tình hình hôm nay hình như không phải vì Quân tử tử, chẳng lẽ không nên chúc mừng hai người sao?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế bất giác giật bắn người, hấn trơ mắt nhìn Bảo Bối, quả thật không làm sao tin nổi, thế nhưng sự thật phơi bày trước mặt, hấn không thể chẳng tin, thoáng do dự trong giây lát, sau đó lại nói :

- Ngoài ra thế nào nữa?

Bảo Bối chẳng cần suy nghĩ gì cả, trả lời ngay :

- Ngươi đang lấy làm lạ?

Quả thật Nhạc Xương đang lấy làm lạ lòng những tập khí xấu trước kia của Bảo Bối không còn nữa, thay vào đó trầm tĩnh và tỏ ra lão luyện.

Bảo Bối thấy hấn cau mày trầm tư không nói gì hết, suýt nữa phải bật cười, y nghĩ rằng quả nhiên cảm nan diệu kế của sư phụ rất tài ba, thế rồi y khẽ cười một tiếng nói :

- Xương ca ca, ngươi thấy thuật “biết người” của tiểu đệ thế nào?

Nhạc Xương suy nghĩ giây lát, nói :

- Ô! Hình như có chút hình bóng, thế nhưng chỉ có chút hình bóng mà thôi.

Bảo Bối cười hí hí nói :

- Này Xương ca ca, ngươi cho rằng tiểu đệ nói chưa tường tận chứ gì?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Nếu như chỉ nói lời đơn giản như vậy, thế thì thuật “biết người” này cũng chẳng có gì là hay ho cả. Trương Tam, Lý Tứ và Vương Nhị thấy đều có thể giả mạo “biết người” rồi.

Bảo Bối bỗng nghiêm sắc mặt, nói :

- Được, vậy thì bây giờ tiểu đệ nói tường tận một chút, này Xương ca ca, chiếu theo nguyên hành trình của ngươi, có phải chuyến đường kế tiếp ngươi sẽ đến Tây Hồ chăng?

Nhạc Xương gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Bảo Bối lại nói tiếp :

- Bây giờ Xương ca ca không cần đi nữa.

Nhạc Xương giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Bảo Bối đáp :

- Ngươi có đi cũng bằng thừa, vậy thì hấp tấp đuổi đến đó làm gì?

Nhạc Xương động lòng hỏi :

- Sao ngươi biết ta đuổi đến đó cũng bằng thừa?

Bảo Bối cười bí mật nói :

- Vì người có hẹn với người đã đuổi tới Thiên Sơn rồi, hơn nữa chuyến đi của y rất là quan trọng, nhất thời không trở về kịp đâu.

Nhạc Xương ngập ngừng nói :

- Ngươi muốn nói là... nàng...

Bảo Bối khẽ gật đầu đáp :

- Đúng thế, ta nói nàng đã đuổi đến Thiên Sơn rồi.

Bây giờ Nhạc Xương hoàn toàn tỉnh rượu, đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Bảo Bối nói :

- Nàng... nàng đến Thiên Sơn rồi, có thật chăng?

Bảo Bối mỉm cười nói :

- Nếu không thật thì ta chẳng cần ngươi đến Tây Hồ rồi.

Nhạc Xương nghe nói thế, lâm bẫm nói thầm :

- “Vậy thì... ta phải đi ngay bây giờ...”

Thiên Sơn Tuyết Phong

Nhạc Xương đưa mắt nhìn trăng khuyết sao tàn ở tận chân trời, trong đầu óc cứ suy nghĩ lung tung, tại sao Xảo Nương phải hấp tấp đuổi đến Thiên Sơn?

Nàng và Kim Tiền bang chẳng có chút can hệ gì cả, tại sao lại vội vã đuổi đến Thiên Sơn, chẳng lẽ xảy ra sự biến gì chăng? Cho dù có như thế nàng cũng phải nói lại một lời cho mình hay chứ?

Thế nhưng, làm sao Bảo Bối lại biết được những sự kiện này?

Cho dù y từng gặp Xảo Nương, nhưng Xảo Nương cũng quyết không mạo muội mang những sự kiện này thuật lại cho Bảo Bối nghe đâu.

Hắn không làm sao hiểu nổi những vấn đề này, thế rồi hắn thắc mắc hỏi :

- Này Bảo Bối đệ đệ, có phải chính nàng đã bảo người chuyển cáo những sự việc này cho ta hay không?

Bảo Bối mỉm cười gật đầu nói :

- Xương ca ca! Nếu như nàng chẳng nói cho ta hay, thì làm sao ta lại biết nhiều như thế?

Nhạc Xương biết y chẳng nói lời hư dối, sau đó lại hỏi :

- Vậy thì nàng đến Thiên Sơn với mục đích gì?

Bảo Bối kêu ủa một tiếng nói :

- Chẳng phải hai người đã hẹn nhau đó sao?

Nhạc Xương lẩm bẩm nói :

- Hai ta chẳng hẹn nhau bao giờ.

Bảo Bối nhìn lên Nhạc Xương một cái, nói :

- Vậy thì lạ lùng rồi, nàng nói với ta rằng có hẹn với người, hơn nữa còn nói Xương ca ca là thiên hạ đệ nhất kỳ nam tử, trí dũng song toàn. Chuyến đi Thiên Sơn chính là vì để vãn cứu sinh linh thiên hạ, ngăn cản trận võ lâm huyết kiếp, cho nên mới bất chấp mọi nguy hiểm xông vào hang cọp quyết làm cho Kim Tiền bang tan rã.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Chính nàng đã nói thế ư?

Bảo Bối gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Nhạc Xương đưa mắt nhìn vào trong nhà nói :

- Quân muội và Tiểu Oanh có biết không?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Ô! Hiện giờ thì chưa biết.

Nhạc Xương trầm ngâm giây lát nói :

- Bảo Bối đệ đệ! Bây giờ trời sắp sáng, nếu nói vậy thì ta không chần chừ nữa, ta về phòng chuẩn bị hành lý, trời vừa sáng là ta lên đường ngay, nhờ người nói lại cho họ biết.

- Xương ca ca cứ việc đi trước, bọn này cũng sẽ đuổi đến sau.

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt nói :

- Tổng đàn trọng địa của Kim Tiền bang chẳng đơn giản đâu, đồng ý không phải là Long đàm Hổ huyết nhưng cũng vô cùng nguy hiểm, các người không nên mạo muội xông pha.

Bảo Bối mỉm cười nói :

- Xương ca ca cứ việc yên tâm, cho dù ta muốn xông pha, nhưng cũng có người ngăn cản.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngăn người trong giây lát, khi hắn định lên tiếng hỏi ai đã ngăn cản y bỗng nghe trong nhà có một tiếng kêu khẽ, kế đó Tiểu Oanh đã xuất hiện trước cửa nhà, thế rồi hắn mỉm cười nói :

- Hãy thay mặt ta cáo từ với hai người nha!

Dứt lời hắn đứng phắt dậy, đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

Bây giờ Tiểu Oanh đã thoăn thoắt bước ra ngoài, kêu bạch một cái ngồi trên ghế Nhạc Xương vừa ngồi, mỉm cười nói :

- Xương ca ca đi rồi, ta cùng người uống vài ly cũng được!

Dứt lời ả cầm bình rót đầy hai ly rượu, sau đó tự nâng ly của mình lên thắm môi một cái, đưa mắt tổng tình nhìn Bảo Bối cười tủm tỉm một tiếng.

Tức thì Bảo Bối đã ngậy người ra tại chỗ, nửa năm nay y thấy Tiểu Oanh có nhiều thay đổi, nhất là dưới ánh trăng trông ả nhu mì và xinh đẹp hơn trước kia nhiều.

Tiểu Oanh thấy Bảo Bối cứ đưa mắt chăm chăm nhìn mình bất giác thẹn đỏ mặt nói :

- Saso ngươi cứ đưa mắt nhìn người ta như thế?

Bảo Bối không trả lời câu hỏi của ả, lăm bằm nói :

- Ta đang suy nghĩ ta không nên lừa dối Xương ca ca, thế nhưng...

Tiểu Oanh ngược đầu lên nói :

- Nói sao? Ngươi đã lừa dối Xương ca ca, ngươi... lừa dối hấn như thế nào vậy?

Bảo Bối thấy mình lỡ lời, nhưng không thể chối nữa, y suy nghĩ giây lát, nói :

- Ta đã lừa hấn đến Thiên Sơn, thế nhưng đây là sự phụ lão nhân gia bảo ta làm thế, vài ngày nữa ta còn phải đuổi tới Tây Hồ để đánh lừa ả Hồng Đậu Ma Nữ gì đó nữa.

Tiểu Oanh ngạc nhiên nói :

- Tại sao sự phụ ngươi bảo ngươi đánh lừa họ?

Bảo Bối nói :

- Vì cứu vãn võ lâm khỏi rơi vào kiếp trầm luân.

Tiểu Oanh lại nói :

- Xương ca ca là hạng người có khí khái, người không cần lừa dối hấn, hấn cũng quyết chẳng chịu bó tay ngồi yên đâu.

Bảo Bối khẽ gật đầu nói :

- Ta vẫn biết như thế, nhưng mà nếu không đánh lừa họ e rằng không kịp, làm như vậy chẳng những có thể giải cứu một số đông không bị sát hại, hơn nữa đối với công việc giải thể Kim Tiền bang cũng sẽ giảm bớt rất nhiều khó khăn, có điều ta chỉ lo Xương ca ca đơn thân độc mã xông vào trận địa, chẳng biết có xảy ra việc bất trắc gì hay không mà thôi.

Tiểu Oanh trầm tư giây lát, bỗng nhiên nói :

- Sự phụ tỷ tỷ có biết người đánh lừa Xương ca ca không?

Bảo Bối lắc đầu nói :

- Không biết.

Tiểu Oanh nghe nói thế lập tức đứng phắt dậy nói :

- Để ta vào nói lại cho sự phụ tỷ tỷ hay.

Dứt lời ả lượn mình chạy vào nhà ngay.

Bấy giờ tại chân trời đã hiện ra một cầu vồng.

Thiên Sơn tọa lạc trung bộ Tân Cương, dài cả hai ngàn mấy trăm dặm, chia làm nam bắc hướng lộ, gồm những dãy núi trùng trùng điệp điệp, cao tận trời xanh, trông thật hùng vĩ.

Tuyết Phong là ngọn núi chánh của Thiên Sơn, vì ở một địa thế cực cao và đóng băng quanh năm suốt tháng, gặp lúc gió bão băng tuyết chảy thành vô số sông băng chảy siết nước bay tung tóe, tiếng kêu như sấm nổ, thế mạnh chẳng khác gì như cơn bão lụt kinh người, phàm những ai gặp phải cảnh lụt này không người nào sống sót được cả.

Một thân một mã, mặt đầu phong trần, tung ngựa chạy đến chân núi Tuyết Phong.

Hắn ngược đầu nhìn lên trên, những cảnh vật lọt vào ánh mắt toàn là băng tuyết một màu trắng xóa.

Hắn vừa lau mồ hôi trán vừa đảo mắt quan sát xung quanh, nghĩ bụng :

- “Quả nhiên Tuyết Phong này danh bất hư truyền, nói cho ngay, đứng ra nên gọi là Băng Phong mới phải, chẳng có lộ xá, chẳng có cây cối, cả chỗ bám vào để leo trèo cũng không có luôn”.

Nhạc Xương do dự giây lát, cuối cùng trở mình nhảy xuống ngựa, đồng thời gỡ túi lương thực và túi thức uống đã buột vào phía sau yên ngựa ra, và buộc vào thắt lưng, sau đó giơ tay vuốt ve cổ ngựa, lăm bằm nói :

- Nay hồi kỳ mã, trên đường đi đã làm khổ ngươi nhiều, chón này mệnh mông vắng người, cho ngươi được tự do sinh sống, từ rày về sau không cần tung vó bay chạy cực nhọc nữa.

Nói xong hấn tháo yên ngựa ra và vút ở bên cạnh, khẽ vỗ vào hông ngựa một cái, tức thì kỳ mã nọ ngược đầu lên trời hí một tiếng thật dài, sau đó chạy tới bên cạnh yên ngựa, co giò nằm dài trên đất.

Nhạc Xương khẽ lắc đầu một cái, hình như kỳ mã lưu luyến không chịu rời khỏi hấn, thế rồi hấn cũng không làm gì hơn, đành móc túi gắm khăn vải có viết chữ máu ra.

Hắn bày khăn vải ra, lăm bằm đọc :

“Ta nghĩ rằng ngươi cũng chỉ là một người phạm, đương nhiên ngươi cũng có tất cả dục vọng của một người phạm, hãy mang theo chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân đến Thiên Sơn Tuyết Phong, sẽ có người tiếp ứng tại đây, lúc đó ngươi sẽ được thỏa mãn...”

Hắn trầm tư giây lát, sau đó vo tròn khăn vải và cầm trong tay, phóng mắt quan sát đỉnh phong lần nữa, thế rồi hắn đề tụ chân khí, khẽ nhún hai mũi chân một cái nhảy vọt lên trên.

Vách núi đóng băng quanh năm suốt tháng, rắn chắc như sắt đá, hơn nữa láng bóng trơn trượt, không thể nào bám chân vào được hết, may nhờ khinh công hắn đã đạt đến một cảnh giới tối cao, bằng không cũng chớ hòng thăng lên đỉnh phong được.

Khi Nhạc Xương lên tới đỉnh phong hắn đã thở hồng hộc không ngừng.

Nhạc Xương lấy túi đựng nước ra, vừa uống được hai hớp, bỗng thấy phía sau Tuyết Phong có một đoàn bóng trắng từ chân núi lao lên đỉnh nhanh như chớp.

Nhạc Xương bắt giắc giật bắn người lên, hắn lập tức định thần trở mắt quan sát giây lát, mới hay đoàn bóng trắng nọ không phải nhảy tung lên, mà cũng chẳng phải leo trèo lên, hình như trên đỉnh phong có một dây thừng vô hình từ từ kéo đoàn bóng trắng nọ lên.

Chỉ trong chốc lát, đoàn bóng trắng nọ càng lên càng gần, bấy giờ Nhạc Xương mới trông thấy rõ ràng, té ra đối phương là một nữ nhân toàn thân trắng như tuyết, cả đầu tóc cũng sử dụng da thỏ bao lại luôn.

Nhạc Xương đang còn kinh ngạc đưa mắt nhìn đối phương, nữ nhân nọ đã thoăn thoắt chạy tới trước mặt hắn, cúi đầu vái chào nói :

- Chẳng hay có phải các hạ đến đây dự ước hẹn chăng?

Nhạc Xương động lòng, vội lên tiếng đáp :

- Đúng thế!

Nữ nhân áo trắng đưa mắt quan sát hắn từ trên xuống dưới một cái, nói :

- Các hạ có mang theo tín vật chăng?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, bất giác kêu thầm một tiếng: Hồng rồi!

Hắn nhất thời sơ ý đã giao chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân cho Tôn Vô Ky, tín vật mà đối phương vừa nói, có lẽ là chiếc thủ cấp đó rồi.

Hắn khẽ chau đôi mày kiếm lại, trong lòng lấy làm luống cuống, chẳng biết quên mang theo chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân, đối phương có bằng lòng cho mình gặp Bang chủ Kim Tiền bang hay không?

Hắn bất giác từ từ bày chiếc khăn vải trong bàn tay ra, đồng thời ngập ngừng nói :

- Tín vật ư? Tín vật...

Bỗng thấy nữ nhân áo trắng nọ chớp nháy đôi mắt hai cái, từ từ tiến tới vài bước đến gần chỗ Nhạc Xương, giơ tay lấy chiếc khăn vải qua, xem sơ qua một cái, sau đó gương mặt lạnh như tiền của y lộ vẻ cười yêu kiều, nói :

- Vậy thì người là Nhạc thiếu hiệp rồi? Xin lượng thứ lúc này đã thất lễ!

Nhạc Xương vội chấp tay vái chào nói :

- Không dám, tại hạ chính là Nhạc Xương, xin hỏi cô nương...

Nữ nhân áo trắng cười tùm tùm một tiếng, nói :

- Tiểu nữ tên là Bạch Như Tuyết, chương quản tất cả sự vụ Nghinh Tân viện, từ khi thiếu hiệp rời khỏi Động Đình, chúng tôi từng nhận được vài lần phi báo, suy đoán rằng có lẽ thiếu hiệp sẽ đến nơi đây vào lúc sáng này, cho nên tiện thiếu cung hầu tại chân núi Tuyết Phong từ lâu, không ngờ vì thiếu hiệp chẳng thuộc đường xá nên đã đi vòng ngõ trước Tuyết Phong đến đây.

Nhạc Xương thấy cô ta nhu mì hữu lễ, hắn cũng khẽ cười hoàn lễ, nói :

- Đã làm cho Bạch cô nương đợi lâu, tại hạ thành thật cáo lỗi vậy.

Bạch Như Tuyết mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp chớ khách sáo làm gì, đúng ra tiện thiếp phải cáo lỗi với ngài, vì đi vòng phía trước Tuyết Phong rất là vất vả, nếu tiện thiếp sớm nghĩ ra điểm này, có lẽ thiếu hiệp cũng chẳng vất vả đến thế.

Nhạc Xương thấy cô ta ăn nói uyển chuyển bèn mỉm cười nói :

- Nói vậy Bạch cô nương có ý rồi?

Bạch Như Tuyết cười ngượng ngừng nói :

- Nếu tiện thiếp có ý, thì cũng chẳng để thiếu hiệp đứng ngẩn người tại đây chịu đựng đói rét rồi.

Y vừa nói vừa cất tín vật vào túi áo, sau đó từ sau lưng rút hai miếng thép mỏng rộng năm tấc, dài một thước rưỡi ra giao tận tay Nhạc Xương, nói :

- Xin thiếu hiệp buộc hai miếng thép này vào bàn chân để tiện đi đứng trên tuyết phong.

Nhạc Xương cầm trong tay nhìn kỹ, thấy hai miếng thép này nhẵn bóng như gương, hai bên ngay giữa miếng thép đều có dây xích, phần trước phần sau miếng thép hơi cong lên.

Hắn đảo mắt quét nhìn phía dưới một cái, thấy đôi chân nhỏ bé của Bạch Như Tuyết cũng đang mang hai miếng thép như vậy, thế rồi hắn cũng y phép đặt hai chân lên hai miếng thép nọ và cài dây xích lại.

Bạch Như Tuyết móc túi lấy một dây màu trắng dài khoảng năm thước ra, sau đó khẽ phất một cái, tức thì một đầu dây đai bay vù vào tay Nhạc Xương, cô ta bèn nói giọng yêu kiều :

- Thiếu hiệp chỉ cần nắm chặt dây đai này, khép hai chân lại, hơi co hai đầu gối và đi trượt theo ta được rồi.

Thế rồi Nhạc Xương y lời khép hai chân và hơi co đầu gối lại, một tay nắm chặt dây lụa nọ, bỗng thấy Bạch Như Tuyết đảo mình chạy xuống chân núi nhanh như chớp.

Hắn sức cảm thấy dây đai trong tay cứng hẳn, tức thì có một sức lực khá mạnh kéo cả thân người hắn lao về phía trước, hắn vội vàng tụ thần định khí hơi khom người, và đưa mắt nhìn xuống chân.

Chỉ thấy những băng tuyết trắng xóa bay ngược dưới chân thân tốc kinh người.

Chỉ trong chốc lát họ đã xuống tới chân núi.

Ngay lúc sắp xuống tới chân núi bỗng thấy Bạch Như Tuyết xoay vòng một cái, mang Nhạc Xương lướt vào trong một thung lũng chật hẹp, càng vào càng sâu, cuối cùng chẳng còn trông thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Trong lúc Nhạc Xương đang còn kinh ngạc, bỗng cảm thấy đường núi càng đi tới càng thấp dần, hình như hắn đang đi qua một đường hầm trong lòng núi thì phải.

Nhạc Xương chỉ cảm thấy được kéo đi trong đường hầm quanh co một hồi lâu, kể đó trước mặt bỗng sáng ngời.

Mặc dù bấy giờ vẫn chưa thấy trời xanh, nhưng Nhạc Xương vẫn trông thấy cảnh vật ở xung quanh rất rõ ràng.

Hắn còn đang thắc mắc chẳng biết ánh sáng từ đâu soi tới, bỗng cảm thấy dây đai trong tay giật mạnh một cái, bất giác run bắn người lên, thì thân người hắn vừa xoay được nửa vòng và dừng ngay tại chỗ.

Bạch Như Tuyết mỉm cười nói :

- Bấy giờ thiếu hiệp có thể cởi tuyết xa ra được rồi.

Nhạc Xương y lời cởi hai miếng thép mang dưới chân ra, thấy trước mắt là một cánh cửa nâu, bèn lên tiếng hỏi :

- Bạch cô nương, đây là đâu vậy?

Bạch Như Tuyết cũng tự tay cởi tuyết xa ra, và đáp :

- Cửu U Môn.

Nhạc Xương vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, đưa mắt chăm chăm nhìn cặp sư tử đang ngồi trước cửa.

Mặc dù Nhạc Xương có võ công cao cường và lớn gan, nhưng khi trông thấy giống dã thú hung dữ này, cũng bất giác giật mình và vội âm thầm vận công phòng bị.

Nhạc Xương theo sau lưng Bạch Như Tuyết đi xuyên qua Cửu U Môn, từ từ tiến về phía trước, những cây cối trồng dọc theo đường đi to lớn vô cùng, mùi hoa thơm tỏa ra thơm phức.

Điều hắn lấy làm lạ là vô số mỹ nữ diễm kiều đi ngang chậm chậm, nhưng không một ai chào hỏi Bạch Như Tuyết hết, làm như họ chẳng hề quen biết với nhau.

Chẳng mấy chốc họ vào tới một phòng sảnh vô cùng hoa lệ.

Sau khi Bạch Như Tuyết mời khách an tọa, bỗng thấy hai nữ đồng tay bưng một hộp gỗ trầm thoăn thoắt bước vào, cả hai đều đặt một hộp gỗ trầm lên bàn một cách nhẹ nhàng, sau đó lui ra ngoài đứng nghiêm ở hai bên.

Bạch Như Tuyết mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp đi xa mệt nhọc, trong hộp có y phục, sau khi thiếu hiệp tắm tấp xong cứ việc lấy ra thay mặc, thiếu hiệp tạm thời dùng nơi đây làm chốn nghỉ ngơi, chẳng biết có vừa ý không?

Nhạc Xương khẽ gật đầu nói :

- Không dám, quả thật đây là phòng xá xinh đẹp nhất mà trong đời tại hạ từng thấy.

Bạch Như Tuyết đảo mắt quét nhìn xung quanh một cái nói :

- Thiếu hiệp nói thế, quả thật ta chẳng uống công chút nào, hai nữ đồng này sẽ lo phần ăn uống, sau khi thiếu hiệp tắm gội xong cứ việc nghỉ ngơi tự nhiên, vào lúc cơm chiều tiện thiếp sẽ đến tiếp thiếu hiệp.

Nhạc Xương nói :

- Cô nương có bận việc chi xin cứ tự nhiên.

Bạch Như Tuyết đưa mắt nhìn Nhạc Xương cười thần bí một tiếng, sau đó quay sang nói với hai nữ đồng :

- Sau khi hai người thị hầu thiếu hiệp dùng xong cơm nước, hãy gọi Yên Trân tới phục vụ cho hần tắm gội.

Dứt lời thoăn thoắt bước ra ngoài luôn.

Bấy giờ một trong hai nữ đồng bưng một cái hộp gỗ vào trong phòng nghỉ, còn nữ đồng kia thì mở nắp hộp gỗ còn lại, sau đó từ trong hộp lấy thức ăn rượu thịt ra bày trên bàn.

Xong xuôi, hai nữ đồng lại lui ra sau đứng nghiêm ở hai bên không nói gì hết.

Nhạc Xương muốn từ miệng hai nữ đồng truy vấn một số việc cần thiết, thế nhưng dù cho Nhạc Xương nói khô cổ họng, ngoại trừ chỉ biết một người tên là Mộ Dung và một người tên là Mộ Nhan, ngoài ra họ chẳng biết gì khác hơn.

Nhạc Xương thấy chẳng hỏi được gì hết, cũng không thêm hỏi nữa, bèn động đũa ăn uống cho no bụng trước đã.

Cơm nước xong, hai nữ đồng dẫn hần vào một căn phòng nhỏ ở bên phải tiểu sảnh, đồng thời mang cả cái hộp gỗ nọ vào phòng, mời hần tắm gội thay y phục.

Thế rồi Nhạc Xương vào phòng tắm cởi y phục ra, khi hần bước tới cái hồ tắm xây bằng ngọc thạch, bỗng nghe thấy một tràng những tiếng chân bước đi nhanh nhẹ vang tới, sau đó dừng lại bên ngoài cửa phòng.

Kể đó hần thấy một nữ xinh đẹp đẩy cửa bước vào phòng, y đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó quay người khép cửa phòng lại.

Nhạc Xương giật mình kêu bồm một cái, nhảy vào hồ tắm ngay, hần núp dưới nước, la lớn tiếng :

- Hãy mau ra ngoài nào, ta đang tắm rửa mà.

Nữ lang nọ không thêm trả lời, lập tức cởi y áo ra, để lộ thân trắng như bạch tuyết chỉ mặc mỗi chiếc áo sát nách như cái quần ngắn ngắn.

Thế rồi cô ta từ trong kệ đóng dính vách tường lấy ra xà bông và khăn tắm xuống uốn éo thân thể liều bước về hồ tắm.

Nhạc Xương nghe tiếng động đoán biết đối phương chẳng những chưa rời khỏi, hơn nữa đang từ từ bước về hồ tắm, bấy giờ hần sức nghĩ lại lời Bạch Như Tuyết sắp rời khỏi từng nói với Mộ Dung và Mộ Nhan :

- Sau khi hai người thị hầu thiếu hiệp dùng xong cơm nước xong, hãy gọi Yên Trân tới phục vụ cho hần tắm gội.

Vậy thì nữ lang này ắt là Yên Trân nọ rồi.

Hần suy nghĩ đến đây giật mình khép chặt hai mắt lại, nói giọng run run :

- Người hãy ra ngoài mau.

Nữ lang đứng yên bên hồ nước dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, nói :

- Người chó cuống lên như thế. Người tưởng rằng chui dưới nước thì chẳng hề gì chẳng? Chẳng lẽ người không để ý nước trong đến thấy tận đáy hồ sao?

Nhạc Xương thoát nghe cô ta nói thế khẽ mở hai mắt ra nhìn, quả nhiên nước trong đến nhìn thấy đáy, bắt giác then đỏ mặt, vừa nhắm chặt hai mắt vừa luống cuống nói :

- Ta van người, hãy ra khỏi phòng nhanh lên nào, cảm ơn người, ta không cần ai phục vụ ta tắm cả.

Hần vừa nói vừa từ từ rút người vào trong góc hồ.

Nữ lang nọ nói giọng yêu kiều :

- Đây là mệnh lệnh của Viện chủ, cho dù ta có mười mạng sống cũng không dám kháng lệnh, chẳng lẽ người nhẫn tâm trông thấy ta vì người mà thân thọ độc hình sao?

Nhạc Xương vội lên tiếng nói :

- Được, để ta nói lại với Viện chủ cho, quyết không buộc tội người đâu, người ra khỏi đây đi.

Nhạc Xương nói chưa hết lời bỗng nghe bồm một tiếng, hần bắt giác giật bắn người lên, ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay nữ lang nọ đã nhảy vào hồ nước đang dang hai tay lao về hướng hần.

Nhạc Xương giật mình, vội nín thở chui đầu dưới nước.

Nữ lang nọ thấy hần hoảng sợ đến thế bắt giác ngạc nhiên nhủ thầm :

- “Nam nhân trên cõi thế gian này có biết bao nhiêu mà kể. Mình cũng từng gặp vô số đàn ông, nhưng có bao giờ trông thấy một người ngu ngốc như hần đâu?”

Cô ta suy nghĩ đến đây bỗng giơ tay khẽ vỗ vào hông hần một cái, tức thì Nhạc Xương cảm thấy tứ chi mềm nhũn, thân thể từ từ chìm xuống nước.

Đồng thời ngay lúc này bỗng có hai cánh tay ngà ngọc luồn qua sau lưng hần, nhẹ nhàng hần lên khỏi mặt nước, đặt trên tảng đá bạch ngọc rộng khoảng một thước ở bên cạnh hồ nước.

Nhạc Xương thở dài một tiếng, bắt giắc rùng mình một cái.

Nữ lang nọ tủm tỉm cười một tiếng, nói :

- Một nam tử hán đại trượng phu lại để một nữ nhân ẵm lên...

Nhạc Xương trợn ngược hai mắt, vừa xấu hổ vừa căm phẫn nhìn nữ lang nọ, nói :

- Ai bảo ngươi ẵm ta? Không biết xấu hổ chút nào, hãy ra khỏi đây nhanh lên.

Nữ lang nọ cười một tiếng rất yêu kiều nói :

- Ra khỏi đây ư? Được! Thế nhưng để ta tắm rửa cho ngươi xong cái đã.

Dứt lời, cô ta thò tay vào hồ nước, tát nước lên mình Nhạc Xương lia lịa.

Nhạc Xương giận cuống lên, nhưng huyết đạo bị khống chế, chẳng làm gì được đối phương hết.

Hắn nghiến răng kêu ken két, sau đó nhắm mắt nói :

- Ngươi không ra ngoài, ta phải chửi rửa ngươi đây.

Nữ lang nọ cười hí hí nói :

- Ngươi cứ việc chửi, Tôn đại nương ta chẳng hề quan tâm thứ này bao giờ cả.

Mặc dù Nhạc Xương nhắm chặt hai mắt, nhưng trong lúc thoáng nhìn cô ta một cái, dường như hình bóng của nữ lang nọ đã ăn sâu vào ấn tượng hắn.

Quả thật dung nhan y yêu kiều, diễm lệ hết sức, nhất là cặp mắt câu hồn nọ, còn đôi môi tiểu anh đào hấp dẫn ấy, tất cả đều quyền rũ.

Quả nhiên đây chính là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhạc Xương thoáng nghe y tự xưng là Tôn đại nương, bắt giắc động lòng nói :

- Ngươi... ngươi chính là Tôn đại nương sao? Tôn Vô Kỵ là...

Tôn đại nương bỗng cười lào lạo một tiếng, nói :

- Há há, té ra ngươi cũng chẳng tốt lành chút nào, chỉ giả đồ làm ra vẻ đứng đắn thế thôi, ngươi đóng tuồng khéo hết sức, suýt nữa lão nương...

Cô ta nói tới đây bỗng im lặng, véo lên mặt Nhạc Xương một cái, vừa cười vừa nói tiếp :

- Chớ giả đồ làm gì nữa, hãy mở mắt ra nào!

Nhạc Xương nhắm mắt cố trấn tĩnh, tinh thần lại, hắn liên tưởng một số người đã bị hủy dưới chân Tôn đại nương.

Tôn đại nương thấy hắn lẳng lẳng không nói gì hết, lại tưởng rằng hắn đã thẹn thùng vì mình nói trúng tâm ý hắn, thế rồi y giohại bàn tay sờ mó toàn thân Nhạc Xương.

Nhạc Xương muốn vùng vẫy nhưng toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực, hắn liền lên tiếng chửi rửa inh ỏi :

- Này tiện tỳ vô sỉ! Hãy cút khỏi đây nhanh lên, nếu ngươi không dừng tay, đợi lát nữa gặp Viện chủ các ngươi...

Lúc hắn nói đến hai chữ “Viện chủ”, sức nảy ra một kế, sau đó lại nói tiếp :

- Tiện tỳ! Ngươi có biết quan hệ giữa ta và Bạch Như Tuyết viện chủ các ngươi là như thế nào không?

Tôn đại nương bĩu môi kêu hừ một tiếng, nói :

- Quan hệ thế nào? Bất quá cũng thế thôi.

Dứt lời y giohại bàn tay lên xoa vào nhau giây lát.

Nhạc Xương chẳng trông thấy y làm động tác xoa tay, chỉ cảm thấy y dừng tay không sờ mó nữa, hắn lại tưởng câu nói này phát sanh hiệu quả, thế rồi trong lòng hơi yên tâm, sau đó lại nói tiếp :

- Cho nên... ngươi chớ làm ầu, nếu để cô ta biết thì nguy đấy.

Tôn đại nương lạnh lùng tăng hắng một tiếng, nói :

- Cũng chẳng có gì là nguy hiểm hết, nàng và ngươi được... đương nhiên ta cũng được...

Cô ta chưa dứt lời bỗng nhiên có một thanh âm lạnh lùng từ ngoài cửa phòng nổi lên nói :

- Đương nhiên ngươi cũng được, ngươi cứ làm thử xem nào?

Tôn đại nương mặt mày biến sắc, cô ta đã nhận ra tiếng nói của Bạch Như Tuyết Viện chủ Nghinh Tân viện, lập tức cúi đầu đáp :

- Tiểu tỳ đang nói chuyện với thiếu hiệp thế thôi, xin Viện chủ chớ hiểu lầm.

Bạch Như Tuyết cười lạnh lùng nói :

- Bản tọa biết rằng hôm nay ngươi ắt lộ nguyên hình ra. Quả nhiên ta đoán không sai chút nào. Nhạc thiếu hiệp là giống rồng phượng, cho ngươi được phục vụ hắn tắm gội là phước lắm rồi, ai ngờ ngươi là mèo gập mỡ, chỉ trong bỗng chốc đã lộ đuôi chồn ra, hãy giải huyết cho thiếu hiệp nhanh lên.

Tôn đại nương kêu vâng một tiếng, lập tức giohại tay giải huyết cho Nhạc Xương ngay.

Bạch Như Tuyết lạnh lùng nói tiếp :

- Thiếu hiệp tắm xong xin cứ nghỉ ngơi tự nhiên. Yên Trân! Người hãy đi với ta.

Dứt lời tiếng chân bước từ từ xa dần.

Tôn đại nương thấy miếng mồi ngon sắp vào mồm, bỗng lại bị người khác cướp mất, quả thật y chẳng đành chút nào.

Bỗng nhiên, y nảy ra một kế, nhủ thầm :

- “Được! Ta sẽ làm thế này, cho người biết tay ta!”

Tức thì gương mặt y thoáng hiện một vẻ cười giảo quyết, sau đó y vội vàng mặc y phục vào, đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, mới quay người rời khỏi phòng tắm.

Nhạc Xương đợi Tôn đại nương đi khỏi, hẩn mới mở mắt từ từ ngồi dậy, vội vàng bước tới gài cửa phòng lại.

Thế rồi hẩn cũng không còn hứng thú tắm gội nữa, vội vàng lau khô mình mẩy và thay mặc y phục, trở về phòng nghỉ ngơi.

Hẩn chẳng hiểu tại sao Bang chủ Kim Tiền bang lại đối xử với mình tử tế như thế?

Rốt cuộc đối phương hẹn mình đến đây với mục đích gì?

Tại sao không lập tức gặp mặt mà phải đợi đến bữa yến tiệc chiều tối?

Chẳng hay Quách Linh và Từ Lương có xuất hiện trong bữa yến tiệc tối nay không?

Số vấn đề này cứ quay cuồng trong đầu óc hẩn.

Thế rồi hẩn vì quá mệt mỏi đã nằm thiếp đi lúc nào mà không hay.

Nhạc Xương đang nằm ngủ thật say, bỗng nghe người nào đang khẽ gọi hẩn, bắt giắc giật mình mở mắt, mới hay Bạch Như Tuyết đang đứng ở cửa phòng, hẩn lập tức trở mình ngồi dậy, ngượng ngùng nói :

- Thành thật cáo lỗi cùng Bạch cô nương, tại hạ nằm ngủ hồi nào mà chẳng hay.

Bạch Như Tuyết cười tủm tỉm một tiếng, nói :

- Phải nghỉ ngơi cho khỏe, bây giờ sắp tới giờ yến tiệc, hãy thu dọn nhanh lên. Họ đang chờ đợi chúng ta đây.

Dứt lời, cô ta bước ra tiểu sảnh ngồi trên ghế đợi hẩn.

Nhạc Xương chỉnh y áo lại, sau đó mới bước ra tiểu sảnh, thấy Bạch Như Tuyết đã thay mặc một bộ y phục màu sắc rực rỡ, buộc miệng nói :

- Bạch cô nương, rất đông người tham dự yến tiệc này chẳng?

Bạch Như Tuyết khẽ gật đầu nói :

- Ô! Cáp đầu mục trở lên đều có mặt đông đủ.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Bữa yến tiệc này có ý nghĩa gì đặc biệt chẳng?

Bạch Như Tuyết đưa cặp mắt tình tứ nhìn hẩn một cái, nói :

- Đương nhiên là vì giới thiệu người cùng gặp mặt với mọi người.

Nhạc Xương khẽ chau đôi mày kiếm nói :

- Tại hạ bất quá chỉ là một giang hồ tiểu tốt, cũng đáng được long trọng đến thế sao?

Bạch Như Tuyết lắc đầu mỉm cười, nói :

- Vậy thì ta chẳng biết rồi, thế nhưng theo sự hiểu biết của tiện thiếp, cách đây một năm thiếu hiệp từng truy sát Tiểu Diện Âm Ma, tên tuổi đã nổi tiếng ngay từ đó.

Nhạc Xương thoát nghe nói thế, bắt giắc cười cay đắng một tiếng, vội lên tiếng nói :

- Lúc đó trẻ tuổi háo thắng, chẳng biết lợi hại gì cả, cô nương chớ chê cười.

Bạch Như Tuyết đứng dậy nói :

- Thiếu hiệp chớ khách sáo làm gì, thôi chúng ta đi chứ!

Dứt lời, cô ta cất bước đi trước.

Nhạc Xương lập tức theo sau ra khỏi tiểu sảnh rẽ sang hướng trái!

Trên đường đi hẩn luôn luôn ngửi thấy mùi thơm bông hoa, nhưng chẳng thấy bông hoa trồng ở đâu hết, Nhạc Xương chỉ trông thấy những Quỳnh Lâu Ngọc Vũ kiến thiết một cách hoa lệ, cho dù so với các cung vua cũng chỉ thế thôi.

Nhạc Xương bắt giắc khen thầm trong bụng :

- A! Kim Tiền bang bất quá là một tổ chức ô hợp, nhưng Tổng đàn của họ lại huy hoàng đến thế, những tài vật này cũng chỉ do cướp đoạt mà có...

Bữa tiệc tử vong

Bỗng nhiên hần nghĩ rằng tại sao mình không thừa lúc chưa gặp mặt Bang chủ Kim Tiền bang, hỏi thăm Bạch Như Tuyết có biết tung tích gì về Xảo nương không?

Thế rồi hần nhảy vọt tới sánh vai đi với Bạch Như Tuyết, nói :

- Này Bạch cô nương! Cô có nghe nói nhân vật Hồng Đậu Ma Nữ bao giờ không?

Đường như Bạch Như Tuyết hơi sững sốt giây lát sau đó mới nói :

- Ta từng nghe nói Hồng Đậu Ma Nữ Cung Nghiêm Diễm này, thế nhưng vì lý do ta ít hành tẩu giang hồ, nên chỉ nghe danh mà chưa có dịp gặp mặt, thiếu hiệp đề cập người này, chẳng lẽ có điều chi muốn chỉ giáo chăng?

Nhạc Xương khẽ lắc đầu nói :

- Không, ta cũng chỉ nghe người đồn đại cô ta và quý bang có mối quan hệ mật thiết...

Nhạc Xương thấy thần sắc của y tỏ ra thần nhiên, biết rằng y chẳng nói lời hư dối, thế rồi hần lái sang đề tài khác nói :

- Bạch cô nương đến đây được bao lâu rồi?

Bạch Như Tuyết liếc mắt nhìn hần một cái, nói :

- Khoảng sáu bảy năm nay.

Nhạc Xương tiếp lời nói :

- Vậy thì có lẽ cô nương biết một nữ hài nhi tên là Vệ Tiểu Linh rồi?

Bạch Như Tuyết trầm tư giây lát, lắc đầu nói :

- Không biết, nhưng ta chỉ biết một nữ hài nhi tên là Quách Linh, y là thiên kim của Quách đường chủ Hắc Hồ đường...

Nhạc Xương cười thâm trong bụng, không ngờ Quách Linh mất một nam hài nhi, song lại được một nữ hài nhi, có điều chẳng biết hiện giờ Tiểu Linh ra sao?

Chẳng hay có ở tại Tổng đàn này hay không?

Hần muốn hỏi, nhưng lại sợ Bạch Như Tuyết sanh nghi, hần thoáng do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn hỏi :

- Thiên kim của Quách đường chủ cũng ở tại đây sao?

Bạch Như Tuyết khẽ gật đầu nói :

- Đợi lát nữa người sẽ trông thấy y.

Bây giờ họ đã đi tới một đại hồng môn chỉ thấy hai bên đều có tám vệ sĩ áo gấm tay cầm binh khí đứng nghiêm ở đó.

Bạch Như Tuyết không dừng lại, vẫn tiếp tục bước vào trong.

Nhạc Xương cũng chẳng do dự cứ đi theo Bạch Như Tuyết bước vào đại hồng môn.

Chẳng mấy chốc hai người đi tới trước cửa một đại sảnh to lớn, có bốn đại hán áo gấm đứng ở hai bên.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn tới trước, thấy nơi đây hình như là một đại sảnh nghị sự, có nhiều bóng người đang lay động trong sảnh, tiếng cười nói nổi lên inh ỏi.

Bạch Như Tuyết đứng lui sang một bên, dang tay mời mọc nói :

- Mời thiếu hiệp...

Nhạc Xương khẽ gật đầu trả lễ, sau đó mới bước vào đại sảnh, Bạch Như Tuyết đi bên cạnh hần giơ tay chỉ đám đông người vừa cười vừa nói với Nhạc Xương :

- Họ đã chờ đợi thiếu hiệp từ nãy giờ.

Nhạc Xương phóng mắt nhìn theo hướng Bạch Như Tuyết vừa chỉ, thấy trong đại sảnh ngồi đông nghịt những người, có người đang chỉ trỏ tay chân la lớn tiếng đàm luận, có người ngồi yên tại chỗ trầm tư không nói gì hết.

Điều làm cho Nhạc Xương giật mình kinh hãi là tất cả những đối thủ của hần gần như hoàn toàn có mặt đông đủ.

Thình lình bầu không khí trong đại sảnh tịch lặng như tờ, tất cả mọi người đều im lặng không ai nói gì hết.

Những người tại tọa thấy đều giương to đôi mắt chăm chăm nhìn vào người Nhạc Xương, những ánh mắt này có số kinh ngạc và có số chan chứa hận thù.

Họ trố mắt nhìn Nhạc Xương không hề chớp nháy cái nào hết.

Nhạc Xương ưỡn ngực đứng tại chỗ, đưa cặp mắt liếc nhìn lại họ, cũng không chớp nháy cái nào cả.

Bạch Như Tuyết cảm thấy tình hình không ổn, thế nhưng y cũng chẳng biết tại sao số người này lại dùng nhãn quang như vậy để nghinh tiếp quý khách mà Bang chủ đã mời mọc đến...

Cô ta nhìn Nhạc Xương vừa cười vừa nói khẽ :

- Mời thiếu hiệp đi theo tiện thiếp.

Dứt lời, cô ta cất bước đi vào đám đông người trước.

Nhạc Xương cũng cười trả lễ, lập tức đi theo sau lưng cô ta vượt giữa đám đông bước đi ung dung, thần sắc thản nhiên, như là vào chỗ không người. Số người này đã khiếp sợ khí thế của Nhạc Xương, khi hắn đi qua họ thấy đều tự nhiên nhường đường cho một lối đi.

Nhạc Xương cũng chẳng thèm để ý đến họ, đi theo Bạch Như Tuyết đến một cái bàn đặt ở hàng trên, và ngồi tại đó.

Bạch Như Tuyết tỏ ra áy náy khẽ cười một tiếng, nói :

- Quả thật số người này kém lễ độ hết sức, xin thiếu hiệp chớ trách cứ họ làm gì...

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Cô nương khách sáo thế này, tại hạ càng lấy làm bất an.

Bạch Như Tuyết khẽ cúi đầu nói :

- Xin thiếu hiệp ngồi đây giây lát, tiện thiếp ra đây một chút sẽ quay trở lại ngay.

Nhạc Xương vội trả lễ nói :

- Cô nương bận việc, xin cứ đi tự nhiên.

Hắn đợi đến khi Bạch Như Tuyết đi khỏi hắn mới đảo mắt quan sát đám đông người một hồi.

Trong khoảng ba mươi bàn này hắn lần lượt phát hiện Quỷ Trảo Tử Quách Linh, Thiết Chương Tử Lương, Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn, Kim Thiên chân nhân Chương môn phái Không Động, Liễu Phùng Xuân, Cố Nhân, Đường chủ Kỳ Lân đường, Truy Hồn Tẩu và Tiểu Linh... còn một số khá đông như từng gặp mặt nhưng chẳng biết danh tự của họ là gì.

Khi Nhạc Xương thoát trông thấy Tiểu Linh hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa, hắn cảm thấy khí huyết sôi sục, tim đập nhanh hơn.

Quả nhiên Tiểu Linh đã trưởng thành và xinh đẹp hơn xưa nhiều, y ngồi ở bên cạnh Quỷ Trảo Tử Quách Linh, y như là con gái của gã thật.

Thế nhưng trên gương mặt xinh đẹp của y chẳng tìm ra mảy may nét vui vẻ vốn có của một thiếu nữ, mà thay vào đó chỉ là một thần sắc âu sầu, tái mét...

Nhạc Xương vừa đưa mắt nhìn Tiểu Linh vừa nhủ thầm :

- “Tội nghiệp cho Tiểu Linh cả một năm nay có lẽ đã thọ khổ khá nhiều, đã bị họ giày vò đến nông nỗi thế này, nhưng tại sao y lại nhận giặc làm cha như vậy ư?”

Tiểu Linh cố sức giương to cặp mắt nhìn Nhạc Xương một cách tò mò, hình như y đang nhìn một người có hình thù quái gở hoàn toàn xa lạ không bằng...

Nhạc Xương lấy làm lạ rằng, hình như Tiểu Linh đã biến thành một con người khác trông cặp mắt y lơ đãng vô thần...

Chẳng lẽ y...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác rung mình ớn lạnh tóc gáy, quả thật hắn không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Thình lình trong bầu không khí im phăng phắc giữa đám đông người bỗng có một âm thanh la lớn nói :

- Họ Nhạc kia, hãy yên tâm ăn cho no bụng một bữa, bằng không phải làm con ma đói đấy.

Tức thì đám đông người cười ầm lên.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn về hướng thốt ra tiếng nói, chỉ thấy số hán tử mắt to mày đậm ngồi tại đó hoàn toàn xa lạ, mình chẳng quen biết một ai.

Nhạc Xương cười lạnh lùng một tiếng, sau khi đưa mắt quét nhìn đám đông một cái, hắn lại đưa ánh mắt theo dõi Tiểu Linh tiếp. Bây giờ hắn chỉ quan tâm mỗi một mình Tiểu Linh mà thôi.

Thình lình ngay lúc này, bỗng thấy nơi cửa đại sảnh có bóng người lay động, kẻ đó có vài người xuất hiện.

Người đi đầu là một mỹ phụ trung niên, mình mặc áo bạc óng ánh, thần thái bà ta từ tường khả kính.

Cách sau lưng bà ta hai bước có Mạnh Huy và một lão nhân xa lạ đi theo hai bên, sau cùng là Thất Tiên Nữ môn hạ của Thất Xảo môn.

Tức thì số người ngồi trong đại sảnh lại im lặng hết, họ cùng nhau đưa mắt chăm chăm nhìn mỹ phụ trung niên và Thất Tiên Nữ.

Chỉ thấy họ vượt qua đám đông người, đã theo thứ tự ngồi bên trái cùng bàn với Nhạc Xương.

Khi họ trông thấy Nhạc Xương cũng có mặt tại tọa, hình như thoáng ngạc nhiên trong giây lát, mỹ phụ khề trung niên khề gật đầu với Nhạc Xương một cái, còn Mạnh Huy thì giả dò làm ra vẻ xa lạ chẳng quen biết gì với hắn. Lão nhân nọ thì đưa cặp mắt ngạc nhiên quét nhìn hắn một cái.

Nhạc Xương chẳng biết tại sao hôm nay Thất Xảo bà bà cũng đuổi đến đây?

Hơn nữa dẫn cả Thất Tiên Nữ môn hạ của bà ta tới? Chẳng lẽ giữa bà ta và Kim Tiền bang cũng có mối quan hệ sao?

Bỗng nhiên trong đám đông người có một lão nhân gầy gò đứng phất dậy.

Nhạc Xương nhận ra đối phương chính là Kỳ Lân đường chủ của Kim Tiền bang.

Chỉ thấy lão bước tới bên cạnh Mạnh Huy, ghé vào tai y nói khề giây lát, sau đó lại đi tới chỗ lão nhân đang ngồi đối diện với Mạnh Huy, cũng ghé vào tai lão thì thầm vài câu.

Lão nhân nọ đưa mắt nhìn Mạnh Huy khề gật đầu một cái, bỗng đứng phất dậy chỉ tay vào mặt Nhạc Xương, lớn tiếng nói :

- Chẳng trách gì ngươi dám ngồi tại đây, té ra ngươi là người có chút lai lịch.

Hừ! Thế nhưng ngươi nên biết rằng, muốn ngồi tại bàn này không phải là chuyện đơn giản đâu.

Nhạc Xương đưa mắt quét nhìn Mạnh Huy một cái, thấy lão không có phản ứng gì hết, thế rồi hắn cười khẩy một tiếng nói :

- Chẳng lẽ tại hạ ngồi đây không được sao?

Lão nhân nọ sa sầm nét mặt, mục lộ hung quang, la hét nói :

- Chớ kiêu căng nữa, ngươi tưởng rằng cậy vào Tiểu Ma lệnh là có thể tung hoành ngang dọc được sao?

Nói cho ngươi hay, quả thật lão nhân gia ta đã nghe nói đại danh Tiểu Diện Âm Ma từ lâu rồi, hôm nay có dịp hội ngộ, thì ra chỉ là một ranh con miệng còn hôi sữa, chứng tỏ rằng lời đồn đại giang hồ cũng chưa xác thực...

Lão thoát vừa thốt ra lời nói này, tất cả mọi người ngồi trong đại sảnh thấy đều thất kinh kêu ầm lên, họ nằm chiêm bao cũng không ngờ thiếu niên này chính là Tiểu Diện Âm Ma khét tiếng bấy lâu.

Trong số người này phần nhiều từng ném mùi cay đắng của Tiểu Diện Âm Ma, đồng thời gần đây Tiểu Diện Âm Ma cũng từng phá hoại rất nhiều kế hoạch và hành động của Kim Tiền bang.

Thế rồi sau khi lão nhân vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đưa cặp mắt căm phẫn quét nhìn về hướng Nhạc Xương, thậm chí có một số đã đứng phất dậy khiêu chiến với Nhạc Xương.

Vì nơi đây là Tổng đàn trọng địa của họ, nên họ đã cậy vào thế mà chẳng hề tỏ ra sợ hãi đối với Tiểu Diện Âm Ma chút nào.

Bọn họ lần lượt ngồi dậy rời khỏi chỗ ngồi, từ từ vây về hướng Nhạc Xương.

Mạnh Huy thoát trông thấy mọi người xúc động, biết rằng có giải thích cũng bằng thừa, y đã la hét ngăn cản, thế nhưng số người đó vẫn cứ tiếp tục từ từ tiến về chỗ Nhạc Xương.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiếng hét sang sảng từ ngoài đại sảnh vang vào :

- Bang chủ giá lâm!

Yên tiệc đặc biệt

Tức thì vài trăm người trong đại sảnh đã giữ im lặng hết, tất cả mọi người đều cúi đầu đứng nghiêm tại chỗ.

Bấy giờ cả Thất Xảo bà bà, Chương môn nhân Thất Xảo môn cũng từ từ đứng dậy, bà ta giương to hai mắt nhìn ra cửa đại sảnh.

Nhạc Xương thấy chúng đồ của Kim Tiền bang đang nhón nháo định xông tới, thoát nghe thấy bốn chữ “Bang chủ giá lâm!” vang tới, tất cả đã lập tức cúi đầu đứng nghiêm tại chỗ hết, trong lòng Nhạc Xương vừa lấy làm bội phục vừa kinh hãi.

Quả thật hẳn không ngờ một tổ chức ô hợp như Kim Tiền bang, đối với Bang chủ của họ lại cung kính đến thế.

Nhạc Xương thấy tất cả mọi người đang cung kính đứng nghiêm tại chỗ, hẳn cũng bất giác từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn ra cửa sảnh.

Bấy giờ chỉ thấy tám đồng tử áo gấm xếp làm hai hàng từ từ đi trước.

Số đại hán áo gấm gác ở hai bên cửa sảnh đã đứng nghiêm cung kính nghinh tiếp.

Tiếp theo sau lưng tám đồng tử áo gấm là bốn đại hán có thân hình vạm vỡ, hai bên Thái dương huyết của họ nhô lên rất cao, chứng tỏ nội công của họ rất thâm hậu.

Sau lưng bốn hán tử áo gấm lại có bốn thiếu nữ áo trắng chạc tuổi đôi mươi, dung nhan của họ thấy đều xinh đẹp hết sức.

Cách sau lưng bốn thiếu nữ độ khoảng một trượng, có hai mỹ phụ tuyệt sắc theo hầu một văn sĩ trung niên, ưỡn ngực bước vào đại sảnh.

Y vẫn mặc chiếc áo nho sĩ màu vàng sắc mặt cũng vàng khè, nhưng cặp mắt thì sáng quắc, khiến người trông thấy phải rung mình ớn lạnh tóc gáy.

Không cần phải hỏi cũng biết văn sĩ trung niên mặc áo nho sĩ màu vàng này chính là Bang chủ Kim Tiền bang rồi.

Y đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn xung quanh đại sảnh một vòng, sau đó đi thẳng vào bàn tiền sảnh từ từ ngồi xuống.

Mặt văn sĩ trung niên lạnh như tiền, khẽ gật đầu với tất cả mọi người một cái, sau đó từ từ giơ cao tay trái khoát tay một cái.

Tức thì số chúng đồ Kim Tiền bang trở về chỗ ngồi hết.

Nhạc Xương và Thất Xảo bà bà Cung Phi Yên Chương môn nhân Thất Xảo môn cũng lần lượt ngồi xuống.

Mặc dù cả một sảnh đường to lớn có vài trăm anh hùng hảo hán tụ tập, thế nhưng ngoại trừ nghe thấy tiếng hô hấp thật khê, ngoài ra vẫn có thể nghe thấy tiếng lá đồ hoa rơi.

Bầu không khí tịch lặng như tờ.

Y như cổ mộ bỏ hoang lâu đời.

Cuối cùng Mạnh Huy tả hộ pháp Kim Tiền bang từ từ đứng dậy, cất giọng sang sảng nói :

- Tất cả đệ tử bản bang hãy chú ý, bắt đầu từ ngay bây giờ, chư tân khách đã lần lượt đến đông đủ, mong chư đệ tử ngồi yên ổn vị, không được lộn xộn, kẻ nào dám tự rời bỏ chỗ ngồi sẽ bị xử tử...

Y nói đến đây, dừng lại giây lát, nghiêng mình cung kính thưa rằng :

- Bẩm Bang chủ, yên tiệc được lập tức bắt đầu hay chăng? Xin Bang chủ cho biết chỉ thị.

Văn sĩ trung niên, Bang chủ Kim Tiền bang đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn Mạnh Huy một cái, sau đó lạnh lùng nói :

- Được, bắt đầu nhập tiệc đi.

Y vừa dứt lời, Mạnh Huy lập tức khoát tay một cái, tức thì có vô số hán tử kinh trang từ bốn phía nội sảnh bước ra, đồng thời phân bố mỗi một người đứng ở một bàn.

Ngoài ra có mười mấy người xếp thành hàng chữ nhất, mỗi một người cách nhau bảy thước đứng dài tới trước một tiểu môn sát đại sảnh.

Bỗng nhiên tiểu môn được mở tung ra, có một bàn tay thò ra, kế đó có một mâm thức ăn từ từ đặt lên lòng bàn tay ấy.

Nhưng cũng trong tích tắc này, mâm thức ăn từ trong lòng bàn tay họ bay tới trước mặt hán tử kinh trang thứ nhất, gã lập tức giơ hai tay đón lấy mâm thức ăn họ, kế đó chuyển sang người thứ hai, người thứ hai cũng y pháp chuyển mâm thức ăn sang tay người thứ ba, và cứ thế chuyển tay bay đến bàn Bang chủ Kim Tiền bang.

Đồng thời mâm thức ăn thứ hai cũng theo nhau chuyển tới, từ từ hạ trên bàn Cung Phi Yến, Chương môn nhân Thất Xảo môn.

Kế đó đến chỗ Nhạc Xương, sau đó lần lượt đến các bàn của chúng đồ Kim Tiền bang.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa mắt nhìn Mạnh Huy khẽ gật đầu một cái.

Thế rồi Mạnh Huy lại cất giọng sang sảng nói :

- Hôm nay đệ tử bản bang đối trước mặt quý tân khách, không được kém lễ độ, nhưng chỉ mong chư vị tận vui, bây giờ xin mời chư vị nâng ly...

Dứt lời, Mạnh Huy nâng ly uống một hơi cạn.

Ngay lúc số hán tử kinh trang phân phát xong món ăn cuối cùng đang chuẩn bị rút lui, bỗng có một bóng xám thấp thoáng từ trên đỉnh đầu họ bay vào.

Thần pháp người này thần tốc hết sức, trong lúc mọi người thoát vừa phát hiện một bóng xám thấp thoáng lướt qua, thì y đã phát phơ hạ trước bàn Nhạc Xương, cười toe toét một tiếng, sau đó ngồi xuống động đũa gấp thức ăn ngay.

Nhạc Xương thấy người này mình mặc tăng y màu xám, vừa bần vừa rách rưới, đưa cánh tay vừa đen vừa bần cứ gấp thức ăn bỏ vào mồm lia lịa.

Mặc dầu bộ dạng ăn uống của đôi phương khó xem vô cùng, nhưng trong lòng Nhạc Xương thì vui mừng khôn tả, hán không ngờ hòa thượng này cũng đuổi đến đây, trông tình hình quả thật Kim Tiền bang dữ nhiều lành ít rồi.

Hắn quay sang hướng hòa thượng chấp tay xá dài, nói :

- Chào đại sư phụ!

Hòa thượng họ chẳng hề đếm xỉa đến hắn, vừa ăn uống vừa nói :

- Hết rượu rồi, cứ bảo chúng nó mang rượu ra tiếp, còn khách sáo làm gì nữa?

Nhạc Xương biết lão quen khỏi hải, vội vàng nâng ly nói :

- Thừa đại sư phụ! Văn bối kính người một ly.

Hòa thượng vừa ăn ngấu nghiêng miếng thịt vừa nói :

- Được, người hãy uống trước tổ lòng kính lão đắc thọ đi.

Nhạc Xương hai tay nâng ly, cung kính uống cạn ly rượu, nói :

- Đại sư phụ! Cung kính chẳng bằng tuân lệnh, văn bối đã uống cạn ly rượu rồi đó.

Hòa thượng lấy tay áo vừa lau miệng vừa nói :

- Uống cạn rồi thì thôi, người hãy đền kính người cũng chưa muộn.

Nhạc Xương không làm gì hơn, đành đặt ly rượu xuống, nhủ thầm :

- “Có lẽ lão nói phải, ta nên kính chủ nhân một ly trước...”

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức rót đầy một ly rượu, từ từ đứng dậy, hai tay nâng ly rượu lên, cách không hướng về phía Bang chủ Kim Tiền bang, cất giọng sang sảng nói :

- Tại hạ Nhạc Xương mượn hoa hiến Phật, xin kính Bang chủ một ly trước.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa hai đũa nhãn quang sáng lạnh chăm chăm nhìn vào mặt Nhạc Xương một hồi thật lâu, sau đó mới nâng ly rượu lên từ từ đưa gần miệng.

Bây giờ vài chục hán tử kinh trang họ đã lần lượt rút lui hết, tiếng người trong đại sảnh từ từ nổi lên, họ bắt đầu chơi trò đoán quyền phạt rượu, cứ quát năm hét mười kêu la không ngớt.

Thình lình ngay lúc này...

Một tiếng la hét như sấm nổ át tất cả tiếng ồn ào trong đại sảnh.

Tức thì tất cả mọi người bất giác dừng đũa đặt ly xuống bàn, ngoái cổ nhìn ra sảnh đường.

Chỉ thấy hai tiểu tỷ áo xanh đang theo hầu một mỹ phụ tuyệt sắc từ từ bước vào sảnh đường.

Mặt mày mỹ phụ họ xinh đẹp hết sức, mình mặc y phục toàn một màu đỏ tươi, cả đầu tóc cũng dùng một mảnh lụa đỏ bao kín lại luôn.

Trong sảnh đường có khá nhiều người nhận ra y, bất giác buột miệng nói :

- A! Hồng Phát Tiên Cơ!

- Tại sao y cũng đến đây vậy?

Khi y trông thấy Nhạc Xương đứng ngây người tại chỗ, trong lòng bà ta mới cảm thấy có chút an ủi.

Bà ta đảo mắt liếc nhìn Bang chủ Kim Tiền bang một cái, cất giọng lạnh lùng nói :

- Thế nào? Chỉ có mỗi một mình ngươi ngồi đây?

Kim Tiền bang chủ khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế!

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga nói :

- Nàng đâu rồi?

Bang chủ Kim Tiền bang nhún vai, nói :

- Ở trong Cửu U cung.

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga trầm tư giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Chẳng lẽ nàng không biết việc hôm nay sao?

Bang chủ Kim Tiền bang gật đầu nói :

- Biết chứ, có điều y không tin, cho nên... ta cũng chẳng miễn cưỡng, sự thật hơn hùng biện, nên y cũng không còn gì để nói nữa.

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga thở dài một tiếng nói :

- Đột biến này không ai ngờ cả...

Bà ta nói chưa hết lời, hòa thượng nọ bỗng la lớn tiếng nói :

- Nam Mô A di đà Phật! Chúng sanh thiên hạ có phúc, tục ngữ nói rằng “Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật”. Bần tăng tuyên thệ sẽ tụng một vạn biến Kim Cang kinh cho việc làm này...

Trong lúc Nhạc Xương thối thác không hiểu gì hết, bỗng nghe Bang chủ Kim Tiền bang khẽ thở dài một tiếng. Nhạc Xương đảo mắt nhìn sang hướng đối phương, chỉ thấy y khép hai mắt lại, nói giọng nhẹ nhàng :

- Thế sự vô thường, nhân tâm khó đoán, trước kia vì những niệm tham này, suýt nữa ta làm hỏng hết cuộc đời, may rằng bây giờ dừng lại cũng chưa muộn. À! Ta có thể nhân dịp này hưởng thụ vài năm thanh nhàn, đi tứ xứ du lịch một phen...

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga thoát nghe Bang chủ Kim Tiền bang nói thế, hình như có cùng một cảm tưởng, thở dài một tiếng rất náo nùng, nói :

- May rằng ngươi đã quả quyết như thế, có lẽ đây là công lao của nàng rồi?

Bang chủ Kim Tiền bang khẽ gật đầu nói :

- Đúng thế, cho nên...

Y nói tới đây, đưa hai đạo nhãn quang sáng lạnh khẽ quét nhìn Nhạc Xương một cái, thấy hắn cũng đang đưa mắt nhìn về hướng mình bất giác khẽ gật đầu với hắn một cái.

Nhạc Xương sực nhớ lời nói của hòa thượng, lập tức nâng ly rượu lên, nói :

- Đa tạ Bang chủ.

Dứt lời, kêu ực một cái nốc cạn ly rượu.

Bang chủ Kim Tiền bang cũng uống cạn ly rượu.

Y vẫy tay một cái, tức thì có một thiếu nữ áo trắng bước tới, cúi đầu thưa rằng :

- Bang chủ có điều chi sai bảo?

Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Mang thêm rượu ra đây cho ta.

Bên kia, tả hộ pháp Mạnh Huy tiếp lời nói :

- Chương môn nhân rất ít hành tẩu giang hồ, ở xa tận Bách Vô Cẩm Kỳ, bế môn dạy đồ đệ, thi rượu tự vui, trong vài năm nay, võ công ắt có nhiều tiến bộ thì phải.

Cung Phi Yến, Chương môn Thất Xảo môn mỉm cười nói tiếp :

- Mạnh hộ pháp nói thế, tiện thiếp chẳng dám đảm đương, chỉ để thời gian trôi qua một cách phung phí thì có, còn bảo rằng võ công có nhiều tiến bộ thì chẳng dám.

Mạnh Huy lại nói tiếp lời nói :

- Bản hộ pháp từng nghe đồn Thất Tiên Nữ vốn là tiên nữ nhân gian, hôm nay có dịp hội kiến, quả nhiên danh bất hư truyền, vậy thì trận pháp Thất Tiên Nữ trong truyền thuyết đương nhiên phải có một oai lực vô biên rồi, tiếc rằng lão phu chẳng có nhân phúc... há há...

Hồng San đại tỷ trong Thất Tiên Nữ bữu môi nói :

- Tỷ muội chúng tôi học được chút ít võ nghệ, không ngờ lại bị hộ pháp chê cười.

Bây giờ tất cả mọi người vừa ăn uống vừa vui cười trò chuyện, bầu không khí dần dần dung hòa, thậm chí chúng đồ Kim Tiền bang đã mượn hơi rượu luân phiên kính rượu với Thất Tiên Nữ.

Trong lúc tất cả mọi người cao hứng vui chén đến quên cả mục đích buổi họp ngày hôm nay, bỗng nhiên ngoài cửa sảnh xuất hiện hai bóng người xinh đẹp.

Họ đưa mắt nhìn nhau khẽ cười một tiếng, sau đó htoãn thoát bước vào sảnh đường.

Nhạc Xương đang hỏi thăm hòa thượng về tình hình Bảo Bối bá sư ra sao, bỗng phát hiện ngoài cửa sảnh lại có bóng người xuất hiện, lập tức đảo mắt nhìn ra ngoài bất giác vừa kinh ngạc vừa vui mừng đồng thời đúng dậy luôn.

Hai thiếu nữ xinh đẹp này vừa xuất hiện tất cả mọi người thấy đều đưa cặp mắt thềm thường nhìn họ, nhất là càng để ý thiếu nữ mình mặc áo đỏ đi ở bên trái.

Hai người mặt lộ vẻ cười thật tươi thoãn thoát đi xuyên qua đám đông, họ đến chỗ trước bàn Bang chủ Kim Tiền bang dừng lại giây lát, cuối cùng mới ngồi ở bên cạnh Cung Phi Yến, Chuông môn Thất Xảo môn.

Nhạc Xương trông thấy họ ngồi xuống, hình như có chút thất vọng, một hồi lâu hấn cũng lẳng lẳng ngồi xuống.

Hòa thượng trông thấy vẻ mặt ủ rũ của hấn, bất giác thở dài một tiếng nói :

- À! Tình ư? Nghiệt ư?...

Nhạc Xương ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư phụ! Người nói gì vậy?

Hòa thượng cười toe toét một tiếng nói :

- Ô! Ta nói rằng hòa thượng ta chán bỏ hồng trần, đầu nhập không môn, đã cạo hết ba ngàn tơ tóc phiền não, không còn bị tình nghiệt làm khổ, cho nên ta mới không còn sa vào cảnh vạ kiếp nữa.

Nhạc Xương nghe nói thể bất giác khẽ chau đôi lông mày kiếm, đồng thời đưa cặp mắt sáng như hai luồng điện quang chăm chăm nhìn vào mặt hòa thượng.

Hấn muốn từ gương mặt hòa thượng tìm ra ý nghĩa câu nói của lão là sao.

Châm biếm chăng?

Hay là chọc cho cười?

Lão ám thị điều gì ư?

Hoặc là lão cảm khái?

Thế nhưng...

Gương mặt hòa thượng từ từ hiện rõ trong ánh mắt hấn là một gương mặt trang nghiêm, thánh thiện vô tư, không phải châm biếm, cũng chẳng phải trêu chọc hấn.

Nhạc Xương sực phát giác lời nói của lão như là từng hồi chuông cảnh giác, từng lời nói của lão thanh thoát êm tai.

Tức thì mặt mày hấn nóng bừng lên, trong lòng hấn lầy lăm hồ thẹn vô cùng.

Thế rồi hấn từ từ nâng ly rượu lên, đưa mắt nhìn nước rượu thêm ngon trong ly, lằm bằm nói thầm :

- “Nhạc Xương, Nhạc Xương, ngươi vẫn chưa hồi ngộ chăng? Mặc dù ly rượu này rất thơm ngon ngọt miệng, nhưng cũng rất cay đắng, là ngọt ngào hay là cay đắng ngươi cứ nếm thử xem sao?”

Thế rồi kêu ực một cái, uống cạn ly rượu.

Khi hấn đặt ly rượu xuống và dùng tay áo lau khô khóe miệng, bỗng nghe thấy một tràng những tiếng cười yêu kiều từ sau lưng nổi lên, tiếng cười vừa dứt, kế đó có một mùi thơm xông vào mũi.

Nhạc Xương bất giác run bắn người lên.

Ngay lúc hấn thoáng ngậy người, một âm thanh trong trẻo êm tai vang tới nói :

- Xương ca ca, ngươi đang cụng ly với ai vậy?

Nhạc Xương ngoái cổ nhìn ra sau mới hay Hồng Đậu Ma Nữ Cung Nghiêm Diễm mình mặc y phục toàn một màu đỏ, đang đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm ngắm nhìn mình.

Người đi bên cạnh nàng là Bạch Như Tuyết, Viện chủ Nghinh Tân viện, y cũng đang mỉm cười đưa mắt nhìn mình.

Nhạc Xương vội vàng ngồi dậy nghinh đón, đợi đến khi Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết chia nhau ngồi ở hai bên tả hữu hấn, hấn mới từ từ ngồi xuống.

Bạch Như Tuyết cầm bình rót rượu cho ba người xong, sau đó cười tùm tùm một tiếng nói :

- Thành thật cáo lỗi cùng thiếu hiệp, tiện thiếp là người chấp chương tiếp đãi tân khách, vì bận rộn nên đã đến muộn, vào nào! Hãy kính hai vị một ly trước, sau đó thọ phạt cũng chưa muộn.

Cô ta vừa dứt lời, Cung Nghiêm Diễm tiếp lời nói ngay :

- Khoan đã, nếu Bạch tỷ tỷ không đi tiếp đón muội, cho dù mất thêm hai tiếng đồng hồ nữa, muội cũng chưa chắc đã tìm đến đây, như vậy chẳng có lỗi phải gì hết.

Hòa thượng thấy Nhạc Xương nốc cạn một ly rượu, khẽ gật đầu một cái, sau đó từ từ khép hai mắt lại, không thềm dòm ngó tướng chúng sanh nữa.

Nhạc Xương trông thấy tình hình này ngại rằng hai nàng lấy làm khó xử, vội nâng ly nói :

- Cô nương nói như vậy thì quá khách sáo, tánh tình đại sư phụ này cổ quái, chúng ta chớ làm phiền lão, ta sẽ hầu hai vị uống vài ly cũng được.

Thế rồi Nhạc Xương lo ứng phó với hai vị cô nương.

Nhưng không ngờ vài nhân vật đầu não của Kim Tiền bang đã nháy mắt với nhau lia lịa, thần sắc tỏ ra nghiêm túc dị thường.

Tả hữu hộ pháp Kim Tiền bang và ba vị đàn chủ cũng lần lượt cung kính đến bàn Bang chủ nghe chỉ thị, sau đó họ trao đổi ý kiến giây lát, mới mạnh ai nấy trở về chỗ ngồi của mình.

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga lắng lắng ngồi tại chỗ, mặc dù bà ta trông thấy họ tới lui liên tục làm ra vẻ sắp có chuyện gì xảy ra không bằng, thế nhưng bà ta chẳng quan tâm gì hết.

Còn Thất Xảo môn thì thuộc nữ lưu, mặc dù đám thầy trò họ cũng biết uống rượu, nhưng không hợp hoàn cảnh trước mắt nên họ cũng chẳng có hứng thú chút nào.

Họ chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng theo dõi tình hình hiện trường.

Cung Phi Yến, Chương môn nhân Thất Xảo môn đưa mắt quan sát xung quanh một vòng xong, sau đó quay sang nói với bảy đệ tử của bà :

- Tình thế hôm nay rất là đặc biệt, trọng địa Tổng đàn của Kim Tiền bang vốn là long đàm hổ huyết, thế nhưng bây giờ lại sóng yên gió lặng, quả thật khiến người khó hiểu vô cùng.

Bà ta nói tới đây lại đảo mắt quét nhìn xung quanh một cái, sau đó hạ thấp giọng nói :

- Thế nhưng các con phải giữ lấy chữ “tĩnh”, bất luận họ có biến hóa thế nào, dứt khoát không được khinh suất vọng động, nếu đến lúc cần thiết phải sử dụng Giáng Mai đại trận bảo hộ tiểu sư muội các ngươi và vị Nhạc thiếu hiệp nọ...

Nói tới đây, bà ta lại đưa mắt nhìn sang hướng Nhạc Xương, mới thấy Nhạc Xương và ái nữ Xảo Nương đang nâng ly đưa mắt nhìn nhau tổng tình.

Bà ta trông thấy thế trong lòng lấy làm hân hoan, nhủ thầm :

- “Được con rể như thế, quả thật Tiểu Diễm may mắn hơn mẹ nhiều...”

Lục Châu nói :

- Tiểu sư muội huệ chất lan tâm, nhân tài xuất chúng, mai sau Thất Xảo môn còn phải cậy y hiển dương môn hộ đây.

Hồng San lập tức tiếp lời :

- Thừa sư phụ, lão nhân gia cứ việc yên tâm, chúng con thân thọ sư phụ dưỡng dục thâm ân, đang hận không có dịp báo đáp, hôm nay thân tại hổ huyết, cho dù phải liều mạng cũng quyết bảo hộ tiểu sư muội bình an rời khỏi nơi đây mới được, có điều tiểu sư muội kết được một giai tể như ý, đáng được chúc mừng, tỷ muội con xin kính lão nhân gia một ly...

Y nói chưa hết lời, Cung Phi Yến đã khoát tay nói :

- Nơi đây không tiện chúc mừng, đồng thời cũng chưa đến lúc chúc mừng, đợi việc nơi đây xong xuôi và trở về Bách Vô Cẩm Kỳ, lúc đó tùy các con muốn chúc mừng thế nào cũng được, bây giờ cần phải tập trung tinh lực để ứng phó nguy cơ trước mắt...

Cung Phi Yến Chương môn nhân Thất Xảo môn nói tới đây, bèn đưa mắt quét nhìn bảy đệ tử lần nữa, thấy họ chẳng có ý kiến, khẽ gạt đầu biểu thị rất hài lòng.

Bỗng nhiên Cung Phi Yến mặt hơi biến sắc, hai mắt bà ta cứ quét nhìn xung quanh đại sảnh liên tục, như vừa phát hiện điều gì thì phải.

Hòa thượng ngồi bên bàn kê hình như cũng phát giác điều gì, lão đã thoáng mở hai mắt ra, nhưng kể đó lại nhắm mắt lại.

Bấy giờ Nhạc Xương cũng đang đảo mắt quét nhìn xung quanh đại sảnh, thế nhưng chỉ thấy chúng đồ Kim Tiền bang vẫn tiếp tục say mê, đang chơi trò đổ quyền phạt rượu, hẳn không hề thấy có điều gì khả nghi hết.

Dần dần có một số người nghe thấy tiếng cười như ruồi muỗi từ xa xa vang tới, mặc dù tiếng cười rất khẽ, nhưng họ nghe rất rõ ràng, chứng tỏ rằng nội công người này kinh hồn hết sức.

Chỉ trong giây lát...

Tất cả mọi người im lặng hết.

Hình như mọi người đều cảnh giác, họ đặt ly đĩa xuống hết, cứ đảo mắt quét nhìn xung quanh, muốn nhìn xem rốt cuộc tiếng cười này xuất phát từ đâu?

Thế rồi trong đại sảnh bắt đầu náo loạn lên, thậm chí có người đứng phắt dậy và rời khỏi chỗ ngồi.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa cặp mắt lạnh lùng quét nhìn mọi người một cái, nói :

- Người này là ai, sao lại giấy đầu lòi đuôi làm ra vẻ huyền bí như vậy ư?

Đêm nay bản bang mở tung cửa ngõ tiếp nạn anh hùng tám phương, tá hữu hộ pháp hãy cấp tốc tiếp đón bằng hữu vào nào.

Dứt lời, một âm thanh đỉnh tai khác nổi lên ngay, từ xa mà dần dần đến gần, âm thanh càng lúc càng lên cao, hai tai của mọi người cứ kêu ùng ùng chẳng nghe rõ đối phương nói gì hết.

Mạnh Huy và một lão nhân khác song song đứng phắt dậy, cúi người kêu vang một tiếng :

- Tuân lệnh dụ!

Dứt lời, cả hai người cùng bước khỏi chỗ ngồi ngay.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tràng cười cười bén nhọn rùng rợn từ ngoài đại sảnh nổi lên.

Tất cả mọi người cùng lúc đưa mắt nhìn ra cửa sảnh.

Chỉ thấy một nho sĩ trung niên, khí thể hiên ngang, đang từ ngoài cửa sảnh ung dung bước vào, y vừa cười vừa nói :

- Làm phiền đến hai vị hộ pháp, quả thật không dám vậy, há há... vị khách không mời mà đến thỉnh linh này đã làm cho chư vị mất vui, thành thật xin cáo lỗi tại đây, há há...

Nhạc Xương ngạc nhiên nhủ thầm :

- “A! Chẳng phải người này mình từng gặp ở trong tửu điếm hôm trước đó sao?”

Mạnh Huy rào bước tiến tới, chấp hai tay xá một xá, nói :

- Xin thứ lỗi bọn này đã nghênh tiếp muộn.

Nho sĩ trung niên nói :

- Không dám, Mạnh hộ pháp chớ khách sáo quá thế, bản nhân thừa dịp này đến đây chiêm ngưỡng phong thái quý Bang chủ để được mở mắt tăng phần kiến thức thế thôi.

Mạnh Huy nghiêng mình giơ tay nói giọng nghiêm túc :

- Mời vào...

Nho sĩ trung niên cũng chẳng thèm khách sáo, lập tức ưỡn ngực bước vào sảnh đường ngay.

Bấy giờ tất cả mọi người đã im phăng phắt.

Chúng đồ Kim Tiền bang đang lấy làm lạ rằng, trông thư sinh yếu ớt này chẳng có chỗ nào giống một người thân mang tuyệt học chút nào cả.

Thế nhưng...

Thần tình và cử chỉ của y...

Giọng nói và tiếng cười của y...

Những thứ này đã chứng tỏ rằng võ công và nội lực của người này đã đạt đến một cảnh giới cao siêu khó lường, cho dù Bang chủ e rằng cũng phải thua một bậc.

Bang chủ Kim Tiền bang vẫn tỏ ra ngạo nghễ ngồi tại chủ tọa, chẳng hề xem người vừa xuất hiện vào đâu hết.

Nhạc Xương tinh cờ quét nhìn thất Tiên Nữ một cái, thấy họ đang trợn ngược đôi mắt căm phẫn nhìn nho sĩ trung niên nọ.

Còn mặt mày của Cung Phi Yến, Chuông môn nhân Thất Xảo môn thì tái mét, cặp mắt lơ đãng vô thần, đang ngồi ngây người tại chỗ, chỉ biết bà ta đang suy nghĩ những gì.

Bỗng nhiên...

Nhạc Xương như vừa nghĩ ra điều gì, vội đưa mắt nhìn lên Cung Nghiêm Diễm đang ngồi bên cạnh mình một cái, quả nhiên chẳng sai chút nào, chỉ thấy mặt mày nàng ửng đỏ, song lại đưa cặp mắt xinh đẹp chan chứa nhưng oán độc chăm chăm nhìn nho sĩ trung niên nọ, làm như giữa họ có một mối thâm thù đại oán gì thì phải.

Nho sĩ trung niên vừa đi vào sảnh đường vừa đảo mắt quét nhìn xung quanh, y đã nhìn thấy tất cả, nhưng mặt y vẫn thản nhiên chẳng biểu lộ gì hết.

Mạnh Huy nhảy vọt tới một bước ghé vào tai Bang chủ Kim Tiền bang nói khẽ vài câu gì đó, thấy Bang chủ Kim Tiền bang từ từ đứng dậy, chấp tay nói :

- Ngưỡng mộ đã lâu, chỉ có mỗi một mình các hạ đến đây sao?

Nho sĩ trung niên chấp tay hoàn lễ nói :

- Hân hạnh được hội ngộ, nếu bản nhân sớm biết Bang chủ đãi khách tốt như thế, lúc đến nên gọi thêm vài người đi cùng rồi, nhưng không hề chi, ngày tháng còn dài, bản nhân nghĩ rằng về sau vẫn còn cơ hội. Dứt lời quay sang hướng Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga chấp tay xá một xá, sau đó ngồi ở bên cạnh bà ta.

Sau khi Bang chủ Kim Tiền bang ngồi xuống, quay sang nói với Mạnh Huy :

- Bây giờ khách quý đã đến, người xem có thứ gì mang ra tặng phần hứng thú không.

Mạnh Huy kêu vang một tiếng, cung kính cúi đầu rút lui ngay. l Bây giờ Nhạc Xương đã biết nho sĩ trung niên này chính là Tiểu Diện Âm Ma đã khét tiếng giang hồ bấy lâu, nhưng tại sao đêm nay cũng đuổi đến đây?

Hắn lại liếc nhìn Cung Nghiêm Diễm lần nữa, từ thân sắc nàng, hắn đã liên tưởng đến dĩ vãng mà nàng từng nói lại cho hắn nghe...

Trước kia Tiểu Diện Âm Ma từng cười mặt đồng trinh của nàng.

Hắn suy nghĩ đến đây tức thì trong lòng lấy làm bất an.

Ganh tỵ chẳng?

Hắn phủ định ngay.

Thế nhưng trong lòng hắn âm thầm công nhận đây là một trong những nhân tố.

Ngoài ra hắn cảm thấy có chút nhục nhã.

Bỗng nhiên hắn hồi tưởng lúc Tiểu Oanh bị Tư Thiện hiếp dâm trong hang đá ở gần Phiến Tử Nhai, chính Bảo Bối đang nằm kế bên họ...

Phải nói rằng hình phạt này tàn nhẫn nhất trong thế gian?

Nhưng tại sao Bảo Bối đối với Tiểu Oanh chẳng hề tỏ ra khinh miệt chút nào?

Ngược lại càng thương mến Tiểu Oanh?

Chẳng lẽ Bảo Bối không quan tâm đến việc này chẳng?

Một loạt nghi vấn đang quay cuồng trong đầu óc hắn...

Hắn suy nghĩ nát óc cũng không làm sao giải thích được cả.

Thế rồi hắn nâng ly kêu ực một cái, nốc cạn ly rượu. Hắn muốn mượn rượu để quên hết tất cả.

Hồng Đậu Ma Nữ thông minh xuất chúng, làm gì chẳng hiểu tâm trạng bây giờ của hắn, thế nhưng nàng chẳng còn chút cơ hội gì để giải thích được cả.

Nàng càng suy nghĩ càng đau lòng, lăm nổi uẩn khúc trong lòng làm cho nàng suýt nữa phải nhỏ lệ, nàng vội cúi đầu xuống giả đồ làm ra vẻ đang tìm kiếm đồ vật.

Nàng gỡ bao vải nho nhỏ đang đeo trên vai xuống, sau đó từ từ mở tung ra.

Vật hiện ra trong ánh mắt đầu tiên chính là thanh thần kiếm chém sắt như chém bùn của Nhạc Xương mà hắn đã đánh mất trong tử điểm tại Tây Hồ.

Cung Nghiêm Diễm bỗng nảy ra một ý, nhủ thầm :

- “Nếu sống nhục nhã trên đời, chẳng thà chết còn hay hơn?”

Nàng nhắc thanh kiếm lên khẽ ấn lỗ so một cái, tức thì thanh Thanh Minh kiếm theo đó ra khỏi bao luôn, kiếm khí bốc ra lạnh thấu xương tủy.

Sanh, ly, tử, biệt đều nằm trong nhất niệm của nàng.

Máu nóng trong người nàng sôi sục...

Nàng đưa mắt liếc nhìn chỗ mẫu thân nàng đang ngồi một cái, nhủ thầm :

- “Thưa mẹ! Nữ nhi bất hiếu, không thể làm rạng rỡ môn hộ, đồng thời cũng không thể hầu hạ dưới chân mẹ, nữ nhi đành cáo biệt với lão nhân gia từ đây...”

Dứt lời, nàng lại đưa mắt nhìn lên Nhạc Xương một cái, thấy hắn vẫn ngồi lẳng lẳng tại chỗ cứ nâng ly uống liên tục, tức thì mùi lòng tủi thân, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống, mặc dù nàng thương tâm, song nàng cũng lấy làm an ủi vì nếu như Nhạc Xương không yêu nàng, thì hắn cũng chẳng tỏ ra đau lòng như vậy đâu.

Nàng đưa mắt nhìn Nhạc Xương khẽ cười một tiếng, nụ cười này đã thay thế thiên ngôn vạn ngữ và vô hạn tình ý, tất cả tâm tư nàng đã biểu lộ trong nụ cười này một cách trọn vẹn...

Đây là nụ cười chân thành và phức tạp nhất trong đời nàng, và cũng là nụ cười đẹp nhất. Bất cứ một nam nhân thiên hạ nào nếu trông thấy vẻ cười này thấy đều động lòng cả.

Bấy giờ Cung Nghiêm Diễm cảm thấy chẳng còn gì vương mắc cả, trong lòng lấy làm mãn nguyện hết sức, vì những gì đánh mất thì đã mất, còn cái gì cầm được thì cũng đã được rồi.

Nàng khép hai mắt lại, lập tức giờ kiểm đâm vào yết hầu của mình.

Cũng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Khi mũi kiếm đâm tới chỗ cách yết hầu còn khoảng một tấc, bỗng có một đạo kinh lược đánh bật mũi kiếm lênh sang một bên, đồng thời tay nàng mềm nhũn, tức thì Thanh Minh kiếm đã bị đoạt khỏi tay.

Cung Nghiêm Diễm cả kinh thất sắc, giật mình giương to đôi mắt ra nhìn, mới thấy Bạch Như Tuyết tay cầm Thanh Minh kiếm, vừa đưa mắt ngắm nhìn kiếm báu vừa mỉm cười nói :

- Này muội muội, chớ lấy sanh mạng ra đùa như thế chứ?

Nhạc Xương thoát nghe tiếng nói, quay người đưa đôi mắt lim dim ngắm nhìn họ, khi hắn thoáng trông thấy thanh bảo kiếm trong tay Bạch Như Tuyết, bất giác ngạc nhiên nói :

- Viện chủ, chẳng lẽ người định múa kiếm giúp vui chăng?

Bạch Như Tuyết mỉm cười nói :

- Đợi lát nữa sẽ có người giúp vui...

Nhạc Xương xéch ngược đôi lông mày kiếm, nói :

- Thế thì, trước bàn tiệc, cô nương cầm kiếm để làm gì?

Bạch Như Tuyết đưa mắt nhìn Cung Nghiêm Diễm một cái, nói :

- Ta chỉ mượn thanh bảo kiếm của Cung muội muội để xem qua nhằm tăng phần kiến thức thể thôi.

Nhạc Xương sực nghĩ ra điều gì nói :

- Bảo kiếm có gì mà đáng kể cho cô nương coi trọng đến thế?

Bạch Như Tuyết đưa mắt nhìn thanh kiếm một cái, kêu ồ một tiếng nói :

- Quả thật Thanh Minh kiếm này là một thiên cổ thần kiếm.

Nhạc Xương tròn ngược hai mắt, hốt hải nói :

- Sao? Người nói lại lần nữa xem sao?

Bạch Như Tuyết ngạc nhiên nói :

- Ta nói bảo kiếm này gọi là Thanh Minh kiếm...

Không ngờ y nói chưa hết lời, Nhạc Xương đã từ trong tay y đoạt lấy thanh kiếm, hắn cầm trong tay đưa trước mắt xem xét giây lát.

Bấy giờ hắn đã hoàn toàn tỉnh rượu, trơ mắt nhìn Bạch Như Tuyết và Cung Nghiêm Diễm, trông thần sắc hắn có vẻ phấn khởi, một hồi thật lâu hắn lẩm bẩm nói :

- A! Cuối cùng Thanh Minh kiếm của ta đã tìm lại được rồi, cảm ơn cô nương! Cảm ơn cô nương nhiều lắm!

Bạch Như Tuyết vội lên tiếng nói :

- Chớ cảm ơn ta làm gì, chính Cung muội muội mang bảo kiếm này đến đây.

Nhạc Xương nghe nói thế lập tức đảo mắt nhìn Cung Nghiêm Diễm mới thấy hai má nàng còn vết nước mắt, hơn nữa đôi mắt vô thần, hình như vừa bị kích thích việc gì thì phải, thế rồi hắn tỏ vẻ lo lắng nói :

- Xảo Nương! Nàng... bị sao thế? Chẳng được khỏe chăng?

Cung Nghiêm Diễm thần thờ khể lể đầu một cái không nói gì hết.

Nhạc Xương thấy thế, tức thì trong lòng lấy làm yên tâm, hớn hở nói :

- Xảo Nương! Nàng tìm từ đâu được bảo kiếm này vậy? Ta vốn muốn đợi hội ngộ với nàng, sau đó thương lượng đi tìm bảo kiếm bằng cách nào, không ngờ nàng đã tìm được rồi...

Cung Nghiêm Diễm đưa cặp mắt vô thần nhìn Nhạc Xương, nàng ngồi ngẩn người tại chỗ như một pho tượng gỗ không hề nói năng gì hết.

Nhạc Xương trông thấy thế tức thì sanh nghi, hắn nghĩ rằng ắt phải có việc gì xảy ra, thế rồi hắn đưa mắt nhìn Bạch Như Tuyết, mong rằng nàng sẽ giúp được chút gì cho hắn.

Thế nhưng hắn chỉ trông thấy gương mặt Bạch Như Tuyết vẫn lạnh như tiền.

Nhạc Xương nhất thời sợ cuống lên, chộp tay Cung Nghiêm Diễm lắc lia lịa nói :

- Xảo Nương! Nàng... làm sao vậy? Nàng giận ta chăng? Hay là...

Hắn chưa nói hết lời, bỗng nghe tiếng huyền cầm nổi lên, âm thanh du dương êm tai nghe rất hay.

Nhạc Xương mừng thầm, hắn cho rằng có thể mượn tiếng huyền cầm này làm cho nàng bỏ giận thành vui.

Tiếng nhạc du dương càng lúc càng cao, tiếp theo tiếng nhạc từ bên ngoài cửa sảnh mười hai thiếu nữ mặc áo màu, tóc dài, đi chân không lần lượt bước vào đại sảnh.

Họ khẽ uốn éo thân liễu múa theo tiết tấu tiếng nhạc, tư thế múa của mỗi một người thấy đều kỳ diệu hết sức, khiến người trông thấy phải rung động cõi lòng.

Mười hai thiếu nữ này thấy đều trạc tuổi hai mươi, gương mặt của mỗi một người cũng rất đẹp dễ thương, họ uốn éo thân liễu xuyên qua đám đông người, múa tới múa lui...

Dần dần tiếng nhạc từ nhanh rồi chậm lại, càng nhu hòa êm tai hơn lúc nãy nhiều.

Bỗng nhiên...

Mười hai thiếu nữ đã phân tán các nơi cùng lúc cởi chiếc áo ngoài ra, tức thì lộ ra cái váy màu hồng mỏng đánh, vẫn tiếp tục uốn éo thân người, múa theo tiếng nhạc trong đám đông người.

Thoạt tiên tất cả những người trong sảnh đường đã ra la lớn tiếng kêu tuyệt, dần dần họ không nói gì hết, tất cả đều im hơi lặng tiếng, đưa cặp mắt thèm thuồng chăm chăm nhìn họ không hề chớp nháy cái nào hết.

Số thiếu nữ nhảy múa một hồi, sau đó lại từ từ cởi cả cái váy màu hồng mỏng đánh ấy, tức thì tấm thân ngà ngọc trắng như tuyết hiện ra trước mắt mọi người hết.

Phần nhiều số nam nhân trong hiện trường chưa thấy trần thể này bao giờ, nên tất cả đã trở mắt há hốc miệng ra mà nhìn, có một số vội vàng nhắm mắt lại không dám lãnh giáo.

Chỉ có Bang chủ Kim Tiền bang và tả hữu hộ pháp, vẫn ngồi tiếp chuyện vui cười với Tiểu Diện Âm Ma và Hồng Phát Tiên CoVệ Hằng Nga như thường. Họ xem cảnh tượng trước mắt như chẳng có gì cả.

Cung Phi Yến, Chương môn nhân Thất Xảo môn, từ khi thoát nghe thấy tiếng nhạc nổi lên, bà ta đã vỡ lẽ và cười thầm một tiếng, đưa mắt quét nhìn bọn nữ nhân nọ một cái, nghĩ bụng :

- “Nghe đồn đại rằng Bang chủ Kim Tiền bang học nhiều hiểu rộng, hôm nay được dịp mở mắt, cũng chỉ bất quá thế thôi, mặc dù Thất Xảo môn ta không phải là danh môn đại phái, thế nhưng vẫn có chút tiếng tăm ở trong chốn giang hồ này, chẳng lẽ đối phương không nghe nói tới bản lãnh trấn sơn của Thất Xảo môn đó sao? À! Quả thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, chỉ tổ làm trò cười...”

Thất Tiên Nữ thoạt trông thấy thế cũng bất giác đưa mắt nhìn nhau cười khẩy, đối với họ món nghề còn con này quả thật đúng là núi nhỏ gặp núi lớn rồi.

Thoạt tiên Nhạc Xương cũng hơi xúc động nhưng khi hắn phát hiện trong số mười hai nữ nhân này có cả Yên Trân là vợ của Tôn Vô Ky, hắn lại bình tĩnh hơn.

Còn Hồng Đậu Ma Nữ Cung Nghiêm Diễm thì trông thấy cảnh tượng này nhiều rồi, nên nàng cũng chẳng lấy làm lạ, hướng hồ nàng đang lăm nổi uân khúc trong lòng.

Có điều là Bạch Như Tuyết Viện chủ Nghinh Tân viện, mặc dù cô ta sống tại đây sáu bảy năm trời, nhưng chưa hề biết trong Tổng đàn lại có một trần thể như vậy bao giờ cả.

Nàng cảm thấy mới mẻ và rất kích thích nhưng cũng có chút thẹn thùng, nên nàng chỉ xem giây lát đã cúi đầu không dám xem tiếp nữa.

Thế nhưng nàng không chịu nổi thứ cảm dỗ này, vẫn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên những nữ nhân nọ.

Bấy giờ...

Số nữ nhân nọ đã cởi hết y phục, chẳng còn manh vải che thân nào hết.

Tức thì tấm thân ngà ngọc trắng như bạch tuyết của mười hai nữ nhân nọ đã hiện ra trọn vẹn.

Thình lình ngay lúc này...

Số nữ nhân lỏa thể bỗng ngưng múa lại, mỗi một người dùng một tư thế quyến rũ khác nhau đứng yên tại chỗ.

Chỉ thấy Yên Trân vượt chúng bước tới, y vừa uốn éo thân liễu tròn đầy nảy lửa của y vừa từ từ bước tới trước mặt Nhạc Xương.

Y đưa mắt khinh bỉ liếc nhìn Bạch Như Tuyết và Cung Nghiêm Diễm một cái, sau đó vừa lắc mạnh cặp ngực, vừa đảo mắt nhìn Nhạc Xương nói :

- Ê! Nhạc thiếu hiệp! Lúc này người chưa xem cho thỏa thuê, bây giờ người cứ việc tận hưởng.

Bạch Như Tuyết trợn mắt liếc nhìn y một cái, nhưng vì ở trước mặt đám đông nên cô ta đành phải nhẫn nại.

Yên Trân lại cười lả lơi, nói tiếp :

- Nhạc thiếu hiệp! Người là tân khách, nếu người muốn, người có thể sang đây, Bang chủ không trách người đâu! Đây Nhạc thiếu hiệp, người dám không?

Tức thì trong sảnh đường cười ầm lên, thậm chí có người vỗ tay kêu tuyệt.

Thình lình ngay lúc này...

Trong lúc mọi người đang rung động cõi lòng, bỗng có một người từ ngoài cửa sảnh chạy vào.

Gã giơ hai tay bưng một hộp gấm, lao tới trước mặt Nhạc Xương, phủ phục dưới đất nghỉ thở giây lát, sau đó vừa thở hồng hộc vừa ngập ngừng nói :

- Bang.. Bang chủ! Thuộc hạ.. đến... Tây Hồ... chờ đợi... sau đó lại gặp một lão đạo sĩ bảo đệ tử trở về Tổng đàn...

Nhạc Xương khẽ chau đôi mày kiếm, nghiêng đầu nhìn Bang chủ Kim Tiền bang và Tiểu Diện Âm Ma một cái, thấy hai người chẳng biểu lộ gì hết, sau đó mới quay đầu qua nói :

- Tôn Vô Kỵ! Người hãy đứng lên, có điều chi từ từ nói.

Tôn Vô Kỵ lom khom đứng dậy, hai tay bưng hộp gấm đặt trên bàn, lấy tay lau mồ hôi trán, cúi đầu cung kính nói :

- Lão đạo sĩ nọ bảo đệ tử cấp tốc trở về Tổng đàn, đồng thời nói rằng Bang chủ đã mang... vợ của thuộc hạ về Tổng đàn để sớm chiều hầu hạ Bang chủ...

Bấy giờ mặc dù số nữ nhân nọ vẫn tiếp tục nhảy múa, thế nhưng mọi người đã đưa mắt chăm chăm nhìn về hướng Tôn Vô Kỵ.

Họ trông thấy gã nhận Nhạc Xương làm Bang chủ, có một số người lấy làm kinh ngạc, có một số cho rằng gã chạy đến hoa cả mắt cho nên mới nhìn lầm người.

Nhưng khi mọi người trông thấy Bang chủ vẫn thản nhiên trò chuyện vui vẻ với nho sĩ trung niên, bất giác lấy làm nghi ngờ, tất cả mọi người như sa vào mây mù chẳng hiểu gì hết.

Mặt mày Nhạc Xương cũng nóng bừng lên, hắn cũng chẳng biết tại sao Bang chủ Kim Tiền bang lại không vắn tội mình.

Hắn do dự giây lát, sau đó nói :

- Được, người hãy lui về sảnh đường ăn uống trước, việc này... để ta xếp đặt sau.

Thế rồi Tôn Vô Kỵ cung kính kêu vang một tiếng, cúi đầu hành lễ và từ từ rút lui.

Khi gã bước vài bước và quay người ra sau bỗng thấy trước mặt sáng ngời, một thân hình quen thuộc đang uốn éo múa nhảy trước mắt gã.

Gã trở mắt nhìn kỹ, a!... Chẳng sai chút nào, nữ nhân có thân hình nở nang này lửa nọ chẳng phải chính vợ của mình đó sao?

Gã giương to hai mắt ra, thấy tất cả những người trong đại sảnh thấy đều dùng cặp mắt thèm thuồng và chan chứa dâm dục chăm chăm nhìn vợ mình.

Bấy giờ gã xúc động đến không tự chủ được nữa, gã có thể chịu đựng vợ mình ngủ với người khác, nhưng gã không thể nào chịu đựng vợ mình để thân thể lỏa lồ mặc mọi người thưởng thức.

Nhất là gã không chịu nổi Yên Trân đang sử dụng động tác dâm loạn để đoạt được lời khen ngợi và tiếng cảm thán của bọn nam nhân ấy...

Máu nóng sôi sục, trong khoảnh khắc bỗng chốc gã nổi điên lên vào lao tới trước mặt Yên Trân, lấy hết can đảm vùng tay phải đánh vào hai má y.

Kêu bốp bốp hai cái!

Kế đó là một tiếng kêu oa khóc thật thương tâm.

Tôn Vô Kỵ đứng tại chỗ cứ nghiêng răng kêu ken két đồng thời đưa cặp mắt căm phẫn chăm chăm nhìn Yên Trân đang giơ hai tay sờ vào đôi má sưng phồng lên, mặt gã đã hiện ra một luồng sát khí.

Bấy giờ đầu óc Yên Trân rối bù, hai tay vừa sờ vào đôi má sưng phồng, vừa từ từ lui lại sau, vừa há mồm chửi rủa inh ỏi :

- Tôn Vô Kỵ! Đồ bị cấm sừng! Người dám đánh lão nương, người quên rằng làm thế nào người mới được chức vị như ngày hôm nay, người đã bảo lão nương ngủ với người ta, tại sao bây giờ lại...

Tôn Vô Kỵ trợn ngược hai mắt, toàn thân giận run, gã nghiêng răng chửi rủa inh ỏi :

- Đồ dâm loạn! Đồ bỉ ổi! Ngươi...

Gã vừa chửi rửa vừa xông tới trước năm sáu bước, bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, đánh bạch một cái té nằm trên đất luôn.

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo kêu ầm lên.

Bang chủ Kim Tiền bang bỗng vỗ hai tay vào nhau kêu cái bốp, tức thì tả hộ pháp kêu vang một tiếng đứng phắt dậy, y xua hai tay với tất cả mọi người, và la lớn tiếng nói :

- Các vị hãy ngồi yên chỗ của mình, kẻ nào tự rời chỗ ngồi sẽ y luật xử phạt, Đường chủ Lăng Ba Lưu Thanh Hùng hãy cấp tốc dẫn các nữ đệ tử đến Ngọc Lâu chờ lệnh sai bảo.

Tức thì trong đám đông có một người lùn thấp, trạc tuổi bốn mươi ngoài đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, chấp tay nói :

- Tuân lệnh dụ!

Dứt lời, y khoát tay trái một cái, dẫn mười hai nữ đệ tử rời khỏi đại sảnh ngay.

Mạnh Huy lại bảo người khiêng Tôn Vô Kỵ đi, sau đó nói :

- Quách đường chủ nghe lệnh nào.

Vài phút sau, không thấy ai đứng lên hết, Mạnh Huy bất giác sừng sốt, thế rồi y đảo mắt quan sát trong đám đông người một cái, chẳng thấy bóng Quách Linh đâu cả.

Luôn cả nghĩa nữ Tiểu Linh ngồi ở bên cạnh gã cũng chẳng thấy tung tích luôn.

Mạnh Huy cau mày nói :

- Các ngươi có biết Quách đường chủ ở đâu không?

Một hán tử thanh niên ngồi cùng bàn với Quách Linh đứng dậy nói :

- Bẩm hộ pháp, có lẽ Quách đường chủ rời khỏi đây trong lúc các huynh đệ đang kính rượu, cho nên... không ai phát giác y đi đâu.

Mạnh Huy quay người trở lại trình báo với Bang chủ xong, sau đó bước tới ghé vào tai Bang chủ nói khẽ vài lời, cuối cùng cất giọng sang sảng nói :

- Từ đường chủ bước lên đây nghe lệnh.

Thiết Chương Từ Lương lắng lắng ngồi yên tại chỗ từ nãy giờ, bỗng nghe tả hộ pháp nói thế, bất giác giật mình kinh hãi, từ từ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi bước lên tiền sảnh.

Gã đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương ngồi bên hướng trái một cái, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Gã vội cúi đầu xuống bước tới trước bàn Bang chủ, cung kính xá một xá sau đó đứng nghiêm tại chỗ.

Mạnh Huy bỗng cất giọng lạnh lùng nói :

- Từ Lương! Ngươi có biết ngươi phạm tội gì không?

Nhân nào quả nấy

Thiết Chương Từ Lương đưa mắt nhìn thần sắc vô cùng oai nghiêm của hộ pháp Mạnh Huy, bất giác giật nảy người lên, chẳng biết mình đã phạm lỗi lầm gì đây?

Gã cô trấn tĩnh thần lại nói :

- Từ khi thuộc hạ đầu nhập bản bang, cố gắng làm tròn chức phận, tự biết rằng chưa ehè vi phạm đến luật bang, xin hộ pháp xét lại cho.

Mạnh Huy cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Bản bang kính trọng những hán tử đầu đội trời chân đạp đất, có đức tính trung hiếu tiết nghĩa, thử hỏi người xứng đáng với chữ nào? Hừ! Nếu che giấu tình thật không khai báo, phải đáng tội gì?

Thiết Chương Từ Lương giật mình một cái, nhưng sau đó lập tức cất giọng sang sảng đáp :

- Kẻ che giấu tình thật không khai báo, sẽ đưa ra xét theo tình tiết nặng nhẹ mà xử phạt, kẻ nặng tội thì xử tử, còn kẻ nhẹ tội thì chặt một cánh tay, sau đó trục xuất khỏi bang phái, mãi mãi không thu dụng...

Mạnh Huy III nói :

- Hừ! Vậy thì người cũng rất thông suốt luật bang!

Dứt lời, y quay sang hướng bàn thứ nhất ở giữa sảnh đường la lớn tiếng gọi :

- Hình đường Đường chủ đâu?

Tiếp theo tiếng nói của Mạnh Huy có một đại hán vạm vỡ lập tức đứng dậy, cất giọng sang sảng nói :

- Hình đường Đường chủ Mạnh Lưu Lý kính hầu lệnh dụ.

Mạnh Huy nói :

- Chuẩn bị hình cụ!

Hình đường Đường chủ Mạnh Lưu Lý cung kính kêu vâng một tiếng, lập tức quay người lui ra sảnh đường ngay.

Kế đó Mạnh Huy lại la lớn tiếng nói :

- Nhuế đường chủ! Cấp tốc ra cung ngoại truy thám tung tích Quách Linh, sau đó trở về hồi báo.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn kêu vâng một tiếng, lập tức bước ra sảnh đường ngay.

Mạnh Huy đợi y đi khỏi, sau đó mới quay người ra, nói với Từ Lương :

- Chết tới nơi mà còn muốn chối cãi, ta hỏi người, Hồng Thần Đồ đâu rồi?

Thiết Chương Từ Lương thoát nghe nói thế mặt mày đại biến sắc, tro mắt nhìn hai đạo nhãn quang sắc bén của Mạnh Huy, bất giác há hốc mồm ra ấp úng nói chẳng nên lời :

Tất cả mọi người trong hiện trường thoát nghe Mạnh Huy thốt ra câu nói này, thấy đều giật bắn người lên, đồng thời đưa mắt chăm chú theo dõi Thiết Chương Từ Lương.

Ngay cả bọn người Tiểu Diện Âm Ma, Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga, Cung Phi Yến Chương môn nhân Thất Xảo môn và Nhạc Xương thoát vừa nghe nói thế cũng đều lấy làm khẩn trương hết sức.

Mạnh Huy cười lạnh lùng một tiếng, nói :

- Này Từ Lương! Tự mình người giao ra đây hay là cần người khác động thủ?

Bây giờ mặt mày Thiết Chương Từ Lương tái mét chẳng còn chút máu nào cả, toàn thân cứ run lẩy bẩy không ngừng.

Gã cúi đầu đưa mắt nhìn lên hai bên một cái, thấy tất cả mọi người thấy đều biểu lộ một thần sắc vui mừng trước tai họa của người khác mà nhìn gã, tức thì gã cảm thấy bi ai tuyệt vọng.

Gã tôn biết bao nhiêu tâm huyết kiến lập vô số quan hệ, chuẩn bị lúc cần thiết sẽ cùng cố địa vị cho gã.

Thế nhưng...

Bây giờ sự thật đã chứng minh tất cả, gã cứ cho rằng những đồng bọn sẽ giúp đỡ gã, đã đứng ở bên cạnh đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn hạ nhìn gã.

Trong khoảnh khắc này gã cảm thấy chán nản thoái chí, đành phải khuất phục với vận mệnh thôi.

Thế rồi gã từ từ thò tay vào túi áo.

Sờ mó một hồi thật lâu.

Sau đó Thiết Chương Từ Lương mới móc túi lấy một mảnh lụa màu trắng ra.

Hai tay nâng mảnh lụa nọ từ từ dâng tới trước.

Thần sắc bấy giờ của Mạnh Huy tỏ ra nghiêm trọng, y tiến tới vài bước cẩn thận từ trong tay Thiết Chương Từ Lương đón lấy mảnh lụa trắng nọ.

Mạnh Huy cung kính cầm hai góc lụa khề phát một cái, tức thì Hồng Thần Đồ đã oai trấn vô lâm bấy lâu hiện ra trước mắt mọi người.

Tất cả mọi người đều nín thở và đưa mắt chăm chú theo dõi.

Góc dưới bên trái mảnh lụa trắng có một ấn ký đỏ như máu, nhãn lực người nào khá đã trông thấy đây là ngọc ấn của Cửu U Đế Quân.

Ngay giữa mảnh lụa có vẽ hình một đôi môi đỏ hồng của nữ nhân.

Mạnh Huy bày ra trước mắt mọi người trong giây lát, sau đó quay người bước tới trước mặt Bang chủ Kim Tiền bang, giơ Hồng Thần Đồ cao khỏi đỉnh đầu dâng tới trước.

Bang chủ Kim Tiền bang cầm lấy Hồng Thần Đồ, đảo mắt quét nhìn Nhạc Xương một cái, cũng đồng thời ngay lúc này tình cờ Nhạc Xương đang đưa mắt chăm chăm nhìn mảnh Hồng Thần Đồ trong tay y.

Khi Nhạc Xương tiếp xúc ánh mắt của Bang chủ Kim Tiền bang, hắn có một cảm giác kỳ lạ, hắn cảm thấy rằng trong ánh mắt của Bang chủ Kim Tiền bang chan chứa những tình thương từ ái, hắn còn nhớ khi phụ thân tại thế hắn từng hưởng thụ thứ tình thương này.

Nhạc Xương từ từ đảo mắt nhìn sang hướng Thiết Chương Từ Lương...

Bây giờ hắn đã hiểu tất cả.

Không ngờ chính nghĩa thúc mình là hung thủ đã giết chết nghĩa huynh và hãm hại nghĩa đệ, cuối cùng bây giờ mọi việc đã sáng tỏ hết.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn xung quanh một cái, lạnh lùng nói :

- Đây Nhạc thiếu hiệp! Người có thể khiến người vi phạm luật bang này nhỏ lệ chăng?

Nhạc Xương thoát nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, tại sao Bang chủ Kim Tiền bang lại đề xuất vấn đề này. Hắn suy nghĩ giây lát, lập tức trả lời :

- Vậy thì phải xem xét xảy ra trong trường hợp thế nào, có người thì thà chết không chịu khuất phục, chớ đừng nói tới vấn đề nhỏ lệ làm gì.

Hình như Bang chủ Kim Tiền bang rất bằng lòng với câu trả lời của hắn. Y trầm tư giây lát, sau đó quay qua nói với đồ chúng :

- Đây tất cả đệ tử bản bang, nếu có ai không sử dụng bạo lực mà có thể khiến Từ Lương nhỏ lệ, ngoại trừ người đó được thăng cấp, ngoài ra bản tọa còn trọng thưởng nữa.

Y nói xong lập tức nâng ly cùng Tiểu Diện Âm Ma uống rượu tiếp.

Trong đại sảnh nhốn nháo một hồi lâu, tất cả mọi người ghé tai thì thầm nghị luận với nhau.

Nhạc Xương xéch ngược đôi mày kiểm quay sang nói với Bạch Như Tuyết :

- Đây Bạch cô nương, người có biết dụng ý của Bang chủ là thế nào không?

Bạch Như Tuyết lắc đầu nói :

- Ta cũng lầy lăm lẹ, không biết tại sao Bang chủ lại muốn bảo y nhỏ lệ, thế nhưng quả thật đề mục này khó hết sức...

Nhạc Xương hỏi :

- Người có biện pháp gì không?

Bạch Như Tuyết lắc đầu nói :

- Không, còn người có biện pháp chăng?

Nhạc Xương vừa lắc đầu vừa quay sang nói với Cung Nghiêm Diễm :

- Đây Xảo Nương, Nàng có biện pháp gì khiến y nhỏ lệ không?

Cung Nghiêm Diễm bĩu môi nói :

- Cả chàng cũng chẳng nghĩ ra gì hết.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn rượu thịt trên bàn, suy nghĩ một hồi lâu, song vẫn không nghĩ ra có cách gì mà chẳng sử dụng bạo lực mà khiến y nhỏ lệ được hết.

Bấy giờ đã có khá nhiều người đến trước mặt Từ Lương nói thử, nhưng gã đã trợn mắt quay sang hướng khác. Không một ai có năng lực khiến gã nhỏ lệ được cả.

Nhạc Xương đang suy nghĩ nát óc cũng không làm sao nghĩ ra biện pháp gì hết, hắn đang cau mày trầm tư, bỗng liếc mắt nhìn thấy hòa thượng nhắm mắt nhập định, bất giác động lòng khề gọi nói :

- Thừa đại sư phụ! Bây giờ tới phiên người uống rượu đây.

Hòa thượng trợn to cặp mắt quái nhân, ngạc nhiên nói :

- Có thật người bảo ta uống rượu đó chăng?

Nhạc Xương vội đáp :

- Vâng! Lúc này vẫn bồi kính đại sư phụ, đại sư phụ vẫn chưa uống kia mà.

Hòa thượng cười toe toét một tiếng, nói :

- Tiểu tử ngươi khẩu không ứng tâm, ta dễ dãi với ngươi một lần đây, ngươi uống cạn ba ly rượu, ta sẽ dạy cho ngươi một biện pháp, bằng không ta uống ba ly, ngươi dạy cho ta cũng được, ngươi muốn chọn thế nào tùy ngươi.

Nhạc Xương nghe nói thế, tức thì trong lòng rất bội phục lão hòa thượng, quả nhiên thuật “biết người” mà Bảo Bối đã nói chẳng hư dối chút nào. Nhạc Xương ngạc nhiên nói :

- Đại sư phụ, té ra lão chỉ giả đồ ngủ mà thôi!

Hòa thượng cười há há nói :

- Cho dù ta ngủ thật, ngươi suy nghĩ gì ta cũng biết cả...

Thế rồi Nhạc Xương không nói gì nữa, lập tức nâng ly uống liền ba ly rượu.

Hòa thượng thấy Nhạc Xương uống xong ba ly rượu, vẫy tay nói :

- Pháp không truyền lục nhĩ, ngươi phải ghé tai qua đây.

Nhạc Xương nghĩ rằng ta phải xem cho biết, rốt cuộc ngươi định chơi trò huyền ảo gì đây, quả nhiên hắn đã đứng dậy bước tới bên cạnh hòa thượng, ghé tai gần người lão.

Hòa thượng hạ giọng nói khê với hắn :

- Ngươi cứ việc làm như thế, như thế là xong ngay.

Nhạc Xương nghe nói xong, khê chau đôi lông mày kiếm lại, nói :

- Làm như vậy chẳng phải tàn nhẫn lắm sao?

Hòa thượng kêu hừ một tiếng nói :

- Ngươi từng suy nghĩ kỹ chưa, người hại ngươi, chẳng phải cũng tàn nhẫn tương tự như vậy sao? Nhân quả tuần hoàn chẳng sai chạy tơ hào nào cả.

Nhạc Xương nghe nói xong, lẳng lặng lui trở về chỗ ngồi.

Ngay lúc Nhạc Xương vừa ngồi trên ghế, bỗng thấy Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn đang vội vã chạy vào sảnh đường, luống cuống tới thẳng trước mặt Mạnh Huy thưa rằng :

- Hồi bẩm hộ pháp, Quách... đường chủ chẳng biết đi đâu mất biệt, nhưng nghĩa nữ y đã tự sát...

Mạnh Huy trầm giọng nói :

- Ngươi cứ từ từ nói tường tận một chút xem nào.

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn chậm rãi nói :

- Thuộc hạ vâng lệnh ra ngoại cung, phát hiện Tiểu Linh nghĩa nữ của y mình mấy trăm truông đã thất cổ tự tử trong phòng Quách đường chủ, thuộc hạ liền tra vấn tuần canh, gã nói rằng Quách đường chủ mới đi khỏi chẳng bao lâu, thế rồi thuộc hạ lại đến các nơi cung ngoại tìm kiếm lần nữa, song cũng không thấy bóng người Quách đường chủ, mới lập tức trở về phục lệnh.

Nhuế Chấn Viễn vừa kể xong, Mạnh Huy chưa kịp lên tiếng thì Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga đã đứng phắt dậy, chộp vào vai Nhuế Chấn Viễn, luống cuống nói :

- Ngươi... nói rằng... nữ oa nhi nọ thất cổ tự tử rồi ư?

Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn cố chịu đựng cơn đau, nhắm mắt nói :

- Vâng, nữ oa nhi nọ đã chết rồi, hình như... hình như đã bị người hiệp dân nỡ, hạ bán thân dính đầy máu me, chết một cách thảm thiết...

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga giậm chân lia lịa, nắm chặt Hoạt Cương Thi Nhuế Chấn Viễn xoay một vòng, phi thân chạy ra ngoài, bà ta vừa đi vừa nói :

- Nhanh lên! Hãy dẫn ta đến đó xem sao, bọn súc sanh các ngươi đáng chết thật.

Trong lúc mọi người nhốn nháo...

Thiết Chương Từ Lương xen trong đám đông người định thừa lúc loạn lạc co giò bỏ chạy, không ngờ Mạnh Huy tinh mắt phóng chỉ cách không điểm trúng Ma huyết của gã.

Hồng Phát Tiên Cơ đi được giây lát, sau đó trong đại sảnh mới ổn định lại.

Bấy giờ Hình đường Đường chủ Mạnh Lưu Ly đã chuẩn bị hình cụ xong, té ra là một cột trụ thép to lớn cỡ một người ôm tay, trong cột trụ thì trống không để chuẩn bị nổi lửa.

Thiết Chương Từ Lương thoát trông thấy hình cụ, tức thì mặt mày thảm biến, mặc dù gã chưa từng ném mùi đau đớn bị nướng bằng cột thép, nhưng gã đã tưởng tượng được con người quyết không thể nào chịu đựng nổi khổ đau đó.

Nhưng biết làm sao bây giờ?

Vạn xin tha tội chăng?

Thế thì tự chuốc nhục nhả vào thân.

Không khuất phục ư?

Vậy thì tự chuốc khổ vào thân.

Bây giờ gã từ từ nhắm mắt lại và nhủ thầm :

- “May rằng mình biết nhìn xa, sớm đã sai ái tử Từ Thiện rời khỏi đây trước, bằng không dưới tình huống này, y cũng không thể sống sót”.

Thình lình ngay lúc này...

Mạnh Huy đứng phắt dậy, nói :

- Mạnh đường chủ Hình đường cấp tốc đưa Từ Lương thượng hình nào.

Mạnh Lưu Lý kêu vang một tiếng, lập tức xuất lãnh hai đại hán vạm vỡ, dùng dây thép từ đỉnh cột trụ thông xuống buộc chặt hai cổ tay Từ Lương lại.

Sau đó, Mạnh Lưu Lý giơ tay ấn nút cơ động, kêu sột soạt vài tiếng, tức thì Thiết Chương Từ Lương đã bị treo lên bán không.

Chỉ thấy hai tay gã giao chéo và cả thân người gã ôm sát cột thép nọ.

Kể đó hai đại hán vạm vỡ chất một đồng củi khô dưới cột thép, đồng thời vẩy mỡ bò lên đồng củi, bây giờ chỉ chờ lệnh động thủ châm lửa thôi.

Hình đường Đường chủ Mạnh Lưu Lý thấy hình cụ đã chuẩn bị xong, sau đó quay qua thưa với Mạnh Huy.

- Hình đường Đường chủ Mạnh Lưu Lý vâng lệnh dụ y luật bang xử phạt đệ tử Từ Lương đã vi phạm luật bang, bây giờ hình cụ chuẩn bị xong và lập tức hành hình, xin mời hộ pháp giám hình.

Dứt lời, y quay người trở lại la lớn tiếng nói :

- Bắt đầu hành hình...

Chỉ thấy hai hán tử vạm vỡ lập tức lấy bật lửa ra.

Nhạc Xương thoát trông thấy thế, vội đứng dậy la lớn :

- Khoan đã!

Dứt lời hần bước tới trước bàn Bang chủ Kim Tiền bang, chắp tay nói :

- Tại hạ có một việc muốn thỉnh giáo Bang chủ, mong rằng tạm dừng hành hình giây lát.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa mắt nhìn hần nói :

- Nhạc thiếu hiệp có điều chi chỉ giáo? Xin cứ việc nói!

Nhạc Xương đưa mắt nhìn Từ Lương đang bị treo giữa không một cái, nói :

- Chẳng hay Bang chủ có thể cho biết tại sao nhất định phải bảo Từ Lương nhỏ lệ không?

Bang chủ Kim Tiền bang mỉm cười nói :

- Ta chẳng phải nhất định cần Từ Lương nhỏ lệ, ý của ta là dù gì y cũng phải chết, tại sao chẳng nhân lúc trước khi y chết khiến y nhỏ lệ dùng để làm việc khác.

Nhạc Xương chẳng hiểu đối phương muốn nói gì hết, ngạc nhiên hỏi :

- Xin lượng thứ tại hạ dần dộn, cần nước mắt y để làm gì đây?

Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Bản tọa chỉ cần lấy nước mắt, chứ không phải nhất quyết phải lấy nước mắt của y, còn lấy để làm gì, nói ra người cũng chưa chắc đã tin, lấy được chút ít nước mắt có lẽ cứu vãn được một trận võ lâm huyết kiếp.

Nhạc Xương nghe y nói thế càng lấy làm ngạc nhiên, hần trầm tư giây lát nói :

- Chẳng hay Bang chủ có thể giải thích rõ ràng, nếu tại hạ cảm thấy có lý, tại sao sẵn sàng hiến dâng.

Bang chủ Kim Tiền bang cười há há nói :

- Này Nhạc thiếu hiệp, người tưởng rằng nước mắt dễ nhỏ ra được lắm sao?

Nhạc Xương đáp :

- Đương nhiên là không dễ dàng rồi.

Bang chủ Kim Tiền bang lại nói tiếp :

- Vậy thì tại sao người lại để cho nước mắt của mình nhỏ ra dễ dàng như thế?

Nhạc Xương bất giác cứng họng, ấp úng nói :

- Thế à...

Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Người không thể làm cho người khác nhỏ lệ, cũng không thể tự nhỏ lệ...

Nhạc Xương ngắt lời nói của y, nói :

- Không! Mặc dù tại hạ không thể làm cho mình tự nhỏ lệ, thế nhưng tại hạ có cách làm cho Từ Lương nhỏ lệ, song vẫn cần sự giúp đỡ của quý bang, mới có thể làm cho y chảy nước mắt.

Bang chủ Kim Tiền bang ngạc nhiên nói :

- Có thật người có khả năng làm cho y chảy nước mắt mà không cần dùng tới bạo lực chăng?

Nhạc Xương khẽ gật đầu đáp :

- Đương nhiên!

Tức thì Bang chủ Kim Tiền bang tinh thần phấn chấn.

Cả những người trong sảnh đường cũng phấn khởi luôn, họ muốn xem rốt cuộc Nhạc Xương sử dụng biện pháp gì lại có thể làm cho Từ Lương chảy nước mắt.

Bang chủ Kim Tiền bang bỗng lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp nói rằng cần sự giúp đỡ của bản bang, chẳng biết giúp bằng cách nào đây?

Nhạc Xương do dự giây lát, cuối cùng nói :

- Tại hạ cần một người của quý bang.

Bang chủ Kim Tiền bang kêu ồ một tiếng nói :

- Vậy thì dễ dàng thôi, tùy tiện giao cho người một người, hay là người muốn chỉ định?

Nhạc Xương nói :

- Đương nhiên phải do tại hạ chỉ định rồi.

Bang chủ Kim Tiền bang gật đầu nói :

- Vậy thì người muốn chỉ định ai?

Nhạc Xương chậm rãi nói :

- Người mà tại hạ muốn chỉ định là một người đang được nhốt trong nhà lao của quý bang.

Bang chủ Kim Tiền bang ngạc nhiên nói :

- Nhà lao ư? Trong nhà lao có ai năng khiến y chảy nước mắt ư?

Nhạc Xương chẳng cần chờ chút nào, trả lời :

- Chính là Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện, con trai duy nhất của Từ Lương.

Hắn vừa thốt ra lời nói này, tất cả những người để ngăn người ra tại chỗ.

Đồ chúng Kim Tiền bang lấy làm thắc mắc rằng tại sao hắn lại biết bí mật trong bang.

Thiết Chương Từ Lương vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Gã kinh ngạc rằng tại sao ái tử Từ Thiện lại lọt vào trong tay của họ? Điều mà gã sợ hãi là nếu quả thật ái tử mình ra đây, vậy thì hương hỏa của dòng họ Từ ắt phải đoạn tuyệt từ đây...

Bang chủ Kim Tiền bang trở mắt chăm chăm nhìn Nhạc Xương, trong lòng y suy đoán lung tung.

Ai đã tiết lộ bí mật này vậy?

Bạch Như Tuyết chẳng?

Thế nhưng Bạch Như Tuyết cũng chẳng biết sự kiện này kia mà.

Thế nhưng ngoại trừ y, từ khi Nhạc Xương đến đây ngoài ra chưa từng tiếp xúc với ai nữa?

Vậy thì làm thế nào Nhạc Xương lại biết bí mật này?

Y muốn hỏi cho ra lẽ, song lại gặp trở ngại về vấn đề thân phận, thế rồi đành phải gật đầu nói :

- Quả nhiên Nhạc thiếu hiệp thông minh tuyệt đỉnh, không ngờ người lại nghĩ ra một diệu kế này, thế thì cho dù Từ Lương là người có trái tim sắt đá cũng chẳng sợ y không chảy nước mắt.

Y vẫy tay gọi tả hộ pháp Mạnh Huy đến, hạ thấp giọng căn dặn vài lời, sau đó quay sang nói với Nhạc Xương :

- Được, tiểu hiệp cứ về chỗ ngồi, ta lập tức cho người giải Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ra.

Nhạc Xương khẽ gật đầu vái chào một cái, sau đó từ từ bước về chỗ ngồi.

Sau khi Mạnh Huy cho người đi áp giải Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện ra, kể đó lại sai người thả dây hạ Thiết Chương Từ Lương xuống, thế rồi lạnh lùng hỏi :

- Nay Từ Lương! Đây cũng tại người vì nhất kỷ tư lợi bán rẻ bằng hữu cầu vinh nên mới có kết cục ngày hôm nay, người chớ oán trách ai hết, bây giờ người còn điều gì để nói nữa?

Mặt mày Thiết Chương Từ Lương không còn chút sắc máu, gã nghe nói thế, từ từ ngược đầu lên, gắng gượng mở hai mắt ra nhìn Mạnh Huy một cái, sau đó lại nhắm mắt, khẽ thở dài một tiếng nói :

- Á! Sự việc đã đến nước này còn oán trách ai nữa? Chỉ trách mình hám lợi đen lòng, trúng độc kế của Quỷ Trảo Từ Quách Linh, cho nên mới có cục diện ngày hôm nay...

Gã uất nghẹn nói tiếp :

- Chỉ cầu hộ pháp... đặc biệt ban ân lưu... lưu lại một mạng sống khuyến tử... để được bảo tồn hương hỏa duy nhất... của dòng họ Từ...

Thiết Chương Từ Lương nói đến đây, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Bấy giờ có hai hán tử vạm vỡ, mỗi người đều có bụng một cái bát bằng bạch ngọc, để ngay trước ngực Thiết Chương Từ Lương hứng những giọt nước mắt đang chảy ròng ròng xuống.

Chẳng mấy chốc...

Có một tràng những tiếng kêu sột soạt nổi lên, kể đó có hai hán tử vạm vỡ áp giải Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện loạng choạng bước vào sảnh đường, đánh bật một cái quỳ dưới chân Thiết Chương Từ Lương. Quả thật bây giờ lòng Thiết Chương Từ Lương đau như cắt, đưa mắt nhìn ái tử mà mình nuông chiều đến hư hỏng, bất giác bị ai nhỏ lệ.

Mạnh Huy thấy nước mắt trong hai cái bát bạch ngọc đã được quá bán, lại hạ lệnh kéo dây, treo Thiết Chương Từ Lương lên. Gã vẫn đưa mắt nhìn Mạnh Huy gào thét nói :

- Ta van ngươi! Nếu ta có chết nơi chín suối cũng ắt cảm niệm đại ân đại đức của ngươi...

Trong sảnh đường ngoại trừ tiếng khóc oan uất nghẹn của gã, ngoài ra im phăng phắc.

Thù cha đã trả

Bấy giờ chỉ thấy hai hán tử vạm vỡ móc túi lấy bật lửa ra, đánh phụt một cái bốc lửa ra ngay.

Tức thì tất cả mọi người nín thở lại hết, đưa mắt chăm chú theo dõi hai hán tử nọ.

Hai hán tử vạm vỡ tay cầm bật lửa đang bốc cháy, từng bước một từ từ tiến gần đồng củi khô đang chất dưới cột thép.

Cuối cùng hai hán tử đã vút bật lửa vào trong đồng củi khô, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Củi khô gặp lửa bốc cháy ngay, chỉ trong chớp mắt lửa cháy phừng phụt, hơi nóng bắt đầu bốc ra tứ phía.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn cây cột thép có đường kính một ôm tay và cao khoảng trượng ngoài, bên dưới thì lửa cháy phừng phụt, cột thép từ từ nóng dần, người thợ hình ôm chặt cột thép nóng bỏng.

Khi họ suy nghĩ đến đây, thấy đều cảm thấy hình phạt này tàn nhẫn quá thể, bất giác rùng mình rợn tóc gáy.

Cũng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc...

Trong khi ngọn lửa càng lúc càng cháy mãnh liệt, bỗng có một bóng người phi thân lao tới.

Tất cả mọi người đã thất kinh kêu lên một tiếng :

- A!

Nhưng họ trở mắt nhìn kỹ, mới hay người này té ra là Nhạc Xương, khách quý của Bang chủ.

Tất cả mọi người thở phào một cái rất nhẹ nhõm.

Nhạc Xương sử dụng thủ pháp thần tốc di chuyển số củi khô đang cháy ra ngoài và dập tắt ngọn lửa, sau đó đưa mắt chăm chăm nhìn Thiết Chương Từ Lương một hồi lâu, thế rồi mới quay qua nói với Bang chủ Kim Tiền bang :

- Thưa Bang chủ! Người này và tại hạ có mối thù không đội trời chung, chẳng hay Bang chủ có thể ban cho tại hạ một đặc ân, giao y cho tại hạ xử trí được không?

Bang chủ Kim Tiền bang nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó gật đầu nói :

- Được, nếu là như thế, vậy thì giao cho ngươi.

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt, cung kính hành đại lễ, nói :

- Đa tạ Bang chủ tác thành.

Dứt lời hán lập tức quay người qua, đưa mắt nhìn Từ Lương, khẽ gọi một tiếng rất náo nùng :

- Thúc thúc...

Thiết Chương Từ Lương từ từ mở hai mắt ra, tức thì trong lòng lấy làm hồ thẹn, kể đó từ từ nhắm mắt lại, cúi đầu xuống, nói khẽ :

- Hiền... hiền... Ô! Nhạc thiếu hiệp! Ta không còn mặt mũi nào gọi người bằng tiếng hiền đệ nữa, bây giờ hối hận cũng muộn rồi, thế nhưng hôm nay ta được chết trong tay của Nhạc thiếu hiệp cũng xem như ta rất may mắn, thứ nhất ta miễn được nỗi khổ thọ hình phạt, mặt khác khi ta đến nơi chín suối yết kiến nghĩa huynh ta, trong lương tâm cũng giảm bớt một phần gánh vác.

Gã nói đến đây, thờ dài một tiếng, sau đó từ từ nói tiếp :

- Năm xưa ta bị Quỷ Trảo Tử Quách Linh lợi dụng, lập kế sát hại kinh địch của gã, chính là Thiên Lý Vân Yên Nhất Điều Can Nhạc Thượng Sơn, nghĩa huynh của ta, đồng thời lại đoạt Hồng Thần Đồ từ trong tay ngươi, cuối cùng xô ngươi té xuống vực thẳm, nghĩ rằng ngươi đã chết, không ngờ... à...

Trong sảnh đường im phăng phắc, chẳng có tiếng động con con nào hết.

Cả Bang chủ Kim Tiền bang cũng đang yên lặng ngồi nghe Thiết Chương Từ Lương thú tội.

Quả thật đúng là người sắp chết chẳng nói lời hư dối, Thiết Chương Từ Lương tự biết rằng số mạng đã đến, đồng thời lương tâm cắn rứt, nên gã mới khai ra tất cả sự thật.

Nên biết rằng một khi con người gây nên tội lỗi gì, bất cứ lúc nào và ở đâu, chỉ cần y yên tĩnh lại tức thì trong lòng sẽ cảm thấy bất an.

Thiết Chương Từ Lương cảm khái thở dài một tiếng, sau đó lại nói tiếp :

- Không ngờ lại gặp ngươi tại Phiến Tử Nhai, mặc dù ta hận nhưng ta cũng cảm thấy an ủi, vì dù gì ngươi cũng đã trưởng thành người.

Gã nói tới đây lại dừng nghĩ giây lát, sau đó mới nói tiếp :

- Ta hối hận, nhưng cũng đã muộn màng rồi, song ta chẳng oán trách ai cả, nên nói rằng tự chuốc khổ vào thân, một người chỉ biết tới tư lợi của mình và tìm trăm mưu ngàn kế hại người ta nên hôm nay mới có kết cục này, bây giờ điều duy nhất mà ta không yên tâm chính là nghiệt tử của ta, chỉ mong thiếu hiệp năng tha chết cho nó, vậy thì ta sẽ ngậm cười nơi chín suối...

Nhạc Xương nghe nói thế cũng mũi lòng thương xót, nhưng khi nghĩ tới cảnh tượng chết thảm của phụ thân, tức thì máu nóng sôi sục...

Bây giờ hai mắt hấn đỏ ngầu, lửa giận đang sôi sùng sục trong lòng, kẻ đó hấn run bắn người lên.

Cuối cùng...

Kêu bạch một cái, Nhạc Xương phủ phục quỳ trước mặt Thiết Chương Từ Lương, âm thầm khấn lạy :

- Phụ thân ơi! Hôm nay đưa con bất hiếu này sẽ trả thù cho cha, mong rằng cha tại thiên chi linh phải phù hộ cho con, vì thù nhân chính là nghĩa thúc Từ Lương của hải nhi...

Hấn khấn niệm xong, cung kính hướng về trước mặt Từ Lương, lạy bốn lạy nói :

- Thúc thúc, tiểu đệ vì trả thù cho cha, đành phải xúc phạm đến người, thế nhưng tiểu đệ sẽ dốc toàn lực bảo vệ hương hỏa duy nhất cho thúc thúc.

Dứt lời, đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Thiết Chương Từ Lương.

Thiết Chương Từ Lương lại từ từ mở hai mắt ra, khẽ gật đầu một cái nói :

- Này... hiền đệ, cháu cứ động thủ, ngu thúc dù có chết cũng nhắm mắt...

Nhạc Xương nghiêm sắc mặt lại, khẽ nghiêng răng một cái, bỗng giơ tay phải lên phóng ra một luồng chỉ phong điểm vào Tử huyệt của Thiết Chương Từ Lương nhanh như cắt.

Toàn thân Thiết Chương Từ Lương rung mạnh lên một cái, tức thì trở về cõi tây thiên cực lạc luôn.

Nhạc Xương bắt nhãn nhìn lâu, rồi vội vàng quay người qua, lẳng lặng bước về chỗ ngồi.

Sau khi Bang chủ Kim Tiền bang thấy Nhạc Xương trở về chỗ ngồi, trong lòng lấy làm cảm khái, bất giác khẽ thở dài một tiếng, khi y thu hồi ánh mắt, tình cờ lại thấy Tiểu Diện Âm Ma đang mỉm cười đưa mắt nhìn mình, thế rồi y lên tiếng hỏi :

- Các hạ thấy oa nhi này thế nào?

Tiểu Diện Âm Ma ngạc nhiên hỏi ngược lại :

- Bang chủ nói thế có nghĩa là sao?

Bang chủ Kim Tiền bang khẽ ho một tiếng nói :

- Bản tọa muốn nói tư chất thiên phú, lòng dạ và võ nghệ của oa nhi này...

Tiểu Diện Âm Ma kêu ồ một tiếng, nói :

- Theo ta thì tư chất và thiên phú của oa nhi này là thiên tài hiếm thấy, lòng dạ thì nhân hậu hết sức, còn võ nghệ thì kém phần hỏa hầu...

Bang chủ Kim Tiền bang cười há há nói :

- Nhận xét của bản tọa cũng là như thế, quả thật sự nhận xét của anh hùng bao giờ cũng giống nhau...

Y nói tới đây, ngưng lại suy nghĩ giây lát, sau đó lại nói tiếp :

- Gần đây tác phong của các hạ khác hẳn với trước kia, việc đánh dẹp bất bình xuất hiện khá nhiều, chẳng hay có phải các hạ đang mượn hành động này để thu phục nhân tâm mà tiến tới nước kế là xưng bá võ lâm chăng?

Tiểu Diện Âm Ma nghe nói thế cười quái gở vài tiếng liền, một hồi lâu y mới ngưng cười, đưa cặp mắt sáng như điện quang chăm chăm nhìn Bang chủ Kim Tiền bang nói giọng lạnh lùng :

- Bao nhiêu năm nay Bang chủ có nghĩ mọi mặt, chẳng phải cũng vì muốn đạt đến mục đích này sao?

Bang chủ Kim Tiền bang gật đầu :

- Cô ngữ dạy rằng: “Nhân sanh đắc nhất tri kỷ, dù chết cũng chẳng tiếc”, bất kể các hạ có ấn tượng thế nào đối với bản tọa, nhưng vẫn là một tri kỷ duy nhất của bản tọa.

Tiểu Diện Âm Ma lạnh lùng nói tiếp :

- Bang chủ khen ngợi quá thể...

Y vừa nói tới đây bỗng thấy Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga mặt lạnh như tiền, đang nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt Bang chủ Kim Tiền bang, nói :

- Hừ! Cũng tại Đường chủ tốt lành của người có lòng dạ dã thú nên mới mang nghĩa nữ mình ra trước thì hiệp sau đó giết chết, đồng thời còn nguy trang nghĩa nữ thất cổ tự tử mà chết, bây giờ ta đi khắp chân trời góc biển cũng quyết phải bắt cho ra gã Quách Linh nọ để tể bái Linh nhi. Hừ! Đến lúc đó người cũng khó thoát khỏi can hệ này.

Cả Bang chủ Kim Tiền bang lẫn Tiểu Diện Âm Ma đều tro mắt nhìn Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga, họ trầm mặc không nói lời nào hết.

Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga thấy họ không có phản ứng gì cả, sau đó nói tiếp :

- Hôm nay tạm thời ghi vào sổ nợ, dịp sau chúng ta gặp lại mới tính cũng chưa muộn.

Bà ta vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó nói tiếp :

- Ta giao oa nhi này cho ngươi, mong rằng ngươi khéo đối đãi hửn, hai tỷ muội ta chỉ còn một người thân này thôi, nhất là tỷ tỷ...

Bà ta từ cái thăm tử Tiểu Linh mà lại liên tưởng đến Nhạc Xương...

Hai tỷ muội bà bạc mạng, tỷ tỷ Nguyệt Nga thọ nạn bị cướp đau khổ đến không còn muốn sống, may mà thoát khỏi ma chướng, gả cho Thiên Lý Vân Yên Nhất Điều Can Nhạc Thượng Sơn là một người chồng hiền hậu trung thực, thế nhưng cảnh êm đẹp chẳng được lâu bền, sau đó bị cướp lần nữa, đồng thời chẳng bao lâu cả tỷ phu cũng thọ nạn bị giết.

Mặc dù bà gả cho Không Thiếu Dật là một thiếu niên anh tuấn có võ nghệ xuất chúng, không ngờ số phận chẳng tốt, nửa chừng lại xuất hiện một Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến, kết quả là phu quân lại tự sát tại chỗ, ái nữ Tiểu Linh đi theo ngoại tổ phụ vì muốn đoạt Hồi Thiên Niên Độc Xà Nguyên Châu mà đã mạo hiểm trà trộn vào Hồ Lô Bảo, cuối cùng bị Quách Linh phát giác, phụ thân bị giết, ái nữ bị cướp, nhưng bây giờ... bây giờ...

Những dĩ vãng ngày xưa lướt qua thật nhanh trong đầu óc bà, hai mắt bà ta óng ánh ngập lệ, khẽ giậm chân một cái, vội vã rời khỏi đại sảnh luôn.

Tức thì trong sảnh đường tịch lặng như tờ.

Bang chủ Kim Tiền bang cảm khái thở dài một tiếng, ngược lại đã nảy sinh lòng kính mến Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hằng Nga.

Y từ từ ngoái cổ nhìn về hướng Nhạc Xương, chỉ thấy hửn mặt lộ vẻ đau khổ đang tro mắt chăm chăm nhìn lên bàn, trầm mặc chẳng nói lời nào hết.

Ngay lúc y liếc mắt nhìn tới, đồng thời phát hiện cái hộp gấm đặt trên bàn.

Thế rồi y sực nghĩ ra trong hộp gấm này có đựng chiếc thủ cấp của Vong Ngã chân nhân Chương môn Mậu Sơn là con người hèn nhát bất lực và chỉ biết tác oai tác quái.

Y nghĩ rằng :

- Nên mang số thủ cấp này treo ở một nơi.

Số người này thân phận chức nhất phái chi trưởng, song chẳng lo nghĩ cho lợi hại họa phúc của môn hạ, chỉ biết tác oai tác phúc, tận tình hưởng lạc...

Y phải đem những người giả mạo nguy hiểm miệng nói toàn những lời nhơn nghĩa đạo đức, trong bụng thì nam tham nữ dâm vạch mặt trước mọi người, để những người ngu muội tới định luận.

Y suy nghĩ tới đây, lập tức quay người sang hướng Mạnh Huy nói :

- Hay bảo người sang bàn Nhạc thiếu hiệp lấy cái hộp gấm đó qua đây.

Mạnh Huy kêu vâng một tiếng đứng dậy ngay, nhưng y chẳng sai ai cả đã tự mình bước qua bàn Nhạc Xương, đưa mắt nhìn hòa thượng nọ một cái, sau đó gơ hai tay bưng hộp gấm lên, dâng tới trước mặt Bang chủ Kim Tiền bang.

Hòa thượng nọ vẫn nhắm mắt ngồi yên tại chỗ không động dậy gì hết.

Nhạc Xương vẫn tro mắt nhìn trên bàn chẳng hề để ý tới Mạnh Huy chút nào cả.

Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết Viện chủ Nghinh Tân viện đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai người đều đảo mắt chăm chăm theo dõi hộp gấm nọ.

Sau khi Mạnh Huy đặt hộp gấm trên bàn xong, Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Mở nắp hộp ra nào.

Mạnh Huy kêu vâng một tiếng, lập tức gơ tay gỡ gút dây lụa ra trước, sau đó từ từ mở nắp hộp ra luôn.

- A!

- Ủa!

Vài tiếng kêu khác nhau đồng thời nổi lên.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa mắt nhìn Mạnh Huy nói :

- Hộ pháp! Việc gì... đã xảy ra vậy?

Mạnh Huy lắc đầu đáp :

- Thuộc hạ cũng lấy làm ngạc nhiên, tại sao chiếc thủ cấp này không phải là cái đầu của Vong Ngã chân nhân? Chẳng lẽ lúc đó...

Y nói tới đây bỗng đưa mắt nhìn Bang chủ Kim Tiền bang, im lặng không nói nữa.

Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Ngươi hoài nghi bản tọa bị đánh lừa chẳng?

Mạnh Huy khẽ gật đầu đáp :

- Quả thật là thuộc hạ đã suy nghĩ như thế.

Bang chủ Kim Tiền bang lắc đầu nói :

- Không bao giờ có chuyện bị đánh lừa cả, sau khi bản tọa giết chết y, đã lập tức cắt lấy thủ cấp...

Mạnh Huy nghe nói thế, khẽ chau đôi mày lại, ấp úng nói :

- Vậy thì...

Y nói tới đây, bỗng đưa mắt nhìn một bàn dưới sảnh đường, nói :

- Hãy bảo Tôn Vô Kỵ ra đây trả lời nào.

Dứt lời Mạnh Huy vừa ngồi xuống vừa lẩm bẩm nói :

- Tôn Vô Kỵ quyết không lớn gan đến thế đâu.

Thình lình ngay lúc này...

Từ ngoài sảnh đường có một âm thanh sang sảng nổi lên nói :

- Tân khách đến...

Tiếp theo tiếng nói, Đỗ Nhượng Quân và mẫu thân nàng thoăn thoắt bước vào.

Bảo Bối và Tiểu Oanh cũng đi theo đằng sau.

Bấy giờ sớm đã có hai hán tử bước tới tiếp đãi, lập tức dẫn một đoàn bốn người lên tới tiền sảnh, ngồi trên một bàn kế Nhạc Xương.

Sau khi Đỗ Nhượng Quân nhập tọa, lập tức đưa mắt quan sát xung quanh một vòng, khi nàng trông thấy Nhạc Xương ngồi ở bàn kế bên, tức thì mặt mày tươi tỉnh.

Thế nhưng khi nàng phát hiện có hai thiếu nữ xinh đẹp ngồi ở hai bên Nhạc Xương, tức thì trong lòng lấy làm ghen tuông, đồng thời nét vui trên mặt cũng theo đó biến mất luôn.

Tiểu Oanh rất tinh mắt, y đã trông thấy mặt mày Đỗ Nhượng Quân biến sắc, kể đó cũng phát hiện hai thiếu nữ ngồi bên cạnh Nhạc Xương, thế rồi y lấy khuỷu tay khẽ thúc Bảo Bối một cái, sau đó nhìn hướng Nhạc Xương kêu hừ một tiếng.

Bảo Bối đưa mắt liếc nhìn y một cái, hạ thấp giọng nói :

- Như vậy có gì là lạ lùng ư?

Tiểu Oanh bĩu môi nói :

- Đương nhiên chẳng lạ rồi! Người cũng mong cầu như vậy...

Bảo Bối nghiêm sắc mặt nói :

- Không! Có người rồi, ta chẳng muốn gì nữa.

Tiểu Oanh trợn mắt liếc nhìn y một cái, nói :

- Hừ! Ta cũng chẳng cần.

Bảo Bối nghe nói thế, thẹn thùng cúi đầu xuống không nói gì hết, bỗng nhiên y sực liên tưởng đến sư phụ, hòa thượng họ cũng có mặt tại tọa, thế rồi y ghé vào tai Tiểu Oanh nói :

- Người chẳng trông thấy sao? Cả sư phụ lão nhân gia cũng ngồi tại đó?

- Trong đại sảnh có biết bao nhiêu cặp mắt dòm ngó, ngồi chung một chỗ có sao nào?

Tiểu Oanh lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói :

- Đương nhiên chẳng có sao rồi, người cũng sang đó ngồi đi.

Bảo Bối thấy y gây sự một cách vô lý đồng thời lại nổi giận, tức thì trong lòng lấy làm bực tức hết sức.

Y do dự giây lát, sau đó nói :

- Đi thì đi, chẳng lẽ ta không được sang hỏi thăm sư phụ ta sao?

Dứt lời, y chẳng đợi Tiểu Oanh phản ứng gì hết, lập tức đứng dậy bước qua bàn kế bên liền.

Tiểu Oanh không ngờ Bảo Bối nổi giận bỏ đi thật, nhưng y có mưu kế sẵn, nên giả đồ làm ra vẻ thần nhiên, vẫn ngồi ăn uống tiếp.

Đỗ phu nhân thoạt trông thấy thần sắc ái nữ, và nghe hết lời đối đáp giữa Tiểu Oanh và Bảo Bối, bà ta đoán ra thiếu niên anh tuấn ngồi ở bàn kế bên chính là Nhạc Xương, con rể tương lai của mình rồi.

Thế rồi bà ta vừa đưa mắt ngắm nhìn Nhạc Xương, vừa nghĩ bụng :

- “Ồ! Quả nhiên là nhất biểu nhân tài, tiếc rằng có đôi lông mày đào hoa...”

Bảo Bối bước tới bên cạnh hòa thượng, hạ thấp giọng khẽ gọi một tiếng :

- Sư phụ!

Hòa thượng họ vẫn ngồi yên bất động.

Bảo Bối bất giác giơ tay nắm chặt cánh tay lão vừa lay động vừa gọi :

- Sư phụ! Lão nhân gia người...

Thình lình...

Cả thân thể hòa thượng theo thể lay động của Bảo Bối, ngã về phía sau kêu bạch một cái té nằm trên đất. Bảo Bối bắt giặc giật nẩy người lên.

Những người ngồi xung quanh cũng đều ngạc nhiên tại chỗ hết, họ chẳng biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì, thể rồi mọi người đều đưa mắt nhìn lão hòa thượng vừa ngã nằm trên đất.

Bảo Bối vội vàng đỡ hòa thượng ngồi dậy, nhưng lão vẫn khép chặt hai mắt, chẳng hề động dậy gì cả, hình như lão không hề có cảm giác bị té bao giờ.

Bảo Bối mặt mày biến sắc, quýnh quýnh nói :

- Sư phụ! Lão nhân gia người... a! Sư phụ...

Kêu bạch một cái, Bảo Bối phủ phục quỳ bên cạnh hòa thượng khóc thật thương tâm.

Nhạc Xương bị tiếng khóc của y đánh thức, khi hắn trông thấy tình hình xung quanh, vội vàng bước tới nắm chặt cổ tay hòa thượng còn tay kia thì thăm dò hơi thở nơi lỗ mũi lão.

Một thần sắc tuyệt vọng hiện trên mặt hắn, đồng thời hắn vừa lắc đầu vừa đứng dậy.

Ngay lúc Nhạc Xương vừa buông tay hòa thượng ra, bàn tay của lão đã tự động từ từ xòe ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay lão mờ mờ hiện ra một chữ sắc máu :

“Ngộ”.

Chữ “ngộ” này do nội lực tổng những máu tươi trong lòng bàn tay tụ tập trên da, cho nên chỉ trông thấy mờ mờ là thế.

Thế nhưng người có thể cấy vào nội lực tụ huyết thành chữ, e rằng trong đương kim võ lâm khó tìm ra người thứ hai rồi.

Có ai ngờ rằng một cao thủ tuyệt thế như vậy đã nhập hóa thành thiên trước bữa yến tiệc như thế đâu?

Mạnh Huy bước tới hạ thấp giọng nói :

- Hết phương cứu chữa chẳng?

Nhạc Xương lắc đầu, thần thờ đáp :

- Đã tắt thở từ lâu.

Mạnh Huy xéch ngược đôi lông mày, đưa mắt nhìn gương mặt hòa thượng, nói :

- Thiếu hiệp quen biết với đại sư phụ này, xin phụng cáo lai lịch cho chúng tôi biết được chẳng?

Nhạc Xương liên tưởng tới hành vi vừa thần bí vừa quái dị của hòa thượng này, lão đùa nghịch mình hai lần. Đồng thời từng từng trí Tiểu Oanh tại bến sông...

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác khẽ thở dài một tiếng.

Mạnh Huy lại hỏi tới :

- Thế nào? Thiếu hiệp bất tiện phụng cáo chẳng?

Nhạc Xương chậm rãi nói :

- Không! Tại hạ đang suy nghĩ, mặc dù vị đại sư này chết đúng chỗ, thế nhưng hơi sớm một chút, vì còn nhiều việc chưa được hiểu biết...

Mạnh Huy đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Nhạc Xương hỏi :

- Việc chi nữa?

Nhạc Xương lại thở dài một tiếng, nói :

- Như việc... cục diện hôm nay, và trận võ lâm huyết kiếm sắp tới, Côn Luân của vị đại sư này xuất thân nhập hóa, là một nhân tuyển duy nhất để diệt trừ họa hoạn...

Mạnh Huy mỉm cười nói :

- Vị đại sư này xưng hô thế nào vậy?

Nhạc Xương đáp :

- Pháp danh.

Mạnh Huy khẽ gật đầu một cái, đưa mắt nhìn Nhạc Xương, hình như đang chờ đợi hắn trả lời.

Thế nhưng một hồi thật lâu, y thấy Nhạc Xương vẫn cứ trơ mắt ngắm nhìn hòa thượng nọ.

Y cảm thấy lạ lùng, vẫn tiếp tục đưa cặp mắt đầu nghi vấn chăm chăm nhìn Nhạc Xương.

Bỗng nhiên Nhạc Xương sực như nghĩ ra điều gì, cười cay đắng một tiếng nói :

- Pháp danh của đại sư phụ này gọi là Pháp Danh.

Mạnh Huy ngạc nhiên nói :

- Nói sao? Lão tên là Pháp Danh?

Nhạc Xương gật đầu nói tiếp :

- Đúng thế, nhưng tại hạ chẳng hiểu ý nghĩa cái chữ trong lòng bàn tay lão...

Mạnh Huy nghe nói thế, trở mắt nhìn vào lòng bàn tay của lão hòa thượng nọ.

Y đưa mắt nhìn chữ “ngộ” sắc máu nọ một cái, sau đó cúi đầu trầm tư...

Bảo Bối vẫn tiếp tục khóc thút thít.

Bấy giờ bầu không khí sầu thảm bao phủ cả sảnh đường.

Hình như Bang chủ Kim Tiền bang cảm xúc sâu sắc nhất, sau khi y trông thấy chữ trong lòng bàn tay lão hòa thượng, lập tức nâng ly kính Tiểu Diện Âm Ma liên tục.

Khi y thoát trông thấy chữ “ngộ” nọ, trong lòng bất giác rung động mạnh một cái, y cũng không hiểu tại sao cả, thế nhưng y không thể áp chế nổi xúc động ấy.

Trong đời y hoàn toàn làm theo sở thích của mình, y bất chấp mọi sự phê bình.

Thế nhưng từ khi y được Vệ Nguyệt Nga, đời người của y thay đổi hết, cả tác phong cũng thay đổi luôn, y cũng chẳng biết tại sao mình lại thay đổi?

Y háo sát thành thói quen, nhưng y chỉ giết những kẻ tham quan ô lại, cường hào ác bá, và những người trộm danh bịp đời.

Y vừa nâng ly uống rượu vừa đưa cặp mắt lim dim nhìn Nhạc Xương, bất giác gật đầu lia lịa, đây là lần đầu tiên y cảm thấy mình hoàn toàn làm đúng.

Làm như vậy chẳng những được lòng Cửu U Hoàng Hậu Vệ Nguyệt Nga, đồng thời trong lòng y cũng lấy làm kiêu hãnh và hân hoan vô cùng.

Thế rồi y khẽ vỗ song chương vào nhau một cái, tức thì đại sảnh im lặng hết.

Y đưa cặp mắt sáng như điện quang từ từ quét nhìn mọi người.

Khi số người nọ vừa chạm phải ánh mắt của y, thấy đều run bắn người lên.

Thế rồi, họ vội cúi đầu xuống tránh né ánh mắt của y.

Bấy giờ cảm giác trong nội tâm của Bang chủ Kim Tiền bang rất là phức tạp, y vừa kiêu hãnh vừa bi ai!

Y khẽ gọi một tiếng :

- Này Mạnh hộ pháp!

Mạnh Huy cung kính kêu vâng một tiếng, vội vàng bước tới ngay.

Bang chủ Kim Tiền bang thân thờ đưa mắt nhìn hòa thượng nọ, chậm rãi nói :

- Lấy tang lễ long trọng nhất của bản bang an táng vị đại sư phụ này.

Mạnh Huy do dự giây lát, cuối cùng cung kính thưa rằng :

- Vâng! Xin tuân lệnh dụ Bang chủ.

Y cúi người hành lễ lui ra sau hai bước, mới quay người qua, đưa mắt quét nhìn tất cả mọi người trong sảnh đường một cái thật nhanh, y muốn xem phản ứng của họ thế nào.

Nhưng y đã nhìn thấy một thần sắc như nhau, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc vì họ không hiểu tại sao Bang chủ lại lấy hậu lễ đãi một hòa thượng hoàn toàn xa lạ và chẳng có can hệ gì đến bản bang.

Tình hình này chưa hề xảy ra trong Kim Tiền bang bao giờ.

Mạnh Huy bỗng nhiên la lớn, nói :

- Tuân theo lệnh dụ Bang chủ, mời chư vị đứng nghiêm tỏ lòng chí kính đến nhất đại cao tăng Pháp Danh đại sư đã nhập hóa đăng tiên là khách quý của bản bang.

Tức thì tất cả mọi người đều đứng dậy lặng lẽ mặc niệm...

Kế đó Mạnh Huy sai người mang di thể của Pháp Danh đại sư đưa vào Vạn Niên Băng Giáo để chờ chọn ngày lành nhập quan an táng...

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một bóng người phi thân lao tới trước mặt Nhạc Xương, kêu bạch một cái phủ phục quỳ trên đất luôn.

Bang chủ Kim Tiền bang cũng bất giác giật nảy người lên, khi y trông thấy người đó chính là Thiên Diện Thần Quy Tôn Vô Kỵ, lập tức nháy mắt ra dấu với Mạnh Huy.

Mạnh Huy khẽ gật đầu một cái, từ từ quay người qua.

Bấy giờ Tôn Vô Kỵ cúi đầu vừa lạy vừa nói :

- Thưa Bang chủ! Thuộc hạ đáng tội chết, việc này nhất định là lão đạo sĩ nọ gây ra rồi, y cố ý hãm hại thuộc hạ, xin Bang chủ minh xét...

Nhạc Xương từ trong cơn suy tư giật mình tỉnh lại, khi hắn thấy mọi người đưa cặp mắt kinh ngạc ngăm nhìn mình, tức thì trong lòng lấy làm luống cuống ngượng ngùng, ngồi đứng chẳng yên.

Tất cả mọi người đang lấy làm lạ lùng, tại sao Tôn Vô Kỵ lại xưng hô hắn như thế?

Nhưng trước bao nhiêu cặp mắt chăm chăm đang ngăm nhìn, Nhạc Xương không thể phủ nhận nhưng cũng bất tiện thừa nhận, hắn cảm thấy mặt nóng bừng lên.

Hắn có chút luống cuống, không thể nào bình tĩnh được hết.

Hắn đưa cặp mắt cầu giúp đỡ liếc nhìn hai bên tả hữu một cái, chỉ thấy Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết cũng đang đưa cặp mắt kinh ngạc ngăm nhìn mình.

Cũng trong tích tắc này, hắn sực nảy ra một ý, vội lên tiếng nói :

- Này Tôn Vô Kỵ, ngươi hãy đứng dậy trước, có việc chi cứ từ từ nói...

Tôn Vô Kỵ vẫn phủ phục trên đất, ấp úng nói :

- Cầu Bang chủ minh xét... cầu Bang chủ...

Gã chưa nói hết lời, bỗng có một âm thanh sang sảng từ bên cạnh nổi lên nói :

- Bang chủ bảo người đứng dậy, người chẳng nghe thấy sao?

Mạnh Huy vừa thốt ra lời nói này, tất cả mọi người lại đảo mắt nhìn về hướng y.

Tôn Vô Kỵ thoát nghe thấy tiếng nói của hộ pháp Mạnh Huy, bất giác run băng người lên, chẳng hiểu tại sao gã lại sợ Mạnh Huy đến phát run, thế rồi y vừa đứng dậy vừa đáp :

- Vâng... vâng...

Bấy giờ Mạnh Huy đã bước tới trước mặt gã, đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn gã một cái, trầm giọng nói :

- Thủ cấp trong hộp gấm đâu mất rồi, còn chiếc đầu người này là ai?

Tôn Vô Kỵ cúi đầu đứng nghiêm, ngập ngừng nói :

- Trên đường trở về Tổng đàn, thuộc hạ gặp một đạo sĩ đang đấu pháp với một lão nhân nuôi rắn, kết quả lão nhân nuôi rắn đấu chẳng lại đạo sĩ và bị y khống chế...

Gã nói đến đây đưa mắt nhìn Nhạc Xương một cái, sau đó nói tiếp :

- Thuộc hạ hấp tấp trở về, không ngờ lão đạo sĩ nọ biết tà thuật, chẳng hiểu tại sao hộp gấm trong tay áo thuộc hạ bỗng lại bay vào trong tay đạo sĩ nọ...

Mạnh Huy ngắt lời của gã, nói :

- Có phải đạo sĩ nọ trạc tuổi năm mươi ngoài, không đội đạo mạo, chỉ dùng một cây trâm màu đen cài tóc trên đỉnh đầu chẳng?

Tôn Vô Kỵ gật đầu lia lịa đáp :

- Đúng thế, đúng thế, y chỉ mặc một chiếc đại bào vải xanh, mặt mày tầm thường...

Mạnh Huy động lòng nhủ thầm :

- “Vậ thì có lẽ chính là đạo sĩ mà mình từng gặp trong một tửu điểm tại Tây Tử Hồ hôm trước rồi... nếu như quả thật là đối phương, vậy thì không còn lạ nữa, nhưng lão nhân nuôi rắn nọ là ai nữa?”

Tôn Vô Kỵ thấy Mạnh Huy trầm tư không nói năn gì hết, thế rồi gã lại nói tiếp :

- Đạo sĩ nọ mở hộp gấm ra xem, tức thì buông tiếng cười há há một hơi dài, sau đó đập nắp hộp lại và ném trả lại cho thuộc hạ, đồng thời kêu thuộc hạ trở về Tuyết Phong nhanh lên, y còn nói bà vợ của thuộc

hạ đã được gọi tới Tổng đàn để thị hầu Bang chủ, thế rồi thuộc hạ mang theo hộp gấm vội vã chạy trở về đây, cho nên chẳng đề ý...

Mạnh Huy khoát tay bảo gã chó nói tiếp, nói :

- Thôi được rồi, Bang chủ không trách cứ người nữa đâu, người cứ việc đi nghỉ ngơi đi!

Tôn Vô Kỵ cúi đầu hành lễ lui ra sau hai bước, ấp úng nói :

- Thừa hộ pháp, nếu bà vợ thuộc hạ... không xứng đáng để cung hầu Bang chủ, thuộc hạ nghĩ rằng... y vốn là người dâm loạn...

Mạnh Huy đưa mắt nhìn Bang chủ Kim Tiền bang một cái, sau đó lại quay sang nhìn Nhạc Xương, bắt giác trầm ngâm giây lát, rồi y đưa mắt nhìn Tôn Vô Kỵ nói :

- Lần này triệu y về Tổng đàn, chỉ vì y có chút sắc đẹp mà thôi, còn bảo rằng để hầu hạ Bang chủ thì y chưa xứng đáng, người đã có ý trách cứ y chẳng thủ phận...

Mạnh Huy nói tới đây ngưng lại suy nghĩ giây lát, sau đó nói tiếp :

- Người cứ đến Hình đường tìm Mạnh Lưu Lý đường chủ xin y một bộ Trình Tiết Tỏa (tỏa là cái khóa), sau đó cho bà vợ người mang vào, thế là đời này y ắt phải yên phận không sai.

Tôn Vô Kỵ nghe nói thế, mặt mày tươi tỉnh, chấp tay xá dài nói :

- Đa tạ hộ pháp, phen này khóa y lại, thế là tiểu dâm phụ này không còn loạn dâm được nữa.

Dứt lời, gã cúi người xá một xá nữa, sau đó mặt mày hớn hờ rút lui ngay.

Thế rồi tất cả mọi người lại bắt đầu ăn uống tiếp.

Nhạc Xương vẫn ngượng ngùng ngồi yên tại chỗ.

Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết trơ mắt nhìn Nhạc Xương không nói gì hết, trong lòng họ cảm thấy Nhạc Xương vừa thần bí vừa khó hiểu.

Nhóm bốn người mẫu nữ Đỗ Nhược Quân, Tiểu Oanh và Bảo Bối ngồi ở bàn kế bên cũng ngẩn người ra tại chỗ, họ đang thắc mắc chẳng hiểu Nhạc Xương rốt cuộc là nhân vật thế nào...

Có người lấy làm lạ, có người cao hứng nhưng cũng có kẻ căm phẫn...

Bảo Bối bị thương khi trông thấy sư phụ nhập hóa, song lại có chút vui mừng đối với Nhạc Xương, đồng thời cũng lấy làm lạ, y không dám tin rằng Xương ca ca lại chính là Bang chủ Kim Tiền bang, thế nhưng y lại mong rằng đây là sự thật...

Tiểu Oanh đang thần thờ đưa mắt nhìn Nhạc Xương, bỗng nhiên y nhìn thấy Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đang từ dưới đất bò dậy.

Tức thì lửa giận trong lòng y sôi sục lên.

Những cảnh tượng trước kia lại hiện ra trước mắt.

Y vừa hổ thẹn vừa căm phẫn, máu nóng trong người bắt đầu sôi sùng sục, thế rồi y nghiêng răng ken két, từ từ đứng dậy.

Y khễ nhún mình một cái lao vào hướng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện nhanh như chớp.

Khi đáp đồng phát hiện và định ngăn cản thì đã nghe Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện rú lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm vào gương mặt đầy máu tươi, lại lom khom cúi người xuống.

Đỗ Nhược Quân và Bảo Bối cùng lúc đứng dậy, lần lượt nhảy tới. Đỗ Nhược Quân giơ tay níu lại Tiểu Oanh đang nổi giận đùng đùng, nàng sợ rằng y hành động như vậy sẽ chọc giận Bang chủ Kim Tiền bang.

Tiểu Oanh căm phẫn nói :

- Ta mới móc lấy hai con mắt của gã mà thôi, ta còn phải từ từ băm xác gã ra thành mảnh vụn mới trút hết cơn hận của ta được!

Mạnh Huy nhảy vọt tới nói :

- Nay tiểu cô nương, nếu chỉ là “hận” vậy thì cũng đủ rồi!

Đỗ Nhược Quân thấy Mạnh Huy bước tới, nàng định lên tiếng chào hỏi, song lại thấy y nháy mắt ngăn cản, tức thì ngẩn người ra tại chỗ.

Mạnh Huy nghiêm sắc mặt nói :

- Được rồi, hãy dẫn y về chỗ ngồi đi!

Đỗ Nhược Quân do dự giây lát, sau đó mới dẫn Tiểu Oanh và Bảo Bối trở về chỗ ngồi.

Mạnh Huy đợi họ về chỗ an tọa, mới sai người khiêng Tiểu Dâm Trùng Từ Thiện đi bằng bó, sau đó lại bước trở về bên cạnh Bang chủ Kim Tiền bang.

Bang chủ Kim Tiền bang đang cùng Tiểu Diện Âm Ma trò chuyện rất cởi mở, cá tánh hai người tương đồng, chí hướng cũng rất hợp, họ đã bá vai nâng ly cùng uống rượu, cả hai người đều hận rằng gặp nhau quá muộn.

Bấy giờ Tiểu Diện Âm Ma cười há há nói :

- Năm nay Bang chủ được bao nhiêu tuổi?

Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Ta sống được bốn mươi chín mùa thu rồi, còn bạn thì bao nhiêu?

Tiểu Diện Âm Ma thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó mỉm cười nói :

- Ô! Thế là chúng ta đồng tuổi rồi, há há, bây giờ hai chúng ta cùng ghi ngày tháng sanh đẻ vào lòng bàn tay, sau đó mới xem ai lớn tuổi hơn. Như vậy có được không?

Bang chủ Kim Tiền bang khẽ gật đầu đáp :

- Được! Sau khi phân ra lớn nhỏ, hai chúng ta kết nghĩa kim lang vậy!

Chẳng mấy chốc, có người mang bút mực ra, thế rồi hai người mạnh ai nấy viết vài chữ trong lòng bàn tay của mình, sau đó giấu bàn tay dưới gầm bàn, nhìn nhau khẽ cười một tiếng.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa mắt nhìn Tiểu Diện Âm Ma nói :

- Xong rồi, bây giờ có thể cho xem nhau ngày sanh tháng đẻ.

Dứt lời y lấy bàn tay giấu dưới gầm bàn lên đặt ngay trên bàn, sau đó từ từ xòe năm ngón tay ra.

Tiểu Diện Âm Ma cũng cùng lúc lấy bàn tay lên, và đưa về hướng đối phương.

Cả hai đồng thời đưa mắt nhìn vào lòng bàn tay của đối phương, bất giác cùng lúc thất kinh kêu lên một tiếng :

- A!

- A!

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt chan chứa nỗi kinh ngạc.

Một hồi thật lâu.

Họ lại đưa mắt nhìn vào lòng bàn tay của đối phương lần nữa, họ nghi ngờ cặp mắt họ đã xem lầm...

Trong lòng bàn tay này thấy đều có viết bảy chữ nho nhỏ :

- “Giờ tí đêm mừng ba tháng giêng”.

Hai người đồng thời buột miệng nói :

- Người... người...

- Người... người...

Thế rồi bốn đạo nhãn quang lại dung hợp vào nhau.

Một hồi thật lâu...

Tiểu Diện Âm Ma chỉ tay vào mặt Bang chủ Kim Tiền bang nói :

- Người hãy gỡ mặt nạ da người ra trước đi.

Hình như Bang chủ Kim Tiền bang thoáng ngạc nhiên giây lát, nhưng cuối cùng y đã giơ tay gỡ mặt nạ xuống.

Mạnh Huy bước sang một bên hai bước, trong lòng lấy làm khản trương vô cùng, hai con mắt y cứ chăm chăm nhìn vào mặt Bang chủ Kim Tiền bang không hề chớp nháy cái nào.

Y theo hầu tả hữu Cửu U Đế Quân Bang chủ Kim Tiền bang hơn mười mấy năm trời, thế nhưng chưa từng được dịp ngắm nhìn chân diện mục của Bang chủ lần nào bao giờ, còn những người khác thì chớ nói tới làm gì nữa, vì thế tất cả những người trong đại sảnh thấy đều nín thở hết, họ đang chờ đợi chiêm ngưỡng chân diện mục của Bang chủ.

Mỗi một người đang đưa mắt nhìn y từ từ gỡ mặt nạ xuống.

Tất cả mọi người bỗng cảm thấy trước mắt sáng ngời, thì ra gương mặt ẩn tàng bên trong chiếc mặt nạ da người chính là một diện mục thật thanh tú anh tuấn vô cùng...

Thế rồi...

Tiếng hoan hô, tiếng cảm thán và tiếng khen ngợi nổi lên liên tục.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa cặp mắt sáng như điện quang quét nhìn tất cả mọi người, y khẽ chau đôi lông mày kiểm lại, hình như hơi ngượng ngượng, y đưa mắt nhìn Tiểu Diện Âm Ma vừa cười vừa nói :

- Bây giờ đến phiên người.

Tiểu Diện Âm Ma cứ tưởng rằng chiếc mặt nạ da người của y được chế tạo một cách rất tinh vi, quyết không thể nào nhận diện ra, thế mà bây giờ lại bị Bang chủ Kim Tiền bang nhìn ra.

Y đã âm thầm bội phục nhãn lực của Bang chủ Kim Tiền bang rất sắc bén, y cũng không làm gì hơn, khẽ nhún vai một cái, sau đó cũng giơ tay từ từ gỡ mặt nạ ra.

Tức thì trong sảnh đường lại hoan hô ầm lên lần nữa.

Tất cả mọi người đã thần thờ đưa mắt nhìn hai người, hình như họ quên cả hô hấp luôn.

Hai gương mặt của Bang chủ Kim Tiền bang và Tiểu Diện Âm Ma giống hệt nhau, ngoại trừ màu sắc y phục của họ khác nhau, ngoài ra không thể nào phân biệt được rốt cuộc ai là Bang chủ Kim Tiền bang và ai là Tiểu Diện Âm Ma hết.

Bang chủ Kim Tiền bang nói giọng xúc động :

- Há há... quả nhiên ta đoán chẳng sai chút nào.

Gương mặt Tiểu Diện Âm Ma co rút vài cái, lẩm bẩm nói :

- Trông tình hình không còn sai rồi...

Mạnh Huy trở mắt nhìn hai người, hình như y đang nằm chiêm bao.

Hai mẫu tử Đỗ Nhược Quân giương to đôi mắt chăm chăm nhìn hai người, nhất thời chẳng biết phải làm sao hết.

Xảo Nương Cung Nghiêm Diễm cũng tròn xoe đôi mắt, khẽ máy máy đôi môi, nàng có chút hoài nghi, người đoạt lấy đồng trinh của mình ở ngay trước mắt, thế nhưng là người nào vậy?

Bây giờ Thất Xảo bà bà Cung Phi Yến, mẫu thân của nàng cũng như sa vào mây mù...

Trong ký ức bà ta, Tiểu Diện Âm Ma không thể nào đẹp trai anh tuấn đến thế được cả, nhưng bây giờ y và Bang chủ Kim Tiền bang lại giống hệt nhau, đã khiến bà ta cảm thấy hoang mang khó hiểu.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Xương trông thấy chân diện mục của hai người, hẳn cảm thấy rằng hai người này đều có gương mặt siêu trần thoát tục, có điều đáng tiếc rằng cả hai người đều có tiếng xấu truyền khắp mọi nơi, với hành vi của họ chẳng thích hợp với hai gương mặt này chút nào...

Bảo Bối và Tiểu Oanh khi đi thuyền đến Phiến Tử Nhai cũng từng gặp mặt Tiểu Diện Âm Ma rồi, lúc đó Nhạc Xương đang trúng độc trùng, đồng thời gặp phải hải tặc, may mà sát tinh này xuất hiện đúng lúc, hơn nữa đã cứu sống một mạng Nhạc Xương, vì thế hai người có ấn tượng rất sâu sắc với y.

Bây giờ Bang chủ Kim Tiền bang và Tiểu Diện Âm Ma đã ôm chặt lấy nhau, lúc thì họ lẩm bẩm nói thầm, lúc thì buông tiếng cười như điên như cuồng...

Hai gương mặt của họ chỉ cách nhau chưa tới một thước, họ vui mừng và lấy làm mãn nguyện.

Một hồi thật lâu...

Bang chủ Kim Tiền bang mỉm cười nói :

- Này đệ đệ! Ngu huynh đang tìm kiếm người mãi, thế nhưng chẳng có chút kết quả nào hết, khi giang hồ xuất hiện một Tiểu Diện Âm Ma, ngu huynh đã hoài nghi là người.

Tiểu Diện Âm Ma cảm khái thở dài một tiếng, nói :

- Đệ chỉ biết mình có một người anh song sinh, nhưng không ngờ lại là người, trông thế này cả mưu trí và phán xét đệ đã thua kém ca...

Thế rồi hai người lại ngồi trở về chỗ cũ, nâng ly uống rượu tiếp.

Tức thì trong sảnh đường hào hứng hơn.

Tất cả mọi người đều biết rằng Tiểu Diện Âm Ma lại chính là đệ đệ sanh đôi của Bang chủ, đối với họ đây là một đại hỷ sự, đúng được chúc mừng hết sức.

Thế rồi họ bắt đầu quất năm hét sáu chơi trò đổ quyền phạt rượu tiếp, bây giờ không còn gì để kiêng kỵ nữa.

Trong đám đông này chỉ có mẫu tử Đỗ Nhược Quân, Nhạc Xương, và Cung Nghiêm Diễm có cảm tưởng khác với đồ chúng Kim Tiền bang, vì họ có cùng một mục đích.

"Giải tán Kim Tiền bang, không cho họ gây họa hại ở chốn giang hồ nữa."

Họ đưa cặp mắt lạnh lùng ngắm nhìn Bang chủ Kim Tiền bang và Tiểu Diện Âm Ma.

Bây giờ Nhạc Xương đang đưa mắt quét nhìn xung quanh, đồng thời hẳn cũng nhìn thấy chiếc đầu người trong hộp gấm.

Hắn trở mắt nhìn kỹ mới hay chiếc đầu người này không phải là thủ cấp của Vong Ngã chân nhân, thế nhưng rất quen thuộc, nhất thời hẳn chưa nghĩ ra từng trông thấy ở đâu thế thôi.

Thế rồi hẳn khẽ chau đôi mày lại, bắt đầu suy nghĩ...

Bỗng nhiên hắn sực nghĩ ra đây không phải là Xà Lang Quân Triệu Phùng Xuân đã ẩn cư trong loạn sơn tại bên Tây Tử Hồ đó ư?

Tại sao lại chính là gã?

Hắn suy nghĩ đến đây lập tức trở mắt nhìn kỹ lần nữa, đúng rồi không sai chút nào, đây là chiếc đầu người của Xà Lang Quân Triệu Phùng Xuân đây mà?

Hắn đưa mắt nhìn chiếc đầu người nọ, bất giác khẽ thở dài một tiếng.

Bạch Như Tuyết cười tủm tỉm một tiếng, nói :

- Thừa thiếu hiệp! Có điều gì chẳng như ý chẳng?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn cô ta một cái, cảm khái nói :

- Không có chi cả, ta từng thọ thác người phải giết gã này, bây giờ gã đã bị giết thế là ta không thể nào thực hiện điều hứa hẹn này nữa...

Hắn vừa nói vừa liên tưởng tới hình bóng của phụ nhân trung niên trong hang đá nọ, chẳng những bà ta đã biếu cho một danh kiếm, hơn nữa lại truyền cho mình một bộ kiếm pháp, yêu cầu mình sử dụng bộ kiếm pháp này kết liễu tánh mạng của Triệu Phùng Xuân, thế nhưng bây giờ mình không thể thực hiện điều hứa hẹn này nữa.

Nhạc Xương cảm thấy áy náy trong lòng, thế rồi từ từ nhắm mắt khấn thầm :

- “Tiền bối, văn bối đã phụ lòng trọng thác của lão nhân gia ngươi, thế nhưng văn bối chẳng cố ý như vậy, bây giờ gã đã chết rồi, có điều không phải chết dưới kiếm pháp và thanh bảo kiếm của lão nhân gia ngươi, mặc dù là thế nhưng xem như tiền bối được báo thù rồi, tiền bối cứ yên tâm nhắm mắt, mong rằng tiền bối tại nơi chín suối sẽ thông cảm văn bối”.

Nhạc Xương khấn xong, từ từ mở hai mắt ra, trong lòng cảm thấy yên ổn khá nhiều.

Cung Nghiêm Diễm nhìn qua thần sắc của Nhạc Xương, biết rằng có nhiều sự kiện đang khuấy rối hắn.

Nhất là thỉnh thoảng hắn lại liếc nhìn về hướng Đỗ Nhượng Quân.

Mặc dù hắn chưa nói và chưa giới thiệu, Cung Nghiêm Diễm đã biết rằng Đỗ Nhượng Quân chính là “nàng” mà Nhạc Xương từng nói với cô ta, thế rồi nàng đưa mắt nhìn Nhạc Xương nói khẽ :

- Tại sao chàng không sang bên đó ngồi đi? Coi chừng mai sau bị phạt quỳ trước đầu giường đấy.

Quả nhiên chẳng sai chút nào, Nhạc Xương đã đưa mắt nhìn Đỗ Nhượng Quân một cái, thấy một phụ nhân trung niên ngồi bên cạnh nàng, biết rằng bà ta ắt là mẫu thân của nàng, hắn bất giác rung động cõi lòng.

Nhạc Xương từng đi xa hàng ngàn dặm đường đuổi đến bên Tây Tử Hồ để thăm viếng hai mẫu tử Đỗ Nhượng Quân, thế nhưng hắn chỉ trông thấy một cảnh tượng tro tàn thê lương.

Bây giờ chẳng phải mẫu tử họ đã ở ngay trước mắt đó sao?

Hắn nghĩ rằng mình nên sang bên đó, tối thiểu trên lễ nghĩa, hắn phải bái kiến mẫu thân nàng, hắn vừa suy nghĩ đến đây lập tức từ từ đứng dậy.

Nhưng khi hắn tiếp xúc ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Nhượng Quân, bất giác mặt mày ử rử ngồi xuống trở lại, lòng tự ái của nam tánh khởi lên và làm cho hắn dẹp bỏ ý lúc này.

Cung Nghiêm Diễm ngạc nhiên nói :

- Ô! Tại sao chàng lại ngồi xuống không bước sang đó đi?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Thời điểm này không thích hợp.

Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết thoát nghe hắn nói thế, bất giác cùng lúc buông tiếng cười khúc khích.

Nhạc Xương thấy họ cười một cách lạ lùng, đưa mắt ngượng ngịu nhìn hai người nói :

- Có gì đâu mà phải buồn cười?

Cung Nghiêm Diễm vừa cười vừa nói :

- Ta cười chàng vừa muốn sang đó vừa ngại ngùng, thế thì ngươi có phải là nam tử hán đại trượng phu đâu, khi làm một việc lại thua cả bọn nữ nhân chúng ta đây.

Bạch Như Tuyết cũng pha trò nói tiếp :

- Nhân phẩm Nhạc thiếu hiệp xuất chúng, võ công cao cường khiến mọi người đều bội phục, thế nhưng... sợ gặp nhạc mẫu nên không dám cung kính thế thôi.

Hai cô nương này vừa đàn vừa xướng trêu chọc Nhạc Xương, thế nhưng Nhạc Xương bịt tai không nghe, cứ nâng ly rượu uống liên tục.

Bây giờ lòng hắn rối loạn hết sức, chỉ muốn mượn rượu giải sầu mà thôi.

Bạch Như Tuyết trông thấy thế, khẽ chau đôi mày liễu đưa mắt nhìn Cung Nghiêm Diễm nói :

- Chớ ồn nữa, ngươi xem thiếu hiệp sắp uống rượu say rồi đấy.

Cung Nghiêm Diễm đưa mắt liếc nhìn Nhạc Xương một cái, nói :

- Không, chàng là tay uống rượu cừ khôi, hơn nữa... đối trước mặt ý trung nhân...

Bạch Như Tuyết bất giác thẹn đỏ mặt, vì Nhạc Xương muốn theo dõi Bang chủ Kim Tiền bang cho nên phải hơi nghiêng mình qua, vừa đúng đối diện với cô ta.

Bạch Như Tuyết đã hiểu lầm điều này, lại tưởng rằng Cung Nghiêm Diễm đang nói đùa với cô ta, vì cô ta chẳng muốn lọt vào lưới ái tình của họ để chuốc lấy thị phi.

Y suy nghĩ đến đây, lập tức ngồi dậy xin cáo lui, chuyển sang bàn Thất Tiên Nữ.

Đỗ Nhược Quân vốn hậm hực chẳng vui từ nãy giờ, bỗng lại văng vẳng nghe thấy lời nói đùa của Cung Nghiêm Diễm và Bạch Như Tuyết, trong lòng càng tức tối hơn.

Ngay lúc nàng định lên tiếng trả lễ, bỗng thấy Bạch Như Tuyết đứng dậy đi khỏi chỗ ngồi, tức thì nàng lại do dự bất quyết, khẽ cúi đầu nhủ thầm :

- “Chẳng phải lúc nãy chàng định bước sang bên đây đó sao? Nếu mình chẳng làm ra mặt lạnh lùng, thì bây giờ chàng đã ngồi bên cạnh mình rồi?”

Nàng suy nghĩ đến đây có chút hối hận, nàng hối hận rằng mình không nên bướng bỉnh quá thế mà phải làm cho chàng mất mặt, nàng muốn sang bên đó giải thích với chàng, thế nhưng nàng không có can đảm.

Thế rồi nàng khẽ chau đôi mày liễu lại, lẳng lặng chẳng nói gì hết.

Hiểu ý con không ai bằng mẹ, mẫu thân nàng ngồi bên cạnh trông thấy thần sắc ái nữ thay đổi liên tục, đã đọc được tâm ý nữ nhi, thế rồi bà ta khẽ cười một tiếng, nói :

- Này Quân nhi! Chớ đại nào, Nhạc thiếu hiệp là một thiếu niên tốt bụng, hẳn không phụ lòng con đâu, thế nhưng mẹ nói với con một lời, cần phải “nhường nhịn”, đây là một đức tánh tốt mà một nữ nhi phải có, bây giờ con chưa cảm thấy điều này, nhưng mai sau con vì “nhường nhịn” mà được nhiều lợi ích...

Bà ta nói đến đây, ngưng lại giây lát sau đó mới nói tiếp :

- Còn việc của mẹ con chớ bận tâm, gần đây chẳng phải y đã sửa đổi nhiều lắm rồi sao? Trên chốn giang hồ thầy đều lấy làm lạ, cả mẹ cũng từng đích thân đi tứ xứ do thám, quả nhiên y đã làm nên khá nhiều việc thiện ở các nơi, tất cả mọi người đều khen ngợi y, cho nên... à! Quân nhi, con hãy trả lại chiếc vòng đeo và kim đao nọ cho mẹ đi!

Đỗ Nhược Quân tròn to hai mắt, ngạc nhiên nói :

- Thưa mẹ! Lão nhân gia người... không tìm Tiểu Diện Âm Ma báo thù nữa sao?

Phụ nhân trung niên thờ dài một tiếng, nói giọng u oán :

- À! Đây cũng là duyên nghiệt kiếp trước, thế nhưng, nếu như... mẹ không quen biết y, thì cũng chẳng có con kia mà!

Đỗ Nhược Quân trơ mắt nhìn mẫu thân hồi lâu chẳng nói lên lời nào hết.

Cả hai người trầm mặc giây lát...

Hai mắt Đỗ Nhược Quân óng ánh ngập lệ, ấp úng nói :

- Mẹ... mẹ muốn nói, Tiểu Diện Âm Ma... y là phụ thân của con?

Đỗ Nhược Quân chỉ trông thấy mẫu thân mặt lộ vẻ thẹn thùng khẽ gật đầu một cái, tức thì nàng đã vỡ lẽ, nàng cũng chẳng biết rốt cuộc mình xấu hổ hay là vui mừng đây.

Nàng nghiêng đầu ngẩng nhìn văn sĩ trung niên có gương mặt sáng sủa và cũng tức là Tiểu Diện Âm Ma trong giây lát, nhất thời ngẩn người ra tại chỗ, nàng cũng không hiểu đây là vui sướng hay là đau đớn?

Bỗng nhiên nàng thò tay vào túi áo, lấy tiểu kim đao sắc bén óng ánh nọ ra, sắc mặt thay đổi liên tục, kế đó đứng phắt dậy luôn.

Nàng nắm chặt tiểu kim đao trong tay đưa mắt nhìn mẫu thân, trông thấy gương mặt mẫu thân lộ vẻ cười yên lành, bỗng nhiên nàng xoay người qua, đồng thời lao về hướng Tiểu Diện Âm Ma nhanh như cắt.

Phụ nhân trung niên cả kinh thất sắc hốt hãi la lớn tiếng gọi :

- Quân nhi! Con...

Bà ta vừa thốt ra chữ “con” thì Đỗ Nhược Quân đã ngã vào trong lòng Tiểu Diện Âm Ma khóc thút thít thật thương tâm.

Bà ta cảm khái thở dài một tiếng, sau đó từ từ ngồi xuống, hai bên khóe miệng lộ vẻ cười an ủi.

Tiểu Diện Âm Ma khẽ vỗ lên vai Đỗ Nhược Quân nói giọng ôn tồn :

- Này con hãy ngoan nào! Chớ khóc nữa, con ngồi xuống trước đã...

Y chưa nói hết lời, Bang chủ Kim Tiền bang đã buông tiếng cười há há một hơi dài, đồng thời đưa mắt nhìn hai người, vừa cười vừa nói :

- Hôm nay đệ đệ thu hoạch rất khá cơ! Há há há...

Tiếng cười của y vừa dứt, kế đó trong sảnh đường bỗng nổi lên tiếng chuông thanh thoát êm tai.

Chuông kêu chín tiếng, đây là tiền tâu Bang chủ sắp tuyên bố sự kiện trọng đại, tất cả đồ chúng Kim Tiền bang thấy đều nghiêm sắc mặt lại và ngồi ngay ngắn lại hết.

Kể cả những người ngồi tại tiền sảnh cũng giữ im lặng luôn.

Tức thì bầu không khí tại sảnh đường tịch lặng như tờ.

Tiếng chuông vừa dứt, Đỗ Nhược Quân cũng theo đó lui trở về chỗ ngồi.

Bang chủ Kim Tiền bang đưa mắt nhìn đệ đệ y một cái, sau đó từ từ đứng dậy, vừa cười vừa đưa mắt quét nhìn mọi người, sau cùng y khẽ gật đầu nói :

- Bản tọa từng tuyên thệ trước đây mười mấy năm, bất cứ một người nào khi trông thấy chơn diện mục của bản tọa, đồng thời cũng là ngày bản tọa lui khỏi giang hồ, để ẩn tích trong núi thâm rừng sâu, ngày hôm nay những người có mặt tại tọa thấy đều trông thấy, cho nên bắt đầu ngay từ hôm nay, giao bang vụ cho người khác quản lý, mong các vị vẫn giữ tôn chỉ cũ...

Y nói tới đây dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn những gương mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại nói tiếp :

- Thế nhưng ta rất vui sướng vì có thể nhân cơ hội này hưởng thụ vài năm thanh nhàn. Còn vấn đề nhân tuyển kế nhiệm Bang chủ quả là khó khăn, may rằng ta cũng đã xếp đặt trước, tin rằng Kim Tiền bang qua sự lãnh đạo của tân Bang chủ, ắt phải hiển dương phát đạt hơn.

Y nói tới đây nâng ly rượu lên nói tiếp :

- Bản tọa cùng chư vị sống gần nhau nhiều năm, hôm nay nhất biệt, hẹn dịp gặp lại, ly rượu này xem như ta tạ các vị đã giúp đỡ ta bấy lâu.

Dứt lời, kêu ục một cái nốc cạn ly rượu.

Bang chủ Kim Tiền bang đợi cho mọi người im lặng hết, sau đó lại nâng ly nói tiếp :

- Ngoài trừ môn hạ bản bang, ngoài ra đều là tân khách của bản tọa, chư vị đến dự yến tiệc sẵn đây làm phiên chư vị chứng kiến, ly rượu này xin kính tạ các vị.

Nhạc Xương, Đỗ Nhược Quân và nhóm người Thất Xảo môn thấy đều đứng lên, nâng ly bồi kính.

Bấy giờ trong đại sảnh nổi lên một tràng pháo tay như sấm vang.

Sasu khi tiếng pháo tay ngưng hẳn, Bang chủ Kim Tiền bang lại nâng ly rượu thứ ba lên, mặt lộ vẻ cười kỳ dị, khoát tay với môn hạ một cái, nói :

- Mời đệ tử bản bang đứng dậy, vì hiển lộ sự nhiệt thành của chúng ta, bây giờ cùng nhau kính tân nhiệm Bang chủ Kim Tiền bang một ly, chúc ngài vạn sự như ý.

Tức thì tất cả môn hạ Kim Tiền bang lần lượt đứng nghiêm lên hết, hai tay nâng ly cao hơn đỉnh đầu.

Bang chủ Kim Tiền bang đợi chúng đồ nâng ly lên hết, sau đó mới quay người qua một bên từ từ bước sang bên phải.

Bấy giờ tất cả môn hạ Kim Tiền bang đều đưa mắt theo dõi y, họ đang suy đoán rốt cuộc ai là tân Bang chủ?

Bang chủ Kim Tiền bang đi trước, hộ pháp Mạnh Huy theo sau, họ đi từng bước một tiến về phía trước... cuối cùng dừng lại trước mặt Nhạc Xương.

Nhạc Xương vừa luống cuống vừa hốt hải đứng dậy ngay, trong lòng hấn khẩn trương vô cùng, hấn bâng hoàng đưa mắt nhìn Bang chủ Kim Tiền bang và Mạnh Huy không biết làm sao hết.

Thần sắc Bang chủ Kim Tiền bang tỏ rõ nghiêm túc đứng trước mặt hấn, y đưa hai đạo nhãn quang lăm liệt chăm chăm ngắm nhìn hấn một hồi thật lâu.

Trống ngực Nhạc Xương đập thình thịch không ngừng, hấn không dám nhìn thẳng Bang chủ Kim Tiền bang, đã hốt hải đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Bang chủ Kim Tiền bang nghiêm sắc mặt nói :

- Này Nhạc thiếu hiệp! Mặc dù Kim Tiền bang là ô hợp chi chúng, thế nhưng luật bang rất nghiêm, ít có kẻ nào dám vi phạm, sự thanh suy của một bang phái do nơi lãnh đạo của người chủ trì, cho nên bản tọa suy nghĩ rất kỹ, duy chỉ có thiếu hiệp mới đảm đương được chức này, còn vấn đề sau này trở thành là rỗng hay là hồ thì phải trông vào hành vi của thiếu hiệp, xin hãy cạn ly rượu này vì còn việc khác phải làm phiền nữa.

Dứt lời, y nốc cạn ly rượu ngay.

Chúng đệ tử Kim Tiền bang cũng lần lượt nốc cạn ly rượu trong tay.

Nhạc Xương cũng bâng hoàng nâng ly uống một hơi cạn.

Thế rồi lại một tràng pháo tay nổi lên lần nữa.

Khi tiếng pháo tay vừa dứt, Bang chủ Kim Tiền bang quay ra hướng mọi người nói tiếp :

- Bắt đầu từ bây giờ, xin nhường ngôi vị Bang chủ cho Nhạc Xương thiếu hiệp, bản nhân vốn họ Đoan Mộc tên là Vô Cực, còn đệ đệ ta tên Vô Vi, ta nguyện trông thấy Kim Tiền bang sẽ ngày càng thịnh vượng dưới sự lãnh đạo của Nhạc bang chủ.

Y nói đến đây, lập tức quay qua nói với Mạnh Huy :

- Này Mạnh hộ pháp, hãy bảo họ mang bát nước mắt nọ ra đây.

Dứt lời Đoan Mộc Vô Cực móc túi lấy bản Hồng Thần Đồ ra, cúi đầu ngắm nhìn giấy lát, sau đó khẽ thở dài một tiếng.

Y nghiêm sắc mặt lại, hai tay cầm Hồng Thần Đồ giao cho Nhạc Xương nói :

- Bức đồ này vốn thuộc của thiếu hiệp, bây giờ hoàn trả nguyên chủ, thế nhưng mặc dù bức đồ này có oai vọng trên chốn giang hồ, nhưng chẳng hay thiếu hiệp có biết công dụng chánh thức của nó là sao không?

Nhạc Xương cung kính đón lấy Hồng Thần Đồ, đưa mắt xem xét một hồi lâu, đôi môi đỏ tươi và huyết ấn... những thứ này hấn rất quen thuộc, hơn nữa đây cũng là vật duy nhất để tưởng nhớ đến phụ mẫu, hấn đưa cặp mắt biết ơn nhìn Đoan Mộc Vô Cực, nói :

- Cảm ơn ngài, bức đồ này còn công dụng gì khác thì tại hạ chẳng biết rồi.

Thưa Bang chủ... nếu ngài biết, vậy thì xin thỉnh giáo ngài...

Đoan Mộc Vô Cực nghiêm sắc mặt nói :

- Trước kia ta cũng chẳng biết bức Hồng Thần Đồ này còn công dụng khác, cũng do Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hạng Nga sắp rời khỏi đây lúc nãy đã căn dặn ta chuyển cáo cho thiếu hiệp biết...

Y nói đến đây dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn thần sắc thần thờ của Nhạc Xương một cái, sau đó chậm rãi nói :

- Chẳng hay thiếu hiệp có biết Hồng Phát Tiên Cơ Vệ Hạng Nga là di mẫu của thiếu hiệp không?

Nhạc Xương lắc đầu nói :

- Tại hạ chỉ biết lão nhân gia người hay quan tâm tại hạ mà thôi, nhưng chẳng biết bà lại chính là di mẫu của tại hạ, thế thì di mẫu tại hạ còn điều gì cần nói với tại hạ nữa chẳng?

Đoan Mộc Vô Cực nói :

- Bà ta muốn ngươi học làm một người tốt, phải hiếu thuận với mẫu thân ngươi.

Nhạc Xương vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói :

- Mẫu thân của ta ư? Chẳng lẽ lão nhân gia... cũng ở đây sao?

Đoan Mộc Vô Cực lắc đầu nói :

- Thế à... bà ta chỉ căn dặn rằng ngươi phải làm theo lời dạy của mẫu thân ngươi thôi.

Nhạc Xương hấp tấp hỏi :

- Nói sao? Mẫu thân đã lưu lại lời dạy cho tại hạ?

Đoan Mộc Vô Cực chỉ tay vào bức Hồng Thần Đồ của hần một cái, nói :

- Đợi lát nữa người sẽ biết ngay.

Bấy giờ có một hán tử mang bát nước mắt ấy ra, nhẹ nhẹ đặt trên mặt bàn.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn bát nước mắt nọ, chẳng hiểu y đang làm trò huyền ảo gì đây.

Tất cả mọi người trong sảnh đường cũng trở mắt ngăm nhìn bát nước mắt nọ, trầm mặc suy nghĩ.

Thế rồi cả một đại sảnh gồm mấy trăm người đã chìm đắm trong cơn suy tư, im phăng phắc chẳng nghe thấy tiếng động con con nào hết.

Tiêu Diện Âm Ma Đoan Mộc Vô Vi không chịu nổi bầu không khí tịch lặng này, y đã khê ho một tiếng nói :

- Này ca ca! Hãy bàn giao xong cho rồi, chúng ta phải lên đường chứ.

Đoan Mộc Vô Cực khê gật đầu với y một cái, sau đó quay sang nói với Nhạc Xương :

- Bây giờ thiếu hiệp hãy đặt Hồng Thần Đồ vào trong bát, dùng nước mắt thấm ướt bức đồ, sau đó... sẽ có kỳ tích xuất hiện cho mà coi!

Nhạc Xương nghe nói thế bán tín bán nghi, cúi đầu nhìn Hồng Thần Đồ đang cầm trong tay một cái, sau đó lại đưa mắt nhìn bát nước mắt nọ giây lát, cuối cùng mới ngược đầu lên nhìn Đoan Mộc Vô Cực nói :

- Cứ bỏ bức đồ vào bát như vậy sao?

Đoan Mộc Vô Cực khê gật đầu một cái.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn những người xung quanh một vòng, sau đó mới từ từ để Hồng Thần Đồ vào trong bát nước mắt, đồng thời lấy ngón tay khuấy trong bát vài cái.

Hắn giương to hai mắt chăm chăm nhìn trong bát, thấy tấm lụa trắng từ từ ướt dần.

Ngoại trừ chúng đồ Kim Tiền bang, những người còn lại đã vây tới trước trở mắt nhìn vào trong bát hết.

Đoan Mộc Vô Cực cũng lấy làm khản trương vô cùng, mặc dù y biết rằng trong tấm lụa trắng này có chữ viết của Cửu U Hoàng Hậu Vệ Nguyệt Nga, những chữ này tất nhiên liên hệ với nàng và Nhạc Xương, thậm chí can hệ cả mình trong đó nữa, thế nhưng trong tấm lụa viết những gì thì y chẳng biết rồi.

Hồi tưởng năm xưa, những chữ viết trong tấm lụa tất nhiên có điều bất lợi đối với y, nhưng y tha thiết yêu nàng kính ngưỡng nàng, cho nên y vẫn không nghĩ ngợi gì hết đã giao bức đồ cho Nhạc Xương.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu...

Bỗng nhiên hai mắt Nhạc Xương lại giương to hơn nữa, vì hắn đã trông thấy tấm lụa trắng trong bát nước bắt đầu hiện ra chấm chấm, hình như là một tuồng chữ.

Hắn háp tấp giờ tay lấy tấm lụa trắng đã thấm ướt ra khỏi bát, sau đó cẩn thận bày tấm lụa trắng lên mặt bàn.

Chỉ thấy phía dưới bên phải tấm lụa trắng hiện ra vài hàng chữ nhỏ màu trắng. Nhạc Xương bắt giắc giật nảy người lên, lập tức cúi người nhìn vào hàng chữ nọ, thấy trong đó viết rằng :

“Xương nhi, khi con đọc được những dòng chữ này, hãy lập tức tìm cách đến Thiên Sơn Tuyết Phong, dưới chân núi Tuyết Phong có một cô động ăn thông tới lòng đất, lúc đó con phải sử dụng võ công mưu trí hoặc nhẫn nại mới thắng được Cửu U Đế Quân là chủ nhân nơi đây, như vậy con mới được gặp mẹ, bằng không thì chớ hòng hội ngộ, thế nhưng con có thể sử dụng bất cứ biện pháp nào, chỉ cần được sự đồng ý của Cửu U Đế Quân, trước khi mẹ chưa được gặp con, vẫn biết bình yên, con chớ lo lắng điều này.

Mẹ của con”.

Nhạc Xương đọc liền năm lượt, sau đó mới ngừng mắt lên thờ thẩn nhìn Đoan Mộc Vô Cực, trong ánh mắt chan chứa nỗi biết ơn.

Sau khi Đoan Mộc Vô Cực xem xong vài dòng chữ trong tấm lụa trắng, khê gật đầu thờ dài một tiếng.

Y vừa bước về chỗ ngồi lúc này vừa nhủ thầm :

- “Quả nhiên Nguyệt Nga là một kỳ nữ tử, nàng chẳng oán trời trách đất cũng không nản lòng thoái chí, nghị lực và nhẫn nại của nàng rất bền vững, ta tự hổ thẹn còn thua kém nhiều... điều đáng quý hơn nữa là trong bức thư mật nàng viết cho ái tử không hề có mấy may chữ nào bất lợi đối với ta, mặc dù ta từng tiếp xúc rất nhiều người, nhưng chưa bao giờ gặp một người nào như nàng bao giờ”.

Cuối cùng bí mật của Hồng Thần Đồ cũng được phanh phui ra.

Ngoại trừ Nhạc Xương và Đoan Mộc Vô Cực rất quan tâm đến bí mật Hồng Thần Đồ, ngoài ra phải nói rằng còn Đỗ Nhược Quân, Cung Nghiêm Diễm và Bảo Bối nữa.

Họ vây trước bàn, mặt mày hớn hở nói với Nhạc Xương :

- Xương ca ca, chúc mừng ca ca, chẳng những được chức Bang chủ vinh dự, hơn nữa còn được gặp bá mẫu.

Nhạc Xương đã chìm đắm trong cảnh giới hạnh phúc, hắn đưa mắt nhìn ba người trước mặt, trong lòng có niềm hân hoan và mãn nguyện.

Trong ký ức hắn chưa từng được giây phút vui sướng như thế bao giờ, hắn đưa cặp mắt tinh thâm ngắm nhìn Đỗ Nhược Quân và Cung Nghiêm Diễm, nói giọng ôn tồn :

- Hai nàng không cần ta giới thiệu nữa rồi chứ?

Đỗ Nhược Quân và Cung Nghiêm Diễm thoát nghe hắn nói thế, cả hai mặt ửng đỏ vội cúi đầu xuống không nói gì hết.

Bảo Bối nhăn mặt làm một trò hề, cười hí hí nói :

- Xương ca ca, người xem kìa. Đỗ tỷ tỷ then thùng rồi.

Dứt lời, y lại buông tiếng cười thật đắc ý.

Đỗ Nhược Quân giờ tay khẽ đánh y một cái, nói :

- Tiểu quý, lắm mồm thế!

Bảo Bối lại nhe răng làm trò hề nói :

- Có Xương ca ca, đương nhiên không cần ta nữa rồi, hí hí!

Đỗ Nhược Quân làm mặt giận dữ, giờ tay định đánh y tiếp, không ngờ y lượn mình trốn ở sau lưng Tiểu Oanh nhanh như cắt.

Nhạc Xương mỉm cười giải vây nói :

- Bảo Bối đệ đệ lớn chừng này rồi vẫn còn nghịch ngợm nữa, hơn nữa mồm miệng càng ngày càng lợi hại, mai sau Tiểu Oanh... ắt khổ sở...

Đỗ Nhược Quân bĩu môi nói :

- Chẳng cứ biết trách cứ người ta đó sao?

Bấy giờ Cung Nghiêm Diễm cũng xen vào nói :

- Từ rày về sau Xương ca ca thân là Bang chủ, chẳng không thể nói chuyện chẳng hề kiêng kỵ như trước kia nữa, sao lại dễ thuộc hạ chê cười người...

Nhạc Xương chưa kịp lên tiếng thì Đỗ Nhược Quân đã mỉm cười nói tiếp :

- Đúng thế! Thân làm Bang chủ, nếu ăn nói chẳng oai nghiêm, ắt làm trò cười cho thiên hạ không sai.

Nhạc Xương đưa mắt nhìn hai người yêu, trong lòng cảm thấy hạnh phúc làm sao, tức thì trên mặt lộ ra một vẻ cười đắc ý.

Cung Nghiêm Diễm thấy hắn trở mặt chăm chăm nhìn mình, bất giác then thùng nói :

- Người xem cặp mắt của người... chẳng tốt lành chút nào.

Nhạc Xương khẽ chau mày nói :

- À! Tiếc rằng ta không thể tự xem thấy cặp mắt của ta rốt cuộc đã xấu xa như thế nào, Xảo Nương, nàng có thể nói cho ta biết không?

Cung Nghiêm Diễm nói giọng nũng nịu :

- Hừ! Chẳng muốn biết thì cứ việc hỏi Đỗ tỷ tỷ.

Đỗ Nhược Quân vội lên tiếng trả lời :

- Thành thật xin lỗi, ta thì chẳng nhìn ra chàng xấu xa như thế nào rồi.

Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Được thì cứ xem như ta xấu xa đi, Quân muội dẫn Xảo Nương đến gặp bá mẫu trước, ta còn phải thương lượng với họ vài vấn đề nữa, sau đó mới cùng nhau đến gặp mẫu thân ta, ta tin rằng lão nhân gia sẽ rất sung sướng khi được gặp hai nàng.

Nói xong hắn cuốn tấm lụa trắng Hồng Thần Đồ lại, sau đó cất trong túi áo, đưa mắt nhìn hai người một cái, mới quay người đi tới trước.

Hắn cúi đầu hành lễ với hai anh em Đao Mộc xong, sau đó ngồi ở bên cạnh, vừa cười vừa nói :

- Hai vị lão tiên bối đã tác thành cho tại hạ như thế này, quả thật tại hạ mãi mãi không dám quên, có điều... tại hạ võ công thấp kém, kiến thức non nớt, chưa đủ sức để đảm đương trọng trách này, xin hai vị...

Đao Mộc Vô Cực khoát tay cản hơn nói tiếp, mỉm cười nói :

- Người chớ từ chối nữa, ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi, nếu như người không đủ khả năng đảm nhiệm, thành thật mà nói ta cũng chẳng nhượng vị cho người...

Nhạc Xương vừa thành khẩn vừa hốt hải nói :

- Thế nhưng tại hạ...

Đao Mộc Vô Cực ngắt lời nói :

- Nhạc thiếu hiệp! Người còn nhận ra ta chăng?

Nhạc Xương trở mắt nhìn đôi phương giây lát, sau đó lắc đầu nói :

- Xin lượng thứ, tại hạ mắt kém, quả thật không nhớ chút nào cả.

Đoan Mộc Vô Cực cười đắc ý nói :

- Chớ nói là người. Cả Mạnh Huy mưu trí giảo quyệt cũng bị ta đánh lừa luôn.

Nhạc Xương nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ.

Mạnh Huy ở kế bên cũng lấy làm sững sốt, đồng thời mặt mày ửng đỏ.

Đoan Mộc Vô Cực cười há há nói :

- Hừ vừa rồi ở trong khách điểm, ta từng giả mạo Tiểu Diện Âm Ma cùng Nhạc thiếu hiệp ngồi chung một bàn, báo hại bọn Mạnh Huy hồi hộp cả đêm đó, há há há...

Mạnh Huy sực vỡ lẽ, nói :

- A! Lần đó... chẳng trách gì hôm trước tại hạ có chút nghi ngờ, âm thanh ngoài thì biến đổi, thế nhưng cử chỉ tập quán nhất thời chưa thay đổi hết...

Đoan Mộc Vô Cực ngồi trầm mặc từ nãy giờ bỗng nhiên cười nói :

- Quả nhiên chưa đánh người đã tự khai ra hết, há há... thế nhưng mặc dù người rất xứng đáng là một cái giá quý quyết song vẫn chưa thoát khỏi tầm tay kiểm soát của ca ca ta.

Mạnh Huy nghe nói thế tức thì thẹn đỏ mặt, ngượng ngùng nói :

- Lão phu làm sao đủ tài năng so với hiền huynh đệ ư...

Nhạc Xương định lên tiếng, nhưng Đoan Mộc Vô Cực đã cướp lời nói trước :

- Nhạc thiếu hiệp mới chương quản chức Bang chủ, trong thời gian chưa thể nắm vững mọi bang vụ, Mạnh hộ pháp nắm vững mọi bang vụ, Mạnh hộ pháp phải ở bên cạnh trợ giúp người những vấn đề này.

Mạnh Huy cúi đầu vái chào nói :

- Đương nhiên lão phu không dám từ chối nghĩa vụ này rồi, thế nhưng câu sông Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người mới thay đổi người cũ, lão phu đã già rồi, cũng phải về hưu vậy.

Đoan Mộc Vô Cực cười khẩy nói :

- Người chớ lâm trận lại sợ hãi mà rút lui, Nhạc thiếu hiệp còn cần tới sự giúp đỡ của người rất nhiều, hơn nữa dù gì Nhạc thiếu hiệp vẫn còn trẻ tuổi và kinh lịch non nớt, người nên ở lại giúp đỡ hần, còn vấn đề sau này quý bang muốn cướp bóc hay ăn giết hay là cướp phú tể bản cũng tùy nơi các người thôi.

Dứt lời, y đảo mắt nhìn sang hướng đệ đệ Đoan Mộc Vô Vi nói :

- Đây đệ đệ yêu dấu, bây giờ nói đến phiên người.

Đoan Mộc Vô Vi giả đồ làm ra vẻ chẳng hiểu gì hết nói :

- Đến phiên ta? Có việc chi chẳng?

Mạnh Huy cũng pha trò nói :

- Đương nhiên là nói về sự việc đoàn tụ giữa ngài và tôn phu nhân cùng lệnh ái rồi.

Đoan Mộc Vô Vi nghe nói thế, bất giác đưa mắt nhìn về hướng hai mẫu tử Đỗ Nhược Quân, đồng thời ngay lúc này họ cũng đang chăm chú nhìn mình, thế rồi y quay sang hướng Nhạc Xương mỉm cười nói :

- Nhạc thiếu hiệp, người chuẩn bị bao giờ mới đi thăm viếng lệnh đường đây?

Nhạc Xương đưa mắt nhìn Đoan Mộc Vô Cực nói :

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi, tại hạ cũng chẳng nhớ mặt mũi mẫu thân thế nào cả, dù bây giờ có gặp mặt e rằng cũng chẳng nhận ra đâu.

Mạnh Huy bỗng mỉm cười nói :

- Nhạc... bang chủ! Sao người chưa chịu nhân cơ hội này mau qua bá kiến nhạc mẫu đại nhân đi?

Nhạc Xương nghe nói thế tức thì thẹn đỏ mặt, e lệ cúi đầu xuống không nói gì cả.

Đoan Mộc Vô Vi vội tiếp lời nói :

- Chớ vội, chớ vội, để hần gặp lệnh đường xong sau đó hãy tính chuyện khác cũng chưa muộn.

Đoan Mộc Vô Cực cười há há nói :

- Đệ đệ, hôm nay người thu hoạch rất phong phú, ta trông thấy vậy đã hâm mộ quá thế, tiếc rằng ca ca này, à...

Một tiếng thở dài nãy nùng làm cho bầu không khí vui nhộn xen lẫn vài phần bi thương.

Nhạc Xương định an ủi y vài lời, nhưng lại chẳng biết nói lời an ủi như thế nào đây, hần đưa mắt nhìn Đoan Mộc Vô Cực, trong lòng lấy làm cảm khái muôn phần, chẳng lẽ một người tài ba cao ngạo phải có kết cục như vậy sao?

Mạnh Huy thấy mọi người đều khổ và trầm mặc, thế rồi y ngồi dậy lớn tiếng nói :

- Hôm nay là ngày vui mừng nhất của bản bang, mời chư vị cứ việc vui chén tự nhiên, bây giờ Bang chủ và chư vị tân khách có chút việc tạm thời vắng mặt, chư vị cứ tiếp tục nâng ly đi.

Đoan Mộc Vô Cực đưa mắt cảm kích ngắm nhìn Mạnh Huy, khẽ gật đầu mỉm cười một cái, sau đó từ từ đứng dậy, lại đưa mắt quét nhìn mọi người lần nữa, mới buồn bã nói :

- Chúng ta đi vậy!

Bọn Nhạc Xương lần lượt đứng dậy hết.

Khi họ sắp sửa rời khỏi sảnh đường, bỗng nhiên Đoan Mộc Vô Vi quay sang nói với Cung Phi Yến :

- Chương môn nhân có đi cùng với bọn này chăng?

Cung Phi Yến, Chương môn phái Thất Xảo môn mỉm cười nói :

- Thôi được rồi, các ngươi cứ tự nhiên!

Thế rồi, đoàn người từ từ bước đi.

Bây giờ mẫu tử Đỗ Nhược Quân, Cung Nghiêm Diễm, Tiểu Oanh và Bảo Bối ngồi ở bàn trên đang trò chuyện thao thao bất tuyệt.

Thình lình ngay lúc này...

Đoan Mộc Vô Vi nhảy vọt tới vài bước, đến ngay trước bàn đưa mắt chăm chăm nhìn hai mẫu tử Đỗ Nhược Quân, nhất thời ấp úng nói chẳng nên lời.

Một hồi thật lâu...

Y mới ngập ngừng nói :

- Bích Quân...

Hai mẫu tử Đỗ Nhược Quân song song đứng lên, Đỗ Nhược Quân mặt lộ vẻ cười cười, đưa mắt nhìn phụ thân, một hồi lâu nàng mới quay người nhìn ra sau, thấy hai mắt mẫu thân óng ánh ngập lệ nói giọng xúc động :

- Vô Vi...

Cả hai người đồng lúc giơ tay ra nắm chặt vào nhau, sau đó sánh vai từ từ đi về phía trước.

Đoan Mộc Vô Cực và Mạnh Huy đưa mắt nhìn nhau khẽ cười một tiếng, cũng từ từ đi theo sau lưng họ.

Đỗ Nhược Quân đợi cho họ đi xa, bỗng nhiên nắm tay Cung Nghiêm Diễm rảo bước rượt theo.

Bảo Bối cười hí hí một tiếng nói :

- Này Xương ca ca! Ngươi hãy đi nhanh lên! Ta và Tiểu Oanh ở lại đây đợi ngươi.

Nhạc Xương do dự giây lát, cuối cùng mỉm cười đi theo họ luôn.

Bây giờ đại sảnh hồi phục lại bầu không khí ồn ào vui nhộn như lúc nãy, nhưng trong tiếng quát năm hét sáu kêu la inh ỏi, chỉ thấy Bạch Như Tuyết đưa cặp mắt óng ánh ngập lệ tiễn Nhạc Xương đi xa dần, cuối cùng khuất bóng...